

Tiểu
thuyết

Hoa hồng Sớm mai

Tiểu thuyết

làm dịch n

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 3

Quyển 4

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Mặt trời giữa trưa mùa hè giống như một đóa hoa nở rộ tỏa ra mùi hương có độc làm héo úa bao người đi trên phố.

Trời không một gợn mây, mọi người mong sao những chiếc ô và mũ che nắng của mình có thể chống đỡ cái nắng thay những đám mây, nhưng thực ra dưới ánh nắng gay gắt này, ô và mũ nón chỉ thuần túy là một loại trang sức chứ không có bất cứ vai trò gì khác.

Thư Sương lái chiếc Chery A3 màu xám nhạt của mình vào bãi đỗ xe, xách máy tính mở cửa xe ra. Hơi nóng tạt vào mặt khiến cô có cảm giác như bước vào phòng tắm hơi nóng hầm hập giữa ngày đông lạnh giá, cô cố gắng lê bước chân chạy vào tòa soạn báo.

Vừa đi vào tòa nhà cô lại rùng mình - nóng lạnh đột ngột liên tục sẽ làm người ta rùng mình không tự chủ được.

Vừa may thang máy đang dừng ở tầng một.

Cô mệt mỏi đi vào thang máy, ấn nút đóng cửa, nhìn con số nhảy lên từng tầng.

Tiếng nhạc nhảy cực kì sống động lách qua khe cửa thang máy như có như không. Thư Sương kinh ngạc chớp chớp mắt, bây giờ không phải thời gian nghỉ trưa sao, cô có nghe lầm không?

Thang máy dừng lại ở tầng mười, cửa vừa mở ra, từng nốt nhạc rõ ràng ủa vào, mặt trước cô là một cô gái mặc áo phông bó sát người và chiếc quần bò siêu ngắn.

Một gương mặt lạ lẫm! Thư Sướng ngẩn ra.

Cô gái này có môi đỏ răng trắng, đôi mắt biết cười, quần áo màu sắc rực rỡ để lộ những đường cong gợi cảm của cơ thể, sức sống tuổi xuân tràn tới làm người khác như ngạt thở.

Thư Sướng thầm than một tiếng trong lòng, thực ra mình cũng chưa già, có lẽ cũng không lớn hơn cô gái này được mấy tuổi, nhưng với bề ngoài nhếch nhác bây giờ quả thực mình không khác gì cô người ta.

"Hi!" Cô gái có vẻ rất dễ gần, cô le lưỡi chào Thư Sướng rồi đóng cửa thang máy lại.

Thư Sướng sững lại vài giây, sau đó bước theo điệu nhạc đến phòng làm việc của mình.

"Xướng Xướng ..." Lúc đi qua phòng quảng cáo, một ngọn lửa từ trong phòng lao ra ôm chặt lấy Thư Sướng, nháy nháy mắt, "Chị vừa gọi cho em n cuộc điện thoại đấy, tại sao em không nghe máy?"

Thư Sướng nhướng mày ôm chặt máy tính xách tay, chỉ sợ sơ ý làm rơi thì tâm huyết suốt một tháng sẽ hoàn toàn uổng phí.

"Sao vậy? Nhớ em à?" Cô liếc nhìn ngọn lửa - Tạ Lâm, mắt cô đột nhiên tròn tròn. Điên rồi, bà chị háo sắc này lại mặc một chiếc váy ngắn có dây đeo gợi cảm!!

Tạ Lâm có thân hình chuẩn bả sinh, mắt sắc như dao cau, vốn đã có vẻ quyến rũ. Hơn nữa lúc bước đi chị ta lại uyển chuyển, mông lắc rất có nhịp điệu như một cỗ máy chạy bằng điện. Giờ chị ta ăn mặc thế này thì những người đàn ông trong văn phòng còn sống được nữa không?

Thư Sướng lo lắng thò đầu vào trong phòng, ơ, các đồng nghiệp khác cũng toàn bộ không mặc trang phục chính quy như ngày thường, nếu không thoải mái hết cỡ thì cũng là đồ vũ hội hóa trang.

"Tạ Lâm, em có còn ở trái đất không?" Thư Sướng trợn mắt hỏi.

Tạ Lâm nhún vai nhìn quanh một vòng theo ánh mắt cô, há to miệng a một tiếng, "Hôm nay là thứ sáu, liên hoan theo thường lệ, có thể ăn mặc thoải mái".

"Liên hoan?" Thư Sướng xoa trán. Trong tòa soạn đa số là văn nhân, vẫn nói là văn nhân nho nhã, cô không tưởng tượng được một đám văn nhân nho nhã tụ tập liên hoan sẽ như thế nào.

"Em đi công tác Quảng Đông một tháng nên không biết, từ đầu tháng này, buổi chiều thứ sáu hàng tuần toàn thể đồng nghiệp ở tòa soạn báo đều tổ chức liên hoan, karaoke, khiêu vũ, chơi trò chơi, chỉ cần không phải động não thì muốn làm gì cũng được".

Một đám phần tử trí thức IQ cao lại làm những chuyện non nớt này? Thư Sướng không dám tin, lại trợn mắt nhìn quanh một vòng, "Lão già đổi tính rồi à?" Cô nhớ lúc vừa tới làm việc ở tờ báo Hoa Đông buổi chiều, chuyện ngài Giám đốc hói đầu của tòa soạn thích làm nhất chính là tập hợp toàn thể nhân viên lại giảng giải chủ nghĩa Mác - Lênin, lí luận Đặng Tiểu Bình, nói năng hùng hồn, nước bọt tung tóe, mặt lạnh thấu xương. Dường như ông ta chỉ sợ bọn họ

không thể lĩnh hội được thâm ý của mình, lần lượt bị sự phồn hoa của chủ nghĩa tư bản cám dỗ, sẵn sàng làm ra những việc phản bội đảng, phản bội quốc gia.

"Bây giờ ông ta cầm tiền thưởng cũng mỗi tay rồi, hơi đâu mà để ý đến mấy chuyện này". Tạ Lâm nhìn quanh, kéo Thư Sướng đến gần cầu thang bộ, hạ thấp giọng nói, "Bây giờ tòa soạn thực hiện chế độ Tổng biên tập phụ trách, người lo hết công việc là anh chàng đẹp trai thần bí kia".

Nói xong Tạ Lâm khoa trương nuốt nước miếng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Thư Sướng đứng thẳng người lên tránh né theo bản năng.

Anh chàng đẹp trai thần bí trong lời Tạ Lâm chính là Tổng biên tập Bùi Địch Văn. Mùa xuân ba năm trước, anh ta đột nhiên đi tới tòa soạn đảm nhiệm chức Tổng biên tập. Anh ta là một người anh tuấn, nho nhã, có điều về mặt hơi lạnh đậm. Tuổi tác không rõ, thân thể không rõ, tiền lương không rõ, hôn nhân không rõ. Vừa đến nơi anh ta đã táo bạo cải cách, biện pháp rất mạnh mẽ. Khi đó Hoa Đông buổi chiều chỉ đang kéo dài hơi tàn nhưng dưới sự cải cách của anh ta, tờ báo nhanh chóng được rót vào một dòng máu mới, tỏa ra sức sống hùng hực.

Không biết liên hoan thứ sáu hàng tuần lại là trò gì nữa của anh ta.

Nói đến chuyện này, một đám nữ biên tập, nữ phóng viên vừa đến tuổi kết hôn trong tòa soạn đều rất tôn kính anh ta, người gan lớn còn dám nghĩ cách thu phục anh ta dưới váy, nhưng chỉ sau vài đợt tấn công tất cả đều chấm dứt bằng thất bại.

Tạ Lâm chính là một trong số đó.

"Người đàn ông đó có một khuôn mặt như trên bản phô tô chứng minh thư, nhìn lâu là người ta sẽ phát điên". Sau khi thua trận, Tạ Lâm nhếch miệng nói như vậy.

"Biết không? Anh ta lại vừa đổi xe, Continental Flying Spur của Bentley, thời gian tăng tốc lên 100 km/h là 4,8 giây, tốc độ cao nhất có thể đạt tới 322 km/h". Tạ Lâm là một người mê xe, vừa nói đến xe đã sáng mắt lên.

Thư Sướng cười cười, xách máy tính đi đến phòng làm việc.

Xe chẳng qua chỉ là phương tiện giao thông, bất kể là xe gì cũng đều có bốn bánh, một vô lăng, uống xăng, đi đường, vai trò giống nhau. Cô không cảm thấy chiếc Chery A3 của cô kém Continental Flying Spur bao nhiêu.

Tạ Lâm cũng đi theo đến phòng làm việc của cô.

Thư Sướng làm việc ở phòng pháp trị, chỉ cách phòng quảng cáo của Tạ Lâm có mấy phòng. Lúc này các đồng nghiệp đều đã đi liên hoan hết, trong phòng làm việc không còn một ai. Một đồng thư tín đặt trên bàn làm việc của cô, cô đặt máy tính xuống bàn, lấy chiếc cốc nhựa dùng một lần ra rót đầy nước lọc, sau khi uống liên tục ba cốc, cơ thể cô mới trở lại bình thường.

"Em mệt chết đi được, phải lái xe sáu tiếng liền". Cô than thở một tiếng, ngã ngối xuống ghế.

Tạ Lâm kéo ghế đến ngồi xuống bên cạnh cô, cười tí mắt.

"Chị làm gì thế?" Vừa thấy Tạ Lâm cười như vậy Thư Sướng đã sợ hãi trong lòng.

"Có một nghiệp vụ tư, em có nhận không?" Tạ Lâm hỏi.

"Có tiền chứ?" Nghiệp vụ tư của tòa soạn báo chính là viết bài theo đơn đặt hàng.

"Đương nhiên", Tạ Lâm giơ một bàn tay lên, "Năm con số!"

"Nhiều thế cơ à?" Thư Sướng cau mày, "Chuyện tốt như vậy sao chị lại bỏ qua được?" Trước kia Tạ Lâm là phóng viên mảng kinh tế của tòa soạn, vì vậy đã quen biết rất nhiều người giàu, sau đó mới chuyển sang làm quảng cáo vì công việc mới này có thu nhập cao hơn.

"Nếu chị viết thì sau này còn lăn lộn ở Tân Giang thế nào được nữa?" Tạ Lâm lắc đầu.

"Là vụ gì thế?" Thư Sướng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tạ Lâm ghé vào tai cô, "Đã nghe nói đến Đêm Paris chưa?"

Thư Sướng gật đầu, đó là hộp đêm nổi tiếng nhất Tân Giang.

"Nghe nói sau nửa đêm ở đó sẽ có người bán bạch phiến..."

Không đợi Tạ Lâm nói xong Thư Sướng đã phẩy tay, "Thôi thôi, số tiền này em không cần. Chị cho rằng bọn bán bạch phiến đều là ngó ngẩn hết à? Toàn là thần long thấy đầu không thấy đuôi thì có! Nếu bắt được bọn chúng dễ dàng như vậy thì cảnh sát còn việc gì mà làm nữa?"

"Xi! Đương nhiên người ta sẽ không rao bán âm ỉ như bán kem ngoài đường, nhưng chỉ cần là hàng thì kiểu gì cũng phải bán ra. Không phải trước kia em đã từng trà trộn vào nhà máy người ta nằm vùng viết bài sao, lần này cũng coi như quen việc dễ làm rồi?"

"Có người đổ kị với việc làm ăn của Đêm Paris à?" Thư Sướng suy đoán, bài báo này mà được đăng thì Đêm Paris sẽ lập tức phải đóng cửa.

Tạ Lâm cười ha ha, "Đừng hỏi tở mĩ như vậy, nói với em nhé, tin tức này tuyệt đối chính xác. Khi đó người ta vừa nói với chị là chị đã nghĩ ngay đến em rồi. Thế nào?"

Thư Sướng nhắm mắt lại trầm ngâm một lát, "Được rồi, em đi viết. Bây giờ chỉ cần có thể kiếm tiền thì kể cả có bắt em bán mình cũng được". Cô cười cười tự giễu.

"Bán mình à? Chị biết nhiều lão già giàu có lắm, trong đó cũng có một số thích loại hình như em, thế nào, có cần chị dắt mối không?"

"Biến đi!" Thư Sướng đẩy Tạ Lâm một cái, cười hậm hực, "Muốn bán mình cũng phải có thiên phú mới được, em vẫn còn tự biết mình là ai".

"Em sai rồi, thời đại này dựa vào sắc đẹp để thành công không hề dễ đâu. Bây giờ ai ai cũng nói đến nội tâm, người đẹp không cần dùng sắc đẹp trong công việc mới là đẹp thực sự, người thanh nhã như em có duyên đàn ông lắm! Ha ha, đừng đánh, đừng đánh", Tạ Lâm cười cả người vắn vẹo, chị ta vội vã xin tha, "Nói thật nhé, Xướng Xướng, một mình em lo chuyện của Thần Thần thì mệt quá, kiếm chồng sớm đi để người ta gánh đỡ cho một chút".

Thư Sướng ngắm nghía chiếc cốc trong tay, chậm rãi thờ dài lấy điện thoại ra xem, vẫn chưa thấy điện thoại của Dương Phàm.

Trước khi đi lên đường cao tốc cô đã gửi tin nhắn cho anh ta để thông báo rằng hôm nay cô sẽ về, đến giờ đã được hơn bảy tiếng rồi.

Trong lòng cô cảm thấy bất ổn.

"Về bao giờ thế?" Không biết có người đứng ngoài cửa phòng từ lúc nào.

Vừa nghe thấy giọng nói này, cả Thư Sướng và Tạ Lâm đều vội vã đứng dậy.

"Vừa... nãy..." Thư Sướng trả lời lắp bắp. Cô từng phỏng vấn về rất nhiều vụ trọng án, đối tượng phỏng vấn có chánh án tòa án, luật sư nổi tiếng và các phạm nhân tội ác tà trời. Trước mặt họ, cô vẫn có thể phát âm rõ ràng, tư duy nhạy bén, chỉ có đứng trước mặt người đàn ông này là lòng bàn tay cô lại không khỏi đổ mồ hôi, đầu gối nhũn ra.

"Chào Tổng biên tập". Tạ Lâm cũng hơi mất tự nhiên, chị ta quay sang nháy mắt với Thư Sướng, "Thư Sướng, em nghỉ đi cho đỡ mệt, chị đến hội trường khiêu vũ đây!"

Chị ta mỉm cười đi lướt qua Bùi Địch Văn như một cánh bướm hoa.

"Bản thảo viết thế nào rồi?" Bùi Địch Văn đi đến.

"Đã xong bản thảo, lập tức có thể in ra ngay". Khó khăn lắm Thư Sướng mới khôi phục lại bình thường được.

Hôm nay Bùi Địch Văn mặc một chiếc áo phông màu lam nhạt, quần âu màu xám, giữ đúng phong độ nhẹ nhàng từ trước đến nay, không gằn không xa, không thân không sơ, vẻ mặt hờ hững nhưng lại làm người ta không rét mà run.

"Mấy kì trước anh đều đã đọc rồi, viết rất khá. Vụ án lừa đảo làm chấn động cả nước này rất được độc giả quan tâm, mấy kì sau em phải không ngừng cố gắng".

Rất khá, đó là lời khen ngợi cực hạn của người đàn ông này. Thư Sướng thoáng trầm tĩnh lại, cung kính nhìn anh.

"Quyển sách đó chuẩn bị đến đâu rồi? Đã đặt được tên sách chưa?"

"Còn cần thêm mấy trường hợp nữa, mai ngày kia em tiếp tục đến phỏng vấn ở nông trường lao động cải tạo Tân Giang. Tên sách tạm được đặt là Khúc bi ca hoàng hôn". Quyển sách này là tập phóng sự Thư Sướng viết theo yêu cầu của tòa soạn, nội dung gồm những bài phỏng vấn các quan chức cấp cao không giữ được khí tiết lúc về già.

Bùi Địch Văn nhướn mày chăm chú nhìn Thư Sướng, "Khúc bi ca hoàng hôn, cái tiêu đề này không tồi, em viết bản thảo xong thì đưa cho anh xem trước một chút".

"Vâng!"

Bùi Địch Văn lại nhìn Thư Sướng một lát rồi xoay người đi ra ngoài cửa. Lúc gần ra đến cửa, anh lại quay đầu lại, "Em..." Lần đầu tiên anh nở được một nụ cười, chỉ chỉ mặt cô, "...đi rửa mặt đi!"

Mặt Thư Sướng lập tức đỏ bừng, chờ Bùi Địch Văn rời khỏi, cô vội chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Trong gương là một mái tóc rối bù, một khuôn mặt bị những giọt mồ hôi vẽ thành từng vệt chố đen chố trắng, nhìn rất giống một con mèo rùng nhem nhuốc.

"Tạ Lâm..." Thư Sướng nghiêng răng nghiêng lợi nhắm mắt lại, lúc này cô nghĩ cô có thể giết người.

Trong hội trường, Tạ Lâm đang tay trong tay xoay tròn cùng một người đàn ông chọt rùng mình một cái.

Thư Sướng xem xét lại bản thảo, sau khi chắc chắn không còn sai sót gì mới gửi đi qua thư điện tử. Cô mệt đến rã rời nên không ở lại liên hoan mà đi về luôn.

Lúc này đã là hoàng hôn nhưng trời vẫn cực kì nóng, cô hạ cửa kính xe xuống, cảm thấy gió cũng nóng hầm hập.

Đi qua quán cơm Trần Kí, nhìn thấy rất nhiều người đứng thành một vòng bên ngoài tủ kính, Thư Sướng dừng xe lại đi vào mua nửa cân thịt bò ngũ vị, đây là món Dương Phàm thích ăn nhất. Ngoài ra cô còn mua một ít rau trộn, món này là món cô thích.

Đã hơn một tháng không gặp, nghĩ đến Dương Phàm, trái tim Thư Sướng cũng đập nhanh hơn, cô cảm thấy ngọt ngào không lời nào có thể diễn tả được.

Dương Phàm đã về.

Thư Sướng xách thịt bò lên tầng, thấy cửa chống trộm bên ngoài vẫn mở, cô vui vẻ, vội vàng gõ cửa.

Nhà Dương Phàm ở mạn bắc sông, mặc dù cách khu nội thành không phải là xa nhưng ngày nào cũng phải đợi phà rất mất thời gian. Để tiện cho công việc, anh đã thuê căn hộ tập thể nho nhỏ này.

Thư Sướng không tự lấy chìa khóa mở cửa mà mỉm cười gõ cửa.

Người ra mở cửa là mẹ Dương Phàm, Dương Phàm lạnh mặt đứng trong phòng.

Thư Sướng sửng sốt, "Mẹ, mẹ cũng ở..."

La Ngọc Cầm lạnh nhạt gật đầu, "Xướng Xướng, mẹ và Dương Phàm đã đợi con một hồi lâu rồi".

Thư Sướng đi vào nhà, lập tức nhìn thấy quần áo và các đồ dùng hàng ngày của mình đều chất đống trên sofa. Tim cô đột nhiên thót lại, cô nhìn về phía Dương Phàm thăm dò.

Dương Phàm không nhìn cô mà vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như ngoài đó có thứ gì đó cực kì hấp dẫn.

La Ngọc Cầm hắng giọng mấy tiếng, "Xướng Xướng, chúng ta nói thẳng nhé. Bố mẹ và Dương Phàm đã suy nghĩ nghiêm túc, con là một cô gái tốt, cả nhà đều thích con. Nhưng Thư Thành là một cái động không đáy, nhà con quyết định thế nào bố mẹ không can thiệp được, nhưng người ta làm từ thiện để tu nhân tích đức đều phải có một nền tảng là cuộc sống của bản thân đã rất tốt rồi. Nhà bố mẹ chỉ là một gia đình bình thường, thật sự không có biện pháp giúp nhà con được. Dương Phàm đã trưởng thành, không thể tiếp tục kéo dài mãi, con và Dương Phàm... chia tay đi. Dù sao cũng chỉ mới đăng kí

chứ chưa làm hôn lễ, thiệt hại của hai bên đều không lớn lắm.
Xướng Xướng, cháu hiểu cho... cô!"

Thư Sướng nhìn xuống đất không hề nhúc nhích, cô cảm thấy lạnh buốt.

Mẹ? Cô? Chỉ một thoáng đã thành người ngoài rồi?

La Ngọc Cầm nhìn thoáng qua Thư Sướng rồi tiếp tục nói, "Mấy món trang sức tặng cho cháu cô cũng không đòi lại nữa, quần áo Dương Phàm mua cho cháu, cũng xem như..."

"Mẹ, mẹ nói ít mấy câu có được không?" Dương Phàm đột nhiên quay đầu lại quát lớn.

"Thế thì con đi mà nói!" La Ngọc Cầm nổi đóa, "Ngay từ đầu mẹ đã không đồng ý cho con yêu nó, đó là con nhất quyết phải ép mẹ, con cũng không hỏi gì về tình hình nhà nó cả..."

"Cô!" Thư Sướng ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Không sao đâu, cháu hiểu mà. Cháu đồng ý... li hôn. Mấy người nói chuyện đi, cháu... đã xa nhà một tháng rồi, cháu về nhà trước, mấy thứ kia hôm nào cháu đến lấy sau".

Mấy câu nói đó dường như đã lấy hết toàn bộ sức mạnh của cô. Sau khi nói xong cô cảm thấy không thở nổi.

Cô xoay người đi từng bước xuống cầu thang.

"Xướng Xướng..." Dương Phàm phía sau gọi to.

"Dương Phàm, con về ngay cho mẹ!"

Thư Sướng không quay đầu lại, phía sau không có tiếng bước chân đuổi theo.

Đi xuống dưới nhà, lục túi tìm chìa khóa mở cửa xe, cô phát hiện túi thịt bò ngũ vị vẫn còn xách trên tay, nước mắt lập tức trào ra không thể kìm lại được.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Thư Sướng đã đoán trước một kết cục như vậy, có điều cô chưa bao giờ suy nghĩ theo hướng đó.

Ba năm yêu nhau, cầm tay nhau thề thốt trước pháp luật, đồng ý cả đời đồng cam cộng khổ không rời không bỏ. Cô nghĩ quan hệ giữa cô và Dương Phàm sẽ không mỏng manh như một tờ giấy thế này.

Một tháng trước Dương Phàm đến Hàng Châu họp. Khi đó trời còn chưa nóng như bây giờ.

"Xướng Xướng, hoặc là Thư Thần, hoặc là anh, em chỉ có thể chọn một". Tranh luận cả đêm không có kết quả, trong khi kích động Dương Phàm đã kết luận một câu như vậy.

Thư Sướng nói đến khi miệng khô lưỡi khô, cả người uể oải.

"Dương Phàm, ngày mai anh phải đi công tác, việc này một vài ngày còn chưa nói rõ được. Chúng ta đều cần suy nghĩ tĩnh táo, đợi anh về chúng ta quyết định sau". Cô mệt mỏi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn cô có vẻ hồ hững khiến trái tim cô như bị gai đâm.

Dương Phàm đến Hàng Châu một tuần. Không ngờ ngày thứ ba sau khi Dương Phàm đi, tỉnh Quảng Đông xảy ra một vụ lừa đảo tài chính, tòa soạn báo phải cô đến phỏng vấn, đến khi xong việc đã là một tháng. Tại Quảng Đông cô đã gọi điện thoại cho Dương Phàm mấy lần, hai người đều cố gắng không đề cập tới chuyện của Thư Thần mà chỉ hỏi thăm sơ qua tình hình của nhau, giọng nói cả hai đều bất giác trở nên nhạt nhẽo hơn trước.

"Anh đợi em về", trước khi gác điện thoại, bao giờ Dương Phàm cũng than thở một tiếng rồi nói vậy.

Mùa hè miền nam nóng bức ẩm ướt, ngày ngày bôn ba ở thành phố xa lạ, ăn không ngon, ngủ không yên, cô cực kì nhớ Dương Phàm. Nhưng những lời này cô chưa bao giờ nói ra miệng.

Bóng đêm càng ngày càng đậm.

Thư Sướng dùng mu bàn tay lau nước mắt, bước lên xe, chốt cửa xe bị một đôi tay rắn chắc giữ lại.

"Xướng Xướng, em thật sự phải làm như vậy sao? Vì một người thiếu năng, vì một người thiếu năng mắc bệnh thận mà em vứt bỏ tình cảm ba năm của chúng ta, phá hủy cuộc hôn nhân của chúng ta, có đáng không?"

"Dương Phàm", Thư Sướng ra sức lắc đầu, nước mắt đảo quanh trong viền mắt, "Anh không được nói Thư Thần như vậy, anh ấy là anh trai em".

Dương Phàm cười lạnh, "Không nói là có thể che giấu được sự thật à? Chẳng lẽ nó không phải một thằng thiếu năng? Xướng Xướng, anh hiểu rồi. Trong lòng em, con bà nó chứ, anh không hơn

gì một ngọn cỏ. Em nói em yêu anh, sẵn lòng hi sinh tất cả vì anh, tất cả đều là giả dối. Thực ra em hoàn toàn không yêu anh, trong lòng em chỉ có người nhà em, em thật ích kỉ. Không được nói anh máu lạnh, anh đã cố gắng, nhưng thay thận cho một thằng ngốc, em cho rằng điều đó là cần thiết sao? Đây là em đang ném tiền xuống sông xuống biển, thay thận xong nó có trở nên thông minh được không? Có thể sống ngàn năm vạn năm không?"

Dương Phàm đứng trước mặt cô, bộ mặt dữ tợn, hoa chân múa tay, ngọn lửa trong mắt đang bùng cháy. Thư Sướng cảm thấy không phải anh ta đang cứu vớt cuộc hôn nhân của họ mà chỉ đang khẳng định sự thật này.

***

Đúng vậy, Thư Thần là một người thiếu năng.

Đúng vậy, Thư Thần mắc bệnh thận, một quả thận đã không thể làm việc, bây giờ đang là thời điểm tốt nhất để thay thận, nếu để lỡ sẽ có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Chi phí giải phẫu thay thận là ba mươi vạn tệ, còn phải bỏ tiền ra mua thận, tổng cộng sẽ thành một con số cực lớn.

Vừa nghe xong những gì bác sĩ nói bố mẹ cô đã đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ đau buồn. Bọn họ không nói một lời mà chỉ quay sang nhìn Thư Sướng.

Bác sĩ chép miệng, có lời nói nào đó đã lên đến miệng lại bị nuốt xuống.

Thư Thần nằm trên giường, cơn sốt nhẹ khiến anh khó chịu rên rỉ.

Bố mẹ nói không nên lời, bác sĩ muốn nói lại thôi, nhưng tất cả đều hiện rõ trong mắt. Thư Sướng nhìn là hiểu ngay.

Thư Thần là một người thiếu năng, anh có thể sống đến ba mươi tám tuổi trên thế giới này đã là một kì tích. Tính mạng tàn phế này không đáng để tiếp tục tồn tại.

Mấy năm nay nhà họ Thư cũng có chút ít tích cóp, số tiền này là bố mẹ cô dành dụm để dưỡng lão và chuẩn bị cho Thư Sướng kết hôn, không liên quan gì đến Thư Thần.

Thư Thần là một gánh nặng, vứt bỏ cũng không tiếc nuôi.

Thư Sướng cắn môi đến bật máu, cô ngược mắt lên kiên định nhìn bác sĩ, "Làm phiền bác sĩ giúp tôi tìm nguồn thận, còn tiền nong chúng tôi sẽ nghĩ cách".

"Xướng Xướng..." Nước mắt mẹ cô chảy xuống, bà khẽ lắc đầu với cô.

Thư Sướng gật đầu nặng nề.

Anh ấy là một người thiếu năng, nhưng anh ấy tên là Thư Thần.

Tại sao Thư Sướng lại đến thế giới này? Đó là để chăm sóc Thư Thần.

Năm Thư Thần mười hai tuổi, bố mẹ cô mới triệt để chấp nhận sự thật con trai mình là một đứa thiếu năng. Nhìn Thư Thần chơi đùa không lo không nghĩ, họ nghĩ có ngày họ sẽ già, sau đó ai sẽ chăm sóc nó?

Vì vậy, họ mới quyết định sinh thêm một đứa con.

Thư Sướng sinh đúng ngày sinh nhật Thư Thần, mừng một tháng sáu, ngày quốc tế thiếu nhi, cố rất thân với Thư Thần, tính tình lúc nào cũng vui vẻ như bé thơ.

Thư Thần là một người thiếu năng, nhưng vì người thiếu năng này mà trong nhà họ lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười.

Bố mẹ cô đã quen với việc dành cho Thư Thần một không gian tự do.

Không còn Thư Thần, bố mẹ cô sẽ như người mất trọng tâm, còn Thư Sướng sẽ phải bảo vệ ai? Những lời nói trong đáy lòng cô sẽ nói cho ai nghe?

Bố mẹ cô còn chưa phải quá lớn tuổi, tiền dưỡng lão tạm thời chưa cần suy nghĩ nhiều, còn việc kết hôn của cô có thể hoãn lại mấy năm. Thư Sướng tính toán trong lòng một hồi rồi hạ quyết tâm.

Thư Thần là kẻ ngốc, nhưng cũng là một sinh mạng như ai, sao có thể trơ mắt nhìn anh chờ chết được?

Anh là người anh trai có cùng huyết thống với cô, sinh cùng tháng cùng ngày, cảm tình cùng một con giáp.

"Mẹ, chúng ta sẽ cố gắng được". Thư Sướng đi tới vuốt mái tóc muối tiêu của mẹ.

Mẹ cô sinh cô năm bốn mươi tuổi, vì bệnh tình của Thư Thần nên nhìn bề ngoài bà tỏ ra già hơn tuổi rất nhiều. Lúc Thư Sướng vào tiểu học, ngày mẹ cô đến họp phụ huynh, tất cả mọi người đều cho rằng đó là bà nội của Thư Sướng.

"Nhưng biết giải thích với gia đình bên nhà Dương Phàm thế nào?" Mẹ cô lo lắng hỏi.

Dương Phàm và Thư Sướng đã ước định làm lễ cưới vào ngày mừng một tháng năm năm sau, La Ngọc Cầm đã đi xem ngày rồi để hai người đăng kí kết hôn trước. Bố mẹ Dương Phàm đã mua cho hai người một căn hộ tập thể trong nội thành, bố mẹ Thư Sướng chủ động đề nghị bỏ tiền lo hoàn thiện nhà và mua sắm nội thất.

"Con đi bàn bạc với Dương Phàm, anh ấy sẽ hiểu". Thư Sướng tràn đầy tự tin, bởi vì Dương Phàm yêu cô, anh ta đã đồng ý với cô sẽ cùng cô chăm sóc Thư Thần.

Hiển nhiên cô vẫn còn chưa hiểu hết Dương Phàm, trong lòng Thư Sướng rất khó chịu.

***

"Có cần phải vậy không? Anh ta cũng không còn dính dáng bao nhiêu với em nữa rồi". Dương Phàm nói tiếp.

Trong lòng mỗi người đều có những thứ họ cần giữ vững, cô không còn trông chờ anh ta hiểu cho cô nữa, những gì nên nói cô đã nhắc lại quá nhiều lần.

Bọn họ là hai cái cây đứng nhìn nhau từ hai bên bờ sông, không ai chịu từ bỏ mảnh đất dưới chân mình vì người kia.

Nhưng cô không trách anh ta quá thực dụng. Quả thật Thư Thần không phải người nhà anh ta, anh ta không nhận thức được sức lôi kéo mạnh mẽ của huyết thống, anh ta không có nghĩa vụ gánh vác những thứ này.

Trái tim cô như chìm xuống đáy vực sâu.

Thực ra, mấu chốt của tất cả mọi chuyện đều nằm ở một chữ tiền mà thôi.

Có tiền hay không có tiền, không phải được thể hiện ở chỗ anh ăn sơn hào hải vị còn tôi ăn rau ăn cháo, không phải ở chỗ tôi ngủ nửa cái giường còn anh ngủ một cái giường, không phải ở chỗ anh ở biệt thự còn tôi ở nhà tranh, mà nó chỉ thể hiện rõ khi phải đối mặt với tật bệnh. Nếu anh có tiền, anh có thể đến bệnh viện tốt nhất, tìm bác sĩ giỏi nhất, khiến cho tính mạng được thoát mái tiếp diễn. Còn nếu anh không có tiền, ngoài bắt lực vẫn chỉ có bắt lực.

Giá như cô hoặc Dương Phàm là con nhà giàu thì bệnh của Thư Thành sẽ không phải vấn đề, đáng tiếc bọn họ đều không phải.

Trước mặt tiền tài, sức mạnh của tình yêu vẫn quá yếu ớt, không quan hệ đến đen trắng, không quan hệ đến đúng sai.

Vợ chồng là chim cùng rừng, khi đại nạn đến mỗi người bay một ngả. Bay đi mới có hi vọng sinh tồn, đây là lẽ thường của con người.

Chẳng lẽ nhất định phải ôm nhau cùng chết mới gọi là tình yêu?

Sống vui vẻ cũng là một dạng báo đáp của tình yêu.

Buông tay thôi, để cho Dương Phàm giương buồm ra biển lớn!

Môi Thư Sương run run, vô vàn cơn sóng cuộn cuộn trong lòng, cô muốn kêu nhưng lại không thể kêu thành tiếng.

"Được, được, được!" Dương Phàm nói liền ba chữ được rồi buông cửa xe ra, "Anh sẽ nhớ lời em hôm nay. Thư Sương, vốn

chúng ta có thể sống hạnh phúc cùng nhau, chính là em đã nhẫn tâm cắt đứt tất cả, chính là em đã nhân tâm đẩy anh ra. Nếu anh sống không tốt thì em chính là người làm anh thành như vậy, anh sẽ nhớ kĩ sự tàn nhẫn tuyệt tình của em hôm nay".

Nói xong, anh ta đóng sầm cửa xe, quay đầu đi lên nhà.

Nhìn bóng lưng cao ráo của anh ta, Thư Sướng như hóa đá.

Dương Phàm có vẻ đẹp trai rục rỡ như ánh mặt trời, hay cười, rất biết cách chăm sóc người khác. Thư Sướng bị viêm mũi không chịu được mùi dầu mỡ, vì thế Dương Phàm đã luyện được một tay nghề nấu ăn rất ổn, anh ta nói vĩnh viễn không cần Thư Sướng bước vào phòng bếp một bước.

Lúc theo đuổi Thư Sướng anh ta đã nói rất nhiều lời ngọt ngào, nhưng câu này mới là nguyên nhân quyết định khiến Thư Sướng cảm động, cô đã hấp nhận sự theo đuổi của anh ta.

Hai người bắt đầu yêu nhau, sau đó cùng cố gắng để được làm việc trong cùng một thành phố, sau đó nữa lại cùng nhau dành dụm tiền mua nhà chuẩn bị kết hôn.

Con đường hạnh phúc đột nhiên rẽ ngoặt ở chỗ này.

Thư Sướng gục xuống vô lăng, nước mắt một lần nữa xuống như mưa.

Không biết đã khóc bao lâu, cuối cùng cô ngẩng đầu lên.

Căn hộ tập thể của Dương Phàm đã sáng đèn, lúc này anh ta đang làm gì? Đang nhớ cô hay vẫn còn đang hận cô?

Căn hộ tập thể này sẽ không còn mở rộng cửa chào đón cô nữa!

Nhưng cô không hề hối hận.

Thư Thần là anh trai cô, Dương Phàm là người yêu cô, cô không biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Chỉ có thể nói, có lẽ duyên phận của cô và Dương Phàm quá mỏng.

Cô lái xe chạy mấy vòng rất rộng trong thành phố, đón những cơn gió đêm hè tạt vào mặt, đến lúc cảm thấy mắt mình đã trở lại bình thường cô mới lái xe về nhà.

Nhà Thư Sướng ở khu bắc thành phố Tân Giang, chỉ cần đi một đoạn đã đến bờ sông. Ở đây đa số là những người dân đã sống lâu năm, rất nhiều căn nhà được xây từ những năm sáu mươi. Chính quyền thành phố không chỉ một lần muốn di dời nhưng dân số ở đây quá đông đúc nên kế hoạch di dời bị trở ngại hết lần này tới lần khác.

Nhà Thư Sướng là một căn nhà hai tầng độc lập xây bằng gạch xanh nằm giữa một khu sân vườn rộng rãi. Trên bức tường vây phía tây bờ đầy dây thường xuân, lá cây xanh mượt, dày đặc như liền thành một khối. Trong vườn nhà có một khu trồng thảo dược, giữa sân có một giàn nho. Bây giờ chính là mùa hoa thảo dược nở rộ, những đóa hoa thật lớn tỏa mùi hương trong gió đêm, trên giàn nho cũng lủng lẳng rất nhiều chùm nho có xanh có chín.

Ông nội Thư Sướng là một thầy lang có sở trường chữa bỏng. Bố Thư Sướng là Thư Tổ Khang kế tục nghiệp ông nội, bây giờ là

bác sĩ làm ở bệnh xá trường trung học Tân Giang, bình thường ông vẫn khám chữa bệnh miễn phí cho hàng xóm láng giềng.

Nhưng bác sĩ Thư tinh thông y thuật vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai đau ốm.

Mẹ Thư Sướng tên là Vu Phân, ban đầu bà là một giáo viên tiểu học, sau đó vì phải chăm sóc Thư Thần nên đã nhờ vả người khác xin chuyển đến làm kế toán một xưởng may đang làm ăn rất tốt. Ai ngờ mấy năm trước xưởng may này làm ăn bết bát rồi bị một doanh nghiệp tư nhân mua lại, bây giờ bà ở nhà, chỉ có một khoản trợ cấp ít ỏi.

Cổng nhà Thư Sướng một năm bốn mùa không bao giờ khóa, nhà cô là nơi náo nhiệt nhất cả khu này.

Hàng xóm láng giềng rất tôn trọng vợ chồng Thư Tổ Khang, có chuyện gì đều hay tới tâm sự với họ. Vợ chồng họ có thể giúp người khác giải quyết khó khăn, nhưng phận muộn trong lòng mình lại không biết nói với ai, đến tận lúc sinh Thư Sướng thì ngôi nhà này mới thật sự trở nên vui vẻ.

Đứng trước cổng, Thư Sướng lấy lại bình tĩnh, nuốt nước miếng, sau đó mới lấy giọng khẽ gọi như mỗi lần đi công tác về trước đây, "Bố mẹ, con về rồi!"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Chỉ nhìn thoáng qua Vu Phân đã phát hiện hai mắt Thư Sương sưng húp, "Công việc có vấn đề gì à con?" Bà lo lắng hỏi.

"Con gái mẹ là một phóng viên ưu tú như vậy, làm sao có thể có vấn đề gì trong công việc được chứ, đây là vì con bị mờ hôi chảy vào mắt thôi". Thư Sương thò đầu vào trong phòng, "Bố con đâu?"

"Thằng cháu trai nhà thím Lưu đằng sau bị đau bụng, bố con qua đó xem giúp rồi". Vu Phân vẫn cảm thấy mắt con gái quá đỏ, bà vào bếp múc một bát cháo đậu xanh cho Thư Sương, hai mẹ con ngồi xuống chiếc ghế dài đặt dưới giàn nho. Bà quan sát Thư Sương thật kĩ, sau đó thở dài xót xa, "Xương Xương, con lại gầy đi rồi!"

Thư Sương né tránh ánh mắt mẹ, cô cúi đầu xuống húp cháo, "Mùa hè con không ăn uống được mấy, có phải mẹ không biết đâu. Thần Thần thế nào rồi mẹ?"

"Còn chưa có tin tức gì về nguồn thận, một tuần đến bệnh viện lọc máu hai lần. Nó vừa ngủ xong, sáng mai lại phải tới bệnh viện".

"Con đã nói chuyện với bác sĩ Ngô qua điện thoại, ông ấy nói ông ấy đang liên lạc với một bệnh viện bên Đài Loan, ở bên đó kiếm nguồn thận không quá khó, có thể vài ngày sau sẽ có tin tức".

"Xướng Xướng, lâu lắm Dương Phàm chưa tới nhà. Hôm nay bọn con... đã gặp nhau chưa?"

Thư Sướng sững lại, cô lau miệng, chợt dạ cười theo, "Anh ấy làm việc ở thị trường nhân lực, bận lắm, đi công tác suốt. Chiều nay bọn con vừa gặp nhau xong".

"Hai đứa nói chuyện gì với nhau?" Vu Phân căng thẳng xoa xoa tay.

Thư Sướng đặt bát xuống, "Nói chuyện yêu đương, em nhớ anh, anh yêu em, vân vân! Mẹ, mẹ có muốn nghe không?" Cô làm nũng.

"Thế thôi à? Xướng Xướng, tóm lại con đã nhắc tới chuyện giải phẫu của Thư Thần với Dương Phàm chưa?" Vu Phân bắt an hỏi.

"Không phải một tháng trước con đã nói với bố mẹ rồi à? Dương Phàm hết sức ủng hộ Thư Thần thay thận. Yêu ai yêu cả đường đi, đương nhiên anh ấy cũng yêu cả người nhà của con". Trái tim Thư Sướng như thắt lại, đau đến mức mặt cô cũng trắng bệch, sợ mẹ phát hiện, cô vội đứng dậy nói, "Con lên thăm Thần Thần đây".

"Dương Phàm đúng là một thằng bé tốt hiếm thấy, vừa quan tâm chăm sóc lại vừa biết điều. Xướng Xướng, con phải biết quý trọng, sau này không cho phép giận dỗi gì nó. Ngày mai gọi điện thoại bảo nó tới đây, mẹ sẽ nấu món vịt hầm tương mà nó thích ăn nhất". Vu Phân cười nói.

"Ngày mai con phải đến nông trường Tân Giang phỏng vấn, để mấy hôm nữa tính tiếp mẹ ạ!" Thư Sướng vội đi vào nhà như trốn chạy.

Thì ra nói dối cũng là một việc khó khăn như vậy!

Cô cười khở, khoe miệng giật giật, không biết một khi bố mẹ nghe nói cô và Dương Phàm chuẩn bị li hôn thì họ sẽ có phản ứng như thế nào.

Sét giữa trời quang chắc cũng chỉ đến thế!

Bây giờ trước khi trời sập xuống, cô cố gắng né tránh không suy nghĩ nhiều về vấn đề này như một con đà điểu.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Thư Thần ra.

Tòa nhà trụ sở tòa soạn báo Hoa Đông buổi chiều cách nhà Thư Sướng không xa, cô không thuê nhà bên ngoài mà vẫn ở trong căn phòng cô sống từ nhỏ, phòng cô ngay sát bên cạnh phòng Thư Thần.

Vì tính tình Thư Thần không khác gì một đứa trẻ nên anh và Thư Sướng sống ở tầng một, Vu Phân và Thư Tổ Khang sống trên tầng hai.

Thực ra những khi Thư Sướng không phải đi ra ngoài phỏng vấn thì cuộc sống của cô cũng rất hạnh phúc, nhận được tiền lương là đưa ngay cho mẹ, sau đó áo đến đưa tay, cơm đến há mồm, việc gì cũng không cần phải lo nghĩ.

Phòng Thư Thần được dọn dẹp rất sạch sẽ, quần áo cởi ra đều gấp gọn gàng đặt ở bên giường. Nhưng những lúc lên cơn thì Thư Thần lại đập phá tất cả những gì trong phòng, thậm chí còn đánh cả Vu Phân.

Vu Phân luôn khóc lóc, "Thần Thần, đừng đánh mặt mẹ, lát nữa mẹ còn phải ra ngoài đường đi mua thức ăn với cả đi làm nữa,

người ta nhìn thấy sẽ cười mẹ, con đánh vào lưng mẹ được không?"

Nhìn thấy mẹ khóc, Thư Thần sững sốt há to miệng khóc theo mẹ.

Thư Thần cũng thường trợn mắt nhìn Thư Tổ Khang trừng trừng, nhưng khi đứng trước mặt Thư Sướng thì anh lại luôn hiền lành như một đứa trẻ ngoan nhất.

Từ ngày Thư Sướng vẫn còn là một em bé, Thư Thần đã thích kéo ghế đến ngồi bên nôi nhìn em gái. Thư Sướng khóc, anh khóc, Thư Sướng cười, anh cười.

Sau này khi Thư Sướng lớn lên anh liền đi theo làm cái đuôi phía sau cô. Thư Sướng chơi nhảy ô, anh chống cằm ngồi vừa xem vừa cười, Thư Sướng chơi đồ hàng, anh đóng vai em bé cho cô sai khiến. Bọn trẻ ngoài đường luôn cười chê Thư Thần là thằng ngu, vì thế Thư Sướng đánh bầm dập mặt mũi con người ta không biết bao nhiêu lần. Bố mẹ bọn chúng dẫn con đến nhà tố cáo, Thư Sướng bị mẹ đánh đở tay nhưng vẫn quật cường mím chặt môi, nhất quyết không chịu thừa nhận mình sai.

Cô không cho rằng mình đã làm gì sai, bảo vệ Thần Thần là chức trách của cô.

Khi còn bé Thư Sướng có tiếng ngang ngược ở khu phía bắc thành phố này. Vu Phân thường nói với Thư Tổ Khang, Xướng Xướng nên là một thằng bé mới đúng, chắc là ông trời buồn ngủ quá nên đã cho nó đầu thai nhầm thành một cô bé.

"Xướng Xướng..." Phát hiện trong phòng có người, Thư Thần mở mắt ra. Nhìn thấy Thư Sướng, anh nhếch môi cười.

"Tôi là Thần Thần", anh bật ngồi dậy vỗ ngực, sau đó chỉ Thư Sướng, "Cô ấy là Xướng Xướng".

Đây là kiểu tự giới thiệu của Thư Thần mỗi khi Thư Sướng dắt anh ra ngoài chơi khi còn bé, lúc nói về mặt anh tỏ ra rất tự hào.

Một tháng không gặp, Thư Thần đã gầy hơn trước quá nhiều, thân thể gầy gò đỡ một cái đầu rất lớn. Trước kia anh cao to đến nỗi nếu Thư Sướng đứng phía sau anh thì Vu Phân cũng không nhìn thấy cô. Trên người anh có mùi nước tiểu hơi nồng, đây là triệu chứng khi thân thể trúng độc a xít.

Thư Sướng cố mỉm cười chua xót, cô chen lên giường Thư Thần ôm lấy anh, "Thần Thần, anh nhớ Xướng Xướng không?" Mặc dù Thư Thần lớn hơn cô mười hai tuổi nhưng trong lòng cô anh giống như một đứa bé, một đứa bé được chiều chuộng tới cực điểm, đồng thời cũng là người bạn tốt nhất trong lòng cô.

Tính tình Thư Sướng ngay thẳng, thông thường cô làm gì đều rất thoải mái, nhưng có một số chuyện cô lại giấu mọi người rất kỹ. Tuy nhiên bất kể là chuyện gì cô đều nói với Thư Thần.

Chuyện gì Thư Thần cũng không hiểu, anh chỉ cười ngây ngô nghịch nghịch ngón tay cô.

Mỗi khi cô có chuyện tủi thân gì như thi bị điểm kém, bị giáo viên gọi vào văn phòng giáo huấn, gây ra họa gì ở trường học, thậm chí lúc mới biết yêu cô thậm mến một nam sinh học trên cô ba khóa, dù

cho rằng những chuyện này đều không phải chuyện hay ho gì nhưng cô vẫn luôn nói với Thần Thần.

Sau khi nói ra trong lòng cô sẽ cảm thấy thanh thản, vạn dặm không mây, dường như tất cả tâm sự đều được ném cho Thư Thần, cô không còn gì phải lo nghĩ nữa.

"Nhớ, Thần Thần nhớ Xướng Xướng". Sợ Thư Sướng không tin, Thư Thần lại gật đầu như gà mổ thóc. Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh trèo xuống giường đi chân đất đến mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra hai thanh kẹo sữa Alpenliebe rồi nhét vào tay Thư Sướng như thể đó là một thứ rất quý giá.

Viên kẹo Thư Sướng đồ lên.

Những lúc tâm tình rất xấu cô thường mua kẹo sữa Alpenliebe ăn. Viên kẹo có vị sữa đó tan ra trong miệng, hóa thành những sợi tơ ngọt ngào từ từ bao bọc cảm giác đắng chát trong lòng.

Thư Thần không nhớ được nhiều chuyện, nhưng chuyện này Thư Thần lại nhớ rất rõ.

"Anh mua, mua cho Xướng Xướng. Xướng Xướng thích ăn, ăn kẹo xong sẽ cười". Thư Thần toét miệng cười.

Thư Sướng xé giấy gói ra lấy một viên nhét vào trong miệng Thư Thần, chính cô cũng ăn một viên, hai anh em nhìn nhau nhai kẹo rôm rốp, sau đó cùng cất tiếng cười to.

Nghe tiếng cười cởi mở của Thư Thần, Thư Sướng cảm thấy chỉ cần có thể giữ được tiếng cười này thì cô có phải làm gì cũng đáng.

"Thần Thần, biết không, hôm nay em đã khóc". Thư Sướng bảo Thư Thần nằm xuống, cô dựa vào bên cạnh anh, thì thầm.

Thư Thần căng thẳng nhòm người lên đưa tay vuốt mặt Thư Sướng, "Xướng Xướng đừng khóc, Xướng Xướng ăn kẹo đi".

"Em đang ăn đây!" Thư Sướng lè lưỡi ra cho Thư Thần nhìn thấy mảnh kẹo còn lại, Thư Thần mới yên tâm nằm xuống.

"Em khóc không phải vì khó chịu, em khóc vì vui vẻ. Anh xem, nhà người khác đều chỉ có một đứa con, đứa trẻ nào cũng cô đơn, nhưng em thật may mắn vì có Thần Thần làm bạn".

Thư Thần cười ha ha, nắm tay Thư Sướng thật chặt.

Thư Sướng dùng ngón út ngoắc lấy ngón tay anh, "Thần Thần, chúng ta giao hẹn nhé. Bất kể lúc mỗ có đau thế nào thì anh cũng phải chịu đựng, cũng như bất kể trong lòng em có khổ sở thế nào thì em cũng sẽ chịu đựng, được không?"

Tiếng ngáy nặng nề vang lên, Thư Thần ngủ rồi.

Thư Sướng mỉm cười nhìn anh rồi nhẹ nhàng xuống giường chỉnh lại chăn cho anh. Thư Thần sợ tối, cô tắt điện để lại một ngọn đèn ngủ mờ mờ rồi mới đi ra.

Bố cô đi khám bệnh về, ông đang ngồi ngoài sân nghe mẹ cô hưng phấn khen ngợi Dương Phạm thấu tình đạt lý như thế nào, Xướng Xướng nhà mình đúng là không hề chọn sai.

Cô nghe mà trong lòng đắng chát, nhếch miệng tự giễu, cô xoay người đi vào phòng mình.

Tắm xong, bôi kem dưỡng da, cô mở máy tính xách tay định xem lại bản thảo quyển sách Khúc bi ca hoàng hôn. Thư Sướng không phải người học báo chí chính quy, cô học thiết kế công trình thủy lợi, vì ma xui quỷ khiến nên mới trở thành một phóng viên mảng pháp luật. Sau ba năm vượt qua muôn vàn khó khăn thử thách, vất vả lắm cô mới đứng vững được ở tòa soạn báo. Cô từng được một giải thưởng báo chí cấp toàn quốc và hai giải báo chí cấp tỉnh. Có thể xuất bản sách cũng là một loại chứng nhận đối với một phóng viên, cô cực kì trân trọng cơ hội lần này.

Cuốn sách chia làm hai mươi chương, mỗi chương viết về một trường hợp, bây giờ cô đã viết được mười tám chương, còn hai chương nữa là hoàn thiện bản thảo. Cô đã hẹn trước với nông trường cải tạo lao động, ngày mai sẽ tới đó phỏng vấn hai phạm nhân rồi về viết nốt hai chương sau cùng.

Xuất bản được quyển sách này sẽ có một món tiền nhuận bút lớn, trong thời điểm này thì chính xác là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Tiền thuốc thang của Thư Thần cơ bản đã gom góp đủ, bao gồm số tiền chuẩn bị cho Thư Sướng cưới chồng, tiền tích lũy của gia đình, cũng có họ hàng cho mượn một chút, ngoài ra Thư Tổ Khang cũng thế chấp nhà để vay một khoản.

Bây giờ Thư Sướng không lo đến tiền, cô lo sau khi giải phẫu cơ thể Thư Thần sẽ xuất hiện phản ứng đào thải.

Còn Dương Phàm, thôi, đặt dấu chấm hết cho mối tình này đi. Nghĩ đến đây trong lòng Thư Sướng lại nhói đau từng đợt.

Không chia tay thì có thể làm thế nào?

Thư Sướng nhìn chăm chăm màn hình máy tính trước mặt, cô cũng không còn tâm tư nào để đọc lại bản thảo.

Lại nghĩ đến nội dung bố mẹ nói chuyện với nhau vừa rồi, cô cắn môi, ngẩng đầu lên hít sâu rồi cầm lấy chiếc điện thoại di động để bên cạnh.

Cô bấm phím gọi đi hai lần liền, trên màn hình điện thoại xuất hiện hai chữ: Ông xã. Từng vòng sóng điện như những cánh bướm bay quanh hai chữ này lan rộng ra bên ngoài.

Rất lâu sau điện thoại mới kết nối được, âm thanh nhạc chờ vang lên trong điện thoại là tiếng đàn piano giống như nước chảy.

"Xướng Xướng, em đổi ý rồi à?" Giọng Dương Phàm hạ xuống rất thấp, lộ vẻ nghi vấn.

Cánh tay cầm điện thoại di động của Thư Sướng run rẩy, "Dương Phàm, xin lỗi..."

"A", không biết là Dương Phàm cười lạnh hay là cười nhạt nhưng giọng anh ta rất chói tai, "Mười một giờ đêm em gọi điện thoại cho anh chỉ để nói một câu xin lỗi? Một câu xin lỗi đã có thể xóa hết tình cảm của chúng ta sao? Xướng Xướng, em làm anh thất vọng quá đấy".

Nước mắt lại từ từ trào lên viền mắt.

Tình yêu của cô dành cho anh ta không hề phai nhạt, nhưng bọn họ lại càng ngày càng xa.

"Nếu em không còn gì khác để nói thì anh gác máy đây". Dương Phàm lạnh lùng nói.

"Dương Phàm, đừng vội", Thư Sướng lau nước mắt, "Em có chuyện nhờ anh".

"Chuyện gì?"

"Trước khi Thư Thần giải phẫu anh có thể đừng cho bố mẹ em biết chuyện của chúng ta được không? Nếu không bố mẹ em sẽ suy sụp mất..."

Dương Phàm không nói gì, tiếng thở rất nặng nề.

Thư Sướng chờ, thấp thỏm không yên.

"Dương Phàm, anh làm em sợ quá", đột nhiên cô nghe thấy tiếng một người phụ nữ sợ hãi kêu lên trong điện thoại, "Em tưởng anh bỏ em mà đi rồi, ở đây em không biết ai cả..."

Giọng nói hờn dỗi nũng nịu nghe rất quen.

"Anh sẽ cố gắng hết sức!" Dương Phàm vội vã cắt cuộc gọi.

Thư Sướng từ từ đặt điện thoại xuống, đầu cô như đột nhiên bị mất trí nhớ, tất cả chỉ là trống rỗng.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Nửa đêm trời đổ mưa, tiếng mưa tí tách cả đêm ngoài cửa sổ. Sau khi trời sáng mây đen nặng nề vẫn che kín bầu trời, mưa bụi lúc có lúc không như một người phụ nữ đang khóc, vừa mới ngừng khóc lại bị nỗi đau mới khiến cho nước mắt như mưa.

Thư Thần tỉnh dậy rất sớm, Vu Phân giúp anh rửa mặt, thay quần áo mới sạch sẽ rồi ngồi bên bàn ăn đợi Thư Sướng.

Cả đêm Thư Sướng không ngủ ngon, không biết cô đã mơ gì, chỉ biết khi tỉnh lại cả người như bị xe tăng nghiền qua không còn chỗ nào hoàn chỉnh. Chống tay ngồi dậy, cô thấy chiếc gối ướt ướt.

Rửa mặt xong, cô ngồi trước gương trang điểm bôi kem dưỡng da ban ngày. Mở ngăn kéo ra, nhìn thấy hộp trang sức hình cá sấu trong đó, cô thoáng sửng người rồi cầm lên từ từ mở ra.

Trong hộp trang sức có một chiếc nhẫn, một sợi dây chuyền, một chiếc lắc đeo tay, tất cả đều bằng vàng, kiểu cách rất cũ nhưng toàn bộ đều là vàng nguyên chất. Ba món đồ này không có bao nhiêu giá trị nhưng lại có một ý nghĩa đặc biệt trong nhà Dương Phàm. Sau khi Thư Sướng và Dương Phàm đăng kí kết hôn La Ngọc Cẩm mới đưa ba món trang sức này cho Thư Sướng, nói rằng đó là đồ bà nội Dương Phàm cho bà ta, bây giờ bà ta cho Thư Sướng, sau này Thư Sướng sinh con trai ba món đồ này sẽ lại được tặng cho con dâu.

Nói một cách nghiêm khắc thì Thu Sương chỉ có quyền sử dụng chứ không hề có quyền sở hữu. Khi đó Thu Sương muốn từ chối không nhận, bởi vì cô không thể bảo đảm mình nhất định có thể sinh con trai, hơn nữa tạm thời cô cũng chưa muốn sinh con.

Dương Phàm nhẹ nhàng cầm tay cô, "Mau cảm ơn mẹ đi!"

Thu Sương có một người anh đàn độn, La Ngọc Cầm lo lắng sau này Dương Phàm sẽ có gánh nặng nên vẫn không đồng ý với cuộc hôn nhân này. Gần như Dương Phàm đã dùng hết ba mươi sáu kế nhưng La Ngọc Cầm vẫn chưa gật đầu. Sau đó không biết La Ngọc Cầm nghe ai nói rằng sắp tới một công ty bất động sản sẽ giải tỏa khu phố nhà Thu Sương để xây khu chung cư cao cấp. Nhà Thu Sương rộng hơn ba trăm mét vuông, đại khái có thể được bồi thường mấy triệu nhân dân tệ. Sau khi cân nhắc, cuối cùng La Ngọc Cầm cũng chấp nhận Thu Sương.

Đương nhiên Thu Sương không biết đến toan tính nhỏ nhặt này của La Ngọc Cầm. Khi biết bà ta không còn ngăn trở mình và Dương Phàm nữa, cô vui mừng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Đây là tấm lòng của mẹ, em nhận lấy đi!" Thấy cô vẫn còn chần chừ, Dương Phàm lại khẽ huých cô một cái.

Đến lúc này Thu Sương mới đưa hai tay ra nhận chiếc hộp trang sức trong tay La Ngọc Cầm.

Trên đường về, Thu Sương nói với Dương Phàm, "Mấy thứ trang sức này em đeo sao được, tốt nhất là vẫn để lại chỗ mẹ".

"Ngốc ạ, đeo hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng là ý nghĩa của nó, nó cho thấy mẹ anh đã coi em như con dâu rồi".

Thư Sướng mím môi không nói gì nữa, sau khi mang về cô vẫn cất trong ngăn kéo.

Buổi tối hôm qua La Ngọc Cầm cố tình nhắc tới mấy món trang sức này, ngoài miệng nói là không cần lấy lại nhưng Thư Sướng biết đó chỉ là nói mát, bà ta nói như vậy chính là để nhắc nhở Thư Sướng.

Thư Sướng không tiếc số trang sức này, có điều lời nói của La Ngọc Cầm khiến cô thấy xót xa.

Sau khi tâm tình bình tĩnh lại, Thư Sướng mới ra khỏi phòng.

Trời vẫn đang mưa, Thư Sướng nhìn trời, cô bảo bố mẹ cứ ở nhà để mình cô đưa Thư Thần đến bệnh viện. Bố mẹ cô đều đã hơn sáu mươi tuổi, đã đến lúc an hưởng tuổi già rồi, vậy mà bây giờ vẫn còn phải bận tâm vì con cái, cứ nghĩ đến điều này cô lại thấy không đành lòng.

Hôm nay Thư Thần không phải lọc máu mà làm một xét nghiệm đặc thù, nghe nói vì vấn đề chi phí nên mỗi tuần bệnh viện chỉ tập trung làm một lần cho toàn bộ bệnh nhân. Thư Sướng đến phòng thu phí, phí kiểm tra lần này là hai nghìn tư, bàn tay cầm tiền của Thư Sướng khẽ run lên.

Xét nghiệm xong, cô lại dẫn Thư Thần đi gặp bác sĩ điều trị chính. Nhìn kết quả xét nghiệm, lông mày bác sĩ Ngô từ từ nhíu lại.

Ông ta không bảo Thư Thần tránh ra ngoài, dù sao Thư Thần có nghe cũng không hiểu gì cả.

"Phóng viên Thư, bệnh của anh trai cô không thể kéo dài thêm được, hôm nay tôi sẽ giục bên Đài Loan một lần nữa".

"Nghiêm trọng lắm à?" Thư Sương hơi sốt ruột.

Bác sĩ Ngô ngẩng đầu nhìn Thư Thần đang cười ngây ngô, "Thực ra tôi không hề tán thành việc phẫu thuật cho anh trai cô, giá thật lại vừa mới tăng".

"Nhưng phẫu thuật sẽ có hi vọng khỏi hẳn đúng không?" Thư Sương nắm tay Thư Thần.

Bác sĩ Ngô thở dài, "Không có một bác sĩ nào dám bảo đảm trăm phần trăm".

Thư Sương cười cười, "Không cần bảo đảm, chỉ cần có hi vọng là được rồi. Bác sĩ Ngô, có tin tức gì làm ơn gọi điện thoại cho tôi, bất cứ lúc nào cũng được. Anh trai tôi có phải vào nằm viện không?"

"Tốt nhất là nên vào để tiện theo dõi".

Thư Sương làm thủ tục nhập viện cho Thư Thần, cô thông báo cho bố mẹ mang một số đồ dùng tới. Hơn một năm nay Thư Thần thường xuyên phải đến bệnh viện nên giờ cũng không ồn ào gì mà chỉ ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của y tá.

Bận rộn đến gần trưa mới xong mọi việc, Thư Sương vội vã lái xe như bay tới nông trường cải tạo Tân Giang.

Ra khỏi nội thành, chạy bốn mươi phút dọc đường đê sẽ nhìn thấy một cánh đồng lúa nước mênh mông như trải dài tới tận chân trời.

Trên một thửa ruộng có mấy chục phạm nhân mặc áo tù nhân màu cam đang cấy lúa, trên bờ là mấy quản giáo ôm sủng đứng thẳng người.

Thư Sướng bấm còi tỏ ý chào hỏi. Một người đàn ông mặc bộ đồ sĩ quan trong đó giơ tay lên vẫy chào lại, Thư Sướng mỉm cười lái xe chạy qua rất nhanh.

"Chào phóng viên Thư!" Xe dừng lại trước cánh cổng sắt cao vút của nông trường, Thư Sướng nhảy xuống xe thực hiện thủ tục theo quy định. Người cảnh vệ gác cổng mỉm cười nhìn Thư Sướng, "Đại đội trưởng Mục đã tới hỏi chị mấy lần rồi!"

Thư Sướng le lưỡi, "Cô ấy có mắng tôi không?"

"Mắng thì có làm sao không?" Người nói là một sĩ quan cảnh sát đi vào với tư thế hiên ngang, dáng người cao ráo, lông mày lưỡi mác, mắt sáng như sao, tiếng nói khàn khàn.

Thư Sướng quay đầu lại, "Tớ sẽ ngoan ngoãn đứng thẳng tắp để bạn thoải mái thể hiện quyền uy của mình".

"Vớ vẩn!" Mục Thắng Nam đi tới bá vai Thư Sướng cùng đi vào, "Bạn nói chín giờ đến mà giờ đã hơn mười một giờ rồi, tớ còn tưởng bạn xảy ra chuyện gì trên đường cơ, gọi điện thoại thì không nghe máy..."

"Thắng Nam, bây giờ bạn càng ngày càng giống thiếu nữ rồi đấy!" Thư Sướng liếc nhìn Mục Thắng Nam.

Khi còn bé lúc Thư Sướng xưng bá đầu đường cuối phố thì vị đại đội trưởng Mục Thắng Nam này là một trong những đồng bọn của cô. Bố Mục Thắng Nam là công an, ông vẫn muốn có con trai, vì vậy sau khi sinh Mục Thắng Nam ông nuôi con gái không khác gì con trai. Hồ phụ sinh hồ nữ, Mục Thắng Nam là quán quân Taekwondo

giải võ thuật thiếu niên thành phố Tân Giang, thân cao chân dài, còn con trai hơn cả con trai, vì vậy bố cô đặt tên cho cô là Thắng Nam.

Mục Thắng Nam và Thư Sướng học cùng nhau suốt từ nhà trẻ đến hết cấp ba. Đến khi tốt nghiệp cấp ba, sau khi Mục Thắng Nam vào học trường Trung cấp cảnh sát, Thư Sướng thi vào Học viện công trình thì hai người mới tách ra. Sau khi ra trường, Mục Thắng Nam đến làm việc tại nông trường cải tạo lao động, Thư Sướng làm phóng viên pháp trị thì hai người lại dính dáng đến nhau trong công việc.

"Muốn chết à?" Mục Thắng Nam bẹo má Thư Sướng, cô ghét nhất người khác nói cô giống thiếu nữ.

Thư Sướng tránh ra, cười to chạy về phía trước, Mục Thắng Nam chỉ chạy mấy bước đã bắt được Thư Sướng.

Vừa đúng giờ ăn cơm trưa, hai người đi đến nhà ăn.

Trên đường từ cổng đi tới nhà ăn, mấy anh chàng cảnh sát đẹp trai cung kính gật đầu chào Mục Thắng Nam.

Đến nhà ăn, một chàng trai trẻ da ngăm đen nhanh tay nhanh chân bày bàn ăn cho hai người, ba món mặn, hai món rau, một món canh, cơm nấu bằng gạo của nông trường, hạt nào hạt nấy trắng muốt căng tròn, bữa cơm rất là thịnh soạn.

"Đây là An Dương, công chức mới thi vào nông trường bọn tớ, có bằng thạc sĩ, là một tài tử!" Mục Thắng Nam không thích học hành, may là có Thư Sướng kèm cặp cho cô nên lần nào thi cũng vừa đủ điểm đỗ. Cô vô thức có cảm giác kính trọng đối với những người có học.

"Thạc sĩ mà đến đây làm thì có tủi thân quá không?" Thư Sướng ngạc nhiên nhìn anh chàng đẹp trai có nước da châu Phi này.

An Dương cười cười, "Tôi học tâm lí học tội phạm, chỗ này chính là đất dụng võ của tôi". Cậu ta gật đầu, không tiếp tục nói chuyện mà xoa người tránh ra chỗ khác.

"Thắng Nam, ở đây bạn có cảm thấy mình giống như một nữ vương không?" Thư Sướng uống một ngụm canh rồi vội vã ăn cơm, vất vả hơn nửa ngày, giờ cô đã đói điên lên rồi. "Người bưng cơm bưng canh mà cũng vừa đẹp trai vừa có học vấn cao như vậy".

Mục Thắng Nam nhún vai, "Bạn hâm mộ à?"

"Không dám hâm mộ, chỉ có người tứ chi phát triển như bạn mới có thể làm việc ở đây. Nếu là tớ, cả ngày thần kinh căng như dây đàn, sớm muộn cũng có lúc tớ ngã gục mất". Đừng thấy các phạm nhân dễ bảo mà lầm, bình thường thì bảo gì làm nấy, nhưng có ai trong số họ không phải là ngọa hổ tàng long, ai biết trong những đôi mắt lúc nào cũng nhìn xuống đất kia đang che giấu những gì.

Mục Thắng Nam co chân đá chân cô dưới gầm bàn, hung tợn trợn mắt nhìn cô, "Thần kinh bạn mà yếu ớt như vậy à?"

Thư Sướng cười ha ha, nhớ năm đó chính cô cũng là một cô nàng ngổ ngáo, chỉ có điều sau hai mươi tuổi hình như càng ngày cô càng trở nên dịu dàng hơn.

"Buổi tối có về nội thành không?"

Thắng Nam nhướn mày, "Bạn có việc à?"

"Ờ, đi cùng tớ đến Đêm Paris, tớ muốn đi điều tra bí mật".

Thắng Nam nhíu mày, "Đêm Paris? Đó không phải hộp đêm sao?"

Từ khi Tân Giang xây dựng khu vực hai bên bờ sông thành đặc khu kinh tế, đã có rất nhiều người tới đây tìm cơ hội phát tài. Mấy năm nay, ở đây đã hình thành một con phố chuyên quán bar, một con phố chuyên mua sắm, một con phố chuyên nghệ thuật, có những hàng quán nghe nói là do một số minh tinh trong nước đầu tư.

"Tớ không bảo bạn mặc cảnh phục đến bắt người, bạn mặc một bộ thường phục thoải mái là được rồi". Thư Sướng biết trong lòng Thắng Nam cực kì khinh thường hộp đêm, cô cho rằng người đi vào đó đều là hạng người ăn chơi sa đọa.

"Bạn bảo Dương Phàm đi cùng ấy!" Mục Thắng Nam lắc đầu không cho cô thương lượng.

"Thế thì tớ đi một mình!" Trái tim Thư Sướng như bị kim đâm, sắc mặt lập tức thay đổi, cô nói xong liền vùi đầu ăn cơm.

Thắng Nam sững sờ nhìn cô, vẻ mặt của cô như sương, như mưa, lại như gió.

"Giận cái gì mà giận, tớ đi cùng là được chứ gì?" Cãi nhau với Thư Sướng, Thắng Nam chưa bao giờ thắng.

Nghe vậy Thư Sướng mới ngẩng đầu lên cười, "Vẫn là Thắng Nam nhà mình thương mình nhất!"

"Dương Phàm nhà bạn đắc tội bạn rồi à?" Thắng Nam chân tay to nhưng tâm tư lại rất tinh tế, thoáng cái cô đã nhận ra vẻ u oán trong lời nói của Thư Sướng.

"Để tôi nói chuyện".

Cơm nước xong, Thư Sướng lấy máy tính và máy ghi âm ra rồi đi đến phòng hội nghị. Thắng Nam sớm đã sắp xếp đối tượng phỏng vấn cho cô. Vừa ngồi xuống uống một ngụm trà, cô đã nghe thấy ngoài cửa có người hô: "Báo cáo".

"Vào đi". Trước mặt phạm nhân về mặt Thắng Nam lúc nào cũng lạnh thấu xương, không bao giờ nhìn thấy nụ cười. "Đây là phóng viên Thư, ông phải phối hợp thật tốt để cô ấy phỏng vấn, thái độ phải nghiêm túc, hỏi gì phải đáp nấy".

"Vâng!" Phạm nhân cúi đầu nheo mắt, ánh mắt chỉ dám hơi nhìn lên quá mặt đất một chút.

Thắng Nam quay sang nói với Thư Sướng, "Tôi ở ngay bên cạnh, sau khi xong việc cô qua tìm tôi".

Thư Sướng gật đầu mỉm cười với cái đầu trọc lóc của phạm nhân, "Mời ông ngồi!"

Thân thể phạm nhân khẽ run lên, đã lâu lắm ông ta mới nghe thấy chữ mời này.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau cách một cái bàn, phạm nhân chậm rãi ngẩng đầu lên.

Thư Sướng khẽ hít sâu một hơi.

Cô nhận ra phạm nhân này.

Mặc dù tóc đã bị cắt trọc nhưng khí chất nho nhã tuấn tú vẫn còn chưa mất, ông ta từng được người dân thành phố Tân Giang gọi vui

là "Nho quan".

Chính là một vị nho quan hào hoa phong nhã như vậy lại có những một trăm bốn mươi nhân tình, trong số đó có chị em sinh đôi, có cả mẹ con. Vì những người tình này, ông ta đã tham ô, nhận hối lộ, mua bán quan chức để vợ vét kiếm chác. Vợ ông ta là giảng viên trường cao đẳng nghề, con trai đang là sinh viên đại học Thanh Hoa, theo lí thuyết, ông ta có một gia đình đáng để người khác ngưỡng mộ, không ai nghĩ rằng ông ta lại băng hoại đạo đức đến mức này.

Sự tình bại lộ là do các nhân tình của ông ta ghen tuông với nhau, lúc lập án dư luận cả thành phố Tân Giang đều xôn xao. Những cuộc tình của ông ta đủ để viết thành hàng chục cuốn Kim Bình Mai.

***

Thư Sướng biết ông ta không phải vì những chuyện phong lưu của ông ta mà là cô từng cùng Dương Phàm đến nhà ông ta đưa hối lộ.

Dương Phàm vượt qua cuộc thi công chức vào làm việc ở phòng tài nguyên nhân lực thành phố Tân Giang, làm việc được hai năm, thành tích cũng rất xuất sắc, nhưng những người được tuyển vào cùng đợt với anh ta đều đã được đề bạt dù không bằng anh ta, còn anh ta vẫn chỉ là một nhân viên quen ở thị trường nhân lực.

Khi đó Thư Sướng đang học năm thứ tư đại học, đợt nghỉ đông về nhà, hai người ngồi cùng nhau phân tích và rút ra kết luận là vì mình còn đầu tư chưa đủ. Dương Phàm cắn răng dùng số tiền lương mấy tháng nhờ người khác mua giúp mấy cây thuốc và mấy

chai rượu, sau đó lại thông qua nhiều lần bắc cầu quan hệ tìm được ông ta, khi đó ông ta đang là Phó thị trưởng.

Lúc đến nhà ông ta là hơn chín giờ tối, hai người lén lút lên tầng như hai tên trộm. Dương Phàm hít sâu mấy hơi, dặn Thư Sướng đứng chờ ở chiếu nghỉ cầu thang, việc biếu xén này nhiều người biết không tốt.

Dương Phàm nhẹ nhàng gõ cửa.

Chính ông ta ra mở cửa, trên tay cầm một chiếc cốc sứ trắng tinh, dưới chân là một con chó cao lớn, cả người lẫn chó cùng trợn mắt nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm gượng cười lấp bắp tự giới thiệu trước, nửa bàn chân bước vào cửa nhà.

"Cứ đứng ở bên ngoài mà nói", ông ta lạnh lùng xua tay.

Dương Phàm khó xử đỏ bừng mặt, cố gắng nói rõ mục đích đến đây.

Từ đầu đến cuối ông ta chỉ cau mày.

"Tôi nghĩ lãnh đạo của anh sắp xếp như vậy nhất định là có dụng ý riêng, chuyện công việc tôi không tiện nhúng tay vào". Ông ta lên giọng hách dịch.

Dương Phàm xoa tay không biết nên nói gì cho phải, cũng không dám quay người đi mà chỉ đứng yên thừa thãi.

"Anh còn có chuyện gì nữa à?" Ông ta không nhịn được hỏi.

"Sau này mong Phó thị trưởng chiếu cố nhiều hơn". Dương Phàm cúi người đặt túi đồ trong tay vào sau ngưỡng cửa rồi chạy xuống cầu thang như trốn tránh.

Ông ta hơi chớp mắt, đột nhiên xách chiếc túi lên ném ra ngoài, "Càn quấy!". Cánh cửa đóng sầm lại.

Thuốc lá và rượu từ trong túi rơi ra lăn lộn cọc xuống những bậc thang.

Thư Sướng đang tránh ở chiếu nghỉ cầu thang chạy ra nhặt thuốc lá và rượu lên, lần lượt nhét lại vào túi rồi ôm xuống lầu.

"Em nhặt về làm gì?" Dương Phàm đỏ mặt tía tai giành lấy chiếc túi ném vào thùng rác ven đường.

Thư Sướng lại nhặt chiếc túi từ thùng rác lên, "Đây là những thứ anh phải làm việc cực nhọc mới mua được, không có gì bẩn, vì sao lại không nhặt về?" Cô ôm vào lòng thật chặt mà không hề sợ bẩn.

Dương Phàm đỏ mắt, lúc ngẩng mặt lên hai mắt anh vẫn nháy liên tục.

Thư Sướng dựa đầu vào vai anh ta, "Dương Phàm, làm nhân viên cũng không có gì không tốt, trong mắt em anh là người đàn ông giỏi nhất".

***

"Phóng viên!" Thấy Thư Sướng không nói gì, ông ta bắt an ho một tiếng.

"A", Thư Sướng đang chìm trong suy tư chợt bừng tỉnh, cô mở máy ghi âm.

Ông ta nói về việc tham ô nhận hối lộ của mình trong nhiệm kỳ một cách rất坦然 nhiên, không hề tỏ ra hối hận ăn năn như Thư Sướng thường thấy, vẻ mặt lạnh nhạt như đang nói về chuyện của người khác. Còn đối với kết cục như bây giờ, ông ta chỉ cười nhạt thờ dãi, "Hai mươi năm, hai trăm bốn mươi tháng. Lúc ra ngoài tôi đã gần tám mươi tuổi rồi..."

Ông ta lắc đầu.

"Những người... phụ nữ đó... Ông có yêu bọn họ không?" Thư Sướng không nhịn được hỏi ra điều cô vẫn tò mò bấy lâu.

"Yêu?" Ông ta nhướng mày kinh ngạc, "Làm gì có yêu? Tôi không yêu họ, họ cũng không yêu tôi. Người ta nói là tôi băng hoại đạo đức, nhưng thực ra quan hệ giữa chúng tôi là lợi dụng lẫn nhau. Người khác đưa hối lộ cho tôi bằng tiền, họ hối lộ cho tôi thân thể họ. Có thể tôi đòi tiền những người khác, nhưng tôi chưa bao giờ đòi hỏi thân thể của họ. Tất cả họ đều chủ động hẹn tôi, đưa ra địa điểm, thời gian, lúc hoan ái sẽ đưa ra yêu cầu của họ. Loại người này không xứng để nói đến yêu. Nếu người nào ngồi ở vị trí của tôi thì người đó sẽ là người nằm bên cạnh bọn họ, trong mắt bọn họ tôi chỉ là một công cụ mà thôi, tôi không cảm thấy có lỗi với bất kì ai trong số bọn họ".

"Vợ ông thì sao? Lúc ở bên bọn họ ông có nghĩ đến vợ ông không?"

Ông ta mím môi.

Rất lâu sau ông ta mới nói, "Vợ chồng nghèo khổ mới nói đến tình yêu. Hôn nhân là vật chất, tình yêu là tinh thần. Vật chất thiếu thốn, chúng ta mới cần có tình yêu để bù đắp. Sau khi vật chất đã thừa thãi thì nói đến tình yêu chỉ là một chuyện rất buồn cười".

"Vì sao?"

Ông ta cười cười bí hiểm, "Cô còn quá trẻ, từ từ cô sẽ hiểu".

Thư Sướng ngồi ngõ ngàng, cô cảm thấy ông ta nói không hoàn toàn đúng. Cô và Dương Phạm chưa đến nỗi nghèo nhưng cũng không dám nói là giàu, không khác gì đại bộ phận tầng lớp làm công ăn lương trong thành phố. Vì sao người ta có thể yêu thương san sẻ cho nhau còn cô và anh ta lại nửa đường đứt gánh?

Tình yêu vẫn luôn thay đổi phù hợp với từng người, cô cho là như vậy.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Hoàng hôn sau cơn mưa, bầu trời phía tây toàn bộ nhuộm thành ráng đỏ.

Đang là giờ tan tầm, xe cộ như nước người như sóng, một chiếc xe cảnh sát bật đèn ưu tiên hú còi vượt qua dòng xe cộ rồi dừng lại trước một cửa hàng bán đồ ăn vặt, người đi đường lũ lượt quay đầu lại xem.

"Sướng thật!" Mục Thắng Nam nhảy xuống xe rất gọn gàng, chìa khóa xe móc trên đầu ngón tay, vẻ mặt rất là kiêu ngạo.

"Oe..." Mặt Thư Sướng trắng bệch, cô tháo dây an toàn, bò từ trong xe ra ôm chặt gốc cây ven đường nôn sạch những gì đã ăn buổi trưa.

"Phạm nhân này mi thanh mục tú, ngoại hình đúng là không tồi!"

"Ờ, đúng là không tồi, không biết là phạm tội gì. Ôi, quả thật con người không thể đánh giá qua bề ngoài!"

"Ờ, cô ta không đeo còng tay?"

Người qua đường đứng cách bọn họ hơn mười mét, người một câu ta một câu, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mục Thắng Nam lắc lắc chân, nhếch miệng cười rất không phúc hậu.

Thư Sướng lau sạch miệng đứng dậy hung ác trợn mắt nhìn Thắng Nam, "Đúng vậy, thỏa mãn nguyện vọng làm anh hùng vĩ đại của bạn mà, đương nhiên là sướng rồi!" Thắng Nam đáng chết, quãng đường lẽ ra phải đi mất một tiếng thì cô chỉ cần chạy trong hai mươi phút, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, người đi đường còn tưởng rằng trên xe là một phạm nhân quan trọng, về mặt ai cũng tỏ ra sợ hãi.

Cô nàng đại đội trưởng này chỉ thích lợi dụng chức quyền để chơi trò chơi ngớ ngẩn này, hại cô lần nào cũng phải hy sinh.

Thư Sướng tức giận lườm Thắng Nam.

"Tối nay tớ cũng phải hy sinh nhan sắc vì bạn đấy". Thắng Nam cười ngọt ngào, lấy chai nước trên xe xuống cho cô súc miệng.

"Bạn phải ra về thật lạnh lùng cho tớ, không được để lộ". Phụ nữ cùng bạn trai đến hộp đêm sẽ không làm người khác quá chú ý, có muốn quan sát xung quanh cũng tiện. "Bạn gọi điện cho An Dương bảo cậu ta lái xe tớ cẩn thận vào".

"Không phải chỉ là một con Chery A3 rách nát à?" Cô bảo Thư Sướng cùng ngồi xe cảnh sát với mình về nội thành còn xe của Thư Sướng để An Dương lái, Thư Sướng đi được một bước lại quay đầu lại nhìn chiếc Chery với vẻ lưu luyến, nghĩ đến cảnh này Thắng Nam lại thấy buồn cười.

"Bạn dám khinh thường xe của tớ?" Thư Sướng nhổ nước trong miệng ra như gặp chuyện vô cùng nhục nhã, "Nó theo tớ vào nam ra

bắc, che gió che mưa cho tở, nó rách nát ở chỗ nào?"

Thắng Nam giơ ngón tay trở lên đề môi lại, "Được rồi, được rồi, nó không rách nát, nó oai phong hơn kỳ sĩ, nó lạnh lùng hơn kiếm khách, nó đẹp đẽ hơn BMW, thế được chưa?"

Thư Sướng uống một ngụm nước rồi mới theo Thắng Nam đi vào cửa hàng ăn vặt.

Hai người gọi một bát sủi cảo và hai bát mì, cơ bản chỉ có một mình Thắng Nam ăn, Thư Sướng ăn không ngon miệng, cô chỉ ăn đúng một chiếc sủi cảo.

Ăn xong đi ra, Thắng Nam đưa Thư Sướng về nhà thay quần áo trước.

Trong nhà tối đen như mực, Thư Tố Khang và Vu Phân ở bệnh viện còn chưa về, Thư Sướng gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, được biết hết thấy đều ổn. Cô lại nói chuyện mấy câu với Thư Thành rồi mới đi tắm, thay chiếc váy liền áo màu đen có thể phối hợp với mọi phong cách.

Làm phóng viên không thể không xuất hiện trong nhiều trường hợp khác nhau, trong tủ quần áo của mỗi người bao giờ cũng phải có vài bộ đồ ra hồn.

Thư Sướng là một người lười nhác, cô cảm thấy sắm riêng giày và túi xách cho hợp với mỗi bộ quần áo là điều quá phiền phức. Màu đen quả thực là một màu sắc hoàn mỹ, bất kể giày hay túi xách kiểu gì cũng có thể phối hợp rất hài hòa.

Chiếc váy đầm này có vai nhỏ, thắt eo, cắt may cẩn thận, đơn giản, phù hợp với mọi loại tuổi, mọi loại trường hợp. Thư Sướng cho

rằng chỉ cần không rách thì cô có thể mặc chiếc váy này đến năm năm mươi tuổi.

Theo yêu cầu của Thư Sướng, Thắng Nam thay một chiếc áo phông màu đen rộng rãi, mặc quần jean, tóc vuốt keo dựng ngược, tai đeo tai nghe. Cô nghiêm mặt, nhìn qua chính là một anh chàng đẹp trai không hơn không kém.

Lúc hai người đi vào Đêm Paris lúc hơn tám giờ tối, khách khứa chưa nhiều, ánh đèn mờ mờ, ai ai cũng thì thầm nói chuyện như đang trao đổi công việc gì đó rất bí hiểm.

Đêm Paris trang trí rất chuyên nghiệp, bất kể sáng hay tối thì mỗi một góc đều có thể có những thứ khiến bạn cảm thấy bất ngờ: Một cây mạn đà la , một tấm biển hiệu bằng đồng loang lổ, những bức ảnh phục chế được làm cũ bằng nước trà hay vài tấm áp phích âm nhạc nước ngoài không biết từ năm nào tháng nào.

Tiếng saxophone thổi bài "Hoa lài" bồng bênh trong đại sảnh, một bài dân ca Trung Quốc được diễn tấu bằng nhạc cụ phương Tây, một sự kết hợp rất thành công, tiếng kèn du dương thanh cao mang theo cảm giác buồn bã đau thương.

Mấy người đang ngồi trước quầy bar, có người lắc lư thân thể theo tiếng nhạc, có người thấp giọng nói chuyện, có người lim dim mắt uống rượu.

Thư Sướng và Thắng Nam tìm hai chỗ ngồi ở góc quầy bar, từ góc độ này có thể nhìn thấy người ra vào, cũng có thể nhìn rõ những người trong phòng.

Thư Sướng phát hiện bên trong còn có nhiều phòng riêng, tất cả đều đóng chặt cửa, một chiếc cầu thang xoắn chạm trổ hoa văn dẫn lên tầng hai, trên đó là nơi các ban nhạc biểu diễn.

Hai người ngồi xuống ghế, mỗi người gọi một li cocktail trái cây.

Thư Sướng liếc quanh, nếu quán bar này cung cấp thuốc lắc hay tài mà gì đó thì cũng phải đến sau nửa đêm, bây giờ còn cách thời điểm đó những mấy tiếng! Cô thu ánh mắt lại, chăm chú thưởng thức cocktail trong li.

Một chút ngọt, một chút cay, cũng ngon, cô chép chép miệng gật đầu.

Giá cả ở những hộp đêm này luôn luôn rất cao, bình thường Thư Sướng cũng rất ít khi đến nơi như thế này, bây giờ cô càng cần phải dè sẻn.

Vẻ mặt Thăng Nam rất đứng đắn như không muốn bị coi là cùng một giuộc với những người này, trong mắt người khác thì đây là một phong cách lạnh lùng, đã có ánh mắt lúng liếng của mấy người phụ nữ vô tình hay cố ý liếc về phía này.

Không thể chịu đựng được, Thăng Nam quay người sang đối diện với Thư Sướng.

Thư Sướng uống vài ngụm đã hết li cocktail, cậu phục vụ tinh mắt nhanh chóng đi tới hỏi cô có uống thêm li nữa hay không, Thư Sướng hơi giật mình, gật đầu.

"Rượu này êm nhưng ngấm lắm, giá cũng rất đắt". Thăng Nam ghé vào tai cô thì thầm.

"Đã đến đây thì không quan tâm đất hay không đất nữa", Thu Sướng cảm ơn cậu phục vụ, cầm lấy chiếc li nhấp một ngụm, "Thắng Nam, bạn có đối tượng hâm mộ rồi kìa".

"Bọn đàn bà ngớ ngẩn!" Thắng Nam thấp giọng rửa một câu, tửu lượng của cô rất khá, uống loại rượu nhẹ này sợ không đủ tầm nên lần nào cũng uống một hơi dài.

Thu Sướng nheo mắt cười, đột nhiên đưa tay sang vuốt mặt Thắng Nam. Mọi người vẫn khen Lí Vũ Xuân có vẻ đẹp trai trung tính, nhưng nói công bằng thì Thắng Nam còn đẹp trai hơn Lí Vũ Xuân nhiều, khí khái hào hùng trên gương mặt cô là thứ người khác không thể nào bắt chước được.

"Thắng Nam, nếu bạn là đàn ông thì có thể tớ sẽ yêu bạn mất". Cô vui đùa.

"Đánh rắm!"

"Không cho phép nói tục. Thật đấy, Thắng Nam, tớ với bạn đã biết nhau hai mươi mấy năm rồi, không rời không bỏ, tình cảm lúc nào cũng rất tốt. Có thể có bao nhiêu cặp vợ chồng được như chúng ta chứ?"

"Bạn bị kích động quá rồi! Nói với bạn nhé, mặc dù tớ mạnh mẽ hơn cả đàn ông nhưng tớ là phụ nữ xịn một trăm phần trăm. Tớ không chơi thủy tinh, chơi thủy tinh sẽ đứt tay". Thắng Nam cầm li rượu ngồi dịch sang bên cạnh.

Thu Sướng cười khanh khách, "Bạn sợ tớ sàm sỡ à?"

"Chết đi!" Thắng Nam cũng cười, lại ngồi dịch vào gần Thu Sướng, ánh mắt nhìn cô quan tâm, "Cãi nhau với Dương Phàm thật

à?"

"Không phải cãi nhau!" Thu Sướng lắc đầu thì thào, "Bọn tớ chuẩn bị li hôn". Ngoài bố mẹ hai bên, Thắng Nam là người duy nhất được biết Thu Sướng và Dương Phạm đã đăng kí kết hôn.

Lúc tuyển dụng phóng viên nữ, Hoa Đông buổi chiều có một yêu cầu là trong vòng ba năm không được kết hôn. Ba năm, vừa dìu dắt được một phóng viên nữ lên quỹ đạo, đột nhiên lại cưới chồng sinh con, mười tháng mang thai, sau đó lại là mười tháng cho con bú. Coi như mất trắng hai năm, triển khai công việc kiểu gì?

Thu Sướng đăng kí kết hôn vào năm thứ ba, chưa hết thời hạn ước định nên không dám lộ ra mà chỉ làm lén lút.

Thắng Nam trợn mắt, "Vì sao? Hắn ta ngoại tình à? Để tớ cho hắn ta một trận".

"Không phải", Thu Sướng cúi đầu, ngón tay chậm rãi vẽ những vòng tròn trên quầy bar, "Đến tuổi như chúng ta rất nhiều người đều đã kết hôn, bề ngoài có vẻ rất thoải mái nhưng kì thực gia đình nào cũng phải nai lưng kéo cày trả nợ. Có điều cuộc đời vốn chính là như vậy mà, có rục rở đến mấy rồi cũng có lúc phải bình thản trở lại. Tớ cũng sẵn sàng sống bình thản như vậy, nhưng trong bình thản lại xuất hiện bất ngờ".

"Là Thu Thần à?"

Thu Sướng chỉ cười không đáp.

"Không phải chứ, có phải bây giờ Thu Thần mới xuất hiện đâu. Lúc bạn và hắn yêu nhau hắn cũng biết bạn có một người anh trai bị bệnh mà".

"Khi đó chỉ cần cho Thu Thần ăn no mặc ấm là được rồi, đáng mấy đồng tiền đâu. Bây giờ Thu Thần nằm trong bệnh viện, mỗi ngày đều phải chi tiền ngàn, tớ không muốn làm liên lụy anh ấy". Về mặt Thu Sướng rất khổ tâm.

"Là bạn chủ động nói ra à?"

Thu Sướng uống một ngụm rượu, ậm ờ gật đầu. Mặc dù Thắng Nam là bạn tốt của cô nhưng cô vẫn không muốn nói về thái độ của người nhà Dương Phàm.

Chuyện như thế này xảy ra với ai thì người đó cũng không thể không suy nghĩ được, cô không trách Dương Phàm.

"Có thể là mấy hôm nữa sẽ đi làm thủ tục, ha ha, đăng kí còn chưa được ba tháng, cưới nhanh bỏ sớm, tớ sắp theo kịp trào lưu của các nghệ sĩ nổi tiếng rồi".

"Bạn còn cười được à?" Thắng Nam cũng thấy sốt ruột, "Bạn cho rằng bạn là người sắt chắc. Phụ nữ cần đàn ông để làm gì, không phải là để khi có chuyện sẽ có chỗ dựa dẫm sao?"

"Đây là chuyện của nhà tớ, anh ấy... cũng khó xử lắm".

"Thật không chịu nổi bạn nữa, không được, ngày mai tớ đi tìm Dương Phàm nói chuyện. Hắn ta là đàn ông, không thể để bạn tủi thân như vậy được".

"Nếu bạn dám đi thì tớ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bạn". Thu Sướng trừng mắt.

Thắng Nam ngây người.

"Thư Thần thực sự là một cái động không đáy, lo cho anh ấy không phải trách nhiệm của Dương Phàm". Thư Sướng cười bất đắc dĩ, li rượu của cô lại cạn sạch, cô vẫy tay ra hiệu cho phục vụ mang tới thêm một li nữa, "Thắng Nam này, yêu một người, cần khiến người đó cam tâm tình nguyện chấp nhận toàn bộ những gì thuộc về bạn chứ không phải mặt dày trói chặt đối phương. Bạn trói được thân thể người đó nhưng có trói được trái tim người ta không? Cứ cho là trói được thì bạn có trói được cả đời không? Chắc chắn là không!"

Dường như đã hiểu rõ, sắc mặt Thắng Nam trở nên nặng nề, cô thương cảm ôm lấy Thư Sướng, "Xướng Xướng, bạn thiếu tiền sao không nói với tớ một tiếng?"

"Đó không phải số tiền nhỏ mà là rất nhiều tiền, xếp lại một chỗ sẽ thành một đống lớn! Bố bạn cả đời liêm khiết, lại thích làm những chuyện không đâu, mẹ ốm nằm liệt giường, bạn lấy đâu ra tiền! Thắng Nam, thánh nhân nói tiền bạc là vật ngoài thân, phải xem tiền tài như rác rưởi. Nhưng không có loại rác rưởi này thì người ta sống thế nào được? Cái gọi là thanh cao đều là người có tiền giả vờ giả vịt, người không có tiền ai dám bày đặt thanh cao? Không khí không thể ăn thay cơm, không thể mặc thay áo, con người muốn sống là phải đứng trên mặt đất chứ không thể lơ lửng trên mây được".

Thư Sướng gục đầu vào vai Thắng Nam thì thầm.

Thắng Nam khẽ vỗ lưng cô, đột nhiên phát hiện có một người đàn ông ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ vẫn nhìn về phía hai người, cô trợn mắt nhìn anh ta.

Người đàn ông đó mỉm cười giơ li rượu trong tay lên.

Cô coi như không nhìn thấy.

"Thư Thần bây giờ thế nào?"

Thư Sướng ngồi lên, một tay chống cằm, ánh mắt hơi lơ mờ, khuôn mặt đỏ bừng. Bỗng dưng ợ một cái, cô xấu hổ vỗ vỗ ngực, "Đang đợi nguồn thận, sau đó có thể phẫu thuật ngay lập tức. Nhà tớ cũng gom góp đủ tiền rồi, sau này trả nợ dần dần! Không cần cả đời, mười mấy năm là trả hết thôi". Cô lắc lắc đầu, vẻ mặt u ám và mắt mát, "Thắng Nam, trên đời này ngoài bố mẹ thật sự không thể dựa vào ai khác được".

"Tớ thì sao?" Thắng Nam trêu chọc.

"Đúng, đúng, tớ còn có bạn". Thư Sướng dang rộng hai tay ôm lấy Thắng Nam, "Cho nên bạn cưới tớ đi! Tớ không cần trang sức, không cần quần áo, không cần nhà ở, tớ sẽ yêu bạn toàn tâm toàn ý, được không?"

Thắng Nam biết tửu lượng của Thư Sướng có hạn, lúc này chắc là rượu đã ngấm nên cô bắt đầu nói năng lộn xộn, "Được, tớ cưới bạn, ngày mai cưới luôn". Cô nhẹ nhàng dỗ dành.

"Không được, cưới luôn hôm nay". Thư Sướng cong miệng.

"Được, hôm nay cưới!" Thắng Nam cười cười cạo mũi cô. Đúng lúc này cô thấy điện thoại di động trong túi quần rung lên.

"Tớ đi nghe điện thoại, bạn ngồi yên ở đây nhé!" Âm nhạc trong quán vừa đổi sang một bài nhạc jazz sôi động, Thắng Nam đành phải chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Thấy rượu trong li của Thư Sướng lại cạn sạch, cô dặn phục vụ không được lấy thêm rượu cho Thư Sướng nữa.

"Đi đi! Tớ chờ bạn!" Thư Sướng cười như hoa vẫy tay với Thắng Nam.

Thắng Nam đi ra ngoài, cô ngồi rất ngoan ngoãn. Không biết tại sao cô bỗng cảm thấy tất cả mọi thứ trong quán bar này đột nhiên lắc lư, bàn ghế lắc lư, người lắc lư, li rượu trên bàn cũng lắc lư.

Cô nhắm mắt lại rồi mở ra, vẫn thế, trong lòng cô cũng cuộn trào như dãi sông lấp biển.

Cô lại ợ một cái nữa.

Không được rồi, cô cảm thấy một luồng chất dịch nóng bỏng từ dạ dày tràn ngược lên cổ họng, cô che miệng lại ú ớ ra hiệu với nhân viên phục vụ.

Đã quá quen với tình huống này, nhân viên phục vụ giơ tay chỉ về phía xa, "Nhà vệ sinh ở bên kia".

Thư Sướng nhảy xuống ghế loạng choạng bước thấp bước cao đi về hướng nhà vệ sinh, đến trước cửa một phòng riêng, cô đột nhiên va vào một người đi ngược chiều, luồng nước nóng bỏng đó cũng không giữ được nữa, toàn bộ phun vào người đối phương.

Mùi tanh hôi xộc lên mũi.

Chất lỏng màu vàng chảy dọc chiếc áo sơ mi tơ tằm rơi xuống đất.

Thư Sướng lắc lắc đầu, lập tức tỉnh táo lại. Mặt mũi xanh mét, cô từ từ ngẩng đầu lên, "Xin lỗi, tôi quên tiền giặt quần áo cho anh... A..." Một tiếng kêu sợ hãi bị cô cố gắng nuốt vào trong bụng.

"Em xác định là mình chỉ cần tiền giặt quần áo thôi à?" Bùi Địch Văn dùng hai ngón tay kéo ống tay áo ra cười hỏi.

"Em... Em..." Thư Sướng ngỡ ngác, cả người như hóa đá.

Cửa gian phòng riêng bên cạnh mở ra, một người vừa lắc đầu vừa đi ra ngoài. Thư Sướng lơ đãng nhìn vào và kinh ngạc phát hiện trong phòng như có một đám ma quỷ nhảy múa điên cuồng, đã có mấy nam nữ cởi sạch áo rồi.

Cô lấy chiếc máy ảnh bỏ túi ra theo phản xạ có điều kiện, liên tiếp chụp mấy bức ảnh.

"Không nở bỏ lỡ à?" Bùi Địch Văn nhíu mày kéo cô tới, cô không đứng vững, ngã thẳng vào lòng Bùi Địch Văn.

Bây giờ thì công bằng rồi, chiếc váy đầm màu đen của cô cũng dính đầy nước nôn của chính mình.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Thư Sướng vẫn không thể xác định được quan hệ giữa cô và Bùi Dịch Văn là gì.

Trong tòa soạn báo Hoa Đông buổi chiều từng có lời đồn đại về cô và Bùi Dịch Văn, tuy nhiên những lời đồn này còn chưa kịp lan rộng đã biến mất không còn tăm tích.

Bởi vì nếu tin đồn là thật thì nữ chính trong tin đồn đã không bị nam chính mắng cho máu chó ngập đầu đến mức phải ôm mặt khóc nức, vừa quay người đi đã lầm bầm rủa nam chính lái xe ra đường sẽ bị tai nạn.

Thư Sướng từng nghĩ mình có thể sẽ đi quét đường, đi bưng bê bát đĩa, nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ trở thành một phóng viên mảng pháp luật.

Khi học đại học, Thư Sướng học thiết kế công trình thủy lợi, nếu có một trái tim hồng thì lẽ ra cô đã đến tây bắc xây dựng tổ quốc, nếu không sẽ xin vào một công ty xây dựng nào đó rồi cả ngày đội mũ bảo hộ đi lại trên công trường thủy lợi.

Thư Sướng không có bao nhiêu lựa chọn. Cô muốn ở lại Tân Giang, hơn nữa cố gắng hàng năm không phải đi công tác bên

ngoài, bởi vì cô suy nghĩ đến tuổi tác của bố mẹ và tình hình của Thư Thần. Khi đó Thư Thần còn chưa bị bệnh thận.

Năm đó Phòng thủy lợi thành phố Tân Giang không tuyển người, con đường thi công chức đã bị bịt kín. Thư Sương biết một bà chị học khóa trên tên là Trì Tiểu Ảnh làm việc ở viện thiết kế công trình, cô đến tìm chị ta, Trì Tiểu Ảnh nói với cô viện thiết kế công trình đang tuyển người, nhưng phải học chuyên ngành công trình cầu đường, vậy là cô lại không còn hi vọng.

Vận may của cô quả thực rất kém.

Thư Sương dứt khoát không chọn nữa, cô lên trang thông tin tuyển dụng tìm tất cả các công việc ở nội thành Tân Giang, sau đó rải hồ sơ như ném bom trái thăm rồi ngồi chờ tin tức.

Không biết là chuyên ngành thiết kế công trình này rất ít được quan tâm hay là người ta cảm thấy không nỡ tuyển dụng cô vì sẽ khiến một nhân tài thui chột mà suốt một thời gian dài cô không hề thấy bất cứ phản hồi nào.

Sau đó bắt đầu có động tĩnh, nhưng đều là nhân viên siêu thị, cửa hàng, khách sạn vân vân, những công việc đó cơ bản không cần bằng đại học mà chỉ cần tốt nghiệp cấp ba đã quá đủ rồi.

Thư Sương sốt ruột đến độ bị nhiệt miệng vì nóng trong người, lúc ở nhà sợ bố mẹ lo lắng nên cô còn phải giả bộ không hề quan tâm, chỉ khi hẹn hò với Dương Phàm cô mới dám nhắc tới vài câu.

"Em mới tốt nghiệp ba tháng, có gì mà sốt ruột". Dương Phàm an ủi cô, anh ta nhíu mày, gương mặt không giấu nổi vẻ lo lắng.

Thư Sướng lại nhận được ba cơ hội phỏng vấn, thật trùng hợp là tất cả đều vào cùng một ngày, một là nhân viên thiết kế đồ họa ở công ty quảng cáo, một là thiết kế mẫu ở công ty trang sức, còn một chính là phóng viên báo Hoa Đông buổi chiều.

Thư Sướng quyết đoán loại trừ ngay báo Hoa Đông buổi chiều. Thiết kế trang sức hay đồ họa ít ra còn có chút dính dáng, còn phóng viên, cô chưa bao giờ nghĩ đến nghề này.

Người thông minh là người tự biết mình.

Năm đó nắng thu rất gắt, đã là giữa thu mà còn nóng hơn cả giữa hè. Thư Sướng ăn mặc rất chuyên nghiệp, ra khỏi cửa mới đi mấy bước mồ hôi đã toát ra làm nhòe hết cả trang điểm, lọn tóc cũng bung ra dính ướt vào sau lưng. Cô đứng dưới bóng cây thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng vì nắng.

Cô vừa phỏng vấn thiết kế đồ họa xong, người phỏng vấn là một phụ nữ trung niên, sau khi hỏi mấy câu, bà ta nhếch miệng bảo Thư Sướng đi về trước, nếu có tin tức sẽ thông báo cho cô sau.

Vừa ra khỏi công ty quảng cáo Thư Sướng đã biết mình bị loại rồi.

Hai tiếng nữa mới đến giờ hẹn phỏng vấn tiếp theo, công ty trang sức đó nằm trên con đường không có lấy một nhà hàng này. Thư Sướng dùng tay làm quạt, vừa ngẩng đầu lên cô chợt nhìn thấy trên đỉnh một tòa nhà cao ngất cách đó không xa có bốn chữ kiểu chữ Khải rất to: Hoa Đông buổi chiều.

Cô suy nghĩ đúng ba giây rồi đi đến tòa nhà đó. Cô nhớ hình như bây giờ chính là thời gian phỏng vấn của tòa soạn báo này, thôi thì

vào ké tí điều hòa cũng tốt, đằng nào cô cũng đang nhàn rồi.

Trên hành lang ngồi đầy người chờ phỏng vấn, sắc mặt tất cả bọn họ đều căng thẳng, có người còn cầm "Cầm nang phỏng vấn" trên tay. Nghe họ thấp giọng nói chuyện với nhau, Thư Sương phát hiện những người này đều là thạc sĩ trở lên, không phải chuyên ngành văn học thì cũng là luật học.

Cô uống liền hai cốc nước lớn rồi ung dung ngồi hưởng thụ hơi lạnh thổi ra từ điều hòa nhiệt độ.

Mặc dù báo Hoa Đông buổi chiều có trụ sở ở Tân Giang nhưng lại có tầm ảnh hưởng rất lớn trên toàn quốc, đến nay đã ra đời được chín mươi năm. Hoa Đông buổi chiều từng đóng vai trò hết sức quan trọng trong những sự kiện mang tính bước ngoặt của Trung Quốc. Bây giờ ở các thành phố lớn trong nước đều có phóng viên thường trú của Hoa Đông buổi chiều.

Báo Hoa Đông buổi chiều có tám tờ bốn mặt, tổng cộng ba mươi hai trang, có các mục thời sự, pháp trị, tổng hợp, giải trí, xe hơi, chứng khoán, nhà đất... Thu nhập mỗi ngày từ quảng cáo của tờ báo lên đến mấy triệu nhân dân tệ, xét trên tiêu chí này Hoa Đông buổi chiều cũng là một trong những tờ báo đứng đầu cả nước.

Ví von thế này cho dễ hiểu, Tân Hoa nhật báo là tiếng nói của chính quyền, còn Hoa Đông buổi chiều thì là tiếng lòng của dân chúng. Người trong nghề vẫn thường bình luận riêng tư, nếu không phải báo Đảng, loại báo các cơ quan đơn vị bắt buộc phải đặt mua, thì nói không chừng Tân Hoa nhật báo sẽ không hơn được Hoa Đông buổi chiều.

Hoa Đông buổi chiều không thuộc diện phải đặt mua bắt buộc nhưng nếu có hôm nào không đọc Hoa Đông buổi chiều lúc trà dư tửu hậu thì người dân sẽ cảm thấy như thiếu thiếu thứ gì đó.

Học báo chí mà có thể làm làm việc ở Hoa Đông buổi chiều cũng là niềm tự hào không lời nào có thể diễn tả được.

Thư Sướng không để ý đến những điều này nên không biết tầm quan trọng của công việc, cô chỉ tham lam hít luồng không khí mát mẻ, thoải mái tự coi mình là người ngoài cuộc.

Một chàng trai đeo kính có khí chất nhã nhặn từ phòng phỏng vấn đi ra, gương mặt lộ rõ vẻ chán nản.

"Thế nào?" Người đến phỏng vấn rất đông, tốc độ phỏng vấn cũng rất nhanh, chỉ chốc lát trong phòng đã chỉ còn lại vài người.

Chàng trai cười lạnh nhạt, khoác ba lô lên vai bỏ đi không nói một lời, để lại mấy người đưa mắt nhìn nhau.

"Thư Sướng!" Có người đứng trên hành lang gọi cô.

Thư Sướng giật mình, cô đã quên mất mình cũng là một người được phỏng vấn. Đưa tay hất mái tóc, cô vui vẻ chạy tới. Trước khi vào phòng cô còn nhìn qua đồng hồ đeo tay, còn một tiếng mới đến giờ phỏng vấn tiếp theo, vẫn kịp!

Phòng phỏng vấn là một phòng hội nghị nhỏ, ghế sofa bọc da thật rộng rãi, trên bàn kính có một tách trà, cô có cảm giác như vào phòng khách của người ta. Hai người phỏng vấn đều là nam giới trung niên, một người đàn ông khác đứng dựa vào cửa sổ, khí chất cao quý toát ra từ trên người anh ta.

Cái gọi là khí chất vốn là một thứ vô hình vô chất nhưng vừa tiếp xúc đã có thể cảm thấy được. Người đàn ông bên cửa sổ thanh cao lạnh lùng, khuôn mặt điển trai, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt dưới hàng lông mày rậm sâu thẳm như biển cả.

Sau đó Thư Sướng mới biết người đàn ông này chính là Tổng biên tập Bùi Địch Văn của tờ báo.

Thư Sướng ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh cửa, trong lòng không ôm hi vọng nên vẻ mặt cô rất tự nhiên thoải mái, cô đoán rằng cùng lắm chỉ năm phút là xong.

Cô mỉm cười với người phỏng vấn, hai tay đặt trên đầu gối.

"Thư Sướng, cô cảm thấy cô có gì đặc biệt so với những người tới phỏng vấn khác không?"

Câu hỏi rất quái đản.

Thư Sướng chớp mắt, "Có, tôi học ngành kỹ thuật, quản lí công trình thuỷ lợi".

Người phỏng vấn sững sốt nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Thư Sướng thoải mái ba hoa, dù sao sau này cũng không làm việc ở đây nên cô không cần bận tâm bất cứ hậu quả nào.

"Thông thường người học ngành kỹ thuật đều rất tỉ mỉ, cơ trí, có năng lực phân tích rất mạnh đối với mọi việc, cực kì ngay thẳng, có thể nhìn thấu ngay điểm cốt lõi của vấn đề. Một phóng viên pháp trị đủ tiêu chuẩn thực ra không nhất định phải hiểu pháp luật, bởi vì tòa soạn không tuyển cố vấn pháp luật, cũng không tuyển quan toà để nói với độc giả việc này đã vi phạm điều nọ khoản kia trong hiến

pháp, cần phải phán quyết bao nhiêu năm. Tòa soạn cũng không tuyển nhà văn nhà thơ múa bút thành hoa, viết tin tức khiến người đọc phải rơi lệ. Tòa soạn cần một người có thể trần thuật lại toàn bộ sự việc một cách rõ ràng, sau đó dẫn dắt độc giả qua sự việc đó chúng ta nên suy ngẫm những gì, kiểm điểm những gì, rút ra bài học gì. Tôi cho rằng tôi có thể đảm nhiệm công việc này".

Không đỏ mặt, không thờ gập, nói xong, Thư Sướng kéo váy đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Hai người phỏng vấn đều chưa phục hồi lại tinh thần.

"Cô đi đâu?" Bùi Địch Văn khẽ ho một tiếng, gọi Thư Sướng lại.

"Tôi còn phải đi cho kịp cuộc phỏng vấn tiếp theo". Thư Sướng nói thẳng, cô nhướn mày khiêu khích.

"Không cần phải thế". Bùi Địch Văn cười, xoay người nói với người phỏng vấn, "Tòa soạn không cần phóng viên truyền thông quá chính quy mà cần loại người có cá tính như thế này".

"Tổng biên tập Bùi, cô ấy trúng tuyển rồi à? Vậy cũng không cần phỏng vấn những người khác nữa sao?" Một người đàn ông hỏi.

Bùi Địch Văn gật đầu, "Ờ, cho cô ấy thử việc ba tháng. Nếu đạt yêu cầu thì kí hợp đồng, trong ba năm không được kết hôn".

Thư Sướng đứng ngăn người bên cửa, cô đưa tay chỉ vào mũi mình, "Tôi?"

Bùi Địch Văn hást cằm, "Cô có ý kiến gì khác à?"

"Tôi học thiết kế công trình", lúc này Thư Sướng không dám thể hiện nữa, ngay cả mẫu biểu công văn bình thường cô còn không rõ, bảo cô viết báo quả thực chính là chuyện viễn vông.

Bùi Địch Văn hơi nheo mắt, "Cho nên cô phải được đào tạo tử tế".

Thư Sướng chỉ biết chớp mắt, cô hoàn toàn mất khả năng suy xét sau khi bị chiếc bánh quá to từ trên trời rơi xuống đập trúng.

Nếu nói Thư Sướng là một con ngựa ô thì Bùi Địch Văn chính là Bá Lạc* đã phát hiện ra cô, đây là tầng quan hệ thứ nhất giữa bọn họ.

=====

(*): Thời kỳ Xuân thu chiến quốc, có một người tên là Tôn Dương, ông có tài xem tướng ngựa hơn người, mọi người thường gọi ông là Bá Lạc (theo truyền thuyết Bá Lạc là thần linh phụ trách cai quản các thần ngựa). Những con ngựa mà ông chọn đều là những con ngựa "thiên lý" là loài ngựa có thể chạy hàng nghìn cây số một ngày.

Khi về già, để truyền lại kinh nghiệm xem tướng ngựa của mình cho người đời sau, ông viết "Kinh Tướng Mã", một cuốn sách miêu tả tường tận dáng vẻ của loại ngựa tốt và cách nhận biết loài ngựa thiên lý.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

May mắn cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Nghe Thư Sướng nói đã trúng tuyển vào Hoa Đông buổi chiều, Thư Tổ Khang và Vu Phân đều sửng sờ.

"Xướng Xướng, con không lừa người ta đấy chứ?" Vu Phân lo lắng hỏi.

"Xướng Xướng, chuyện công việc giấu được nhất thời chứ không giấu được cả đời, không phải chuyên ngành của con thì sớm muộn cũng sẽ lộ tẩy". Thư Tổ Khang răn dạy thâm thía.

Thư Sướng cảm thấy bố mẹ mình đúng là dân lành mẫu mực.

Cô vỗ ngực bảo đảm, "Bố, mẹ, không có chuyện đó đâu, bọn họ hài lòng với tiềm lực của con gái bố mẹ nên mới tuyển con vào. Để báo đáp ơn tri ngộ của bọn họ, con cũng miễn cưỡng đồng ý làm việc cho họ!"

Thực ra trong lòng cô không hề chắc chắn. Đến thư viện thành phố mượn hai cuốn sách kinh điển là "Pháp luật đại toàn" và "Tin tức học", định ngày thường không thấp hương, gần chết mới ôm chân Phật nhưng vừa lật vài tờ Thư Sướng đã đau đầu rồi. Cô nghĩ bụng, nếu trong vòng vài ngày mình đã có thể học cấp tốc thành một

phóng viên đạt chuẩn thì những nhân tài đã học mấy năm tại khoa báo chí cứ đắm đầu vào tường chết luôn đi cho rảnh nợ.

Cứ thế, Thư Sướng thấp thỏm lo âu đến tòa soạn trình diện.

Theo thông lệ của tòa soạn, tất cả mọi nhân viên mới tốt nghiệp đại học hoặc cao học được tuyển vào đều phải tới kiến tập tại tổ hiệu đính hoặc trực đường dây nóng ca đêm, một năm sau mới tiếp tục được điều tới các bộ phận khác. Rất nhiều nhân viên mới rất bất mãn với công việc hiệu đính, một thạc sĩ chuyên ngành báo chí không được lập tức tham gia phỏng vấn viết bài mà phải soi kĩ từng chữ trong bản thảo vào ca đêm quả thực là chuyện có thể khiến tuổi xuân và sức chiến đấu bị bóp chết.

Nhưng tòa soạn không nghĩ như vậy, chính xác là những nhân tài mới ra lò đều có lòng nhiệt tình hừng hực như lửa, nhưng không có thời gian làm nguội thì sẽ không thể viết ra những tin tức có chất lượng.

Cùng đợt tuyển dụng với Thư Sướng còn có bốn người khác, ba nam một nữ, Phòng nhân sự nhanh chóng phân công công việc cho mấy người này, hai người đến tổ hiệu đính, hai người trực đường dây nóng ca đêm. Lúc đó Thư Sướng còn thậm thấy vui mừng, có một năm này, chỉ cần khiêm nhường một chút là cô có thể tiếp thu được khá nhiều kiến thức, học hỏi được khá nhiều kinh nghiệm.

"Trưởng phòng, còn tôi thì sao?" Một hồi lâu sau khi phân công bốn người kia Thư Sướng vẫn không nghe thấy Trưởng phòng nhân sự nhắc tới tên mình.

Trưởng phòng nhân sự tóc đã hoa râm, hai má gầy gò, đeo kính cận dày cộp không khác gì hai cái đít chai, "Lát nữa sẽ có người tới

nhận cô".

Hai người đang nói chuyện thì một người đàn ông trung niên hơi mập mạp từ bên ngoài đi vào, "Cô chính là Thư Sướng?" Ông ta đánh giá Thư Sướng từ trên xuống dưới.

Thư Sướng thận trọng gật đầu.

"Đi thôi, xe đang chờ bên dưới!" Người đàn ông trung niên quay đầu đi luôn.

"Đi đâu?"

"Tòa án".

Thư Sướng bất an quay lại nhìn Trưởng phòng nhân sự, Trưởng phòng vùi đầu vào đồng công văn không hề nhìn lên. Cô mím môi không dám hỏi nhiều, theo người đàn ông trung niên xuống lầu ngồi vào xe.

"Cô vừa mới tới à?" Tài xế nhìn cô như xem khỉ trong vườn thú, đánh giá cô một hồi rồi thềm thì một câu, "Cũng rất tầm thường mà!"

Thư Sướng ngỡ ngàng chớp chớp mắt như lạc vào trong sương mù.

Người đàn ông trung niên tự giới thiệu mình tên là Thôi Kiệt, giống tên một ngôi sao ca nhạc rock 'n roll, ông ta làm việc ở phòng pháp trị, sau này Thư Sướng sẽ đi theo ông ta để thực tập.

"Trường... tôi phải đến tổ hiệu đính cơ mà?" Thư Sướng thắc mắc.

"Cô biết cái gì gọi là hiệu đính không?" Thôi Kiện nhếch miệng cười.

Thư Sướng muốn nói không phải là kiểm tra bản thảo hay sao, nhưng cô không biết trong tòa soạn nên diễn đạt bằng thuật ngữ chuyên nghiệp nào nên chỉ lắc đầu rất biết điều.

"Người ta học báo chí mấy năm, đến tổ hiệu đính là để rèn luyện. Cô không biết gì hết thì rèn luyện cái gì? Đi sát theo tôi, học hỏi cho tử tế".

Thư Sướng xấu hổ cúi đầu. Tính ra từ nhỏ cô đã học rất khá, ít khi thua kém người khác, lên đại học năm nào cô cũng được học bổng, không ngờ hôm nay trong mắt người khác cô lại không khác gì một đứa ngớ ngẩn.

Cô khẽ cắn môi nhẫn nhịn.

Thư Sướng đi theo Thôi Kiện ba tháng, việc cô làm nhiều nhất là xách túi giúp Thôi Kiện như một người hầu. Cô xem Thôi Kiện phỏng vấn, nghe ông ta hỏi, ông ta viết bài xong cô lại chăm chú đọc. Buổi tối sau khi về cô sẽ nhớ lại chi tiết buổi phỏng vấn trong ngày rồi tự mình tập viết một bài.

Dần dần cũng xem như tích lũy được một chút tâm đắc, buổi tối về đến nhà, Thư Sướng lại nghiền ngẫm tỉ mỉ mỗi một tin tức trên Hoa Đông buổi chiều sau đó viết bút kí. Thời gian đó trên tay Thư Sướng không bao giờ thiếu tự điển Tân Hoa, xem TV phải xem kênh thời sự. Nhìn dòng chữ "Nguyễn Văn A, phóng viên Hoa Đông buổi chiều" cuối mỗi bản tin trên báo, cô không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Thực ra Thư Sướng không biết lúc này chính cô cũng được người khác hâm mộ.

Thôi Kiện đã làm việc ở mảng pháp trị bao nhiêu năm, quen biết rất nhiều người, các sự kiện ông ta phỏng vấn đều là đại sự, kinh nghiệm rất phong phú, thuộc về loại phóng viên chủ chốt của Hoa Đông buổi chiều. Được đi theo học hỏi một phóng viên nổi tiếng như vậy là điều bao nhiêu người khác muốn cầu cũng không được.

Thư Sướng học công trình mà lại được hậu đãi như vậy, việc này khó tránh khỏi bị người khác bàn tán, hơn nữa còn là Tổng biên tập chỉ đích danh, vì vậy tin đồn trong tòa soạn về Thư Sướng bắt đầu ào ào vũ bão.

Nhưng đến mấy tháng sau Bùi Địch Văn vẫn cứ thờ ơ với Thư Sướng, có lần gặp nhau trong thang máy, Thư Sướng lễ phép chào hỏi anh mà anh chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng, thậm chí cũng không thèm nhìn cô.

Khi đó cũng có những người khác ở bên cạnh.

Mọi người rất buồn bực, không tìm được bất cứ một dấu hiệu mờ ám nào giữa hai người, vì vậy họ lại suy đoán Thư Sướng là thiên kim tiểu thư của ông nọ bà kia, thuộc dạng kị binh bay nhảy dù xuống tòa soạn. Tân Giang rất nhỏ, một hôm có một đồng nghiệp nhìn thấy Thư Sướng dắt Thư Thành đến McDonald, chỉ nói chuyện vài câu người đó đã có thể kết luận nhà cô chỉ là một gia đình bình thường.

Phải cũng không đúng, trái cũng không đúng, cuối cùng kết luận của mọi người là số Thư Sướng đỡ không đỡ nổi.

Đến tháng thứ tư Thôi Kiện không còn cho Thư Sướng xem bản thảo bài viết của mình nữa. Có hôm Thôi Kiện nhận nhiệm vụ phỏng vấn tuyên truyền xây dựng hệ thống pháp chế mới, ông ta dẫn Thư Sướng đến phỏng vấn hai quan toà, sau khi trở về ông ta nói với Thư Sướng, "Bắt đầu từ hôm nay cô tự viết bài".

Việc này không làm khó được Thư Sướng, có đề cương các bài phỏng vấn của Thôi Kiện, dựa trên những tâm đắc tự mình rút ra sau mấy tháng nghiền ngẫm, cả đêm cô cân nhắc từng chữ một, hôm sau cầm bản thảo vui vẻ chạy tới đưa cho Thôi Kiện xem.

"Tôi không cần xem, cô đưa thẳng cho Tổng biên tập đi". Thôi Kiện nói.

Thư Sướng sửng sờ.

Văn phòng của Bùi Địch Văn là một căn phòng cực rộng chia làm hai phần trong ngoài. Tiếng điện thoại ở gian ngoài liên tiếp vang lên, có một phụ nữ trung niên nhìn có vẻ cực kì tháo vát đang ứng phó những âm thanh này. Cửa phòng ngoài đang mở, Thư Sướng nhìn thấy trong phòng có một cái bàn làm việc siêu rộng và một chiếc sofa bọc da cũng rất rộng, ngoài ra còn có một tủ sách hoàn toàn bằng kính và phòng vệ sinh ốp đá cẩm thạch trắng như tuyết.

Thư Sướng đứng năm giây bên ngoài rồi mới lấy dũng khí đi vào.

"Cháu đến đưa bản thảo cho Tổng biên tập xem". Cô căng thẳng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Người phụ nữ trung niên nhú mày, ánh mắt nhìn cô rất giống nhìn người ngoài hành tinh. Bà nhắc điện thoại lên báo cáo với Bùi Địch Văn.

"Đi vào đi!" Bà ta mở cửa phòng trong ra cho Thư Sướng.

Thư Sướng bối rối đứng trước bàn làm việc của Bùi Địch Văn như một em bé mắc lỗi.

Lúc này đang là giữa mùa thu, cửa sổ văn phòng mở rất rộng, cơn gió hây hây từ bên ngoài thổi vào phòng mang theo hơi thở của mùa thu. Bùi Địch Văn mặc một chiếc sơ mi màu vàng nhạt, quần âu màu xám nhạt, khí chất nho nhã tỏa ra mãnh liệt.

"Đây chính là thành quả thực tập bốn tháng của cô?" Ngón tay thon dài của Bùi Địch Văn gõ lên bài viết, ánh mắt hùng hổ dọa người.

"Tôi... tôi sẽ... tiếp tục cố gắng". Thư Sướng căng thẳng lắp ba lắp bắp.

"Cố gắng?" Bùi Địch Văn nhướn mày, "Cô định cho tôi nhìn thấy cô cố gắng như thế nào? Lúc đầu vào đây cô còn tự hào mình là người tinh táo cơ trí, nó thể hiện ở đâu? Bản thảo này có năm lỗi chính tả, bố cục chỉnh thể hoàn toàn dựa theo lối viết của phóng viên Thôi, không có một chút dấu ấn cá nhân nào của cô. Người như vậy ở tòa soạn này chỉ cần đưa tay là vợ được cả nắm, bây giờ cô nên suy nghĩ một chút xem mình có phù hợp với công việc này hay không?"

Nước mắt Thư Sướng lập tức trào ra.

"Nếu cô muốn nghỉ việc thì tôi sẽ thông báo cho phòng tài vụ không phạt tiền vi phạm hợp đồng". Bùi Địch Văn phát tay, trang bản thảo bay tới dưới chân Thư Sướng như hoa rơi.

Thư Sướng không biết mình đã đi ra khỏi phòng Tổng biên tập như thế nào. Cô thật sự rất muốn nói tôi không làm nữa, nhưng bản tính không chịu khuất phục lại khiến cô vẫn nhịn xuống.

Về đến nhà, cô cân nhắc từng chữ một, tìm ra lỗi chính tả, sau đó viết lại bản thảo một lần. Cảm thấy không hài lòng lắm, cô xé đi viết lại, cứ thế đến bình minh tổng cộng cô đã viết bản thảo này đủ mười hai lần.

Hôm sau cô đi đến phòng Tổng biên tập với đôi mắt thâm quầng. Bùi Địch Văn đang giao ban sáng với mấy vị Trưởng phòng, thư kí nói với anh Thư Sướng đã đến. Anh đi ra, cửa phòng vẫn mở.

"Không được". Đọc xong bản thảo của cô, anh lạnh lùng nói.

Thư Sướng trợn mắt nhìn anh, chỉ có đúng hai chữ như vậy thôi sao? Nói thêm một chữ sẽ chết à?

"Vẫn là câu nói đó, không có một chút đặc sắc nào".

Bùi Địch Văn không nhìn cô nữa mà xoay người đi vào phòng.

Trước mặt các vị trưởng phòng, anh đóng sầm cửa nhốt cô ở bên ngoài.

Thư Sướng đỏ mắt đi xuống lầu, cố chịu đựng đến nhà vệ sinh rồi cất tiếng khóc nức nở. Cô cảm thấy một loại thất vọng trước đó chưa từng có, không thể tìm thấy một chút tự tin nào.

Cô lén gọi điện thoại cho Dương Phàm để tìm kiếm sự động viên, Dương Phàm thở dài, "Trong công việc sao có thể không có khó khăn được, cố chịu đựng đi em!"

Rửa mặt rồi đi ra, cô theo Thôi Kiện đến trại tạm giam phỏng vấn một phạm nhân sắp bị thi hành án tử hình. Lúc đi qua một siêu thị, cô bảo tài xế dừng lại, chạy vào mua một gói kẹo sữa Alpenliebe, sau khi ăn liền mấy viên cô mới đề được sự buồn bực trong lòng xuống.

"Đúng là trẻ con". Nghe tiếng nhai kẹo thật mạnh của cô, Thôi Kiện bật cười lắc đầu.

Phỏng vấn đến tối mới về tòa soạn, lúc đợi thang máy hai người lại gặp Bùi Địch Văn đi xuống. Thôi Kiện chào hỏi anh, còn cô thì quay đầu sang một bên làm như đang xem đoạn quảng cáo kim cương phát trên TV.

"Kim cương vĩnh hằng, trường tồn mãi mãi". Lời quảng cáo thật hay, nghe thấy là mọi người sẽ động lòng. Bao giờ mình cũng có thể viết ra những bản tin để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta nhỉ?

Thư Sướng cúi đầu nhẹ nhàng thở dài.

Một năm đã qua, bốn nhân viên vào cùng đợt cô đã rời khỏi tổ hiệu đính để đến phòng tổng hợp và phòng nhà đất, chẳng bao lâu họ sẽ có thể viết bài độc lập. Thư Sướng vẫn ở phòng pháp trị, vẫn đi theo Thôi Kiện, vẫn chỉ viết cho một mình Bùi Địch Văn đọc, không bao giờ có tin được đăng, vẫn thường xuyên bị anh máng nước mắt nhạt nhòa.

Thư Sướng cảm thấy có lẽ mình thật sự chính là một khúc gỗ mục, cả đời này cũng không thể đâm chồi nảy lộc được.

Sau này mỗi khi nhớ lại giai đoạn đó Thư Sướng cũng bội phục khả năng nhẫn nại của mình. Cô giống như cô gái che ô giấy dầu

trong thơ của Đới Vọng Thư, u sầu như tử đinh hương, dù che ô nhưng trái tim vẫn nước mưa thấm ướt. Thảo nào Giả Bảo Ngọc nói con gái được làm bằng nước, cô thực sự tràn đầy đồng cảm.

Nhưng sau khi khóc, tâm tình được phát tiết, hôm sau cô lại có thể sục sôi ý chí chiến đấu để làm lại từ đầu.

"Ờ, cũng tạm được". Rất cục có một ngày Bùi Địch Văn nói như vậy sau khi đọc xong bài viết của cô.

Thư Sướng hơi há miệng không dám tin, cô cho rằng mình đã nghe lầm.

"Sao thế?" Bùi Địch Văn nhìn thấy từng giọt nước mắt chảy dài trên má cô.

"Anh đúng là một Tổng biên tập keo kiệt". Cô cố gắng một năm, chịu đựng bao vất vả người khác không tưởng tượng được, cuối cùng chỉ nhận được một câu đánh giá hời hợt như vậy.

"Chẳng lẽ em muốn anh nói rằng bản thảo này của em hoàn mỹ không tì vết?" Anh nhìn cô.

"Nhưng anh không thể luôn im lặng bắt em lần mò qua sông như người mù thế được". Một giáo viên tốt phải nói đi đôi với làm, cô lấy can đảm nhìn thẳng vào mặt anh.

"Nếu anh vẽ đường cho em thì đó là đường của anh chứ không phải của em. Muốn tìm ra con đường của riêng mình thì em chỉ có cách lần mò chứ không có đường tắt. Bây giờ em đã qua được sông rồi. Bắt đầu từ ngày mai em có thể phỏng vấn độc lập".

Cô nhìn anh, đột nhiên hiểu sự khổ tâm của anh. Nếu anh không nghiêm khắc như vậy thì có lẽ cô đã từ bỏ. Cả người cô như quả bóng xì hơi, nhớ lại mình đã oán hận nguyên rủa anh vô số lần trong một năm qua, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô đứng trước mặt anh, xấu hổ vô cùng.

Bùi Địch Văn cười cười, mở ngăn kéo lấy ra một gói nhỏ nhét vào tay cô.

"Đây là cái gì?"

"Mang về rồi xem". Anh đưa cô ra cổng, dặn cô bài viết độc lập đầu tiên vẫn phải mang tới cho anh xem.

Trở lại phòng làm việc, mở bọc giấy ra, cô ngây người. Là mấy thanh kẹo sữa Alpenliebe, anh ta... tại sao anh ta lại biết?

Đối tượng phỏng vấn lần đầu tiên của Thư Sương là một người phụ nữ Quý Châu phạm tội buôn người bị sa lưới ở Tân Giang. Với miếng mồi giúp người khác tìm việc, bà ta đưa các cô gái chưa từng ra khỏi xóm làng đến thành phố, sau đó bán đến những vùng nông thôn hẻo lánh lạc hậu ở Sơn Đông hay Tứ Xuyên.

Trước khi phỏng vấn Thư Sương đã tốn rất nhiều công sức chuẩn bị dàn ý phỏng vấn. Nhưng đến lúc phỏng vấn thật sự thì không biết là vì quá hưng phấn hay là quá căng thẳng mà đầu óc nóng lên, cô không nhớ được gì nữa.

May là người phụ nữ đó nói được tiếng phổ thông rất chuẩn, hơn nữa là một người từng trải giang hồ, bà ta không sợ hãi rụt rè như những phạm nhân khác mà rất vui vẻ nói về bản thân.

Cả quá trình phỏng vấn Thư Sướng chỉ mở máy ghi âm rồi ngồi nghe, bà ta lần lượt kể những chuyện mạo hiểm mình gặp phải trong quá trình hành nghề một cách sinh động như thật, nạn nhân bao nhiêu tuổi, tướng mạo ra sao, bán giá thế nào, vân vân.

Thư Sướng nghe mà sửng sốt, một người nhìn bề ngoài không khác gì một phụ nữ nông thôn cực kì thông thường, có xuất hiện ngoài đường cũng không có ai để ý tới, ai có thể nghĩ rằng bà ta lại là trọng phạm đã bị Bộ công an truy nã rất lâu?

"Cô phải viết về tôi thật chính xác, đừng cất xén gì cả. Sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa". Nhìn bộ quần áo tù trên người, người phụ nữ đó than một tiếng.

Thư Sướng gập máy tính lại, đột nhiên cô hỏi, "Nếu một người như tôi mà bán đi thì sẽ được bao nhiêu tiền?"

Người phụ nữ chăm chú nhìn Thư Sướng một hồi rồi tặc lưỡi, "Cô không đáng mấy đồng".

Thư Sướng choáng váng.

"Cô xem, người cô gầy thế này, ngực không to, mông nhỏ, vừa nhìn đã thấy không có tướng sinh con trai. Yếu ớt gió thổi là ngã, không những không làm được việc mà còn phải tìm người hầu hạ nữa. Cô lại biết chữ, đầu óc xoay chuyển nhanh, cả ngày chỉ nghĩ cách chạy trốn. Phụ nữ thành phố chỉ nhìn được mà không dùng được, người ta bỏ nhiều tiền ra mua về thì rõ ràng là không sáng suốt".

Cậu cảnh vệ đứng gác ngoài cửa che miệng cười trộm.

Thư Sướng vẫn chưa hết bàng hoàng, khó trách người ta vẫn nói thủy tổ của loài người không hề biết đến tình yêu, nam nữ đến với nhau cũng giống hệt như các động vật các, chẳng qua là để sinh sản đời sau. Tất cả khí chất, văn hóa, học thức, nội tâm đều không có bất cứ vai trò gì.

Dương Phàm có thể yêu thương mình, mình đúng là vô cùng may mắn, từ giờ phải quý trọng tình cảm này hơn nữa mới được.

Đi phòng vấn về, cô ngồi viết bài trong phòng làm việc, trong đầu vẫn luẩn quẩn câu nói của người phụ nữ đó, trời tối lúc nào cô cũng không hay biết. Có những đoạn không nhớ rõ lắm, cô lại bật máy ghi âm lên nghe lại.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa, cô dụi mắt ngẩng đầu lên, phát hiện các đồng nghiệp đều đã về hết rồi.

"Bản thảo viết thế nào rồi?" Bùi Địch Văn chờ mãi không thấy nên đến đây giục cô.

Lúc này máy ghi âm đang phát đến đúng đoạn cô hỏi mình đáng giá bao nhiêu tiền.

Khóe miệng Bùi Địch Văn hơi co rút lại, ánh sáng trong mắt anh lấp lánh.

Cô luống cuống đưa tay tắt máy ghi âm, gương mặt đỏ bừng như sắp rỉ máu đến nơi, "Bản thảo... xong ngay bây giờ đây".

"Vậy anh chờ!" Anh ngồi trước bàn làm việc của cô ngắm nghía chiếc máy ghi âm trên bàn.

Trần Thư Sướng lấm tẩm mồ hôi, vất vả lấm cô mới có thể làm mình bình tĩnh lại, sau đó viết xong bản thảo, in ra, cầm hai tay đưa đến trước mặt Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn đọc rất tỉ mỉ, anh cầm bút đỏ khoanh một vòng tròn, trước mắt Thư Sướng tối sầm, điên rồi, lại có lỗi chính tả.

"Sửa lại chữ này xong là có thể đăng được rồi, phóng viên Thư ạ!" Anh mỉm cười nhìn cô.

Thư Sướng thở dài một hơi, mắt sáng như sao, cô cắn môi mơ ước, "Sau này sẽ thường xuyên nhìn thấy rất nhiều tin tức của phóng viên Thư Sướng, hơn nữa còn là ở trang nhất".

"Ờ, có chí hướng đấy! Xem ra kẹo sữa vẫn có hiệu quả!"

"Tại sao anh biết em thích ăn kẹo sữa?" Cô ngượng ngừng hỏi.

"Bình thường gặp em vẫn thấy cô nhai lớp Coppé suốt ngày. Em không sợ sâu răng à?"

"Sợ chứ, nhưng em không chống đỡ được sự cám dỗ này. Nhẹ nhàng trơn mượt như tơ, rất tinh tế, rất dịu dàng, trong vị ngọt có hương thơm của sữa, hì hì, em vẫn còn đấy, anh có ăn một viên không?" Cô mở túi xách lấy một viên kẹo sữa ra đưa cho anh.

Anh xua tay, "Cảm ơn! Muộn lắm rồi, để anh đưa em về?"

"Không cần, có người tới đón em rồi". Cô không ngừng xua tay. Tối nay Dương Phạm phải tiếp khách, sau khi xong việc anh sẽ đến bên này đón cô.

Anh đứng dưới ánh đèn chào tạm biệt cô, hai mắt rất sáng, phong thái bất phàm.

Cô cung kính đưa mắt nhìn bóng lưng anh, lặng lẽ lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

Thư Sướng có thể trở thành một phóng viên pháp trị xuất sắc, đó là nhờ có một người thầy nghiêm như Bùi Địch Văn, đây là tầng quan hệ thứ hai của bọn họ.

Tầng quan hệ thứ ba, Thư Sướng cho rằng anh là một lãnh đạo rất quan tâm đến nhân viên, thể hiện ở chỗ anh có thể nhận thấy cô thích ăn kẹo sữa.

Tầng quan hệ thứ tư...

Thư Sướng ôm đầu lớn tiếng rên rỉ, đầu cô vẫn nặng như chì vì say rượu.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Không phải cuối tuần, không phải ngày nghỉ, trong lòng nhớ đến bản tin giá trị năm con số, đầu có đau đến mấy Thư Sướng cũng phải thức dậy đi làm.

An Dương để chiếc Chery của Thư Sướng ở nhà Mục Thắng Nam. Thư Sướng dậy muộn không muốn đến nhà Mục Thắng Nam lấy xe nên đi thẳng đến ga tàu điện ngầm.

Đi tàu điện ngầm mùa hè quả thực là một loại hình phạt. Không gian kín mít, tiếng quạt điện thổi vù vù mệt mỏi, những hành khách vội vàng không buồn nhìn nhau mà chỉ cố đứng vững gót chân, mùi mồ hôi lãng đãng trong không khí hòa lẫn với các loại mùi khó người khác.

Rốt cục cũng đến tòa soạn báo, bước vào thang máy cùng một đám văn nhân, Thư Sướng vẫn cúi đầu sợ không cẩn thận gặp phải Bùi Dịch Văn.

Tối qua thật là mất mặt, giờ nghĩ lại cô vẫn còn sợ hãi.

Thắng Nam quay lại, cho rằng Bùi Dịch Văn định sàm sỡ Thư Sướng, cô trợn mắt tung chân đá lật một cái bàn rồi cho Bùi Dịch Văn một đấm.

Bùi Địch Văn ôm Thư Sướng nhẹ nhàng tránh né, cú đấm của đại đội trưởng Mục đi trượt mục tiêu.

Thư Sướng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cô vội vàng kêu lên ngăn Thắng Nam rồi luôn miệng xin lỗi Bùi Địch Văn.

Anh là lãnh đạo, là cơm áo, là ân sư, là Bá Lạc của cô, vậy mà cô lại để anh nhìn thấy cảnh mình say khướt chập vập ở hộp đêm, đúng là chỉ hận không thể bốc hơi khỏi nhân gian này cho đỡ xấu hổ.

Được biết Mục Thắng Nam là bạn tốt nhất của Thư Sướng, hôm nay giả nam đi cùng cô tới đây, Bùi Địch Văn nhẹ nhàng gạt đầu với Thắng Nam, khéo miệng kéo ra một nụ cười.

"Sao không nói sớm!" Thắng Nam nhún vai phóng khoáng dìu Thư Sướng rồi nhìn vết bầm trước ngực Bùi Địch Văn, "Nếu anh không ngại thì cởi ra, sau khi giặt khô Xương Xương sẽ mang tới trả anh".

"Không, tôi ngại lắm". Bùi Địch Văn nhíu mày, thấy Thư Sướng không nói một lời, anh nói tiếp, "Đã quá nửa đêm rồi, anh đưa em về".

"Không cần..."

"Cần!" Bùi Địch Văn ngắt lời không cho Thư Sướng nói tiếp, giọng nói lạnh lùng.

"Xương Xương có tôi lo rồi!" Theo bản năng, Thắng Nam không thích nghe khẩu khí không cho người khác từ chối của Bùi Địch Văn, "Tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa cô ấy về nhà an toàn".

"Anh đi lấy chìa khóa". Bùi Địch Văn coi như không nghe thấy lời Thắng Nam.

Trên đường đi lấy chìa khóa anh đã tranh thủ trả tiền ở quầy bar, chu đáo không chê vào đâu được.

"Cũng có vài phần phong độ quý ông", Thắng Nam ghé vào bên tai Thư Sướng nói nhỏ, "Có điều lại quá gia trưởng".

Thư Sướng chỉ gật đầu. Vốn trước mặt anh cô đã không có chỗ ẩn trốn, bây giờ lại còn thảm hơn khi hình tượng hoàn toàn bị phá hoại.

Gần đây mọi việc thật sự quá tồi.

Rõ ràng là nhà Thư Sướng gần hơn nhưng Bùi Địch Văn lại đưa Thắng Nam về trước. Thắng Nam xuống xe, Thư Sướng ngồi trên ghế ngồi sang trọng và thoải mái của chiếc Continental Flying Spur. Nhìn vết bẩn trước ngực mình và trước ngực Bùi Địch Văn, cô chột dạ nuốt nước bọt.

"Tạm biệt Tổng biên tập!" Xe dừng lại ngoài đầu ngõ nhà cô, cô cung kính cúi đầu.

Bùi Địch Văn không quay đầu xe ngay mà bước xuống xe, "Nhà em là căn nhà nào?" Anh rất ngạc nhiên khi thấy trong thành phố phồn hoa như vậy lại có một nơi thanh tịnh thế này. Ngõ nhỏ vừa sâu vừa dài, hai bên đường có rất nhiều hoa và cây cối, gió đêm đưa tới mùi hương hoa hồng.

Thư Sướng chỉ tòa nhà hai tầng, "Đó là nhà em".

"Ờ, anh nhìn em vào nhà".

Thư Sướng định từ chối mà không dám, cô lại cúi người, "Tổng biên tập, hôm nay thật sự xin lỗi, quần áo của anh..."

"Tiền giặt quần áo sẽ trừ vào lương tháng này của em".

Thư Sướng cười gượng gạo, cô xoay người, cảm thấy chân cứng đờ, may mà còn không đi cùng tay cùng chân. Khó khăn lắm mới đi tới trước cửa, cô quay đầu lại nhìn, Bùi Địch Văn vẫn đứng bên cạnh xe.

Cô vẫy tay.

Bùi Địch Văn vẫy tay.

Đóng cổng lại, cô ôm mặt khóc không ra nước mắt.

***

"Coong!" Cửa thang máy mở ra.

Thư Sướng nặng nề kéo hai chân đi đến phòng làm việc, "Xướng Xướng, mau vào đây!" Tiếng Tạ Lâm vang lên từ văn phòng của phòng thể thao văn hóa.

Thư Sướng quay đầu nhìn lại, phát hiện người đẹp thời trang mình gặp ở cửa thang máy hôm kia cũng đang ở đó.

Hôm nay người đẹp đó mặc một bộ đồ công sở màu tím lộ ra một khí chất trẻ trung khác, giống như một đóa bách hợp nở rộ dưới mặt trời chói chang.

"Chị giới thiệu cho hai đứa một chút, đây là Thư Sướng ở phòng pháp trị, đây là Đàm Tiểu Khả, mới được tòa soạn bỏ số tiền lớn chiêu mộ từ Nhật báo Phương Nam về". Tạ Lâm nói.

"Lâm tử, đừng trêu em nữa, cái gì mà số tiền lớn chứ, người ta ngưỡng mộ đã lâu nên mới xin tới đây mà". Đàm Tiểu Khả cười xinh đẹp, tay trái lơ đãng che miệng, cử chỉ động lòng người.

"Chào Thư tử, em vừa đến đã được nghe đại danh của chị rồi, sau này mong chị chiếu cố". Cô ta mỉm cười đưa tay về phía Thư Sướng.

Trực giác của Thư Sướng không thích sự điệu đà của cô gái này, nửa lạ nửa quen mà đã Thư tử Thư tử!

"Em bao nhiêu tuổi rồi?" Cô khẽ bắt tay Đàm Tiểu Khả.

"Thư tử bao nhiêu tuổi?" Đàm Tiểu Khả nghiêng đầu cười hỏi.

"Hai mươi sáu".

"Sinh nhật tháng mấy?"

"Tháng hai!"

"Oa, cung Song Ngư!"

"Còn em?"

"Em nhỏ hơn Thư tử!"

"Nhỏ bao nhiêu?"

Đàm Tiểu Khả cười khanh khách, "Em không nói với chị".

Thư Sướng suýt nữa ngất xỉu, rốt cục tòa soạn cũng có người có thể sánh với Tạ Lâm rồi.

Tuổi của Tạ Lâm cũng là một bí mật, năm nay hai tám, sang năm lại hai bảy, lúc bị người khác ép hỏi quá mức chị ta sẽ hờn dỗi nói, "Anh/chị thử đoán xem!"

Chỉ có Thư Sướng biết Tạ Lâm đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng chị ta biết ăn mặc nên không thấy già, thay bạn trai như thay váy, lúc nào gặp cũng thấy chị ta cực kì xinh tươi.

"Xướng Xướng, em xem..." Tạ Lâm vờ vai Thư Sướng, chỉ một bức ảnh trên hình nền máy tính của Đàm Tiểu Khả.

Trên ảnh, một làn sương mù lững lờ bay như một tấm lụa trắng, xa xa là một dãy núi, những khóm cây thấp tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy Đàm Tiểu Khả. Đàm Tiểu Khả mặc xường xám màu phấn nhạt mỉm cười mơ hồ trước ống kính, nụ cười thanh nhã mà cổ điển, hoàn toàn dung hợp với sắc thái và bầu không khí xung quanh.

Thư Sướng nhất thời thật sự không thể tìm được mối liên hệ nào giữa người phụ nữ trong ảnh và Đàm Tiểu Khả trước mặt.

Đàm Tiểu Khả rất đắc ý, "Được rồi, còn nhìn nữa là người ta đỏ mặt đấy!"

"Đây là đâu?" Thư Sướng hỏi.

"Đằm lầy Tây Khê ở Hàng Châu. Trước khi nghỉ việc em đã đến Hàng Châu chơi mấy ngày, đó là vào tháng trước". Đàm Tiểu Khả cong miệng, đôi mắt như tan thành một vũng nước, "Lâm tử, Thư tử, các chị có tin vào duyên phận không?"

Thư Sướng nổi da gà từ đầu đến chân.

"Chị tin!" Tạ Lâm là một cao thủ có thể bình tĩnh trong bất cứ trường hợp nào, "Sao, ở Hàng Châu em gặp được Hứa Tiên à?"

"Xem như thế đi!" Đàm Tiểu Khả cười dịu dàng, "Hôm đó mưa, em bắt taxi đến Tây Khê, trên đường tài xế bắt thêm một vị khách khác, anh ấy cũng đi Tây Khê, bọn em cùng ngồi thuyền du ngoạn. Em không cẩn thận làm ướt váy, anh ấy mượn vợ chủ thuyền một bộ xường xám giúp em, sau đó anh ấy chụp cho em bức ảnh này".

"Tiếp theo thế nào?" Tạ Lâm khuyến khích cô ta nói tiếp.

"Tiếp theo bọn em cùng ăn cơm, đến sơn trang Long Tĩnh mua trà, mua lụa".

"Không dạo Tây hồ à?" Thư Sương hỏi.

Đàm Tiểu Khả cười thẹn thùng, "Buổi tối dạo Tây hồ mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp u nhã của nó. Bọn em chậm rãi đi dọc theo Tô Đê , vừa đi vừa nói chuyện. Mặc dù mới quen biết một ngày nhưng lại cảm thấy như đã biết từ rất lâu".

"Chỉ tản bộ thôi, không có gì khác à?" Tạ Lâm truy vấn.

Đàm Tiểu Khả le lưỡi, "Lâm tử, người ta xấu hổ mà! Bọn em... cầm tay rồi, cũng hôn rồi, đúng là thật lãng mạn. Bên Tây hồ, dưới rặng liễu, đối với em thì anh ấy vẫn là một người hoàn toàn lạ lẫm, anh ấy cũng không biết tên hay nghề nghiệp của em, bọn em để mặc cho con tim mách bảo, ôm nhau một cách hoàn toàn tự nhiên".

"Chị phải về phòng làm việc đây". Thư Sương nghe Đàm Tiểu Khả nói mà toàn thân tê dại, cô thật sự không thể chịu được nữa.

"Thư tỷ, chị biết không?" Đàm Tiểu Khả chấp tay, "Lúc bọn em chia tay, anh ấy nói với em anh ấy là người Tân Giang, còn em thì trùng hợp được Hoa Đông buổi chiều tuyển dụng tới, không lâu sau cũng phải đến Tân Giang. Đột nhiên em cảm thấy tất cả những điều này là sự sắp xếp của Thượng Đế, duyên phận thật là kì diệu".

Thư Sướng ngẩn ra, cô dừng bước.

"Em không nói với anh ấy chuyện em phải đến Tân Giang, bọn em đã trao đổi số điện thoại". Đàm Tiểu Khả cười tươi như một đóa hoa.

"Thế là hai người gặp lại nhau rồi?" Không biết tại sao trái tim Thư Sướng như bị ai dùng búa đập mấy nhát.

Đàm Tiểu Khả gật đầu, "Buổi tối hôm kia em gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy cũng không thể tin được. Em lừa anh ấy là em tới đây để thăm anh ấy, anh ấy cảm động lắm. Có điều tâm tình anh ấy tỏ ra không tốt lắm".

"Sao vậy?"

"Cái này là bí mật", Đàm Tiểu Khả lắc mái tóc, hết sức thần bí.

Tạ Lâm và Thư Sướng đi ra khỏi phòng văn hóa thể thao.

"Ngu ngốc, thiên cận". Tạ Lâm nhún vai buồn nôn, "Bao nhiêu tuổi rồi mà còn ra vẻ non nớt, lừa được ai, چرا سړنگ لامل نه!"

"Em còn tưởng rằng chị rất thân quen với cô ta cơ".

"Chị đùa với nó thôi! Nó vừa đến đã gọi người này là ca ca, gọi người kia là tỷ tỷ, lấy lòng mọi người khắp nơi. Chị đã đến phòng tài

vụ xem lí lịch nó rồi, thực ra nó cũng bằng tuổi em, chẳng qua kém mấy chục ngày mà thôi. Nghe nó bịa chuyện mà đúng là không chịu nổi".

Nếu Thư Sướng đoán không lầm thì giọng nói chua loét của Tạ Lâm này nhất định là biểu hiện của đố kỵ.

"Có lẽ người ta thật sự gặp được điểm ngộ, duyên phận là do trời định. Tạ Lâm, có phải chị cũng muốn gặp được điểm ngộ không?" Thư Sướng trêu đùa.

"Thèm vào, chị muốn đàn ông kiểu gì mà chả được".

"Thế thì tìm người nào đó rồi cưới đi".

"Cưới à? Xướng Xướng, hôn nhân cũng như gia nhập xã hội đen, chưa gia nhập thì không biết sự đáng sợ của nó, gia nhập rồi lại không dám nói đến sự đáng sợ của nó. Đến năm nào mãn kinh chị mới suy nghĩ đến chuyện lập gia đình".

Thư Sướng nhăn mũi, cô không dám hùa theo nhưng cũng thấy không phải vô lí.

Cô và Dương Phàm đều gia nhập xã hội đen, sau đó lập tức đã nhận ra sự đáng sợ của nó, vì vậy cùng nhau bỏ trốn. Cô cười tự giễu, trái tim đột nhiên trĩu xuống... Không phải Dương Phàm cũng ở Hàng Châu sao? Có phải...

Cô thảm máng mình hoang đường, Hàng Châu là thiên đường nhân gian, tháng trước chính là đúng mùa du lịch, mỗi ngày công ty du lịch Tân Giang đều có đoàn tới Hàng Châu, đâu phải chỉ có mỗi Dương Phàm là người Tân Giang.

"Em đến Đêm Paris chưa?"

"Đừng nhắc đến Đêm Paris!" Thư Sướng đau đầu.

"Em đến rồi à?"

"Đến thì đến rồi, ảnh cũng chụp rồi, về nhà viết bài suốt đêm, đã gửi đến hòm thư của biên tập, chắc hôm nay lên báo".

"Xướng Xướng, chị yêu em chết đi được, hiệu suất làm việc của em cao quá".

"Được không bằng mắt, em say bê bết ở Đêm Paris, sau đó nôn hết vào người Tổng biên tập". Thư Sướng nhăn nhó.

"Trời ạ, thế thì cái bộ mặt người chết đó phải dài ra như mặt ngựa mất!" Tạ Lâm hỏi với vẻ bí hiểm.

"Ôi..." Thư Sướng làm động tác tỏ ý một lời khó có thể nói hết, "Thiệt hại của em đúng là nặng nề, sau này không còn cơ hội xoay người nữa. Chị bảo bạn chị chuẩn bị tiền trước đi, em đi xem báo hôm nay đã ra chưa, lát nữa một tay giao tiền một tay giao báo".

"Không thành vấn đề, chị gọi điện thoại luôn bây giờ".

Thư Sướng cầm túi xách vào phòng làm việc rồi lập tức đến phòng phát hành. Công nhân vận chuyển đang chuyển từng chồng báo lên xe.

"Cho tôi một tờ". Thư Sướng nói với công nhân kiểm kê báo chí.

Người công nhân tiện tay đưa cho cô một tờ.

Cô lật đến mục pháp trị, nhìn mấy lần từ trên xuống dưới rồi từ trái sang phải, không có. Không thể như vậy được, từ khi bắt đầu viết bài độc lập, cô chưa bao giờ bị giữ bài lại cả. Đêm qua cô cố chống chọi với cái đầu ong ong để viết bài rồi gửi cả bản thảo và ảnh chụp đến hòm thư của biên tập, vừa kịp có thể đăng luôn trong số báo hôm nay.

Cô lại nhìn ngày tháng trên báo, là số hôm nay, vừa in xong, vẫn còn tỏa ra mùi thơm của mực in.

Cô quay đầu đi về phòng pháp trị.

"Biên tập Lí, anh nhận được thư điện tử em gửi đêm hôm qua chưa?" Cô hỏi biên tập trực ca đêm hôm qua.

Biên tập Lí gật đầu.

"Bản thảo đâu?"

"Bị Tổng biên tập cắt đi rồi".

Thư Sướng trợn mắt, "Cái gì?"

"Tổng biên tập nói bài đó tạm thời giữ lại, những việc khác anh cũng không rõ. Anh ấy nói nếu em có thắc mắc thì có thể trực tiếp đến hỏi anh ấy".

Thư Sướng ngẩn ra.

Thế này có coi là trả đũa không?

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Thư Sướng do dự hồi lâu rồi cuối cùng vẫn quyết định đến văn phòng Tổng biên tập.

Vào làm việc tại tòa soạn báo ba năm, cô đã có thể coi như khách quen của căn phòng quyền uy này. Nhưng mỗi một lần đến đây cô vẫn toát mồ hôi, chân mềm nhũn ra, tim đập như nổi trống.

Không thể không thừa nhận cô hơi sợ Bùi Địch Văn, không phải chỉ vì tối qua nôn khắp người anh. Kết luận của cô là, bụng bát cơm của người ta, phải cẩn thận giống như đi trên băng mỏng.

"Tổng biên tập Bùi đang tiếp khách". Thư kí của Bùi Địch Văn là Mạc Tiểu chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh ra hiệu Thư Sướng ngồi đợi, nhân tiện mở ngăn kéo lấy ra một viên kẹo sữa Alpenliebe đưa cho Thư Sướng.

Thư Sướng đỏ mặt, hình như cả thế giới đều biết sở thích này của cô, duy có người thân thiết nhất của cô là Dương Phàm lại không rõ.

Dương Phàm, Dương Phàm, Dương Phàm... Cô lặng lẽ nhắc tới cái tên này trong lòng, cảm thấy xa xôi như chân trời.

"Khách nào vậy cô?" Cô tùy ý hỏi, chỉ để giết thời gian.

Trước đây Mạc Tiểu là thư kí của Giám đốc tòa soạn, sau khi Bùi Địch Văn tới thì bà được điều đến văn phòng Tổng biên tập. Một năm bốn mùa đều chỉ một hình ảnh, mái tóc ngắn gọn gàng, bộ đồ văn phòng màu xanh da trời, bà được tất cả mọi lãnh đạo trong tòa soạn coi trọng. Ngoài công việc, bà không bao giờ dính dáng đến những chuyện không đâu khác.

Mọi người trong tòa soạn vẫn hay đùa, miệng của thư kí Mạc quả thực còn chắc chắn hơn cả kết sắt ngân hàng Thụy Sĩ.

Người cũng như tên, thư kí Mạc rất ít cười. Con gái bà nhỏ hơn Thư Sướng hai tuổi, hiện đang du học ở Nhật Bản, nhìn thấy Thư Sướng, bà nở một nụ cười hiếm hoi.

"Người của đài truyền hình, muốn phỏng vấn Tổng biên tập Bùi".

"Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, nếu đồng ý phỏng vấn thì Tổng biên tập Bùi cũng phải lên báo chúng ta trước chứ!" Nghĩ đến vị Tổng biên tập thần bí này, Thư Sướng cũng cảm thấy tò mò.

"Báo chí không thể sống động bằng truyền hình được".

Mắt Thư Sướng sáng lên, "Tổng biên tập Bùi đồng ý rồi à?"

Mạc Tiểu đang định trả lời thì cánh cửa kính phía sau mở ra, Bùi Địch Văn và một nam một nữ đi ra. Người đàn ông đã đứng tuổi, thân hình hơi thấp, da ngăm ngăm đen. Người phụ nữ lại là một người đẹp rất nổi bật, vẻ đẹp đoan trang, phóng khoáng, nếu nói theo kiểu Tạ Lâm thì cô ta có một loại khí trường làm người khác kinh sợ.

Bùi Địch Văn nhìn thoáng qua Thư Sướng sau đó đưa khách đến thang máy và bắt tay tạm biệt.

Người phụ nữ nghiêng người liếc mắt nhìn, "Tổng biên tập Bùi, anh đừng vội quyết định, suy nghĩ thêm một chút nữa được không?"

Bùi Địch Văn mỉm cười, "Nếu có một ngày tôi có đủ dũng khí lên TV thì tôi sẽ dành cơ hội này cho tiểu thư Kiều".

Cửa thang máy mở ra, anh dùng một tay chặn cửa thang máy, tay kia làm động tác xin mời với người phụ nữ đó.

"Tổng giám đốc Bùi nhát gan như vậy à? Có cần tôi cho mượn một bờ vai để dựa vào không?" Người phụ nữ ngang nhiên trêu chọc, khóe môi kéo thành một đường cong rất đẹp.

"Tôi sợ sẽ khiến người dân toàn thành phố Tân Giang căm phẫn! Tạm biệt!" Bùi Địch Văn mỉm cười gật đầu, dường như không nghe hiểu lời nói bóng gió của người đẹp.

Người phụ nữ cong miệng không cam lòng, cửa thang máy từ từ khép lại.

"Người đẹp này nhìn hơi quen quen". Thư Sướng vội vàng thu hồi ánh mắt, thì thầm với Mạc Tiểu.

"Kiều Kiều ở đài truyền hình Tân Giang!"

Thư Sướng vỗ trán, nhớ rồi, Kiều Kiều, người dẫn chương trình văn nghệ tổng hợp nổi tiếng được gọi là bông hoa của thành phố Tân Giang. Cô luôn chỉ theo dõi chương trình thời sự, thỉnh thoảng lẩn mới chuyển sang kênh văn nghệ nhưng cũng từng nhìn thấy cô nàng dẫn chương trình có tên Kiều Kiều này.

"Đài truyền hình ra hết vốn rồi!" Không ngờ phái cả át chủ bài đích thân đến mời Bùi Địch Văn, thể diện của Bùi Địch Văn thật lớn.

"Thì còn phải xem người định mời là ai". Mạc Tiểu khẽ cau mày, thấy Bùi Địch Văn đi vào, bà lại khôi phục vẻ mặt yêu nghề.

"Vào đi!" Bùi Địch Văn nhìn Thư Sương.

Thư Sương theo anh đi vào văn phòng, Mạc Tiểu kéo cửa kính lại.

Mùi thuốc lá lẫn với mùi nước hoa của phụ nữ trong phòng hơi khó chịu, Bùi Địch Văn lạnh mặt mở tất cả cửa sổ ra sau đó mới ngồi trở lại bàn làm việc, vẻ mặt như một tờ giấy trắng không có bất cứ nội dung gì.

Thư Sương cảm thấy hồi hộp.

Một người thật sự hung dữ không nhất định phải có một khuôn mặt đồ tể, dù không nói không cười nhưng Bùi Địch Văn đã rất đáng sợ.

"Có việc gì?" Lời ít, ý lạnh.

Thư Sương nuốt nước miếng, "Tổng biên tập, em có một bài viết về việc khách hàng cần thuốc lắc ở Đêm Paris..."

"Là anh cắt đi". Bùi Địch Văn hơi nheo mắt, bắt đầu cầm bút sửa chữa tài liệu.

Một ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng Thư Sương, "Bài viết đó có vấn đề gì à?" Giọng cô cao hơn mấy nấc.

"Tin tức phải căn cứ vào sự thật chứ không phải căn cứ vào tin đồn vỉa hè". Bùi Địch Văn không ngẩng đầu lên.

"Em có ảnh chụp làm chứng".

"Vẫn không đủ".

"Vậy thế nào mới là đủ? Tìm ra thuốc lắc, heroin, tài mà tại chỗ?"
Thư Sướng cười lạnh.

Bùi Địch Văn chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh như băng,
"Em rất coi trọng bài viết đó à?"

"Đương nhiên em phải coi trọng, nếu không em cần gì phải đến một nơi đắt tiền như vậy?" Nói xong Thư Sướng hơi chột dạ, hình như là người nào đó trả tiền chứ không phải cô.

"Anh thật sự không thấy sự coi trọng của em. Một phóng viên đủ tư cách sẽ không uống say khướt trước khi tìm tư liệu thực tế để viết bài".

Thư Sướng mím chặt môi, hít sâu, "Đúng vậy, tối qua em đã mất tự chủ, em sẽ đền tiền giặt đồ cho Tổng biên tập Bùi. Nhưng Tổng biên tập Bùi không nên tùy ý bác bỏ bản thảo này của em vì chuyện này".

Bùi Địch Văn im lặng nhìn cô một hồi, Thư Sướng thấy sóng lưng lạnh buốt.

Anh bật cười lắc đầu, "Em cho rằng anh bận tâm chuyện em nôn lên người anh à?"

Thư Sướng không tránh né ánh mắt anh.

Bùi Địch Văn đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, quay lưng về phía Thư Sướng, "Thư Sướng, em đã làm phòng viên pháp trị ba năm rồi, em đã tiếp xúc với tội phạm ma túy, em nên biết những người làm ăn dính dáng đến thuốc phiện đều là những người kiêu gì. Đêm Paris là hộp đêm số một ở Tân Giang, ở đó có mua bán thuốc lắc, đó không phải một tin tức mới. Những người liên quan đều biết mà không nói ra, nhưng vì sao chuyện này lại không vỡ lở, em đã nghĩ tới điều này chưa?"

Thư Sướng mấp má môi không biết trả lời thế nào.

Bùi Địch Văn quay đầu lại, "Phóng viên không phải lực sĩ nên phải biết cách tự bảo vệ mình. Dương thiện phạt ác là một mỹ đức, nhưng phải lượng sức mà đi".

"Nhưng... đó là một tin tức chấn động?"

"Anh không thích. Mất một tin tức chấn động và mất một phóng viên anh vất vả bồi dưỡng, bên nào quan trọng hơn?"

Thư Sướng há hốc mồm.

Bùi Địch Văn cười cười, "Thư Sướng, biết vì sao lúc đầu anh không điều em đến làm mảng tổng hợp hay mảng giải trí không? Những mảng này có nhiều độc giả, yêu cầu cũng không cao lắm. Nhưng tờ báo của chúng ta không phải tờ báo chuyên về giải trí phải theo sát thị hiếu của người đọc. So với hai mảng này, mảng thời sự và mảng pháp trị có tính chuyên nghiệp cao hơn. Em là một người trái nghề mà lại làm mảng pháp trị, đối với em hay anh đều là một thử thách có độ khó cao, em đã không làm anh thất vọng. Thư Sướng, anh rất coi trọng em".

"Em... em..." Thu Sương cứng họng, gương mặt hết đỏ lại trắng, không biết nói gì cho phải, cả người như giẫm trên mây, rất mờ mịt, rất hoảng hốt. Cô lắc đầu vứt bỏ những ý nghĩ không cần thiết.

"Vậy cứ để những người đó vĩnh viễn hơn hơn ngoài vòng pháp luật?" Cô hỏi ngược lại, chính khí lẫm liệt.

"Lại đây!" Bùi Địch Văn trở lại bàn làm việc cầm lấy chuột máy tính.

Thu Sương đứng phía sau anh, cô cúi người xuống, hai người rất gần nhau, thực sự là gần trong gang tấc.

Thu Sương nín thở tập trung suy nghĩ, cả người cứng ngắc.

Bùi Địch Văn quay đầu lại, một gương mặt đẹp trai ở cự li siêu gần, mùi đàn ông lẫn với mùi bạc hà mát lạnh tạt vào mặt, cô hoảng hốt lùi lại phía sau.

"Nhìn thấy chưa?"

Bùi Địch Văn mở một trang web, Thu Sương nhìn thấy bài báo cô viết kèm theo những bức ảnh cô chụp tối qua được đăng trên trang web này, đã có rất nhiều người trả lời.

"Không được xem nhẹ sức mạnh của mạng Internet. Nếu đây là kết quả em cần thì em vừa lòng rồi chứ?"

Thu Sương đứng thẳng dậy, chuyển mắt ra khỏi màn hình máy tính, trong đầu nghe thấy âm thanh của từng thỏi bạc trắng rơi xuống nước.

Khoản tiền năm con số đã bay đi theo gió rồi.

"Cảm ơn Tổng biên tập, em về đây". Cô uể oải, vẻ mặt buồn bã.

"Thư Sướng!" Bùi Địch Văn gọi cô lại, "Ai cho em tin tức này?"

"Bây giờ còn cần phải nói sao?" Thư Sướng cười khở.

Dáng vẻ của Thư Sướng khiến Bùi Địch Văn nhú mày.

"Tối thứ sáu này sắp xếp thời gian, mang theo bản thảo cuốn sách, chúng ta cùng đi ăn cơm với Giám đốc Liễu của Nhà xuất bản Trường Giang".

Thư Sướng không hiểu, "Không in luôn ở toàn soạn chúng ta à?"

"Trên phương diện xuất bản sách thì tiếng tăm của Nhà xuất bản Trường Giang cao hơn nhiều, họ biết cần phải tuyên truyền và quảng bá như thế nào".

Nhưng cô vẫn chán nản, lại không thể oán trách Bùi Địch Văn.

Thỉnh thoảng cô nghĩ, nếu không có Bùi Địch Văn chỉ bảo thì bây giờ mình có thể trở thành một phóng viên pháp trị đủ tiêu chuẩn hay không?"

Cô trở lại phòng làm việc, Tạ Lâm chống nạnh trợn mắt nhìn cô, "Thư Sướng, em không thích tiền à?"

Thư Sướng nhún vai với chị ta, "Chị nhầm rồi, em yêu nó như có duyên từ ba kiếp trước, có điều đã có người nhanh chân đến trước mắt rồi".

Tạ Lâm lườm cô, "Đừng trách chị không giúp em, đó là em tự phạm cơ hội tốt đẹp này".

Thư Sướng cười cầu tài, bắt chước giọng Đàm Tiểu Khả, "Lâm tử, lần sau có cơ hội chị phải nhớ đến em đầu tiên đấy!"

"Xi, em không có thiên phú như người ta, có học cũng không giống".

"Tạ Lâm, Nhật báo Phương Nam và Hoa Đông buổi chiều của chúng ta chia đôi giang sơn, tại sao cô ta lại bỏ nơi phồn hoa đó để đến một thành phố nhỏ như Tân Giang này? Thật sự là được tuyển dụng với điều kiện ưu đãi à?" Thư Sướng không tin lắm, Đàm Tiểu Khả bằng tuổi mình, có tu luyện thế nào cũng chưa thể đắc đạo thành tiên được.

"Tình hình cụ thể còn đang điều tra, tóm lại là có chỗ dựa. Cô ta làm mảng văn nghệ, công việc chính là bới móc những chuyện không thể để người khác biết của đám minh tinh, chỉ cần dám làm thì sẽ rất ổn". Tạ Lâm nhếch miệng khinh thường.

"À!"

Điện thoại di động đổ chuông như báo cháy làm Thư Sướng giật nảy.

Thư Sướng thở dài vẫy tay với Tạ Lâm rồi cầm điện thoại ra cầu thang bộ nghe máy.

Sáng nay ra khỏi cửa nhà, Thư Sướng đã ra lệnh cho chính mình phải xem nhẹ mọi chuyện đang xảy ra, tập trung tất cả tinh thần cho công việc, tự thôi miên mình rằng không có chuyện gì xảy ra, mọi việc đều tốt đẹp.

Đúng là tính cách đà điểu, Thư Sướng tự giễu.

"Thư Sướng, đang đi làm à?" La Ngọc Cầm hỏi.

"Vâng, thưa cô".

La Ngọc Cầm dừng lại một chút, "Cháu... và Dương Phàm đã làm xong thủ tục chưa?"

"Còn chưa!" Thư Sướng cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh.

"Dương Phàm mềm lòng, nó vẫn nghĩ đến tình cảm trước kia nên không mở miệng được. Thư Sướng, cháu là một cô gái hiểu chuyện, nghĩ đến tình hình nhà cô, cháu vui lòng chủ động gọi cho Dương Phàm đi! Ngày nào còn chưa làm thủ tục thì ngày đó Dương Phàm sẽ không chịu gặp các cô gái khác". La Ngọc Cầm nói rất khách sáo.

Thư Sướng cười nhạt, "Cháu biết rồi, cô, cháu gọi điện cho Dương Phàm luôn đây".

"Ờ!"

Thư Sướng lười nhác dựa vào tường, ngẩng đầu lên, ra sức nháy mắt, cô ép những giọt nước mắt quay ngược trở lại.

La Ngọc Cầm đã chuẩn bị tìm người mới cho Dương Phàm rồi, vậy mà người cũ này vẫn còn là một trở ngại, thật là không biết thời biết thế.

Một đôi tay, mười ngón tay, toàn bộ đều run rẩy.

Cô gọi điện thoại cho Dương Phàm.

"Chuyện gì, anh đang họp!" Dương Phàm hạ giọng rất thấp.

"Lúc nào anh họp xong nói tiếp!" Khó khăn lắm mới lên được chức Phó trưởng phòng, Dương Phàm cực kì thận trọng.

"Anh ngồi mãi bên dưới, em nói đi!"

"Nếu chiều nay anh thu xếp được thời gian thì chúng ta đến Phòng dân chính làm thủ tục li hôn".

"Biết rồi", giọng Dương Phàm lập tức lạnh như băng, "Nếu em sốt ruột quá thì để thứ hai tuần sau, mấy hôm nay có hội chợ việc làm, anh không sắp xếp được thời gian".

"Được rồi, thứ hai gặp mặt".

"Xương Xương, em không có một chút lưu luyến gì với anh à?" Dương Phàm đột nhiên hỏi.

"Vấn đề này không cần thiết phải nghiên cứu sâu, em phải đi làm đây". Thư Sướng gắng gượng dừng cuộc gọi, hờ hững đi trở về phòng làm việc.

Đàm Tiểu Khả đến nhà vệ sinh, hai người gặp nhau.

"Thư tỷ, chị không thoải mái à? Sao sắc mặt khó coi thế?"

Thư Sướng uể oải xoa mặt, "Chị bình thường mà, có thể là hơi mệt thôi".

"Vậy chị mau về nhà nghỉ ngơi đi!"

Thư Sướng cười cười.

Lợi ích của nghề phóng viên chính là không cần phải ngồi văn phòng cả ngày. Hôm nay không có nhiệm vụ phỏng vấn, cô chuẩn bị

đến bệnh viện thăm Thư Thần rồi sau đó lái xe về.

Ngồi trên xe buýt, đến một tiểu khu đang xây dựng thì gặp đèn đỏ, xe buýt dừng lại, Thư Sướng nhìn ra ngoài cửa xe, chua chát nhắm mắt lại.

Phòng tân hôn của bọn họ chính là ở tiểu khu này, nói chính xác thì là phòng cưới của Dương Phàm. Bọn họ đã thống nhất dùng sơn tường màu vàng nhạt, đồ gia dụng bằng gỗ mộc, sắp xếp một phòng sách nhỏ cho Thư Sướng, đặt hai chiếc ghế nằm trên sân thượng, treo một chiếc TV bốn mươi bảy inch trong phòng khách, dùng rèm cửa sổ màu tím, bên trong...

Đèn đã chuyển xanh, xe buýt chạy tới.

Thư Sướng không nhìn nữa, cô mím chặt môi.

Thư Thần vừa đi vệ sinh về, có mấy bước chân mà anh mệt thở dốc, Vu Phân còn phải dìu anh đi. Nhìn thấy Thư Sướng, anh hờn hờ mặt mày.

"Tôi là Thần Thần, cô ấy là Xướng Xướng". Anh kéo tay Thư Sướng nói với cô y tá.

Cô y tá cười khanh khách trêu anh, "Xướng Xướng là gì của anh?"

"Xướng Xướng là em gái". Thư Thần trả lời nghiêm túc, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình phát phơ.

Vu Phân kéo tay áo Thư Sướng ra hiệu cho cô ra ngoài.

"Tiền chúng ta nộp trước đã sắp hết rồi, bệnh viện giục nộp thêm". Vu Phân nói.

"Hết nhanh thế à?" Thư Sướng nhớ lúc làm thủ tục nhập viện cô đã nộp trước hai mươi nghìn!

"Đến bệnh viện thì tiền đã trở thành phí chữa bệnh, ào ào chảy không khác gì nước máy. Ở đây có việc gì không cần tiền đâu. Mẹ đã bàn bạc với bố con rồi, định đưa Thành Thành về nhà, nguồn thận còn chưa có tin tức gì, biết ở đây đến bao giờ. Đợi khi nào có nguồn thận thì chúng ta lại đến".

"Mẹ, không được đâu. Ở bệnh viện có việc gì là bác sĩ có thể tới ngay. Con phải đi làm, nếu về nhà mà có chuyện gì thì bố mẹ biết làm thế nào?"

Vu Phân thở dài vô lực, "Nhưng lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tiền phẫu thuật với mua thận gom góp mãi mới hòm hòm, còn kéo dài như thế này mãi thì làm thế nào?"

"Quyển sách của con sắp được xuất bản rồi, lúc đó sẽ có một khoản tiền nhuận bút. Mẹ, chuyện tiền nong cứ để con nghĩ cách".

"Xướng Xướng..." Phát hiện Thư Sướng không còn bên cạnh, Thư Thành nôn nóng gọi to.

"Em ở đây".

Thư Thành tủi thân méo máo nắm chặt tay Thư Sướng, "Xướng Xướng không được đi, ở lại với Thành Thành. Thành Thành ngoan, không đánh mẹ".

"Được rồi, Xướng Xướng không đi". Thư Sướng dịu dàng an ủi, bảo Thư Thần nằm xuống giường, cô gọt hoa quả cho anh ăn.

"Xướng Xướng, em không cười". Thư Thần nhìn Thư Sướng chăm chăm.

Thư Sướng cong miệng, "Đây không phải đang cười sao?"

"Mắt em không cười, Xướng Xướng khó chịu trong lòng". Thư Thần kéo Thư Sướng lại vỗ vỗ lưng cô lẩm bẩm, "Xướng Xướng đừng sợ, Thần Thần ở đây!"

Bình thường những lời này đều là Thư Sướng nói với Thư Thần, giờ nghe Thư Thần nói như vậy, đầu tiên cô cảm thấy buồn cười, sau đó trong lòng bỗng dưng nóng lên, cô gục đầu lên vai Thư Thần.

Lúc này cô cần một bờ vai để dựa vào như vậy biết bao, cần một người nói với mình những lời như vậy biết bao!

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Buổi tối cuối tuần, Thư Sương trang điểm sơ qua, mặc một chiếc váy liền áo màu ngà voi và tự cảm thấy mình cũng có vài phần thực nữ.

Trước khi ra khỏi cửa cô đã tỉ mỉ kiểm tra lại bản thảo, cả bản điện tử và bản giấy đều mang theo, lại xem lại tiền mặt và thẻ trong ví.

Cô không ngờ, Bùi Địch Văn mời Giám đốc Liễu ăn cơm không phải vì công việc, cũng không phải vì tình bạn mà là vì cuốn sách của cô, theo lí thì cô nên là người trả tiền.

Còn ân tình nợ Bùi Địch Văn, Thư Sương không biết phải trả thế nào, xem ra chỉ còn nước bán mình cho Hoa Đông buổi chiều, cần cù chịu khó làm trâu làm ngựa cho anh mà thôi.

Đi đến nhà hàng đã hẹn trước, cô phát hiện chỉ có một mình Bùi Địch Văn, trái tim cô lập tức trĩu xuống.

Bùi Địch Văn kéo ghế cho cô, cầm túi xách của cô treo lên mắc áo, "Buổi tối Giám đốc Liễu phải tiếp khách, không ăn tối cùng chúng ta được, anh đã hẹn ông ấy lát nữa đi uống trà".

Nghe vậy cô mới cảm thấy yên tâm.

Nhà hàng Bùi Địch Văn chọn rất lịch sự, nhân viên phục vụ rất đông trong khi thực khách lại rất ít, âm nhạc du dương, nữ phục vụ phụ trách gọi món ăn có nụ cười cực kì chuyên nghiệp.

Thức ăn ở đây quá sạch sẽ, không có một chút dấu vết chiên xào nào, hơn nữa lại ngồi đối diện với lãnh đạo nên Thu Sương ăn như nhai rơm, nhưng lại không muốn để bầu không khí quá tẻ ngắt nên cô đành phải cố tìm chuyện để nói.

Trước hết hai người nói chuyện về thời tiết nóng nực gần đây, sau đó nói về tình trạng giao thông ở Tân Giang, tiếp nữa nói về tình hình xây dựng thành phố ở đây, Thu Sương cảm thấy những lời này nhạt nhẽo như lời của các vị quan chức lo cho nước cho dân.

Bất kể cô nói gì thì Bùi Địch Văn đều có thể mỉm cười lắng nghe, lúc thì xen vào một câu, lúc thì gạt đầu tỏ ý tán thành.

Tất cả những gì có thể nói đều đã nói hết mà thức ăn mới đưa lên được một nửa, Thu Sương thất vọng cắn môi.

"Em rất thích ăn rau à?" Bùi Địch Văn thấy đôi đũa của cô chỉ động vào đĩa rau.

"Cũng không phải thế, nhưng buổi tối em không muốn ăn nhiều dầu mỡ".

"Thực ra em nên ăn nhiều thịt hơn, dạo này em gầy đi nhiều".

Thu Sương chớp chớp mắt, bất ngờ khi thấy Bùi Địch Văn nói ra một câu quan tâm như vậy, cô cười ha ha, "Thời đại bây giờ người ta coi gầy là đẹp mà. Tổng biên tập Bùi, anh thích loại hình phì nhiêu à?"

Nói xong, Thư Sướng hận không thể cắn đứt lưỡi mình, tại sao mình lại nhàm chán như một bà tám thế này?

"Anh thích loại hình khỏe mạnh". Về mặt Bùi Địch Văn vẫn bình tĩnh.

"Tổng biên tập Bùi, buổi liên hoan chiều nay thú vị thật đấy!" Thư Sướng vội đổi đề tài. Một đám văn nhân thi đấu nhảy dây, cảnh tượng đó đúng là rất buồn cười.

"Muốn làm việc có hiệu suất cao thì phải biết tự giải tỏa áp lực cho mình. Đại bộ phận công việc của tòa soạn đều phải dùng não, nếu chơi trò chơi trí tuệ thì chẳng thà quay lại làm việc còn hơn. Hôm nay em có tham gia không?"

"Em bận phô tô bản thảo sách nên không tham gia được".

"Lúc nên chơi thì phải chơi cho thoải mái, đừng nghĩ đến chuyện công việc nữa. Anh không hề tán thành việc nhân viên không ngừng làm thêm giờ, công việc anh giao cho mọi người không hề nặng".

Thư Sướng nhai đồ ăn một cách máy móc, cô cảm thấy cùng ăn cơm với Bùi Địch Văn quả là một sự hành hạ. Không biết khi đi cùng bạn gái thì có phải anh cũng đâu ra đấy như vậy hay không?

Bạn gái? Thư Sướng trộm nhìn Bùi Địch Văn, tuổi của đàn ông rất xảo quyệt, từ hai mươi lăm đến bốn mươi tuổi không có khác biệt bao nhiêu, nhìn Bùi Địch Văn từng trải như vậy, chắc là cũng đã vợ con đê huê rồi.

Có lần Mạc Tiểu nói anh ở khu Khế Viên gần bờ sông, nhà cửa ở đó đều có diện tích rất lớn, không biết trong nhà có bao nhiêu người?

Phụ nữ kiểu gì mới có thể hàng phục Bùi Địch Văn? Thư Sướng nghĩ vỡ đầu cũng không hình dung ra được. Nhưng người phụ nữ đó nhất định phải biết cách tự tìm niềm vui cho mình, nếu không cả ngày nhìn bộ mặt lạnh như đang dự một buổi họp quan trọng này thì sẽ uất ức mà chết mất.

"Muốn nói gì?" Thấy cô nhìn mình chằm chằm phải đến năm giây, Bùi Địch Văn hỏi.

"Tổng biên tập Bùi, lúc ăn cơm đừng nghĩ đến công việc, không tốt cho dạ dày". Cô nhắc khéo, ý là lúc đi làm thì anh là lãnh đạo, tôi là nhân viên, nhưng lúc ăn cơm thì anh đừng có quan cách, giọng điệu như đang làm việc công thể này.

Bùi Địch Văn cực kì thông minh, anh hiểu ngay ngụ ý của cô, "Còn phải tùy xem đối tượng ăn cơm là ai! Nếu cùng ăn cơm với bạn gái thì nội dung trò chuyện đương nhiên phải khác".

"Vậy cũng đúng!" Thư Sướng gượng cười mấy tiếng rồi cúi đầu ăn, thầm mắng mình tự tìm mất mặt.

Cơm nước xong, Thư Sướng tranh trả tiền, Giám đốc nhà hàng xoa tay nói nhà hàng là khách hàng quảng cáo của tòa soạn báo nên bữa ăn hôm nay miễn phí.

Thư Sướng không yên tâm nhìn Bùi Địch Văn.

"Sao thế?" Bùi Địch Văn nhún vai.

Thư Sướng cười bất đắc dĩ, hai người một trước một sau lái xe đến phòng trà.

Giám đốc Liễu đã ngồi sẵn ở phòng trà.

"May mà tôi là khách hàng quen, nếu không còn không có chỗ ngồi!" Giám đốc Liễu bắt tay Bùi Địch Văn, hai người ngồi xuống.

Thư Sướng thầm nghĩ làm gì mà đến nỗi thế, bây giờ người dân đều không ăn cơm mà đổi sang uống trà hết rồi chắc? Nhìn quanh thấy cả phòng trà đều kín người, cô lập tức cứng họng.

Bùi Địch Văn gọi một ấm trà đại hồng bào, Thư Sướng nhìn thấy giá ấm trà này đủ để làm người ta líu lười.

"Đây chính là đại hồng bào nổi tiếng trên núi Vũ Di, cái cây mọc ở trên vách núi đó à?" Giám đốc Liễu hỏi phục vụ.

Nữ phục vụ thản nhiên cười, "Sao có thể là nó được, đại hồng bào thực sự một năm chỉ có mấy lạng, không phải lãnh đạo trung ương thì lấy đâu ra mà uống".

"Thế cái này là?"

"Đây là họ hàng nhà nó".

Ba người đều cười.

Nữ phục vụ bưng một khay trà bằng gỗ mun tới đặt xuống chiếc bàn bát tiên có chạm trổ hoa văn, bên trên đặt đầy các loại dụng cụ uống trà. Trước hết cô ta giới thiệu về trà và bộ đồ trà, giới thiệu xong thì ấm nước trên bếp từ cũng đã sôi. Cô ta nhắc ấm nước lên, dùng nước sôi tráng sạch bên ngoài ấm trà bằng tử sa, sau đó lại chậm rãi tráng từng chén trà chỉ nhỏ như li uống rượu.

Thư Sướng nhìn người phục vụ, trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng Giám đốc Liễu và Bùi Địch Văn lại xem rất chăm chú, thỉnh thoảng bàn luận vài câu, không hề nhắc tới chuyện xuất bản sách.

Chờ mãi người phục vụ mới biểu diễn xong, ba người cầm chén lên chậm rãi phẩm trà.

Nói thật, Thư Sướng không hề cảm thấy chén trà này có chỗ đặc biệt nào.

Giám đốc Liễu nhấp một ngụm trà, quay sang tán thưởng với Bùi Địch Văn như gặp tri âm, hai người trò chuyện từ xe cộ tới dưỡng sinh, càng nói càng hợp ý nhau, không có dấu hiệu dừng lại.

Không tiện nói chen vào, Thư Sướng đành phải uống trà hết chén này tới chén khác.

Rốt cục Bùi Địch Văn cũng khéo léo chuyển đề tài đến vấn đề xuất bản sách.

"Tập phóng sự về vấn đề sa ngã của quan chức cấp cao, tư liệu thực tế rõ ràng, có ý nghĩa giáo dục". Giám đốc Liễu liên tiếp gật đầu, "Có bản thảo không?"

Thư Sướng vội vàng đưa bản thảo tới.

Giám đốc Liễu đặt chén trà xuống, lấy kính từ trong túi ra đeo rồi lật xem từng trang, không nói gì nữa.

Điện thoại di động của Bùi Địch Văn đổ chuông, anh gật đầu với Thư Sướng rồi ra ngoài phòng nghe điện thoại.

Giám đốc Liễu ngẩng đầu lên đánh giá Thư Sướng rồi cười cười, "Hành văn rất tốt, các vụ án cũng rất tiêu biểu".

"Giám đốc Liễu quá khen!" Thư Sướng mừng thầm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra khiêm nhường.

"Cô Thư biết không, trên đời có một số chuyện gần như không tồn tại, như hôn nhân hạnh phúc, con cái nghe lời và lãnh đạo quan tâm. Nhưng cô rất may mắn vì có một lãnh đạo tán thưởng, bảo vệ, quan tâm đến cô như Địch Văn. Đây là lần đầu tiên Địch Văn riêng tư đề cử bản thảo sách xuất bản với tôi. Đúng vậy, nếu bản thảo này của cô được đưa tới nhà xuất bản thì có lẽ cũng vẫn được xuất bản nhưng sẽ không thuận lợi vì còn một số chỗ trúc trắc. Vì Địch Văn, tôi sẽ nhận bản thảo này, trở về tôi sẽ tìm một biên tập viên lại cho cô, cố gắng nhanh nhất có thể, số bản in sẽ không ít".

"Đa tạ Giám đốc Liễu". Thư Sướng không biết nên biểu đạt sự xúc động trong lòng thế nào, không ngờ hết thảy lại thuận lợi như thế.

"Người cô nên cảm ơn là anh ấy". Giám đốc Liễu mỉm cười nhìn Bùi Địch Văn đang đi vào.

Thư Sướng quay đầu lại trình trọng nói với Bùi Địch Văn, "Cảm ơn Tổng biên tập Bùi".

"Đúng là trẻ con", Bùi Địch Văn cười khẽ, "Anh Liễu, anh đừng trêu cô ấy nữa, bản thảo thế nào?"

"Địch Văn ra mặt, cả đường đèn xanh".

"Cảm ơn anh".

"Sao lại nói thế, tôi với anh thì cần gì khách khí".

Bùi Địch Văn nhìn về phía Thư Sướng đang hờn hờ, ánh mắt anh dịu dàng như một tấm lưới trùm lên người cô.

Thư Sướng vui như mở cờ trong bụng, nhưng cô không dám thể hiện quá rõ trước mặt hai người này. Cô rất muốn chia sẻ tin tốt này với Thắng Nam, dù sao cuốn sách này cũng có công lao của cô ấy.

Uống nhiều nước, phải đi vệ sinh, cô lục điện thoại di động trong túi xách rồi đi ra khỏi phòng.

Vào nhà vệ sinh, cô mừng rỡ như điên gọi điện cho Thắng Nam, toàn thân Thư Sướng lâng lâng như muốn bay lên, đám mây đen đè ở trong lòng nhiều ngày nay cũng trở nên mỏng hơn nhiều.

Rửa tay xong đi ra, nụ cười trên mặt cô vẫn tươi rói, đến chỗ rẽ ở hành lang, đang chuẩn bị đi vào phòng thì cô đột nhiên nhìn thấy bóng lưng một đôi tình nhân tay trong tay ở phía trước có vẻ rất quen mắt.

Người đàn ông cao ráo khỏe mạnh, người phụ nữ non nớt đáng yêu.

Cô dừng bước, máu đông cứng, tay chân lạnh buốt, ngực như bị trúng một quyền cực nặng.

"Dương Phàm, nơi này rất giống những quán trà ở Hàng Châu, đừng về vội, em còn muốn ở lại thêm một lát". Người phụ nữ nũng nịu lắc tay người đàn ông.

"Sáng mai anh phải họp, lần sau anh với em lại tới. Ngoan, về ngủ sớm cho đẹp da nhé!" Người đàn ông nhẹ nhàng dỗ dành, đưa tay vuốt vuốt gương mặt người phụ nữ.

"Được rồi, vì anh, em quyết định ngày nào cũng phải thật xinh đẹp". Người phụ nữ làm nũng cọ mặt vào phía sau lưng người đàn ông.

Gương mặt đẹp trai của người đàn ông trở nên dịu dàng, anh ta mỉm cười chiều chuộng.

"Ồ, em quên điện thoại di động trong nhà vệ sinh rồi". Người phụ nữ đột nhiên kêu lên, quay người lại và kinh ngạc trợn mắt, "Thư tử!"

Người đàn ông quay người lại theo, như nhìn thấy ma, anh ta lập tức trợn mắt há mồm buông tay người phụ nữ ra.

Trong đầu Thư Sướng không có bất cứ ý nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, trong lòng trống rỗng, thân thể rét lạnh từng đợt.

Cô ra sức suy nghĩ, tháng trước, cô ở đâu, cô làm gì?

Miền nam, thời tiết oi bức, khuôn mặt lồi đời của gã tội phạm lừa đảo...

Thư Sướng từ từ nhớ ra có buổi tối nói chuyện với Dương Phàm, trong điện thoại có tiếng một người phụ nữ nguyền rủa trách anh ta đi ra ngoài mà không nói gì làm cô ta sợ hãi, bởi vì cô ta rất bỡ ngỡ với nơi này.

Cô lại nhớ tới cuộc điểm ngộ ở thiên đường nhân gian của Đàm Tiểu Khả, cùng một người đàn ông đến từ Tân Giang, ở bên Tây Hồ, bên dưới rặng liễu, thâm tình ôm nhau, anh ta hài hước, anh ta dịu dàng...

Cô lại nhớ tới việc Dương Phàm hết lần này tới lần khác xác nhận sự thật hai người đã chia tay, anh ta nói hoàn toàn không phải lỗi của anh ta, đó là cô đã đẩy anh ta ra.

Rõ ràng rồi, tất cả đều có thể xâu chuỗi với nhau.

Thì ra là thế!

Thư Sướng cười.

Dương Phàm sẽ không hận Thư Thần, bệnh của Thần Thần đến rất đúng lúc! Không có bệnh của Thần Thần thì anh ta làm sao có thể chia tay một cách cao thượng như thế, vĩ đại như thế?

Đúng là một người cực kì may mắn.

Tình yêu không chỉ sẽ bị vỡ vụn trước hiện thực, đứng trước diễm ngộ, tình yêu cũng không chịu nổi một đòn.

"Không phải chứ, thế giới nhỏ như vậy sao? Hai người... biết nhau à?" Đàm Tiểu Khả hết nhìn Thư Sướng lại nhìn Dương Phàm, hai người này đều đang yên lặng nhìn đối phương.

Mặt Dương Phàm căng thẳng không còn chút máu, môi trắng bệch.

Đúng vậy, thế giới này chỉ nhỏ như một bể cá, chỉ cần chuyển đuôi là lại nhìn thấy con cá vừa gặp, có lặn xuống cũng vô dụng.

"Nói chuyện đi, Dương Phàm!"

"Em... tại sao em lại biết Xướng Xướng?" Giọng Dương Phàm cũng run rẩy, hai mắt hoa lên.

Đàm Tiểu Khả cười nhu mì, "Xem ra em cũng không giấu được bí mật này nữa, thực ra em đã chuyển đến làm việc ở Hoa Đông buổi chiều, anh có vui không?"

Thân thể Dương Phàm lung lay.

"Anh và Thư tỷ là..." Hàng lông mi thật dài của Đàm Tiểu Khả chớp chớp.

Thư Sướng mím chặt môi không lên tiếng, cô phải xem Dương Phàm giới thiệu mình thế nào.

"Thư Sướng!" Bùi Địch Văn đứng ngoài cửa phòng gọi cô.

"Chào Tổng biên tập Bùi!" Đàm Tiểu Khả vội chào.

Bùi Địch Văn gật đầu đi tới, nhìn Dương Phàm rồi cười nói với Đàm Tiểu Khả, "Cùng bạn đến uống trà à?"

"Vâng, thật là trùng hợp, bạn em cũng biết Thư tỷ!"

"VẬY Ạ?" Bùi Địch Văn nhướn mày.

"Chúng tôi là... bạn học". Dương Phàm nói.

Bạn học? Nghĩa là bạn cùng học một trường đúng không? Không phải, anh ta và cô không học cùng trường. Cô và bạn học đến một trường khác thăm đồng hương, vừa lên cầu thang, cô bất cẩn đụng rơi chai nước của một nam sinh.

Nam sinh dịu dàng cười với cô, lộ ra hàm răng trắng tinh, nói không sao đâu.

Đó là chuyện khi nào? Cô nhớ không rõ, đã lâu lắm rồi. Tại sao lại yêu anh ta? Cô cũng không nghĩ ra.

Bây giờ, cô không cần nghĩ nữa.

Tất cả đều qua rồi.

Dương Phàm thật thông minh, anh ta biết cô có giao kèo ba năm với tòa soạn báo, để giữ công việc này, cô không thể bóc mẽ anh ta được. Quan hệ được pháp luật công nhận của bọn họ cũng chỉ còn có vài ngày nữa.

"Thật à?" Đàm Tiểu Khả vui vẻ, hai mắt như sao sáng.

Không ai trả lời.

"Thư Sướng, Giám đốc Liễu có việc hỏi em". Bùi Dịch Văn lên tiếng.

Thư Sướng hờ hững lướt qua bên cạnh Dương Phàm đi thẳng về phòng.

"Vì sao em không nói với anh là em làm việc ở Hoa Đông buổi chiều?" Giọng nói khàn khàn, Dương Phàm trợn mắt nhìn Đàm Tiểu Khả.

Đàm Tiểu Khả chớp chớp mắt vô tội, "Người ta muốn dành cho anh một bất ngờ. Sao vậy?"

Dương Phàm hất tay như phát điên, "Em không hiểu, em không hiểu..."

"Anh nói ra thì em sẽ hiểu chứ sao!"

Dương Phàm chăm chăm nhìn cửa phòng đóng chặt, đầu đón lắc đầu.

"Có phải anh lo lắng về quy định trong vòng ba năm không được kết hôn của tòa soạn? Cái này anh yên tâm, em không phải người mới vào nghề, quy định này không có tác dụng với em".

"Xương Xương..." Dương Phàm thì thào, vẻ mặt áy náy.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Trong phòng.

"Cô Thu, cô có yêu cầu đặc biệt gì đối với bìa và giấy in của cuốn sách này không?" Giám đốc Liễu hỏi Thu Sương.

Từ bên ngoài vào phòng, Thu Sương ngồi thẳng người, tay cầm chén trà, nhìn chăm chăm cái chén không chớp mắt, vẻ mặt ngờ ngác, mặt xanh môi trắng. Cô cảm thấy hai người bên cạnh và cả gian phòng trang trí tao nhã này đều không tồn tại, trong trời đất chỉ có một mình cô ngồi lẻ loi.

"Cô Thu?" Giám đốc Liễu lại gọi một tiếng.

Thu Sương mắt đိếc tai ngờ.

Bùi Địch Văn hơi cau mày rồi cười nói, "Trẻ con mà, vui mừng lộ rõ trên mặt, ra được quyển sách mà vui vẻ không biết gì nữa rồi. Anh Liễu, anh là chuyên gia trong ngành xuất bản, tất cả anh cứ quyết định là được rồi".

"Còn tiền nhuận bút?" Giám đốc Liễu liếc nhìn Bùi Địch Văn.

"Đây không phải việc của Hoa Đông buổi chiều, tôi không có bất cứ ý kiến nào".

"Địch Văn xảo quyệt!" Giám đốc Liễu cười to, vỗ vỗ vai Bùi Địch Văn.

Điện thoại của Giám đốc Liễu vang lên.

"Anh xem, bà xã gọi điện đến kiểm tra rồi!" Giọng nói bất đắc dĩ nhưng vẻ mặt Giám đốc Liễu lại rất tự hào.

"Không được để chị dâu chờ sốt ruột, chúng tôi về đây!"

"Vợ chồng già, có gì mà chờ. Có phải như thanh niên đâu!" Giám đốc Liễu đứng lên đi trước ra cửa báo cáo với bà xã.

Thư Sướng ngơ ngẩn đứng lên theo.

Bùi Địch Văn nhìn Thư Sướng, cô bay ra cửa như một làn khói.

Trước khi đến cô đã tự nhủ lúc đến nhà vệ sinh phải tranh thủ thanh toán tiền luôn. Bây giờ cô không chỉ quên trả tiền, quên bản thảo mà ngay cả tiếp theo nên làm gì cô cũng không biết. Dọc theo hàng cây bên đường trước quán trà, cô ngỡ ngàng đi vào trong bóng đêm.

"Cô Thư đi đâu thế kia?" Giám đốc Liễu khó hiểu, "Cứ như hồn xiêu phách lạc ấy".

Lông mày Bùi Địch Văn nhíu lại, anh gọi Thư Sướng, "Xe ở bên này mà".

Thư Sướng quay đầu lại, linh hồn trở về cơ thể, cô ngơ ngác nhìn anh ta một lát, "A!" Cô xoay người lại.

"Tạm biệt Giám đốc Liễu!" Cô tìm về lí trí, lễ phép chào tạm biệt Giám đốc Liễu rồi xoay người nhìn Bùi Địch Văn, "Tạm biệt Tổng

biên tập Bùi!"

Giám đốc Liễu vẫy tay lái xe đi.

Cô đứng bên cạnh xe chờ Bùi Địch Văn về trước.

"Lại đây!" Bùi Địch Văn yên lặng nhìn cô rồi vẫy tay gọi cậu bảo vệ phòng trà, "Biết lái xe không?"

Bảo vệ gật đầu.

Bùi Địch Văn lấy chìa khóa từ trong tay Thư Sướng ném cho bảo vệ, "Lát nữa đi theo sau xe tôi". Anh giơ tay chỉ chiếc Chery của Thư Sướng.

Bảo vệ chớp chớp mắt, không hiểu rõ vấn đề lắm.

Thư Sướng lúng túng xoa tay, "Em không uống rượu, em lái xe được".

Bùi Địch Văn mở cửa chiếc Continental Flying Spur ra, đưa tay đẩy cô vào không cho thương lượng, sau đó đi sang ngồi vào xe từ cửa bên ghế lái.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy trên đường phố.

Thư Sướng dựa vào cửa xe không còn ý kiến nữa. Trên thực tế, chân cô đã nhũn ra, hai tay run rẩy, quả thật cô không còn sức để lái xe về nhà an toàn nên quyết định nghe theo sắp xếp của Bùi Địch Văn.

Ngoài cửa xe, đèn neon lấp lánh, bóng đêm dần sâu.

Bùi Địch Văn chăm chú nhìn phía trước, vẻ mặt lạnh lùng, hai người đều không nói lời nào.

Xe dừng lại ngoài đầu ngõ, Bùi Địch Văn xuống xe, mở ví rút ra một tờ một trăm nhân dân tệ đưa cho cậu bảo vệ phòng trà, "Cậu tự bắt xe về nhé".

Cậu bảo vệ vui mừng nhận tờ tiền, luôn mồm nói, "Cảm ơn, cảm ơn!" Tối nay đúng là may mắn!

Bùi Địch Văn cầm chìa khóa nhét vào trong tay Thư Sương, "Về tắm rửa, sau đó lên giường nghỉ ngơi. Chuyện gì cũng không được nghĩ. OK?"

"OK!" Thư Sương gật đầu cầm chìa khóa, cô gắng nở một nụ cười.

Bùi Địch Văn đã vô số lần nhìn thấy cô cười, thanh xuân rực rỡ, thoải mái ngây thơ, đó là sự vui vẻ từ trong ra ngoài. Lúc này, cô cười còn khó coi hơn cả khóc, khuôn mặt hiện rõ vẻ cô đơn và ngờ ngác, trái tim như tan thành nước, anh nói, "Nếu em thật sự không buồn ngủ thì chúng ta đến chỗ khác ngồi".

"Không cần, cảm ơn Tổng biên tập Bùi, gập lại anh ở tòa soạn!" Thư Sương cúi mình chào anh rồi quay lại một cách máy móc, hai chân nặng như chì.

Nhìn cô đi vào cổng, Bùi Địch Văn mới lên xe rời đi.

Mùi thức ăn bay ra từ trong nhà.

"Xương Xương, về rồi à!" Vu Phân từ trong bếp chạy ra, "Buổi chiều mẹ gọi điện thoại cho Dương Phàm bảo nó đến ăn vịt hầm

nhưng nó bảo nó bận việc. Mẹ đã chặt nửa con, bây giờ con mang đến cho nó đi!"

Nhìn mái tóc hoa râm của mẹ, Thư Sướng nghẹn ngào, nhẹ nhàng gật đầu, "Vâng ạ!"

Đối với con cái, Vu Phân luôn cố gắng thật công bằng, vừa chăm sóc Thần Thần trong bệnh viện, bà vừa phải quan tâm đến cô và Dương Phàm.

Kết hôn có gì tốt?

Sinh con đẻ cái, có thật sự hạnh phúc không?

"Xương Xương, không được ở đó muộn quá, về sớm một chút. Dù sao bọn con cũng chưa chính thức tổ chức lễ cưới, không được để mẹ chồng tương lai của con chê cười". Vu Phân là một người lạc hậu, bà cẩn thận nhắc nhở, sợ con gái mình bị người khác nói ra nói vào.

"Vâng!" Thư Sướng cầm chiếc cặp lồng Vu Phân đưa, xoay người lại ra khỏi cổng.

"Lái xe cẩn thận". Vu Phân dặn với theo.

"Con bắt taxi đi". Tay cô run đến mức cầm cặp lồng cũng không nổi, làm sao cô dám lái xe.

Thư Sướng cắn môi, cố gắng đi từng bước một thật tự nhiên. Cô biết Vu Phân còn đang nhìn mình.

Gặp một chiếc taxi ngoài ngõ, cô nói với tài xế, "Đi một vòng, đến bờ sông".

Tài xế ngăn ra nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bầu trời đầy sao, gió sông lạnh lạnh, mấy chiếc thuyền hàng đậu ở bến sông, loáng thoáng tiếng cười của các thuyền viên đang đánh bài uống rượu.

Thư Sướng xuống xe, nhìn mặt sông lấp lánh ánh sáng dưới ánh đèn đường. Chần chừ một chút, cô ném thẳng chiếc cặp lồng trong tay xuống sông.

Nước sông bắn tóe lên như có một tảng đá lớn rơi xuống, cả người mềm nhũn, cô ngồi bệt xuống cạnh một đồng cát vàng khóc thất thanh.

Thực ra bất kể là nguyên nhân gì thì kết cục cũng là chia tay, tại sao cô lại đau buồn?

Mấy ngày nay chẳng phải cô vẫn bình tĩnh như không có việc gì rồi sao? Nên đi làm thì đi làm, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, cô vẫn thoải mái cười nói với các đồng nghiệp, cô không có ảnh hưởng gì mà!

Không, vẫn không giống.

Thư Thần là một gánh nặng không phải ai cũng có thể thừa nhận.

Con người trở nên rất nhỏ bé trước hiện thực, bị hiện thực đè cong lưng. Không phải vì đã hết yêu mà là vì bất đắc dĩ, cô có thể chấp nhận, cũng có thể hiểu được. Cô có thể chân thành chúc Dương Phàm sống tốt hơn, nếu là mình, có lẽ cô cũng sẽ lựa chọn như Dương Phàm.

Ai có thể nghĩ rằng Dương Phàm đã có Đàm Tiểu Khả từ trước rồi? Anh ta vừa ngọt ngào tình ý với Đàm Tiểu Khả, vừa cay nghiệt chỉ trích cô tàn nhẫn, bạc tình bạc nghĩa.

Đột nhiên cô cảm thấy rất ngỡ ngàng, người cô đã yêu ba năm, đã bước qua cánh cửa hôn nhân, tại sao cô lại cảm thấy giống như một người hoàn toàn xa lạ?

Bọn họ đã thật sự yêu nhau, đã suy nghĩ tới tương lai chưa?

Thực ra cũng chỉ còn có vài ngày là li hôn, sau đó Dương Phàm yêu ai cũng được. Vì sao lúc này cô lại nhìn thấy cảnh tượng đó, vì sao cô lại nghe thấy câu chuyện của Đàm Tiểu Khả đó?

Một người bị che mắt chẳng hay biết gì cũng sẽ là một người hạnh phúc.

Khi Dương Phàm giơ máy ảnh lên chụp ảnh cho Đàm Tiểu Khả thì anh ta có nghĩ đến cô không? Khi đó ngày ngày bọn họ còn gọi điện thoại, còn dụi dàng nói "Anh nhớ em!" qua làn sóng điện.

Giả! Tất cả đều là giả dối!

Nỗi thống khổ ứ đọng trong lòng hơn một tháng nay đồng loạt bùng nổ vào giờ khắc này, cô ngồi khóc đến nghẹn tiếng, đến tận lúc Vu Phân gọi điện thoại hỏi cô đã về chưa, cô mới khống chế được tâm tình rồi chậm rãi đi về nhà.

May là Vu Phân đã lên giường, Thư Tổ Khang ở bệnh viện trông nom Thư Thần, cô không cần giải thích tại sao hai mắt mình lại sưng đỏ.

Cả đêm trong đầu cô như có đánh nhau, một hồi là Dương Phàm, một hồi là Đàm Tiểu Khả, một hồi là chính mình.

Cô vẫn còn trẻ, sau khi ngủ được một giấc, sáng sớm thức dậy hai mắt cô đã đỡ hơn. Cô và Vu Phân đến nhà bà cô vay tiền, sau đó đến bệnh viện nộp tiền, lại nói chuyện với bác sĩ Ngô một hồi. Ăn cơm trưa xong, cô cùng Thư Thần tản bộ trong vườn hoa bệnh viện, mua mấy quả lê rất tươi cùng nhau ăn.

Điện thoại di động vẫn đổ chuông không ngừng, đều là của Dương Phàm.

Có phải anh ta sợ cô sẽ nói ra tất cả với Đàm Tiểu Khả?

Cô gửi một tin nhắn cho anh ta: "Thứ hai gặp ở Phòng dân chính!" Sau đó cô tắt nguồn điện thoại.

Buổi tối Thắng Nam chạy đến nhà cô kéo cô đi bơi, ánh mắt nhìn cô lộ rõ vẻ lo lắng, nói chuyện nhẹ nhàng, giọng điệu quan tâm, đây thật sự không phải tác phong của Thắng Nam.

"Hắn ta gọi điện thoại cho bạn rồi à?" Cô đã khinh thường không muốn nhắc đến cái tên đó, cô rất hận mình đã lãng phí ba năm tuổi xuân.

"Ai cơ?" Thắng Nam lờm cô.

Cô không lên tiếng, để mặc Thắng Nam kéo đến cung thể thao.

Vừa đến bể bơi cô đã nhảy xuống nước, bơi liền một mạch mấy vòng cho đến lúc kiệt sức sau đó thả lỏng cho thân thể nổi lập lờ.

Chủ nhật, cô ngồi cả ngày trước máy tính, viết xong chương cuối cùng của cuốn sách.

Chỉ cần còn sống là còn phải đối mặt với hiện thực. Cô không có quyền buông thả.

Sáng sớm thứ hai, cô mở ngăn kéo lấy tờ đăng kí kết hôn dở thối ra, kiểm tra lại chứng minh thư, lại bỏ mấy món trang sức vào trong túi xách. Cô định đến tòa soạn làm việc trước, buổi chiều sẽ đi thẳng đến Phòng dân chính.

Tổng biên tập Bùi cùng Giám đốc tòa soạn đứng ngoài cửa lớn chăm công, đúng là trò trẻ con.

Cô cung kính chào hỏi hai vị lãnh đạo rồi theo dòng người đi vào thang máy.

"Thư tỷ!" Trước khi cửa thang máy khép lại, Đàm Tiểu Khả đã kịp chen vào.

Lông măng toàn thân Thư Sướng dựng đứng lên.

"Chào buổi sáng!" Cô hơi dịch sang bên cạnh nhường chỗ.

Đàm Tiểu Khả thân thiết khoác tay cô, cho thấy tình hữu nghị của mình sâu đậm ra sao.

"Thư tỷ, thực ra chúng ta quả là rất hữu duyên!" Mắt Đàm Tiểu Khả sáng như sao.

Thư Sướng không nói tiếp, trong thang máy có một đồng đồng nghiệp, cô không muốn làm người khác tò mò.

Đàm Tiểu Khả biết điều không nói nữa.

Ra khỏi thang máy, Thư Sướng giã ra khỏi tay cô ta, cô ta lại quần lên như bạch tuộc, còn bí hiểm kéo cô qua một bên, làm như không thấy vẻ lãnh đạm của Thư Sướng, "Thư tử, nói cho em biết trước kia Dương Phàm đã có bạn gái chưa?"

"Cô không cho rằng câu hỏi này cứ đến hỏi thẳng anh ta sẽ tốt hơn à?" Vẻ mặt Thư Sướng cũng thay đổi.

Đàm Tiểu Khả cong miệng, "Anh ấy rất thần bí, em cứ hỏi là anh ấy lại chuyển đề tài".

"Xin lỗi, tôi phải đi xem xem hôm nay có nhiệm vụ phỏng vấn hay không".

"Thư tử, chị không giúp em à? Ở Tân Giang em không có bạn bè, không có bạn học, không có người thân, bây giờ chỉ có chị là tương đối quen... Thực ra em còn chưa hiểu anh ấy". Đàm Tiểu Khả tủi thân.

Thư Sướng cắn môi, tức ngực khó chịu, "Không hiểu thì càng tốt chứ sao, cứ làm theo cảm tính là được".

"Bây giờ bọn em đang làm theo cảm tính đây, có điều vẫn phải phòng họa, Dương Phàm đẹp trai như vậy, không thể chưa có bạn gái được. Thư tử, chị cũng rất ưu tú, trước kia... Dương Phàm có theo đuổi chị không?" Đàm Tiểu Khả le lưỡi.

Mặt Thư Sướng trắng bệch, Đàm Tiểu Khả đột nhiên bật cười.

"Tất nhiên, kể cả anh ấy có thích Thư tử thì Thư tử cũng không thể thích anh ấy được".

Thư Sướng kinh ngạc nhìn cô ta.

Đàm Tiểu Khả chớp mắt vài cái hết sức thần bí, cô ta hạ thấp âm lượng, "Tổng biên tập Bùi mới là đối tượng của Thư tử".

"Cô nghe ai nói thế?" Toàn thân Thư Sương run lên.

"Mọi người trong tòa soạn đều nói vậy. Thư tử được Tổng biên tập đích thân tuyển vào, điều về bộ phận tốt nhất, được chỉ bảo bởi sư phụ tốt nhất, Tổng biên tập còn đích thân chỉ đạo. Chỉ cần là chuyện của Thư tử là anh ấy đều hỏi đến rõ ràng. Trong tòa soạn, ngoài Thư tử, những người khác đều không có vinh dự này. Có những phóng viên đã vào tòa soạn mấy năm mà còn chưa đến văn phòng Tổng biên tập bao giờ.

"Vì vậy mọi người liền nghĩ theo hướng mập mờ nam nữ?" Thư Sương dở khóc dở cười.

"Không phải sao?"

"Nếu cô nhìn thấy anh ta mắng tôi như chó thì cô sẽ không nghĩ như vậy nữa". Cô không muốn giải thích vấn đề này với Đàm Tiểu Khả, cô ngay không sợ chết đứng.

"Đánh là hôn, mắng là yêu". Đàm Tiểu Khả nói như một chuyên gia.

Thư Sương cắn môi, hít sâu, cảm thấy cuộc đời đúng là trào phúng.

Có phải cô cần gây ra một vụ xì căng đan để thành toàn Đàm Tiểu Khả và Dương Phàm, cho thấy họ yêu nhau là chính đáng biết bao?

"Muốn làm gì thì làm, tôi sẽ không ngăn cản ai cả". Cô cười khở phất tay áo bỏ đi.

Đàm Tiểu Khả buồn bực chớp mắt.

Vừa vào phòng làm việc, cô đã nhìn thấy Thôi Kiện ngồi trước bàn làm việc, sắc mặt vàng như nghệ, giọng mũi rất nặng.

"Thư Sướng, hôm nay cô đến trại tạm giam phỏng vấn thay tôi, tôi phải đến bệnh viện truyền nước, thật sự không chống đỡ được nữa".

"Thầy bị cảm rồi à?" Đối với Thôi Kiện, Thư Sướng bao giờ cũng tôn trọng.

"Cảm lạnh, khó chịu chết đi được".

"Đó là vụ án gì?"

"Dùng súng bắn chết người, phạm nhân là một cảnh sát chuyên thi hành án".

Thư Sướng ngẩn người.

"Phỏng vấn cho tốt, vụ án này có rất nhiều người chú ý. Không được rồi, tôi phải đi đây". Thôi Kiện bám bàn làm việc đứng dậy, ho không ngừng.

Nhiệm vụ phỏng vấn bất ngờ khiến Thư Sướng cảm thấy thoải mái, bây giờ cô không có sức mạnh độ sức với bất kì ai, đặc biệt là Đàm Tiểu Khả, rời khỏi tòa soạn báo cũng tốt.

Đeo ba lô đựng đồ nghề phỏng vấn, cô đứng đợi thang máy.

Bảng số cho thấy thang máy cứ đi lên đi xuống giữa tầng mười sáu với tầng hai mươi mốt, Thư Sướng đứng chờ một hồi lâu, cuối cùng thang máy mới xuống đến tầng này.

Cửa thang máy mở ra, cô cất bước đi vào, đúng lúc hai cánh cửa sắp khép lại thì Bùi Địch Văn đã lách người vào.

Không gian chật chội ép Thư Sướng ngạt thở.

Hình như sau khi từ Quảng Đông về Tân Giang, cô đã tiếp xúc với Tổng biên tập Bùi nhiều hơn trước rất nhiều.

Đây là thiên ý hay là cố ý?

"Ra ngoài phỏng vấn à?" Bùi Địch Văn quan sát cô, ánh mắt hiền hòa.

"Vâng!" Cô nhìn cửa thang máy không chớp mắt.

"Hôm nay đi đâu?"

Cô còn chưa trả lời, lúc này chắc đang ở khoảng tầng năm hoặc tầng sáu, đột nhiên trước mắt tối om, sau đó cô không nhìn thấy gì nữa.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, hoàn toàn là phản ứng vô thức, Thư Sướng kêu một tiếng sợ hãi và tựa vào trên vách thang máy.

"Trùng hợp nhỉ, đúng lúc thang máy gặp sự cố". Giọng Bùi Địch Văn rất thoải mái, hình như còn đang cười.

Cả người Thư Sướng rét run, đỉnh đầu đổ mồ hôi, hai chân mềm nhũn không thể đứng vững, hình như trong nháy mắt tất cả nguyên khí đều thoát hết ra ngoài qua các lỗ chân lông.

Bùi Địch Văn ấn nút báo động, không nghe được âm thanh của Thư Sướng, anh đưa tay quờ quạng, sờ thấy đầu Thư Sướng. Thư Sướng hạ thấp người né tránh bàn tay anh, "Thư Sướng, không sao đâu, công nhân sửa chữa sẽ đến ngay bây giờ".

"Em không sao". Trong bóng tối, giọng Thư Sướng cực kì trấn tĩnh.

Anh yên lặng một lát rồi nhỏ giọng nói, "Thả lỏng ra, đừng hô hấp ở cổ họng, dùng lồng ngực, hít sâu vào. Ôi, may mà có anh ở đây, nếu không một mình em..."

"Nếu anh không vào thàng máy thì nói không chừng thang máy đã không gặp sự cố". Cô cười ngẩn ngui, cảm thấy anh rất gần cô, hơi thở của anh, sự ung dung, bình tĩnh của anh khiến tâm tình cô thoải mái hơn.

"Cũng có thể". Bùi Địch Văn cũng cười, anh lấy điện thoại ra, một màn ánh sáng yếu ớt xuất hiện trong tối tăm, anh giơ điện thoại, "Giờ thì hết tối rồi".

Thư Sướng nhanh chóng nhìn thoáng qua anh, trong ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt điển trai của anh có một vẻ dịu dàng khác thường.

"Tổng biên tập Bùi", cô nhìn xuống, "Sau này... mong anh đối xử với em công bằng như những người khác, như vậy em có đạt được thành tích gì cũng sẽ có sức thuyết phục".

"Anh làm khó gì em à?" Bùi Địch Văn nhìn cô, ánh mắt thoáng có vẻ tức giận.

"Không, Tổng biên tập Bùi ưu ái em quá làm em không biết báo đáp thế nào. Em sẽ làm việc thật tốt, sẽ không để anh thất vọng". Cô

cười lạnh nhạt.

Lời của Đàm Tiểu Khả vẫn đánh trúng trái tim cô.

Vài phút sau, thợ sửa thang máy mở cửa ra. Nhìn thấy người bị kẹt là Bùi Địch Văn, anh ta vội không ngừng xin lỗi.

Thư Sướng cúi đầu bước ra khỏi thang máy, vội vàng bước đi.

Bùi Địch Văn chỉ kịp nhìn thấy bên mặt cô, trắng như một tờ giấy.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Thời tiết rất đẹp, cái nóng đã không còn khắc nghiệt như trước. Gió từ ngoài cửa sổ xe thổi vào không còn mang theo hơi nóng hầm hập, mấy ngày nữa là đến Tết Trung thu rồi.

Tết Trung thu năm ngoái, Vu Phân lược lạc, lược củ ấu, Thần Thần ngồi ngoài sân bóc từng củ lạc đốt vào miệng Thư Sướng, nhìn Thư Sướng ăn rất vui vẻ, anh mừng rỡ suýt nữa đánh đổ cả rổ lạc.

Đêm đó, mặt trăng rất tròn chậm rãi trôi lên khỏi mặt sông, cô dắt tay Thần Thần đi dọc bờ sông, đọc bài "Đêm trăng hoa sông xuân" của Lí Thương Ẩn cho Thần Thần nghe. Thần Thần nghe không hiểu, chỉ cười tít mắt nhìn miệng cô. Miệng cô mở ra, anh cũng mở miệng ra, miệng cô ngậm lại, anh cũng ngậm miệng lại.

Chỉ mong năm nào cũng được thấy cảnh này.

Trại tạm giam ở ngoại ô phía đông, lái xe đi mất nửa tiếng. Thư Sướng đưa thẻ phóng viên cho cảnh vệ trại tạm giam, người cảnh vệ gạt đầu cho chiếc Chery đi vào trong sân.

Bước xuống xe, Thư Sướng bất ngờ phát hiện chiếc xe cảnh sát hiệu Passat Mực Thẳng Nam vẫn thường mang đi quây đó cũng đang đỗ ở đây, cô nhìn quanh rồi đi đến phòng tiếp khách.

Thắng Nam quay lưng ra ngoài, đứng thẳng tắp.

"Thắng Nam, sao bạn lại ở đây?" Thư Sướng hơi kinh ngạc, hình như nông trường cải tạo và cơ quan tư pháp ở đây không có quan hệ gì với nhau mà.

Thắng Nam quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu.

Thư Sướng kinh hãi, trong ấn tượng trí nhớ của cô thì cô nàng đàn ông này chưa bao giờ rơi nước mắt cả.

"Tớ... đến thăm người, anh ấy học trên tớ hai khóa". Thắng Nam bối rối vuốt mái đầu cắt ngắn như bàn chải.

"Anh ấy làm việc ở đây à?"

Thắng Nam lắc đầu, "Không phải, anh ấy... bị giam ở đây".

Thư Sướng lập tức nghĩ đến người cảnh sát cần phòng vấn hôm nay, cô đứng sững ngoài cửa. Từ trước tới nay Thắng Nam luôn thoải mái, việc duy nhất khiến cô lo lắng là thi không đạt yêu cầu, còn bình thường lúc nào cũng ngập tràn sức sống. Hôm nay thấy Thắng Nam lại trở nên như vậy, chắc hẳn là người kia nhất định có vị trí rất quan trọng trong lòng cô.

Bất kể ngoại hình có nam tính thế nào thì Thắng Nam vẫn có một tâm hồn mềm mại và tinh tế.

"Bạn gặp anh ấy chưa?"

Thắng Nam cười đắng chát, "Anh ấy không chịu gặp tớ. Ngày đi học tớ rất sùng bái anh ấy, kính trọng anh ấy, không ngờ anh ấy lại

ngốc như vậy. Thôi, Xướng Xướng, bạn làm việc đi, tớ về nông trường đây".

Thư Sướng lặng lẽ đi cùng cô đến bên cạnh xe, dặn cô lái xe chậm một chút. Thắng Nam nhắm mắt lại thở dài.

Thắng Nam đã quen làm chỗ dựa cho người khác, cô không thể chấp nhận sự thông cảm, an ủi và động viên của người khác. Thư Sướng hiểu cô nên chỉ im lặng nhìn xe lăn bánh.

Thư Sướng đến gặp Giám đốc trại tạm giam trước. Trước đó Thôi Kiện cũng đã liên hệ, Giám đốc lập tức sai người sắp xếp cho Thư Sướng gặp phạm nhân, đồng thời giới thiệu cho cô về vụ án này.

Phạm nhân tên là Lục Minh, là cảnh sát chuyên thi hành án tử hình, có khả năng bắn súng mau lẹ, gọn gàng và chính xác, là xạ thủ số một số hai trong ngành. Hơn nữa tố chất tâm lí của anh ta rất tốt, sau khi xử bắn phạm nhân hầu như không cần bác sĩ tâm lí khuyến bảo, anh ta có thể khôi phục bình thường rất nhanh.

Một cảnh sát xuất sắc như vậy lại yêu một người phụ nữ đã có chồng. Người phụ nữ đó là bạn học cùng anh ta thời cấp ba, lấy một thương nhân buôn bán điện thoại di động, điều kiện sống rất sung túc, có một con gái. Người thương nhân làm ăn càng ngày càng lớn, phát triển đến tỉnh lỵ mở cửa hàng. Hai người gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, người thương nhân có một phụ nữ khác ở tỉnh lỵ.

Để giữ một gia đình toàn vẹn cho con gái, người phụ nữ này không đề nghị li hôn. Đương nhiên người thương nhân cũng đối xử với chị ta không tệ, nhà cửa, trang sức, quần áo, chị ta không thiếu bất cứ thứ gì.

Lạnh lẽo phòng the, trong một lần họp lớp chị ta gặp lại anh chàng cảnh sát, như những câu chuyện tương tự, mọi chuyện diễn ra rất nhanh chóng, lửa gặp rơm lập tức bùng cháy khó có thể dập tắt.

Từ ngày học cấp ba anh chàng cảnh sát đã thầm mến người phụ nữ này, không ngờ lại có ngày mộng đẹp trở thành sự thật. Anh ta không ngại vì người phụ nữ đã kết hôn, cũng sẵn sàng nuôi đứa con gái chị ta, chỉ cần có thể được sống với người phụ nữ đó.

Lúc đầu người phụ nữ đó cũng cực kì hăng hái, nhưng nghĩ đến thu nhập không quá cao của chàng cảnh sát, bây giờ vẫn còn phải thuê nhà, chị ta lại chùn chân. Nhưng chị ta lại đam mê sự dịu dàng của chàng cảnh sát nên vẫn lấy cố chồng mình không đồng ý li hôn mà kéo dài tận bây giờ.

Anh chàng cảnh sát đã không đợi được nữa.

Đúng lúc này, Thượng Đế cho anh chàng cảnh sát một cơ hội. Người thương nhân về Tân Giang vào siêu thị mua đồ gặp một tên côn đồ cầm dao cướp bóc, trong hỗn loạn, tên côn đồ bắt người thương nhân làm con tin.

Anh chàng cảnh sát được Phòng công an điều đến trợ giúp.

Tên côn đồ kéo người thương nhân lui ra ngoài cửa, vừa thấy bên ngoài đông nghịt cảnh sát hắn đã hoảng sợ đánh rơi con dao xuống đất đầu hàng. Đúng lúc đó, anh chàng cảnh sát đột nhiên giơ súng lên bắn trúng ngực người thương nhân. Anh ta nói anh ta nhìn thấy tên côn đồ vung dao, không ngờ lại bắn trượt.

Xung quanh có bao nhiêu người chứng kiến, làm gì có ai tin lời anh ta.

Vừa điều tra, sự việc đã bại lộ.

Thư Sướng lẳng lẳng nhìn Lục Minh, anh ta rất vạm vỡ, thân hình cao lớn, từng bắp thịt ẩn hiện dưới chiếc áo tù, chưa thể nói là đẹp trai nhưng khí chất lại rất tuấn lãng.

"Anh có hối hận không?" Người thi hành án tử hình lại trở thành tử tù, một quá trình đổi vai làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Hai mắt Lục Minh rất sáng, vẻ mặt cực kì bình tĩnh. Anh ta cười nhàn nhạt, "Từ ngày yêu cô ấy tôi đã biết đó là một con đường không thể quay lại".

"Anh có bao giờ nghĩ xem anh có đáng làm như vậy vì chị ta hay không?"

"Không có đáng hay không đáng, chỉ có yêu hay không yêu".

"Bây giờ anh còn yêu chị ta không?" Sau khi người thương nhân chết, người phụ nữ đó lập tức trở nên mạnh mẽ, chị ta tiếp nhận toàn bộ công việc làm ăn và đuổi bỏ nhí của chồng đi. Lục Minh chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời chị ta.

Lục Minh mím chặt môi yên lặng một hồi lâu.

"Muốn có cuộc sống tốt thì phải nhân nhượng hiện thực. Trong tình cảm, có người yêu một cách rụt rè, có người yêu đến quên mình, họ đều không sai".

Lúc này Lục Minh vẫn đứng trên góc độ của người phụ nữ để suy nghĩ cho chị ta, không biết nên nói anh ta ngốc nghếch hay nên nói anh ta ngu xuẩn.

"Tôi cho rằng những người đàn ông kiên cường như các anh đều rất lí trí. Thực ra có một số người chỉ mượn danh nghĩa nhân nhượng hiện thực để bào chữa cho sự ích kỉ, đứng núi này trông núi nọ của mình". Thư Sướng đột nhiên xúc động.

"Tình cảm xuất phát từ trong lòng, nó không chịu sự khống chế của lí trí. Thích một người, sẽ cảm thấy cô ấy nhỏ yếu, cô ấy đáng yêu, muốn bảo vệ cô ấy, quan tâm cô ấy, ở bên cô ấy. Không có ai bắt buộc chúng ta phải trả giá, trừ phi tự mình sẵn lòng".

"Cho nên bây giờ anh ở đây, còn chị ta tự do thoải mái ở bên ngoài, sau đó chị ta còn sẽ theo một người đàn ông khác". Thư Sướng thông cảm lắc đầu, cảm thấy tình yêu đúng là một đao phủ không chuyện ác nào không làm, ngoài tổn thương người khác thì còn có thể nhận được thứ gì?

Chỉ có người không yêu mới là người thắng thực sự.

Lục Minh khiếp sợ nhìn Thư Sướng, ánh mắt anh ta trở nên ảm đạm.

"Xin lỗi, tôi hơi... xúc động. Nếu có thể trở lại quá khứ thì anh vẫn sẽ yêu chị ta chứ?" Thật đáng thương, một cảnh sát thi hành án ưu tú đã có một kết cục như vậy.

"Thời gian sẽ không chảy ngược, điều nên xảy ra thì vẫn sẽ xảy ra". Lục Minh thì thầm.

Thư Sướng chăm chú nhìn anh ta thật lâu không chớp mắt.

Sau đó bất kể Thư Sướng hỏi gì Lục Minh cũng chỉ gật đầu hoặc lắc đầu chứ không nói thêm một câu nào nữa.

Phỏng vấn xong đi ra, ngực Thư Sướng vẫn như bị đá đè, tiếc nuôi cho Lục Minh, tiếc nuôi cho chính mình.

Nếu người Lục Minh thích là Thắng Nam thì bây giờ sẽ như thế nào?

Trong tình yêu không có nếu, chỉ có chấp nhận.

Cô nghĩ có lẽ trong lòng Lục Minh cũng hối hận, nhưng việc đã đến nước này, anh ta cũng chỉ có thể tự thôi miên mình rằng đó là vì tình yêu. Mang theo một ý nghĩ thiêng liêng như vậy, trên con đường đến thế giới bên kia anh ta còn có thể giữ được một chút kí ức tốt đẹp.

Người động lòng trước là người thua.

Không chỉ có phụ nữ mới ngốc, đàn ông khi yêu cũng ngốc.

Ai có thể vừa gặp đã nhìn thấu bản chất của người khác, biết trước người đó có đáng để mình yêu hay không?

Không ai có thể làm được, vì vậy chỉ có thể hết sức thận trọng đi từng bước một, nếu như ngã xuống? Vậy thì phải bụi đất bò lên!

Thư Sướng nở nụ cười đắng chát, cô phải áo, mở cửa xe.

Mới lái xe ra khỏi trại tạm giam, điện thoại di động trong túi xách đã đổ chuông dồn dập như gọi hồn.

Thư Sướng bỏ một tay ra khỏi vô lăng thò vào túi lục điện thoại, một chiếc xe tải chở than đến nhà máy nhiệt điện lao tới trước mặt,

cô vội vàng rút tay ra đưa lên đánh tay lái. Chiếc xe tải vọt qua sát bên cạnh chiếc Chery, khói bụi mù mịt che khuất tầm mắt Thư Sướng, cô thật sự sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Tấp xe vào ven đường, Thư Sướng mới bình tĩnh hơn. Nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, tim cô đập thình thịch liên hồi.

Điện thoại di động vẫn đổ chuông không ngừng.

Thư Sướng mở điện thoại ra, "Xướng Xướng, sao bây giờ mới nghe máy?" Giọng Dương Phàm có vẻ rất sốt ruột.

"Anh cho rằng tôi không có việc gì làm, chỉ toàn tâm toàn ý ngồi chờ điện thoại của anh à?" Thư Sướng phát cáu nên nói rất ngang ngạnh, đột nhiên cô nhớ ra buổi chiều phải đến Phòng dân chính làm thủ tục li hôn, "Anh ở đâu?"

"Anh ở trước quầy bán báo đối diện với tòa soạn".

"Anh đừng làm cột mốc ở đó không sợ cô ta hiểu lầm anh à?" Thư Sướng cười lạnh.

"Xướng Xướng..." Dương Phàm không còn khí thế khi trước, anh ta không nhịn được thở dài.

"Anh về mang đồng quần áo của tôi đi, đến quán mì bên cạnh Phòng dân chính chờ tôi, nửa tiếng sau tôi tới".

"Đến quán cà phê Tả Ngạn đi!" Quán mì đó vừa nhỏ vừa lộn xộn, khách khứa đa số là nông dân làm thuê. Quán cà phê Tả Ngạn là nơi Dương Phàm cầu hôn Thư Sướng.

"Không cần". Khi yêu mới cần khung cảnh lãng mạn. Còn li hôn thì chỉ cần thuận tiện. Cô không muốn nhân nhượng bất kì ai nữa.

Dương Phàm im lặng dừng cuộc gọi.

Cầm điện thoại di động, Thư Sướng nhắm mắt lại. Bất chấp nắng chiếu xiên khoai, cô vẫn hạ cửa kính xe xuống thò đầu ra ngoài há miệng hô hấp, nếu không cô sợ mình sẽ bị chết ngạt mất.

Chiếc điện thoại vẫn cầm trong tay lại đổ chuông.

"Không phải đã nói là nửa tiếng sao, anh sốt ruột đến thế à?" Thư Sướng quát vào điện thoại.

Không có người trả lời, bên kia chỉ có tiếng thở nhẹ nhẹ.

Tiếng thở này nghe quen quen, Thư Sướng giật mình, "A lô!"

"Thư Sướng, phỏng vấn có thuận lợi không?" Giọng nói trầm ấm của Bùi Địch Văn vang lên trong điện thoại.

Thư Sướng nuốt nước miếng, vừa mệt mỏi gạt mấy lọn tóc tán loạn trước trán vừa cười gượng, "Cũng ổn".

"Ra khỏi trại tạm giam rồi chứ?"

"Đang ở trên đường, sắp đến..." Thư Sướng nhìn quanh, phía trước không có thôn, phía sau không có làng, không có bất cứ một thứ gì có thể xác định vị trí, "Tổng biên tập Bùi, có việc gì à?"

"Nghe nói đối tượng phỏng vấn hôm nay rất đặc biệt, anh muốn đưa lên trang nhất ngày mai. Tối nay có thể viết xong bản thảo hay không?"

"Có thể, sáng mai em gửi đến hòm thư của anh".

"Trên xe có nước không?"

"Ờ, có!"

"Đang dừng lại ven đường nghe điện thoại à? Bây giờ uống nước, hít thật sâu, sau khi nói chuyện năm phút em mới được khởi động xe. Bốn mươi cây số một giờ, không được vượt quá, có làm được không?"

"Được!" Thư Sướng chột thấy nghẹn ngào.

"Nửa tiếng sau chúng ta gặp lại ở tòa soạn".

"Em... có hẹn với người khác rồi".

"Vậy à, đang định cho em xem mẫu bìa ngoài của cuốn Khúc bi ca hoàng hôn, thế thì thôi vậy. Em hẹn cô cảnh sát Mộc hôm đó à?"

"Vâng..."

"Hỏi thăm cô ấy giúp anh, anh vẫn không dám quên cú đấm của cô ấy. Vừa rồi hình như em nói chuyện không được vui vẻ lắm thì phải?"

Thư Sướng cười hết sức thận trọng, "Em... em với anh ta nói chuyện tương đối tùy tiện".

"Trẻ tuổi thật là tốt! Sau khi xuất bản phải ăn mừng một chút. Tòa soạn chỉ có hai phóng viên từng xuất bản sách, bây giờ em là người thứ ba, đây là vinh quang của tòa soạn chúng ta. Thứ sáu này tòa soạn liên hoan, tất cả những ai không đi công tác bên ngoài đều

phải tham gia. Em cũng không thể là ngoại lệ, không được để các nhân viên khác nói anh bất công".

"Vâng!" Thư Sướng hít thở chậm rãi, Tổng biên tập Bùi báo thù thật nhanh!

"Hôm nay mục trà dư tửu hậu trên báo có đăng mấy mẩu chuyện cười, cũng khá lắms, để anh kể cho em nghe. Một người đàn ông đi máy bay, sau khi lên máy bay ông ta phát hiện một người đẹp ngồi bên cạnh. Căn cứ theo nguyên tắc bắt chuyện, ông ta buột miệng hỏi: Tiểu thư, cô xuống chỗ nào?"

Thư Sướng cười ha ha mấy tiếng, sau đó cô bĩu môi, chuyện cười này nhất định là do người Nam cực viết, vừa lạnh vừa nhạt.

"Còn một chuyện nữa, trong buổi đăng kí môn học ngành Phật học, một vị phương trượng được trường đại học mời tới giảng dạy. Có người hỏi: Thưa đại sư, học môn này có điểm danh không? Đại sư lắc đầu. Lại có người hỏi: Thưa đại sư, học môn này có phải thi không? Đại sư lại lắc đầu. Mọi người cùng hỏi: Thưa đại sư, vậy thành tích cuối kì làm thế nào? Đại sư trả lời: Tùy duyên!"

"IQ của người viết chuyện cười này cao thật, người bình thường đều nghe không hiểu, sau khi cân nhắc rất lâu mới cảm thấy dư vị vô cùng". Thư Sướng bình luận. Thực ra cô không hề cảm thấy buồn cười chút nào, nhưng nghe Bùi Địch Văn nói như vậy cô chợt cảm thấy ảm áp, tâm tình đột nhiên bình tĩnh lại.

Một mình đi đường ban đêm, gặp một người quen bao giờ cũng tốt.

"Nếu em thích thì sau này anh sẽ kể tiếp cho em nghe. Hết năm phút rồi, em lái xe cẩn thận".

Bùi Địch Văn căn thời gian rất chuẩn, không thừa một giây, không thiếu một giây.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Từ rất xa Thư Sướng đã nhìn thấy Dương Phàm cầm một chiếc túi to đứng ở phía trước quán mì.

Gương mặt quen thuộc một thời càng ngày càng gần.

Dương Phàm hơi hốc hác, túi mắt rất rõ ràng, áo sơ mi nhăn nhúm dán trên người, chắc phải hai ba ngày chưa cạo râu.

Những ngày hai chân phải đạp hai thuyền chắc cũng không được thoải mái cho lắm.

Thư Sướng đỗ xe, đeo ba lô bước xuống xe.

Hai người thoáng nhìn nhau, ai cũng không nói gì. Thư Sướng nhận chiếc túi trên tay anh ta cho vào trong xe.

Vu Phân đã dặn dò Thư Sướng không biết bao nhiêu lần, nhưng sao ngăn cản được đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết, nhiệt tình như lửa? Lần đầu tiên là sau một chuyến công tác xa của Thư Sướng, quãng thời gian biệt ly ngăn ngừa khiến tương tư như ngọn lửa đốt cháy cánh đồng, đã cháy là không thể cứu vãn. Loại chuyện làm vì yêu này đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba... Dần dần Thư Sướng lấy lí do đi công tác để ngủ lại nhà Dương Phàm. Quần áo cô thường mặc, hôm nay để lại một bộ, hôm sau đi mua một bộ, không ngờ cũng đã được một túi to.

Thư Sướng nuốt sự chua xót đã dâng lên đến cổ họng xuống, đóng cửa xe lại.

"Đến nơi khác đi, Xướng Xướng!" Nhìn mặt bàn bóng loáng dầu mỡ trong quán mì, Dương Phàm vẫn kiên trì ý định.

"Xin lỗi, tôi phải tranh thủ thời gian". Không thèm nhìn anh ta, Thư Sướng bước thẳng vào trong quán.

Dương Phàm bất đắc dĩ đi vào theo.

Còn chưa đến giờ ăn tối, ông chủ đội chiếc mũ tròn kiểu dân tộc Hồi và người phục vụ chớp mắt nhìn hai người, "Tôi... tôi còn chưa nhào bột mì xong ". Ông chủ nói.

"Cho chúng tôi một ấm trà là được rồi".

Thư Sướng mệt mỏi kéo khốe miệng xuống, cùng Dương Phàm đi tới ngòai xuống chiếc bàn trong góc, sau đó lấy hộp trang sức cá sấu từ trong túi xách ra, "Anh kiểm tra đi, không sút mẻ một góc nào! Còn quần áo, tôi nghĩ cũng gần ngang nhau, cứ coi như chúng ta tự mình mua là được".

Sắc mặt Dương Phàm xanh mét, anh ta đẩy hộp trang sức lại, "Xướng Xướng, em làm thế là có ý gì? Làm nhục anh à?"

Thư Sướng yên lặng nhìn anh ta, "Tôi đã nói câu nào chữ nào làm tổn thương đến lòng tự tôn của anh? Đã đến nước này rồi, chẳng lẽ tôi còn muốn giữ báu vật gia truyền vừa thiêng liêng vừa có ý nghĩa quan trọng của nhà anh nữa à? Chẳng lẽ tôi còn mặc quần áo anh mua để thỉnh thoảng lại nhớ tới anh? Tôi chưa bao giờ cho rằng sau khi nam nữ chia tay còn có thể làm bạn. Tân Giang rất nhỏ,

không dám nói đến già không gặp nhau nhưng cũng không cần phải làm bộ vẫn còn rất thân quen".

Dương Phàm cắn răng nhìn cô một lúc rất lâu, "Làm bộ hay không làm bộ là có thể xóa bỏ tất cả trước kia à?"

"Nếu không thì thế nào? Dựng bia ghi truyện? Ca tụng công đức? Để lại cho con cháu anh và con cháu tôi xem, cho bọn nó biết chúng ta từng phong hoa tuyết nguyệt như thế nào, tiếc là sau đó hai người yêu nhau không thể trở thành thân thuộc?"

"Xướng Xướng, thực ra anh và Tiểu Khả..."

Thư Sướng giơ tay ra hiệu dừng lại, "Xin lỗi, tôi không thấy hứng thú với chuyện riêng tư của anh".

"Nhưng về mặt em lại không phải như vậy. Em hận anh, em đang châm chọc anh".

Thư Sướng hít sâu, ngón tay dưới gầm bàn vịn vẹo phát đau, "Dương Phàm, không phải là anh hi vọng trong lúc anh ôm người mới thì tôi vẫn còn yêu anh, thậm chí có khả năng cả đời đều không thoát ra được, đến cuối đời vẫn không lấy một ai?"

Mặt Dương Phàm lập tức đỏ bừng, "Anh... Ý anh không phải vậy..."

"Không cần nói tiếp nữa. Thực ra Đàm Tiểu Khả xuất hiện rất đúng lúc, ít nhất tôi sẽ không còn phải cảm thấy áy náy với anh, sẽ không phải lo lắng anh sống có hạnh phúc hay không. Chắc chắn tôi sẽ không nói với Đàm Tiểu Khả rằng chúng ta đã từng có gì đó, anh cứ thoải mái theo đuổi tình yêu của anh đi! Thời gian không còn sớm nữa, anh cầm lấy trang sức, chúng ta đến Phòng dân chính!"

"Em vẫn còn giận anh thay lòng đổi dạ!" Dương Phàm cười khở, "Em chưa bao giờ biết anh mệt mỗi khi ở bên em như thế nào".

"Chúc mừng anh đã được giải thoát". Thư Sướng nhún vai đứng lên trước.

"Xướng Xướng, nhìn em có vẻ rất mệt, đi về nghỉ ngơi trước đi! Chúng ta không nhất định phải làm thủ tục li hôn hôm nay, anh có thể đợi đến sau khi Thư Thành giải phẫu". Dương Phàm nói rất thấu tình đạt lý.

"Anh không rõ thật hay giả vờ không rõ? Việc anh nghĩ thế nào không có bất cứ quan hệ gì với tôi cả. Thân thể anh trai tôi không tốt, tôi không muốn vì sợ anh bị tôi làm liên lụy mà mẹ anh lại đến tận nhà tôi để bố mẹ tôi phải tức điên lên".

Dương Phàm yên lặng một hồi rồi cắn môi, "Không cần nói tiếp nữa, chúng ta đến Phòng dân chính".

Thật là khéo, nhân viên công tác làm thủ tục li hôn chính là người phụ nữ trung niên làm đăng kí kết hôn cho bọn họ ba tháng trước. Không ngờ người phụ nữ này vẫn còn nhớ bọn họ.

Thư Sướng lần lượt xếp đăng kí kết hôn và chứng minh thư lên trên bàn.

Người phụ nữ cau mày nhìn hai người rồi giáo huấn không hề vòng vo, "Anh chị tưởng chỗ này là siêu thị, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à? Anh chị xem lại ngày tháng đi, mới cách đây có ba tháng. Đầu óc có vấn đề à? Muốn li hôn thì cần gì kết hôn, lại tiết kiệm được mấy trăm tệ tiền lệ phí".

Thư Sướng không muốn nghe bà ta lái nhải nữa, "Điều này không hề phạm pháp đúng không?"

Bà ta bị câu hỏi của cô làm nghẹn lời, lạnh lùng cười, "Tất nhiên việc này không phạm pháp. Chỉ cần chị thích thì muốn kết hôn rồi li hôn cả trăm lần cũng được". Bà ta đưa tay ra rất mạnh, cầm đăng kí kết hôn và chứng minh thư lên xem xét, "Giấy thỏa thuận đâu?"

"Giấy thỏa thuận nào?" Thư Sướng nhìn Dương Phàm, Dương Phàm nhìn cô, lắc đầu.

"Giấy thỏa thuận phân chia tài sản!" Bà ta lấy một trăm tệ trong ngăn kéo ra lắc lư trước mặt hai người, "Nhìn thấy không, trước khi anh chị kết hôn thì tờ một trăm này nó là một trăm, nhưng sau khi kết hôn thì nó đã thành năm mươi. Theo quy định, khi li hôn tất cả tài sản chung của hai người đều được chia đều".

"Tôi từ bỏ tất cả mọi tài sản". Thư Sướng lập tức nói.

"Nói miệng không có bằng chứng, viết ra giấy đi. Ai biết chị có toan tính gì, vừa mới quay đầu đã đâm đơn kiện ra tòa thì sao. Đã chia tay thì làm cho rõ ràng luôn, chị có thời gian kiện cáo nhưng người ta lại không có thời gian theo kiện cùng chị!" Thấy Thư Sướng sốt ruột muốn li hôn ngay, bà ta vô cớ kết luận Dương Phàm là người bị hại, lá cờ chính nghĩa lập tức nghiêng qua bên kia.

Thư Sướng nhìn bà ta một chút, cảm thấy rất buồn cười, "Xin hỏi ở đây có mẫu in sẵn không?"

"Máy in hỏng rồi". Bà ta đẩy đóng giấy tờ ra bên ngoài, "Có thể download trên mạng, anh chị về bàn bạc cho kĩ rồi kí vào, ngày mai lại tới, tôi đến giờ về rồi".

Thư Sướng cho rằng bà ta cố ý làm khó nên rất tức giận, nhưng đúng lúc này cô nghe thấy tiếng đóng cửa của các phòng làm việc khác, quả thật đã hết giờ làm việc rồi.

Cô nhắm mắt lại một lát rồi đi ra ngoài, trong lòng vẫn còn giận dữ. Cô đã định hôm nay cùng Dương Phàm giải quyết một lần cho xong để rồi từ nay không còn dây dưa gì nữa.

Bây giờ xem ra không được rồi.

Thảo nào vẫn nghe nói hôn nhân giống như vây thành, bên ngoài muốn vào thì khó, bên trong muốn ra cũng không dễ.

Bầu trời bên ngoài u ám, tiếng sấm thỉnh thoảng lại vang lên phía chân trời, bầu không khí ẩm ướt, một trận mưa sẽ đến rất nhanh.

"Xương Xương, cùng đi ăn tối đi!" Dương Phàm nhìn cô đề nghị.

"Anh tải thỏa thuận về đi, ngày mai sau giờ nghỉ trưa chúng ta lại tới đây". Cô không có tâm tình nhiều lời với anh ta, mở cửa xe, cô chuẩn bị đến bệnh viện thăm Thư Thành.

Dương Phàm há miệng, đáng chát nhìn chiếc xe của Thư Sướng dần dần đi khuất tầm mắt.

Đang là giờ tan tầm, đường tắc không thể đi nổi. Trong lòng có một ngọn lửa, Thư Sướng trợn mắt nhìn chiếc xe phía trước, cô bấm còi liên tục.

"Kêu la cái gì, tôi còn sốt ruột hơn cô!" Người phụ nữ mập mập lái xe phía trước thò đầu ra ngoài cửa quay lại quát Thư Sướng.

Thư Sướng cầm vô lăng, chân đạp phanh, mặt xanh mét.

Dòng xe phía trước cuối cùng cũng chuyển động, Thư Sướng thở dài một hơi bám sát đèn hậu chiếc xe phía trước. Đi được một hồi, chiếc xe phía trước đột nhiên dừng lại.

"Rầm!" Thư Sướng vẫn chưa lấy lại được tinh thần, xe của cô đâm thẳng vào đuôi chiếc xe phía trước. Đầu Thư Sướng đập thẳng vào tay lái, đau đến mức cô cắn răng nhăn nhó.

Lách cách vài tiếng, có vẻ như một thứ gì đó bị vỡ, lá tả rơi xuống đất.

"Mẹ kiếp, cô lái xe kiểu gì thế. Rõ ràng tôi đã bật xi nhan từ trước rồi, cô không nhìn thấy à?" Người phụ nữ mập mạp từ trong xe nhảy ra như một viên đạn pháo chạy tới trước mũi xe Thư Sướng, hai tay chống nạnh, nước bọt tung tóe.

Thư Sướng lắc đầu khẽ cử động thân thể, hình như trên mặt cô có gì đó ẩm ướt.

Cô đưa tay sờ sờ rồi trợn mắt nhìn, bàn tay đỏ lôm.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Là vận hạn thì có tránh cũng không tránh được.

Buổi chiều chạy sát sạt xe tải, dù sợ hãi nhưng không có nguy hiểm. Tuy nhiên điều phải xảy ra cuối cùng vẫn cứ xảy ra.

Thư Sương run rẩy mở cửa xe, cười khổ xin lỗi người phụ nữ mập mạp, "Xin lỗi, tôi..."

"Không... Không sao..." Người phụ nữ mập mạp vừa rồi còn đang trong cơn giận dữ đột nhiên hoang mang lo sợ liên tục xoa tay lui lại, "Xe của cô cũng có tổn hại, chúng ta... Chúng ta không truy cứu nữa".

Nói xong bà ta quay người chạy về xe và lập tức nổ máy. Chiếc xe âm âm chạy đi như một con búp bê chạy điện sút mẽ vừa được thay pin mới.

Thư Sương ngẩn ra không hiểu chuyện gì. Quay người lại, cô giật nảy vì nhìn thấy một khuôn mặt đầy vết máu qua gương chiếu hậu. Thì ra vừa rồi cô xoa mặt làm vết máu trên trán lan ra khắp mặt.

Cô lục túi xách lấy khăn giấy cẩn thận lau vết máu trên mặt, lúc này mới nhìn rõ một chỗ rách trên trán, máu vẫn tiếp tục chảy ra.

Đưa tay bịt vết thương, cô đứng trên lề phố đông vui tấp nập, đèn đường mờ tối, bóng đêm nhạt nhòa. Thư Sướng cười không tiếng động, nét cười từ khóe miệng lan rộng ra như một vòng nước gợn bập bềnh. Cô từng cực kì tự tin nói với Bùi Địch Văn, người học ngành kĩ thuật tinh táo nhất, lí trí nhất, không bị ảnh hưởng bởi tâm tình, bất cứ lúc nào đều có thể tư duy rõ ràng, đó là lựa chọn tốt nhất cho vị trí phóng viên pháp trị.

Bởi vì không cần nghĩ đến hậu quả nên cô mới có thể ăn nói ba hoa .

Bây giờ, chỉ một Dương Phàm đã thành công ép cô đến rìa sụp đổ.

Thư Sướng cắn răng thật chặt, cố gắng ngăn chặn nước mắt, cô chưa bao giờ cảm thấy mình cô đơn không nơi dựa dẫm như vậy. Lúc này không ngờ cô không thể nhớ ra một ai có thể tới giải quyết hậu quả cho cô. Ánh mắt của người đi đường nhìn cô hoặc là tò mò, hoặc là hờ hững, không có ai dừng lại bước chân hữu hảo hỏi cô có cần giúp đỡ hay không.

Thư Sướng ra lệnh cho chính mình bình tĩnh lại, cô đi lên đầu xe, nhìn thấy đèn xe đã vỡ, sơn xe bị đục rơi mấy mảng, ba đờ xóc long ra, có một chỗ bị lõm vào.

Không xót tiền, không ngại phiền phức, chẳng qua cô chỉ rách chút da, chảy chút máu, vẫn còn có thể đứng ở đây đã là vạn hạnh rồi.

Tay cô cố gắng lấy điện thoại di động trong túi ra gọi điện cho cửa hàng sửa xe. May mà Chery là loại xe phổ thông, trên đường chỗ nào cũng có cửa hàng sửa xe.

Chỉ chốc lát sau thợ sửa xe đã tới.

Nhìn thấy Thụ Sướng như vậy, người thợ sửa xe đưa cô đến phòng khám gần đó rồi mới lái xe đi.

"Anh có thể làm nhanh một chút được không, công việc của tôi không thể không dùng đến xe". Thụ Sướng đuổi theo nói với người thợ sửa xe.

Người thợ phóng khoáng vẫy tay, nhếch miệng cười, hàm răng trắng tinh nhìn rất khỏe mạnh, vô lo vô nghĩ.

Rất thảm, trán phải khâu ba mũi, không tiêm thuốc tê. Thụ Sướng đau đến mức suýt nữa ngất đi. Bác sĩ bôi thuốc chống viêm và thuốc tím, dặn cô không để vết thương tiếp xúc với nước, ba ngày sau đến cắt chỉ.

Lúc từ phòng khám đi ra đã là chín giờ tối. Bên ngoài mưa to như trút, cuồng phong gào thét, lá cây bay múa đầy trời.

Vu Phân gọi điện thoại hỏi tại sao cô còn chưa về nhà.

Thụ Sướng lắp bắp nói trong tiếng mưa rơi, "Tối nay con không về nhà, con đến chỗ Thắng Nam trò chuyện".

"Vừa rồi Thắng Nam còn gọi điện thoại tìm con".

"Vâng, con vừa mới gặp cô ấy xong". Mặt Thụ Sướng nóng lên, sợ mẹ vặn hỏi, cô vội vàng dừng cuộc gọi. Bây giờ trông cô thảm hại như vậy, nếu về nhà thì không biết Vu Phân và Thụ Tổ Khang sẽ sợ đến mức nào, cô tạm thời phải tìm một chỗ tránh né.

Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là Mục Thắng Nam.

Không ngờ Mục Thắng Nam đang họp trên sở lao động cải tạo của tỉnh, Mục Thắng Nam quan tâm hỏi có cần mua vẹt muối và củ cải - đặc sản của tỉnh lị về không.

"Tùy bạn thôi". Thư Sướng cười khổ. Gập điện thoại lại, đứng dưới mái hiên phòng khám, cả người cô mệt mỏi rã rời, đầu óc choáng váng, sống mũi cay xè.

"Tiểu thư, có đi xe không?" Một chiếc taxi đưa bệnh nhân tới nhìn thấy cô.

Cô thoáng giật mình, đội mưa chạy ra xe. Trầm ngâm một hồi, cô nói một địa điểm.

Xe chạy trong mưa như một chiếc thuyền, chiếc thuyền này cập bờ trước một khu nhà cao cấp.

Thư Sướng lau nước mưa trên tóc, bước vào thang máy lên thẳng tầng mười sáu.

"Ai đấy?" Rất lâu sau, cánh cửa bằng gỗ mộc vừa cao vừa rộng mới mở hé ra, một giọng phụ nữ mệt mỏi vang lên. "Thư Sướng?" Tạ Lâm kinh ngạc trừng mắt, chiếc váy ngủ tơ tằm mềm mại như nước chưa quần kín để lộ làn da trắng như tuyết.

"Nếu tiện thì cho em ở nhờ một đêm. Nếu không tiện thì em đến ở khách sạn".

Tạ Lâm chớp chớp mắt, "Em tự nhiên nổi điên à?" Chị ta kéo thẳng Thư Sướng cả người ướt sũng vào trong phòng.

Trên bức tường trước mặt là một bức ảnh thời trang lớn, chụp nghiêng một người phụ nữ, vai tròn lưng ong, đôi môi đỏ mọng khẽ

mở , no đủ và tươi tắn, hai chân thon dài, ánh mắt mơ màng. Nội thất trong phòng đều là màu nâu nhạt, trên chiếc sofa bọc da thật có trải một tấm thảm nhung hoa Scotland rủ xuống nền nhà, tấm thảm trải sàn bên dưới sofa in đầy hoa hồng.

Phía sau bàn trà là một khóm trúc và một cây cao su Ấn Độ cành lá tốt tươi khiến cả căn phòng tràn ngập sức sống.

Dưới tán cây có một chiếc va li màu đen rất to, bên trên có in một hàng chữ "Đài truyền hình Tân Giang", bên cạnh va li là một chiếc máy quay phim.

"Em... Em đi thuê khách sạn!" Thư Sướng nói.

Trên mặt Tạ Lâm lộ ra một tia xấu hổ hiếm hoi, "Có gì mà ngại, đến cũng đến rồi, nhà chị có phòng khách, em cứ việc ngủ. Nghe thấy tiếng động gì cũng không cần quá kinh ngạc là được".

Thư Sướng cười cười không được tự nhiên cho lắm.

Một người đàn ông buộc tóc dài cao lớn rắn chắc như vận động viên thể hình từ phòng ngủ đi ra.

"Đây là Vu Ba, đây là Thư Sướng". Tạ Lâm giới thiệu hai người nhưng thông tin rất thiếu cụ thể.

Người đàn ông hất mái tóc dài đánh giá Thư Sướng vài giây, lông mày nhíu lại mấy lần sau đó xoay người đi vào phòng ngủ không nói câu nào.

Thư Sướng hơi sửng người, Vu Ba thoạt nhìn chỉ không quá hai mươi lăm tuổi.

"Ăn cơm chưa?" Tạ Lâm kéo thẳng Thư Sướng đến phòng ăn, không hỏi han gì đến vết thương trên trán cô.

Thư Sướng thành thật lắc đầu.

Tạ Lâm nấu cho cô một bát mì, ánh mắt lơ đãng liếc về phía phòng ngủ, "Ăn xong thì đi tắm một cái, trong phòng tắm có khăn mặt và quần áo ngủ sạch sẽ đấy".

Thư Sướng ngồi vào bàn ăn mì không nói câu nào, đang ăn đột nhiên cô thềm thì một câu, "Cậu ta nhỏ hơn chị rất nhiều".

"Tìm bạn không phải tìm ông xã, không có nhiều khuôn sáo như vậy". Tạ Lâm cười dễ thương, "Nếu không muốn tìm phiếu cơm dài hạn hoặc muốn thăng chức tăng lương thì tại sao phải tìm một lão già cho khổ, cả ngày phải cố nén cảm giác buồn nôn, nhìn chăm chăm bộ mặt đầy nếp nhăn và vết sạm, sáng sớm tỉnh lại thấy gói ướt đầm nước dãi, có hạnh phúc không? Chị có nhà, có xe, có tiền, chị không cần những thứ khác của đàn ông, chỉ cần trẻ tuổi, khỏe mạnh, đẹp trai, chị có sai không?"

Thư Sướng cắn đũa không biết nói sao.

Tạ Lâm vỗ vỗ gương mặt Thư Sướng, đợi đến lúc ánh mắt cô không còn đăm đăm nữa mới nói, "Chuyện nam nữ vui vẻ có lúc cực kì đơn giản, không phức tạp như em tưởng tượng đâu".

"Chị không sợ cậu ta lừa chị à?"

Tạ Lâm dang hai tay ra nói, "Cậu ta lừa chị cái gì? Chị có cần cậu ta ở bên chị cả đời đâu? Hợp thì đến, không hợp thì đi".

"Vậy chị đến với cậu ta thuận túy là vì sự hấp dẫn thân thể?"

"Không, chị còn thưởng thức tài hoa của cậu ta nữa". Tạ Lâm xoay người chạy vào phòng sách, lúc đi ra trên tay cầm một tập ảnh chụp.

Trong tập ảnh có những ngọn núi tuyết trắng xóa, có sa mạc mênh mông, có đàn linh dương chạy dưới trời chiều, có chiếc cầu đá trong mưa bụi mênh mang, có cánh đồng hoa cải dầu nở rộ giữa mùa xuân, có thiếu nữ giặt quần áo bên dòng suối nhỏ...

"Tất cả đều là tác phẩm của cậu ta, thế nào?"

Thư Sướng không thể không thừa nhận những bức ảnh này rất đẹp, rất ấn tượng, phong cách phóng khoáng còn xen lẫn một nét đau buồn như có như không.

"Cậu ta sắp nghĩ việc ở đài truyền hình để mở studio riêng của mình, chị định trở thành đối tác của cậu ta".

Nhìn Tạ Lâm hưng phấn như một tiểu nữ sinh đang yêu, Thư Sướng cười cười mơ hồ. Tạ Lâm là một người ranh mãnh, một đám khách hàng quảng cáo còn bị chị ta đùa xoay quanh, chắc chị ta sẽ không thể bị lừa.

"Cậu ta đi công tác một thời gian dài, hôm nay mới về, chị vào xem cậu ta..." Tạ Lâm chỉ về phía phòng ngủ.

"Ờ, mau đi vui vẻ đi, không cần để ý đến em đâu".

"Con bé chết tiệt". Tạ Lâm giận dỗi ấn ngón tay lên trán cô rồi chạy về phía phòng ngủ cực kì vội vã.

Cửa phòng ngủ đóng lại rồi khóa tách một tiếng.

Một mình Thu Sương ngồi trong phòng ăn rất lâu rồi mới đi tắm, không dám gội đầu, cô tìm một chiếc mũ bao tóc, đứng dưới vòi hoa sen, cổ cô cứng ngắc như hóa đá.

Nước rất nóng, cô tắm đến lúc da dẻ toàn thân chuyển thành màu hồng nhạt mới cảm thấy tương đối sạch sẽ. Thay áo ngủ, cả ngày mệt mỏi, cô gần như không còn chút sức lực nào, vừa nằm xuống được chốc lát đã ngủ luôn.

Nửa đêm, Thu Sương bị tiếng rên rỉ làm tỉnh ngủ, mở mắt ra, đêm khuya tĩnh lặng như nước, có thể nghe thấy động tĩnh điên cuồng bên phòng cách vách. Tiếng đàn ông thở như trâu bò, tiếng va đập khiến chiếc giường cũng phải rung lên, tiếng phụ nữ rên rỉ du dương, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu thán phục.

Hình dung được chuyện gì đang xảy ra, Thu Sương lập tức đờ bưng mặt, vội vàng trùm chăn kín đầu, cô không khỏi nhớ tới lúc mình và Dương Phàm đoàn tụ sum vầy.

Trên phương diện này Dương Phàm rất dịu dàng chăm sóc.

Lúc hai người vừa xác lập quan hệ yêu đương anh ta cũng chiều chuộng cô không khác gì công chúa. Có lần cô đi ra ngoài thực tập và nói với anh ta gần tối sẽ về đến trường học. Không ngờ xe khách bị hỏng giữa đường, tài xế sửa mấy tiếng mới chạy được tiếp. Về đến trường học đã là nửa đêm, Dương Phàm vẫn đứng ở vụng gác bảo vệ ngoài cổng trường, cổ dài không kém hươu cao cổ là bao.

"Em làm gì mà tắt máy? Không biết như thế anh sẽ sốt ruột sao?" Vừa nhìn thấy cô, anh ta đã quát cô một trận.

Điện thoại di động hết pin, cô không giải thích, chỉ im lặng đi theo phía sau anh ta. Lúc đi qua vườn cây, đột nhiên cô ôm lấy Dương Phàm trong bóng đêm, dán mặt lên sau lưng anh ta, dịu dàng cọ cọ má như một con mèo con. Dương Phàm than một tiếng, quay lại kéo cô vào lòng, cúi đầu điên cuồng hôn lên môi cô.

Vì sao dịu dàng như vậy mà lại chỉ ngấn ngủ như pháo hoa?

Thư Sướng kéo chăn xuống khỏi đầu, ngồi dậy tựa vào đầu giường, bắt chéo hai tay ôm chặt lấy hai vai gầy yếu của mình.

Nước mắt lại một lần nữa không nghe lời cô chảy xuống.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến bình minh, Thư Sướng nhẹ chân nhẹ tay dậy rửa mặt, quay lại phòng ngủ gấp chăn, lại ngồi xuống viết cho Tạ Lâm một mảnh giấy cảm ơn chị ta đã cho ngủ nhờ, hẹn gặp Tạ Lâm ở tòa soạn báo.

Cô rời khỏi nhà Tạ Lâm từ sớm là vì cảm thấy nếu ở lại thì lát nữa ba người sẽ phải ngồi quanh bàn ăn đưa mắt nhìn nhau, điều này thật sự là quá khó xử.

Sáng sớm sau đêm mưa, bầu không khí trong lành, cây cối xanh mơn mớn, trên đường còn không có bao nhiêu người đi làm. Bây giờ đến tòa soạn thì hơi sớm, Thư Sướng định đến cửa hàng sửa xe xem chiếc Chery của mình.

Đang đứng đón xe ở ven đường thì điện thoại di động đổ chuông.

"Phóng viên Thư, có tin mừng, bên Đài Loan đã tìm được nguồn thiện cho Thư Thần rồi, buổi tối có thể đưa đến bệnh viện chúng tôi". Bác sĩ Ngô xúc động nói.

"Trời ạ, đúng là tốt quá rồi". Thư Sướng vui vẻ kêu lên khiến người đi đường quay lại nhìn ngó, "Vậy cảm phiền bác sĩ Ngô sắp xếp phẫu thuật cho sớm, hôm nay tôi sẽ tới nộp phí phẫu thuật".

"Được rồi, hiện giờ tôi đang ở Thượng Hải, buổi chiều sẽ về Tân Giang".

Thư Sướng lập tức gọi điện thoại về nhà.

Máy bàn trong nhà không có người nghe máy, cô lại gọi số máy cầm tay của Thư Tổ Khang.

"Xướng Xướng, con dậy rồi à?" Giọng nói hiền từ của Thư Tổ Khang mang vẻ ulla oải rõ ràng.

"Bố, bố không ngủ được à?"

"Rạng sáng mới chợp mắt được một lúc. Ban đêm không muốn kinh động con, Thần Thần... tối qua hôn mê ba tiếng".

"Bây giờ thế nào rồi?" Trái tim Thư Sướng lập tức thất lại.

"Xướng Xướng..." Tiếng gọi thì thào của Thư Thần vang lên trong điện thoại.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Không kịp nghe bố nói tỉ mỉ, Thư Sướng lập tức bắt taxi chạy thẳng tới bệnh viện. Vào phòng bệnh, thấy Thư Thần đang ngồi trên giường gặm bánh bao, miệng nhai nhồm nhoàm, mặt mày hờ hờ không khác gì mọi ngày, trái tim cô mới thả lỏng ra, toàn thân mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế.

"Bố, sao bố lại nói nghe đáng sợ như vậy?" Cô dờ khóc dờ cười hỏi Thư Tổ Khang.

Thư Tổ Khang cười khở, "Đó là vì con không thấy tình hình lúc đó. Xương Xương, trán con làm sao thế kia?"

Thư Sướng chột dạ che miếng băng gạc trên trán, cười ha ha mấy tiếng, "Còn không phải bị bố dọa sợ quá, vội vàng chạy đến nên bị va chảy máu đầu chứ sao".

"Thần Thần xoa cho". Thư Thần đưa bàn tay đầy dầu mỡ ra ấn thẳng vào chỗ đau.

"A!" Thư Sướng đau đến nhe răng nhếch miệng. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện mặt Thư Thần rất đỏ, tơ máu hiện đầy trong mắt, lòng bàn tay rất nóng, nhưng tinh thần anh lại rất tốt.

Cô lại quay đầu nhìn bố, Thư Tổ Khang như một cái cây bị sương muối, cả người đều ảm đạm hẳn xuống.

Thư Tổ Khang không nghĩ nhiều về câu trả lời của Thư Sướng, có lẽ là cũng không còn sức lực mà suy nghĩ. Ông nhìn con trai, thờ dài nói, "Đúng là thần kì, mấy ngày hôm trước Thần Thần thức dậy bước xuống giường chân còn run lên, thế mà hôm nay lại có sức sống như vậy".

Sau đó Thư Sướng mới biết đây không phải thần kì, tất cả đều có báo hiệu trước.

"Đó là bởi vì con là phương thuốc tốt nhất của Thần Thần", Thư Sướng khoác lác, cô nói chuyện đã tìm được nguồn tận với bố.

Thư Tổ Khang vô cùng vui vẻ, vội vã lấy điện thoại ra gọi cho Vu Phân.

Thư Thần ăn rất tốt, hết cả hai cái bánh bao mà vẫn la hét đòi ăn tiếp. Thư Sướng lắc đầu với anh, "Lát nữa Xướng Xướng dẫn anh ra ngoài ăn thứ khác".

Phẫu thuật thay thận là một đại phẫu không những cực kì phức tạp mà còn tốn rất nhiều thời gian. Sau khi phẫu thuật Thư Thần sẽ phải ở trong phòng vô khuẩn vài ngày để theo dõi xem có phản ứng đào thải hay không. Nếu không có thì trong một thời gian rất lâu Thư Thần vẫn chỉ có thể dùng thức ăn lỏng, không ăn được các loại đồ ăn thông thường. Thư Sướng thầm nghĩ lát nữa phải dẫn Thư Thần về nhà tắm rửa, đi cắt tóc, sau đó ăn một bữa thật ngon.

Trong lòng cô còn có lo lắng không dám nói ra. Bất cứ phẫu thuật gì thì tỷ lệ thành công đều chỉ có 50%, cô hy vọng Thư Thần sẽ may mắn.

Trong ba năm làm việc ở tòa soạn báo, Thư Sướng không hề nghỉ phép năm. Trước và sau khi Thư Thần phẫu thuật đều có rất nhiều chuyện phải quan tâm, Thư Sướng quyết định phải nghỉ một đợt thật dài.

Bác sĩ Ngô đã gọi điện thoại cho trợ lí sắp xếp kiểm tra toàn diện cho Thư Thần trong ngày hôm nay.

Y tá dẫn Thư Thần đi rồi, Thư Sướng bảo Thư Tổ Khang về nhà nghỉ ngơi trước, sau đó cô gọi điện thoại cho Phòng nhân sự tòa soạn nói chuyện nghỉ phép, khi hết phép cô sẽ nộp đơn xin nghỉ sau.

Thư Thần kiểm tra đến trưa mới xong, Thư Sướng dẫn anh đến ăn tại một quán ăn Thái Lan.

Mặc dù quán ăn chỉ là loại quán ven đường nhưng đồ ăn rất ngon, phục vụ cũng tương đối chu đáo. Nhân viên phục vụ là một người đàn ông đứng tuổi, mặc một chiếc sơ mi trắng như tuyết có thắt nơ đen, nụ cười lúc nào cũng ung dung chất phác. Giữa mỗi chiếc bàn ăn đều đặt một con chim thiên đường bằng sứ, âm nhạc trong quán luôn luôn chỉ có tiếng đàn piano gột rửa tâm linh.

Thư Sướng rất ít khi đến quán ăn như vậy, nguyên nhân là cô không chịu nổi cái giá cắt cổ ở đây. Có một luật sư cô từng phỏng vấn mời cô đến đây ăn một lần, ăn xong cô mới biết giá cả đắt đỏ thế nào. Đương nhiên cũng không phải vô duyên vô cớ, món cua om cà phê và salad hải sản ở quán này vừa chua vừa cay, cực kì ngon miệng. Cô nghĩ một ngày nào đó nhận được tiền thưởng mình nhất định phải dẫn Thư Thần đến đây ăn một bữa.

Thư Thần thay bộ đồ bệnh nhân ra, mặc một chiếc áo phông màu lam, quần thể thao màu xám, anh ngồi rất ngoan ngoãn, không

ngừng nuốt nước miếng nhìn người phục vụ bưng đĩa.

Thư Sướng nhìn mà cười thầm.

Bữa cơm trưa nay Thư Thần ăn rất vui vẻ, đã rất lâu anh không ăn được nhiều như vậy. Thư Sướng chỉ động mấy đĩa, còn lại toàn bộ bị anh ăn sạch sẽ, hai mắt sung sướng khép lại chỉ còn một khe nhỏ.

Có thể các nhân viên trong quán chưa từng thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lại có vẻ mặt ngây thơ của một cậu bé như vậy bao giờ nên sau khi ăn xong lại đưa lên một đĩa đào, Thư Thần tiếp tục ăn hết bay, lúc đứng dậy anh xoa bụng ợ một tiếng.

Thư Sướng sợ anh ăn no quá nên dẫn anh đi dọc đường cho tiêu cơm. Đến lúc mệt, thấy ven đường có một cửa hiệu cắt tóc, hai người đi vào.

Giữa trưa, cửa hiệu cắt tóc chỉ có một cô gái đang ngái ngủ. Thấy có người mở cửa, cô gái đứng dậy nghênh đón. Thấy Thư Sướng quan tâm rửa mặt, chỉnh lại quần áo cho Thư Thần, cô gái không khỏi tò mò hỏi, "Anh ấy là?"

"Tôi là Thần Thần, cô ấy là Xướng Xướng". Thư Thần giành trước trả lời, vẻ mặt tự hào.

"Là anh trai tôi. Cảm phiền cô cắt tóc giúp anh ấy". Thư Sướng cười nói.

Cô gái rất vui khi thấy dáng vẻ ngốc nghếch của Thư Thần. Không biết là vì nụ cười của cô gái rất đáng yêu hay vì tư thế cắt tóc của cô gái rất đẹp mà Thư Thần cứ nhìn người ta chằm chằm không hề chớp mắt.

Thư Sướng ngồi nhìn rời thờ dài một hơi. Có lẽ cả đời này Thư Thần cũng sẽ không cảm nhận được tình yêu là cảm giác gì.

Từ cửa hiệu cắt tóc đi ra đã là ba giờ chiều, Thư Sướng dẫn Thư Thần đến công viên, trong công viên có mấy đứa trẻ đang chơi bóng, đứa nào mặt mũi cũng đỏ bừng.

Mặc dù Thư Thần không hiểu gì nhưng anh vẫn là một người mê bóng rổ.

Kênh thể thao chiếu giải NBA , anh có thể ngồi lì trước TV mấy tiếng. Nhưng anh lại là một người hâm mộ không có lập trường, bên nào ghi điểm anh cũng hưng phấn hò hét vui mừng rồi chạy vòng vòng trong phòng.

Trên tường trong phòng anh cũng dán ảnh mấy siêu sao bóng rổ NBA, anh thích mặc đồ thể thao rộng rãi, Vu Phân cũng mua cho anh một quả bóng rổ.

Lũ trẻ trong ngõ thường trêu anh, cố ý đứng trước cổng hò hét đập bóng. Vừa nghe thấy tiếng bóng, Thư Thần đã có thể ngốc nghếch chạy theo phía sau.

Từ sau khi bị ốm, đã lâu lắm anh không được xem bóng rổ.

Nhìn lũ trẻ vui đùa ào ào, hai mắt Thư Thần sáng lên, anh chạy tới xem, mặt liên tục quay trái quay phải theo hướng bóng.

Thư Sướng tới ngồi xuống chiếc ghế đá dưới một bóng cây cách Thư Thần không xa lắm, cô đưa tay chống cằm, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Đúng lúc này điện thoại của Bùi Địch Văn gọi tới.

Nhìn thấy điện thoại di động chỉ còn một vạch pin, hôm nay lại không mang pin dự phòng theo, Thư Sướng thầm kêu khổ.

"Vì sao lại xin nghỉ phép lúc này?" Giọng anh tràn ngập nghi vấn và bất mãn.

Các nhân viên trong tòa soạn cực kì coi trọng việc riêng tư của từng người, rất ít khi có người trao đổi chuyện nhà với nhau. Thư Sướng tránh nặng tìm nhẹ, dịu dàng trả lời, "Đi công tác Quảng Đông về vẫn rất mệt, em muốn xin nghỉ phép mấy ngày để nghỉ ngơi cho khỏe".

"Công việc anh giao cho em nặng đến mức khiến em không thở nổi à?"

"Không, không", Thư Sướng vội phủ nhận, nghe thấy tiếng điện thoại báo sắp tắt máy, cô cắn cắn môi, "Tổng biên tập Bùi, xin lỗi, điện thoại của em sắp hết pin rồi..."

"Bây giờ em đang ở chỗ nào?"

"Em đang ở công viên". Thư Sướng hơi chột dạ.

"Công viên nào?"

"Ờ, công viên giữa phố đối diện với quảng trường nhân dân". Không lẽ Tổng biên tập Bùi định đến kiểm tra xem mình có nói thật không?

Bùi Địch Văn chưa kịp nói tiếp thì điện thoại của cô đã tự tắt máy.

Thư Sướng cất điện thoại vào túi, nhìn thấy Thư Thần đã được lũ trẻ cho nhập cuộc cùng chơi, anh vui vẻ đến mức đứng cũng không

vững.

"Thần Thần, không được chạy quá nhanh". Cô vẫy tay với Thư Thần, sợ anh chạy nhiều quá mất sức.

"Anh khỏe lắm". Thư Thần gồng tay lên như lực sĩ thể hình biểu diễn, bắp thịt chảy nhão rung rung, Thư Sướng cười đến chảy cả nước mắt.

Vẫn không yên tâm, cô chạy tới cho Thư Thần uống mấy ngụm nước, lại lau mồ hôi trên trán giúp anh. Thư Thần sốt ruột đẩy cô ra rồi chạy tới chơi bóng tiếp.

Thư Sướng bật cười xoay người lại đi về chỗ gốc cây, vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một chiếc Continental Flying Spur bóng lộn làm người ta hoa mắt từ từ dừng lại bên đường, Bùi Địch Văn từ trên xe bước xuống, mặc một bộ đồ cát may rất cẩn thận.

Vừa thoáng nhìn anh đã phát hiện miếng băng gạc trên trán cô, lông mày nhíu lại, "Đây là nguyên nhân thật sự khiến em phải nghỉ phép à?"

"Đây là một nguyên nhân", Thư Sướng tự nhiên chỉ chỉ chiếc ghế đá, "Một nguyên nhân khác là em muốn ở bên anh trai em".

Cô quay ra nhìn Thư Thần đang chơi cục kì thoải mái.

Bùi Địch Văn nhìn Thư Thần, vẻ mặt không hề tỏ ra bất ngờ, "Có thể giới thiệu cho anh được không?"

Thư Sướng sững sốt cười to, "Được, Thần Thần, lại đây!"

Thư Thần lưu luyến nhìn quả bóng nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy tới, "Xướng Xướng, anh không mệt".

"Đây là sếp của Xướng Xướng, rất tàn ác hung dữ, nếu Xướng Xướng phạm sai lầm anh sẽ mắng Xướng Xướng. Nào, đến chào Tổng biên tập Bùi đi".

Vẻ mặt Thư Thần lập tức trở nên căng thẳng, "Xướng Xướng đừng sợ, Thần Thần bảo vệ em".

Bùi Địch Văn chớp mắt, quay lại nhìn Thư Sướng, khóe miệng co rúm, "Em đúng là thù dai".

"Bình thường thôi mà!" Thư Sướng không hề có ý bào chữa.

Bùi Địch Văn không nhìn cô nữa, anh quay sang nhìn Thư Thần, đưa tay ra, "Chào anh, tôi tên là Bùi Địch Văn".

"Xướng Xướng?" Thư Thần hơi sợ hãi nhìn chằm chằm bàn tay trắng trẻo cao quý của Bùi Địch Văn, đưa mắt nhìn Thư Sướng cầu cứu.

"Thần Thần, phải lễ độ, ngoan!" Thư Sướng cũng ngỡ ngác, bởi vì Bùi Địch Văn tỏ ra tôn trọng Thư Thần như một người đàn ông tôn trọng một người đàn ông.

Thư Thần do dự một lát rồi chùi tay lên áo phông, sau đó mới học Bùi Địch Văn đưa tay ra, Bùi Địch Văn nhẹ nhàng bắt tay anh.

"Chào anh, tôi tên là Thần Thần, cô ấy là Xướng Xướng".

"Rất vui được biết anh". Bùi Địch Văn nhướn mày.

"Rất vui được biết anh". Thư Thần nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn quả bóng trong tay bọn trẻ.

"Sau này cùng Thư Sướng đến tòa soạn chơi, chúng ta cùng uống... trà".

"Tôi không uống trà, tôi muốn uống nước ngọt". Thư Thần ngẩng đầu lên trịnh trọng tuyên bố.

"Tôi sẽ chuẩn bị trước". Bùi Địch Văn rút tay về, Thư Thần cười ngượng ngùng, rút tay về giấu sau lưng.

"Không được chạy nhanh quá, đi chơi đi!" Thư Sướng vuốt vuốt tóc Thư Thần.

Thư Thần cười chạy đi, mới chạy được một đoạn lại quay đầu cười ngây ngô nhìn Bùi Địch Văn.

"Anh ấy thật vui vẻ". Bùi Địch Văn cảm thán rồi cùng Thư Sướng ngồi xuống.

"Đúng vậy, thế giới của anh ấy rất đơn giản, không có gì có thể khiến anh ấy tức giận mười giây đồng hồ". Thư Sướng đưa cho Bùi Địch Văn một chai nước khoáng, lại lấy ra một quả đào mật.

Bùi Địch Văn cầm lấy chai nước, Thư Sướng ăn đào.

Gió chiều lách qua rặng cây sần sật, mang theo mùi bùn đất thoang thoảng.

"Nhận được bài viết của em chưa?" Chỉ khi nói chuyện công việc với Bùi Địch Văn, Thư Sướng mới cảm thấy tự nhiên một chút, ngoài ra cô không biết nên nói gì cho phải.

Bùi Địch Văn kéo cà vạt xuống, cởi hai chiếc cúc áo trên cùng ra, thoải mái hít sâu, "Ờ, đã chuyển cho biên tập sắp chữ rồi, trang nhất ngày mai. Vốn anh định để em viết tiếp mấy bài nữa nhưng em lại xin nghỉ phép mà không thông báo trước tiếng nào".

"Bài phỏng vấn này em làm giúp phóng viên Thôi, Tổng biên tập Bùi có thể bảo sự phụ em tiếp tục".

"Chuyện đó nói sau. Thực ra nếu em muốn nghỉ phép năm thì cũng nên nói trước vài ngày. Em nghỉ đột ngột như vậy làm anh cho rằng em vẫn còn để ý đến chuyện chăm sóc đặc biệt gì gì đó".

Thư Sướng đỏ mặt, cúi đầu nhìn một đám thực vật không biết tên có hoa nhỏ màu tím dưới chân, "Đâu có, em... có việc thật".

"Chỉ cần là phóng viên hay biên tập có thành tích công tác xuất sắc thì anh đều chăm sóc đặc biệt, đây là việc tối thiểu nhất một Tổng biên tập phải làm. Nếu như đánh đồng, bình quân chủ nghĩa thì chẳng phải là quá bất công với một số người làm việc chăm chỉ hay sao? Em cố gắng thế nào mọi người đều nhìn thấy cả, em làm công việc của phóng viên chủ chốt nhưng lại không được nhận lương phóng viên chủ chốt, anh đối xử với em không hề coi như đặc biệt".

"Đúng rồi, em cũng cảm thấy anh rất chèn ép em, quát mắng cay nghiệt, không hề nể nang gì, không biết tại sao trong mắt người khác lại là chăm sóc đặc biệt được nhỉ?" Thư Sướng tủi thân gật gật đầu, không nhin được cảm thán.

Không ai tiếp lời cô.

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Bùi Địch Văn, cô lập tức nhắm mắt lại, đúng là đầu óc có vấn đề rồi, có than thở cũng chỉ để trong lòng, sao tự nhiên lại nói ra miệng chứ?

"Tổng biên tập Bùi, ý em là..." Cô vội vàng tìm cách giải thích nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được lời nào hợp lí.

"Xem ra em đúng là một người thù dai, sau này anh phải cẩn thận mới được. Thư Sướng, anh sẽ vẫn giữ lại chế độ chăm sóc đặc biệt đối với em, chỉ cần em cố gắng thêm chút nữa là sẽ nhận được".

"Tiền lương sẽ cao lắm à?" Cô cười ngượng ngùng.

"Hôm nào cuốn sách của em chính thức xuất bản thì anh sẽ nói với em". Ánh mắt Bùi Địch Văn đột nhiên trở nên sâu không lường được.

Thư Sướng cắn môi, trong lòng cảm thấy lo lắng mà không biết vì sao.

"Ba năm còn đợi được, chẳng lẽ không đợi được thêm mấy ngày?" Bùi Địch Văn lại nói.

Thư Sướng dạ một tiếng, thực ra trong lòng hoàn toàn không hiểu ý Bùi Địch Văn là gì.

Bùi Địch Văn cười cười, hai người lại trò chuyện một hồi.

Buổi chiều dần qua, bóng đêm từ từ lan rộng.

Thư Thần chơi say mê, cởi cả áo phông ra, từ đầu đến chân ướt đẫm mồ hôi.

"Buổi tối có người bạn đến bàn chuyện làm ăn, anh đã nhận lời đi cùng anh ấy, nếu không anh phải mời Thư Thần đi uống nước ngọt mới đúng". Bùi Địch Văn đứng dậy, giọng nói tỏ ra hơi nuối tiếc.

"Thư Thần nói đùa thôi mà". Thư Sương đứng lên theo, có thể là vì ngồi quá lâu nên hai chân tê dại, cô đứng không vững, cả người ngã sang một bên.

Bùi Địch Văn đỡ cô lại, cô ngã vào lòng anh theo quán tính. Thư Sương ngẩng đầu lên, gương mặt hai người cách nhau quá gần, hơi thở nóng hổi quyện vào nhau rồi lại từ từ tản ra.

Thấy cô xấu hổ, Bùi Địch Văn cười cười đỡ cô đứng dậy.

Chân cô vẫn chưa hết tê, cô không đứng nổi, không thể không bám lấy vai anh. Môi anh lơ đãng chạm vào trán cô, cảm giác ấm nóng khiến cô kinh ngạc hoảng hốt ngửa đầu về sau, môi anh thuận thế trượt xuống môi cô, anh nóng bỏng, còn cô rùng mình. Thư Sương còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã hôn lên môi cô.

Môi cô vẫn còn vị ngọt của đào mật, vốn chỉ định hôn nhẹ nhưng cảm nhận được vị ngọt này anh lại không khỏi chuyển thành hôn sâu. Thư Sương kinh ngạc trừng mắt, đột nhiên giãy ra khỏi anh, "Không..."

Thượng Đế ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Bùi Địch Văn cười nhạt, ánh mắt nhìn cô chiều chuộng.

"Em... đi xem Thư Thần thế nào". Thư Sương vội vàng xoay người, "A..." Cô kêu lên thất thanh.

Không biết từ khi nào Thư Thần đã đứng bên cạnh trọn mắt hết nhìn cô lại nhìn Bùi Địch Văn, bàn tay còn sờ sờ môi mình.

Mặt Thư Sướng đỏ bừng như sắp chảy máu đến nơi rồi.

"Xướng Xướng, Bùi Địch Văn và em chơi trò hôn nhau". Thật là ngạc nhiên, Thư Thần có thể nhớ chính xác tên anh.

"Không phải, đó là trên mặt Xướng Xướng có vết bẩn, anh ấy... lau giúp Xướng Xướng".

Thư Thần chớp mắt nhìn mặt Thư Sướng rồi cười, "Bây giờ hết bẩn rồi".

"Chúng ta về thôi". Thư Sướng thật muốn đâm đầu chết quách cho xong, cô đỏ mặt tía tai kéo Thư Thần quay đầu đi về.

"Anh đưa hai người về". Bùi Địch Văn cười, đưa tay tóm lấy tay cô.

Cô giật tay lại như bị bỏng, trong đầu như có lửa, "Không, không cần, nhà em không xa".

"Vậy cũng được, ngày mai anh gọi điện thoại cho em, không cho phép không nghe máy, càng không cho phép nói hết pin". Bùi Địch Văn cười nói.

Thư Sướng cảm đầu đi thẳng không dám nói tiếng nào, không những đỏ mặt mà cả cổ cô cũng đỏ bừng.

Thì ra mắt quần chúng quả thật sáng như tuyết, chỉ có cô là người trong cuộc u mê. Quả nhiên trên đời không có ai tốt vô duyên

vô có, nhưng, nhưng... Đột nhiên Thư Sướng nhớ ra Dương Phạm hẹn chiều nay đi làm thủ tục li hôn.

Cô sững lại, điện thoại di động hết pin, Dương Phạm không liên lạc được với cô, có thể anh ta lại cho rằng cô mượn có dây dưa không muốn li hôn anh ta.

Thư Sướng sốt ruột dậm chân rồi vội vàng đi tiếp.

"Xướng Xướng, Thần Thần muốn uống nước ngọt". Đi qua một cửa hàng tạp hoá, Thư Thần thấy tủ lạnh đựng đồ uống ngoài cửa liền lắc tay kéo cô lại.

Thư Sướng dừng bước, "Được rồi, anh đứng yên ở đây để em đi mua". Cô buông tay Thư Thần ra rồi đi lên bậc thềm.

Một cửa hàng đồ điện bên kia phố hôm nay khai trương, bên ngoài có một chiếc cổng vòm bơm hơi màu đỏ, trên cổng vòm có một tấm lụa viết chữ rất dài, bên cạnh là một con rối hơi đang hoa chân múa tay.

Thấy lạ, Thư Thần nhếch miệng cười đi sang bên kia đường.

Người bán hàng cầm chai nước ngọt đột nhiên che miệng nhìn ra đường với vẻ mặt hoảng sợ.

"Bao nhiêu tiền?" Thư Sướng lấy một nắm tiền lẻ trong túi ra hỏi.

Một tiếng phanh cháy đường xé rách trời chiều chập choạng.

Bàn tay Thư Sướng mềm nhũn, tiền lẻ rơi tung tóe như mưa, cô quay người lại một cách cứng nhắc.

Phía trước một chiếc xe Mercedes Benz màu đen, tay chân Thư Thần cũng co giật như con rối hơi bên kia đường, trên trán như có suối phun, máu tươi phun mạnh ra bên ngoài.

Cô không cảm lòng được đưa tay bịt vết thương trên trán anh trai lại, cảm thấy cả người như bị xé rách.

Thì ra đây mới là kiếp nạn thực sự, hôm qua chỉ là khởi động, chỉ là điềm báo.

Quyển 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Vết thương trên trán đã lành để lại một vết sẹo mờ mờ ẩn dưới mái tóc, khi gió thổi tóc bay cũng phải nhìn kĩ mới có thể thấy được. Bác sĩ nói với Thư Sương, nếu cô ngại khó coi thì có thể đến Thượng Hải làm phẫu thuật thẩm mỹ cục bộ, mài vết sẹo đi, có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Thư Sương từ chối đề nghị của bác sĩ.

Cô nhất quyết giữ lại vết sẹo này. Như vậy, dường như có thể lưu lại bóng dáng vội vàng rời đi của Thần Thần.

Cô nhớ lúc ngủ trong quan tài kính, trên trán Thần Thần cũng có một vết sẹo, nhân viên nhà tang lễ đã khâu vết thương lại, bôi một lớp phấn dày lên, sau đó lại quét màu đỏ nhạt, nhưng làm thế nào cũng không che được dấu vết kim chỉ.

Cô ngồi bên cạnh với anh, cô rất muốn cầm tay Thần Thần nhưng nhân viên nhà tang lễ không cho, thời tiết quá nóng, thi thể dễ bị thối rữa nếu tiếp xúc với nhiệt độ bên ngoài.

Thần Thần nhắm mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt không khác gì lúc ngủ trước đây. Trên người anh mặc một bộ âu phục đắt tiền, không được vừa vặn cho lắm. Cô nói với bố mẹ nên thay một bộ đồ thể thao cho Thần Thần, tốt nhất là kèm theo cả một quả bóng

rở nhưng bố mẹ cô lắc đầu. Thần Thần đã ba mươi tám tuổi, đã là một người đàn ông trưởng thành, nên có một bộ đồ nghiêm chỉnh để anh mặc lên đường.

Thư Sướng thờ dài. Lúc Thần Thần còn sống chỉ có Bùi Dịch Văn đối xử với anh như một người đàn ông trưởng thành, bắt tay, chào hỏi, hẹn lần sau cùng đi uống nước ngọt. Cô và bố mẹ coi Thần Thần như trẻ con, còn người khác đều coi Thần Thần là thằng ngu.

Thần Thần nhát gan, đi đường đều phải cầm tay cô, nhìn thấy người lạ liền sợ hãi trốn phía sau cô.

Bây giờ, rốt cục anh đã dũng cảm như một người đàn ông thực thụ, một mình lên đường đi về thế giới bên kia.

Thư Sướng nhắm mắt lại, không làm sao quên được tình cảnh buổi chiều tối hôm đó. Trời nhá nhem tối, máu Thần Thần chảy đầy đường, gần như nhuộm đỏ cả con đường, chưa kịp đến bệnh viện đã trút hơi thở cuối cùng. Trước khi nhắm mắt lại, anh bắt được tay cô, muốn cho cô một nụ cười cuối cùng nhưng lại không thành công.

"Xương..." Chữ Xương còn lại bị bóp chết trên khoe miệng anh, bàn tay anh trượt xuống khỏi bàn tay cô.

Một viên kẹo sữa Alpenliebe run rẩy trong lòng bàn tay Thư Sướng.

Bác sĩ Ngô đến phòng cấp cứu nhìn anh rồi nói một câu: Đây cũng có thể là một loại giải thoát.

Giải thoát! Đúng vậy, Thần Thần đã dùng cách đó để tự giải thoát cho mình, cũng giải thoát cho tất cả mọi người quan tâm đến anh.

Anh không cần phải đau đớn vì tật bệnh nữa, bố mẹ và cô cũng không cần bận tâm vì anh, không cần rầu rĩ vì tiền nữa.

Nếu Thần Thần là một đám mây thì đám mây này đã bay đi rồi, không trung lộ ra màu sắc vốn dĩ của nó, vẫn cứ chỉ có một màu u ám.

Không phải mất tiền phẫu thuật, không phải mất tiền mua thận. Chiếc xe đâm vào Thần Thần là xe của Tổng giám đốc công ty bất động sản Trí Viễn. Khi đó Tổng giám đốc Ninh Trí đang ngồi trên xe, Thần Thần chạy vào làn xe bất ngờ, tài xế phanh lại nhưng không kịp, chiếc xe lao thẳng vào Thần Thần. Thư Tổ Khang và Vu Phân là người biết điều, biết việc này không trách được người ta mà lỗi thuộc về Thần Thần. Sau khi được cảnh sát giao thông hòa giải, công ty bất động sản Trí Viễn bồi thường một triệu nhân dân tệ, tài xế không chịu bất cứ trách nhiệm pháp luật nào.

Tang lễ của Thần Thần cũng do các nhân viên công ty Trí Viễn thực hiện. Cả đời anh chưa được oai phong như vậy, chưa được người khác tôn trọng như vậy bao giờ. Trước quan tài kính chất đầy hoa tươi, đủ loại kiểu dáng câu đối phúng điếu treo khắp nơi, những người quen và không quen lần lượt tới phúng viếng như sóng sau liền sóng trước.

Thư Sương nghĩ nếu Thần Thần ở dưới đất có biết thì nhất định anh sẽ ngại phiền phức. Thế giới của Thần Thần rất yên lặng, anh chỉ cần cô và bố mẹ là được rồi.

Hôm hỏa táng, Ninh Trí dẫn trên một trăm nhân viên nam nữ mặc âu phục đen đến tiễn đưa Thần Thần, người không biết nội tình còn tưởng rằng Thần Thần là một nhân vật rất quan trọng.

Thư Sướng cảm thấy màn này như một vở kịch hoang đường.

May mà tất cả đều đã kết thúc.

Thần Thần thường xuyên cười ngây ngô đã trở thành một vốc tro tàn, an táng ở nghĩa trang Tân Giang. Bia mộ bằng đá cẩm thạch, bốn phía tròng từng bách, ngày nào Thư Tổ Khang và Vu Phân cũng phải đến thăm anh, sợ anh quá cô đơn.

Sau khi Thần Thần đi, Thư Tổ Khang và Vu Phân đều giống như mất hết hồn phách, cả ngày ngo ngẩn, nếu không nhắc nhở thì họ còn quên cả nấu cơm.

Lúc ăn cơm, Vu Phân vẫn thường lấy bốn đôi đũa theo thói quen. Ban đêm đang ngủ say đột nhiên bà lại chạy từ trên tầng xuống, thở hổn hển hỏi, "Thần Thần lại chạy ra ngoài chơi rồi à?"

Thư Sướng há mồm định trả lời thì Vu Phân đã đi vào phòng Thần Thần không thèm nhìn cô, nhốt cô lại bên ngoài.

Thư Sướng bất lực nhìn tất cả những chuyện này, ngôn ngữ đã mất công hiệu, chỉ có thể cầu mong thời gian trôi qua có thể từ từ làm lành vết thương trong lòng bố mẹ.

Dù sao trong suốt ba mươi tám năm nay đa số thời gian của họ đều dùng để chăm lo cho Thần Thần.

Thói quen không thể thay đổi trong một giờ nửa khắc.

Thư Tổ Khang còn đỡ, Vu Phân còn không muốn nói chuyện với Thư Sướng. Thư Sướng biết, Vu Phân trách cô không nên dẫn Thần Thần ra viện, sau khi ra viện lại không trông coi anh tử tế, vì vậy Thần Thần mới đột nhiên rời xa nhân thế.

Khó khăn lắm mới chờ được nguồn thận, Thần Thần đã bước được một chân vào ngày mai tươi sáng rồi, là Thư Sướng một tay đẩy anh vào trong bóng tối.

Có hôm Vu Phân mắt không chế khóc lóc chỉ Thư Sướng, nếu mày không chịu đựng được Thần Thần thì tại sao lúc đầu còn đòi thay thận cho Thần Thần. Kể cả không thay thận thì ít nhất Thần Thần cũng sống lâu hơn bây giờ một chút.

Thư Tổ Khang lớn tiếng quát bảo Vu Phân dừng lại, không cho phép bà tiếp tục nói lung tung.

Thư Sướng nói, bố, cứ để mẹ nói đi, nói ra được thì trong lòng sẽ thoải mái hơn, con không sao cả.

Thư Sướng không thể ngờ được là La Ngọc Cầm và Dương Phàm lại đến thăm bố mẹ, mang theo một làn hoa quả và mấy túi đồ ăn.

Vu Phân kéo tay Dương Phàm, tay kia lau nước mắt.

La Ngọc Cầm ôm Vu Phân bảo bà không được đau buồn quá, duyên phận giữa bố mẹ và con cái cũng có dày có mỏng, không phải bà vẫn còn có Thư Sướng sao, con gái và con trai cũng có khác gì nhau.

Thư Sướng lạnh lùng nhìn bọn họ.

Cô gọi Dương Phàm đến dưới giàn nho, nhìn luống hoa thược dược, thấp giọng nói, "Xin lỗi, hôm đó..."

"Anh biết". Dương Phàm ngắt lời cô, "Thần Thần có việc nên em mới không đi được, anh cũng chờ không bao lâu".

Thư Sướng gật đầu, cô sắp nghĩ hết phép rồi, "Hôm nào đi làm tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ngay. Cảm ơn anh đã giúp tôi giấu đến bây giờ, mong anh giấu thêm mấy ngày nữa. Anh nhìn bố mẹ tôi xem, gió thổi là ngã, tôi không thể khiến họ đau lòng thêm nữa".

Dương Phàm chăm chú nhìn cô, "Xướng Xướng, em xem, hôm nay mẹ anh cũng tới đây mà em còn nói như vậy".

"Ơ?" Thư Sướng không hiểu.

"Anh nghĩ mẹ anh sẽ không làm khó chuyện của chúng ta nữa. Thực ra mẹ anh rất thích em".

"Cái gì?" Thư Sướng tròn mắt. Đột nhiên cô hiểu ra, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai, trái tim như bị kim đâm đau nhói.

Đúng, đương nhiên không làm khó nữa.

Tảng đá lớn Thần Thần đã đi rồi. Nhà họ Thư chỉ có một đứa con gái là cô, bao nhiêu tiền đều sẽ để lại cho cô, nhà cũng sẽ là của cô. Cô lại có một công việc với đồng lương không thấp, miệng không méo, mắt không mù, cũng không què không liệt, La Ngọc Cầm không có lí do gì phản đối nàng dâu này.

"Nếu hôm đó chúng ta đã li hôn, nếu Thần Thần còn sống thì bây giờ anh còn nói như vậy không?"

"Không phải chúng ta còn chưa li hôn sao, điều này chứng tỏ chúng ta hữu duyên, đây là ý trời. Xướng Xướng, anh vẫn yêu em".

"Tôi thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh khi nghe những lời này". Thư Sướng cố nén cảm giác buồn nôn, lui lại mấy bước như thể

Dương Phàm là ôn dịch, "Đàm Tiểu Khả thì sao? Anh định làm thế nào?"

"Xướng Xướng, anh và cô ấy không có gì".

Nếu không chính mắt nhìn thấy anh ta và Đàm Tiểu Khả thân mật ở quán trà thì nói không chừng Thư Sướng cũng tin những gì anh ta nói.

"Cái gọi là không có gì của anh có nghĩa là hiện nay anh với cô ta mới ôm ấp, anh anh em em, còn chưa phát triển đến mức lên giường đúng không?" Thư Sướng cắn răng hỏi.

Mặt Dương Phàm đỏ bừng, "Xướng Xướng, anh cũng chỉ là một người đàn ông thông thường, thời gian trước áp lực quá lớn, anh đã đánh mất chính mình. Nhưng anh thật sự... không làm chuyện có lỗi với em".

"Đúng là buồn cười, anh đã không phải là gì của tôi nữa, vì vậy không có chuyện có lỗi hay không có lỗi với tôi. Dương Phàm, không được để tôi xem thường anh, mặc kệ trong lòng anh yêu ai, tôi đã tâm tàn ý lạnh với anh từ lâu rồi, chuyện của chúng ta vĩnh viễn không thể vãn hồi". Nói xong cô cũng không thèm nhìn tới anh ta mà đi tới kéo Vu Phân đang nói chuyện với La Ngọc Cẩm, "Mẹ, mẹ đừng để mệt quá, đi vào ngủ sớm đi".

"Mẹ đang nói chuyện với mẹ Dương Phàm, không mệt". Vu Phân nói.

"Mẹ nghỉ hưu ở nhà có nhiều thời gian, nhưng cô La còn có nhiều việc phải làm".

"Mẹ không bận, hôm nay mẹ đến để nói chuyện với bà thông gia mà". La Ngọc Cầm nhìn Thư Sướng với vẻ mặt hiền từ.

Thư Sướng lập tức cảm thấy như vừa lỡ nuốt một con ruồi, dạ dày cuộn lên như dãi sông lấp biển, "Đa tạ cô La, không thân không quen, mẹ con cháu đâu dám mặt dày làm phiền cô". Cô lạnh lùng gạt đầu rồi kéo Vu Phân lên tầng, sau đó lại quay lại đưa hoa quả và đồ ăn cho Dương Phàm.

"Anh với cô đến thăm là tôi đã vô cùng cảm kích rồi, không thể để hai người phải tốn kém được".

"Xướng Xướng, đừng trẻ con thế nữa". Dương Phàm nói.

Thư Sướng cười lạnh, "Tôi trẻ con như vậy sao? Đã rất nhiều năm tôi không còn là trẻ con nữa rồi".

"Xướng Xướng, cô biết cháu đang giận. Trước kia là cô không tốt, người có tuổi thỉnh thoảng vẫn hay cãi nhau, miệng ác chứ tâm không ác, cháu đừng để trong lòng! Thôi hôm nay cô và Dương Phàm về trước, hôm nào Dương Phàm dẫn cháu về nhà cô, cô nấu mấy món ngon cho cháu tắm bổ".

La Ngọc Cầm kéo góc áo Dương Phàm rồi liếc quanh, hơi khó xử cáo từ ra về.

Vu Phân trách Thư Sướng không lễ phép, sao có thể đối đãi mẹ chồng tương lai như vậy được?

Thư Sướng cũng không giải thích, cả ngày mặt cô vẫn lạnh tanh.

Từ hôm đó trở đi, mối liên lạc đã nguội rất lâu giữa Dương Phàm và Thư Sướng lại nóng lên. Có điều anh ta gọi bao nhiêu lần thì Thư

Sương cũng ấn nút từ chối cuộc gọi bấy nhiêu lần. Sau đó anh ta đổi sang gửi tin nhắn, Thư Sương bực mình tắt máy, trốn ở trong phòng dùng máy bàn gọi cho Thắng Nam phát tiết tâm tình.

Còn chưa mở miệng đã nghe thấy tiếng nói khàn khàn như đang khóc của Thắng Nam.

Hôm qua Lục Minh đã bị xử bắn.

Thư Sương không nhắc tới tâm tình của mình nữa mà nói này nói nọ với Thắng Nam cả tiếng, đến lúc nghe thấy giọng Thắng Nam đã trở lại bình thường cô mới đặt điện thoại xuống.

Xóa một người ra khỏi trái tim mình, rất đau, rất khó!

Buổi tối tắm xong lên giường, trên đầu đội khăn làm khô tóc nhưng vẫn có mấy giọt nước chảy xuống dọc tai khiến cô thấy lạnh cổ. Cô bật điện thoại lên xem có tin nhắn của tòa soạn hay không.

Vừa bật máy, điện thoại đã đổ chuông.

"Vận may của anh thật không tồi, mới gọi đến lần thứ mười mà em đã nghe máy rồi". Giọng nói của Bùi Địch Văn trong đêm khuya nghe có vẻ cực kì ấm áp.

Trời đã sang thu, đêm lạnh như nước.

Bùi Địch Văn biết Thư Thần đã đi. Phóng viên mảng tổng hợp của tòa soạn báo cũng tới phỏng vấn về vụ tai nạn xe đó, nhìn thấy Thư Sương mặt không còn chút máu, phóng viên giật nảy, mới biết Thư Thần anh trai cô. Bài báo chỉ nhắc tới nạn nhân là một nam giới hơn ba mươi tuổi, không có họ tên cụ thể.

Ngay đêm đó Bùi Địch Văn đã gọi điện thoại cho Thư Sướng.

Sau khi đưa Thư Thần đi, Thư Sướng mới nhìn thấy cuộc gọi lỡ này. Cô gọi lại kể sơ qua tình hình, khi đó cô quá bận, giọng gần như khản đặc, hai người không nói chuyện gì khác.

Bùi Địch Văn lấy danh nghĩa cá nhân đặt cửa hàng bán hoa chuyển một bó hoa đến, còn có cả một két nước ngọt. Trưởng phòng nhân sự thì đại diện tòa soạn báo tới đặt vòng hoa phúng viếng, Tạ Lâm tới ngồi với Thư Sướng một lát.

"Mấy hôm nữa em có thể đi làm". Thư Sướng vẫn báo cáo công việc.

"Không vội. Đã ngủ chưa?"

"Còn chưa, nhưng đã lên giường rồi".

"Vậy thì mặc quần áo ấm vào rồi ra đi!"

"Ờ?"

"Anh đang đợi em ở đầu ngõ".

"Bây giờ đã sắp mười giờ rồi". Thư Sướng nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường.

"Ngày mai em không phải đi làm, có gì mà lo?"

"Nhưng anh phải đi làm mà?"

"Anh mới từ Mỹ về, còn đang lệch múi giờ! Nhanh lên một chút, không biết con chó nhà nào đang nhìn anh chòng chọc từ nãy đến

giờ. Đạo này đang có dịch chó dại, anh không dám đùa giỡn với thân thể mình".

Giọng anh không hề hùng hổ dọa người nhưng lại làm mọi người có cảm giác không thể từ chối được.

Thư Sướng chần chừ một hồi rồi ngồi dậy mặc áo len, quần jean, buộc tóc đuôi ngựa, nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng.

Dưới ánh trăng, chiếc Continental Flying Spur lấp lánh, lộng lẫy và cao nhã như một quý tộc.

Bùi Địch Văn khoanh tay đứng dựa vào cửa xe.

"Tổng biên tập Bùi có việc cần nói với em à?" Nhìn thấy môi anh, Thư Sướng đỏ mặt, không khỏi nhớ tới nụ hôn không thể gọi là vô tình trong công viên hôm trước.

"Chỉ muốn nhìn thấy em thôi". Bùi Địch Văn mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, cổ áo mở một cúc, vẻ mặt hơi mệt mỏi, quần áo hơi nhăn nhúm, tóc cũng không chải chuốt như trước.

"Không phải anh mới từ sân bay về đây chứ?"

"Trả lời chính xác. Mau lên xe, anh hơi mệt". Bùi Địch Văn mở cửa xe.

Thư Sướng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô để anh đẩy lên xe, thắt dây an toàn giúp cô.

"Đi đâu đây?" Thư Sướng thấy xe ra nội thành chạy dọc bờ sông về ngoại ô phía tây, chỗ đó chính là khu mới mở rộng của Tân Giang.

Toàn nhà cửa mới, hưng thịnh phồn vinh xã hội chủ nghĩa.

"Nhà anh".

Thư Sướng lấy làm kinh hãi, ngây ngốc một chút mới hỏi, "Vì sao?"

"Anh ngồi máy bay hai mươi tiếng, không chớp mắt, không ăn gì. Bây giờ anh không muốn đến nhà hàng, đến đó phải chú ý lễ nghi, duy trì hình tượng, đi đứng đàng hoàng, đợi những món ăn có thể không hề ngon miệng hoặc uống một cốc cà phê cho tỉnh táo gì cả".

"Vậy anh nên đi thẳng về nhà nghỉ ngơi". Tự nhiên đi vòng đến gặp mình làm gì.

Bùi Địch Văn cười nhạt, "Anh đang về nhà". Anh liếc cô rất nhanh rồi đưa tay sờ sờ mặt cô, "Em gầy đến mức anh sắp không nhận ra rồi".

Viên mắt Thư Sướng ươn ướt, cô vội quay mặt đi.

Xe đi vào Khế Viên, dừng lại phía dưới một tòa nhà bốn tầng kiểu Âu.

"Anh ở tầng bốn. Nào, em xách cái này". Bùi Địch Văn đưa một chiếc ba lô cho Thư Sướng, còn mình thì mở cốp xe xách ra một va li hành lí siêu lớn.

Thư Sướng ngăn người nhưng vẫn cầm lấy.

Hai người một trước một sau lên tầng, anh xách va li, cô cầm ba lô, như một đôi vợ chồng vừa đi du lịch về.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

"Vào đi!" Bùi Địch Văn mở cửa, đặt va li hành lí xuống, thấy Thư Sướng vẫn đứng ở bên ngoài.

Thư Sướng đưa ba lô tới, tránh né ánh mắt anh, hơi bối rối nhìn quanh khắp nơi, "Tổng biên tập Bùi, muộn lắm rồi, không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, lần sau em trở lại thăm anh".

Khuôn mặt tuấn tú của Bùi Địch Văn sa sầm, "Nói gì thế, em lo lắng anh sẽ sàm sỡ em hay là sợ em sẽ sàm sỡ anh?"

"Không phải, không phải, Tổng biên tập Bùi, anh là chính nhân quân tử, em kính ngưỡng và tôn trọng anh như nước Trường Giang cuồn cuộn không ngừng". Có điều đêm khuya người tĩnh, cô nam quả nữ, cùng ở một phòng, miệng lưỡi thế gian đáng sợ.

Nhìn vẻ khó xử của cô, Bùi Địch Văn vừa bực mình vừa buồn cười, "Người không lớn nhưng tư tưởng lại thật phức tạp. Mau đi vào cho anh, em đứng ở bên ngoài như vậy, nếu bị hàng xóm nhìn thấy thì không có việc gì cũng thành có việc".

Thư Sướng bị anh dọa vội vã đi vào nhà.

"Bếp ở đằng kia, tự đến tủ lạnh lấy đồ uống, nhân tiện tìm thứ gì đó cho anh ăn. Anh đi tắm cái đã". Bùi Địch Văn thay dép lê rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Thư Sướng đứng bên cửa đánh giá phòng khách nhà Bùi Địch Văn. Trắng, xám, ngoài ra không tìm được màu sắc khác. Đơn điệu, sạch sẽ khiến căn hộ càng tỏ ra trống trải. Sofa bọc vải trắng như tỏa ra ánh sáng xanh, bàn ăn không có một vết bẩn, gần cửa có một cây lan quân tử nở hoa màu vàng, cả phòng khách không có một mẫu giấy, một đôi giày hay một bộ quần áo, sạch sẽ làm mọi người sợ hãi.

Không ở nhà lâu như vậy mà phòng vẫn sạch, hiển nhiên có người dọn dẹp giúp, nhất định không phải một người phụ nữ có quan hệ mật thiết nào.

Bất cứ một người phụ nữ nào ở lại đây trên một tiếng đều sẽ tìm mọi cách khiến căn phòng có thêm chút màu sắc ấm áp.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm vang tới, Thư Sướng bĩu môi đi vào phòng bếp.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cô vào nhà Bùi Địch Văn, nếu tòa soạn biết thì nhắm mắt lại cô cũng có thể tưởng tượng về mặt của mỗi người sẽ thế nào.

Thư Sướng tự nhận là mình không thuộc về loại hình khéo léo, không giỏi bon chen, muốn vượt qua mọi người thì chỉ có cách cố gắng làm việc, sau đó được lãnh đạo ghi nhận.

Bùi Địch Văn yêu cầu cô rất nghiêm khắc, cô phải làm rất nhiều việc, mặc dù đôi lúc cô cũng thích một vài minh tinh màn bạc có khí chất từng trải nam tính, và quả thật Bùi Địch Văn cũng đẹp trai không thua những minh tinh đó, nhưng từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thích anh.

Có thể là vì bên cạnh cô có Dương Phàm, nhưng cho dù không có ai thì cô cũng cho rằng đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Rất nhiều nữ phóng viên, nữ biên tập trong tòa soạn đều mê mẩn phong độ của Bùi Địch Văn. Cô nghe Tạ Lâm kể chuyện săn đuổi Bùi Địch Văn mà cười ngặt nghẽo, nhưng cô chưa từng tưởng tượng mình cũng là một trong số những người đó.

Có ai nói kiến sẽ yêu voi không?

Bùi Địch Văn là lãnh đạo, thầy nghiêm, Bá Lạc của cô, còn cái gọi là một chút chăm sóc đặc biệt đối với cô, Thư Sướng tự đại cho rằng mình là một nhân tài nên anh mới quan tâm đến mình nhiều hơn một chút như vậy.

Phòng bếp của Bùi Địch Văn rộng rãi vừa phải, dụng cụ đầy đủ. Dao kéo, nồi niêu, bếp núc đều sáng loáng làm nổi bật tường bếp màu trắng sữa, tỏ ra không ăn nhập gì với khói lửa nhân gian. Phòng bếp quá sạch sẽ có lẽ lại khiến mọi người thấy không muốn ăn.

Trong tủ lạnh có đầy đủ đồ ăn, có bia lạnh, nước khoáng, nước ép hoa quả, còn có hoa quả, bánh mì, trứng gà. Trong ngăn đá có rất nhiều sủi cảo với các loại nhân khác nhau.

Vì bị viêm mũi nên Thư Sướng không bao giờ vào bếp, ngay cả mì ăn liền cũng không biết nấu, điểm yếu này không thể để Bùi Địch Văn phát hiện được. Cô khôn ngoan rót một cốc nước hoa quả và cắt mấy lát bánh mì cho Bùi Địch Văn, chính mình thì cầm một chai nước khoáng.

Vừa mở nắp chai thì Bùi Địch Văn đi ra, mặc đồ ở nhà lịch sự, tay áo dài đến đúng cổ tay, tóc chải tùy ý, tỏ ra thân thiện hơn bình thường nhiều.

"Sau bảy giờ tối ăn dầu mỡ sẽ béo". Cô thận trọng đứng bên cạnh bàn giải thích.

Bùi Địch Văn cũng không bắt bẻ, đúng là anh đã đói quá, mặc dù vẫn ăn rất nhã nhặn nhưng một tảng lớn bánh mì chỉ mấy miếng là đã hết veo, cốc nước hoa quả cũng cạn sạch rất nhanh, anh lại đứng dậy tự rót thêm cốc nữa.

Thư Sướng chăm chú uống nước khoáng. Chất lỏng không màu không mùi không vị dập dờn trong miệng nhưng lại có cảm giác như hòa lẫn một chất thần bí gì đó, cũng vô hình, khiến người uống hốt hoảng bất an không tự chủ được.

Cô cố gắng tỏ ra thật thản nhiên, chờ đợi Bùi Địch Văn lên tiếng, sau khi nghe xong lập tức cáo từ về nhà.

Dường như đợi cả ngàn năm, cuối cùng Bùi Địch Văn mới mở miệng.

"Chuyện trong nhà đã xử lí xong hết rồi chứ?"

"Vâng!"

"Tình hình bố mẹ em thế nào rồi?"

"Cơ bản là bình tĩnh lại rồi".

"Còn em?"

"Ơ?" Thư Sướng chớp chớp mắt, không phải cô đang ngồi thoải mái trước mặt anh sao?

"Thư Sướng", Bùi Địch Văn bất ngờ đưa tay ra cầm tay cô, nói với cô rõ ràng từng chữ từng câu, "Nghe anh nói, em phải hiểu rằng không phải chuyện gì em cũng có thể đoán trước được, trong bất cứ một loại ngôn ngữ nào đều có một từ gọi là bất ngờ. Em không thể biết được những gì bất ngờ, đó là chuyện chỉ Thượng Đế mới có thể làm được. Chẳng hạn như bệnh của Thư Thần, chẳng hạn như cái chết của Thư Thần, đó không phải điều em có thể cố gắng ngăn cản không cho nó xảy ra. Thư Sướng, không được tự trách, những việc đó không phải lỗi của em".

Giọng anh không lớn nhưng lại thông thả dõng dạc, bàn tay nắm chặt tay cô vững vàng, đôi mắt sâu nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đó như có thể nhìn vào chỗ sâu trong lòng cô mà ngay cả chính cô cũng thường làm như không nhìn thấy khiến cô sợ run.

"Không phải em tự trách, có điều hết thảy xảy ra quá đột ngột, em..." Bùi Địch Văn như vậy khiến cô cảm thấy không có nơi ẩn trốn, thân thể hơi vùng vẫy như muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

"Nếu phẫu thuật thất bại, có phải em sẽ có thể chấp nhận dễ hơn không?" Anh kéo dịch ghế về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của anh gần trong gang tấc, chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói, "Thư Sướng, không được yêu cầu chính mình cao quá, em đã làm rất tốt rồi, nếu không Thư Thần sẽ không yêu em như vậy! Em chỉ là một phụ nữ tầm thường, không phải một vị thần khống chế được sống chết".

Âm thanh của anh nhẹ nhàng, nhẹ như một tiếng thở dài.

Cô vô thức co ngón tay lại, hầu như cảm thấy ngạt thở, linh hồn không tự chủ được rơi vào cặp mắt đen sâu thẳm thẳm kia.

Trong đêm khuya yên tĩnh, ánh sáng chợt xuất hiện.

Nước mắt tràn lên viền mắt, sau đó từng giọt nước mắt chảy xuống dọc theo gương mặt, làm ướt bàn tay anh.

Anh than một tiếng, đứng dậy kéo đầu cô vào trong lòng mình.

Trong nháy mắt, hàng trăm hàng ngàn ý nghĩ liên tiếp xuất hiện trong đầu Thư Sướng, cô khóc nức nở không thành tiếng.

Từ khi Thần Thần ngã xuống, cô chưa rơi một giọt nước mắt nào. Bố mẹ cô bị tin dữ này làm mất hết năng lực hành vi, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do Thư Sướng lo liệu.

Ba ngày ba đêm cô không chợp mắt. Thắng Nam tới đặt cô lên giường bắt cô ngủ. Vừa nhắm mắt lại cô đã thấy Thần Thần máu me đầy người.

Vu Phân trách móc cô, nhưng thực ra trong lòng cô đã tự oán trách chính mình cả ngàn vạn lần rồi, cô hận không thể dùng hết sức mạnh toàn thân khiến thời gian trở lại thời điểm ở công viên, cô sẽ nắm chặt tay Thần Thần, một giây cũng không buông ra.

Trái tim cô như bị một đôi tay khổng lồ bóp chặt, đau đến mức cô không thể thở được. Dù đau như xé lòng nhưng cô lại không thể nói ra. Cô mong sao mình có thể chết đi thay cho Thần Thần, hoặc trở thành người không phải suy nghĩ gì như Thần Thần.

Từng ngày từng ngày chống đỡ, cô thôi miên chính mình rằng tất cả đều là ý trời, nhưng có đêm nào cô không phải mở mắt thức đợi

bình minh.

Hơn nữa Dương Phàm còn mang cho cô một nỗi nhục nhã không thể mở miệng.

Đớn đau trong lòng đã tích lũy chồng chất như núi, lời của Bùi Địch Văn khiến tất cả các lớp phòng ngự của cô vỡ vụn, nước mắt chảy ra không thể kìm lại được.

"Anh đi lấy khăn mặt cho em". Bùi Địch Văn thương xót vuốt tóc cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy mình đã làm chiếc áo mặc ở nhà của anh ướt đẫm, cô áy náy một giây, nuốt nước miếng rồi lại rơi vào trong ngực bụi cay đắng lẫn lộn, tiếp tục khóc hu hu.

Bùi Địch Văn nghe Thư Sướng khóc không thể kìm lại được, biết những nỗi đau chìm sâu dưới đáy nước đã từ từ nổi lên mặt biển, anh không khỏi lạng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

"May mà lần này em không vừa khóc vừa nguyên rửa anh". Anh vừa dùng khăn mặt nóng nhẹ nhàng lau hai mắt sưng đỏ cho cô vừa mỉm cười trêu chọc.

"Tại sao anh biết em nguyên rửa anh?" Thư Sướng sừng sốt, tiếng khóc yếu đi.

"Chẳng lẽ em không nguyên rửa anh à? Từ văn phòng anh ra là đi thẳng đến nhà vệ sinh, vừa khóc vừa lau bầu".

"Anh theo dõi em?"

"Không cần, là vì anh quá hiểu em".

Không biết là chỉ trong chớp mắt hay đã sau một thời gian rất lâu, Thư Sướng vội vã cúi đầu né tránh ánh mắt anh.

Anh có một đôi mắt giống một xoáy nước, trước đây cô đã biết điều này nhưng cũng không cảm thấy có gì đáng sợ. Tuy nhiên đến lúc này cô mới phát hiện sự nguy hiểm khi bị rơi vào vòng xoáy đó.

"Có một lãnh đạo như anh quả thật là điều rất đáng sợ". Cô đã vô số lần mất mặt trước mặt anh, có đeo mạng che mặt cũng che không nổi nữa.

"Thật tiếc là em lại không hiểu anh cho lắm", Bùi Địch Văn nhún vai tự giễu, "Cuộc đời thật bất công".

"Anh nhận lương cao, ở nhà đẹp, đi xe sang, có địa vị, có quan hệ, mấy ngàn nhân viên phải nhìn sắc mặt anh mà làm việc, chỉ cần vẫy tay là có người đặt thứ anh cần trước mặt. Như vậy mà anh còn kêu bất công, thế thì những người khác như bọn em treo cổ tự sát quách cho xong".

Bùi Địch Văn bật cười, "Trong mắt em công bằng chính là những thứ này?"

"Một bộ phận", ánh mắt Thư Sướng trở nên âm trầm, còn có, mình cho người ta chân thành, người ta trả lại mình lừa dối, những lời này nói ra sẽ chỉ làm Bùi Địch Văn giễu cợt. Đối với một người đàn ông như anh, hết thảy đều nằm trong khống chế, bao gồm cả tình cảm.

"Thư Sướng, thực ra trời cao rất thiên vị em, em may mắn hơn bất kì ai khác". Anh cúi người xuống nhìn vào mắt cô.

Cô chăm chú nhìn những đốm ánh sáng trong đôi mắt đen của anh, mình không nghe nhầm chứ?

"Quả thật em không chỉ ngốc vừa vừa". Bùi Địch Văn mỉm cười, ngón tay thon dài chạm vào mũi cô, "Đến phòng khách xem TV, anh sắp xếp hành lí xong sẽ đưa em về".

"Em có thể tự bắt taxi..."

"Em ngốc đến mức không có thuốc chữa rồi". Bùi Địch Văn cười khẽ, đẩy cô vào phòng khách, bật TV cho cô còn mình thì xách va li hành lí vào phòng ngủ.

Thư Sướng nào có tâm tư xem TV, trong đầu cô vẫn nghĩ đến lời của Bùi Địch Văn.

Bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng đậm, không biết mưa nhỏ đã bắt đầu tí tách từ khi nào. Gió đêm mang theo hơi lạnh thổi vào trong phòng, Thư Sướng rùng mình một cái, cuộn tròn nằm xuống sofa.

Bỗng nhiên cơn buồn ngủ ập đến, cô sực nhớ đã lâu lắm mình không ngủ, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu.

"Thư Sướng..." Bùi Địch Văn từ phòng ngủ đi ra, thấy màn hình TV vẫn đang sáng. Trên sofa, Thư Sướng đã ngủ rồi. Đầu cô gối lên lưng ghế sofa, bím tóc đuôi ngựa tung ra che khuất gương mặt, thân thể cuộn tròn như một con nhộng.

Anh nhẹ nhàng tắt TV, tắt công tắc đèn trong phòng khách chỉ để lại một ngọn đèn tường yếu ớt, đưa tay giúp cô gạt những sợi tóc trên mặt ra phía sau tai.

"Thần Thần, đừng nghịch!" Trong mơ cô vẫn cảm thấy sự ấm áp trên bàn tay anh, cô cong môi thầm thì.

Anh lập tức sững lại.

Anh chưa từng thấy cô ngây thơ như thế bao giờ.

Bàn tay anh vẫn để yên trên mặt cô.

Anh hết sức thận trọng cúi xuống sát mặt cô quan sát tỉ mỉ.

Ánh sáng của ngọn đèn tường cũng đủ để thấy rõ gương mặt cô, lông mi rất dài, cánh mũi mỏng manh, đôi môi ướm át, quầng mắt màu xanh, lông mày hơi nhíu lại.

"Cô bé ngốc ngếch, rốt cục trong lòng em chùng chắt bao nhiêu tâm tư?" Anh thì thầm, áp sát vào khẽ chạm môi lên môi cô, sau đó rời ra rất nhanh.

Cô cử động nhưng vẫn không tỉnh lại, giấc ngủ trầm lắng.

Nụ cười bên khóe miệng anh trở nên rõ ràng hơn.

Có những người chúng ta không thể nói rõ họ tốt ở điểm nào, nhưng bất kì ai khác cũng không thể thay thế được.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Sau cơn mưa trời lại sáng, lại thấy mây trắng trời xanh, ánh nắng chan hòa. Chiếc Continental Flying Spur màu xám đậm chạy trong dòng xe cộ, Thư Sướng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không có dũng khí nhìn Bùi Địch Văn.

Lại mất mặt một lần nữa, đúng là không còn mặt mũi nào gặp lại phụ lão Giang Đông .

Không ngờ cô lại ngủ trên sofa trong phòng khách nhà anh, lại còn ngủ ngon một đêm. Buổi sáng thức dậy, đầu tóc bù xù, anh lại dẫn cô đi rửa mặt, sau đó ngồi vào bàn ăn, ăn bánh mì anh nướng, ăn trứng gà anh rán.

May mà điện thoại di động của Bùi Địch Văn không ngừng đổ chuông, anh không chú ý tới vẻ khó xử và xấu hổ trên mặt cô. Anh vừa ra nước ngoài mấy ngày, công việc trong tòa soạn chất đống như núi, một đám lãnh đạo cấp phòng không đợi được đến lúc anh tới tòa soạn mà sáng sớm đã gọi điện thoại xin chỉ thị.

Công việc lương cao cũng không phải dễ làm. Nhìn anh kẹp điện thoại di động bên cổ tranh thủ uống sữa ăn trứng, Thư Sướng rất thông cảm đánh giá như vậy.

Cô xung phong rửa nôi, rửa bát để giảm bớt áy náy trong lòng.

Ăn xong đi xuống cầu thang, Bùi Địch Văn nói sẽ đưa cô về nhà trước sau đó anh mới đến tòa soạn.

Cô định từ chối, lời ra đến miệng lại nuốt xuống. Đã đến nước này còn khách sáo gì nữa!

Suốt quãng đường hơn hai mươi phút, hai người không hề nhiều lời. Ban ngày không giống buổi tối, chiếc Continental Flying Spur vừa đi vào đầu ngõ đã có rất nhiều người ngưỡng mộ nhìn về sang trọng của nó.

Thư Sướng bước xuống xe trước mắt bao người.

"Tạm biệt Tổng biên tập Bùi!" Cô xoay người lại, cúi người lễ phép chào Bùi Địch Văn, cũng để cho mọi người xung quanh nhận ra sự khác biệt về cấp bậc giữa cô và anh.

Bùi Địch Văn mỉm cười bỏ lại một câu, "Anh sẽ gọi điện cho em sau". Chiếc xe vẽ thành một đường vòng cung quay đầu lại.

Thư Sướng đứng bên đường một hồi lâu rồi mới hết ngẩn ngơ, nhớ tới việc cả đêm mình không về, không biết bố mẹ có phát giác hay không.

Cô rất thông minh đi đến phiên chợ sáng cách đầu ngõ không xa, phải mua ít đồ mang về, nếu bố mẹ hỏi thì cứ trả lời là mình dậy sớm.

Như một bà nội trợ đi bộ đi chợ để tiết kiệm tiền xe, cô mệt thở hồng hộc, do dự chọn rau chân vịt, cải dầu và cà chua. Một người không biết nấu ăn đương nhiên cũng sẽ không biết chọn thức ăn, cô chỉ vô thức nhìn các loại rau đó khiến người bán rau nhiệt tình còn tưởng là cô chưa quyết định được nên mua loại nào.

Cuối cùng cô mua ba quả cà chua, hai quả dưa chuột, bước thấp bước cao đi ra khỏi chợ. Nhìn thấy có một người bán bánh rán kiểu Sơn Đông ven đường, có rất nhiều người xúm vào mua, cô cũng chen vào mua một chiếc.

Đi bộ về nhà, mở cổng ra, đột nhiên cô nhìn thấy Dương Phàm từ trong phòng khách chạy ra.

Anh ta mặc áo phông màu đen cực bụi, quần jean bó chặt, đầu gối mài trắng bệch, gấu quần có tua rua, nhìn tràn đầy sức sống như sắp sửa đi dã ngoại.

"Xương Xương, em đi chợ à?" Nhìn thấy chiếc túi trên tay cô, anh ta kinh ngạc tròn mắt.

Người này đúng là chưa đâm đầu vào tường thì còn chưa từ bỏ ý định, Thư Sướng nghiêng răng nghiêng lợi liếc vào trong nhà, không thấy Vu Phân và Thư Tổ Khang, cô yên lòng.

"Bố mẹ tôi đâu?"

"Em không gặp bố mẹ à? Bố mẹ đi chợ mua rau rồi, nói trưa nay sẽ ăn cà tím kẹp thịt".

Thư Sướng nhíu mày, cà tím kẹp thịt cũng là một trong những món Dương Phàm thích, dùng đầu gối để nghĩ cũng đoán ra hôm nay bố mẹ cô phải chiêu đãi Dương Phàm.

"Tại sao anh không đi làm?"

Cô tức giận hỏi.

"Hôm nay anh xin nghỉ để ở nhà với em. Em cũng ở nhà lâu lắm rồi, chúng ta đến công viên nước chơi nhé! Nếu không thì chúng ta đến đảo giữa sông, anh có người bạn làm việc ở đó". Dương Phạm nhiệt tình nhìn cô.

"Hôm nay anh không cần đi làm à, vậy tốt, chúng ta cùng đến Phòng dân chính làm thủ tục cho xong". Thư Sướng cười.

"Xướng Xướng..." Dương Phạm mím chặt môi, "Tại sao em không hiểu lòng anh? Nếu em giận anh thì cứ mắng anh vài câu, đá anh vài cái cũng được, nhưng ngàn vạn lần không được buông tay. Thế giới này có nhiều người như vậy nhưng chỉ có em mới khiến anh có ý nghĩ kết hôn, em hiểu không?"

Thư Sướng xua tay, "Phải nói là tại sao tôi lại xui xẻo đến thế mới đúng! Dương Phạm, đừng diễn trò trước mặt tôi. Anh lưu luyến tình cảm này thế nào là việc của anh, không được lôi tôi vào đó. Trái tim tôi không co được duỗi được như anh, nếu anh không bố trí được thời gian đến Phòng dân chính thì tôi sẽ đến tòa án khởi tố".

"Xướng Xướng, đừng đại dột thế. Em không sợ nếu khởi tố thì tòa soạn sẽ biết chuyện em kết hôn à? Tiền phạt vi phạm hợp đồng không hề ít đâu". Dương Phạm nói không nhanh không chậm, tỏ ra đã có tính toán từ trước.

Thư Sướng yên lặng chăm chú nhìn anh ta, không thể tin được anh ta sẽ nói ra những lời này. Thì ra đây chính là nguyên nhân anh ta tin chắc vào thắng lợi như vậy, có điều chuyện này lại khiến cô nảy ra một ý tưởng.

"Đây là anh đang đe dọa tôi đúng không? Dương Phạm, tôi nói với anh, chỉ cần có thể li hôn anh thì dù có mất công việc này, dù có

nộp bao nhiêu tiền phạt tôi cũng sẵn sàng. Lãng phí ba năm, tôi cần rằng chịu đựng được, nhưng lãng phí cả đời thì tôi không cam lòng".

"Xướng Xướng..." Khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời của Dương Phàm co rúm lại, lời còn chưa nói hết thì điện thoại di động trong túi đã kêu lên.

Anh ta lấy điện thoại ra, hơi bối rối liếc Thư Sướng rồi vội vàng ấn nút từ chối.

Điện thoại vẫn tiếp tục đổ chuông không hề bỏ cuộc, anh ta lại bấm nút từ chối hết lần này tới lần khác.

"Chuyện không có gì to tát, không nghe cũng không sao". Anh ta cố tỏ ra thoải mái giải thích với Thư Sướng, chớp mũi lăm lăm mồ hôi.

Thư Sướng cười mỉa mai, "Anh không sao nhưng Đàm Tiểu Khả thì rất nhiều sao".

"Xướng Xướng, anh thật sự không muốn có kết quả gì với cô ấy". Mặt Dương Phàm đỏ bừng.

Thư Sướng thản nhiên cười nhìn anh ta, "Có kết quả hay không cũng không quan hệ gì với tôi. Dương Phàm, không nên ép tôi, chức Trưởng phòng đó của anh cũng không dễ dàng gì mới nhận được, nếu một ngày nào đó tôi dẫn Đàm Tiểu Khả đến văn phòng của anh tham quan thì thế nào?"

"Xướng Xướng..."

"Lần nữa cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi, sau này anh cứ quan tâm đến chính mình đi! Anh có mang giấy đăng kí theo không?"

Dương Phàm lắc đầu.

"Vậy phiền anh đi về lấy giúp. Dương Phàm, anh sẽ không cho rằng tôi còn không hiểu anh đấy chứ? Xin anh, đừng coi tôi là kẻ yếu trí như vậy. Nếu như vì bệnh của Thư Thần nên anh và mẹ anh đề nghị tôi li hôn thì tôi thật sự có thể hiểu được, cũng có thể chấp nhận được. Nhưng trời đã giúp tôi không bị che mắt nên tôi mới nhìn thấy đó chẳng qua chỉ là lớp ngụy trang để che giấu việc thay lòng đổi dạ của anh. Hết lần này tới lần khác anh nhấn mạnh lí do li hôn là tôi xem trọng tình thân mà coi nhẹ tình yêu, tôi không coi anh là người quan trọng nhất, vì vậy anh bị ép phải chia tay. Bằng cách đó, anh muốn gột rửa cảm giác tội lỗi trong lòng anh, anh có thể thay lòng đổi dạ một cách danh chính ngôn thuận. Bây giờ Thư Thần đã đi, từ yếu thế tôi đã trở thành thắng thế, sau khi cân nhắc anh cảm thấy lấy tôi rất có lợi đúng không? Dương Phàm, anh là Thượng Đế à? Tất cả mọi người đều ngoan ngoãn chờ đợi anh sắp xếp và lựa chọn à? Mẹ anh có tính toán như vậy tôi cũng không thấy lạ. Nhưng tại sao anh cũng có thể có những toan tính đáng xấu hổ như vậy? Có phải anh nhất định muốn tôi phải ghét cay ghét đắng mới chịu dừng lại không?"

Thư Sương phẫn nộ trợn mắt nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm buồn bã nhắm mắt, "Xương Xương, em vẫn giống như trước kia, không bao giờ chịu tha thứ cho người khác".

"Anh có thể tha thứ được à? Nếu anh ở vị trí của tôi thì anh sẽ làm thế nào?"

"Tình cảm nào cũng đáng trân trọng. Xương Xương, em suy nghĩ thêm đi".

"Tôi đã nghĩ đến sắp phát điên rồi, anh nghe không hiểu tiếng người à? Tôi phải li hôn". Thư Sướng nổi đóa cắn môi.

"Được rồi, hai giờ chiều gặp nhau ở Phòng dân chính. Anh sẽ mang tất cả các giấy tờ".

"Đa tạ".

Dương Phàm xoay người, lưng hơi cúi xuống, hai vai buông xuôi.

Thư Sướng nhớ lại cô từng vô số lần ôm lấy anh ta từ phía sau, dán đầu vào lưng anh ta ngửi tới ngửi lui như một con cún con, nói mùi của anh ta rất dễ chịu, ngửi cả đời cũng không đủ.

Chuyện cũ đã bay theo gió.

Thư Sướng đau đớn nhắm mắt lại ngăn chặn nước mắt trào ra.

Lúc này có người gõ cổng mấy tiếng.

Cho rằng Dương Phàm quay lại, Thư Sướng giận dữ mở mắt.

Ngoài cửa, Trưởng phòng Phùng của công ty bất động sản Trí Viễn mỉm cười gật đầu với cô, "Chào phóng viên Thư!"

Tang lễ và việc bồi thường của Thư Thần đều do vị Trưởng phòng nhân sự này thực hiện, anh ta là người rất tháo vát, khéo đưa đẩy, Thư Sướng đã tiếp xúc với anh ta mấy lần, hai người cũng xem như quen biết.

Thư Sướng vội đi ra mở cổng, "Chào Trưởng phòng Phùng".

"Bố mẹ cô đều không ở nhà à?" Hai người đi vào phòng khách ngồi xuống, Thư Sướng pha trà, Trưởng phòng Phùng nhìn quanh

rồi hỏi.

"Đi chợ mua thức ăn, về ngay bây giờ". Thư Sướng không đoán ra ý đồ đến nhà của vị Trưởng phòng Phùng này, theo lí thuyết thì sau khi xử lí xong chuyện của Thư Thành anh ta sẽ không còn tới đây làm gì.

Trưởng phòng Phùng gật đầu nhấp một ngụm trà, "Vậy tôi nói với cô cũng được. Là thế này, ngày kia công ty chúng tôi tổ chức cho một số nhân viên có thành tích bán hàng tốt nhất đến Hải Nam du lịch, Tổng giám đốc Ninh của chúng tôi đã dặn công ty du lịch chuẩn bị thêm hai vị trí. Vì sơ suất của lái xe công ty chúng tôi đã tạo thành tổn hại rất lớn cho gia đình cô, bác sĩ Thư và phu nhân vẫn rất đau xót, nên Tổng giám đốc Ninh muốn nhân cơ hội này mời bố mẹ cô cùng đến Hải Nam để giải tỏa. Phóng viên Thư, cô yên tâm, công ty chúng tôi sẽ phái người chịu trách nhiệm chăm sóc họ, nhất định sẽ để họ được chơi thỏa thích nhưng cũng không quá mệt mỏi".

"Sao chúng tôi có thể không biết xấu hổ như vậy được, chuyện của anh trai tôi cũng không phải hoàn toàn là lỗi của các anh, các anh đã bồi thường đủ rồi. Cảm ơn các anh, tôi nghĩ vài hôm nữa tôi sẽ đưa bố mẹ tôi ra ngoài cho khuây khỏa".

"Phóng viên Thư đừng nói như vậy, có nhiều tiền hơn nữa cũng không đổi được một mạng người, công ty chúng tôi làm việc gì cho gia đình cô thì cũng đều là việc nên làm. Lần này chỉ là nhân tiện mà thôi, phóng viên Thư không cần suy nghĩ nhiều làm gì, bây giờ cảm phiền cô tìm chứng minh thư của bác sĩ Thư và phu nhân một chút, sau đó tôi sẽ đến công ty du lịch làm thủ tục".

Thư Sướng cảm thấy khó xử, người ta đã nói chân thành như thế, thật sự không tìm được lí do gì để từ chối, nhưng cô vẫn thấy

dường như có chuyện gì đó không đúng lắm.

Bình thường hai phía trong một vụ tai nạn xe nghiêm trọng có thể tay đấm chân đá, hoặc là chửi bới thậm tệ, chỉ có sau khi bị tòa án cưỡng chế phải chấp hành thì hai bên mới bắt đầu dập tắt ngọn lửa chiến tranh.

Thiên hạ có người chơi đẹp đến vậy sao? Hay là công ty bất động sản Trí Viễn có nhiều tiền quá mà không có chỗ tiêu, vì vậy ngày nào cũng phải nghĩ ra việc thiện mà làm?

"Trưởng phòng Phùng, thật sự rất cảm ơn ý tốt của các anh, nhưng bố mẹ tôi đã nhiều tuổi, Hải Nam xa quá". Thư Sướng trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn cảm thấy không thể tham lam quá.

"Phóng viên Thư đúng là lo lắng nhiều quá, nếu cô thật sự không yên tâm thì công ty chúng tôi có thể mời một vị bác sĩ đi theo chăm sóc sức khỏe. A, vốn Tổng giám đốc Ninh định đích thân tới mời nhưng tổng công ty ở Bắc Kinh triệu tập hội nghị khẩn cấp, anh ấy không thể không tham dự".

Thư Sướng cười cười mệt mỏi, "Vậy thì chờ bố mẹ tôi về rồi hỏi ý kiến họ!"

Trưởng phòng Phùng cười tủm tỉm gật gật đầu.

Thư Tổ Khang và Vu Phân đi chợ về, vừa nghe thấy đề nghị này, họ căn bản không hề suy nghĩ gì mà lập tức đồng ý luôn, hai người vui mừng đến mức hoàn toàn không để ý rằng Dương Phàm đã đi rồi.

Mấy năm nay vì Thư Thần nên đã lâu lắm họ chưa đi xa nhà. Bây giờ mặc dù trong lòng đau khổ nhưng sống trên đời phải luôn nhìn

về phía trước, họ muốn ra ngoài để thấy sự đời, giảm bớt những đau đớn trong lòng.

Trưởng phòng Phùng lại hoa chân múa tay nói với họ, thời gian này là lúc Hải Nam đẹp nhất, nước biển xanh ngắt trải rộng đến chân trời, gió biển mơn man, thuyền buồm thấp thoáng, dưới trời chiều, những quả táo trong vườn cây ăn quả ven biển đỏ rực như những ngọn lửa.

Thư Tổ Khang vội vã lấy chứng minh thư của hai người giao cho Trưởng phòng Phùng. Trưởng phòng Phùng nói sáng sớm ngày kia công ty sẽ điều xe đến đón bọn họ.

Trưởng phòng Phùng vừa đi, Vu Phân đã kéo Thư Tổ Khang lên tầng loay hoay tìm quần áo để mặc đi Hải Nam.

Thấy bố mẹ vui vẻ như vậy, Thư Sướng còn có thể nói gì nữa? Trong lòng cô bắt đầu cảm thấy tò mò với người gọi là Ninh Trí này. Hai người đã gặp mặt nhau vài lần nhưng không có ấn tượng gì sâu sắc, cô chỉ nhớ rõ anh ta là một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy, sống mũi thẳng, môi mỏng, tay áo sơ mi lúc nào cũng đóng cúc nghiêm chỉnh, li quần lúc nào cũng là một đường thẳng tắp.

Anh ta với chỉ nói với cô một câu: Nén đau thương, giữ gìn sức khỏe!

Thư Sướng lên mạng tra thông tin về công ty bất động sản Trí Viễn và cảm thấy kinh hãi, không ngờ công ty này cũng là một công ty đã niêm yết cổ phiếu, do hai người là Ninh Trí và Tống Tư Viễn thành lập, xếp thứ 20 trong các công ty bất động sản trong nước.

Trong toàn bộ các ngành nghề trên thế giới, trừ buôn thuốc phiện và mua bán vũ khí thì bất động sản là ngành nghề có lợi nhuận cao nhất, không trách được Ninh Trí lại hào phóng như thế. Thư Sướng tiện tay xem mấy công ty bất động sản xếp hạng cao hơn, phát hiện đứng đầu là Tập đoàn Hàng Vũ với cổ đông lớn nhất là Bùi Thiên Lỗi, ông vua địa ốc Hồng Kông.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Buổi chiều Thư Sướng lái xe đưa Thư Tố Khang và Vu Phân đến hiệu thuốc mua mấy loại thuốc thường dùng khi đi du lịch, sau đó mới đến Phòng dân chính. Cô nói với bố mẹ là đến tòa soạn báo để lấy một số tài liệu, không hề nhắc gì tới chuyện li hôn, cô không muốn làm bố mẹ mất vui. Đợi đến lúc bố mẹ đi du lịch về, nhân lúc tâm tình hai người đang vui vẻ, cô sẽ nói với họ toàn bộ mọi chuyện.

Cũng may Dương Phàm thật sự không hề nuốt lời, anh ta đang đứng dưới gốc cây nhãn trước tòa nhà Phòng dân chính hút khói nhả mây.

Trước kia mỗi khi viết giấy tờ thỉnh thoảng anh ta cũng hút vài điếu thuốc, Thư Sướng nói nếu hút thuốc thì sẽ không được hôn cô, vì vậy anh ta cũng cai thuốc luôn.

Bây giờ anh ta không cần cố kỵ gì nữa.

"Tới rồi à!" Nhìn thấy Thư Sướng, Dương Phàm dụi điếu thuốc rồi ném vào trong bồn hoa.

Thư Sướng lặng lẽ gật gật đầu rồi cầm túi xách cùng anh ta đi vào.

Lần này nhân viên phụ trách làm thủ tục là một cô gái trẻ.

Quá trình làm thủ tục li hôn rất đơn giản, cô gái nhận chứng minh thư của hai người, xem xét giấy đăng kí kết hôn và giấy thỏa thuận li hôn, thủ thi hỏi Thư Sướng, "Cô không cần thứ gì thật à?"

Cái gọi là tài sản chung của hai người chẳng qua chỉ là căn hộ chung cư chưa hoàn thiện đứng tên Dương Phàm mà thôi.

"Ờ!" Thư Sướng cười cười.

Cô gái liền cộp dấu lên tờ giấy đăng kí kết hôn, phát cho mỗi người một tờ chứng nhận li hôn. Cả quá trình không vượt quá hai mươi phút.

Làm thủ tục xong đi ra, Thư Sướng cảm thấy cả người thoải mái như một con chim được ra khỏi lồng sắt, gần như cô có thể bay lên. Cô đứng trên bãi cỏ ven đường nhìn lên trời, nheo nheo mắt, qua khe hở giữa hai hàng lông mi có thể nhìn thấy mây trắng lững lờ trôi trên không trung.

Lên xe, Thư Sướng nghĩ không biết có nên ăn mừng việc giành lại được tự do hay không. Đóng cửa xe lại, cô nhìn thoáng qua Dương Phàm đang đứng cách đó không xa. Dương Phàm đang nhìn về phía này với sắc mặt lạnh lùng, chắc là đang nhìn nơi nào đó ở phía sau cô.

Thư Sướng không suy nghĩ nhiều mà lập tức khởi động xe chạy ra khỏi tầm mắt anh ta. Đến lúc không còn nhìn thấy anh ta nữa, nước mắt mới từ từ chảy ra từ khóe mắt cô.

Khi một người phụ nữ sẵn lòng trói buộc cuộc đời mình với một người đàn ông bằng thủ tục pháp luật thì ước mơ của cô ấy chính là sinh con đẻ cái cho anh ta, hai người ân ân ái ái đến đầu bạc răng

long, sẽ có giận dỗi, có cãi vã, có hiểu lầm, có rơi lệ, nhưng cô ấy nhất định sẽ không nghĩ đến việc có một ngày cô ấy sẽ rời xa anh ta.

Li hôn vĩnh viễn là chuyện cực chẳng đã nhất trong những chuyện cực chẳng đã.

Cô chỉ gọi điện thoại cho Thắng Nam, nói với Thắng Nam cô và Dương Phàm đã triệt để chấm dứt rồi.

Thắng Nam đang trực ở nông trường lao động cải tạo, "Có cần tớ về nội thành với bạn không? Chúng ta đến quán bar uống một trận thoải mái?"

"Thôi, lần trước uống say, mấy ngày hôm sau tớ vẫn ngơ ngẩn hết cả người. Từ điểm cuối trở lại điểm đầu, đây không phải chuyện đáng vui về gì". Cô nói ra vẻ thoải mái.

"Được rồi, đợi hôm nào tớ về nội thành thì chúng ta gặp nhau sau".

Về đến nhà, Thư Tổ Khang và Vu Phân còn chưa về, cô lục cơm nguội từ trưa ăn tạm, bật máy tính, lên mạng xem một bộ phim khoa học viễn tưởng có tiêu đề Vợ của người lữ hành thời gian.

Nhân vật nam chính có vóc người hoàn hảo, ánh mắt u sầu, bị mắc một loại bệnh kì lạ, đó là thỉnh thoảng lại xuyên qua thời gian đến một thời điểm trước đó. Anh ta có thể nhìn thấy vợ mình từ khi còn là một cô nữ sinh nho nhỏ, cùng ngồi trên cỏ tán gẫu với cô, cùng ăn bánh ngọt, nói với cô sau khi lớn lên cô sẽ yêu một người đàn ông như thế nào. Nhưng làm vợ anh ta, bất cứ lúc nào cô cũng phải chuẩn bị cho việc mất anh ta.

Yêu một người đàn ông không biết sẽ dừng lại bao lâu trong cuộc đời mình, đó là cảm giác bất đắc dĩ đến mức nào?

Mặc dù là bất đắc dĩ nhưng họ vẫn yêu nhau, sinh được một cô con gái. Cuối cùng anh ta vẫn biến mất khỏi cuộc đời cô.

Xem đến giữa phim Thư Sướng đã bắt đầu khóc, khóc nức nở, khăn giấy ném đầy mặt bàn.

Thư Tổ Khang và Vu Phân về, giật nảy mình khi thấy cô nức nở khóc.

"Sao vẫn không khác gì trẻ con thế?" Vu Phân cau mày, "Xướng Xướng, trong thời gian bố mẹ không ở nhà thì con đến ở nhờ bên nhà Dương Phàm đi!"

Thư Sướng dạ một tiếng, tắt máy tính rồi mang quần áo ngủ vào nhà tắm.

Kì thực không phải bộ phim này cảm động đến thế mà vì cô cần một lí do để có thể thoải mái khóc lóc. Từ nay về sau, Dương Phàm là Dương Phàm, cô là cô, thật sự trở thành hai người lạ không hề có quan hệ gì với nhau.

Không phải không thốn thức.

Tình cảm ba năm đã trôi theo dòng nước.

Hơi nước trên chiếc gương trong phòng tắm tan dần, trong gương, cô thấy khóe môi mình nhếch lên đau khổ.

Đến lúc gần khô tóc, đột nhiên Thư Sướng nhận được điện thoại của Thôi Kiện.

"Tôi đang ở quán đồ nướng bên cạnh tòa soạn, đến đây cùng ăn tối đi". Thôi Kiện nói.

Thư Sướng hơi băn khoăn, một năm rưỡi đi theo phía sau Thôi Kiện, ông ta không tỏ ra lạnh nhạt nhưng cũng không hề nhiệt tình với cô, cô hỏi gì ông ta cũng trả lời nhưng lại không bao giờ chủ động dạy cô điều gì. Để cảm ơn ông ta, Thư Sướng mua cho ông ta một cái cà vạt, ông ta nhận, mấy hôm sau lại cho Thư Sướng một hộp sô cô la nhập khẩu từ Italy. Sau đó Thư Sướng không dám có hành động gì tương tự. Đi phỏng vấn về muộn, hai người đến quán cơm ăn tạm, Thư Sướng giành trả tiền nhưng bao giờ Thôi Kiện cũng ngăn lại, "Đến khi nào lương cô cao hơn tôi thì để cô trả tiền".

Xét về tổng thể thì Thôi Kiện là một người đàn ông không tồi.

Người đàn ông không tồi này đã bước sang tuổi bốn mươi từ hai năm trước rồi nhưng đến giờ vẫn chưa kết hôn. Trong tòa soạn có một biên tập lâu năm từng bí mật nói với Thư Sướng, khi còn trẻ Thôi Kiện thích Tạ Lâm, hai người cũng yêu nhau một dạo, sau đó đột nhiên trở mặt thành thù. Điều này thì Thư Sướng cũng có thể cảm nhận được, Thôi Kiện chưa bao giờ nhắc tới tên Tạ Lâm, có đi qua trước mặt Tạ Lâm thì ông ta cũng coi chị ta như không khí. Còn Tạ Lâm lần nào nói đến ông ta cũng bĩu môi khinh thường, "Cái gã bắt lợc đó cả đời cũng chỉ vậy thôi".

Thư Sướng cho rằng lời này của Tạ Lâm thuộc về loại nói một đằng nghĩ một nẻo điển hình. Nếu đã rất khinh bỉ một người thì đương nhiên cũng không bao giờ quan tâm làm gì, nhưng mỗi lúc gặp cô Tạ Lâm đều hỏi "Lão sư phụ hèn nhất của em dạo này không làm chuyện ngu xuẩn gì chứ?", cũng không biết là vô tình hay cố ý.

Về lí thuyết, một người phụ nữ từng trải và sành sỏi như Tạ Lâm sẽ không thể làm bạn một người vừa mới bước chân vào xã hội như Thư Sướng. Thư Sướng cho rằng hiện nay mình và Tạ Lâm có thể hữu nghị như vậy là vì sự phụ cô là Thôi Kiện.

Nửa tiếng sau Thư Sướng đến quán đồ nướng, Thôi Kiện đã gọi thịt bò, tôm he và một món hơi xa xỉ là đuôi bò hầm. Món này gồm đuôi bò hầm với táo đỏ, hạt dẻ và hạt thông, thật sự là thơm nức mũi, đương nhiên giá cả cũng không hề rẻ chút nào. Thôi Kiện còn gọi một chai sa kê, mùi rượu lại cũng thơm nức mũi.

Thư Sướng ngồi xuống, quả thực là được chiều mà sợ, "Thế này thì tốn kém quá thầy ạ!"

Thôi Kiện thờ dài, giơ chén rượu nhỏ bằng gốm trắng men trắng lên, hai người chạm chén một chút nhưng Thư Sướng không uống, "Có phải thầy mới được thưởng không?"

"Cái con bé này, nhất định phải có việc mới đi uống rượu được à? Đừng nói chuyện nữa, uống đi, rượu này không nặng, không sao đâu". Thôi Kiện đẩy tay cô đưa chén rượu của cô đến bên miệng.

Thư Sướng ngửa đầu uống hết, sau đó cau mày, nhăn mũi. Cô không quen uống rượu sa kê, vội vàng gắp một miếng thịt để làm dịu cảm giác cay rát trong miệng.

Thấy cô như vậy, Thôi Kiện bật cười ha ha.

"Đã hơn mười năm tôi không cảm cúm, lần này cảm lạnh phải nằm cả tuần, toàn thân như lột một lớp da. Ôi, lần này ốm cũng không biết anh trai cô gặp chuyện bất ngờ, vì vậy còn không gọi

điện thoại được cho cô, mong cô đừng trách!" Thôi Kiện gấp mấy miếng đuôi bò cho Thu Sương.

"Sao lại trách thầy được, em biết thầy có việc mà. Ờ, thầy nghe ai nói mà biết anh trai em gặp chuyện vậy?"

Khóe miệng Thôi Kiện hơi giật giật mắt tự nhiên.

"Là Tạ Lâm nói với thầy à?"

"Đừng nhắc tới người đàn bà ai cũng có thể làm chồng đó trước mặt tôi". Thôi Kiện nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, "Không có cô ta, tôi vẫn sống rất thoải mái, không, còn thoải mái hơn cả trước kia. Tìm đại một người phụ nữ nào cũng đều tốt hơn cô ta cả trăm lần, ngàn lần".

Đang nói, đột nhiên Thôi Kiện vỗ ngực, "Đàn ông bốn mươi vẫn là một đóa hoa, phụ nữ bốn mươi đã là hoa tàn, là bã đậu. Suốt ngày bợ đỡ mấy lão già, mê hoặc bọn nhóc con không hiểu chuyện, cả đời này cô ta cũng không thể tìm được người đàn ông nào tốt hơn tôi. Mẹ nó, đúng là bực mình!"

Ông ta cầm chén rượu lên uống cạn, lại rót đầy một chén, lại ngửa cổ uống cạn.

Thu Sương im lặng nhìn Thôi Kiện, trong lòng sự phụ thật sự vẫn có Tạ Lâm, nếu không cần gì phải nặng lời như thế?

Năm đó sự phụ cũng là một hạt giống si tình, không biết cơn mưa nào đã làm hạt giống này úng chết?

"Uống rượu, ăn thịt, đừng nhắc đến người phụ nữ làm người ta ăn uống mất ngon đó nữa. Thu Sương, cô nói xem tôi là một người

thế nào?"

"Thầy rất tốt, kinh nghiệm làm việc phong phú, tính tình phúc hậu, sống hòa đồng với các đồng nghiệp".

"Trong giấc mơ của cô gái nào cũng có một con ngựa trắng, nhưng khi mở mắt ra lại phát hiện cả thế giới đều toàn lừa xám. Sau khi chán nản cũng chỉ có thể chọn tạm một con lừa khỏe mạnh trong đàn lừa. Sự phụ cô chính là loại lừa này, đói không chết, khổ không chết, có nhà cửa, có xe hơi. Nhưng lừa cũng có ước mơ đúng không?"

Thư Sướng gật đầu.

"Cho nên không được kết hôn chỉ vì kết hôn, muốn kết hôn phải tìm một người mình thích". Uống hết nửa chai sa kê, Thôi Kiện bắt đầu nói nhiều, vẻ mặt rất phấn chấn nhưng lời nói lại không rõ ràng lắm.

Thư Sướng ăn thịt bò, cảm thấy hình như hôm nay sự phụ có chuyện kích động gì đó.

"Thư Sướng, lời này cô cũng phải nhớ kĩ: Đừng quá thực tế đến mức đánh mất chính mình để thỏa mãn ham muốn cá nhân. Cô cho tôi biết ấn tượng của cô đối với Tổng biên tập như thế nào?"

Thư Sướng sửng sốt, suýt nữa bị sặc nước miếng.

"Tổng biên tập nghiêm khắc có thừa, mềm mỏng không đủ, có năng lực, có sức hấp dẫn". Cô trả lời rất đúng trọng tâm.

Thôi Kiện cười hê hê mấy tiếng, "Đúng, đây chính là phong độ của lãnh đạo, chỉ có thể tán thưởng, không được đăm mê. Thư

Sương, để có ngày hôm nay cô cũng phải rất vất vả. Tôi còn nhớ khi cô vừa theo tôi, đúng là ngốc thật, ngay cả viết tốc kí đơn giản cũng không biết, câu hỏi nào cũng rất trẻ con. Nhưng bây giờ ai dám nói cô ngốc? Cho nên nhất định phải giữ được chính mình, không được chỉ nghĩ đến cái trước mắt. Chỉ cần vài năm nữa là cô có thể vượt xa sư phụ".

Thư Sương mở to mắt nhìn sư phụ, cô không rõ trọng điểm vấn đề Thôi Kiện nêu ra là gì.

Thôi Kiện tặc lưỡi, "Nhất định bắt sư phụ phải nói toạc ra à? Sau này không được quá gần gũi với Tổng biên tập".

Thư Sương càng không hiểu, khoảng cách giữa cô và Bùi Địch Văn đã thay đổi sao?

"Hoa Đông buổi chiều chỉ là một điểm dừng chân tạm thời của Tổng biên tập, anh ta không thuộc về Tân Giang. Thế giới của anh ta rất lớn, lớn đến mức chúng ta không thể tưởng tượng được. Thư Sương, ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, bởi vì người bị thương sẽ là chính cô".

"Rốt cục ý thầy là gì? Thế giới của Tổng biên tập Bùi có quan hệ gì đến em à?" Thư Sương không nhịn được chất vấn.

Thôi Kiện xua tay, "Tốt nhất là không có quan hệ gì, cô cứ làm phóng viên, anh ta cứ làm... Ôi, cô đúng là ngốc thật, uống rượu đi!"

"A", Thư Sương mấp máy môi, càng nghĩ cô càng không yên tâm, "Thưa thầy, có phải trong tòa soạn có người nói gì về em không?"

"Không có", Thôi Kiện lắc đầu liên tục, "Tôi... Đây là một lời nhắc nhở hữu nghị từ góc độ của một người thầy".

Thư Sướng chớp chớp mắt, hình như mình cũng không có gì để nói. Ngược mắt lên thấy Thôi Kiện đã đỏ bừng mặt, cô nghĩ chắc là ông ta uống nhiều nên nói liên thiên.

Ăn xong đi ra, Thôi Kiện bước đi cũng loạng choạng, Thư Sướng không dám để ông ta lái xe mà tự mình lái xe đưa ông ta về nhà. Nhìn ông ta bước vào cửa, Thư Sướng nảy ra ý định gọi điện thoại cho Tạ Lâm.

"Gì thế? Lại muốn đến tá túc à?" Tạ Lâm hỏi.

"Không phải, vừa uống chút rượu với sư phụ, đang ngồi hóng gió, không biết tại sao lại nghĩ đến chị".

"Ông ta điên rồi à, dạo trước ông ta chảy máu dạ dày một trận, vậy mà còn dám uống rượu?" Tạ Lâm như một thùng thuốc nổ, "Em đưa điện thoại cho cái gã bắt lực kia, nếu ông ta muốn chết thì không ai ngăn ông ta, nhưng bây giờ chị đang bận, không có thời gian đến dự tang lễ ông ta đâu".

"Em với sư phụ vừa về rồi, sư phụ tự lái xe về".

"Cái gì? Đầu óc em làm sao thế? Ông ta uống như vậy mà em lại để ông ta lái xe?"

"Em không ngăn được sư phụ".

"Được rồi, được rồi, không muốn nghe chuyện của ông ta nữa, thôi nhé!" Tạ Lâm giận dữ gác điện thoại.

Thư Sướng nhàn nhã nghiêng đầu dựa vào vô lăng, ung dung nhìn ra bên ngoài.

Mười lăm phút sau cô nhìn thấy chiếc xe Jeep đậm chất chơi của Tạ Lâm lao tới nhanh như chớp.

Cô mỉm cười, về nhà thôi, dành không gian rộng rãi cho đôi oan gia tha hồ giày vò!

Chiếc Chery lặng lẽ chạy vào đầu ngõ, một chiếc Mercedes Benz màu đen ngược chiều lịch thiệp chuyển từ đèn pha sang đèn cốt lướt qua cạnh xe Thư Sướng.

Đèn phòng ngủ trên tầng vẫn sáng, Thư Tổ Khang và Vu Phân ngày mai phải dậy sớm đến sân bay nhưng tối nay lại hưng phấn không ngủ được.

Thư Sướng nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng khách, bật công tắc điện, đứng sững người nhìn ba chén trà trên bàn.

"Mẹ ơi, nhà mình vừa có khách à?" Cô đi lên cầu thang hỏi mẹ.

Vu Phân mở cửa ra, "Là Tổng giám đốc Ninh, anh ta mới từ Bắc Kinh về đã đến thăm chúng ta luôn".

"Đúng là thịnh tình". Thư Sướng nhíu mày nghi ngờ.

"Người ta khách sáo mà! Anh ta còn hỏi thăm con đấy!"

"Mẹ nói gì với anh ta?"

"Mẹ nói con làm ở tòa soạn báo, sắp sửa cưới chồng, nói chung là chuyện phiếm ấy mà. Anh ta nói nghề chữa bỏng tổ truyền của bố con không thể để mai một như vậy được, nên mở một phòng khám

chuyên nghiệp. Anh ta còn khuyên mẹ đến công viên khiêu vũ hay luyện Yoga. Anh chàng Tổng giám đốc Ninh này đúng là không tồi, ăn nói lễ độ, tính tình nhã nhặn".

"Mẹ với bố đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai con đưa bố mẹ ra sân bay".

"Không cần, Trưởng phòng Phùng đã nói sẽ điều xe tới đón mà. Con ở nhà nhớ ăn ngủ đầy đủ, trông nhà cẩn thận, chăm sóc bản thân tử tế, rảnh rỗi thì đến thăm Thần Thần".

Thư Sướng xoay người đi xuống cầu thang không nói nữa, trong đầu có hàng ngàn ý nghĩ, không lẽ dạo này vị Tổng giám đốc Ninh Trí đó hết việc để làm?

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Mái tóc dài ngang lưng đã cắt thành tóc ngắn gọn gàng, Thư Sương đứng trước gương, cảm thấy mái tóc mới này rất lạ lẫm, đây cũng coi như là thể hiện của quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới!

Hết kì nghỉ phép đến tòa soạn làm việc, kiểu tóc mới của cô gây ra một trận rối loạn nho nhỏ. Các cô gái vây quanh cô vừa đánh giá vừa khen ngợi, đương nhiên nội dung khen ngợi cũng không hề nhất trí, như thể Thư Sương có những năm sáu kiểu tóc mới khác nhau, sau đó mọi người sôi nổi thảo luận kiểu tóc phù hợp với từng người trong văn phòng.

Thư Sương rất không quen bị người khác soi mói bình phẩm như vậy, cô mất tự nhiên gạt gạt tóc ra sau tai, quan sát xung quanh và bất ngờ khi không thấy bóng dáng Tạ Lâm đâu. Đi vào phòng làm việc, Trưởng phòng thông báo chín rưỡi đến phòng hội nghị ở tầng hai mươi dự hội nghị phóng viên thường lệ hàng tháng, trình bày các chủ đề mỗi phóng viên định đưa tin tháng sau.

Cô gạt đầu, trước khi nghỉ phép cô đã chuẩn bị xong nội dung công tác tháng sau rồi. Mở máy tính in tài liệu xong, thấy đã đến giờ họp, cô vội vàng đi lên tầng hai mươi.

Hội nghị phóng viên thường lệ hàng tháng bao giờ cũng vô cùng náo nhiệt.

Bình thường các phóng viên tòa soạn đều đi thu tin suốt ngày, đến các cơ quan, các công ty, các trường học, đến tất cả các xóm, ai cũng bận việc của mình, rất khó nhìn thấy mặt. Chỉ có đến hội nghị thường lệ cuối mỗi tháng phóng viên các mảng mới tụ tập lại một phòng, truyền đạt ý tưởng của lãnh đạo, trao đổi thông tin các bên, thảo luận tư tưởng đưa tin, bàn bạc nội dung trọng điểm, tán gẫu về tin tức bốn phương, chuyện người nổi tiếng, sao ca nhạc chạy sô, cơn sóng gió trong ngành bóng đá, rau cỏ bao nhiêu tiền một mớ.

Trình độ trên đầu bút thể hiện trên mặt báo, tài hoa trên đầu lưỡi hiển lộ trong hội nghị.

Vừa bước vào phòng hội nghị Thư Sướng đã nhìn thấy Đàm Tiểu Khả đang bị mấy chàng trai có hormone nam tính phát triển bao quanh. Đây là lần đầu tiên Đàm Tiểu Khả tham gia hội nghị phóng viên thường lệ, cô ta có ngoại hình xinh xắn dễ thương nên đương nhiên sẽ được người khác chú ý. Một số người bạo dạn đã bắt đầu buông lời ong bướm, những người có lòng mà không có gan thì chỉ quan sát đáng người cô ta cho bồ mắt.

Thật lạ là khi được trọng đãi thế này Đàm Tiểu Khả lại tỏ ra bối rối, ngay cả nụ cười cũng rất gượng gạo. Cô ta khẽ cắn môi, ánh mắt đảo quanh, đến lúc nhìn thấy Thư Sướng, Đàm Tiểu Khả lập tức sáng mắt lên.

"Thư tử", cô ta gọi một tiếng rồi đẩy đám người ra chạy tới chỗ Thư Sướng.

Thư Sướng chỉ gật đầu theo phép lịch sự rồi chuyển ánh mắt đến chỗ các phóng viên khác.

"Xin lỗi, cho em mượn Thư tử một chút". Đàm Tiểu Khả cười hờn dỗi với các phóng viên khác rồi kéo Thư Sướng đến một góc của phòng hội nghị.

Thư Sướng nhẹ nhàng đẩy tay cô ta ra, hỏi lạnh nhạt, "Có việc gì à?"

Đàm Tiểu Khả hơi méo mào, khuôn mặt tủi thân nhăn nhó, "Anh chàng bạn học kia của chị bắt nạt em!"

Thư Sướng hơi bất đắc dĩ nhìn cô ta, nếu có thể thì cô rất muốn bịt tai lại.

"Mấy ngày liền anh ấy không gọi điện cho em, cũng không nghe điện thoại của em".

"Thế thì cô đi tìm anh ta đi!" Thư Sướng chớp mắt, giọng nói lộ vẻ xa cách.

Đàm Tiểu Khả vẫn coi Thư Sướng như thân nhân, hoàn toàn không nhận ra vẻ xa cách đó, "Em không biết anh ấy làm việc ở đâu!"

Đầu óc Thư Sướng gần như đoản mạch, tính yêu của cô ta đúng là vô điều kiện.

"Liên lạc duy nhất giữa em và anh ấy chính là điện thoại di động, bây giờ anh ấy không nghe máy thì em cũng không tìm được anh ấy. Nhưng mà có Thư tử nên em cũng không lo".

"Nhỡ đâu anh ta có vợ rồi, hoặc anh ta có bạn gái rồi thì sao? Cô... Tại sao cô có thể yêu anh ta mà không hỏi gì hết như vậy?"

Đàm Tiểu Khả cười hì hì, "Nếu anh ấy đã có vợ hay bạn gái thì đương nhiên Thư tử sẽ nói với em. Có điều em tin rằng cho dù anh ấy có bạn gái thì đó cũng không phải là tình yêu. Em mới là người thích hợp nhất với anh ấy. Thư tử, chị không biết đâu, em với anh ấy cực kì hiểu nhau, ở bên anh ấy em thấy rất thoải mái. Anh ấy cái gì cũng tốt, chăm sóc chu đáo, ít ba hoa nịnh bợ nhưng cũng không phải chậm hiểu, còn rất hài hước nữa chứ không phải loại đàn ông khô khan giả vờ đứng đắn. Tóm lại là em đã nhận định anh ấy chính là chân mệnh thiên tử của em".

Thư Sướng gật đầu với cô ta, định nói gì đó nhưng lại thôi.

"Thư tử..." Đàm Tiểu Khả lắc lắc tay cô làm nũng, "Chị có thể gọi điện cho anh ấy giúp em hay không, em lo anh ấy bị ốm, nếu không thì cũng có chuyện bất ngờ gì đó!"

"Anh ta không nghe điện thoại của cô thì làm sao lại nghe điện thoại của tôi được?" Thư Sướng lắc đầu lực bất tòng tâm, có lẽ Dương Phàm cũng cần vài ngày để gặm nhấm sự vui mừng sau khi giành lại được tự do.

"Chị gọi điện đến văn phòng anh ấy! Anh ấy nói với em rằng anh ấy là một công chức, còn là cán bộ gì đó nữa cơ!"

"Thực ra tôi và anh ta rất ít liên lạc với nhau". Thư Sướng cười cười xin lỗi, trong lòng tràn ngập bi thương.

"Nhưng Tân Giang cũng không lớn, chị chưa đi họp lớp họp trường gì với anh ấy à?"

"Tôi... Sự phụ tôi đang gọi". Thư Sướng đứng dậy như được đại xá đi đến chỗ Thôi Kiện, sau lưng như bị gai đâm.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, vì sao sau khi li hôn mình vẫn phải chịu đựng sự quấy nhiễu như vậy?

Thôi Kiện đang ngồi cùng một đám phóng viên thâm niên, nhìn thấy Thư Sướng, ông ta tỏ ra hơi lúng túng.

Đến phần chọn nội dung viết bài tháng tới, đây chính là lãnh địa của các phóng viên lớn, phóng viên lớn đương nhiên phải được phân chia các sự vụ quan trọng, còn phóng viên nhỏ chuyên viết tin vặt vãnh thì chỉ có nước đứng sang một bên.

Thư Sướng thuộc về loại phóng viên nhỏ trong số các phóng viên lớn, vì vậy cũng có một ghế trong lãnh địa.

"Cô Thư, đến lượt cô phát biểu đây!" Phóng viên chủ chốt của mảng tin tức xã hội mỉm cười nói với cô.

"Gần đây tôi có viết một bài báo về một cảnh sát thi hành án cặp bồ với người yêu cũ rồi bắn chết chồng tình nhân, sau khi viết xong tôi tràn đầy cảm xúc, muốn viết một loạt bài về các vụ phạm tội liên quan đến hôn nhân. Mặc dù trong xã hội hiện nay li hôn đã trở thành một chuyện rất đơn giản nhưng vì dính dáng đến các vấn đề phân chia tài sản và nuôi dưỡng con cái nên vẫn có rất nhiều người đi lên con đường phạm tội. Tôi đã tìm được không ít trường hợp ở trên mạng, có một số..." Thư Sướng cầm tập tài liệu, nói rất thông thả.

"Lần trước cô Thư viết loạt bài về quan chức cấp cao sa ngã và đã xuất bản thành sách, đề tài lần này cũng rất hấp dẫn, có thể khiến một số người đã bước lên rìa tội lỗi tỉnh táo lại, tôi tán thành".

"Suy cho cùng thì tâm tư phụ nữ bao giờ cũng tinh tế, có thể khai thác được những vấn đề mà chúng tôi thường xem nhẹ. Cô Thư,

nếu loạt bài này lại được xuất bản thì cô sẽ lập kỉ lục trong tòa soạn báo chúng ta, sau này rất khó bị phá vỡ".

"Sau này nói không chừng cô Thư có thể trở thành một tác giả rất nổi tiếng như Kha Vân Lộ, Lưu Tâm Vũ đấy!"

...

Mọi người vui vẻ mồm năm miệng mười, cố gắng thể hiện sự cơ trí, sâu sắc, hài hước, rộng lượng của mình. Thực ra có người nào trong lòng không cảm thấy ghen tị, Thư Sướng mới bao nhiêu tuổi, nếu sau lưng không có Bùi Địch Văn nâng đỡ thì có thể thành công dễ dàng như vậy sao?

Tuy nhiên phóng viên là người chịu trách nhiệm đưa tin một cách chân thực chứ không phải người viết tiểu thuyết best seller, quá coi trọng việc xuất bản cũng không phải chuyện tốt.

Hội nghị thường lệ kết thúc trong bầu không khí vui vẻ, Thư Sướng thu dọn tài liệu, lặng lẽ liếc Đàm Tiểu Khả, cô ta cũng đang nhìn về phía này, vẻ mặt sốt ruột như có chuyện cần nói.

Cô vội vàng lách qua đám người chen ra ngoài từ cửa sau.

"Thư Sướng!" Một người nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Thư Sướng quay đầu lại, Bùi Địch Văn mỉm cười, "Vừa rồi anh ở bên ngoài dự thính hội nghị thường lệ, em đưa các tài liệu liên quan đến chủ đề lựa chọn cho anh xem một chút".

Qua vai Bùi Địch Văn, Thư Sướng nhìn thấy Đàm Tiểu Khả cong môi đi đến thang máy với vẻ rất không cam lòng, còn vừa đi vừa ngoái đầu lại.

Các phóng viên khác cung kính gật đầu chào Bùi Địch Văn, chỉ chốc lát toàn bộ mọi người đã đi hết.

Trên hành lang tầng hai mươi chỉ còn lại Thư Sương và Bùi Địch Văn.

Không gian yên tĩnh đến mức Thư Sương có thể nghe thấy tiếng thở của mình rất rõ ràng, cô nín thở trầm ngâm cúi đầu, xoa xoa tay, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Anh không đồng ý với chủ đề này". Bùi Địch Văn đọc xong tài liệu, ngẩng đầu lên, "Bây giờ tỉ lệ li hôn mỗi năm một cao, các trường hợp cưới vội bỏ sớm nhiều vô số kể, những trường hợp em tìm được chỉ là một bộ phận cực nhỏ, không có ý nghĩa đại diện gì. Hơn nữa những chuyện như vậy thường xuyên được đăng trên các tạp chí phụ nữ, chẳng hạn như tờ Tri âm. Hoa Đông buổi chiều không phù hợp với những bài báo lá cải kiểu này, đồng thời cũng không có nhu cầu đối với những tin tức như thế này. Trên mạng có bao nhiêu tiểu thuyết tình cảm do các tác giả nữ viết còn thú vị hơn nhiều".

Vốn Thư Sương còn tràn đầy tự tin, những lời của Bùi Địch Văn giống như một thùng nước đá hắt tới khiến cô lạnh buốt từ đầu đến chân. Nhưng cô lại không thể không thừa nhận anh nói cực kỳ chính xác, có điều tại sao không thể nói mềm mỏng một chút, vòng vo một chút? Anh nói thẳng như vậy khiến cô rất khó xuống nước, mặt cô hết trắng lại đỏ, môi cô in hằn dấu răng, không khỏi sinh ra một chút giận hờn với Bùi Địch Văn nhưng lại không dám phát hỏa nên đành phải nhẫn nhịn đến mức đỏ bừng mặt.

"Em đã có một khởi đầu tốt, vì vậy những bước tiếp theo càng phải cẩn thận. Bây giờ em cứ tập trung làm công việc của một

phóng viên pháp trị, viết tốt từng bài báo một là được".

"Vâng!"

Bùi Địch Văn gập chiếc cặp tài liệu lại, đưa mắt đánh giá Thư Sướng, quả nhiên lời nói thật bao giờ cũng khó nghe, cô bé này lại không vui rồi.

"Giận rồi à?" Khóe môi anh tạo thành một độ cong dễ coi.

"Sao em có thể giận Tổng biên tập được!"

"Nghe giọng nói đã thấy bất thiện rồi, Bùi Địch Văn cười thành tiếng, "Được rồi, thái độ của anh không tốt, buổi tối dẫn em ra ngoài chơi coi như xin lỗi em".

"Em không giận mà".

"Không giận thì càng tốt, vậy em dẫn anh ra ngoài chơi".

"Em... Buổi tối em còn có việc khác". Thư Sướng vẫn còn âm ức.

"Vớ ai? Cảnh sát Mực à?"

"Không phải, là... Tạ Lâm". Đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, đúng lúc này điện thoại di động của Thư Sướng đổ chuông, trên màn hình chính là đại danh của Tạ Lâm.

"Anh xem, chị ấy gọi điện đến giục rồi này!" Thư Sướng bấm phím từ chối cuộc gọi, trong lòng quả thực mừng rỡ như điên.

Bùi Địch Văn gật đầu, lạnh lùng hỏi, "Hai người hẹn nhau đi ăn trưa à?"

Thư Sướng ngẩn ra, quay đầu lại nhìn mặt trời rực rỡ bên ngoài, cười cười ngượng ngùng, "Chị ấy... Tính chị ấy hay sốt ruột, chỉ sợ em không giữ lời, bình thường buổi trưa đã bắt đầu giục bữa tối rồi".

"VẬY à, thì ra anh còn thật sự không hiểu nhân viên của mình, anh vẫn cho rằng cô ấy là một người lè mề".

Thư Sướng gượng cười ha ha, "Người nào cũng có hai mặt cả".

"Thế em còn mặt nào nữa mà anh không thấy?"

Trước mặt anh, cô hoàn toàn không có thể diện gì cả, có lẽ thể diện đã mất sạch từ tám trăm năm trước rồi, "Trong mắt anh, em chỉ như một đứa trẻ con trần trụi". Cô thở dài tự giễu, nói xong mới cảm thấy lời này không phù hợp lắm, cô vội vã sửa lại, "Ý của em là về mặt tư tưởng, trước mặt anh em không giấu được gì cả".

"Thế còn một mặt nữa? Anh vẫn không thấy". Bùi Địch Văn đưa tay cầm, tiếc nuối tặc lưỡi.

"Tổng biên tập Bùi..." Thư Sướng xấu hổ đỏ bừng mặt.

"Ha ha", Bùi Địch Văn cao giọng cười to, "Hôm nay buông tha cho em vậy. Thế này nhé, em với Tạ Lâm đi ăn tối, sau khi ăn xong thì anh dẫn em đến nơi khác chơi".

"Em... có việc thật", Thư Sướng cảm thấy hôm nay rõ ràng Tổng biên tập không có ý định nhân nhượng.

"Nếu em muốn nhìn thấy mẫu mã của Khúc bi ca hoàng hôn thì không được đến muộn". Bùi Địch Văn đưa tay vuốt mái tóc ngắn của cô, hơi nheo mắt lại, "Kiểu tóc này rất hợp với em, anh thích".

Anh xoay người một cách tao nhã rồi bước từng bước lên cầu thang.

Thư Sướng đứng sững người, một hồi lâu sau mới trở lại bình thường, trong lòng oán thâm anh vài câu theo thói quen rồi mới gọi điện cho Tạ Lâm.

Tạ Lâm hẹn Thư Sướng đi ăn tối thật.

"Có mấy khách hàng quảng cáo thường qua lại và một khách hàng lớn mới liên hệ, chị chủ trì, em đến đỡ rượu giúp chị. Đúng rồi, có một khách hàng mới rất trẻ, rất đẹp trai, không phải em vẫn muốn tìm một người có tiền để tự bán mình à, để chị làm mối cho hai người".

"Chị muốn chết à? Em không đi". Thư Sướng vừa vào thang máy vừa từ chối.

"Em không đi thì nhớ đừng hối hận! Nói với em nhé, anh chàng đẹp trai này không giống cái gã mặt người chết ở tầng trên đâu, người ta vừa nhã nhặn vừa khiêm tốn, công ty anh ta đã lên sàn rồi mà vẫn rất lễ độ lịch thiệp với mọi người. Chị nhờ anh ta lôi kéo quảng cáo giúp mà anh ta lập tức nhận lời ngay".

Thư Sướng rùng mình, nếu có thiết bị thì chắc sẽ có thể đo được một dòng điện chạy qua mỗi sợi tóc cô.

"Công ty đó là?"

"Công ty bất động sản Trí Viễn, đã nghe nói bao giờ chưa? Tổng giám đốc của họ tên là Ninh Trí, oa, đúng là tuấn tú lịch thiệp, nếu không nghĩ đến em thì chị đã ra tay từ lâu rồi".

Đâu chỉ nghe nói mà còn nghe quá nhiều ấy chứ, Thư Sướng cười nhẹ, "Được rồi, vậy tối chị em mình gặp nhau!" Nếu không đi thì thật có lỗi với vị Tổng giám đốc có tần suất xuất hiện cực cao này!

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Để tránh mặt Đàm Tiểu Khả, cả buổi chiều Thư Sướng chỉ ở trong phòng tư liệu, điện thoại cũng chuyển sang chế độ rung. Tạ Lâm hẹn gặp nhau lúc bảy giờ, bảy giờ đi thì hơi sớm, mà bố mẹ đã đến Hải Nam du lịch nên về nhà cũng chỉ có một mình.

Đột nhiên Thư Sướng cảm thấy mình như một cái cây phiêu bạt, không biết nên cắm rễ ở nơi nào.

Khi tức giận phụ nữ thích đi dạo phố, lúc vui vẻ phụ nữ vẫn thích đi dạo phố. Bây giờ thời tiết đã chuyển sang thu, lục hết tủ áo cũng chỉ thấy vài chiếc áo gió, Thư Sướng nghĩ có lẽ nên đến bách hóa Thái Bình Dương xem mấy quầy hàng quen có quần áo thu kiểu mới hay không, phải mua mấy chiếc để an ủi tâm tình mệt mỏi của mình mới được.

Nghĩ là phải làm ngay.

Chiếc Chery chậm rãi chạy ra khỏi nhà để xe, ra khỏi cổng tòa soạn báo, Thư Sướng quan sát xem có người đi bộ trên đường không và đột nhiên nhìn thấy Dương Phàm đang đứng bên lề đường đối diện, nhất thời cô không nói được gì.

"Anh yêu..." Một người khác cũng đồng thời nhìn thấy Dương Phàm là Đàm Tiểu Khả, cô ta chạy băng qua đường như gió, hoàn

toàn không kiêng nể gì ánh mắt kinh ngạc của các đồng nghiệp, không thèm nhìn dòng xe cộ như nước chảy, nhào vào trong lòng Dương Phàm thể hiện tình cảm của mình không hề che giấu.

"Em tưởng là anh phớt lờ em rồi, người ta đang đau lòng đây!" Đàm Tiểu Khả làm nũng đưa hai tay ôm cổ Dương Phàm, gương mặt vui vẻ lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Dương Phàm cười gượng gạo, "Sao lại phớt lờ em được, chẳng qua là anh hơi bận..." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt anh ta không hề nhìn Đàm Tiểu Khả mà vẫn nhìn quanh, đến tận lúc phát hiện chiếc Chery ở bên kia đường mới dừng lại.

Có điều Thư Sướng đã không còn nhìn về phía anh ta nữa.

Không chỉ là trái tim mà ngay cả chân răng cũng lạnh ngắt. Mấy ngày hôm trước người đàn ông này còn dày mặt nói với cô rằng người anh ta yêu là cô, anh ta và Đàm Tiểu Khả không hề có gì. Bây giờ vừa mới li hôn xong đã vội vàng chạy tới hào phóng thể hiện tình cảm ngay trước mắt cô, đây có phải là một cách khiêu khích hay chứng tỏ bản thân không?

Lại một lần nữa Thư Sướng cảm thấy li hôn Dương Phàm thật sự là quá sáng suốt. Nhưng cuộc hôn nhân chưa thành hình này lại khiến Thư Sướng cảm thấy mình đã vĩnh viễn đánh mất một loại cảm giác, một loại cảm giác đối với tình yêu, đối với đàn ông.

Cô biết cô sẽ không sống độc thân cả đời, trong đời cô còn sẽ xuất hiện một người đàn ông khác đi cùng cô đến những ngày tháng cuối cùng, nhưng cô lại không biết mình còn có thể yêu một người, tin tưởng một người bất chấp hết thảy nữa hay không.

Vì vậy tâm tình Thư Sướng trở nên bức bối, cô không nén được giận, hận không thể tiến lên cho anh ta một cái bạt tai, cao giọng mắng nhiếc sự dối trá của anh ta.

Nhưng cuối cùng cô không làm gì cả, run run khởi động xe, không nói một tiếng lái xe vào dòng xe cộ tan tành, đường thẳng thì đi thẳng, đường cong thì đi vòng, trong đầu không nghĩ bất cứ điều gì, dường như lái xe là một việc quan trọng nhất trên thế giới này.

Đi đến một ngã tư, đèn đỏ sáng lên, xe dừng lại, cô nghe thấy điện thoại di động trong túi xách rung vù vù, ngẩng đầu nhìn lên thấy trời đã hoàng hôn, đèn đường bắt đầu chiếu sáng.

Cô xem điện thoại thấy có sáu cuộc gọi lỡ, đều là của Tạ Lâm.

"Xướng Xướng, em ở đâu đấy?" Tạ Lâm quả thực là đang gầm lên.

"Xin lỗi, đường hơi tắc, em đang đi đến chỗ chị đây". Thư Sướng chột dạ nuốt nước miếng.

"Em nghĩ Tân Giang là New York à? Nói dối cũng nghĩ cho kĩ một chút được không? Chị không cần biết em đang ở đâu, mười phút sau em phải xuất hiện trước mặt chị. Tổng giám đốc Ninh đã hỏi em không dưới mười lần rồi, chị cười cứng hết cả mặt, bịa mấy lí do mà chính mình cũng cảm thấy đáng thương. Cái con bé đáng chết này, em mà làm chị mất khách hàng lớn này thì cứ cẩn thận chị bán em sang Thái Lan làm ladyboy đấy!"

Tạ Lâm nổi giận đùng đùng gác điện thoại.

Thư Sướng chán nản nhún vai, ladyboy vốn là đàn ông, có bán cô sang Thái Lan cũng không đáng giá, chắc là Tạ Lâm giận đến

mức không nghĩ được gì nữa rồi.

Cô nhìn nhà cửa hai bên đường, cũng may, không cách nhà hàng Lâm Giang Tiên Triều mà Tạ Lâm mời khách xa lắm.

Phút thứ chín, Thư Sướng ném chìa khóa xe cho cậu bé trông xe, đi theo một nữ nhân viên nhà hàng có nụ cười nhã nhặn vào phòng Tạ Lâm đang ngồi.

Mấy người đã uống rượu được một lát, gương mặt Tạ Lâm trắng hồng hết sức xinh đẹp, chị ta cười như một đóa hoa xuân run rẩy.

Không có nhiều khách, có vài người chưa đến năm mươi thì cũng đã qua bốn mươi, không có bụng phê thì tóc cũng lơ thơ đến mức đáng thương. Trong nhóm người này đột nhiên có một khuôn mặt trẻ tuổi lạnh lùng, muốn không chú ý cũng khó.

Thư Sướng chớp chớp mắt, đúng là kì lạ, tối nay Ninh Trí khiến cô cô một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng rõ ràng hàng lông mày sắc nét và cặp môi mỏng này hoàn toàn xa lạ.

"Lát nữa tính sổ với em sau". Tạ Lâm đứng dậy đón, chị ta nhéo Thư Sướng một cái rồi kéo cô đến ngồi xuống bên cạnh Ninh Trí.

"Cô Tạ, đây chính là cô Thư tài nữ mà cô nói à? Đến chậm phải phạt ba chén". Có người kêu lên.

"Tổng giám đốc Kim, anh phải thương hương tiếc ngọc chứ, bé Thư nhà tôi trèo đèo lội suối chạy tới đây, trước hết cứ để cô ấy lót dạ một chút đã, lát nữa cô ấy sẽ kính anh sau được không?" Tạ Lâm cười nói.

"Cô Tạ đã lên tiếng rồi, tôi còn dám nói không được sao?" Tổng giám đốc Kim nhếch môi, cười tít mắt, "Vẫn nghe nói phụ nữ có tài thì không có mạo, câu này nhất định là do một đôi đũa mốc không chòi được mâm son nói ra. Các anh xem cô Tạ và cô Thư đây đều là tài nữ tiếng tăm vang dội, nhưng cũng đều xinh đẹp hết mực".

"Tổng giám đốc Kim nói thế làm người ta phổng hết cả mũi, nào, em kính anh!" Tạ Lâm cầm chén rượu lên đi tới trước mặt Tổng giám đốc Kim, tay vòng tay, mặt kề mặt, hai người uống một chén giao bôi.

Bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Thư Sướng trợn mắt há mồm nhìn Tạ Lâm, tim cô thất lại, nếu Thôi Kiện ở đây thì ông ta sẽ nghĩ thế nào?

Đây chính là sự vĩ đại của tiền tài. Trong mắt Tạ Lâm, khách hàng chính là tiền, Thư Sướng từng hỏi chị ta, cần nhiều tiền như vậy làm gì?

"Biết không, trên đời này ngoài cha mẹ thì chỉ có tiền mới cho chị cảm giác an toàn. Em thích đàn ông, nhưng có một ngày anh ta sẽ vứt bỏ em, lừa gạt em. Còn tiền thì không, nó có thể khiến em sống ung dung, sống tự tôn, sống mạnh mẽ, đàn ông có thể làm được như vậy không?"

Thư Sướng không nói được gì.

"Ăn một bát vây cá đi!" Ninh Trí gọi nhân viên mang thêm đồ ăn rồi đứng dậy múc một bát súp vây cá đặt xuống trước mặt Thư Sướng.

Thư Sướng cười lễ phép, không ăn súp mà nâng chén rượu lên, "Cảm ơn Tổng giám đốc Ninh, tôi kính anh trước". Khi nói đến hai chữ cảm ơn, giọng cô hơi nhấn mạnh một chút.

Trong mẫu tin về vụ tai nạn của Thư Thần không nhắc tới tên Thư Thần, cũng không để công ty Trí Viễn lên báo, đây chắc là công lao của Trưởng phòng Phùng.

Lúc nói chuyện, Thư Sướng cố gắng hạ thấp âm lượng, muốn nghe cho rõ nên Ninh Trí không thể không ghé đầu lại gần cô.

Ninh Trí đề chén rượu của cô xuống, "Chưa ăn gì không được uống rượu mạnh, coi như tôi nhận chén này rồi". Nói xong ngửa cổ uống hết chén rượu.

Thư Sướng vui đùa mỉm cười, chớp chớp mắt, "Tổng Giám đốc Ninh, tôi thấy hơi tò mò!"

"Tò mò cái gì?" Ninh Trí gấp cho cô một chiếc càng cua rồi ngược mắt lên nhìn cô.

Thư Sướng phát hiện vẻ mặt Ninh Trí không bao giờ thay đổi, chỉ có thể phát hiện tâm tình của anh ta qua giọng nói.

"Có phải anh cũng quan tâm nhân viên của mình như quan tâm đến gia đình tôi không?"

"Xe tôi không hề va quệt vào nhân viên của mình".

"Chuyện va quệt thông thường sau khi giải quyết đều sẽ đặt dấu chấm hết, không còn có tập tiếp theo".

Ninh Trí hơi nhú mày, "Đó là chuyện của người khác, chuyện của tôi là một bộ phim nhiều tập kéo dài vô hạn".

Thư Sướng thản nhiên cười, "Tổng giám đốc Ninh, hôm nay tôi đọc được một tin tức của mạng xã hội ở phòng tư liệu, nói về quy hoạch xây dựng của thành phố Tân Giang trong năm năm tới. Trong bản tin đó có nhắc tới việc chính quyền thành phố Tân Giang có ý định xây dựng khu vực phía bắc thành phố thành một khu đô thị mới cỡ lớn, có chung cư, phố mua sắm, tòa nhà văn phòng, bệnh viện, trường học, trường mầm non. Đây sẽ là một điểm sáng của thành phố Tân Giang, sau khi được đưa ra, phương án này đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của người dân thành phố. Chương ngại duy nhất chính là cư dân ở khu vực phía bắc thành phố rất đông và hỗn tạp, họ có cảm tình rất sâu với nơi ở đã cư trú nhiều đời nên rất khó di dời. Nhưng chiếc bánh này vẫn dù dõ được thần tiên khắp nơi. Anh mở bảng xếp hạng tỷ phú của Trung Quốc ra xem xem, vì sao trong đó có một nửa là doanh nhân ngành bất động sản? Mấu chốt chính là lợi nhuận của bất động sản nhiều không đếm được. Công ty bất động sản Trí Viễn đang hoạt động rất thành công ở Bắc Kinh, tại sao đột nhiên lại thành lập công ty con ở thành phố Tân Giang nhỏ bé này? Chẳng lẽ không phải là vì chiếc bánh ngọt này hay sao?"

Ninh Trí yên lặng nhìn cô, rất lâu không chớp mắt.

Thư Sướng cười nhạt nói thêm, "Từ đời ông nội tôi, gia đình tôi đã ở khu thành bắc, bởi vì thường xuyên khám chữa bệnh miễn phí cho mọi người nên gia đình tôi được hàng xóm láng giềng rất trọng vọng, bất kể nói câu gì, không dám nói là nhất hô vạn ứng nhưng nhất hô bá ứng thì chắc chắn. Trong khu phố có ai muốn làm việc gì thì không cần nói với người khác mà chỉ cần đến nói với bố tôi một

tiếng, nhờ bố tôi chuyển lời là được rồi. Ha ha, chắc Tổng giám đốc Ninh đã điều tra ra những chuyện này từ lâu rồi đúng không?"

"Tiếp theo có phải cô sẽ nói xe tôi đâm vào anh trai cô là hoàn toàn cố ý không?" Ninh Trí lạnh lùng hỏi.

"Người làm tin tức phải nói đúng sự thật. Chuyện đó là chuyện ngoài ý muốn, có điều lại cho Tổng giám đốc Ninh một ý tưởng. Mặc dù cổ nhân nói nhân chi sơ tính bản thiện, không nên nghĩ quá xấu về người khác, nhưng tôi vẫn tin chắc trên đời này không có chuyện tốt gì vô duyên vô cớ. Tổng giám đốc Ninh, bố mẹ tôi rất đơn thuần, thiên tai nhân họa không thể trốn tránh, chuyện xảy ra đã xảy ra, họ không trách móc anh, anh cũng đã làm những việc nên làm cho gia đình tôi. Còn những việc không nên làm thì tôi mong anh dừng lại tại đây!"

"Thư Sướng, cô rất thông minh, nhưng lại thông minh không đúng chỗ". Ninh Trí nói, đặt đũa xuống, "Vẫn nói xã hội là một thùng thuốc nhuộm, nhưng tôi cũng không ngờ cô lại bị nhuộm đến mức thay đổi hoàn toàn như vậy".

"Ồ?" Thư Sướng không hiểu rõ ý anh ta lắm.

Anh ta cũng không muốn giải thích, chỉ nghiêm mặt đứng lên nói với mọi người, "Xin lỗi, buổi tối tôi còn có một cuộc họp. Các vị cứ dùng tự nhiên, tôi đi trước một bước".

Không đợi mọi người trả lời, anh ta đã đẩy ghế đi ra ngoài.

"Thư Sướng?" Tạ Lâm bất ngờ không kịp phản ứng, vừa rồi còn thấy bọn họ thăm thẳm thì với nhau nói chuyện rất sôi nổi, sao bây giờ lại thành cục diện này?

Thư Sướng lắc đầu vô tội.

"Thức ăn mới mang lên được một nửa, Tổng giám đốc Ninh ăn thêm chút nữa, thời gian còn sớm mà!" Tạ Lâm tươi cười đuổi theo Ninh Trí.

"Chuyện quảng cáo cô cứ liên lạc với Trưởng phòng Phùng là được". Ninh Trí gật đầu xa lánh, bước chân nhanh hơn bỏ Tạ Lâm lại phía sau.

Tạ Lâm cân nhắc rất lâu, cho rằng nhất định là Thư Sướng đã đắc tội vị Tổng giám đốc đẹp trai này. Nghe giọng nói nóng vội của anh ta khi hỏi tới Thư Sướng lúc này có thể thấy anh ta có thiện cảm với Thư Sướng.

Trở lại phòng ăn, chị ta tiếp tục ồn ào kính rượu khiến mấy vị Tổng giám đốc khác hơn hờ mặt mày, nhưng thỉnh thoảng chị ta lại gửi cho Thư Sướng một ánh mắt hình viên đạn.

Thư Sướng vui đầu ăn làm như không nhìn thấy. Người khác kính rượu, cô đều chỉ nhấp môi cho phải phép. Cô không ham muốn tiền của các vị Tổng giám đốc này nên không cần quá cúi mình.

Lúc ra về Tạ Lâm đề nghị dẫn mấy người khác đi ngâm chân, mát xa, Thư Sướng lắc đầu nói mình còn có hẹn không đi tiếp được.

Tạ Lâm hung ác trợn mắt nhìn cô, bỏ lại một câu, "Chị sẽ đoạn tuyệt quan hệ với em".

Cô cười cười không nghĩ ngợi nhiều, câu này là câu cửa miệng của Tạ Lâm, không cần coi là thật.

Từng tiếng sập cửa xe liên tiếp vang lên, một loạt xe con nối nhau đi mất, hình như chỉ trong nháy mắt đã còn lại một mình Thu Sương lẻ loi đứng ở bên đường.

Cậu trông xe lái chiếc Chery của cô tới, nhìn cô với vẻ khó xử.

Cô cầm lấy chìa khóa xe, nhỏ giọng cảm ơn. Cả buổi tối cô không uống rượu nên đầu óc rất tỉnh táo. Cô biết lời mình nói đã làm Ninh Trí tổn thương, làm anh ta thẹn quá hóa giận nên mới phát tay áo bỏ đi, tuy nhiên cô không hề hối hận.

Bố mẹ không biết nhưng cô biết rõ.

Tuy nhiên đồng thời với việc bóc trần quỷ kế của Ninh Trí, cô lại cảm thấy bi thương. Trên đời này ngoài bố mẹ, thật sự bất kì ai khác đều không thể tin được.

Bất kể tình yêu hay là tình bạn đều không thể đơn thuần một trăm phần trăm, thích chỉ vì thích, yêu chỉ vì yêu. Nếu không có mục đích từ đầu thì rồi cũng sẽ tìm cách lợi dụng, đây chính là hiện thực.

Thu Sương chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên trời sao, nghe nói sau khi chết mỗi người lương thiện sẽ hóa thành một ngôi sao đi theo người thân. Thần Thần rất lương thiện, nhất định sẽ trở thành một ngôi sao rất sáng. Cô tìm kiếm, tầm mắt dần dần bị một lớp hơi nóng che khuất. Bây giờ cô rất nhớ Thần Thần, cô có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với Thần Thần, muốn được anh nắm tay cô đặt lên ngực anh rồi nói với cô: Xương Xương đừng sợ, Thần Thần sẽ bảo vệ em!

Hai mắt đau nhức, những vì sao xa xôi vô hạn, cô từ từ cúi đầu, mở cửa xe, cố bình tĩnh lại một một hồi lâu rồi mới lấy điện thoại ra,

"Tổng biên tập Bùi, anh ở đâu?" Cô lấy một viên kẹo Alpenliebe từ trong túi xách ra cho vào miệng.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Cái gọi là đến nơi khác chơi của Bùi Địch Văn thì ra là ngồi chơi mặt chược trong quán rượu.

Thư Sướng đẩy cửa ra, một hồi lâu không thể hình dung được người đàn ông đang thành thạo xếp bài, đánh bài này chính là Bùi Địch Văn vẫn ăn trên ngai trước.

"Ngồi đi!" Bùi Địch Văn kéo ghế đặt ở bên cạnh chỗ ngồi của mình, ánh mắt thoáng nhìn Thư Sướng đang không ngừng nhai kẹo, "Buổi tối ăn nhiều kẹo quá sẽ sâu răng đấy".

Thư Sướng đỏ mặt ngồi xuống.

Mấy người đàn ông ngồi cùng cũng thuộc loại không phú thì quý, tuổi tác cũng na ná như Bùi Địch Văn, trong lúc nói chuyện thường xem lẫn vài câu tiếng Anh.

"Địch Văn giới thiệu đi, cô bé này là từ khoảng trời nào rơi xuống đấy?" Người đàn ông có đôi mắt hoa đào ngồi ở cửa tây nhìn Thư Sướng.

"Anh đoán xem là khoảng trời nào?" Bùi Địch Văn vẫn chăm chú xếp mặt chược, không hề ngược mắt lên.

Thư Sướng sợ bọn họ đoán lung tung nên vội chủ động giải thích, "Em là nhân viên của Tổng biên tập Bùi, phóng viên mảng pháp luật của tờ Hoa Đông buổi chiều, em tên là Thư Sướng".

"Đồ ngốc, ngồi chơi chứ có phải đi phỏng vấn đâu mà giới thiệu đầy đủ như vậy". Bùi Địch Văn tiện tay kéo một đĩa hoa quả trên bàn đến trước mặt cô.

"Xem ra vẫn còn tương đối ngây thơ, ờ, Địch Văn bảo vệ em khá đấy". Người đàn ông mắt hoa đào cười nói.

Mọi người đều cười, Thư Sướng cũng ngượng ngùng cười theo, ngược mắt nhìn bàn tay xếp bài của Bùi Địch Văn, ngón tay thon dài, móng tay cắt tỉa gọn gàng, từng đốt ngón tay trắng mịn gợi cảm khiến cô nhìn đến mức nhập tâm. Anh lười nhác nhìn quanh một vòng rồi đẩy bài ra, "Suông!" Toàn bộ hành động đều rất nhẹ nhàng nho nhã.

Vu Phân cũng thường xuyên đánh mặt chược với hàng xóm láng giềng, đến mùa hè là bà lại kê bàn ra dưới giàn nho, đã chơi là chơi từ trưa đến tận lúc trời tối, trong sân toàn là vỏ hạt dưa và vỏ trái cây nhếch nhác. Mỗi lần nhìn thấy cảnh này Thư Sướng lại lẩm bẩm nói ngồi lâu như vậy không tốt cho cột sống, kì thực là cô ngại ồn ào lộn xộn, người thắng thì âm ỉ đòi tiền, người thua thì luôn mồm chửi mắng.

Nhưng tại sao nhìn bốn người này chơi trò quốc tuý cô lại không hề có cảm giác như vậy?

Bốn người đang chơi càng ngày càng vui thì điện thoại của Bùi Địch Văn đổ chuông, ba người còn lại không cho anh nghe máy.

"Điện thoại của ông nội tôi, không thể không nghe. Nào, Thư Sướng, em cầm bài giúp anh một lát".

"Em... không biết..." Thư Sướng sững sờ.

"Học công trình còn có thể làm phóng viên mà làm phóng viên còn sợ không học được mạt chược à?" Bùi Địch Văn ấn cô ngồi xuống vị trí của mình rồi cúi đầu nói, "Thua thì anh trả tiền, thắng thì cho em mua kẹo sữa. Anh đang thắng khá nhiều, em cứ chơi thoải mái đi".

Mặt Thư Sướng nhăn nhó như dưa dấm, nhìn một xấp nhân dân tệ trong ngăn kéo hé mở một nửa, cô nghĩ rằng số tiền này sẽ bay theo gió rất nhanh.

Bùi Địch Văn cầm điện thoại di động đi ra cửa.

Thư Sướng cố gắng ngồi xuống, cô chỉ biết mạt chược có ba chất văn - sách - vạn, có tài phao, khung xanh khung đỏ, có ù sông, ù phình, tui tui.

Vừa xếp bài xong, đang chuẩn bị mở bài thì người đàn ông mắt hoa đào đứng lên duỗi lưng một cái, "Uống mấy chén đi!"

Hai người khác gật đầu.

Người đàn ông lấy bốn cái li và một chai rượu vang ra, Thư Sướng nhìn nhận chai rượu: Château Lafite.

Người đàn ông rót cho mỗi người nửa li rồi tự mình cũng cầm li rượu lên nhấp nhấp.

Thư Sướng rất tự biết mình nên không động đến rượu.

"Sao em không uống?" Người đàn ông nhìn cô thắc mắc.

"Lát nữa em còn phải lái xe". Thư Sướng cười cười.

"Không sao, rượu này nhẹ lắm. Đây là rượu Địch Văn phải nhờ mãi mới mua được đấy, rượu ngon số một trên thế giới, Lafite, có tiền muốn mua cũng rất khó. Em đã xem phim 'Long phượng đầu' do Lưu Đức Hoa và Trịnh Tú Văn đóng chưa? Chai rượu họ ăn trộm chính là một chai Lafite giá trị xa xỉ. Theo Địch Văn thì em phải học được cách phẩm rượu!"

Thư Sướng chen vào, "Em không theo anh ấy".

Ba người đàn ông liếc nhau rồi cùng cười ha ha, "Đúng là người làm tin tức, rất nhạy cảm với câu chữ".

"Không phải nhạy cảm mà là có những vấn đề phải nói rõ ràng". Thư Sướng nổi cáu mà không biết vì sao, giọng nói trở nên lạnh lùng, điều này khiến ba người đàn ông càng thấy hứng thú.

"Thực ra nghề viết lách cũng na ná như làm nghề thoát y vũ bên ngoài, công việc đều là phô diễn, chỉ có điều một bên là phô diễn tư tưởng, còn một bên là phô diễn thân thể. Có thể nói loại phô diễn này cao quý hơn loại phô diễn khác không? Tuy nhiên khi phô diễn tư tưởng, người viết lách không bao giờ phô diễn toàn bộ mà dùng các biện pháp tường thuật, tỉ dụ, so sánh, tập trung học thức bao nhiêu năm của bản thân để phô diễn bằng nhiều cách khác nhau, tóm lại là rất vòng vo".

Thư Sướng ngẩng đầu trả lời từng chữ từng câu, "Viết tin tức viết lách nhưng xuất phát từ sự thật, trình bày một việc rõ ràng là được,

người phát biểu quan điểm là độc giả, không cần vòng vo một chút nào cả".

Người đàn ông mắt hoa đào cười cợt, "Cho nên anh mới nói Địch Văn quá kém, ngay cả một cô bé mà cũng không giải quyết được".

"Đây không phải chuyện giải quyết được hay không giải quyết được, anh ấy là Tổng biên tập của em, em rất tôn trọng anh ấy".

"Chỉ tôn trọng thôi? Không có một chút thăm mến nào à?" Người đàn ông mắt hoa đào cười rất đẹp.

"Thế giới của anh ấy và của em là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, em lại không phải tiểu nữ sinh ngốc nghếch thích chơi trò thăm yêu trộm nhớ". Thư Sướng nhướn mày nói rất rõ ràng, cô thấy người đàn ông mắt hoa đào vẫn nhìn ra bên ngoài.

Cô quay đầu lại, không biết Bùi Địch Văn đã đứng ngoài cửa bao lâu rồi.

Người đàn ông mắt hoa đào cười ha ha, "Địch Văn, thấy đau lòng chưa?"

Bùi Địch Văn đi vào như không có việc gì, anh vỗ vỗ vai Thư Sướng, cầm li rượu trước mặt cô lên uống một hơi cạn sạch, "Chúng ta tiếp tục!"

Thư Sướng xấu hổ nóng bừng mặt, không biết Bùi Địch Văn nghe được bao nhiêu. Cô làm bộ đi lấy hoa quả nhưng hai tai đỏ bừng vẫn bán đứng cô.

Bốn người lại chơi thêm mấy ván, Bùi Địch Văn chơi rất đở, cả mấy ván đều là anh thắng, người đàn ông mắt hoa đào thua cực

thảm, anh ta cười khở rút cả ngăn kéo ra đưa cho Bùi Địch Văn.

Thư Sướng nhìn bọn họ, cô không tiện xin phép về trước nhưng lại không thấy Bùi Địch Văn để quyền Khúc bi ca hoàng hôn in thử ở đâu, đành phải ngồi thấp thỏm như ngồi bàn chông, ăn hết cả đĩa hoa quả, vào nhà vệ sinh mấy lần.

Mười một giờ tối, cuối cùng mấy người cũng đứng dậy âm ỉ rủ nhau đi ăn đêm. Bùi Địch Văn nói ngày mai phải họp sớm nên tối nay không thức khuya được, mấy người tan cuộc ai về nhà nấy.

Thư Sướng thận trọng đứng bên cạnh chiếc Chery của mình định chờ Bùi Địch Văn đi trước rồi mới lên xe.

"Anh uống rượu, em đưa anh về!" Bùi Địch Văn không thèm nhìn chiếc Continental Flying Spur mà mở cửa xe Thư Sướng, ngồi vào, thắt dây an toàn rồi nhắm mắt lại.

Thư Sướng sờ sờ mũi rồi ngoan ngoãn lên xe, lo lắng lái xe lên đường.

Đến ngã tư gần Khế Viên, đột nhiên Bùi Địch Văn nói, "Anh hơi chóng mặt, ra bờ sông hóng gió đi!"

"Bờ sông nào?" Thư Sướng hỏi hết sức thận trọng.

"Nếu anh nói muốn đến cầu vượt sông thì em có từ chối không?" Bùi Địch Văn dụi dụi mắt nhìn cô.

Thư Sướng cười cười cam chịu, đánh tay lái quay xe ra khỏi nội thành chạy tới cầu vượt sông.

Xe vừa đến cầu thì nghe thấy tiếng còi hơi rất dài, đây là tín hiệu xuất phát của chuyến phà đêm cách đó không xa. Nhìn qua cửa sổ xe, Thư Sướng thấy một chiếc phà chậm rãi rời bến đi ra giữa sông trong bóng đêm.

Mặc dù cầu vượt sông đã thông xe hơn nửa năm nhưng vẫn có rất nhiều xe cộ quen đi phà, ngành giao thông thành phố Tân Giang cũng không hạ lệnh xóa bến phà nên dần dần bến phà này trở thành một phong cảnh hoài cựu bên bờ sông.

"Dừng xe". Xe chạy lên cầu, Bùi Địch Văn đột nhiên ngồi thẳng dậy.

Thư Sướng cho rằng anh muốn nôn nên vội vàng tấp xe vào lề rồi tìm nước và khăn giấy.

Bùi Địch Văn mở cửa xe đi thẳng đến thành cầu, gió đêm thổi vù vù bên tai, nước sông dưới cầu cuộn cuộn chảy về đông như thiên binh vạn mã.

Thư Sướng bất an đứng phía sau anh, hai chân run run không khống chế được.

Lúc này trên cầu đã rất ít xe cộ, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy qua chỗ họ.

"Hồng xe à?" Một chiếc xe tải chở hàng dừng lại bên cạnh họ, người tài xế nhiệt tình hỏi.

Thư Sướng quay lại lắc đầu, "Không".

"Hai vợ chồng cãi nhau à? Có chuyện gì mà không thể giải quyết được mà phải đến đây giận dỗi, đừng nghĩ quẩn! Đàn ông phải bao

dung một chút, về nhà đóng cửa bảo nhau là xong thôi mà!"

"Chúng tôi không phải... Ờ..."

Bùi Địch Văn đột nhiên quay người lại đưa tay kéo Thư Sương, "Cảm ơn, chúng tôi chỉ lên đây tản bộ thôi".

"A, chơi trò lãng mạn à? Thế mà không nói sớm!" Tài xế mỉm cười hiểu ý rồi bấm còi nghênh ngang đi mất.

"Tổng biên tập Bùi, chúng ta về thôi". Thư Sương cố gắng làm cho chính mình không tỏ ra bối rối rồi cười nói với Bùi Địch Văn.

"Thư Sương, rốt cục thế giới của em là kiểu gì? Có gì bất đồng với thế giới của anh?" Anh không trả lời cô mà nhìn cô với vẻ quái dị.

"Anh... anh là Tổng biên tập..." Thư Sương bị vẻ mặt của anh làm sợ đến mức lắp bắp, cô quay đầu nhìn nước sông cuộn cuộn, co quắp nghiêng người về phía trước, gần như cả người lọt thỏm trong lòng anh.

"Tiếp tục!" Bùi Địch Văn nhìn cô khuyến khích.

Cô trợn mắt, nhờ ánh trăng cô nhìn thấy hàng lông mi dày đặc của anh khẽ chớp chớp, những sợi lông mi phản chiếu ánh sáng lấp lánh như được phết mật.

"Em sẽ làm một phóng viên tốt, không để anh... thất vọng..." Cô nói như học thuộc lòng, sợ đến mức trong đầu trống rỗng.

"Thượng Đế..." Bùi Địch Văn nhắm mắt lại, "Câu tiếp theo câu này của anh là gì?"

"...Thư Sướng, anh rất coi trọng em ". Cô gần như không biết phải suy xét thế nào nên đành phải đi theo suy nghĩ của anh.

"Thì ra em vẫn nhớ". Anh cười nhẹ một tiếng, đưa tay kéo cô vào lòng, bắt đầu hôn cô trước khi cô kịp phản ứng lại.

Môi anh khẽ chạm lên môi cô rồi lập tức trùm lên, cuồng nhiệt như lửa, từ từ xâm nhập. Cô né tránh về phía sau theo bản năng nhưng một tay anh ôm eo cô, một tay nâng đầu cô lên, không hề có ý để cô tránh né.

Từ một mớ hỗn độn trong đầu Thư Sướng nảy ra một từ: Hoang đường! Điên rồi, lại có chuyện gì xảy ra thế này? Minh và Bùi Địch Văn lại hôn nhau, hiện tượng này giải thích thế nào? Loạn tình sau cơn say? Mê tình trong bóng đêm? Lấy hôn báo ân?

Cô hoàn toàn không có cơ hội phân tích rõ ràng, nụ hôn của Bùi Địch Văn càng ngày càng cuồng nhiệt, anh mút lưỡi cô, cuốn lưỡi cô, vội vàng như thể anh đã nhẫn nhịn quá lâu, đã chờ đợi rất lâu rồi.

Hai luồng ánh đèn ô tô từ xa chạy tới, ánh đèn chiếu vào người họ, có người hạ cửa kính xe huýt sáo với họ, đồng thời còn bấm còi liên tục.

Thư Sướng bừng tỉnh, vội vàng đẩy vai anh, tìm cách thoát khỏi vòng tay anh.

Bùi Địch Văn lưu luyến rời khỏi môi cô nhưng vẫn ôm chặt lấy cô. Cô áp sát ngực anh, nghe thấy tim anh cũng đập dồn dập giống như mình.

"Nhìn thấy không, ánh trăng trên trời, nước chảy dưới cầu, mặt đất chúng ta đứng, thậm chí cả hơi thở của chúng ta cũng giống nhau, rõ ràng chúng ta ở trong cùng một thế giới, vì sao em phải phủ nhận?" Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mũi cô.

"Không giống, anh là ông chủ, em là người làm thuê", cô lí nhí mở miệng, "Thỏ không ăn cỏ gần hang".

"Anh không phải thỏ, em cũng không phải cỏ. Em là phóng viên báo chiều, anh là Tổng biên tập báo chiều, đều làm thuê cho tòa soạn, làm gì có ông chủ với người làm thuê ở đây?"

"Tiền lương của anh cao hơn em quá nhiều".

"Có phải em đang ám chỉ anh phải tăng lương cho em không?"
Bùi Địch Văn cười dịu dàng.

Thư Sướng tức giận đến đến mức suýt nữa cắn đứt lưỡi mình, cô ngẩng đầu bất đắc dĩ, "Tổng biên tập Bùi, không được lấy em ra làm trò đùa. Tối nay anh say rượu, em sẽ không coi chuyện này là thật".

"Nhưng anh rất nghiêm túc".

"Từ... bao giờ?" Thư Sướng trợn tròn mắt không dám tin.

"Bây giờ".

Thư Sướng chậm rãi thở dài một hơi, "Tổng biên tập Bùi, em thật sự cảm thấy đã quá muộn rồi, đi về thôi!"

"Nếu anh nói là từ trước thì có phải em sẽ tin không?"

"Em sẽ cảm thấy càng hoang đường hơn".

"Thư Sướng, em vào tòa soạn báo từ bao giờ?"

"Tầm này ba năm trước đây, chính là khoảng mấy ngày này!"

"Cuối cùng thì cũng hết ba năm. Thư Sướng, không phải anh nói đùa, sau này anh hẹn em ra ngoài sẽ không còn là việc công mà là hẹn hò nam nữ".

Sự thẳng thừng của Bùi Địch Văn khiến Thư Sướng lấy làm kinh hãi, một hồi sau cô mới lắp bắp, "Em... không hẹn hò... với lãnh đạo".

"Ra khỏi tòa soạn báo thì anh chính là Bùi Địch Văn chứ không phải Tổng biên tập Bùi, em cũng không phải phóng viên Thư mà là Xướng Xướng".

"Ha ha", Thư Sướng bật cười, không biết nói gì cho phải. Bùi Địch Văn đang mộng du, không được coi là thật.

"Anh biết tạm thời em còn chưa quen được, không vấn đề gì, từ từ rồi sẽ quen, anh cho em thời gian. Bây giờ anh đưa em về". Tối nay Bùi Địch Văn cười rất nhiều, đáng tiếc là nụ cười đó rất giống hời quang phản chiếu, lờ mờ lộ ra điềm xấu.

Một tay anh ôm Thư Sướng, tay kia mở cửa xe rồi cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô.

Anh lên xe, khởi động xe, trên đường về Thư Sướng vẫn quay đầu ra bên ngoài, hai người không có bất cứ trao đổi gì. Đến tận lúc về đến đầu ngõ Thư Sướng mới đột nhiên nhớ ra đây là xe mình.

"Em lại đưa anh về!" Cô nói dở khóc dở cười.

Bùi Địch Văn lắc đầu, "Anh đi xe em về, sáng mai đến đón em rồi sau đó cùng đi lấy xe của anh. Bố mẹ em đều ngủ rồi à?"

Thư Sướng định nói bố mẹ cô đã đến Hải Nam nhưng lời nói sắp ra khỏi miệng lại phát hiện lời này có vẻ rất mập mờ, vì vậy cô chỉ cười cười không nói gì nữa.

"Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai gặp lại sau!" Anh cầm tay cô lên rồi hôn tay cô.

Thư Sướng vội vàng rút tay về như bị bỏng, Bùi Địch Văn xoa đầu cô chiều chuộng, "Muốn làm em nhận lời anh còn khó hơn làm em trở thành một phóng viên kiệt xuất quá nhiều, có điều anh luôn thích đón nhận các loại thử thách trong nhiều lĩnh vực khác nhau".

Thư Sướng gần như chạy trốn trước mặt anh, mấy câu cuối cùng anh chỉ nói rất khẽ, cô còn không buồn suy ngẫm chút nào mà lập tức cắt bỏ khỏi đầu óc.

Vở hài kịch tối nay nhất định là vì trời thương cô nên cố ý sắp xếp để cho cô vui vẻ.

Một mối tình vừa kết thúc, một mối tình khác đã vội vã bắt đầu, Thư Sướng cảm thấy điều này hoàn toàn có thể xảy ra nếu gặp đúng người, nhưng nếu người đó là Bùi Địch Văn thì hoàn toàn không thể.

Anh thích cô ở điểm nào?

Còn cô say mê điểm nào ở anh?

Tình yêu phải có quá trình, không có nguyên nhân thì làm sao có kết quả?

Anh là Bá Lạc, giáo viên, lãnh đạo ưu tú, nhưng còn bạn trai? Nếu Thắng Nam nghe nói điều này thì nhất định sẽ cười lăn cười lộn. Ngay cả một người như Dương Phàm cô cũng không trói buộc được, nói gì đến người xuất sắc siêu phàm như Bùi Địch Văn?

Vì sao anh đối với cô như vậy? Thư Sướng không muốn suy nghĩ nhiều, đây là chuyện của Bùi Địch Văn, cô chỉ cần giữ đúng chuẩn mực của mình là được.

Còn nụ hôn nóng bỏng đó cùng lắm chỉ là môi với môi chạm vào nhau, không cần chuyện bé xé ra to, làm như đánh mất trinh tiết làm gì. Cứ coi như Bùi Địch Văn là một người nước ngoài có ngôn ngữ thân thể phong phú là được.

Thư Sướng lại tự kiểm điểm một lượt, có phải mình vô tình phát ra tín hiệu nào đó khiến Bùi Địch Văn hiểu lầm không? Chắc là không, cô hận Dương Phàm, ghét Dương Phàm, nhưng tuyệt đối không thể cho phép mình phóng túng để trả thù anh ta, bởi vì anh ta không đáng để cô phải làm thế. Bình thường cách làm đó thường không trả thù được người khác mà chỉ làm tổn thương chính mình. Mà cho dù cô có ngu ngốc đến mức buông thả thì cũng nhất định không chọn Bùi Địch Văn.

Mất ba năm cô mới tu luyện được một chút đạo hạnh như bây giờ, ngàn vạn lần không được bắt cần tạo thành tai tiếng gì mà làm hỏng đời mình.

Trong công việc, loại trò chơi tình cảm không giống tình yêu mà cũng chẳng giống tình bạn giữa nhân viên với ông chủ để đạt được chút ân huệ chỉ phù hợp với người như Tạ Lâm chứ không hợp với cô.

Cô đã quá già, không thể viết nên vở kịch về tình yêu si mê tha thiết giữa một tiểu nữ sinh tầm thường và một người đàn ông đẹp trai lắm tiền. Trải qua chuyện với Dương Phàm, cô biết người đàn ông thật sự có thể làm bạn cả đời không nhất định phải đẹp trai, không nhất định giỏi kiếm tiền, nhưng người đó nhất định phải cho cô cảm giác an toàn, phải đáng để cô tin cậy.

Bùi Địch Văn, một ngọn núi cao nhìn lên là rơi mũ.

Tự rửa tội một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng Thư Sướng rút ra kết luận: Từ ngày mai phải an phận thủ thường làm một phóng viên nhỏ, cách Bùi Địch Văn càng xa càng tốt.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Sáng hôm sau, Bùi Địch Văn tới đón Thư Sướng với tinh thần phần chấn. Cổng nhà đóng chặt, thảo được trong vườn vườn cành lá chào anh trong nắng sớm ban mai, những chùm nho dưới giàn chín mọng như mã não.

Anh hơi chau mày gọi điện thoại cho Thư Sướng.

"Sáng nay em có hẹn phỏng vấn luật sư Triệu ở văn phòng luật sư Thành Tín, anh ấy nói sáng nay phải đến tòa đột xuất nên phải phóng vấn sớm hơn". Giọng Thư Sướng nghe có vẻ rất bình tĩnh.

"Đã ăn sáng chưa?" Bùi Địch Văn dịu dàng hỏi.

"Ăn rồi. Tổng biên tập Bùi, anh cứ để xe em ở bãi đỗ xe của quán rượu, phỏng vấn xong em sẽ bắt taxi đến lấy".

"Được rồi. Phỏng vấn xong thì gọi điện thoại cho anh". Trong lúc nói chuyện, khóe miệng Bùi Địch Văn bắt giác lộ ra nụ cười.

Thư Sướng không nhận lời nhưng cũng không từ chối, cô gập điện thoại lại, mỉm cười với luật sư Triệu Khải đang ngồi phía sau chiếc bàn làm việc rộng rãi.

Trong giới luật sư Tân Giang, tiếng tăm của luật sư Triệu cũng không quá nổi bật, mặc dù cũng từng thắng không ít vụ kiện nhưng

thành tích chủ yếu của anh ta là đã tư vấn pháp luật miễn phí cho rất nhiều nông dân công, những người nông dân mới từ nông thôn ra thành phố tìm việc làm.

Vụ án một người nông dân công đòi tiền lương bị Tập đoàn Hoa Hưng lớn nhất thành phố Tân Giang chém bị thương cánh tay hồi đầu năm nay là do anh ta đại diện. Màn tranh luận thấu tính đạt lí của anh ta tại toà án đã làm cảm động không biết bao nhiêu người, chính vụ án này đã khiến danh tiếng anh ta lên như điều gặp gió.

Triệu Khải chỉ mới ngoài ba mươi tuổi nhưng nhìn như đã bốn mươi, khuôn mặt xương xương, lông mày rất rậm, ánh mắt sắc bén, đôi môi rất mỏng, lúc nào cũng nhíu mày theo thói quen, ngay cả lúc bắt tay Thư Sướng lông mày anh ta cũng không hoàn toàn giãn ra.

Trước khi phỏng vấn anh ta, Thư Sướng đã bỏ ra rất nhiều thời gian chuẩn bị tài liệu, nhưng đến lúc phỏng vấn những tài liệu này lại không có tác dụng gì. Triệu Khải phát huy sở trường nghề nghiệp, cả buổi phỏng vấn đều do anh ta dẫn dắt, Thư Sướng chỉ có việc lắng nghe và ghi chép.

"Những người ở tầng lớp dưới muốn dùng pháp luật để bảo vệ mình, đây là điều rất đáng quý, nhưng họ thường không có quyền không có thế, chúng tôi giúp đỡ họ, đây cũng là hoạt động thúc đẩy xây dựng pháp chế. Tôi từng đề nghị tòa án mỗi tháng tổ chức một buổi tọa đàm kiến thức pháp luật cho nông dân công nhưng vẫn không nhận được trả lời. Trong bài phỏng vấn lần này, cô không cần viết quá nhiều, chỉ cần nhấn mạnh việc này một chút là được".

Thư Sướng cười cười gật đầu, "Luật sư Triệu đúng là người tri kỉ của nông dân công".

"Bởi vì tôi cũng đến từ nông thôn, tôi tin rằng tôi có thể cảm nhận rõ hơn các luật sư khác về nỗi khổ của người nông dân công khi các loại quyền lợi của họ không được bảo đảm". Triệu Khải nói nghiêm túc.

Phòng vấn kết thúc, đã sắp đến thời gian mở phiên tòa, Triệu Khải vội vàng đi đến tòa án.

Thư Sướng đeo túi đồ nghề phòng vấn bắt xe buýt đến quán rượu lấy xe, nếu là trước kia thì cô nhất định sẽ ngoan ngoãn gọi điện thoại báo cáo với Bùi Địch Văn, còn bây giờ, Thư Sướng nhún vai lái xe ra khỏi cổng quán rượu đi thẳng đến siêu thị.

Thời tiết vẫn còn ấm, Vu Phân nấu ăn bao giờ cũng vừa đủ, không hề có dự trữ.

Sáng sớm hôm nay Thư Sướng đã ăn gói mì ăn liền cuối cùng trong nhà và phát hiện thùng gạo cũng đã hết sạch.

Thư Sướng xách một chiếc giỏ mua hàng rất to, mua bánh mì, sữa, trứng gà, khăn giấy, mấy túi sủi cảo. Lúc đi qua khu bàn thịt và hải sản, Thư Sướng nuốt nước miếng thờ dài rồi xoay người đi đến khu bán hoa quả mua một túi táo to, trước khi tính tiền lại quay lại lấy thêm một bao gạo.

Tháng trước chuyên mục cuộc sống của tờ Hoa Đông buổi chiều đã bóc trần rất nhiều quán ăn nhỏ dùng dầu ăn vớt từ cống ngầm, còn đăng kèm một loạt ảnh. Sau khi đọc bài báo đó, Thư Sướng lập tức chùn bước trước những cửa hàng ăn vặt vừa ngon vừa rẻ trước kia vẫn được ưa ái. Còn việc đến nhà hàng lớn thì ví tiền của cô không cho phép, hơn nữa đi ăn một mình cũng không có gì hay ho.

Vì vậy Thu Sương quyết định tự mình nấu cơm.

Mặc dù tay nghề nấu ăn của cô không ra gì nhưng nấu một nồi cơm và hấp mấy quả trứng gà thì vẫn làm được. Thật sự phải cảm ơn vị tổ tiên nào đó đã phát minh ra món trứng hấp, món này vừa không có dầu mỡ, vừa có dinh dưỡng, hơn nữa còn không phải hao tâm tốn sức.

Bưng bát cơm nóng hổi ngồi bên bàn ăn, ăn trứng hấp vừa trắng vừa mềm, Thu Sương cảm thấy cuộc sống một mình cũng không tồi chút nào.

Ăn cơm xong, cô rất chăm chỉ rửa sạch nồi niêu bát đĩa, lại quét một lượt trong nhà ngoài sân thật sạch sẽ, còn tưới nước cho các loại thảo dược trong vườn.

Lúc dọn dẹp đến phòng Thu Thần, Thu Sương chợt cảm thấy buồn man mác. Tất cả mọi thứ trong phòng Thu Thần vẫn để nguyên như trước khi anh ra đi, Vu Phân không nỡ vào dọn dẹp. Thu Sương chỉ lau sạch bụi bặm trên bàn, thay ga trải giường, quét qua nền nhà, ngoài ra không di chuyển bất cứ thứ gì.

Làm như vậy dường như sẽ cảm thấy Thu Thần chỉ ra ngoài chơi như bình thường, một lát nữa anh sẽ về phòng.

Làm việc mệt mỏi, Thu Sương đổ người xuống giường ngủ một mạch đến ba giờ chiều. Tỉnh dậy rửa mặt xong, cô ngồi vào bàn làm việc bắt đầu viết bài.

Bùi Địch Văn lại gọi điện thoại tới hỏi cô phỏng vấn thế nào.

"Chắc buổi tối sẽ viết bài xong, ngày mai chỉnh sửa lại để ngày kia lên báo".

Bùi Địch Văn ở một tiếng, cô nghe thấy tiếng Mạc Tiểu trong điện thoại, anh liền gác máy.

Cái nghề phóng viên này đúng là không tồi, mặc dù rất đau đầu, hao tâm tốn sức, thường xuyên đi công tác bên ngoài nhưng lại không cần ngồi cả ngày ở văn phòng, muốn tìm cách lười nhác hay tránh mặt một người nào đó sẽ cực kì dễ dàng.

Bây giờ người cô phải tránh mặt không chỉ có Bùi Địch Văn, cô cũng rất không muốn nhìn thấy Đàm Tiểu Khả.

Đến gần tối Thư Sướng đã viết xong. Cô khóa cửa, lái xe đến cung thể thao đánh cầu lông, đến lúc mệt nhoài mới về nhà. Không hề buồn ngủ, cô lục tìm những bộ phim mình thích mấy năm gần đây rồi xem lại một lượt.

Cô cũng xem bóng rổ, nhưng khi mỗi trận đấu bắt đầu cô đều tự coi mình là thành viên của một đội, đội còn lại sẽ trở thành kẻ thù. Đội của mình thua, cô sẽ chửi mắng, đội mình thắng cô sẽ vung tay hoan hô, có vẻ không khác người điên là mấy.

Hôm sau cô đến nghĩa trang, trên đường dừng lại mua hai chậu hoa cúc vàng tới đặt ở trước bia mộ Thần Thần. Trên bia mộ, Thần Thần vẫn cười ngây ngô, hai mắt gần như nhắm tịt.

Thư Sướng nhẹ nhàng vuốt ve bia mộ, "Thần Thần, dậy thôi! Hôm nay có một giải bóng rổ hữu nghị ở cung thể thao, em dẫn anh đi xem, mua kem cho anh, mua hoa quả anh thích ăn".

Thần Thần không trả lời mà vẫn cười ngơ ngếch.

Cứ thế cô ở bên ngoài đủ ba ngày, nhất định không bước một bước vào tòa soạn báo. Bùi Địch Văn không gọi điện nữa, Đàm Tiểu

Khả cũng không quấy rầy cô, cuộc sống của cô rất thanh tĩnh. Có điều trứng gà hấp có ngon đến mấy thì ăn nhiều cũng sẽ chán, Thu Sương không chịu nổi nữa, quyết định gọi điện thoại cho Thắng Nam để đến nhà cô ăn chực. Món thịt hầm hạt dẻ bổ Thắng Nam nấu cực ngon.

Nông trường mới tiếp nhận một nhóm phạm nhân, Thắng Nam bận đến mức có đi qua cửa cũng không vào nhà được.

Thu Sương sờ sờ mũi, mua một túi cam đến nông trường thăm Thắng Nam, nhân tiện đến nhà ăn của nông trường thăm hỏi cái dạ dày của mình.

Lúa sớm ở nông trường đã chín, mấy hôm nay đang vào vụ gặt, phía bên kia lúa muộn mới vừa trở bông xanh mướt.

Giữa biển lúa vàng rực thấp thoáng những chiếc đầu trục lóc, các phạm nhân liên tục lau mồ hôi, vung liềm gặt lúa, không ai dám liếc nhìn các quản giáo súng ống sẵn sàng đứng trên bờ mà chỉ cắm cúi vào công việc.

"Bây giờ là thời đại cơ giới hóa nông nghiệp rồi mà, sao vẫn phải dùng đến sức người ồ ạt thế?" Thu Sương hỏi An Dương đang đứng bên cạnh.

Thắng Nam đã bị chính trị viên của đại đội gọi đi hỏi chút việc.

An Dương liếc Thu Sương, "Những người này tới đây là để lao động cải tạo. Trong lao động, bọn họ mới nhận thức được cuộc đời, nâng cao được giác ngộ".

"Cậu cho rằng sau khi ra khỏi đây bọn họ sẽ thay da đổi thịt?"

"Ít nhất những ngày ở đây cũng là một thử nghiệm cuộc đời rất tốt đối với bọn họ. Đã tới một lần thì ai cũng tuyệt đối không muốn trở lại lần thứ hai".

"Nghe cậu nói có vẻ như rất hiểu bọn họ. Thực ra tôi cảm thấy ở đây cũng rất tốt, có người nấu cơm, có người sắp xếp công việc, không cần nghĩ ngợi bất cứ thứ gì, mệt thì ngủ, dậy thì làm, rất đơn giản".

"Chị có muốn như bọn họ không?"

"Tôi đang tính xem có nên đi cướp ngân hàng gì đó hay không, tiêu hết tiền rồi vào đây mấy năm cho thanh tĩnh cũng là một ý kiến hay". Thư Sướng đáp.

An Dương cười, "Chỉ có người đứng ngoài cánh cổng nông trường này mới nói được những câu thờ ơ ngán than dài như thế".

Trên bờ ruộng, một quản giáo thối còi, tất cả phạm nhân lập tức xếp thành đội ngũ chỉnh tề đi về. Nhà ăn đã mang cơm trưa tới, ba thùng gỗ lớn, một thùng đựng cơm, một thùng khoai tây hầm thịt ba chỉ, một thùng canh mướp trứng gà.

Mỗi phạm nhân được phát một cái bát to, bên dưới đựng cơm, bên trên là thịt và canh. Các phạm nhân ngồi giữa ruộng phùng mang trợn má ăn cơm, không ai ngẩng đầu lên.

Thư Sướng đứng nhìn mà không nhin được nuốt nước miếng.

"Cảm thấy như bọn họ đang ăn những món ngon nhất trên đời". Cô thờ dài nói.

An Dương nhếch mép cười, "Đừng thấy bây giờ bọn họ ngoan như mèo con mà nhầm, thực ra tất cả đều là ngựa hổ tàng long, kẻ thức thời mới là tuần kiệt. Sau khi ra ngoài không biết bọn họ sẽ lại gây dựng trời đất của mình kiểu gì!"

"Nơi này cũng là một nhà trường mang tính tổng hợp". Thư Sướng ngẩng đầu lên nhìn thấy Thắng Nam đang chào chính trị viên rồi đi về phía này, gương mặt lạnh lạnh.

"An Dương, cậu học tâm lí học, có phân tích được vì sao đại đội trưởng Mục của bọn cậu lại rầu rĩ thế kia không?"

An Dương nhướn mày đưa cho Thư Sướng một chai nước khoáng rồi khẽ ngâm nga: "Tình sao tình quá đậm sâu, đã sâu trên mắt lại đau trong lòng".

"Phụt..." Thư Sướng vừa uống một ngụm nước, lập tức phun hết lên người An Dương.

"Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi... chỉ vì cậu dùng những từ ngữ mềm mại như vậy đối với Thắng Nam khiến tôi không chịu nổi".

An Dương nhún vai, nhẹ nhàng lau những chỗ ướt trên người, "Tôi nói sai à?"

Thư Sướng ngẩn ra, thật sự cảm thấy bội phục chàng trai mới bước chân ra khỏi cổng trường này. Quả thật mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng Thắng Nam vẫn chưa thể quên được cái chết của Lục Minh.

Người luôn luôn lạnh lùng đã không động lòng thì thôi, một khi động lòng là khắc cốt ghi tâm.

"Thế cậu có cách nào khuyên bảo cô ấy không?" Cô nghiêng đầu hỏi.

"Nói chuyện vui về thế!" Thắng Nam chạy tới trước mặt hai người, chớp chớp mắt nhìn về mặt kì lạ của Thư Sương và An Dương.

"An Dương đang đọc thơ Đường cho tớ nghe". Thư Sương cười nói.

Khuôn mặt đen sạm của An Dương cứng đờ, cậu ta mắt tự nhiên quay đầu sang bên cạnh.

Thắng Nam nhìn An Dương, "Thơ Đường gì?"

"Nơi nào không có hoa thơm, sao yêu mãi một cọng rơm làm gì!"

"Có bài thơ Đường này à?"

Thư Sương nghiêm túc trả lời, "Có chứ, trong bản in lậu".

"Ờ, được đấy. Bài thơ này cũng đáng để bạn suy nghĩ một chút".

"Thế bạn thì sao?" Thư Sương nhìn Thắng Nam với vẻ quan tâm.

"Bạn rồi hơi như vậy thì đi gặt lúa đi". Thắng Nam hùng hổ trợn mắt nhìn cô, gương mặt vắn vẹo đến biến dạng.

Ngay cả bóng gió cũng không được, bệnh của Thắng Nam không nhẹ chút nào.

Muốn quên một người, tốt nhất là anh ta xấu đến mức khiến bạn căm hận, triệt để không còn tình cảm gì. Sợ nhất là người như Lục Minh, anh ta vẫn để lại hình tượng tốt đẹp trong đầu Thắng Nam,

nhưng anh ta lại yêu một người khác. Muốn yêu mà không thể yêu, muốn hận mà không có lí do gì, bây giờ anh ta còn chết cho tình yêu nữa, hình ảnh của anh ta sẽ không thể xóa nhòa trong đầu Thắng Nam.

Trừ phi trong lòng Thắng Nam có một người khác thay thế.

"Được thôi, gặt thì gặt, lao động là vinh quang. Nhưng mồ hôi của tớ không thể chảy vô ích được, phải có thù lao". Thư Sướng xắn tay áo.

Thắng Nam và An Dương liếc nhau, không hẹn mà cùng nói, "Được!"

Phóng viên Thư thể nghiệm cuộc sống nông trường một hồi lâu, lòng bàn tay đã xuất hiện vết chai, cổ tay bị lưỡi liềm làm xước mấy chỗ, khi từ ruộng lúa đi về khu quản lí nông trường cô đã không thể thẳng lưng lên được nữa.

Lúc lên xe về nội thành, Thắng Nam xách một túi gạo mới ném vào cốp xe Thư Sướng, "Đây, thù lao của bạn!"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Thời gian thanh toán chi phí của phòng tài vụ Hoa Đông buổi chiều cho các bộ phận cũng khác nhau, Phòng pháp trị là từ ngày mười bốn đến ngày mười sáu hàng tháng. Lần trước Thư Sướng đi công tác Quảng Đông vẫn còn một khoản công tác phí chưa thanh toán, mặc dù tòa soạn có cho ứng trước nhưng chi tiêu bao giờ cũng phát sinh nhiều hơn kế hoạch, tự mình phải bỏ ra không ít tiền. Sau đó cô lại nghỉ phép đúng thời gian thanh toán của tháng trước.

Hôm nay là ngày mười lăm. Sáng sớm rời giường mua đồ ăn sáng, Thư Sướng thờ dãi xem mấy tờ nhân dân tệ thoáng nhìn đã có thể đếm được là bao nhiêu trong ví, cất máy tính xách tay rồi ngoan ngoãn đến tòa soạn báo làm việc.

Ai dám khinh thường tiền bạc?

Bài phỏng vấn Triệu Khải cũng được lên báo hôm nay, nhân tiện cô cũng phải gửi cho anh ta một tờ báo.

Thư Sướng cố ý đi làm sớm hơn giờ quy định để đề phòng trường hợp Bùi Địch Văn và Giám đốc tòa soạn lại dâng trào tâm huyết đến đứng chằm công trước cửa thang máy tầng một. Bây giờ càng ít gặp mặt Bùi Địch Văn càng tốt.

Vừa đến phòng làm việc, Thư Sướng đã nghe thấy hai tin tức không được tốt lắm. Một là tối qua Tạ Lâm trượt chân ngã trong phòng vệ sinh, không gãy xương nhưng bị rách dây chằng mắt cá chân cần điều trị cố định cổ chân, bây giờ chị ta đang nằm rên rỉ trong bệnh viện.

Phụ nữ độc thân, khi trong ví có tiền và không ốm đau bệnh tật thì muốn phóng khoáng thế nào cũng được, nhưng chẳng may đau ốm thì lập tức sẽ thấy rõ tình cảnh thâm lương.

Thư Sướng gọi điện thoại tới hỏi thăm, giọng Tạ Lâm uể oải, nghẹn ngào, nghe rất đáng thương.

Thư Sướng hỏi han ân cần, khéo mắt khẽ liếc nhìn Thôi Kiện.

Thôi Kiện đang cắm cúi viết bài trước máy tính, vẻ mặt âm u, đốt thuốc hết điếu này tới điếu khác.

"Thầy ơi, thầy đã nghe nói chuyện Tạ Lâm bị thương chưa?" Thư Sướng đánh bạo hỏi.

Thôi Kiện không thèm nhìn lên, chỉ lạnh lùng gạt đầu không nói gì.

Thư Sướng sờ sờ mũi không nói tiếp. Đời sống riêng tư của Tạ Lâm quá phong phú, sự phụ cô lại là một người đàn ông nghiêm túc đâu ra đấy, trong lòng nhất định có những cửa ải không thể vượt qua.

Thích một người là do trái tim quyết định, không thể khống chế được, nhưng có tiến tới hay không thì lại do lí trí làm chủ.

Một tin tức khác là Đàm Tiểu Khả chạy tới nói với Thư Sướng, hình như đã mấy đêm cô ta không ngủ, hai mắt hiện đầy tơ máu, môi khô khốc, gương mặt không trang điểm xinh đẹp như mọi ngày. Không ngờ khi cô ta để mặt mộc, nếu nhìn kĩ sẽ có thể thấy vài nếp nhăn mờ mờ ở đuôi mắt.

Tối qua Dương Phàm sốt cao, lên đến ba chín độ hai, cô ta đưa Dương Phàm đến bệnh viện truyền nước, cả đêm không ngủ.

Hôm qua là ngày hắc đạo hay ngày đen tối gì mà mọi chuyện đều xảy ra cùng lúc như vậy?

Thư Sướng không tỏ ra quá mức quan tâm, La Ngọc Cầm nấu ăn rất giỏi, Đàm Tiểu Khả dịu dàng như nước, Dương Phàm có ốm cũng rất thoải mái.

"Thư tỷ, lúc anh ấy sốt mê man cứ gọi tên chị mãi". Đàm Tiểu Khả trợn mắt nhìn cô hùng hổ dọa người, ánh mắt u oán và nghi ngờ.

"Đúng là anh ta sốt cao mê sảng thật". Thư Sướng không giải thích thêm, chỉ lạnh nhạt cau mày.

Đàm Tiểu Khả hơi thất vọng với vẻ hờ hững của Thư Sướng, chỉ ở lại Phòng pháp trị thêm một lát rồi đi về. Có một đoàn múa ba lê của Nga đến Tân Giang biểu diễn, cô ta phải đến rạp hát phỏng vấn.

Thư Sướng đứng bên cửa sổ nhìn cây cối đã lốm đốm lá vàng. Mùa thu ở thành phố này luôn rất ngắn, hình như mới mấy ngày trước vẫn còn nóng hơn ba mươi độ mà sau vài ngày đã chuyển hẳn sang thu rồi.

Cô nghĩ không biết có phải mình quá bạc tình bạc nghĩa hay không? Có lẽ nên lịch sự gửi một lẵng hoa đến hoặc gọi điện hỏi thăm anh ta?

Không, cô lắc đầu, cuộc sống hạnh phúc của Dương Phạm vừa mới mất đầu, cô không đến quấy rầy chính là sự an ủi tốt nhất.

Khi không còn yêu thì cũng không còn hận, trong lòng chỉ có hờ hững thờ ơ.

Thư Sướng sắp xếp lại hóa đơn giao cho Trưởng phòng rồi đến tổ hiệu đính, chắc giờ này tổ hiệu đính đang xem lại bản in thử số báo hôm nay.

Mấy sinh viên mới tuyển dụng sau mùa hè năm nay đều được điều đến tổ hiệu đính, toàn bộ đều tốt nghiệp những trường danh tiếng nhưng không ai tỏ ra kiêu căng. Nhìn thấy Thư Sướng, họ chào hỏi rất lễ phép rồi đưa cho cô một bản đã soát lỗi xong.

Thư Sướng lật xem trang pháp trị trước, bài phỏng vấn của mình được đặt ở vị trí nổi bật. Sau khi xem xong, cô lật sang các trang báo khác, đột nhiên phát hiện trang doanh nghiệp có một bài phỏng vấn Ninh Trí.

Cô sửng sốt.

Không ngờ Ninh Trí lại là người Tân Giang, học cấp ba ở trường trung học số một thành phố Tân Giang, là bạn cùng trường của cô. Sau đó anh ta di cư tới Canada, sau khi tốt nghiệp đại học Vancouver, anh ta được một công ty bảo hiểm Hồng Kông tuyển dụng. Một năm sau, anh ta đến Bắc Kinh làm việc, cùng Tổng Tư

Viễn thành lập công ty bất động sản Trí Viễn, chỉ sau thời gian ba năm rất ngắn đã đạt đến quy mô như bây giờ.

Ninh Trí nói khi đi học anh ta rất thích đến bến phà đi phà, thích đến quảng trường trung tâm thành phố thả diều. Anh ta còn nhớ ban đầu ở bờ sông có một làng chài nhỏ, ở đó chỉ có những người đánh cá, sau đó để xây cầu vượt sông, làng chài này đã được di dời ra ngoại thành, bây giờ không tìm được dấu vết nào trước kia nữa.

Thư Sướng xem đi xem lại bài phỏng vấn này không dưới ba lần, diên rồi, loại cảm giác giống như đã từng quen biết đó lại một lần nữa trào lên như bọt nước.

Chẳng lẽ Ninh Trí là một cố nhân? Không thể, cô chưa già, chưa mất trí nhớ, cho dù là chỉ gặp mặt vài lần cũng sẽ phải có ấn tượng. Cô nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt lạnh lùng của Ninh Trí chỉ cần nhìn thấy một lần thì muốn quên cũng khó.

Người nào đã sống vài năm ở Tân Giang cũng đều hay nói chuyện về bến phà, quảng trường và làng chài. Cái gọi là cảm giác giống như đã từng quen biết có thể là trên người cô và anh ta đều phát ra hơi thở của người Tân Giang. Nhưng nhớ tới bụng dạ khó lường của anh ta, Thư Sướng lập tức không thể sinh ra một tia thiện cảm nào với Ninh Trí.

Không buôn bán thì không gian trá, đúng là chân lí.

Quay lại phòng làm việc, Trưởng phòng đã phê duyệt xong tất cả hóa đơn và chuyển tới ban tài vụ, kế toán viết chi phiếu rút tiền cho cô. Thư Sướng là người trẻ nhất trong phòng, cô cầm chi phiếu đến ngân hàng rút tiền mặt rồi mang về chia cho mọi người theo hoa đơn của từng người.

"Tuần này nguồn thu từ quảng cáo ít hơn rất nhiều, có chuyện gì vậy?"

Đột nhiên tiếng Bùi Địch Văn vang lên ngoài hành lang.

Thư Sướng như một con mèo hoảng hốt, sống lưng cong lên căng thẳng, bàn tay cầm tiền run lên, không kịp đếm tiền mà nhét thẳng vào trong túi xách. Cô xoay người ngồi trước máy tính, làm bộ đang đọc tài liệu rất nghiêm túc.

"Vốn có một triển lãm xe đặt quảng cáo nguyên trang mấy số liền nhưng chúng ta đã kí hợp đồng với các khách hàng khác từ trước nên đành phải từ chối. Một số khách hàng không vừa ý vì trang quảng cáo của chúng ta đặt ở vị trí cuối cùng, có lúc đọc giả đọc báo sẽ không lật đến trang cuối nên quảng cáo không có nhiều hiệu quả, vì vậy..." Trưởng phòng quảng cáo cười cầu tài, thấy sắc mặt Bùi Địch Văn càng ngày càng nghiêm khắc, ông ta không dám nói tiếp nữa.

"Chẳng lẽ quảng cáo ở trang cuối là chuyện mới có à? Vì sao trước kia không thấy nói gì đến những phản ứng này? Hợp đồng là chết, người là sống. Gọi toàn bộ Phòng quảng cáo, Phòng phát hành và Phòng sắp chữ vào phòng họp, mở hội nghị khẩn cấp, tôi phải xem xem vấn đề ở chỗ nào!"

"Vâng, tôi đi thông báo ngay bây giờ". Trưởng phòng quảng cáo đỏ bừng mặt, vâng vâng dạ dạ đáp lời.

Bùi Địch Văn lạnh mặt đi vào bên trong. Lúc qua Phòng pháp trị, anh dừng lại, Thư Sướng lén quay mặt nhìn ra ngoài cửa, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người xoắn vào nhau như quấy.

Không có tia lửa, chỉ có rét lạnh thấu xương.

"Tổng biên tập Bùi!" Mấy người trong Phòng pháp trị cùng đứng lên chào.

Thư Sướng kinh ngạc trợn mắt, hôm qua sao quả tạ cũng chiếu đến người Bùi Địch Văn à?

Trên gương mặt điển trai của anh có hai vết thương, dường như là cạo râu không cẩn thận cắt phạm. Ngoài ra, tay trái anh còn quấn kín băng gạc.

"Tay anh..." Cô buột miệng hỏi.

"Sáng sớm đun nước bị bỏng". Bùi Địch Văn nói qua loa, gật đầu với mọi người rồi quét ánh mắt qua chỗ Thư Sướng, ánh mắt không hề dừng lại ở chỗ cô.

Không biết tại sao, cảm giác mát mát như một loại virus đột nhiên tấn công Thư Sướng, cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, rất chán nản, rất xót xa.

Bùi Địch Văn và Trưởng phòng pháp trị bàn bạc một số nội dung công việc, Trưởng phòng quảng cáo hấp tấp chạy tới thông báo toàn bộ nhân viên đã đến phòng họp.

Bùi Địch Văn ờ một tiếng, xoay người cùng Trưởng phòng quảng cáo đi đến thang máy.

Thư Sướng mệt mỏi ngã ngòai xuống ghế.

Sau đó cả người cô như ngơ ngẩn, đầu óc bải công không chịu vận chuyển, cô đành phải làm công tác chuẩn bị cho các buổi phỏng

vấn tiếp theo dựa vào bản năng.

Hết giờ làm, mọi người trong văn phòng đều lục tục ra về, cô vẫn nằm gục xuống bàn máy tính không hề nhúc nhích.

Cô vốn định đến bệnh viện thăm Tạ Lâm nhưng chân cô lại đi đến văn phòng Tổng biên tập như không chịu khống chế.

Cô tự nói với mình, làm người phải biết tri ân, Bùi Địch Văn quan tâm đến cô như vậy, nhận cô vào tòa soạn làm phóng viên, lúc nào cũng che chở cô, bây giờ tay anh bị bỏng, cô phải đến hỏi thăm an ủi anh.

Ờ, coi như lấy lòng lãnh đạo, nịnh bợ lãnh đạo, sau này công việc sẽ dễ thở hơn.

Đứng trước văn phòng Tổng biên tập, rốt cục cô đã thuyết phục được chính mình, về mặt không còn kì cục và mâu thuẫn nữa.

Mạc Tiểu bao giờ cũng về muộn, bình thường lúc này bà ta sẽ dọn dẹp lại giấy tờ trong ngày, sau đó sắp xếp lịch làm việc ngày mai cho Bùi Địch Văn.

"Thư Sướng, lâu lắm không gặp cháu". Nhìn thấy Thư Sướng, Mạc Tiểu tỏ ra rất bất ngờ, bà ta mở ngăn kéo thò tay vào lấy kẹo sữa.

"A, bây giờ cháu đã bỏ kẹo sữa, nha sĩ nói rằng cháu sắp hết thuốc chữa rồi", Thư Sướng cười cười chỉ cửa kính, "Tổng biên tập Bùi có trong đó không?"

Mạc Tiểu hạ thấp âm lượng, ghé sát vào, hảo tâm nhắc nhở cô, "Hôm nay tâm tình Tổng biên tập Bùi cực kì không tốt, nếu có việc gì

thì cháu nên để ngày mai quay lại. Vừa rồi anh ta phát hỏa một trận ở phòng họp, cô chưa từng thấy anh ta nổi giận như vậy bao giờ, đập bàn âm âm, đập đổ cả chén trà".

"Mùa thu trời hanh vật khô, con người cũng tự nhiên nóng tính. Trong đó không có ai khác chứ?"

"Không có, việc của cháu vội lắm à?"

"Hơi vội". Thư Sướng chột dạ hít một hơi, "Cô hỏi giúp cháu xem bây giờ cháu vào được không?"

Mạc Tiểu gạt đầu đẩy cửa kính ra, Bùi Địch Văn ngẩng đầu nhìn ngay thấy Thư Sướng.

"Để cô ấy vào". Đôi mắt sáng của anh như một thước phim bị tạm dừng.

"Nói trọng điểm thôi, cố gắng đừng chọc giận anh ta". Mạc Tiểu khẽ dặn dò.

Thư Sướng vâng một tiếng rồi đi vào, Mạc Tiểu đóng cửa kính lại.

Bùi Địch Văn nhếch miệng nhìn Thư Sướng không nói một lời.

Thư Sướng xoa xoa hai tay, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, cô do dự một hồi như chịu cực hình rồi lấy dũng khí hỏi, "Tay anh..."

Trán Bùi Địch Văn nhăn lại, "Câu hỏi này anh đã trả lời rồi, anh không muốn nhắc lại. Em có việc gì không?"

Bị anh hỏi ngược lại như vậy, Thư Sướng sửng sốt, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ ngây ngốc nhìn anh.

Rất lâu sau cô mới tìm lại được mạch suy nghĩ.

"Nhà em... Nhiều đời nay gia đình em đều chuyên chữa bồng, em cũng hơi biết một chút. Nếu anh không bận thì đến nhà em, em bồi thuốc giúp anh..." Trời ạ, cô há miệng, rớt cục cũng nói xong rồi.

"Không cần, lát nữa anh đến bệnh viện thay băng". Bùi Địch Văn lạnh nhạt từ chối, bàn tay phải lành lặn vẫn kí rất nhanh lên tập tài liệu trên bàn.

Mặt Thư Sướng lập tức đỏ bừng, cảm thấy nịnh bợ không đúng lúc đúng chỗ đúng người quả nhiên rất lố bịch, cô cười cười tự giễu, "Ờ, cũng đúng, bệnh viện là cơ quan uy tín, em cũng lắm chỉ là lang vườn, đến bệnh viện là sáng suốt".

Cô xoay người đi ra ngoài, hai mắt rất căng, rất nóng.

"Em tìm mọi cách tránh mặt anh, bây giờ tại sao lại đến đây?" Sau lưng cô, Bùi Địch Văn lạnh lùng lên tiếng.

Thư Sướng dừng chân, cắn chặt răng không nói câu nào.

"Em không sợ anh hiểu lầm à?" Bùi Địch Văn từ phía sau bàn làm việc vòng ra đi tới trước mặt cô.

"Em thật có bản lĩnh, chạy một mạch bốn ngày liền, vui vẻ thì nghe điện thoại của anh, không vui là từ chối thẳng thừng. Có nghe điện thoại cũng chỉ nói đến công việc. Anh chưa bao giờ bị người khác ghét bỏ như vậy. Anh luôn luôn không thích làm khó người khác, em làm như vậy anh cũng hiểu rõ ý em, cho nên anh kiềm chế hành vi của mình, làm đúng chức trách, làm một Tổng biên tập khiến em tôn trọng như em mong muốn".

"Em... hình như em sai rồi..." Mắt Thư Sương lộ vẻ áy náy, cô nghĩ mình nên đâm đầu chết quách cho xong, tưởng bở thật là mắt mặt.

"Em không phải trẻ con, không thể nói một câu em sai rồi là xong được. Anh không tin trước khi đến đây em không suy nghĩ kĩ càng!" Bùi Địch Văn khẽ cười, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Anh lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, đạo hạnh đương nhiên phải cao hơn rất nhiều.

"Em chỉ muốn giúp anh điều trị chỗ bồng". Thư Sương nhắm mắt, từ từ ngược mặt lên.

"Thế này có thể coi là một sự quan tâm không?"

Đồng nghiệp nên sống hữu hảo với nhau, đây có thể coi là một loại quan tâm, Thư Sương muốn nói như vậy.

"Nếu là quan tâm thì đó là quan tâm của cấp dưới đối với cấp trên hay còn có ý nghĩa khác nữa?"

"Ngày mai em viết một báo cáo tỉ mỉ gửi anh sau". Không thể chịu nổi nữa, Thư Sương tức giận gào thành tiếng.

Khóe miệng Bùi Địch Văn lộ ra nụ cười vui mừng, nụ cười này lập tức xua tan lớp khí lạnh bao quanh người anh.

Cửa kính mở ra, Mạc Tiểu nhìn Bùi Địch Văn và Thư Sương cùng đi ra, vẻ mặt Bùi Địch Văn đã trở nên dịu dàng, Thư Sương cầm áo khoác và chiếc cặp tài liệu của anh trên tay.

"Em đi xe chứ?"

"Vâng!"

"Vậy tốt, không cần bắt taxi, ngồi xe em luôn".

Bùi Địch Văn và Thư Sướng chào tạm biệt Mạc Tiểu, hai người sóng vai đi đến thang máy.

Mạc Tiểu nhìn bóng lưng hai người, hai hàng lông mày từ từ nhíu lại.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Cứ thế, Bùi Địch Văn yên vị trên ghế cạnh ghế lái của chiếc Chery.

Thân xe Chery không cao lắm, không gian cũng không thể coi là rộng rãi, đàn ông chân dài tay dài như Bùi Địch Văn ngồi lên xe sẽ thấy hơi chật chội. Trước kia Dương Phàm cũng không thích ngồi Chery, hai người ra ngoài chơi đều ngồi xe buýt hoặc bắt taxi.

Thư Sướng đảo mắt lạng lẽ liếc Bùi Địch Văn, anh chỉnh lùi ghế về phía sau, ngả ghế nằm rất dễ chịu, vẻ mặt vui mừng. Người này lái được Continental Flying Spur, cũng có thể ngồi được Chery tầm thường, đúng là môi trường nào cũng thích ứng được. Lãnh đạo quả nhiên không giống người thường, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp. Ở, hình như ví von như vậy không đúng lắm.

"Đến trước siêu thị kia thì dừng lại một chút". Lúc đợi đèn xanh ở ngã tư, Bùi Địch Văn chỉ về phía một siêu thị trước mặt.

"Anh cần mua cái gì?" Thư Sướng thuận miệng hỏi.

"Mua ít hoa quả!"

"Không phải ở gần Khế Viên cũng có siêu thị à? Giờ này không được dùng xe, lát nữa bôi thuốc xong đưa anh về nhà thì mua sau!"

Bùi Địch Văn cười cười.

Thư Sướng đột nhiên hiểu ra, "Không cần đâu, bố mẹ em không có nhà, anh không cần khách sáo như vậy!"

"Bố mẹ em đi đâu?"

"Hải Nam".

Bùi Địch Văn hơi khép mắt lại, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt trở nên sâu lắng.

May mà trời đã tối, lúc hai người xuống xe cũng không gặp hàng xóm láng giềng nào. Nếu không với sự nhiệt tình và tính hiếu kì của người dân khu thành bắc, chắc chắn họ sẽ tụt đến chen chúc chật như nêm cối trong nhà họ Thư, vặn hỏi kĩ càng mười tám đời tổ tông nhà Bùi Địch Văn.

Đây là lần đầu tiên Bùi Địch Văn đi vào loại nhà vườn tĩnh mịch này nên cảm thấy rất mới lạ, "Thật sự không ngờ trong thành phố Tân Giang còn có một ngôi nhà đẹp như vậy, đã có rất nhiều năm rồi đúng không?"

Thư Sướng dẫn anh xem hết tầng trên tầng dưới, "Là cụ nội em xây cho ông nội khi ông lấy bà nội em, tính ra cũng gần trăm năm rồi. Ngày xưa người ta thành thân sớm, ông nội em mười tám tuổi đã kết hôn rồi, bố em là con út của ông, hơn nữa, bố em lại bốn mươi ba tuổi mới sinh em. A, anh xem sàn gỗ trong nhà đều được làm từ những cây cổ thụ chở từ Tứ Xuyên về đây thẳng đường thủy. Tiếc là chẳng bao lâu nữa nơi này có thể sẽ bị di dời để xây khu đô thị mới".

"Vì sao? Ở nước ngoài những ngôi nhà cổ thế này đều được chính quyền bảo vệ. Em xem nước Pháp có những pháo đài cổ đã tồn tại mấy trăm năm rồi mà chính quyền vẫn bỏ nhiều tiền ra tu sửa, cố gắng bảo vệ nguyên trạng, đây cũng là một nét đẹp văn hóa".

"Nếu đã được mấy trăm năm thì cũng đệ đơn xin công nhận di sản văn hóa, đằng này dở ông dở thằng nên chẳng là cái gì cả". Thư Sướng nhìn quanh bốn phía, thở dài rất tâm trạng, "Nếu căn nhà này bị phá dỡ thì em sẽ cảm thấy có rất nhiều kí ức bị xóa đi. Em và Thần Thần đều lớn lên ở đây".

Tham quan nhà xong, Bùi Địch Văn lại ra ngoài vườn xem. Thư Sướng nói với anh trong vườn trồng những loại thảo dược gì, trong đó có một loại cỏ xua muỗi, trồng loại cỏ này thì trong nhà sẽ không có muỗi, cho dù là mùa hè. Sau đó cô hái một chùm nho từ trên giàn xuống rửa sạch đặt lên đĩa mời anh ăn, còn mình thì đi lấy thuốc bỏng.

Bùi Địch Văn ngắt một quả nho cho vào miệng, đầu tiên là chua chua, sau đó một vị ngọt không cách nào hình dung được tràn ra khắp miệng. Anh chậm rãi nhai, từ từ thưởng thức.

Thư Sướng nhẹ nhàng cời băng gạc trên tay Bùi Địch Văn và giật mình kinh hãi, anh bị bỏng không nhẹ, cả mu bàn tay và lòng bàn tay đều có những nốt phỏng to như trứng chim bồ câu.

Sáng sớm Bùi Địch Văn dậy đun một ấm nước sôi, anh bung tới đặt lên bàn. Điện thoại di động đổ chuông, anh đưa tay ra lấy điện thoại, không ngờ chạm vào làm đổ ấm nước, mặc dù đã rút tay lại rất nhanh nhưng vẫn bị gàn nửa ấm nước sôi đổ vào tay, quả thật bỏng rát như bị kim đâm.

Anh không phải một người hấp tấp hay hậu đậu, rất ít khi phạm sai lầm cấp thấp như vậy, sau đó nghĩ lại mới biết là khi đó mình không tập trung.

Kẻ đầu sỏ khiến anh mất tập trung chính là người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh này.

"Đây là nước gì?" Bùi Địch Văn thấy Thụ Sướng dùng một miếng bông cotton thấm bôi một loại chất lỏng màu vàng lên cả lòng và mu bàn tay mình.

"Mỡ chuột, thuốc chữa bỏng dân gian". Thụ Sướng hết sức thận trọng nâng bàn tay anh lên chăm chú bôi thuốc.

"Có hiệu quả không?"

Thụ Sướng lườm anh, "Anh không phải người đầu tiên được dùng, cũng sẽ không phải là người cuối cùng".

Bùi Địch Văn không nói gì nữa, hay nói chính xác là không dám nghi vấn y thuật của vị thầy lang giang hồ này.

Bôi mỡ xong, Thụ Sướng lại lấy hộp thuốc mỡ bôi vào giữa lòng bàn tay anh rồi nhẹ nhàng xoa đều. Bùi Địch Văn lập tức cảm thấy một cảm giác mát lạnh thấm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn khiến anh khó chịu đã biến mất.

"Không được chạm vào nước, cũng không được quần băng. Bôi liền ba ngày thì bong nước sẽ căng lên, lúc đó dùng kim chọc rồi bôi thêm hai ngày là khỏi hẳn". Thụ Sướng vừa nói vừa cất hộp thuốc mỡ đi.

"Đơn giản như vậy à?" Bùi Địch Văn giơ bàn tay lên, không dám tin.

"Chẳng lẽ anh muốn phẫu thuật?" Dưới ánh đèn, hai mắt Thư Sương long lanh.

Bùi Địch Văn cười cười, hòn đất ném đi hòn chì ném lại, để cảm ơn thầy lang giang hồ đã ra tay cứu thế, anh mời Thư Sương đi ăn tối. Thư Sương lập tức từ chối thẳng thừng không cần suy nghĩ.

Bàn tay phòng rộp của anh tỏa ra mùi thuốc Đông y rất đậm, đi vào nhà hàng sẽ bị người ta đánh đuổi ra ngoài.

"Nếu anh không khó tính quá thì em đích thân xuống bếp chiêu đãi anh, làm người tốt thì làm cho tốt".

"Anh không bao giờ kén chọn". Bùi Địch Văn vội trả lời.

Thư Sương bật TV trong phòng khách lên cho Bùi Địch Văn ngồi xem, sau đó đi vào phòng bếp.

Cái gọi là vào bếp của Thư Sương chính là dùng nồi áp suất ninh cháo, luộc mấy quả trứng vịt muối Vu Phân tự làm, salad dưa chuột, cô lại chạy ra đầu ngõ mua bánh ngọt về làm món khai vị.

Quá ổn, trên bàn ăn cũng đủ cả bát đĩa đàng hoàng, Thư Sương rất đặc ý gọi Bùi Địch Văn ngồi vào bàn.

Bùi Địch Văn tỏ ra không hào hứng với bánh ngọt lắm nhưng lại rất hứng thú với bát cháo, "Đây là gạo gì mà thơm thế?"

"Gạo mới ở nông trường Tân Giang, là em tự tay thu hoạch, đương nhiên phải thơm! Anh nhìn này, tay em vẫn còn chai đây!"

Thư Sướng xòe tay đưa tới trước mặt Bùi Địch Văn.

"Thì ra mấy ngày nay em đến nông trường học làm ruộng".

Thư Sướng cười ha ha, đúng là nói nhiều sẽ lỡ miệng, "Cũng không hoàn toàn đúng, chỗ đó vốn chính là địa điểm em định đến phỏng vấn".

Ăn tối xong, dường như người thu dọn bát đĩa là Thư Sướng, Bùi Địch Văn đứng bên cạnh giám sát.

"Anh vào xem thời sự đi!" Anh cứ đứng thẳng như một cây cột bên cạnh làm Thư Sướng rất mất tự nhiên.

"Tin tức thời sự chính là công việc của anh, anh phải có không gian thuộc về riêng mình chứ, lúc nào cũng công việc sao được". Mặc dù nói như vậy nhưng Bùi Địch Văn vẫn đi vào phòng khách.

Thư Sướng đang rửa bát thì điện thoại di động trong túi xách lại đổ chuông, cô vẫy tay cho hết nước rồi vội vàng chạy tới.

Số điện thoại gọi tới không có trong danh bạ, nhưng chỉ sợ dăm ba năm nữa cô cũng không thể quên được số này.

"A lô..." Cô chạy ra ngoài sân nghe điện thoại.

"Xướng Xướng..." Âm thanh khàn khàn của Dương Phàm vang lên trong điện thoại, nặng nề, mệt mỏi, dường như đến từ một vực sâu kì lạ nào đó, "Anh bị ốm rồi".

Thư Sướng thở dài trong lòng rồi hỏi lịch sự, "Anh đã đỡ chưa?"

"Chưa, sốt cao dẫn tới viêm a mi đạn, uống nước cũng đau". Dương Phàm nói yếu ớt.

"Vậy thì phải nghỉ ngơi cho tốt".

"Xương Xương..."

"Sao?"

"Anh muốn gặp em!" Dương Phàm chưa bao giờ hạ mình đến thế, trong giọng nói lộ rõ vẻ cầu khẩn.

"Sốt là vì trong máu có chất độc đối với cơ thể, muốn khỏi phải có quá trình, truyền vài chai nước sẽ đỡ hơn".

Không đợi Dương Phàm nói tiếp, Thư Sướng đã vội vã dừng cuộc gọi.

Bên kia, Dương Phàm nhìn chăm chăm chiếc điện thoại di động đang kêu tút tút, run run nhắm mắt lại.

Anh ta nhớ lại hơn một ngàn ngày ở bên Thư Sướng, ngày nào cũng đầy ắp ngọt ngào. Từ góc độ của mình, anh ta cũng khát vọng làm cho cuộc sống của mình và Thư Sướng trở nên đầy đủ hơn, vì vậy lúc nào cũng tính toán chi li. Căn bệnh của Thư Thần đã đảo lộn tất cả. Có lúc đàn ông rất yếu ớt, khi phải đứng trước áp lực, đàn ông không thể suy nghĩ đơn giản như phụ nữ. Anh ta rất buồn bực, cũng rất tức giận khi thấy Thư Sướng quan tâm đến người nhà hơn quan tâm đến anh ta quá nhiều.

Tại Hàng Châu gặp Đàm Tiểu Khả, đó là một thế giới anh ta chưa bao giờ trải qua. Đàm Tiểu Khả thời trang, vui vẻ, yếu điệu, dễ thương, đó là những thứ Thư Sướng không có. Hơn nữa trong thế giới của Đàm Tiểu Khả không có Thư Thần. Bởi vì là người lạ, không tồn tại trách nhiệm và nghĩa vụ, cũng không cần gánh vác

hậu quả nên anh ta dứt khoát buông thả chính mình để hưởng thụ điểm ngọt này.

Thậm chí Dương Phàm cũng đã từng hoài nghi, có phải một người đàn ông chỉ có thể thích một người phụ nữ hay không? Cho dù bọn họ đã cùng nhau trèo đèo lội suối, trải qua vô vàn khó khăn mới tu thành chính quả, nhưng có nhất định không được để ý đến người nào khác hay không?

Sau tình cảm mãnh liệt là dư âm tuyệt vời vô cùng. Trở lại Tân Giang, anh ta phát hiện mình rất nhớ Đàm Tiểu Khả nên tình cảm dành cho Thư Sướng đột nhiên trở nên nhạt dần. Có điều dù sao cũng đã gắn bó với nhau mấy năm trời, anh ta cũng cảm thấy không dễ rời xa Thư Sướng. Nếu Thư Sướng chủ động chia tay anh ta thì trong lòng anh ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Trời thỏa lòng người, Đàm Tiểu Khả đột nhiên đến Tân Giang, hai người dính lấy nhau như keo như sơn, tình cảm vụng trộm giống như thuốc phiện, đã ném một lần là không bỏ được. Sau đó bị Thư Sướng bắt gặp, sau đó nữa anh ta được biết Đàm Tiểu Khả và Thư Sướng là đồng nghiệp, sau đó nữa nữa là Thư Thần bị tai nạn giao thông.

Dường như tất cả mọi bất hạnh đều đổ lên đầu Thư Sướng trong cùng một ngày, Dương Phàm nghĩ nếu việc này xảy ra với mình thì có lẽ mình đã sụp đổ từ lâu. Nhưng Thư Sướng lại không làm sao cả, hình như cô còn sống tốt hơn cả anh ta.

Đến lúc này Dương Phàm mới phát hiện người mình thật sự quan tâm vẫn là Thư Sướng, bởi vì chỉ cần nghĩ đến Thư Sướng là trái tim anh ta lại nhói đau. Bây giờ nói ra kết luận này, ngay cả chính anh ta cũng cảm thấy trào phúng.

Thư Sướng đã không còn thuộc về anh ta nữa.

Tất cả đều không vẫn hồi được nữa. Tối qua khi sốt cao anh ta đã tưởng Đàm Tiểu Khả là Thư Sướng, xúc động gọi tên Thư Sướng, kéo cô ta vào trong lòng, dung nhập sự nóng bỏng của mình vào sự mềm mại của cô ta.

Đây là lần đầu tiên của Đàm Tiểu Khả, cô ta đau đến mức cào bị thương sau lưng anh ta.

Sau đó, nhìn vết đỏ trên ga trải giường, anh ta có cảm giác như rơi thẳng xuống hố băng, cả người lúc thì rét run, lúc thì nóng hầm hập.

Anh ta nghĩ, anh ta và Thư Sướng đã thật sự hết rồi.

Thư Sướng đứng ngoài sân một hồi lâu không nhúc nhích, phía góc tường, một con dế không ngừng kêu réc réc.

Trong phòng khách, không biết Bùi Địch Văn đã chuyển sang kênh nào, một người phụ nữ đang nhập tâm hát một bài tình ca u oán.

"Giờ phút này có quá nhiều điều muốn nói

Tiếc rằng đã đến lúc mỗi người một phương

Đành phải khắc ghi thật sâu phút giây này

Ngày sau dù có hàng ngàn bài ca

Bay trên con đường em đi nơi phương xa

Ngày sau dù có hàng ngàn ánh sao

Sáng hơn cả mặt trăng đêm nay
Đều không thể đẹp đẽ hơn phút giây này
Cũng không thể làm cho em vui vẻ
Bởi vì tối nay có anh hát cùng em
Giây phút chia xa mới thấy lòng đau xót
Thì ra chỉ có anh mới làm em nhớ mãi
Tháng nào năm nào mới lại được như đêm nay
Quay lại nhìn em để đôi mắt anh trả lời em
Một ngày nào đó khi hạt mưa nhẹ gõ ngoài cửa sổ
Khi tiếng gió làm rối loạn những gì anh đang nghĩ
Anh có thể thoáng nhớ về hình bóng cũ này không..."

Trong cuộc sống sau này, có thể cô sẽ nghe thấy nhiều bài hát như bài hát hôm nay, cho dù mọi vì sao đều sáng hơn trăng đêm nay thì cô cũng không thể quên được kí ức này. Bởi vì trong một giai đoạn nhất định, có một số người là không thể thay thế, cho dù cô không muốn thừa nhận.

Thư Sương ngẩng đầu nhìn ánh trăng len qua tán cây, một nỗi đau không tên xẹt qua lục phủ ngũ tạng. Cô cũng từng ao ước có Dương Phàm bên cạnh mỗi khi bị ốm, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, bây giờ hồi tưởng lại cô có cảm giác như chuyện đó đã cách đây cả một thế kỉ.

Cô lắc đầu đáng chất rồi đi vào phòng khách.

"Bài này là ai hát đấy?" Cô nhìn người phụ nữ mặc váy đỏ có đôi mắt to trong TV.

"Trần Tuệ Nhàn! Đợt trước cô ta ra nước ngoài du học nên tạm biệt giới âm nhạc một thời gian. Cô ta đã ra một album, bài hát này cũng nằm trong album đó. Anh đã từng xem cô ta biểu diễn rồi". Bùi Địch Văn nói.

Thư Sướng không hiểu về nhạc lí, cũng không có yêu thích đối với âm nhạc. Các ngôi sao ca nhạc cứ đến rồi đi, đi rồi đến như đèn kéo quân nên cô cũng chỉ biết vài người.

"Đài Loan à?"

"Hồng Kông".

Thư Sướng nhú mày, nghiêng người nhìn Bùi Địch Văn, "Anh đến Hồng Kông xem cô ta biểu diễn à?"

"Lúc đó anh ở Hồng Kông".

"Còn trước và sau đó?"

"Trước đó anh ở Pháp, sau đó thì ở Tân Giang!" Bùi Địch Văn cười, "Sao giống điều tra hộ khẩu thế?"

Thư Sướng nhìn gương mặt đẹp trai dịu dàng của anh, bỗng nhiên cô phát hiện mình gần như không biết gì về anh.

"Đâu có, em vào rửa bát tiếp đây".

Bùi Địch Văn mỉm cười nhìn cô, cuộc điện thoại làm cô ấy hồn xiêu phách lạc như vậy là do ai gọi tới?

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Trong phòng bệnh của Tạ Lâm đặt đầy các loại hoa tươi, nếu không phải hoa của các khách hàng tương đối quen thuộc thì cũng là của bạn khác giới qua lại mật thiết. Trước giường đặt một lẵng hoa hồng màu phấn, Tạ Lâm nằm giữa vòng vây làm bằng hoa tươi, chân cố định bằng nẹp gỗ quấn băng vải, vẻ mặt không hề có sức sống không khác gì một con cá chết.

Thư Sương đến thăm Tạ Lâm chỉ mua hai hộp sushi hải sản. Cô không hiểu tại sao trong phòng bệnh nhất định phải bày đầy hoa tươi, lẽ nào là trong giai đoạn yếu ớt, tính mạng phải hấp thụ sức sống của hoa tươi để khỏe mạnh trở lại?

Đây đã là buổi tối ngày thứ ba từ lúc Tạ Lâm bị ngã, người nên đến đều đã đến, phòng bệnh vắng vẻ, không có người ngoài nào khác.

Lẽ ra Tạ Lâm bị ngã như vậy cũng chỉ cần châm cứu rồi dùng rượu thuốc xoa bóp cho lưu thông máu là có thể khôi phục sức sống của cơ bắp chứ không cần phải nằm viện, tuy nhiên đó là với điều kiện có một người ngày ngày đưa chị ta tới bệnh viện.

Đàn ông có thể cùng phụ nữ uống rượu, tán tỉnh đến bình minh nhưng chưa chắc đã bằng lòng rót nước pha trà cho phụ nữ lúc đau

ôm lấy một giờ. Loại việc này là nghĩa vụ của một người chồng, không ai dám cướp đoạt.

Không còn cách nào khác, Tạ Lâm đành phải vào nằm viện, dám y tá vụng trộm bàn tán cho rằng chị ta lập dị, nhiều tiền không có chỗ tiêu, ánh mắt nhìn chị ta không giấu được vẻ khinh khỉnh.

Tạ Lâm cực kì tủi thân, vừa nhìn thấy Thư Sướng, chị ta lập tức nổi cơn tam bành.

"Em về đi, chị không muốn nhìn thấy em". Chị ta quay mặt vào phía trong. Chị em thân thiết mà bây giờ mới đến à, càng nghĩ càng thấy giận.

Thư Sướng đặt hộp sushi xuống, tự kéo ghế ngồi xuống cạnh giường bệnh, "Được rồi, chị cứ nhắm mắt lại, em ngồi nghỉ một lát rồi đi". Cô ngồi lật cuốn tạp chí thời trang mua ngoài cổng viện.

"Này, thái độ của em kiểu gì đấy, coi bệnh viện là cửa hàng bách hóa à?" Tạ Lâm gian nan ngồi dậy, mặt cũng đỏ lên, "Còn cả hộp sushi kia nữa, muộn thế này ăn sao được? Em muốn làm chị béo chết à?"

"Ờ, thế để em béo giúp chị". Thư Sướng mở hộp sushi ra lấy một miếng từ từ đưa vào miệng.

Tạ Lâm trợn mắt, "Đã vào đến phòng này thì chính là của chị, không có sự cho phép của chị thì bất kì ai cũng không được động vào!"

"Đúng là nữ thổ phỉ!" Thư Sướng thả miếng sushi vào trong hộp rồi cười xòa, "Sao, nằm viện nên rối loạn nội tiết tố à? Nhân tiện bảo thầy thuốc kê đơn điều trị luôn thế đi!"

"Thư Sướng..." Tạ Lâm quơ lấy lẵng hoa bên giường ném về phía Thư Sướng.

Thư Sướng bắt gọn, cúi đầu xuống hít hít, "Thơm quá, ai mang đến đây? Sư phụ em à?"

Sắc mặt Tạ Lâm Tạ Lâm đột nhiên đại biến, chị ta chỉ mũi Thư Sướng kêu lên, "Nếu em còn dám nhắc tới lão ta thì sẽ biết tay chị".

Thư Sướng làm động tác đầu hàng, che miệng, liên tục gật đầu.

Trong phòng bệnh lập tức trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng Tạ Lâm thở phì phò.

"Tức giận thật à?" Thư Sướng hỏi hết sức thận trọng.

"Đều tại em hết!" Tạ Lâm hờn hỗi như một cô bé.

"Ờ, tại em không tốt! Nếu chị cảm thấy em không đủ thành ý thì em cũng đi mua cho chị một lẵng hoa?"

"Lắm chuyện!" Tạ Lâm lườm cô rồi nằm xuống ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Thư Sướng ngoan ngoãn đứng lên đặt lẵng hoa lại vị trí cũ, sau đó rót cho chị ta một cốc nước rồi chen lên giường ôm lấy chị ta.

"Anh ấy cần một người phụ nữ an phận thủ thường, nấu cơm nóng hổi rồi ngồi bên cửa sổ chờ anh ấy về, sinh con đẻ cái cho anh ấy, cùng nhau nuôi dạy con cái, yên bình như vậy đến già. Xướng Xướng, em nói chị đã đến tuổi này, đã như thế này rồi, còn có thể cho anh ấy những thứ anh ấy cần không?"

Tạ Lâm đấng chất nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng chưa thấy Tạ Lâm tỏ ra bất lực như vậy bao giờ, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe Tạ Lâm nhắc tới tuổi tác của mình với giọng thê lương như vậy.

Có phải đã vô số đêm chị ta cũng từng băn khoăn tự hỏi chính mình như vậy hay không?

"Nếu được trở lại bằng tuổi em bây giờ thì chị tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm như vậy, chị sẽ..." Tạ Lâm cắn môi, ghen ngào không nói tiếp được nữa.

"Chị biết anh ấy là một người đàn ông tốt, chị nên quý trọng. Nhưng chị có thứ gì để quý trọng anh ấy chứ?"

Thư Sướng không biết nên trả lời thế nào, đành phải ôm chặt Tạ Lâm, nhẹ nhàng vỗ lưng chị ta.

Có người một khi đã để lỡ thì sẽ lỡ cả đời.

Cô nhớ tới một bài thơ tên là "Quản chế thanh xuân" của Phương Văn Sơn:

Anh dùng ngôi thứ nhất, ghi lại những yêu thương và hờn dỗi

Vào trong kịch bản của đời ta

Anh dùng ngôi thứ hai, ghen ngào thất thanh trong vở kịch

Nói chia tay người anh yêu nhất

Anh dùng ngôi thứ ba, miêu tả thanh xuân chưa kịp nghỉ ngơi

Đã vội vã rời xa...

Giữa Tạ Lâm và sự phụ tùng xảy ra chuyện gì khi cả hai người vẫn còn thanh xuân, cô không đoán được, nhưng nhìn hai người như bây giờ, rõ ràng trong lòng vẫn còn tình yêu nhưng lại không thể đến với nhau, thật sự làm mọi người tiếc nuối.

Không biết nên nói rằng đây là lỗi của ai?

"Được rồi, đừng có mang cái bộ mặt đáng ghét ấy ra nữa. Còn hai ngày là chị có thể xuất viện rồi, ôi, đau chân chết đi được!" Tạ Lâm đột nhiên lại giống như biến thành một người khác, thu lại tất cả phiền muộn, lại trở thành một kiều nữ vô cùng quyến rũ.

"Chị vừa liên lạc được với mấy khách hàng lớn, lần này chắc chắn có thể nhận được hoa hồng rất cao. Chị muốn đi Maldives nghỉ dưỡng ngày, em đi cùng chị nhé!"

"Em không phải người có tiền, trừ phi chị bỏ tiền mời em đi cùng".

"Tại sao chị phải mời? Em có phải mẹ chị đâu?"

"Thì em là em gái chị".

"Chị không có đứa em gái lòng lang dạ sói như em. A, em có biết trước lúc em đến chị đã nhìn thấy ai không?"

"Lưu Đức Hoa à?"

"Đồ điên, là Tổng giám đốc Ninh! Người lần trước bị em làm tức giận chạy mất ấy!"

"A, anh ta cũng ngã bị thương à?"

"Phỉ phui cái mồm, không phải không phải, hình như anh ta đưa bạn đến khám bệnh. Nếu chị trẻ hơn mười tuổi thì dù thế nào cũng phải theo đuổi được một người đàn ông như vậy, chỉ có em mới không biết đây là bảo bối".

"Em biết chứ, có điều em không dám chiếm làm của riêng".

"Chắc chắn em sẽ trở thành một bà cô già!"

"Tốt, tiện thể làm bạn với chị luôn".

"Em đúng là đồ ma quỷ đáng ghét". Tạ Lâm đưa tay đẩy Thư Sướng, Thư Sướng né tránh, chị ta lại cuộn cuốn tạp chí của Thư Sướng lại rồi đập về phía Thư Sướng.

Hai người đang âm ỉ thì có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng bệnh.

Hai người dùng nhìn ra ngoài cửa, gương mặt Tạ Lâm cứng đờ, Thư Sướng xấu hổ đứng dậy.

"Tổng biên tập Bùi, sao anh lại đến đây?" Tạ Lâm sợ hãi khi thấy lãnh đạo quá quan tâm.

Bùi Địch Văn mỉm cười giơ bàn tay bị bỏng lên lắc lư với người nào đó, "Tôi tiện đường đi qua. Cô thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?"

Sắc mặt Tạ Lâm lộ vẻ thất vọng, thì ra không phải cố ý đến thăm mình, "Tôi đỡ hơn nhiều rồi". Gã Tổng biên tập này thật là bủn xỉn, dù có nhân tiện ghé qua thì ít nhất cũng phải mua một lẵng hoa chứ.

"Ờ, không cần đi làm vội, đợi bao giờ khỏi hẳn đi làm cũng được".

"Cảm ơn Tổng biên tập Bùi".

Bùi Địch Văn gật đầu nhưng lại không đi mà liếc nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng nhếch môi, "Tạ Lâm, em... em về đây, có thời gian em lại đến thăm chị".

"Được rồi!" Tạ Lâm nhìn Thư Sướng rồi lại nhìn Bùi Địch Văn, cảm thấy hai người này có vẻ kì lạ, hình như hẹn gặp nhau ở chỗ mình.

Thư Sướng vừa nhắc chân Bùi Địch Văn cũng xoay người ra ngoài.

"Em bảo chỉ ở đó nửa tiếng mà, nhìn xem, đã bốn mươi lăm phút rồi!" Bước xuống cầu thang, Bùi Địch Văn chờ Thư Sướng đến gần rồi nói nhỏ.

"Mãi nói chuyện nên quên mất. Anh đói chưa?"

"Đói rồi!"

"Biết thế chỉ mang một hộp sushi đi, để lại một hộp trên xe cho anh ăn!"

"Anh không muốn ăn một mình!" Trên cầu thang có rất nhiều người lên xuống, Bùi Địch Văn kéo Thư Sướng dịch sang một bên, tay phải khẽ vòng qua eo cô.

Thư Sướng xấu hổ cả hai tai cũng nóng ran.

***

Tối qua cô bôi thuốc cho Bùi Địch Văn, chỉ một đêm đã có hiệu quả, những chỗ phồng trên tay Bùi Địch Văn đã biến mất khá nhiều,

bàn tay không còn đau như trước mà chỉ còn hơi bất tiện. Thư Sướng đã mang mỡ chuột và thuốc mỡ đến tòa soạn định hết giờ làm sẽ lên bồi giúp anh.

Còn chưa hết giờ, điện thoại nội bộ trong phòng làm việc đã vang lên, Trưởng phòng nghe máy rồi gọi Thư Sướng đến nghe.

"Đến phòng đợi em hay anh xuống thẳng bãi đỗ xe luôn?" Đó là Bùi Địch Văn.

Thư Sướng cầm điện thoại, nhìn thấy Trưởng phòng và các đồng nghiệp khác đều đồng tai, thỉnh thoảng liếc mình, cô vội vàng trả lời, "Được rồi, em lên ngay đây!"

"Bản thảo hôm nay có vấn đề gì à?" Trưởng phòng hỏi cô với giọng căng thẳng.

Thư Sướng toát mồ hôi, "Có chút vấn đề nhỏ, em lên xem xem".

Trưởng phòng nhìn cô thông cảm.

Cặp tài liệu của Bùi Địch Văn đã thu xếp xong, ngoài ra còn có một chiếc ba lô, anh đứng chờ trước cửa kính.

"Sao phải lên trên này làm gì?" Nhìn thấy Thư Sướng, anh hỏi.

Thư Sướng mở túi lấy thuốc ra, "Em mang đến đây rồi, bây giờ bồi cho anh luôn".

"Không về nhà em à?"

"Không cần".

Bùi Địch Văn hơi nhíu mày, "Ngày mai phó Tổng biên tập tờ Nhật báo Phương Nam sẽ đến đây, sợ là mùi thuốc trong phòng này chưa chắc đã tan kịp. Cứ về nhà em đi, hay là đến Khế Viên?"

Thư Sướng ngẩn ra, "Nhưng... nhưng em muốn đến bệnh viện thăm Tạ Lâm".

"Được, anh với em cùng đi". Bùi Địch Văn rất dễ tính.

Thư Sướng nào dám đi cùng anh, cặp mắt lửa người vàng của Tạ Lâm chắc chắn sẽ có thể nhìn ra vấn đề ngay. Không biết làm sao, cô đành phải dặn ngài Tổng biên tập ngồi chờ trong xe trong lúc mình lên thăm Tạ Lâm, sau đó hai người sẽ cùng về nhà cô để bồi thuốc và nấu cơm cho anh.

Đúng là làm người tốt không dễ, đã làm là không thoát ra được.

***

"Tối nay chúng ta có ăn cháo như hôm qua không?" Bùi Địch Văn hỏi.

Thư Sướng lấy điện thoại di động ra xem giờ, bây giờ đã hơn bảy giờ tối, "Bây giờ về mới nấu thì muộn quá, chúng ta đến quán cháo ăn đi! Bây giờ tay anh còn chưa bồi thuốc, người ta sẽ không sẽ không đuổi chúng ta ra đâu. Đến cửa hàng cháo Hai Tư Giờ ở trung tâm thành phố được không?"

"Không sao đâu, muộn mấy anh cũng chờ được, chúng ta về nhà ăn".

Thư Sướng trầm nghĩ, lẽ nào ngài Tổng biên tập này ăn cháo thành nghiện rồi?

"Tổng biên tập Bùi?" Một người đẹp đang từng bước đi lên cầu thang ngoạn nhiên gọi một tiếng.

Thư Sướng nhìn một lát rồi nhớ ra, người đẹp này là Kiều Kiều ở đài truyền hình từng đến mời Bùi Địch Văn lên truyền hình nhưng không may lại bị từ chối.

"Chào tiểu thư Kiều". Bùi Địch Văn nhã nhặn cười trả lời rồi hỏi xã giao, "Cô không được khỏe à?"

Hàng lông mi rất dài của Kiều Kiều chớp chớp, "Ôi, đã lớn như vậy rồi mà còn mọc một cái răng khôn, vốn định cố chịu nhưng đau quá không chịu được. Chuyên gia trang điểm nói hai má em bên to bên nhỏ rõ ràng nên em chỉ có thể đến đây nhỏ. Còn anh?" Ánh mắt cô ta chuyển sang người Thư Sướng.

Thư Sướng tránh sang bên cạnh một bước để tỏ rõ lập trường.

"Tôi cũng không chịu được nữa". Bùi Địch Văn giơ tay trái lên.

"May mà trời đã bắt đầu lạnh rồi, nếu không bị bỏng thì rất phiền phức. Tổng biên tập Bùi, chuyện lên chương trình anh đã suy nghĩ xong chưa?" Kiều mỹ nhân đứng là yêu nghề.

"Tôi vẫn đang suy nghĩ. Tạm biệt cô!" Bùi Địch Văn gật đầu một cách lịch thiệp rồi đưa tay phải tới cầm tay Thư Sướng, "Xướng Xướng, đi thôi!"

Trước khi đi, Thư Sướng không quên cười vội vàng với Kiều Kiều.

"Lần sau không được gọi em là Xướng Xướng ở nơi công cộng, người khác sẽ hiểu lầm". Lúc khởi động xe, Thư Sướng làu bàu một

câu.

"Sao người khác lại hiểu làm? Trên mặt em đã ghi rõ: Tôi và người này không có quan hệ gì, người nào có mắt là đều nhìn thấy rõ ràng mà". Bùi Địch Văn nói.

Thư Sướng nghẹn lời, chăm chú nhìn về phía trước.

Trên đường về, đi qua một quán cháo sáng sủa sạch sẽ, khách cũng không đông, cô chợt thay đổi ý định. Bây giờ về mới nấu cơm, ăn xong, bôi thuốc rồi đưa Tổng biên tập về Khê Viên thì cũng phải đến nửa đêm. Chẳng thà giải quyết bữa tối ở quán cháo này luôn, sau đó lên xe bôi thuốc rồi đưa thẳng anh về nhà là sẽ tiết kiệm được hai đến ba tiếng.

"Tổng biên tập Bùi, em hay ăn cháo ở quán này, ngon lắm, cháo được ninh như rất dễ ăn".

"Răng anh vẫn còn rất tốt, không như anh cũng nhai được". Bùi Địch Văn không nhường nửa bước.

"Tay chân em chậm chạp, nấu nướng còn lâu mới xong, em sợ anh đói quá lại đau dạ dày".

"Không sao, anh có thể chịu được".

Thư Sướng quay ra cửa sổ xe thở dài một hơi, ngài Tổng biên tập Bùi này đúng là không biết thông cảm cho người khác.

"Nhưng bây giờ thật sự đã muộn lắm rồi". Cô cũng không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề: Hôm nay tôi không muốn nấu cơm!

"Muộn thì anh không về Khế Viên nữa, ở nhờ nhà em một đêm được chứ? Em cũng đỡ phải đưa đón cho phiền phức". Thực ra Bùi Địch Văn rất biết suy nghĩ cho người khác.

"Anh chắc nhà em?" Thư Sương trượt tròn mắt nhìn Bùi Địch Văn.

"Phòng của Thư Thần vẫn để trống mà, anh ngủ ở đó là được". Bùi Địch Văn không hề khó tính chút nào.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Bốn phía rất yên tĩnh, thỉnh thoảng một tiếng còi tàu thủy vang lên xa xa, ngoài ra chỉ còn tiếng lá nho bị gió thổi kêu xào xạc.

Đã lâu rồi mới có cảm giác yên tĩnh thế này! Lâu đến mức Bùi Địch Văn cảm thấy không quá chân thực, anh ngủ không ngon lắm.

Anh sinh ra ở Provence, thành phố được coi là lãng mạn nhất nước Pháp. Lối sống của người dân thành phố này đơn giản vô tư, thoải mái ung dung, thời tiết cũng cực kì thoải mái. Từ tháng bảy đến tháng tám, du khách đổ về nườm nượp, không khí thoáng thoảng mùi hoa oải hương, trầm đậm vẫn thơm, mùi nhựa thông cũng góp thêm một mùi thơm khác biệt.

Bộ phim vang bóng một thời của đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam là “Lại gặp một giấc mơ hoa” cũng từng đến Provence lấy ngoại cảnh.

Từ nhỏ anh đã thích yên bình, không thích chen chúc vào những nơi đông người. Anh không có bất cứ hứng thú gì với lễ hội hoa oải hương mà vô số người háo hức, chỉ có liên hoan ca kịch Orange mới có thể khiến anh chú ý đôi chút.

Anh không cảm thấy Provence có gì lãng mạn, nó cũng không có bao nhiêu khác biệt so với các thành phố khác trên thế giới. Cái gọi

là du lịch chẳng qua chỉ là đi từ một nơi buồn chán tới một nơi vô vị khác mà thôi.

Nhưng anh rất thích lối sống ở Provence.

Học hết cấp hai ở đây, anh được người nhà đón về Hồng Kông.

Hồng Kông, nơi mặt trời chói chang chiếu sáng hơn một nửa thời gian trong năm, cả người lúc nào cũng ngập trong bụi bặm và mồ hôi, độ ẩm cao đến mức hô hấp cũng trở nên khó khăn, đã mưa là cả đất trời trắng xóa một màu, những tòa cao ốc xếp san sát bên nhau, lúc nào con người cũng có cảm giác chật chội như ở trong một lon cá sardine đóng hộp.

Từ lúc đặt chân đến Hồng Kông anh đã mắc chứng mất ngủ, cho dù có mệt mỏi rã rời cũng không thể lăn ra ngủ ngay được.

Anh lựa chọn đến Hoa Đông buổi chiều làm Tổng biên tập là vì nghe nói Tân Giang là một thành phố nhỏ xinh đẹp, luôn luôn tĩnh lặng như vùng Giang Nam bụi mưa lãng mạn, rất thích hợp cho một linh hồn uể oải nghỉ ngơi.

Nhưng anh vẫn mất ngủ.

Thành phố nhỏ tĩnh mịch vẫn tràn ngập các loại yếu tố thời thượng, khắp nơi đều là công trường xây dựng, đường phố đầy bụi bặm, không khí quyện lẫn với khí thải xe hơi.

Anh không biết còn có thể tìm được một thiên đường yên lặng ở nơi nào?

Và cuối cùng anh đã tìm ra, hoàn toàn ngoài ý liệu.

Hướng hồ lúc này anh cách Thư Sướng gần như vậy, chỉ có một bức tường. Nằm xuống giường, anh nghe thấy cô mở nhạc, tiếng dép lê lạch cạch đi tới đi lui trong phòng, tiếng mở ngăn kéo, cả tiếng gọi điện thoại cho ai đó. Một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng cô bấm công tắc tắt đèn. Nín thở, dường như anh có thể nghe được cả tiếng thở của cô.

Bùi Địch Văn lại lật người.

Áo ngủ của Thư Thần hơi rộng, đã giặt nhiều lần nên chất vải rất mềm, mặc rất thoải mái. Phòng này nhìn ra vườn, cửa sổ rất rộng, anh không kéo rèm cửa sổ lại. Ánh trăng chiếu vào phòng qua cửa sổ, có thể nhìn thấy mọi thứ trong phòng rất rõ ràng.

Thư Thần có vị trí rất quan trọng trong lòng Thư Sướng và bố mẹ cô, có thể thấy rõ điều này qua cách bố trí trong phòng. Trước khi đi ngủ Thư Sướng đã hỏi anh có cần chuyển sang một phòng khác hay không, nhà cô còn có một gian phòng ngủ dành riêng cho khách.

Trong căn phòng này chỗ nào cũng có dấu vết của Thư Thần, thông thường mọi người đều e ngại ngủ ở đây.

Nhưng anh không phải một người thông thường.

Anh thích Thư Thần, hâm mộ Thư Thần, hâm mộ cuộc sống hồn nhiên, đơn giản, vô lo vô nghĩ, được Thư Sướng yêu thương che chở.

Tiếc là Thư Thần đi quá sớm.

Bùi Địch Văn càng nghĩ càng không ngủ được, anh dứt khoát ngồi dựa vào đầu giường, đưa tay nâng gáy nhìn ánh trăng ngoài

vườn.

Không biết Thư Sướng có ngủ ngon không?

Nhớ tới cảnh cô miễn cưỡng đồng ý cho mình tá túc, anh không khỏi mỉm cười. Đúng là một cô bé ngốc, chẳng lẽ nửa đêm anh sẽ biến thành sói xám lao về phía cô hay sao? Nếu anh là sói xám thì đâu cần chờ tới bây giờ? Anh thật sự suy nghĩ cho cô, nghĩ cô lái xe đi đi lại lại quá mệt mỏi và phiền phức. Nhưng anh lại rất muốn cô mệt mỏi và phiền phức vì anh, vì vậy ngủ lại là biện pháp trung hòa, mặc dù có hơi mạo muội.

Bùi Địch Văn khẽ cười, buổi tối ăn hai bát cháo nên lúc này bắt đầu cảm thấy hơi tức bụng. Loại nhà hai tầng kiểu cổ này không có buồng vệ sinh trong phòng, mỗi tầng chỉ có một nhà vệ sinh dùng chung. Cơm nước xong, Thư Sướng ngược ngùng đổ bưng mặt nói với anh nhà vệ sinh ở đâu, phòng tắm ở đâu.

Anh gạt ga trải giường, mượn ánh trăng tìm đôi dép lê đi trong nhà. Bàn tay bị bỏng quờ quạng, không cẩn thận làm đổ chiếc đèn bàn trên chiếc tủ đầu giường, tay phải đỡ được chiếc đèn theo phản xạ có điều kiện, đèn không bị vỡ nhưng vẫn phát ra tiếng động.

Bùi Địch Văn nhẹ nhàng đặt chiếc đèn về vị trí cũ.

Quẹt quẹt! Tiếng dép lê đột nhiên vang lên từ gian phòng bên cạnh, ngay sau đó cửa phòng mở ra, Thư Sướng chạy vào phòng như một cơn gió. Bùi Địch Văn còn chưa hết sửng sốt thì Thư Sướng đã ôm chặt lấy anh.

"Thần Thần... Sao thế, lại gặp ác mộng à? Hay là không ngủ được? Đừng sợ, đừng sợ, ngoan... Xướng Xướng ở đây, Xướng

Xướng ngữ với anh, Xướng Xướng hát cho anh nghe". Thư Sướng nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giọng nói nhỏ nhẹ, hơi thở ấm áp lướt qua cổ anh.

"Dưới cây cầu ngoài cửa, một đàn vịt đang bơi, nào cùng đếm với tôi, hai bốn sáu bảy tám..." Thư Sướng đẩy anh lên giường, đắp chăn cho anh rồi nằm xuống bên cạnh dịu dàng hát.

Bùi Địch Văn vẫn cứng đờ như hóa đá.

Anh không nhớ cảm giác này đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, hay có lẽ anh chưa hề có cảm giác như thế này. Tình hình hiện nay cũng khiến anh cảm thấy hơi khó xử, nhưng anh không muốn lên tiếng làm Thư Sướng kinh động.

Lúc này Thư Sướng tràn ngập tình mẹ, dịu dàng yêu thương làm người khác yên tâm.

Chốc lát sau, bàn tay Thư Sướng dần dần vỗ chậm lại, gác đầu lên hõm vai anh rồi liên tục ngáp.

Bùi Địch Văn bất đắc dĩ ho một tiếng, bây giờ anh và Thư Sướng còn chưa tới lúc cùng giường chung gối, anh không muốn thấy cô phải ảo não, hối hận và tự trách.

Cả người Thư Sướng run lên, hai mắt tròn tròn.

Tim đập rất nhanh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, sau đó là sự tuyệt vọng không bờ bến.

"Anh... chỉ định đi vệ sinh, không cần thận làm em thức giấc". Bùi Địch Văn cũng không nở nhìn về mặt tuyệt vọng và đau đớn của cô sau khi bừng tỉnh.

"Thần Thần... không còn nữa..." Thư Sướng thì thầm, bàn tay vẫn giữ nguyên trên không trung, đầu cúi gằm như một em bé, "Thực ra không chỉ có mẹ mới nhầm lẫn như vậy, em cũng thường xuyên nhầm lẫn, luôn cảm thấy Thần Thần vẫn chưa đi, vẫn ngủ ở phòng bên cạnh. Lúc nào cũng sợ anh ấy lén dậy ra ngoài vườn chơi nên em ngủ rất tỉnh".

Một giọt nước lấp lánh rơi xuống mu bàn tay anh.

"Ừ!" Bùi Địch Văn nhẹ nhàng kéo cô lại gần, nhẹ nhàng vỗ lưng cô như cô vỗ lưng anh lúc nãy, "Một người quan trọng đột nhiên đi mất, chúng ta luôn cần có thời gian để thích ứng".

"Không phải thích ứng mà là không còn chỗ dựa dẫm nữa", Thư Sướng lắc đầu bất lực, "Bố mẹ em sinh em khi tuổi đã quá lớn, chăm sóc Thần Thần đã hao hết tinh thần và thể lực của họ, người ở bên em chỉ có Thần Thần. Mặc dù anh ấy hơi ngốc nhưng vẫn rất quan tâm, rất hiểu chuyện, không để em phải bận tâm. Bất kể em làm đúng hay sai thì anh ấy cũng luôn cười với em, em nói gì anh ấy cũng không bao giờ cãi lại".

Giọng nói của một người mẹ.

Bùi Địch Văn cười, "Thì ra em muốn tìm một người sùng bái vô điều kiện!"

"Cũng không phải! Trong lòng mỗi người đều có một gia đình, đều có một người khiến mình cảm thấy ấm áp, khi cô đơn, khi mệt mỏi, chỉ cần nghĩ tới người đó sẽ lại tràn ngập dũng khí".

"Thư Sướng". Bùi Địch Văn than nhẹ một tiếng, anh không ngờ cô bé này lại suy nghĩ nặng nề như vậy, cứ cho rằng sau khi để cô

khóc thoải mái lần trước thì khúc mắc trong lòng cô đã vơi bớt nhiều rồi. "Anh ấy đã ở trong lòng em như vậy thì em còn phải băn khoăn gì nữa? Chỉ cần Chỉ cần em muốn thì anh ấy sẽ vẫn ở trong lòng em, bất cứ người nào cũng không thể cướp đi được".

Thư Sướng ngẩn ra, vẻ mặt đông cứng. Rất lâu sau cô mới cười ngượng ngùng, "Đúng vậy, có gì phải băn khoăn chứ! Anh ấy là Thần Thần, em là Xướng Xướng, bất kì ai cũng không thể thay đổi được. Ôi, lại mất mặt với anh một lần nữa".

"Em yên tâm, trí nhớ của anh không tốt lắm". Giọng anh hết sức hòa nhã.

Cô đỏ mặt đẩy cánh tay anh ra, từ từ đặt hai chân xuống đất, "Anh đi vệ sinh đi, em cũng về ngủ đây..."

"Có điều anh vẫn nhớ tất cả những lần em mất mặt".

Bùi Địch Văn đột nhiên áp tới, mang theo nụ cười, hôn lên đôi môi cô.

"Thư Sướng..." Cô cố gắng tỏ vẻ kiên cường khiến anh thương xót, không có mất cứ một chút do dự nào, anh chỉ muốn hôn cô, không liên quan gì đến tình dục.

Anh ngậm cánh môi cô, dịu dàng, chiều chuộng, yêu thương.

Thư Sướng giãy giụa mấy cái rồi từ từ nhắm mắt lại, thả lỏng người vào vòng tay anh.

Đầu óc cô rất loạn, toàn thân không còn một chút sức mạnh nào, không có tâm tư suy nghĩ xem nụ hôn này lại có ý nghĩa gì.

Bây giờ, nụ hôn của Bùi Địch Văn đã trở thành chuyện thường ngày như lời chào buổi sáng rồi.

Trong một đêm như thế này, nửa đêm bừng tỉnh, đau đớn vì nhận ra Thần Thần đã đi, có một người ở bên mình thật tốt, thật ấm, cô cho phép chính mình sa vào trong đó.

Két... Ban đêm yên tĩnh, cổng nhà đột nhiên nhẹ nhàng mở ra.

"Ông nhẹ tay một chút, đừng làm Xương Xương giật mình". Vu Phân hạ thấp giọng.

"Biết thế, nhưng cái va li này nặng quá nên tôi phải kéo chứ không nhấc lên được". Thư Tổ Khang lên tiếng.

"Ai bảo ông mua nhiều đồ như vậy làm gì!"

Thư Tổ Khang cười cười, "Mấy khi được đi xa như vậy, phải mua ít quà cho họ hàng với bạn bè chứ!"

"Ờ, ngày mai gọi điện thoại bảo họ tới nhà chơi, nhân tiện đưa quà cho họ luôn. Ôi, bay chuyến đêm mệt thật, cuối cùng cũng về đến nhà".

Thư Tổ Khang buông va li hành lí ra, móc chìa khóa mở cửa.

Thư Sương hoảng sợ đẩy Bùi Địch Văn ra, "Chết rồi, bố mẹ em về, làm thế nào bây giờ?"

"Đi ra chào chứ sao?" Bùi Địch Văn không hiểu tại sao Thư Sương hoảng hốt như vậy.

Thư Sương nhìn quanh khắp nơi, căng thẳng nhăn nhó, "Tốt nhất là anh tìm chỗ nào tránh đi".

"Vì sao anh phải tránh?" Bùi Địch Văn hỏi với giọng hơi giận.

"Bởi vì..." Thư Sướng sốt ruột dậm chân, lần đầu tiên có đàn ông ngủ lại đã bị bố mẹ bắt sống, lần này thì trời sập rồi.

"Không kịp nữa rồi, anh cứ tạm thời ở trong phòng đã, em... em về phòng em". Nhất thời cô không kịp giải thích, đành phải tách ra trước rồi nghĩ cách sau.

Cô vừa ra đến cửa phòng thì Vu Phân đã bật công tắc đèn, phòng khách lập tức sáng choang, ánh sáng làm Thư Sướng chói mắt.

"Ông ơi..." Vu Phân sợ hãi kêu lên một tiếng, đưa tay chỉ bóng đen trước cửa phòng Thư Thần, "Thần Thần kia!"

Thư Tổ Khang vẫn còn có thể giữ được tỉnh táo, ông nắm chặt tay Vu Phân, "Không phải, bây giờ Thần Thần làm sao có bóng được".

"A, thế thì là kẻ trộm?" Vu Phân hoảng sợ run rẩy.

Hai người sợ hãi lui ra ngoài cửa.

"Bố, mẹ... Con đây mà!" Thư Sướng kêu lên rồi đi ra.

"Quá nửa đêm rồi mà con còn không ngủ, đến đứng trước cửa phòng Thần Thần làm gì? Trời ạ, cậu ta là ai?" Vu Phân hoảng sợ nhìn Bùi Địch Văn đứng phía sau Thư Sướng.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

"Anh ấy là Tổng biên tập tòa soạn báo, anh ấy đến nhà mình chữa bỏng". Thư Sương vô thức bước sang một bước đứng chắn trước mặt Bùi Địch Văn. Anh sửng sốt, cầm tay kéo cô về phía sau.

"Đến chữa bỏng vào giờ này?" Vu Phân nghi hoặc đánh giá Bùi Địch Văn.

"Chào hai bác, cháu xin lỗi vì đã làm phiền". Bùi Địch Văn bình tĩnh gật đầu chào hai người, mỉm cười lịch thiệp, "Ngày mai cháu phải bay chuyến sớm, sợ không kịp bôi thuốc ảnh hưởng đến quá trình điều trị nên cháu mạo muội xin tá túc một đêm".

Anh khẽ giơ bàn tay trái lên như vô tình, bàn tay bị bỏng hiện rõ dưới ánh đèn.

"Tổng biên tập ở xa đây lắm à?" Thư Tổ Khang nhìn anh không chớp mắt.

"Không xa", liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch vì căng thẳng của Thư Sương, Bùi Địch Văn ranh mãnh nhướn mày.

"Nếu không xa thì sáng mai tới sớm một chút không được à?" Sắc mặt Thư Tổ Khang trở nên rất khó coi. Một người đàn ông xin ngủ lại nhà một phụ nữ chỉ có một mình, giải thích kiểu gì cũng thấy

đáng ngờ. Ông cũng là đàn ông, cũng từng trẻ tuổi, cũng hiểu những ý đồ đen tối trong lòng đàn ông.

Bùi Địch Văn trả lời không chút hoang mang, "Tối qua lúc tới đây cháu cũng định như thế, nhưng vừa bước chân qua cổng cháu đã quá vui mừng. Cháu không ngờ có thể được nhìn thấy một ngôi nhà thanh nhã gần trăm năm tuổi vẫn được bảo tồn nguyên vẹn như thế này ở Tân Giang. Cháu từng học kiến trúc, cũng từng đi tham quan kiến trúc cổ của các nước, cảm giác này người không rõ về kiến trúc sẽ không thể hiểu được. Cũng giống như một người thích sách nhìn thấy một quyển sách đã tìm kiếm rất lâu vậy, chỉ muốn được cầm mãi không buông tay ra. Vì vậy cháu mới đường đột xin Thư Sướng cho ngủ lại".

Thì ra cậu ta không nhòm ngó con gái mình mà là quan tâm đến ngôi nhà này.

Ngôi nhà này vẫn là niềm tự hào của Thư Tổ Khang. Nếu Bùi Địch Văn đưa ra lí do khác thì chần chẫn ông vẫn còn nghi ngờ, nhưng nghe Bùi Địch Văn nói như vậy, ông lập tức có cảm giác gặp được tri âm, vẻ mặt trở nên dễ coi hơn rất nhiều.

Tuy nhiên Vu Phân không có cảnh giới cao như vậy, đây mà cũng là lí do à? Thích thì ngày nào cũng đến mà xem, chẳng lẽ ngủ lại một đêm là cái nhà này sẽ trở thành của cậu ta à? Bà cũng rất thích Hải Nam, nhưng nhìn đủ rồi là thôi, chưa bao giờ bà nghĩ tới việc chuyển tới sống ở đó.

Quá nửa đêm ở trong cùng một phòng với Thư Sướng, có thể thấy rõ là không có hảo tâm. Nhưng dù có giận bà cũng không tiện nói ra.

Thư Tổ Khang đã có vẻ bị anh thuyết phục, anh còn là lãnh đạo tối cao của Thư Sướng, bàn tay cũng bị bỏng thật. Anh bình tĩnh, đứng rất thẳng, nguyên bộ đồ ngủ không lộ chân không lộ tay, tóc cũng không rối. Bà lại nhìn Thư Sướng, quần áo cũng vẫn nghiêm chỉnh. Hơn nữa người ta xin được ngủ lại thì Thư Sướng cũng có thể từ chối, nếu đã đồng ý thì người ta chính là khách, hơn nữa còn là khách quý.

Vì vậy Vu Phân đành phải nuốt cục tức này xuống.

"Cháu không quen với cách bố trí đồ đạc trong phòng Thư Thần nên vừa nãy không cẩn thận làm rơi cái đèn bàn khiến Thư Sướng tỉnh giấc. Bây giờ nhiệt độ ở Hải Nam rất dễ chịu, hai bác đi chơi vui chứ?" Như nhìn thấu tâm tư Vu Phân, Bùi Địch Văn thờ ơ nói tiếp.

"Công ty du lịch sắp chương trình rất tốt, chúng tôi đến sân bay Hải Khẩu rồi..."

Thấy Thư Tổ Khang chuẩn bị dốc bầu tâm sự, Vu Phân vội vã khẽ huých ông, "Ngày mai Tổng biên tập phải dậy sớm, ông để anh ấy đi ngủ đi!"

"A, đúng đúng!" Thư Tổ Khang liên tục gật đầu.

"Chúc cô chú ngủ ngon!" Bùi Địch Văn gật đầu chào hai người rồi quay sang nhìn Thư Sướng, "Chúc em ngủ ngon!"

"Chúc anh ngủ ngon!" Như gặp đại nạn mà không chết, Thư Sướng tỏ ra rất rụt rè.

"Xướng Xướng, mang ba lô lên tầng cho mẹ", Vu Phân nói nhỏ, mặt vẫn xanh mét.

"Để tôi mang lên cho, muộn rồi, để nó đi ngủ đi!" Thư Tổ Khang nói chen vào.

"Ai khiến ông mang?" Vu Phân liếc chồng rồi nhét ba lô vào lòng Thư Sướng.

Thư Tổ Khang sửng sốt, vội chạy theo mà không để ý đến chiếc va li nặng trĩch dưới đất.

Cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Vu Phân đã chỉ mũi Thư Sướng khẽ rít lên, "Con thành thật giải thích cho mẹ, rốt cục con và cậu ta có chuyện gì?"

Vẻ mặt Thư Sướng rất vô tội, "Không phải vừa rồi đã nói hết rồi sao mẹ?"

Vu Phân dí ngón tay vào trán cô, nghiêm mặt vặn hỏi, "Con cho rằng bố mẹ có thể tin những gì cậu ta vừa nói à? Cô nam quả nữ đêm hôm khuya khoắt ở cùng nhau, còn gì là thể thống nữa, con còn biết thể diện là gì không?"

"Mẹ, mẹ đừng nói nghiêm trọng như vậy. Bây giờ không phải thời đại viễn cổ mà nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa không phải ai cũng xấu xa như vậy". Thư Sướng hơi chột dạ đưa tay xoa đôi môi đỏ hồng nóng bỏng.

"Nhưng con không biết dư luận đáng sợ thế nào à?" Vu Phân tức giận đến mức run rẩy, "May mà là bố mẹ nhìn thấy, nếu là Dương Phàm hay mẹ chồng con bắt gặp thì con có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không giải thích được! Xướng Xướng, con sắp cưới mà trước đám cưới lại gây chuyện thị phi thì biết nói thế nào với Dương Phàm?"

Thư Sướng mím chặt môi, một câu nói đã đến bên miệng nhưng nhìn về mặt uể oải của bố mẹ cô lại quay đầu đi nhỏ giọng nói, "Người khác không tin con thì thôi, nhưng con là con gái bố mẹ mà bố mẹ không hiểu con là người thế nào sao?"

Vu Phân vẫn không buông tha, "Không phải mẹ nói con đã làm việc gì mà nói con phải đúng mực. Con và cậu ta như vậy mà bảo không có chuyện thì ai tin? Được rồi, lãnh đạo không đắc tội được, chúng ta có thể bán mạng làm việc cho người ta, có thể tặng quà đưa tiền cho người ta nhưng không cần phải bán cả sự trong sạch của mình!"

"Vu Phân, bà nói nghiêm trọng quá rồi đây!" Thư Tổ Khang nói hết sức thận trọng.

"Ông càng già càng lắm cẩm rồi".

"Tôi lắm cẩm thế nào? Tại sao bà cứ nhất định phải nói quân tử thành tiểu nhân?"

"Nếu ông không ở nhà, tôi cho một người đàn ông ngủ lại nhà rồi đột nhiên ông về bắt gặp thì ông sẽ nghĩ thế nào?" Vu Phân thật sự hơi sốt ruột.

Thư Tổ Khang chớp chớp mắt, "Bà đã lớn tuổi như vậy rồi, có cho người ta ngủ lại thì cũng chẳng sao, tôi sẽ không nghĩ thế nào cả".

"Ông... ông... hai bố con ông định làm tôi tức chết à?" Vu Phân ôm ngực.

Thư Sướng cười đắng chát, đột nhiên cảm thấy rất vô lực, cô xoa tay, "Bố mẹ mệt rồi, tắm rửa rồi đi ngủ thôi".

Vu Phân còn định nói tiếp nhưng Thu Tô Khang đã kéo bà lại nháy mắt.

"Con về suy nghĩ lại những gì mẹ nói nhé!" Vu Phân có vẻ tự trách vì nuôi con mà không dạy được. Trở về phòng, Thu Sương nhìn thấy điện thoại di động để bên gối báo có tin nhắn.

"Tủi thân lắm à?" Bùi Địch Văn hỏi.

"Không!" Anh nghe tiếng bước chân cô rồi mới gửi tin nhắn sao?

"Thu Sương, nếu em cho phép thì sáng mai anh sẽ chủ động nói chuyện với bố mẹ em rằng thực ra chúng ta đang yêu nhau, được không?"

"Tổng biên tập Bùi, anh đúng là giết người không dao! Anh để em nhìn ngắm cái thế giới tươi đẹp này thêm một thời gian nữa được không?" Thu Sương nhăn nhó trả lời rồi tắt điện thoại.

Cuối cùng thì đêm cũng yên tĩnh trở lại.

Sáng sớm hôm sau, mặc dù rất mệt nhưng Vu Phân vẫn mang đôi mắt thâm quầng tỉnh dậy chuẩn bị bữa sáng cho sếp của con gái. Thu Sương bảo bà về phòng nghỉ ngơi còn mình và Bùi Địch Văn sẽ ra ngoài ăn.

Vu Phân hất tay cô ra, cũng không thèm nhìn cô, "Con đã làm chủ nhà giữ cậu ta lại làm khách quý rồi thì mẹ sẽ giúp con giữ đủ thể diện".

Trái tim Thu Sương khẽ thất lại.

Bữa sáng cực kì thịnh soạn, Bùi Địch Văn lạnh nhạt tỏ lòng biết ơn rồi chỉ uống nửa bát cháo, hoàn toàn không động vào những thứ khác. Thư Tố Khang đích thân bôi thuốc cho anh và còn chuẩn bị đủ lượng thuốc dùng cho anh mấy ngày tiếp theo.

Lúc cáo từ, hai người đưa Bùi Địch Văn ra xe, trên đường gặp hàng xóm láng giềng, không đợi người ta chất vấn Vu Phân đã giới thiệu trước, "Lãnh đạo của Xưởng Xưởng, đến nhà chữa bỏng".

Bùi Địch Văn khẽ nhú mày.

Chiếc Chery chạy ra khỏi ngõ đến đường phố. Qua gương chiếu hậu, Bùi Địch Văn nhìn thấy Thư Tố Khang và Vu Phân nhìn nhau, vẻ mặt thoải mái như vừa tiễn được hung thần.

Vu Phân quả thật là vừa đưa được hung thần đi. Thật may là tối qua về kịp, có bọn họ ở nhà thì người khác không thể nghi ngờ gì được, như vậy cũng không khác gì bảo vệ được sự trong sạch của Thư Sướng, vì vậy đương nhiên Vu Phân phải cảm thấy thoải mái.

Nhìn cảnh này, Bùi Địch Văn chợt có cảm giác rất kì lạ.

Quay mặt lại, cảnh tượng cuối cùng căn nhà Thư Sướng lưu lại cho anh là mái hiên màu xanh đầy ánh nắng ban mai.

"Đưa anh đến sân bay chứ?" Thư Sướng hỏi. Còn chưa tới giờ cao điểm đi làm, xe trên đường không nhiều nên cô lái xe rất nhanh.

"Thư Sướng, nếu anh làm bạn trai em thì em và người nhà sẽ cảm thấy rất mất mặt à?" Bùi Địch Văn hỏi.

Thư Sướng nhú mày, "Tổng biên tập Bùi, anh thật là biết nói đùa".

Bùi Địch Văn nghiêng đầu nhìn Thư Sướng chăm chăm, Thư Sướng vẫn nhìn về phía trước, "Anh không bao giờ nói đùa. Về mặt em lúc này đang viết, 'Giá như tối qua chưa hề xảy ra chuyện gì', còn anh thì ngược lại, anh rất vui vì tối qua đã gặp bố mẹ em, như vậy sau này chính thức tới đây chào hỏi sẽ không cần tự giới thiệu nữa".

Thư Sướng gượng cười ha ha nhưng trán vẫn không giãn ra. Lúc này điều làm cô phiền muộn là làm thế nào giải thích với bố mẹ về chuyện li hôn Dương Phàm!

"Thư Sướng, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh". Về mặt Bùi Địch Văn dần trở nên nghiêm túc.

"Tổng biên tập Bùi..." Thư Sướng hơi bất đắc dĩ tấp xe vào ven đường, "Bố mẹ em đã nhiều tuổi rồi nên tư tưởng rất lạc hậu".

"Gì nữa?"

"Anh cần bồi dưỡng em thật tốt để em giành được giải Pulitzer, trở thành niềm tự hào của họ".

"Thư Sướng, đây là từ chối khéo đúng không?" Bùi Địch Văn chăm chú nhìn cô ba giây rồi nghiêm túc chất vấn.

Thư Sướng nuốt nước miếng, hạ thấp tầm mắt, "Tổng biên tập Bùi, anh đến sân bay hay là về văn phòng?"

"Không cần, anh xuống xe ở đây". Bùi Địch Văn tức giận mở cửa xe, xách cặp, lạnh mặt chạy ra lề đường chặn một chiếc xe taxi rồi nghênh ngang đi mất.

Một người như anh sẽ có nội tâm cực kì kiêu ngạo, nhưng những gì được giáo dục khiến anh đối nhân xử thế rất lễ độ, rất ôn hòa. Nhưng đồng thời anh cũng rất mạnh mẽ, từ trước đến nay những gì anh muốn đều sẽ được thực hiện theo kế hoạch không nhanh không chậm rồi tới tay một cách tự nhiên.

Thư Sướng, anh đã để ý đến cô ba năm. Anh để cô vào tòa soạn báo, đến thẳng phòng pháp trị, tìm giáo viên tốt cho cô, đích thân chỉ điểm cô viết tin tức. Ngoài Mạc Tiểu, cô là người phụ nữ duy nhất trong tòa soạn được tiếp xúc thường xuyên với anh. Nếu là người khác thì chắc chắn sẽ ý thức được sự đối xử khác biệt của anh, nói không chừng sớm đã nảy sinh tình cảm với anh rồi. Như trong mắt này Thư Sướng rất chậm chạp, đối với anh cô chỉ có kính trọng và cả một chút hờn giận.

Anh cũng không vội đánh thức cô, chỉ im lặng đợi cô hiểu anh.

Đợi ba năm nhưng cô vẫn dậm chân tại chỗ, đúng là ngốc quá mức. Lúc này không còn cách nào khác nên anh mới chủ động đến với cô.

Anh đang ở tuổi này, bằng cấp cao, năng lực tốt, hậu thuẫn gia đình không tồi, tướng mạo lại như ý, trước giờ làm việc gì vẫn luôn giống trống khua chiêng, trên đường đời đương nhiên không thể ít ong bướm, vậy mà anh lại thầm yêu một nhân viên của mình, quả là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng anh không để ý một điều, có lẽ không phải Thư Sướng chậm chạp, mà là cô thật sự không thích anh.

Để ý một người, anh có thể nói những lời nhảm chán, làm những chuyện non nớt vì người đó, nhưng anh tuyệt đối sẽ không để người

đó phải miễn cưỡng chút nào.

Anh đã bày tỏ, anh đã hành động, thậm chí còn đã hôn cô nhiều lần, kể cả là người ngu ngốc cũng sẽ rõ ràng, nhưng Thư Sướng lại chưa bao giờ trả lời. Chữa bồng cho anh, nói không chừng cũng chỉ là sự quan tâm của nhân viên đối với lãnh đạo.

Anh thật sự không biết phải làm gì với cô.

Bùi Địch Văn mở cửa sổ xe, đưa tay che khuất không trung xanh thắm và mỉm cười tự giễu.

Nhìn taxi biến mất trong tầm mắt, trong lòng Thư Sướng có một loại cảm giác trống rỗng. Nhưng cô thà để trái tim mình trống rỗng còn hơn phải gọi Bùi Địch Văn quay lại.

Cô và Bùi Địch Văn là nam cực và bắc cực, cho dù trái đất nóng lên, toàn bộ núi băng đều tan hết thì bọn họ cũng chỉ có thể nhìn nhau từ xa.

Không phải cô cảm thấy mình không xứng với anh mà là hiện nay cô không có dũng khí yêu một người, cũng không thể tin mục đích của Bùi Địch Văn là như vậy.

Là yêu? Hay là trò chơi? Hay là chỉ thích săn tìm của lạ?

Trải qua chuyện với Dương Phàm, cô đã mất khả năng phân biệt tình cảm thật giả.

Cho nên cô vẫn ra lệnh cho chính mình phải giữ tỉnh táo. Văn nhân đều rất kích động, theo đuổi loại kích động này có lẽ sẽ có một cảm xúc suốt đời khó quên, nhưng gần như chắc chắn cũng sẽ làm

cho cuộc sống vốn khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh lại như hiện nay trở nên hỗn loạn và nát bét.

Nhiệt độ mới nóng chưa được vài ngày giữa Bùi Địch Văn và Thư Sướng đã hạ xuống như vậy.

Không có điện thoại, không có tin nhắn, gặp nhau trong thang máy hai bên cũng chỉ gật đầu lạnh nhạt như đồng nghiệp với đồng nghiệp rồi ai đi đường nấy. Thư Sướng cũng trộm nhìn tay anh, vết bỏng đã không còn sưng phồng mọng nước nữa.

Thư Sướng không cảm thấy mất mát.

Một khi đêm tối rục rờ ánh đèn đã qua thì mặt trời buổi sáng lại mọc lên như thường lệ.

Khi có tin tức cô lại lái xe đi khắp nơi, lúc không có tin tức thì ngồi trong phòng làm việc chuẩn bị các nội dung trọng điểm tháng sau, tìm kiếm tư liệu, đọc các sách vở liên quan.

Tạ Lâm đã xuất viện nhưng vẫn chưa đi làm, khi chơi chán lại gọi điện thoại làm phiền Thư Sướng. Thư Sướng hỏi chị ta tại sao cậu bạn trai chụp ảnh kia lại không ở bên chị ta, Tạ Lâm thàn thì cậu ta đã đến Tây Tạng chụp ảnh, giọng nói cực kì u oán.

Cô nói chuyện điện thoại với Tạ Lâm cực vui, những lúc có mặt ở phòng làm việc, Thôi Kiện làm việc gì cũng rất mạnh chân mạnh tay.

Không biết Đàm Tiểu Khả đang bận gì mà như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không đến tâm sự những chuyện riêng tư của mình với Thư Sướng nữa.

Hai ngày sau, Thư Sướng đang ngồi trong phòng làm việc thì bất ngờ nhận được điện thoại của Triệu Khải, anh ta nói bài phỏng vấn viết rất tốt, phải mời cô đi ăn cơm để cảm ơn.

"Anh đã hi sinh quá nhiều thời gian và tiền bạc để giúp các nông dân công kiện tụng rồi, thôi không cần phải mời cơm tôi đâu, tôi viết trên tinh thần thực sự cầu thị, không hề cố ý khen anh". Thư Sướng nói.

Triệu Khải nói, "Đây cũng chính là nguyên nhân tôi phải mời cô, ai không sợ cây bút trong tay phóng viên chứ, muốn một người lên trời sẽ lên trời, muốn một người xuống đất sẽ xuống đất, còn cô lại hạ thủ lưu tình với tôi".

Thư Sướng cười cười, định tiếp tục từ chối thì Triệu Khải đã dừng lại, "Buổi tối ăn cơm chúng ta nói chuyện tiếp nhé!"

Thư Sướng sửng sốt, có thể nói là đã nhận lời anh ta mà không hiểu vì sao.

Buổi tối Thư Sướng đến nhà hàng Triệu Khải hẹn. Nhà hàng trang trí cực kì tinh nhã, không chỉ có bàn ghế làm bằng gỗ lê hoa mà trong đại sảnh còn có cả hồ nuôi cá, từng con cá chép gắm đất tiền nhàn nhã bơi qua bơi lại, hoa sen trong hồ đua nở. Sàn nhà lát đá xanh, những chùm đèn cung đình phát ra ánh sáng tao nhã và mềm mại. Tóm lại tất cả đều được trang trí nhã nhặn, không hề có mùi thương mại khiến mọi người có thể cảm thấy yên bình.

Thực đơn được làm kiểu sách đóng chỉ, Thư Sướng mở ra, thấy một đĩa salad dưa chuột cũng năm mươi tệ, cô bất giác suýt xoa. Đương nhiên cô vẫn ra vẻ bình tĩnh gọi mấy món ăn rẻ nhất.

Triệu Khải cười nói, "Mọi người vẫn nói luật sư hết ăn nguyên cáo lại ăn bị cáo nên kiếm được rất nhiều tiền, tại sao lại phải tiết kiệm cho tôi làm gì?" Nói xong anh ta nhỏ giọng bảo người phục vụ mặc đồng phục màu đen đổi mấy món ăn.

"Chẳng mấy khi gặp được người tự biết mình như anh, vậy tối nay tôi phải ăn thật nhiều mới được. Có điều sau này có gặp phiền phức gì chắc tôi cũng không dám tìm anh bào chữa".

"Cô thì khác. Chỉ cần là chuyện của cô thì tôi đều miễn phí". Lúc nói những lời này Triệu Khải không hề cười, Thư Sướng không thể đoán được anh ta nói đùa hay là nói thật.

Thức ăn lần lượt mang lên, đều là mấy món rau bình thường, nhìn thì đẹp nhưng ăn vào cũng không thấy ngon là mấy, không biết tại sao lại đắt như vậy?

"Hôm đó lúc cô đến phòng vấn tôi vẫn cảm thấy nhìn cô rất quen mà nghĩ mãi không ra. Sau đó vô tình lật xem tập ảnh trước kia tôi mới đột nhiên nhớ ra, thực ra tôi cũng coi như là một nửa giáo viên của cô". Triệu Khải nói.

Thư Sướng nhất thời sửng sốt, "Ơ, sao có thể như vậy?"

"Bằng luật sư của tôi là sau khi đi làm mới thi, trước đó tôi dạy chính trị. Tôi học đại học ở trường sư phạm, năm thứ tư đến thực tập ở trường số một Tân Giang khối cấp ba, khi đó cô đang học lớp chín!"

Thư Sướng chớp chớp mắt. Khối cấp hai và khối cấp ba của trường số một không liền nhau mà mỗi khối nằm ở một bên đường. Nhà trường quản lý rất nghiêm, bình thường không cho phép học

sinh khối nọ sang khối kia chơi. Cô lại không phải loại học sinh đặc biệt ưu tú, tướng mạo cũng bình thường, tại sao Triệu Khải lại chú ý tới cô?

"Xin lỗi luật sư Triệu, tôi thật sự không có ấn tượng gì với anh".

"Ờ, chúng ta cũng chưa nói chuyện. Cũng là do một học sinh trong lớp chỉ cho tôi nên tôi mới biết cô, khi đó trông cô rất ngang tàng".

"Ờ?" Thư Sướng ngẩn ra, "Vì sao lại chỉ tôi cho anh xem?" Cô là người ngoài hành tinh à?

Triệu Khải khẽ mỉm cười, "Khi đó cô... viết một bức thư tình trích dẫn đủ kinh sử cho ban học Lưu Dương lớp tôi, cô còn nhớ không?"

Thư Sướng đột nhiên giống như hóa đá, xấu hổ đỏ bừng mặt.

"Khi đó cậu ta vừa mới chuyển trường, cô không biết. Thư gửi đến lớp học, phong bì thư màu hồng nhìn rất bắt mắt. Một đám nam sinh không nhìn được bóc ra, tôi cũng có mặt ở đó. Tôi nhớ cô trích dẫn một bài thơ rất hay, tên bài thơ là 'Yêu anh như thế': Tại sao yêu anh như thế, không dám nói ra, không dám tỏ, chỉ sợ đánh động cung đàn đang triền miên quán quýt. Đó là tiếng hòa nhịp của hai trái tim yêu nhau, yêu anh như thế, không chỉ là những lúc nhớ anh... Ha ha, sau khi nghe tôi cảm thấy cô nữ sinh viết thư này rất đa sầu đa cảm. Có hôm tan học đứng ở cổng trường, một học sinh chỉ một cô bé tóc rất ngắn nói với tôi: Oa, đó chính là bạn Thư Sướng yêu - anh - như - thế đấy thầy ạ".

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Thư Sướng ngòì như hóa đá nhìn Triệu Khải, hoặc nói cô đang ước gì mặt đất nứt ra một cái khe để cô chui vào.

"Không ngờ bây giờ chúng ta lại gặp mặt, cô đã thay đổi rất nhiều, suýt nữa tôi không thể hình dung ra cô và cô bé đó là một. Bây giờ cô và Lưu Dương thế nào rồi?" Triệu Khải hỏi.

Thư Sướng dở khóc dở cười, "Luật sư Triệu, lúc còn trẻ ai trong chúng ta cũng từng làm những việc ngốc nghếch. Sau đó còn ai dám nhắc đến chuyện này nữa?"

Đó là chuyện gì? Chính là một nữ sinh ngốc nghếch mới biết yêu thắm mến một nam sinh ưu tú, kích động viết một bức thư tình ngớ ngẩn. Ai ngờ người nhận thư lại đã biến mất trong biển người. Sau đó dần dần cô hiểu ra, kì thực đó không phải tình yêu.

"Đúng, khi mới biết yêu chúng ta đều không hiểu tình yêu. Vậy sau đó hai người không gặp nhau à?" Luật sư Triệu tặc lưỡi rất tò mò, rất tiếc nuối, "Lúc cậu ta chuyển trường, nhà trường đã rất tức giận. Cậu ta đã học lớp mười hai, thuộc về loại học sinh đứng đầu trong khối. Nhà trường trông chờ cậu ta có thể làm rạng rỡ cho trường vậy mà cậu ta lại chuyển đi không nói một lời, lí do gì cũng không có".

Thư Sướng nhún vai, "Nếu anh không nhắc tới anh ta thì tôi cũng quên mất từng có một người như vậy".

"Sao lại thế?" Không biết là động chạm đến sợi nơ ron nào của anh ta mà Triệu Khải trừng mắt nhìn cô không dám tin.

Thư Sướng không nói nữa, chỉ khổ não nhíu mày. Điện thoại di động đổ chuông rất đúng lúc.

"Tôi nghe điện thoại một lát". Nhìn thấy số máy bàn trong nhà, Thư Sướng cười cười xin lỗi Triệu Khải rồi đi ra bên ngoài nghe máy.

"Thư Sướng, sao còn chưa về nhà?" Vu Phân hỏi.

Thư Sướng sửng sốt, mỗi lúc Vu Phân gọi cô là Thư Sướng thì thông thường đều là lúc bà rất tức giận.

"Mẹ, trong nhà có chuyện gì à?" Cô hỏi hết sức thận trọng.

"Con không cảm thấy bây giờ con nên về nhà rồi à?" Vu Phân hỏi ngược lại.

Thư Sướng rất hiếu thảo, gần như không bao giờ chống đối Vu Phân. Sau khi Thần Thần chết cô càng chú ý hơn bình thường, "Vâng, con sẽ về ngay đây".

Cô trở lại phòng ăn, "Luật sư Triệu, xin lỗi, trong nhà có chút chuyện, tôi phải về trước".

"Ăn no chưa?" Triệu Khải quan tâm.

"Tôi ăn rất no rồi".

"VẬY TỐT, ĐI ĐƯỜNG LÁI XE CHẬM MỘT CHÚT, SAU NÀY CÓ HỌP TRƯỜNG SỐ MỘT GÌ THÌ TÔI SẼ GỌI CÔ ĐI CÙNG CHO VUI".

Triệu Khải vẫy tay ra hiệu cho Thư Sướng đi trước còn mình thì gọi nhân viên tới thanh toán.

Thư Sướng lái xe rất nhanh, mười lăm phút sau đã về tới nhà.

Vu Phân sa sầm mặt ngồi trên sofa, ánh mắt nhìn đến nơi xa xăm nào đó, Thư Tổ Khang đứng nghiêm bên cạnh.

"Bố, mẹ, con về rồi". Thư Sướng chào khẽ.

Một hồi lâu sau Vu Phân mới chậm rãi nhìn lên, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Thư Sướng, lạnh lẽo như nhìn một người lạ.

Bà chỉ nói bốn chữ: "Con li hôn rồi?"

Thư Sướng sửng người, không phải cô chưa chuẩn bị tư tưởng, nhưng chuyện tới trước mắt lại vẫn không biết nên mở miệng như thế nào. Cô chỉ yên lặng đón ánh mắt Vu Phân.

"Mẹ gọi điện thoại cho mẹ Dương Phàm mấy lần bảo bà ấy tới chơi nhưng bà ấy đều nói có việc. Mẹ và bố con liền mang quà mua ở Hải Nam tới cho bà ấy. Bà ấy lại khóc lóc nói với mẹ sau này không cần khách khí như vậy nữa, chúng ta đã không phải thông gia nữa, Thư Sướng nhà bà đã chạy theo Tổng biên tập tòa soạn, vứt bỏ Dương Phàm nhà tôi. Dương Phàm không chịu được, tức giận đến mức sốt cao, bây giờ còn đang truyền dịch". Giọng Vu Phân run lên, đương nhiên không chỉ có thế, những lời sỉ nhục của La Ngọc Cẩm bắn về phía bà như pháo liên thanh khiến bà cứng họng không còn mặt mũi nào.

Thư Sướng biện bạch, "Mẹ, không phải như vậy..."

"Con còn muốn lừa bố mẹ đến chết? Con chưa li hôn Dương Phàm?" Lửa giận của Vu Phân bốc lên ngùn ngụt, bà đứng bật dậy trách mắng, "Tại sao tao lại để ra đứa con gái vô liêm sỉ như mày? Biết trước năm đó đã bóp chết mày từ trong bụng để khỏi phải mất mặt như bây giờ. Đêm đó rõ ràng mày dan díu với thằng Tổng biên tập kia rồi lại còn lừa tao với bố mày, đúng không?"

"Con không... Mẹ, mẹ đừng giận, mẹ ngồi xuống để con nói cho mẹ nghe".

Vu Phân chỉ cô, càng ngày thờ càng nhanh, Thư Sướng vội tiến lên vỗ lưng cho bà nhưng lại bị bà đẩy ra.

"Mày muốn bám lấy thằng Tổng biên tập kia để thăng quan phát tài, tao với bố mày không cản đường mày, cũng không cần thơm lây. Tao sẽ coi như chưa sinh ra đứa con gái như mày. Dương Phàm là một thằng bé tốt như vậy, không có mày nó cũng sẽ không chết được, nó sẽ tìm được cô gái tốt hơn mày gấp trăm lần ngàn lần. Mày thì có gì tốt, không phải vì mày thì Thần Thần cũng sẽ không đi sớm như vậy..."

Vu Phân thờ hỏn hển trợn mắt nhìn Thư Sướng.

Mặt Thư Sướng như không còn màu máu, dần dần trắng xanh, cô nhắm mắt lại, "Đúng vậy, con và Dương Phàm li hôn rồi". Trong cuồng phong bão táp, cô lại bình tĩnh đến mức đáng sợ. "Con đi công tác Quảng Châu về, mẹ anh ấy và anh ấy bảo con li hôn, vì Thần Thần là một cái động không đá, bọn họ không có nghĩa vụ đeo gánh nặng này".

Vu Phân tức giận run rẩy, âm thanh lập tức cao lên, "Mày nói bậy. Việc này tao đã hỏi mày nhiều lần, mày vẫn nói Dương Phàm ủng hộ Thần Thần thay thận. Thần Thần đi, không phải Dương Phàm và mẹ nó cũng tới phúng viếng sao? Mày lại còn tìm lí do bào chữa cho sự tồi tệ của mày à?"

"Con sợ bố mẹ lo lắng nên mới không nói với bố mẹ. Mẹ nghĩ xem có phải khi đó bọn họ tới thì tình hình nhà chúng ta đã khác trước kia rồi đúng không?"

"Mày nói họ ham muốn tiền nhà chúng ta?" Vu Phân nhú mày, "Thư Sướng, mày thật sự làm tao lạnh lòng. Mày và Dương Phàm mới biết nhau chắc? Mày còn chưa hiểu nó? Mày với nó đã yêu nhau ba năm, còn đã đăng kí rồi. Nếu nó là người như vậy thì sao mày còn lấy nó? Nói xấu nó như vậy mày không thấy lương tâm cắn rứt à?"

"Anh ấy... biết một người phụ nữ... ở Hàng Châu..." Thư Sướng nhắm mắt.

"Mày càng nói càng quá đáng, tiếp theo mày sẽ nói Dương Phàm đã có một đứa con ở bên ngoài? Mày... tại sao mày lại trở nên như vậy? Mày đừng nhìn mặt tao nữa!" Chửi mắng chưa hết giận, đột nhiên Vu Phân giơ tay cho Thư Sướng một cái bạt tai.

Thư Sướng cúi đầu không kêu một tiếng, dấu tay in hằn trên gương mặt trắng muốt.

Thư Tổ Khang vẫn yên lặng tiến lên đỡ lấy Vu Phân, "Nói tử tế, đừng động thủ. Nó đã là người lớn rồi, ngày mai đi làm thế nào được?"

"Phải để tất cả mọi người thấy sự vô sỉ của nó. Ông không cần thương, từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ coi như nó cũng bị đâm chết như Thần Thần rồi".

Lời của Vu Phân như một thanh kiếm lạnh đâm thẳng vào trái tim Thư Sướng, cô có thể cảm thấy trái tim đang chảy máu, một giọt, một giọt, lại một giọt...

"Tao không muốn nhìn thấy mày nữa, mày, mày chút đi, chút đi..."
Vu Phân dậm chân kêu gào.

"Vu Phân, đủ rồi..." Thư Tổ Khang lo lắng nhìn gương mặt không còn màu máu của Thư Sướng.

"Nó không chút, được, tôi đi!" Vu Phân đã tức giận đến mức đánh mất lí trí, căn bản không biết mình đang nói gì nữa.

"Không cần, mẹ, mẹ ở nhà, con đi..." Thư Sướng xoay người đi ra ngoài cổng.

"Xướng Xướng..." Thư Tổ Khang gọi ở phía sau.

Cô không quay lại. Không biết tại sao một cột đèn đường ở ngoài ngõ lại hỏng, ban ngày lũ trẻ chơi đùa xếp mấy tảng đá thành đồng ở ven đường, cô không chú ý vấp chân một cái, mất thăng bằng ngã quỵ xuống đất.

Cảm thấy đầu gối đau rát, một hồi lâu không thể nhúc nhích, cô bò lên bám vào bờ tường từng bước chậm chạp đi về phía trước, rốt cục đi ra đầu ngõ. Ngẩng mặt nhìn sao đầy trời, gió thổi mạnh hơn mọi ngày, cô vùng vẫy đi về phía trước như chạy trốn chết, chỉ mong sao cách nhà càng xa càng tốt.

Không biết đi được mấy con phố, cuối cùng cô không đi được nữa. Nhìn thấy ven đường có quán cà phê tên là "999 đóa hồng", ánh đèn chiếu qua cửa sổ trở nên lẫn lộn trong mắt cô. Cô dùng chút sức mạnh cuối cùng đẩy cửa đi vào, lảo đảo ngồi vào một chiếc bàn, gục mặt xuống mặt bàn lạnh buốt và không còn sức lực nhấc đầu lên nữa.

Một nhân viên đi tới hỏi gì đó rồi lại gọi quản lí trực tối nay tới.

Trên người cô toàn là bụi đất, đầu gối rách một lỗ lộ ra vết máu, mặt như một tờ giấy, nhìn rất đáng sợ.

Cô cố gắng ngẩng đầu lên, thật sự không muốn để những người lạ này vây quanh mình, "Cho tôi một cốc trà sữa nóng".

"Chỉ trà sữa thôi à?" Quản lí hỏi, không hề có ý định rời đi, ánh mắt quan sát cô rất kĩ từ trên xuống dưới.

Thư Sướng cau mày, "Phải trả tiền trước à?"

Quản lí lộ ra nụ cười nghề nghiệp, "Tốt nhất là như vậy".

Thư Sướng đưa tay tìm túi xách và nhận ra vì đi quá vội nên không mang túi, hôm nay cô mặc áo len không có lấy một cái túi, thảo nào quản lí lại coi cô như loại ăn quyt.

"Có thể mượn điện thoại dùng một lát không?" Cô chống bàn đứng lên.

Quản lí chần chừ một lát rồi dẫn cô đi tới quầy bar kéo máy bàn tới cho cô.

Cô cắn môi bấm một dãy số, "Thắng Nam, mang ít tiền đến, tớ đang ở quán cà phê 999 đóa hồng, không được bảo đang trực, cũng không được bảo có việc, tớ... sắp không chịu được nữa rồi".

Đầu bên kia điện thoại không có người nói, cô chỉ nghe thấy tiếng hô hấp hơi dồn dập.

Cô mặc kệ, gác điện thoại nói với quản lí, "Cô ấy lập tức đến ngay".

"Vậy được rồi, mời cô trở lại chỗ ngồi, tôi sẽ pha trà sữa cho cô, có cần thêm chút đồ ăn nhẹ không?" Quản lí hỏi rất nhiệt tình.

Thư Sướng lắc đầu. Chỉ chốc lát trà sữa đã được mang lên, cô uống mấy ngụm, tứ chi mới có một chút sức mạnh, hô hấp cũng dần dần trở nên trót lọt.

Không biết là bao lâu sau, có lẽ rất nhanh, có lẽ rất lâu, chiếc chuông gió treo ở cửa quán vang lên, một nam giới cao lớn mang theo gió phá cửa mà vào. Thư Sướng chậm rãi xoay người, cô không thấy rõ mặt anh, chỉ nhìn thấy trên bàn tay trái anh toàn là những nốt bông mới vỡ, máu và nước lẫn lộn.

Trước mắt bao người, người đàn ông đi tới chỗ cô, dùng vòng tay ấm áp đỡ lấy thân thể suy yếu của cô một cách rất tự nhiên, dùng bàn tay lành lặn còn lại lau vết bẩn trên mặt cô.

Anh nói, "Thư Sướng, đầu gối em đang chảy máu, phải đến bệnh viện điều trị".

Cô không phản đối, đứng lên không nói tiếng nào theo anh đến quầy trả tiền, lại ngoan ngoãn để anh ôm vào lòng đi ra khỏi quán.

Anh mở cửa chiếc Continental Flying Spur rồi dìu cô ngồi vào.

Cô nhìn thấy trên tay lái cũng dính nước và máu lẫn lộn như trên bàn tay trái anh.

"Em gọi điện thoại cho Thắng Nam". Trái tim cô dừng đập nửa nhịp, cô nhắm mắt lại thì thào.

"Nhưng trong lòng em nghĩ đến anh". Anh thắt dây an toàn cho cô, vuốt vuốt tóc cô, cẩn thận nâng tay trái lên vì sợ dính vào người cô.

Cô nhìn anh rất lâu, đột nhiên bật cười khanh khách, "Tổng biên tập Bùi, nếu em không nhận lời anh thì thật sự có lỗi với ý trời, có lỗi với ý dân".

"Vậy em quyết định nhận lời anh rồi chứ?" Anh hỏi không nhanh không chậm.

"Em hơi sợ, nhưng em... đã không còn sức phản kháng". Cô dang rộng hai tay, đột nhiên nhào vào trong lòng anh, hưởng thụ hơi thở ấm áp trên người anh.

Quyển 3

Chương 1

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Bùi Dịch Văn nhắm mắt lại, tim đập rất mạnh, cảm thấy thân thể gầy gò của Thư Sương hơi run rẩy trong lòng mình. Sự lo lắng và căng thẳng trong lòng từ lúc nghe điện thoại đến giờ lập tức biến mất. Anh dịu dàng mút cánh môi cô rồi lướt thoáng qua, mặt cô trở nên nóng bừng.

Thư Sương ôm chặt quanh vòng eo khỏe mạnh của anh, nghe tiếng tim đập, khóe mắt thoáng nhìn gương mặt đẹp trai của anh, đôi mắt trong suốt khiến các đường nét lạnh lùng trên gương mặt trở nên ấm áp hơn.

Cô vẫn không rõ vì sao anh lại tốt với cô như vậy, sự thật chính là như thế, cô cũng chẳng muốn tìm hiểu nguyên nhân nữa.

Khi Thần Thần đã mất, Dương Phàm quay đi, người nhà hiểu lầm, cô đang đầy rẫy thương tích, chính người đàn ông này đã xuất hiện ân cần chăm sóc cô. Chẳng lẽ là vì anh là một người tốt, cô đang tiến thoái lưỡng nan nên mới từ từ quyến luyến không khống chế được? Bây giờ cô như một người bị thu mua, có thể coi là lấy thân báo đáp.

Giới hạn đạo đức của mình thật cao, vẫn biết giao dịch phải công bằng, hòn đất ném đi hòn chì ném lại!

Nhưng Bùi Địch Văn quả thật là một chùm pháo hoa trong ban đêm lạnh lẽo và cô độc của cô, cho dù không phải màu sắc cô mong đợi nhất nhưng vẫn chiếu sáng rực rỡ khuôn mặt cô bằng ánh sáng của mình.

Anh đi vào cuộc sống của cô bằng phương thức của chính mình, không một tiếng động. Cô vẫn không muốn nhìn thẳng vào chuyện này, đến tận tối nay khi cô thật sự suy sụp, ngón tay đã thành thật hơn trái tim, lí trí bảo cô gọi cho Thắng Nam, nhưng tình cảm lại ngã về phía anh.

Đây chính là sự khác biệt giữa lí trí và tình cảm mà mọi người thường nói?

Cô không biết đây có phải là tình yêu hay không, nhưng cô đã mệt, trước mặt có một cánh tay vững chãi như vậy, cô bám lấy mà không tự chủ được.

Bùi Địch Văn đưa tay gạt lọn tóc trên trán cô ra phía sau tai, buông cô ra rồi khởi động xe.

Tới bệnh viện, anh đánh xe vào bãi đỗ xe rồi dìu Thư Sướng đi tới phòng cấp cứu.

Bậc thềm trước cửa tòa nhà rất cao, Thư Sướng co gối bước lên làm vết thương bị kéo căng, cô đau đớn hít một hơi khí lạnh.

Bùi Địch Văn hơi ngồi xuống, quay lưng về phía cô, "Để anh cõng em!"

Thư Sướng sững sờ, vừa xấu hổ vừa e dè, "Không cần, tự em đi được".

"Đừng có cố!" Giọng nói của anh cương quyết mà vẫn dịu dàng.

Thư Sướng nằm trên lưng anh, tim đập thình thịch, cô nhận ra hai vai anh rất rộng rãi và rắn chắc. Không ngờ phòng cấp cứu của bệnh viện đã kín người hết chỗ, khó khăn lắm mới tìm được một chiếc ghế trống để đặt cô xuống, Bùi Địch Văn vội vã đi đăng kí, nộp phí, tìm bác sĩ. Đây là những việc cô thường làm khi Thần Thần hay bố mẹ bị ốm, lần đầu tiên trở thành một người được chăm sóc, cô cảm thấy hơi ngỡ ngàng.

Tình hình không quá bi quan, chỉ có chỗ ngã ở đầu gối lẫn lộn máu thịt, những chỗ khác không hề hấn gì. Bác sĩ sợ làm động vết thương nên dùng kéo cắt hai lỗ tròn trên đầu gối chiếc quần jean của cô, rửa sạch vết thương rồi sát trùng, bôi thuốc, tiêm một mũi phòng uốn ván.

Bùi Địch Văn vẫn nắm tay Thư Sướng.

Bác sĩ dặn mua thuốc tím, thuốc chống viêm, băng gạc về tự chăm sóc, không cần quay lại bệnh viện nữa. Bùi Địch Văn cầm đơn thuốc đến phòng phát thuốc.

"Chồng em đẹp trai thật, lại cực kì dịu dàng quan tâm chăm sóc em nữa". Một người phụ nữ ngồi truyền dịch bên cạnh Thư Sướng tỏ ra rất hâm mộ.

Thư Sướng ghen lời định giải thích Bùi Địch Văn không phải chồng cô, nhưng nghĩ lại cũng không cần thiết phải nói rõ ràng với một người không hề quen biết làm gì.

Vẻ nhã nhặn và từng trải của Bùi Địch Văn rất khó làm mọi người chỉ nghĩ đến hình ảnh của một người bạn trai. Hơn nữa trong mắt

mọi người, hình như chỉ có chồng mới bận rộn chạy đôn chạy đáo vì vợ lúc đã quá nửa đêm như bây giờ, nhìn thấy cô cắn răng nhịn đau khi bôi thuốc, lông mày anh cũng nhíu lại theo.

Tạ Lâm nằm viện mấy ngày, người đến tặng hoa rất nhiều nhưng lại không hề có ai bưng trà, đưa nước, dìu đi nhà vệ sinh cho nên chị ta mới u oán như vậy. So với chị ta, Thư Sướng cảm thấy quả thực mình chính là người may mắn nhất trên đời.

Bùi Địch Văn cầm một cái túi về, trên tay còn có một chiếc khăn tay ướt. Anh dùng khăn tay nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt cô, dấu tay hiện ra càng rõ hơn.

Anh không hỏi. Nếu Thư Sướng muốn nói thì tự cô sẽ nói với anh.

"Bác sĩ, cảm phiền bác sĩ xử lí bàn tay trái giúp anh ấy". Nhìn thấy bác sĩ đã cơ bản xong việc, Thư Sướng đột nhiên lên tiếng yêu cầu. Khóe miệng Bùi Địch Văn khẽ nhếch lên.

Bác sĩ rất nhiệt tình cắt sạch lớp da ở những nốt phỏng trên tay Bùi Địch Văn, dùng thuốc sát trùng lau sạch, lòng bàn tay cơ bản đã mọc da non, nhìn chung đã đỡ hơn trước khá nhiều.

Đi ra bệnh viện, anh không hỏi cô muốn đi đâu mà lái xe thẳng về Khế Viên.

Thư Sướng mệt không mở mắt ra được, để mặc Bùi Địch Văn dắt lên cầu thang vào nhà. Ngay cả ga trải giường màu gì cô cũng không thấy rõ, lập tức vùi đầu vào gối ngủ mất.

Ban đêm, cô mang máng cảm thấy Bùi Địch Văn vào phòng hai lần, đứng bên giường kéo lại chăn cho cô. Lúc tỉnh dậy trời đã tờ

mờ sáng, Bùi Địch Văn đứng trước giường cô quay lưng về phía ánh sáng buổi sớm tinh mơ. Cô mỉm cười với anh, không hề cảm thấy mất tự nhiên, dường như đây là một hình ảnh rất thông thường.

Cô chống tay ngồi dậy, anh đưa cho cô một cốc nước đường rồi lại đưa điện thoại di động của mình cho cô, "Gọi điện về nhà cho bố mẹ em đỡ lo đi!"

Thư Sướng ngờ ngàng nhìn anh.

Anh vuốt tóc cô, "Gọi điện xong thì đi ra, anh nấu mì cho em!"

Một lúc sau Thư Sướng mới mở điện thoại ra. Sao có thể giận hờn bố mẹ chứ? Bố mẹ đã bằng ấy tuổi, lại đang trong cơn giận dữ, mình chạy ra khỏi nhà như vậy sợ là cả đêm bố mẹ cũng không ngủ được. Sau một đêm, trong lòng Thư Sướng lại thấy bình thản. Mặc dù bố mẹ không thể chấp nhận chuyện cô li hôn nhưng cuối cùng lớp giấy này cũng bị đâm rách rồi, trong lòng cô bớt đi một bí mật, mặc dù phải chịu oan ức nhưng lại thấy thoải mái hơn một chút.

Cô gọi điện thoại cho Thắng Nam trước.

"Cần gặp ai?" Số điện thoại lạ, giọng Thắng Nam tỏ ra cảnh giác.

"Thắng Nam, tớ đây. Bây giờ tớ đang ở bên ngoài, nếu bố tớ gọi điện thoại cho bạn thì bạn nói là tối qua tớ ngủ ở chỗ bạn nhé, mấy hôm nữa cũng vẫn ở chỗ bạn".

"Ồ, sao lại phải nói dối?" Thắng Nam thắc mắc. Thư Sướng cười cười, "Ngày mai bạn đến nhà tớ lấy cho tớ mấy bộ quần áo, gần tối chúng ta gặp nhau ở quán cà phê Thượng Đảo, đến lúc đó tớ kể cho bạn sau".

"Bạn bỏ nhà đi bụi rồi à?" Âm lượng của Thắng Nam lập tức nâng cao, giọng nói nghe rất hưng phấn.

"Cắt tóc đi tu rồi! Nhớ kỹ nhé, không gặp không về".

Nói chuyện với Thắng Nam xong Thư Sướng lại gọi điện về nhà, gần như vừa mới đổ chuông đã có người nghe máy.

"Xướng Xướng phải không?" Thư Tổ Khang sốt ruột hỏi.

"Vâng". Thư Sướng nghẹn ngào, viền mắt đỏ lên.

"Bây giờ con đang ở đâu?"

"Con đang ở nhà Thắng Nam, con ở đây mấy hôm nữa, đợi lúc nào mẹ bớt giận thì về nhà sau".

Thư Tổ Khang thở dài, "Xướng Xướng, không phải bố không thương con, nhưng lần này con quá đáng thật. Hôn nhân không phải trò đùa, sao có thể tùy tiện như vậy được? Con ở bên ngoài mấy ngày cũng được, xem xét lại bản thân cho đàng hoàng sau đó về cùng bố mẹ đến nhà Dương Phạm xin lỗi xem có cứu vãn được cuộc hôn nhân này không. Mẹ con đã nói rồi, chỉ cần vót vát được thì nhà mình sẽ lo hết các khoản trang trí nội thất và mua đồ dùng trong nhà, ngoài ra còn mua một chiếc xe cho Dương Phạm nữa. Nó vẫn thích xe Jeep đúng không, sẽ mua loại đó, xe nhập".

Thư Sướng không nói gì nữa, cô gấp điện thoại lại, cảm giác mệt mỏi ngập đầu khiến cô cảm thấy như mình sắp chết đuối.

Bùi Địch Văn nấu mì rất sạch sẽ, vô cùng đơn giản nhưng lại cực ngon, dù không muốn ăn nhưng Thư Sướng vẫn ăn hết nửa bát, còn húp cả mấy ngụm nước mì nữa.

"Hôm nay không cần đi làm, em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi. Trong phòng sách có các loại sách, muốn đọc thì vào tự tìm". Bùi Địch Văn vừa thu dọn bát đĩa mang vào bồn rửa vừa nói với Thư Sướng đứng ở bên ngoài.

"Đây là đặc quyền khi làm bạn gái anh à?"

Bùi Địch Văn cười ôm cô, "Đây là sự quan tâm của Tổng biên tập Bùi dành cho phóng viên Thư".

"Vậy làm bạn gái anh thì có thể được hưởng đặc quyền gì?"

"Em muốn đặc quyền gì?" Bùi Địch Văn cười tủm tỉm hỏi, "Tặng lương cho em? Cuối năm tặng mức thưởng bao nhiêu phần trăm? Ra ngoài du lịch với danh nghĩa đi công tác? Dùng công quỹ điên cuồng mua sắm?"

Thư Sướng lắc đầu cười khẽ, "Thôi, nghe không giống như là bạn gái mà giống bồ nhí của anh hơn".

"Anh không có bồ nhí". Bùi Địch Văn nói từng chữ từng câu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Trái tim Thư Sướng chột động, cô cắn môi, "Quan hệ của chúng ta có thể tạm thời không công khai ở tòa soạn hay không? Em không có ý khác, chỉ có điều... Thực ra chúng ta vẫn rất trong sáng, nhưng người khác nhất định sẽ không cho là như vậy. Em không muốn để người khác nghi ngờ năng lực của mình. Được không?"

Mắt Bùi Địch Văn sáng rực nhìn Thư Sướng với vẻ quái dị đến mức cô không chịu được phải nhìn qua chỗ khác.

"Được!" Một hồi lâu sau anh mới gạt đầu, "Nhưng chỉ giới hạn trong tòa soạn thôi. Ra khỏi tòa soạn anh phải sử dụng quyền lợi của bạn trai".

Thư Sướng đỏ mặt cúi đầu.

Trước khi đi làm, Bùi Địch Văn giúp cô bôi thuốc lên vết thương trên đầu gối. Cô dùng ni lông bọc vết thương lại rồi gắng gượng vào nhà tắm tắm một cái, thay bộ đồ ở nhà rộng rãi của Bùi Địch Văn vào, giặt quần áo rồi mang ra phơi ngoài ban công. Xong việc, cảm thấy mệt mỏi, cô lại lên giường ngủ tiếp.

Vừa ngủ được một lát thì nghe thấy có tiếng động bên ngoài, cô đi ra xem, thì ra là người giúp việc theo giờ đang nấu cơm trong bếp.

"Bùi tiên sinh vừa gọi điện thoại về, tôi nói cô đang ngủ, anh ấy bảo tôi không được đánh động cô". Người giúp việc là một phụ nữ Sơn Đông chất phác, giọng nói uồn lười rất nặng, tay chân hết sức nhanh nhẹn.

Thư Sướng mỉm cười thân thiện đứng ngoài cửa xem bà ta nấu ăn.

Bữa trưa có hai món ăn một món canh là thịt thái sợi xào rau cần, cá hoa vàng rán giòn và canh mướp trứng gà. Một bữa ăn thông thường nhưng nấu nướng lại rất tốn thời gian.

Bà giúp việc nhặt sạch từng cây rau cần, cẩn thận gạt sạch bùn đất rồi rửa ba bốn nước. Thịt được thái cực nhỏ như những sợi tóc, vừa cho vào chảo dầu đảo lên đã có thể ngửi thấy mùi thịt và mùi rau cần. Cá hoa vàng rán giòn cũng là một món cần nhiều thời gian.

Phải mổ bụng từng con cá nhỏ, bỏ hết nội tạng, rửa sạch dưới vòi nước rồi ướp muối, chờ đến khi gần khô hết nước mới cho vào rán dầu, ăn ngay khi còn nóng, cực kì thơm ngon.

"Cô thường xuyên nấu ăn cho Bùi tiên sinh à?" Nhìn hai đĩa thức ăn, Thư Sương cảm thấy thật sự hơi đói.

Người giúp việc quay lại cười rồi nhanh chóng bày thức ăn lên bàn, "Bùi tiên sinh rất ít khi ăn cơm ở nhà, may ra đến ngày nghỉ cuối tuần mới nấu cho anh ấy một bữa. Hôm nay anh ấy gọi điện thoại cho tôi dặn lúc đến nhớ mua một ít thức ăn để ăn, tôi là người Sơn Đông chém to kho mặn, phải mất rất nhiều thời gian mới học được cách nấu các món ăn thường ngày ở Tân Giang. Cô mau ngồi xuống ăn thử đi".

Thư Sương bảo bà ta cùng ăn nhưng bà ta vội xua tay, "Trước khi đến đây tôi đã ăn rồi, cô ăn đi, tôi đi quét dọn".

Thư Sương ném thử mấy miếng, thật sự rất ngon, đơn giản, tinh tế, nếu nói vắn vè một chút thì là mang đậm triết lí sống của người Tân Giang.

Bà giúp việc quét dọn nhà cửa xong quay ra lau rửa phòng bếp rồi đi về.

Thư Sương đã ngủ quá nhiều, lại không muốn xem TV nên cứ đi vòng vòng trong nhà, từ phòng khách vào đến phòng ngủ rồi lại ra ngoài ban công, sang phòng ngủ dành cho khách rồi cuối cùng vào phòng sách.

Sách của Bùi Dịch Văn đều là các tác phẩm kinh điển, đại bộ phận là về lĩnh vực kiến trúc, cũng có sách về báo chí. Thư Sương

lấy một quyển ra lật lật, chữ chi chít nhìn mà đau đầu, cô lại nhét lên giá sách. Trên bàn có một chiếc máy tính xách tay, Thư Sương nghĩ bụng, thôi thì lên mạng vậy!

Bật máy lên ngồi chờ chốc lát, trên màn hình xuất hiện một hộp thoại nhắc nhở phải nhập mật khẩu mới có thể sử dụng máy tính.

Thư Sương gõ trán khó hiểu, trong nhà này chỉ có một mình Bùi Địch Văn, lại còn phải đặt mật khẩu để đề phòng ai chứ?

Người giúp việc? Thư Sương rất nghi ngờ bà ta có biết đâu là màn hình, đâu là thân máy hay không.

Internet là nơi không hề an toàn, các tài liệu quan trọng của Bùi Địch Văn nhất định đều để trong máy tính ở tòa soạn. Chiếc máy xách tay này cũng chỉ dùng để duyệt web, đọc tin tức khi về nhà, có thể có thứ gì riêng tư mà cần phải bảo vệ?

Suy nghĩ mãi không ra, cô chỉ có thể kết luận Bùi Địch Văn quá cẩn thận, cô vẫn chưa hiểu anh cho lắm.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

"Ai có nhà bán đây?" Thắng Nam xách bánh mì đi về, nghe thấy hai chữ mua nhà liền lập tức kêu lên theo phản xạ có điều kiện.

Tiếng kêu này làm mấy người qua đường trợn mắt nhìn.

Dương Phàm vô tình nhìn qua bên này, lập tức biến sắc, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi nhìn xoáy vào bóng lưng Thư Sướng.

Đàm Tiểu Khả chớp chớp mắt, cánh tay đang khoác tay Dương Phàm đột nhiên căng lên. Người đàn ông đẹp trai đang mặt đối mặt với Thư Sướng không phải Bùi Địch Văn?

Cô ta trộm nhìn Dương Phàm, vẻ đau đớn và ghen ghét trên mặt Dương Phàm khiến cô ta khó chịu.

"Dương Phàm, em hơi khó chịu, chúng ta về thôi". Cô ta thúc giục, giọng nói hơi căng thẳng.

Dương Phàm không hề nhúc nhích như đã hóa đá.

Thư Sướng cảm thấy sau lưng có ánh mắt như gai đâm nhưng vẫn giả vờ không biết.

Thực ra Thắng Nam đã từng gặp Ninh Trí trong đám tang Thần Thần, nhưng đối với phần tử phạm tội cô chỉ gặp một lần là không

quên được, còn đối với đàn ông thông thường thì lại chẳng nhớ bao giờ.

Thư Sướng thần thờ giới thiệu hai người với nhau.

"Công ty anh có bán căn hộ đã hoàn thiện không?" Vừa nghe thấy Ninh Trí là Tổng giám đốc công ty bất động sản, mắt Thắng Nam đã lóe sáng.

"Cần bao nhiêu mét vuông?" Ninh Trí hỏi Thắng Nam nhưng mắt lại nhìn Thư Sướng.

"Gia đình ba người, một trăm mét vuông là đủ rồi. Bây giờ giá nhà cao như vậy, rộng hơn thì nhà tôi không đủ sức mua".

"Con cô mấy tuổi rồi?" Ninh Trí thuận miệng hỏi tiếp.

Thắng Nam sững sốt nhú mày, cảm thấy khả năng nhìn người của người này không tốt chút nào, "Tôi nhìn rất giống người đã có con rồi à? Gia đình ba người là tôi và bố mẹ tôi".

Thư Sướng khẽ cười nhưng mắt cô lại không hề cười.

Ninh Trí vẫn tỏ ra rất tự nhiên, anh ta chỉ gật đầu à một tiếng rồi lấy danh thiếp trong túi ra đưa cho Thắng Nam, "Có người lớn tuổi thì không nên ở quá cao, còn phải không được cách bệnh viện và chợ quá xa nữa. Khu Tụ Hiền Uyển của công ty chúng tôi có thể còn có mấy căn hộ vào ở được ngay, ngày mai cô và Thư Sướng đến công ty chúng tôi, tôi sẽ dẫn hai cô đi xem xem".

"Nếu tôi vừa ý thì giá cả thế nào?" Thắng Nam đã chạy cả ngày, cũng xem như tích lũy được chút kinh nghiệm, biết phải hỏi giá rồi mới lên thuyền.

Ninh Trí lạnh nhạt nhướn mày, "Tôi sẽ bảo phòng bán hàng bán cho cô với giá khách quý, bằng tám mươi tám phần trăm giá bình thường".

Thắng Nam ngây người, tám mươi tám phần trăm? Căn hộ mấy trăm ngàn không phải sẽ bớt được mấy chục ngàn sao? Món quà này lớn quá, cô quay đầu nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng vẫn đang xuất thần, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngẩn ngơ.

"Đội trưởng Mục là bạn của Thư Sướng thì cũng chính là bạn tôi, đây chỉ là một việc nhỏ thôi mà". Ninh Trí lại nói thêm.

Thắng Nam lén dùng chân đá Thư Sướng.

"Gì thế?" Hồn Thư Sướng về với bản thể.

"Xướng Xướng, anh ta là ai?" Phía sau, Dương Phàm không nhịn được nữa bước tới một bước. Nhanh như vậy? Xướng Xướng đã quên anh ta nhanh như vậy sao?

Thắng Nam và Ninh Trí cùng ngẩng đầu lên, chỉ có Thư Sướng là không.

Thắng Nam nhìn thấy Dương Phàm trước rồi sau đó mới nhìn thấy Đàm Tiểu Khả đang khoác tay anh ta. Cô thoáng giật mình, đột nhiên hiểu rõ nỗi khổ riêng khiến Thư Sướng muốn nói lại thôi. Một đứa con có hiếu tại sao lại bỏ nhà ra đi? Đó là vì đã đau đến cực hạn.

"Cô ta là ai?" Thắng Nam tiến lên một bước chặn ở giữa Thư Sướng và Dương Phàm, trợn mắt nhìn Đàm Tiểu Khả.

Đàm Tiểu Khả bị ánh mắt của Thắng Nam làm hoảng sợ nhưng vẫn cười nói, "Tôi là đồng nghiệp của Thư tỷ!"

"Thư tỷ? Sao tôi không biết Xướng Xướng có đứa em gái như cô từ lúc nào?" Giọng Thắng Nam rất lạnh lẽo.

Đàm Tiểu Khả đỏ mặt, "Tôi vừa tới, đây là một cách gọi tôn trọng với người đi trước".

"Trước sau trong vấn đề gì?" Thắng Nam liếc nhìn Dương Phàm, nheo mắt mỉa mai.

Đàm Tiểu Khả lúng túng cắn môi, "Tôi vừa được điều đến tòa soạn báo Hoa Đông".

"A, được điều đến à, tôi còn tưởng rằng là sinh viên mới ra trường cơ! Trong đơn vị chúng tôi cũng có rất nhiều người được điều đến, bọn họ không bao giờ gọi tôi là tỷ này tỷ nọ cả. Đây cũng không phải giang hồ mà diễn trò kết nghĩa kim lan lôi kéo bang phái. Tuổi của phụ nữ là chuyện riêng tư, cô suốt ngày Thư tỷ Thư tỷ là muốn thể hiện ưu thế trẻ tuổi của mình chứ gì? Xướng Xướng của bọn tôi chưa tới tuổi già phải nhờ cậy con cháu, cô đừng kính trọng cô ấy quá, cô ấy không chịu nổi đâu".

"Dương Phàm..." Đàm Tiểu Khả bị Thắng Nam mắng như sủng liên thanh mà không chịu được vì nhục nhã, vội nhìn về phía Dương Phàm cầu cứu.

Lúc này toàn bộ tinh lực của Dương Phàm đều đang dùng để đánh giá Ninh Trí với vẻ mặt lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thư Sướng.

"Dương Phàm là gì của cô?" Sự ngang ngược đã bị kìm nén quá lâu trong lòng Thắng Nam cuối cùng cũng có đất dụng võ.

"Dương Phàm là bạn cùng trường của Thư tử, là bạn trai của tôi". Đàm Tiểu Khả vênh mặt nhìn thẳng Thắng Nam không chịu thua kém.

Thắng Nam cười lạnh lùng, "Xướng Xướng của bọn tôi học ở Học viện công trình, anh chàng bạn trai của cô học tài nguyên nhân lực, liên quan quái gì đến nhau? Muốn bắt quàng làm họ cũng phải tìm được một lí do tốt, đừng có cứng nhắc như vậy được không? Vì sao không nói là anh họ, chị họ? Nói như thế sẽ có ý nghĩa rất rộng, người nghe muốn hiểu thế nào cũng được".

"Xướng Xướng, anh ta là ai?" Dương Phàm lại hỏi một câu, ánh mắt giận dữ nhưng nhiều hơn là tuyệt vọng và đau đớn.

Đàm Tiểu Khả nhắm mắt lại.

"Dương Phàm, chúng ta nhận nhầm người rồi. Em đi bộ mỗi chân rồi, cũng hơi đói nữa, chúng ta về nhà đi, anh nấu bánh trôi hấp rượu cho em nhé!" Cô ta nói không nhanh không chậm, âm thanh không cao không thấp nhưng lại vừa đủ để mỗi người ở đây đều nghe rõ. Bánh trôi hấp rượu là món ăn nhẹ sở trường của mẹ Dương Phàm, Thắng Nam cũng từng cùng Thư Sướng đến nhà họ Dương làm khách và được nhắm nháp một lần. Thắng Nam không khỏi cảm thấy chán nản, vừa rồi nổi đóa một trận nhưng hình như mình không hề thắng. Cô không ngờ Đàm Tiểu Khả lại có khả năng giữ bình tĩnh và tâm tư linh hoạt như thế.

Từ đầu đến cuối Thư Sướng vẫn bình tĩnh nhìn về phía cửa quán cà phê như một người ngoài cuộc, một người tàng hình, rời xa trung

tâm bão táp.

"Anh ta là ai thì có quan hệ gì với anh không?" Thư Sướng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dương Phàm buồn bã thu ánh mắt lại, "Thực ra thiếu một người thì ngày vẫn trôi qua bình thường như vậy, không nhiều thêm một phút, không ít hơn một giây". Chẳng qua là cảm giác sẽ bất đồng mà thôi.

"Đi thôi!" Đàm Tiểu Khả nũng nịu nhắc Dương Phàm.

Dương Phàm bắt đầu xoay người quay lại.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của người bên cạnh.

"Xướng Xướng?" Thắng Nam lo lắng nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng quay đầu lại, "Thắng Nam, không cần nói gì hết, bạn mau về nhà đi, đừng để bố mẹ bạn lo lắng. Tổng giám đốc Ninh, chuyện căn hộ của Thắng Nam nhờ anh lo liệu giúp. Tôi... tôi phải đi gọi điện". Không ngờ cô vẫn còn cười được.

Thắng Nam còn muốn nói gì nữa nhưng Ninh Trí đã giữ cô lại.

Thắng Nam ngậm miệng ngoan ngoãn đi về xe mình. Ninh Trí lặng lẽ chăm chú nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Thư Sướng, hít sâu một hơi rồi nắm chặt nắm đấm như vừa hạ quyết tâm gì đó.

"Tổng biên tập Bùi, em xong việc rồi, bao giờ anh có thể đến đây?"

"Nói với anh địa chỉ chính xác, anh bắt đầu đi ngay đây".

Thư Sướng cất điện thoại di động, một tay xách máy tính, một tay xách chiếc túi to. Cô đứng dưới gốc một cây nhãn gần cột đèn đường, như vậy Bùi Địch Văn đi tới sẽ nhìn thấy cô ngay.

Một chiếc xe đẩy dừng bên đường cách cô mấy gốc cây, một đôi vợ chồng có nước da đen sạm bán khoai nướng. Bây giờ mùi khoai lang nướng còn chưa mê người như giữa đêm đông nhưng bởi vì vừa mới là đầu vụ nên khách vẫn rất đông.

"Thư Sướng!" Chiếc Continental Flying Spur từ từ dừng lại cạnh gốc cây, Bùi Địch Văn mở cửa xe. Anh không gọi cô là Xướng Xướng như những người quen khác mà vẫn gọi cô là Thư Sướng như ở tòa soạn báo, có điều âm cuối được kéo rất dài, nghe rất dịu dàng. Anh nhận lấy máy tính và chiếc túi của Thư Sướng rồi ném vào ghế sau, quay lại thấy mắt Thư Sướng vẫn nhìn về phía chiếc xe đẩy bán khoai lang.

"Muốn ăn à?" Anh cười hỏi, tay đã móc ví trong túi ra. Cô gật đầu.

Anh đợi một hồi cạnh chiếc xe đẩy rồi rút tờ một trăm nhân dân tệ ra mua một củ khoai nướng, nhận về một mớ tiền lẻ. Cô nhận lấy củ khoai, đứng dưới gốc cây bóc lớp vỏ đã cháy thành than khô cứng bên ngoài rồi cắn từng miếng khoai mềm ngọt. Buổi tối cô gần như ăn sạch một suất cơm hải sản, rất no, rất no. Nhưng cô vẫn muốn ăn khoai lang, không, là muốn ăn khoai lang Bùi Địch Văn mua cho cô, muốn nhìn anh chen vào giữa đám đông mua cho cô một thứ đồ ăn vặt xấu xí rẻ tiền như vậy.

Vì như vậy sẽ có một loại cảm giác được quý trọng. Không cần hâm mộ người khác, cũng không có gì phải tiếc nuối.

Ăn khoai lang xong, cô thả vỏ khoai vào ngăn chứa rác hữu cơ. Bùi Địch Văn lấy khăn tay ra lau sạch bàn tay đen sì cho cô, chiều chuộng hôn lên khóe môi cô, "Ngon như vậy cơ à?"

Cô ngoan ngoãn để anh ôm, chủ động ôm chặt eo anh, khẽ kêu tên anh, "Địch Văn..."

"Ờ!" Giọng Bùi Địch Văn trở nên hơi khàn khàn.

"Cảm ơn!"

Anh cười cười, hai người không nói nữa, chỉ im lặng ôm nhau một hồi rồi lái xe về Khế Viên.

"Em đã cãi nhau với bố mẹ". Lúc xách túi lên cầu thang cô lí nhí một câu, xem như đó là lí do tại sao mình lại tá túc ở nhà anh.

"Không ngờ giai đoạn phản nghịch của em lại dài như vậy, có điều anh rất vui. Nếu không anh cũng không biết còn phải phấn đấu đến ngày nào mới có thể khiến em tin tưởng anh".

"Địch Văn", đi hết cầu thang, cô đột nhiên xoay người, ngẩng mặt lên, "Vì sao... anh lại thích em?"

"Cô bé ngốc, sao lại hỏi nghiêm túc như vậy? Đây không phải một chuyện phức tạp, em khiến anh động lòng, thế thôi". Anh thì thầm bên tai cô, khẽ cắn vành tai cô.

Thân thể cô có một dòng điện chạy qua, trái tim cô hơi run lên.

Cửa vừa mở ra Thư Sương đã nhìn thấy ngoài cửa có một đôi dép lê kiểu nữ, bên trên mỗi chiếc dép màu tím là một con gấu con béo trắng, mũi hai chiếc dép sát nhau, gót cũng sát nhau, chỉnh tề

như mới được huấn luyện trong quân đội về. Trên bàn trà có một bó hoa bách hợp màu trắng cắm trong lọ hoa pha lê, những đóa hoa trắng muốt mới vừa hé nở.

Thư Sướng kinh ngạc quay sang nhìn Bùi Địch Văn. Lúc cô ra khỏi nhà thì trong nhà còn không có những thứ này.

Thì ra trong lúc cô không có nhà anh ta đã trắng trợn mua sắm một phen.

Vào nhà, Thư Sướng phát hiện không chỉ có dép và hoa mà trong chiếc làn tre bên cạnh sofa còn có đủ các loại đồ ăn vặt: Khoai tây chiên, thạch dừa, sô cô la, hạnh nhân, hạt dẻ cười... Bùi Địch Văn vác cả siêu thị về nhà rồi à?

Ngoại hình Thư Sướng cũng coi như là một phụ nữ hơn người, nhưng bởi vì bệnh tình của Thần Thần nên trong tính cách cô có một bộ phận rất mạnh mẽ, cô không hề coi chính mình như một thiếu nữ, cũng thật sự chưa bao giờ được ai nuông chiều tử tế. Vì vậy cô bị làm cảm động một cách dễ dàng.

"Em chỉ ở vài ngày". Cô bất an nhìn Bùi Địch Văn, rất sợ anh sẽ thất vọng.

Bùi Địch Văn cởi áo ngoài, lấy chai nước hoa quả trong tủ lạnh ra rót hai cốc, kéo cô cùng ngồi xuống sofa, bàn tay vòng qua vai cô một cách tự nhiên rồi cười nói, "Những thứ này là anh chuẩn bị cho lần bỏ nhà đi bụi tiếp theo của em".

"Sao lại bỏ nhà đi liên tục thế được?" Thư Sướng xấu hổ vịn vẹo mười ngón tay.

"Anh chỉ không muốn lại phải thấy em thê thảm ngồi trong quán cà phê mượn điện thoại gọi cho người khác xin giúp đỡ. À, cái này cho em". Anh ta vỗ vai cô lưu luyến rồi đặt một chiếc chìa khóa treo bằng sợi xích bạc vào lòng bàn tay cô, "Ở đây chắc là dễ chịu hơn quán cà phê xa lạ!" Cô ngược mắt nhìn anh, cười thoáng qua, không bày tỏ lòng biết ơn, cẩn thận cất chìa khóa vào trong túi xách.

Một đêm trôi qua rất yên ả, trừ một vài nụ hôn hời hợt như chuồn chuồn đập nước, hai người không hề có hành vi đặc biệt nào khác. Hai người cùng ăn chút hoa quả, cùng mở DVD xem bộ phim King Kong phiên bản mới. Đang xem thì Bùi Địch Văn có điện thoại, có lẽ sợ ảnh hưởng đến việc xem phim của cô nên Bùi Địch Văn vào phòng sách nghe máy và đóng cửa rất kĩ. Mười một giờ, hai người rửa mặt xong, ai đứng trước cửa phòng người nấy cùng chúc nhau ngủ ngon.

Nhưng chúc ngủ ngon xong Bùi Địch Văn không vào phòng ngay mà lại ôm Thư Sướng, ánh mắt dịu dàng như nước.

Thư Sướng vui đầu trong lòng anh, căng thẳng đến mức trái tim suýt nữa ngừng đập.

"Ngủ đi, sáng mai gặp lại!" Anh hôn lên môi cô rồi lưu luyến buông cô ra. Tình yêu cũng như hầm canh, phải giữ lửa nhỏ hầm thật lâu thì nồi canh mới có thể ngon từ thịt, ngọt từ xương.

Hôm sau Thư Sướng đến tòa soạn làm việc, Bùi Địch Văn lại phải đi công tác Bắc Kinh, cùng đi còn có Giám đốc tòa soạn và mấy Trưởng phòng. Bây giờ đã là tháng mười, các đơn đặt báo năm tới bắt đầu được xúc tiến, các Tập đoàn ngành báo chí lớn tụ tập về Bắc Kinh kí kết hợp đồng. Buổi tối Thư Sướng về Khế Viên một mình, nhận được điện thoại Bùi Địch Văn gọi từ Bắc Kinh về, trong

lòng dâng lên một cảm giác đã lâu không cảm nhận được có tên là tương tư.

"Lên giường chưa?" Anh hỏi.

"Rồi, em đang nằm đọc sách!"

"Mặc áo ngủ rồi chứ? Cái áo nền xanh hoa trắng tối qua à?"

"Không... không phải, cái đó giặt rồi, hôm nay em mặc cái khác".

"Tả cho anh nghe một chút". Cách vài ngàn dặm nhưng giọng nói của anh còn khiến cô cảm thấy nóng rực hơn cả khi mặt đối mặt.

"Để làm gì?" Cô không nhận ra là mình đang làm nũng với anh.

"Anh rất không thích ở khách sạn, quá lạnh lẽo, phải bỏ tiền mới mua được hơi ấm do máy móc phát ra. Nói chuyện với em anh mới cảm thấy một chút ấm áp. Thư Sương, Bắc Kinh có tuyết rồi".

"Mới cuối tháng mười mà!" Cô ngồi dậy thoáng nhìn ra bên ngoài, một vầng trăng sáng đang treo cao trên bầu trời Tân Giang.

"Mùa đông năm nay đến sớm thật! Ôi, công việc của em cũng không bận lắm, biết trước thế này thì đã cho cả em đến Bắc Kinh, lấy việc công làm việc tư".

"Em không đi đâu".

"Vì sao?"

"Đàn ông đưa phụ nữ đi du lịch chính là vì muốn xảy ra quan hệ thân mật hơn với người phụ nữ đó. Ở một nơi xa lạ, cô ta không biết đường, cũng không quen ai, đối phương chính là chỗ dựa duy nhất,

tâm lí tự nhiên sẽ ỷ lại đối phương. Đêm khuya người vắng, mở một chai rượu, âm nhạc êm ái, cùng trò chuyện tình đời, tình người, lí tưởng, nhân sinh, rồi đến tình yêu... rồi đến trên một cái giường".

"Nghe rất có lí, chờ anh dự xong hội nghị đặt hàng chúng ta cùng đi du lịch được không?"

"Hừ!" Cô bĩu môi.

Anh cười ha ha, "Anh muốn làm cho quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước. Nhớ anh không?" Giọng anh đột nhiên hạ thấp, lộ ra sự mê hoặc không thể nào ngăn cản.

"Tân Giang rất ít khi có tuyết, em rất muốn xem tuyết rơi!"

"Chỉ giỏi đánh trống lảng. Thôi muộn lắm rồi, em đi ngủ đi!"

"Vâng, chúc anh ngủ ngon".

"Hay là vẫn lưu luyến không rời? Thế thì anh chưa gác máy vội?"

"Được rồi, ngày mai anh còn phải họp, chúc anh ngủ ngon!"

Không đợi anh nói tiếp, cô đã vội vã cắt cuộc gọi, đưa tay sờ mặt, nóng bỏng như một quả cầu lửa.

Quả vậy, giờ khắc này cô đã tìm được một chút cảm giác yêu đương, ngọt ngào, chỉ cần trong lòng nghĩ đến một người là lại đỏ mặt, lại cười ngây ngô. Nhưng cô vẫn cảm thấy tất cả những thứ này giống như một giấc mơ, không được chân thực cho lắm.

Nếu như đó là một giấc mơ thì chỉ mong không phải mở mắt ra.

Thư Sướng vòng tay ra sau gáy đỡ đầu từ từ nằm xuống, tắt đèn, nhìn ánh trăng như bạc bên ngoài và nghĩ đến tuyết bay trắng trời nơi phương bắc.

Phải năm ngày nữa Bùi Địch Văn mới có thể về Tân Giang. Năm ngày, đúng là dài đằng đẵng!

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

Thắng Nam vẫn kéo Thư Sướng cùng đến công ty bất động sản Trí Viễn, dù sao cũng là vì Thư Sướng nên người ta mới nhiệt tình như vậy.

Công ty bất động sản Trí Viễn thuê tầng sáu một tòa nhà cao tầng ở trung tâm thành phố làm trụ sở, trang trí không hề huênh hoang mà rất tao nhã. Nữ nhân viên phụ trách tiếp đón ngoài cửa tòa nhà vừa gọi điện thoại lên văn phòng Ninh Trí thì anh ta đã lập tức đi xuống.

Ba người đi hai chiếc xe một trước một sau tới Tụ Hiền Uyển. Xuống xe, ba người đi qua công trường, qua vườn hoa, qua một khu nhà tập thể, cuối cùng tới chỗ bán căn hộ.

Các nhân viên bán hàng ai cũng xinh đẹp đáng yêu, lại rất khéo ăn nói, thấy là khách do Tổng giám đốc dẫn đến nên càng khéo mồm khéo miệng hơn.

Ninh Trí xua tay ra hiệu cho họ yên tĩnh một hồi, "Đưa chìa khóa phòng 302 tòa nhà số 6 cho tôi".

Các cô gái vội im tiếng tìm chìa khóa đưa cho Ninh Trí.

Phong cảnh trước tòa nhà số 6 rất đẹp, một đám công nhân đang trồng một cây hòe lâu năm mua từ trong núi sâu đến xuống hố sâu.

Phóng viên mảng nhà đất của Hoa Đông buổi chiều đang phỏng vấn hiện trường, giới thiệu cây này đã có một trăm tuổi, to chừng hai người ôm, chuẩn bị viết một bản tin đó đây về cây hoa hòe cổ thụ trăm năm tuổi đâm rễ tại Tự Hiền Uyển. Đây là một mảnh lời tuyên truyền của công ty bất động sản, Thư Sướng biết vị đồng nghiệp này chắc chắn đã nhận được phong bì của công ty Trí Viễn.

Trong Hoa Đông buổi chiều, hai mảng dễ kiếm được tiền nhất chính là nhà đất và xe hơi, nhưng cũng chỉ có số tiền nhỏ. Phòng quảng cáo thì phải có kĩ xảo, đã có kĩ xảo thì sẽ kiếm được nhiều tiền. Mảng Thư Sướng đang làm là một mảng rất chuyên nghiệp nhưng nước rất trong, còn phải đi công tác thường xuyên, có điều cũng dễ đạt được thành tích.

Thắng Nam vừa nhìn đã thích căn hộ này, độ cao vừa phải, hai phòng ngủ hai sảnh, phòng khách và hai phòng ngủ đều quay ra ngoài, lấy ánh sáng rất tốt, phong cách trang trí đơn giản hào phóng. Cô đứng trong phòng gọi điện thoại cho bố, chỉ dăm ba câu đã quyết định lấy luôn căn hộ này.

Ninh Trí lại dẫn hai người về chỗ bán hàng làm thủ tục, vừa nghe Ninh Trí nói giá cả, cô nàng lễ tân đã ngẩng đầu sửng sốt.

"Tổng giám đốc Ninh, anh có thể nói lại lần nữa được không? Em không nghe rõ".

"Tôi nghĩ cô không hề nghe lầm". Ninh Trí nghiêm nghị nhìn quét một lượt, các cô gái lập tức cúi đầu lo việc của mình.

Thắng Nam đang bận gọi cho bố bảo mang tiền tới nên không chú ý đến chuyện bên này, nhưng Thư Sướng lại nhìn rất rõ.

Cô hơi nhíu mày.

Làm thủ tục rất phiền phức, phải cung cấp rất nhiều giấy chứng nhận, phải kí một đồng chữ kí. Thắng Nam bảo Thu Sương về trước, chiếc Chery của Thu Sương vẫn đang để ở nhà, cô đến đây cùng với Thắng Nam, Ninh Trí nói anh ta cũng phải đi trước nên Thu Sương liền đi nhờ xe anh ta.

Trên đường, hai người chỉ trò chuyện qua loa vài câu.

Lúc xuống xe, Thu Sương móc một chiếc phong bì từ trong túi xách ra đặt xuống bên cạnh tay lái.

"Đây là cái gì?" Vẻ mặt vốn đã lạnh như băng của Ninh Trí lúc này hạ xuống dưới không độ.

Thu Sương hơi mất tự nhiên nhìn anh ta, "Thắng Nam nhờ tôi chuyển cho anh, chỉ là một chút lòng biết ơn mà thôi".

Ninh Trí đập tay vào tay lái, khẽ chửi một câu rồi hất đầu lên.

"Thu Sương, đây là ý kiến của em phải không? Em chỉ sợ phải nợ ơn anh, sợ phải có quan hệ với anh, không, sợ anh lại có ý đồ với gia đình em đúng không? Vì vậy em mới đưa một chút lễ mọn để có thể an tâm đúng không?"

"Anh nghĩ quá nhiều rồi đấy!" Thu Sương khắc chế sự xấu hổ trong lòng, thực ra cô cũng rất ghét làm việc này. Nhưng đúng như Ninh Trí nói, chỉ cần anh ta nhận là cô sẽ có thể坦然 nhiên, như hai bên mua bán, trả tiền, nhận hàng. Cô không muốn có gì dính dáng dây dưa với vị Tổng giám đốc Ninh này với lí do vì chuyện của Thành Thần nữa.

Anh ta tốt, tốt quá mức làm cô cảm thấy sợ hãi. Bố mẹ cô đều là người tầm thường, cô cũng không phải nhân vật hiển hách, thứ duy nhất có thể khiến người ngoài chú ý chính là tòa nhà đó. Anh ta lại làm bất động sản, sao có thể không suy nghĩ theo hướng này được?

"Người nghĩ nhiều là em, tại sao em lại trở nên tầm thường như vậy?"

Thư Sướng hết kiên nhẫn, "Coi như anh nói đúng, chúng ta quả thật không phải một loại người, sau này qua lại ít thôi".

Cô đẩy cửa định xuống xe.

Ninh Trí đưa tay giữ chắc cô lại, "Không cho phép đi. Nói với em, Thư Sướng, giảm giá nhà không phải là vì thể diện của em mà là vì anh không muốn kiếm tiền của Thắng Nam".

"Ơ?"

"Thắng Nam là bạn của anh khi còn nhỏ, có điều cô ấy không nhớ anh cho nên anh mới lấy cớ là bạn em để giúp cô ấy chứ thực ra không có bất cứ quan hệ gì với em cả". Sợ Thư Sướng nghe không rõ nên Ninh Trí nói rất chậm từng chữ từng câu.

Thư Sướng nhắc nhở mình không được quá kinh ngạc nhưng miệng cô vẫn há hốc, sau đó trái tim cô như vừa buông được một tảng đá lớn, cô thoải mái thở phào một hơi.

Thảo nào anh ta khiến cô có cảm giác quen thuộc, thì ra là bạn của Thắng Nam. Trong ấn tượng của cô, khi còn bé Thắng Nam chỉ có fan nữ, không có người khác giới mền mệ!

Lẽ nào đàn ông ngoài hai mươi tuổi bắt đầu thay hình đổi dạng triệt để?

"Tại sao tôi không nhớ đã gặp anh?" Cô nhìn anh ta vài lần từ trên xuống dưới nhưng vẫn không không nhận được hỏi câu này.

Ninh Trí lạnh lùng mở cửa xe nhét phong bì vào trong túi xách của cô rồi nói với vẻ tức giận, "Chuyện em không nhớ được đâu chỉ có việc này!"

Thư Sướng không hiểu ra sao, nhưng Ninh Trí đã là bạn của Thắng Nam thì sẽ không có quan hệ gì với cô nữa nên cô cũng không cần phải nghiên cứu kĩ làm gì.

Sau đó vì bận công việc nên cô cũng quên luôn việc này.

Hôm sau cô đi công tác phỏng vấn một tổ nghiên cứu địa chất, trong mấy ngày phải đến cả chục địa điểm khác nhau, ngày nào cũng bận đến mức không có cả thời gian gửi tin nhắn cho Bùi Địch Văn.

Hôm phỏng vấn xong, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống ăn bữa cơm tử tế, cô nghĩ. Hình như hôm nay là thứ sáu, Bùi Địch Văn cũng đến lúc về rồi, về mặt mệt mỏi của Thư Sướng nở ra như hoa sau cơn mưa, khóe miệng mang nụ cười không thể kiềm chế được. Cô cầm điện thoại trong tay, cứ ăn mấy miếng lại nhìn điện thoại một lần.

Thôi Kiện ngồi bên phải cô ngó sang nhìn rồi khẽ hỏi, "Đợi điện thoại của ai đấy?"

"Ờ, không đợi ai cả".

"Vậy sao cô cứ xem điện thoại suốt thế?"

"Thật à?"

"Thật chứ sao không, cứ có động tĩnh gì là cô lại nhìn, nãy giờ đã bảy tám lần rồi. Yêu rồi à?" Thư Sương đỏ mặt, không nở phủ nhận, "Sao thầy lại thấy được?"

"Không có việc gì cứ tự nhiên lăm bằm, rồi có lúc lại vui mừng như trúng thưởng lớn, ngoài yêu thì không có lí do gì khác, nói xem nào, là anh chàng thế nào?"

Thư Sương sững sờ, nhớ lại Thôi Kiện từng nhắc nhở mình không được đến quá gần Bùi Địch Văn, cô nói ra vẻ hời hợt, "Không có gì đặc biệt cả, một người rất thông thường thôi".

"Người bình thường, sống cuộc sống bình thường, thế mới tốt. Anh chàng đi Mercedes Benz đưa cô đến tòa soạn báo hôm đó à?" Thôi Kiện cười cười.

"Thầy dám nhìn trộm em à?"

"Tôi nhìn trộm làm gì, tôi nhìn một cách quang minh chính đại chứ".

Thư Sương nghiêng đầu, cắn môi ghé tới hỏi nhỏ, "Có lần thầy nói Tổng biên tập Bùi là người khác chúng ta có nghĩa là sao?"

"Anh ta là Tổng biên tập lớn, cô là phóng viên quèn, bản thân điều này đã bất đồng rồi".

"Công việc không phân biệt cấp bậc, có thể có bao nhiêu bất đồng chứ?"

"Cô thật là non nớt. Chúc Tổng biên tập này chỉ là một thú vui nghiệp dư của Tổng biên tập Bùi, như một nữ ca sĩ yêu thích vẽ tranh, lúc hứng lên cô ta có thể bỏ thời gian mấy tháng hoặc một năm đi nghiên cứu, học tập cách vẽ tranh, nhưng có một ngày cô ta vẫn sẽ trở lại sân khấu tiếp tục ca hát".

"Sân khấu của Tổng biên tập Bùi là cái gì?"

Thôi Kiện đặt đĩa xuống, "Cô không phải phóng viên mảng giải trí, đừng tọc mạch như vậy. Anh ta thích ở đâu thì ở đó, dù sao khi anh ta đi thì cũng sẽ có người khác đến làm Tổng biên tập, chúng ta vẫn cứ làm việc như thường, nhận lương như thường, lĩnh thưởng như thường".

Mặt Thư Sướng lập tức tối lại, cơm cũng chẳng muốn ăn, chỉ cúi đầu. Cùng tổ phỏng vấn lên xe, trên đường về cô vẫn nhắm mắt không nói một lời.

Nếu thật sự giống như lời sư phụ nói, Tân Giang chỉ là một điểm dừng của Bùi Địch Văn thì tình yêu này còn có thể tiếp tục sao?

Phân tích lại kĩ càng, quả thật Bùi Địch Văn có vẻ không dự định ở lại Tân Giang lâu dài. Căn hộ ở Khế Viên là tòa soạn báo đứng ra thuê. Anh ta không có bất động sản, không có người nhà. Mạc Tiểu đã nói mỗi tháng anh ta sẽ có vài ngày về nhà thăm người thân, ngày lễ ngày Tết cũng sẽ về. Nhà bọn họ hình như rất tây hóa, không những rất coi trọng ngày lễ truyền thống mà cũng rất chú trọng các ngày lễ phương Tây như lễ tạ ơn, lễ phục sinh hay lễ giáng sinh. Một đàn ông độc thân sẽ không có khái niệm gì đối với ngày lễ. Kể cả như chính Thư Sướng cũng chỉ nhớ rõ hôm nay dương lịch là ngày bao nhiêu, chưa bao giờ biết là mừng mấy tháng mấy âm lịch, ngày lễ ngày Tết gì cũng đều là do bố mẹ nhắc nhở.

Bùi Địch Văn nhớ rõ tất cả mọi ngày lễ như vậy, có nghĩa là nhà anh ta nhất định là một đại gia đình, có bố mẹ, có...

Thư Sướng kinh hoàng mở mắt ra, mặt cô trắng bệch.

Khi về tới tòa soạn báo thì đã là buổi chiều. Thư Sướng bước vào thang máy, nghe thấy tiếng nhạc nhảy rất sôi động vang tới. Cô không khỏi nhớ tới buổi chiều nóng bức từ Quảng Châu về nọ, cô cũng nghe thấy âm nhạc trong thang máy, cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy Đàm Tiểu Khả. Chính là từ hôm đó cuộc đời của cô đã rẽ sang một hướng khác.

Thư Sướng thờ dãi nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình phản chiếu qua thành thang máy bằng inox sáng bóng, cũng hốc hác như hôm đó.

Mọi người đều đã đến hội trường vui chơi, trên hành lang rất yên lặng. Không biết nhận được điện thoại của ai mà Thôi Kiện nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy, giọng nói lộ rõ vẻ cưng chiều như dỗ dành em bé, vừa đặt túi xuống ông ta đã vội vã đi mất.

Thư Sướng uống nước, đưa tay lên xoa mặt, lòng bàn tay toàn là bụi đất, chắc là bụi trên đường bám vào vì cửa sổ xe vẫn mở trên đường đi về. Cô vội lục khăn mặt đến nhà vệ sinh rửa mặt.

"Oe, oe..." Vừa đến cửa nhà vệ sinh Thư Sướng đã nghe thấy tiếng nôn mửa bên trong.

Thư Sướng đi vào xem, Đàm Tiểu Khả cúi sát xuống bệ rửa mặt nôn đến đỏ bừng mặt, nước mắt nước mũi giàn giụa, trên tay còn cầm một chiếc que thử thai.

Thư Sướng cũng không cảm thấy kinh ngạc mà chỉ nhất thời không biết làm sao, giống như nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn, nhìn tiếp cũng không được, bỏ đi cũng không xong.

"Thư tử..." Đàm Tiểu Khả nôn khan mấy lần rồi ngẩng đầu lau miệng ngọt ngào cười với Thư Sướng, "Hai vạch chị ạ, có nghĩa là có thai rồi đúng không?"

"Tôi không rõ chuyện này lắm". Thư Sướng biết giọng mình rất cứng nhắc nhưng cô thật sự không cách nào làm bộ vui mừng được.

Người vui mừng nên là Dương Phàm, là La Ngọc Cầm.

Cô vẫn đang tính, cô và Dương Phàm li hôn bao giờ, mới được có bao lâu? Đã được một tháng chưa? Không nhớ rõ lắm, nhưng chắc sẽ không quá một tháng. Một tháng đã có thêm một tính mạng mới, cuộc đời đúng là tràn ngập kì tích khắp nơi.

"Trời ạ!" Đàm Tiểu Khả xúc động rưng rưng nước mắt, "Em cứ thấy mấy hôm nay ngực căng căng, không muốn ăn uống gì, không ngờ là đã có thai rồi. Em phải nói với Dương Phàm ngay, anh ấy nhất định sẽ vui đến phát điên. Hôm qua bọn em còn cùng đi xem nhà, anh ấy nói có một phòng là phòng trẻ con, hì hì, đúng là vừa nói đã có ngay". Đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, cô ta sợ hãi kêu lên một tiếng, "Thư tử, em mới vào làm việc chưa được bao lâu đã có thai rồi, tòa soạn có sa thải em không?"

"Cô đi hỏi Phòng nhân sự ấy!" Thư Sướng nghe thấy mạch máu ở hai cổ tay mình nhảy lên thành thịch theo nhịp điệu như phá vỡ lớp da bên ngoài.

"Em nghĩ là sẽ không thể sa thải được. Công chức có thai được luật lao động bảo vệ", Đàm Tiểu Khả cười như một đóa hoa, "Bây giờ em sẽ nói với Dương Phàm tin này, am và anh ấy có em bé rồi!"

Thư Sướng gạt van nước, dùng khăn mặt đắp nước lạnh buốt rồi úp mặt vào. Lớp da khô hanh vừa chạm vào nước, các lỗ chân lông đã đồng loạt co lại, cô không khỏi rùng mình một cái.

Cô lau mặt hết lần này tới lần khác, dường như vết bẩn trên mặt rất dày, đến tận lúc cảm thấy đau đớn cô mới dừng tay lại. Vừa từ nhà vệ sinh về đến phòng làm việc cô đã thấy Tạ Lâm mang theo một làn hương thơm từ bên ngoài lao vào, "Nhanh, lên chơi trò chơi, hôm nay Tổng biên tập Bùi đẹp trai hạ mình tham dự, bao nhiêu cô ả háo sắc đang tìm cách tiếp xúc thân mật với anh ta, em cũng đi thử vận may xem sao!"

"Em mệt chết đi được, không muốn làm gì cả".

Thư Sướng bám bàn thả người xuống ghế.

"Không được!" Tạ Lâm hung hãn trừng mắt, "Cái gã có khuôn mặt như người chết đó bị em cướp mất thì chị cam chịu, nhưng nếu là đứa khác thì chị không chịu được. Em phải đi, không được thua chị kém em".

"Rốt cục là chị đang nói cái gì thế?" Thư Sướng dờ khóc dờ cười bị Tạ Lâm vừa kéo vừa đẩy vào thang máy.

"Chị đang nói tiếng người, nghe không hiểu à?"

"Hiểu!" Thư Sướng cười khở nhìn thang máy dần dần lên cao.

Bốn phía hội trường đứng chật người, chính giữa có một khoảng trống, nhạc mở rất to, nhịp điệu mãnh liệt, tiếng trống dồn dập.

Thư Sướng nhìn khắp toàn trường rồi thở dài, hôm nay một đám phần tử trí thức lại chơi trò buộc chân như đám nhóc trong nhà trẻ, lại còn là nam nữ phối hợp, không trách được người nào người nấy đều hưng phấn mắt sáng như sao.

Loại trò chơi này là hai người một tổ, hai người đứng cạnh nhau, dùng dây buộc chân vào nhau, một người chân trái, một người chân phải, sau đó thi chạy với mấy đôi khác. Nói ra thì dễ nhưng khi chơi lại khá khó khăn, nhịp chân của hai người phải đều nhau, bước chạy cũng đều nhau, nếu phối hợp không tốt thì cả hai sẽ ngã sấp xuống. Vừa có mấy đôi thi đấu xong, một đợt chạy thi mới sắp bắt đầu. Bùi Địch Văn đứng giữa đám đông, dáng đứng vẫn nho nhã, mỉm cười đúng mực, không ít nữ viên chức thỉnh thoảng lại đảo mắt lúng liếng nhìn anh đầy ản ỷ. Anh cười rất bình thản nhưng vẻ mặt lại rõ ràng tỏ ra có hứng thú. Lại có mấy người ngoài cửa đi vào, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên người Thư Sướng, lập tức đôi mắt anh trở nên dịu dàng lấp lánh.

"Còn thiếu một tổ, thêm hai người nào!" Người chủ trì là Trưởng phòng nhân sự lớn tiếng kêu lên.

"Để tôi!" Bùi Địch Văn giơ tay lên.

Hội trường thoáng cái trở nên yên lặng lạ thường, đám người đẹp chờ mong từ rất lâu căng thẳng đến mức không thở nổi.

Thư Sướng nhìn xuống, xòe tay ra, bàn tay cô ẩm ướt.

"Phóng viên Thư, tôi không giỏi chơi trò chơi, lát nữa mong cô giúp đỡ". Bùi Địch Văn mỉm cười đưa tay về phía Thư Sương.

Tâm hồn vô số người đẹp vỡ vụn rơi khắp mặt đất.

Thư Sương cười cũng dè dặt, "Tổng biên tập Bùi khiếm tốn quá".

Mười ngón tay đan vào nhau, hai người đều run lên. "Thì ra tương tự không phải một danh từ mà là một động từ". Bùi Địch Văn khẽ nói vừa đủ để chỉ có cô nghe thấy.

Thư Sương vốn đã căng thẳng, lúc này lại càng như bị thôi miên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Người khác buộc dây giúp họ, Bùi Địch Văn tự nhiên vòng tay qua eo cô, "Anh đếm đến ba thì chúng ta cùng bước chân".

Cô ngơ ngác gật gật đầu.

Trưởng phòng nhân sự thối còi, mấy đôi cùng xuất phát.

Đám người lập tức sôi trào, có người hò reo cổ lên, có người huýt sáo, có người cười ngặt nghẽo, âm thanh ầm ĩ đến mức suýt nữa làm cả hội trưởng nổ tung.

Thư Sương và Bùi Địch Văn hợp tác cũng coi như ăn ý, đang chạy ở vị trí thứ hai, nhưng khi bàn tay Bùi Địch Văn ôm bên hông cô càng ngày càng nóng rực thì cô đột nhiên đánh mất nhịp điệu, cả người lắc lư rồi nghiêng sang bên cạnh. Bùi Địch Văn không kéo được cô lại và cũng ngã xuống theo, cả người đè lên trên người cô.

Lúc này cũng có hai đôi khác ngã xuống.

Hai người bạn họ khiến người khác để ý nhưng cũng không phải trường hợp duy nhất, Thư Sương thầm thấy vui mừng. Nhưng một giây sau cô lập tức hoảng sợ suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Cô cảm thấy thân thể Bùi Dịch Văn đang đè lên người mình đột nhiên có một chút thay đổi.

Anh nhìn cô, cười hơi bất đắc dĩ, hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn rất坦然 nhiên, "Anh nghĩ đây là trường hợp không kìm nén nổi tình cảm!" Anh mỉm cười tự giấu.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

Sau năm giây sửng sò, những người đứng xem xung quanh mới tới tấp chạy tới vừa cười cừa cời bỏ sợi dây buộc chân hai người rồi mỗi người một tay giúp đỡ nâng hai người dậy.

Thư Sướng cũng không có dũng khí nhìn mọi người mà vội vã chạy đến trước mặt Tạ Lâm. Tạ Lâm đang cười sấp cười ngửa rất không phúc hậu.

"Xướng Xướng, em đã không chơi thì thôi, một khi đã chơi là bao giờ cũng chơi lớn! Vỡ hài kịch do em và gã mặt người chết này đóng vai chính đủ để tòa soạn cười nửa năm đấy!"

"Đều tại chị hết, cứ lôi em đến đây làm gì!" Thư Sướng đang cực kì hối hận trong lòng.

"Chị cảm thấy rất đáng giá đấy chứ, em mà không đến thì mọi người có vui như thế này không? Nhìn em với anh ta đổ ập xuống như hai cây cột, lại còn cả tư thế mập mờ đó nữa, đúng là vui thật! Hi hi! Có điều sau này em sẽ thành kẻ thù chung của toàn dân đấy Xướng Xướng ạ!" Tạ Lâm nhìn một vòng các người đẹp xung quanh rồi đắc ý nhếch miệng cười không ngừng.

Thư Sướng cảm thấy nếu vẫn còn tiếp tục ở đây thì nếu không bị ánh mắt đâm chết cũng sẽ bị ngập nước bọt chết đuối, may mà bình

thường cô vẫn rất thấp giọng nếu không thật không biết sau này phải sống thế nào.

Không chào hỏi bất kì ai, thừa dịp vòng trò chơi tiếp theo đã bắt đầu, cô chán chường lách qua đám đông đi xuống tầng dưới.

Còn chưa tới phòng làm việc Thư Sướng đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên không ngừng.

Mở cửa vào nghe máy, người gọi là nhân vật nam chính trong vở hài kịch.

Không đợi anh mở miệng cô đã chát vấn trước, "Anh muốn thể hiện hình tượng thân dân thì tùy anh, vì sao phải kéo em vào đóng vai phụ làm gì? Trở thành chủ đề trà dư tửu hậu của người khác thú vị lắm à?"

"Vậy em muốn nhìn thấy người buộc chân vào chân anh là một phụ nữ khác?" Bùi Địch Văn cười hỏi ngược lại.

"Em nghĩ bọn họ sẽ vô cùng vinh hạnh". Cô giận dỗi trả lời, "Có thể với được anh chính là tâm nguyện tốt đẹp nhất của họ từ trước tới giờ đấy!"

Bùi Địch Văn yên lặng một hồi, "Vậy trước giờ em không hề nghĩ tới chuyện với được anh?" Nụ cười nhạt hơn, ý cười xa dần. "Em lại muốn nói chúng ta thuộc về hai thế giới khác nhau à. Em làm như vậy là để chứng minh em thanh cao hay là thoát tục? Hay trong thâm tâm em sợ bị anh quyến rũ nên mới cố tình bố trí rất nhiều chướng ngại giữa chúng ta?"

Thư Sướng không nói gì.

"Buổi trưa anh xuống máy bay, về đến tòa soạn được biết phải đến buổi chiều em mới về được. Anh đã không còn là một thằng nhóc ngây ngô, đã qua thời thần thơ thần thờ từ lâu rồi. Nhưng anh thật sự không có cách nào ngồi xuống làm việc được, anh rất nhớ em. Đến hội trường xem mọi người chơi đùa chỉ là để giết thời gian mà thôi, khi đợi một người sẽ cảm thấy thời gian cực kì đằng đẳng. Đột nhiên em từ bên ngoài đi vào, đã một tuần chúng ta không gặp nhau, không phải anh cố ý làm em xấu mặt mà chỉ vì anh muốn tới gần em thôi!"

"Có lẽ... Có lẽ..." Có lẽ là cô cảm thấy sợ hãi vì nhớ đến lời Thôi Kiện nói, có lẽ là nghĩ đến Dương Phàm vừa tỏ ra lưu luyến với cô vừa điên đảo trắng hoa với Đàm Tiểu Khả và đã có kết tinh của tình yêu, cô cảm thấy cô giống như một kẻ ngớ ngẩn không còn năng lực phân biệt trắng đen. Cô không muốn dây dưa mãi với mối tình trước, cô muốn thỏa thích tận hưởng tình yêu tiếp theo, yêu nghiêm túc, có một kết quả tốt. Nhưng, ai là người cô có thể dựa vào?

"Địch Văn, hôm nay em mệt nên hơi cáu bẳn, ngày mai em gọi điện thoại cho anh được không?"

"Em định về nhà à?" Bùi Địch Văn che giấu sự mất mát trong đáy lòng.

"Vâng, em có việc phải nói với bố mẹ".

"Buổi tối cùng đi ăn cơm, sau đó anh đưa em về".

"Để mai đi!" Cô phải sắp xếp lại mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình một chút rồi mới có thể đường hoàng đối mặt với anh.

Bùi Địch Văn không cố ép cô.

Thư Sướng thu dọn đồ đạc rồi đeo máy tính xuống lầu chuẩn bị về nhà. Không có gì bất ngờ, cô nhìn thấy Dương Phàm vừa mới biết tin mình sắp làm bố ở ngoài cổng tòa soạn. Thật khó hiểu, vẻ mặt anh ta lại ngờ ngẩn như nhìn thấy sét giữa trời quang.

"Dương Phàm, anh có vui không?" Đàm Tiểu Khả vừa lắc cánh tay anh ta vừa hỏi.

Nước mắt từ từ dâng đầy hai mắt anh ta, Thư Sướng nghĩ, có thể đó chính là vui quá mà khóc!

Không để anh ta nhìn thấy cô, cô quay lại ra cửa sau vẫy một chiếc xe taxi về nhà. Vừa lên xe không lâu thì điện thoại di động đã đổ chuông, là Dương Phàm.

Muốn khoe khoang niềm vui mới với cô sao? Không hề nghĩ ngợi, Thư Sướng bấm nút từ chối cuộc gọi. Dương Phàm lại gọi tới, Thư Sướng vẫn không nghe. Dương Phàm vẫn gọi, Thư Sướng đành phải nghe máy.

"Có chuyện gì?" Cô hỏi rất ngang ngược.

Dương Phàm chỉ gọi một câu, "Xướng Xướng...", sau đó Thư Sướng đã nghe thấy anh ta nghẹn ngào.

Thư Sướng đợi một lát, "Rốt cục anh muốn nói gì?"

"Xướng Xướng, anh... phải lấy vợ rồi, tạm biệt em!" Dương Phàm dừng cuộc gọi trước.

Nghe âm thanh tút tút gấp gấp trong điện thoại, mắt Thư Sướng đỏ lên.

Tạm biệt! Lần này cô và Dương Phạm thật sự tạm biệt rồi!

Có em bé, Dương Phạm phải gánh vác trách nhiệm làm chồng, làm bố trên vai, kết hôn là điều tất nhiên. Tất cả những gì giữa cô và anh ta đã thật sự trở thành quá khứ.

Thư Tổ Khang và Vu Phân vừa bày cơ tối ra bàn, không ngờ Thư Sướng lại về. Thư Tổ Khang mừng rỡ vội vàng xới cơm cho Thư Sướng. Mặc dù vẻ mặt Vu Phân vẫn còn lạnh lùng nhưng cũng không nói gì thêm, còn đẩy đĩa tôm nõn rang tới trước mặt Thư Sướng.

Thư Sướng vừa ăn vừa kể chuyện ra ngoài phòng vẫn như trước. Ăn xong, cô giúp Vu Phân dọn dẹp bát đĩa. Ra khỏi phòng bếp, cô thấy lá nho trên giàn gần như đã rụng hết, thảo dược trong vườn cũng vàng úa hơn nhiều. Chiếc Chery đỗ ngoài sân được phủ một lớp bạt màu đen, không cần vén ra xem cô cũng biết nhất định Thư Tổ Khang và Vu Phân đã lau rất sạch sẽ.

Vừa đến bảy giờ Thư Tổ Khang đã nhất quyết đòi bật TV xem chương trình thời sự, Vu Phân ngồi bên cạnh đan một chiếc áo len, Thư Sướng gọt hai quả táo rồi bưng tới.

Vu Phân thoáng liếc nhìn cô rồi đá đá Thư Tổ Khang.

Thư Tổ Khang cau mày, hắng giọng, "Xướng Xướng, ngày mai là thứ bảy, chúng ta mời cả nhà Dương Phạm đến nhà hàng ăn cơm được không?"

Thư Sướng cẩn thận bổ táo thành từng miếng rồi cắm tăm lên, "Chắc là nhà bọn họ sẽ không có thời gian đâu".

"Sao con biết?" Vu Phân hỏi.

"Dương Phàm sắp cưới rồi, bọn họ có rất nhiều việc phải chuẩn bị".

"Dương Phàm sắp cưới?" Thư Tổ Khang và Vu Phân cùng kêu thành tiếng.

Thư Sướng chậm rãi ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn bố mẹ, "Bạn gái anh ta có thai rồi".

Thư Tổ Khang và Vu Phân ngây ra như phỗng.

Thư Sướng cười cười, ăn một miếng táo, "Bố, mẹ, con về phòng lên mạng đây".

Cửa phòng còn chưa đóng lại, Vu Phân đã khóc lóc chạy vào vung tay đánh cô, "Tại sao con lại vô dụng như vậy, ngay cả một người đàn ông cũng không giữ được..."

Thư Sướng không né tránh, hơn nữa Vu Phân đánh cũng rất nhẹ. Cô biết đây là mẹ áy náy vì đã trách oan cô, bà không biết phải làm gì khác nhưng thực ra trong lòng rất thương con. Giống như một em bé bị lạc, bố mẹ đang tìm kiếm như hai người điên, đột nhiên nhìn thấy con mình đang đứng cách đó không xa, lao tới, không phải sẽ ôm con vào lòng mà sẽ ra sức đánh con. Đánh, rồi nghe thấy con khóc, sự lo sợ trong lòng mới từ từ biến mất.

"Đàn ông có phải muốn giữ là giữ được đâu!" Thư Sướng nghẹn ngào.

Vu Phân gào khóc ôm lấy cô, "Sao con lại ngốc thế, vì sao con phải giữ kín việc này trong lòng? Vì sao phải bảo vệ nó như thế? Nếu mẹ mà biết trước thì đã mắng cho cả nhà nó máu chó ngập đầu

rồi. Đúng là không có thiên lí, con nhà bà ta là loại chẳng ra gì mà La Ngọc Cầm lại chửi mắng bố mẹ không thiếu lời nào.

"Khi đó Thần Thần đang chuẩn bị phẫu thuật, con sợ làm bố mẹ đau lòng".

Càng ngày Vu Phân càng khóc không thành tiếng. Khóc xong bà thề với Thư Sướng, "Xướng Xướng, bố mẹ không thích cái thằng Dương Phàm không có lương tâm kia, ngày mai mẹ tìm người giới thiệu cho con, nhất định phải tìm được một người đàn ông tốt hơn, ưu tú hơn nó cả trăm lần".

"Mẹ, sao phải trút giận như thế làm gì". Thư Sướng nói.

"Không, mẹ nhất định phải làm thế". Vu Phân đưa tay lau nước mắt, mái tóc muối tiêu lấp lánh ánh bạc dưới ánh đèn. Thư Sướng đau xót trong lòng, quay người lại ôm mẹ thật chặt, "Xin lỗi mẹ, con đã lớn thế này rồi mà còn làm mẹ phải bận tâm".

"Thần Thần đi rồi, mẹ không bận tâm vì con thì không phải sống chỉ để chờ chết thôi à? Xướng Xướng, con có giận mẹ không?"

Thư Sướng lắc đầu.

Vu Phân thương xót vuốt gương mặt gầy gò của cô, "Mắt mũi mẹ kém quá nên mới không nhận ra gần đây con vẫn đang nhẫn nhịn. Thôi chúng ta không nghĩ đến chuyện này nữa, con cũng đừng khó chịu".

"Vâng ạ!"

Vu Phân khép cửa lại đi ra ngoài.

Thư Sướng nghe thấy mẹ ra đến ngoài lại khóc. Bây giờ cô đã có thể bình tĩnh tiếp nhận tất cả những chuyện này, nhưng đối với bố mẹ việc này lại như một hòn đá ném xuống nước tạo thành hàng ngàn vòng sóng. Tối nay chắc chắn bố mẹ sẽ không ngủ được.

Có điều mọi chuyện đều sẽ qua đi. Thư Sướng thầm an ủi chính mình.

Chín giờ tối, đột nhiên Thư Sướng nhận được điện thoại của Trưởng phòng, "Thư Sướng, bảy giờ tối nay ở Hàng Châu, một cậu ấm lái chiếc xe đua Mitsubishi chạy điên cuồng ở trung tâm thành phố, đâm một sinh viên xuất sắc của đại học Chiết Giang vắng ra hai mươi lăm mét chết tại chỗ. Việc này đã khiến công chúng công khai lên án cậu ấm đó như nước thủy triều, sáng mai cô lập tức đến Hàng Châu tiến hành phỏng vấn".

Săn tin gấp như cứu hỏa, Thư Sướng vừa buông điện thoại xuống đã lập tức bắt đầu thu thập hành lý, sạc pin cho điện thoại di động và máy tính xách tay.

Hàng Châu cách Tân Giang năm sáu tiếng ngồi xe. Để cho thuận tiện, Thư Sướng quyết định dậy sớm lái xe đi.

Cô lên tầng nói chuyện phải đi công tác với bố mẹ, Vu Phân và Thư Tổ Khang trong lòng không muốn rời nhưng lại không có cách nào giúp đỡ con gái, dặn cô đi đường phải lái xe cẩn thận, đến tỉnh khác phải chú ý ăn uống thật tốt.

Thư Sướng gạt đầu, thấy đã sắp đến mười một giờ, cô định tranh thủ thời gian ngủ một hồi. Còn chưa nằm xuống thì Bùi Địch Văn đã gọi điện thoại tới.

"Không được tự lái xe, anh đã xem lịch bay rồi, sáu giờ sáng mai có chuyến bay đến sân bay Tiêu Sơn, em đi máy bay đi". Bùi Địch Văn cũng biết đến sự kiện đâm xe ở Hàng Châu, nghe quyết định của Thư Sướng, anh lập tức bác bỏ.

"Từ nội thành đến sân bay cũng mất đến một tiếng, rất lãng phí thời gian", Thư Sướng oán giận.

"Sáng mai anh lái xe đưa em đi. Cũng chỉ mất một tiếng, nếu em lái xe đi thì cả đi cả về mất mười hai tiếng, em thử nghĩ xem, làm sao anh có thể chịu được?"

"Ờ?"

"Em lái xe một mình thời gian dài như vậy, em cho rằng anh sẽ không lo lắng à?" Bùi Địch Văn than một tiếng, "Thư Sướng, đối với anh, em đã quan trọng đến mức không có ai có thể thay thế được rồi!"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Sáng sớm thứ bảy Bùi Địch Văn đã lái xe tới đưa Thu Sương đến sân bay. Lúc bắt đầu đi từ Khế Viên anh đã gọi điện cho Thu Sương. Thu Sương căn chuẩn giờ rồi đi ra đầu ngõ chờ anh. Cô sợ bố mẹ nhìn thấy Bùi Địch Văn rồi lại đột nhiên hỏi này hỏi nọ.

Bùi Địch Văn đứng bên cạnh xe, mặc áo vest tơ tằm màu cà phê đậm, quần âu màu tàn thuốc, khí chất từng trải khôn khéo.

Thu Sương lặng lẽ nhìn chính mình trong gương chiếu hậu chiếc Continental Flying Spur. Quần mắt xanh đen, da trắng xanh, áo gió cotton, quần jean trắng bệch, đứng bên cạnh Bùi Địch Văn trông cô rất giống một người phục vụ. Hai người đến sân bay, tới quầy bán vé mua vé máy bay, vẫn còn nửa tiếng mới tới giờ kiểm tra an ninh, anh dẫn cô đi ăn sáng.

"Đồ ăn ở đây đắt lắm. Trong túi xách em có đồ ăn sáng rồi". Thu Sương không bao giờ ăn uống hay mua đồ ở sân bay, trong lúc chờ bay cùng lắm cô cũng chỉ dạo chơi loanh quanh. Tiền thuê cửa hàng ở sân bay đều đắt kinh người, số tiền này đều được tính vào giá hàng hóa, cùng một loại hàng như nhau, giá ở nội thành là một trăm tệ thì ở đây ít nhất cũng phải một trăm năm mươi tệ.

Bùi Địch Văn hơi cau mày, kéo thẳng cô vào một quán trà rộng rãi, gọi một ấm trà lài, một suất bánh bao, một suất sủi cảo tôm.

"Làm việc vất vả, kiếm tiền khổ cực không phải để biến thành một con số trong ngân hàng mà là để mình có thể sống tốt hơn, thoải mái hơn. Thế nào là tiền của mình? Tiền do chính tay mình tiêu ra mới là tiền của chính mình. Một người đối với chính bản thân mình còn tính toán chi li như vậy thì làm sao đi yêu người khác được?" Bùi Địch Văn rót trà cho cô, đưa đĩa cho cô, hơi nướng mày.

Thư Sướng hơi mím môi, "Nghe anh nói đến tiền cứ thấy là lạ".

"Lạ thế nào?"

"Nhìn qua có thể thấy anh là loại người vĩnh viễn không cần lo lắng chuyện tiền bạc. Người như anh đến siêu thị mua đồ thì chỉ cần thích là được chứ chưa bao giờ xem đến giá tiền. Còn như em thì phải kín đáo nhìn giá tiền trước, nghĩ đến số tiền trong ví mình rồi mới biết có thể mặc thử hay không".

Cô cắn một miếng bánh bao, ờ, ngon hơn bánh mì trong túi mình nhiều.

Bùi Địch Văn nhìn cô một lát, "Vì vậy khi gặp một người đàn ông, trước hết trong lòng em cũng thầm so sánh bằng cấp, tuổi tác, gia cảnh, công việc của hai người xem có tương xứng hay không. Nếu tương xứng thì em mới thử tìm hiểu, thử tiếp nhận người đó, còn nếu không tương xứng thì cho dù trong lòng em rất để ý nhưng em cũng sẽ tìm đủ loại lí do để thuyết phục chính mình rằng em không cần phải lãng phí tình cảm đối với người đó, bởi vì em và người đó không thể có kết quả? Thư Sướng, biết không, em rất thực tế. Anh và em khác nhau, nếu anh thấy một bộ quần áo mà anh rất thích trong siêu thị thì anh sẽ chính khí lưỡng bại nhân viên lấy ra cho anh mặc thử. Cho dù lúc đó anh chưa có khả năng mua được

nhưng anh sẽ không từ bỏ, anh sẽ cố gắng, sẽ tranh thủ, anh tin rằng một ngày nào đó anh sẽ mua được nó về".

Bánh bao trong miệng Thư Sướng đột nhiên trở nên nhạt như nước ốc, cô uống một chén trà là mới hòa tan được cảm giác ngấy mỡ trong ngực. Cô không đánh giá gì và cũng không phản bác nhận xét của Bùi Địch Văn.

Cô không thể không thừa nhận Bùi Địch Văn có một đôi mắt sắc sảo, một chút tâm sự rất nhỏ của mình cũng không giấu được ánh mắt anh.

Hôm qua cô hơi giận Bùi Địch Văn. Cô đã thỏa thuận hai người không được công khai quan hệ trong tòa soạn nhưng hôm qua anh lại bắt cô cùng chơi trò chơi, chỉ cần có chút đầu óc là ai cũng có thể nhận ra ý tứ của anh. Anh là một người đầu ra đậy, nói chuyện với nhân viên nữ lúc nào cũng điềm đạm lễ độ, chỉ thiếu nước đặt một tấm bình phong giữa hai người, trên đó viết nam nữ thụ thụ bất thân. Vậy mà đang trước mặt công chúng, đột nhiên người này cầm tay cô, ôm eo cô, nụ cười dịu dàng như vậy, làm sao người khác có thể không nghĩ theo chiều hướng khác? Huống hồ trước đó anh còn chăm sóc cô đặc biệt.

Có trăm miệng cũng không biện bạch được, cô dứt khoát không giải thích gì, quan trọng nhất là có giải thích cũng không giải thích nổi.

Thư Sướng suy đoán trong lòng, Bùi Địch Văn không phải là là không chịu được tương tự mà anh cố ý làm như vậy. Kì thực người cô thực sự giận là chính mình, bị anh ôm như vậy mà không những cô không hề mất tự nhiên mà còn hơi cảm thấy hạnh phúc. Cô thật sự thích anh sao?

Tình cảm này nhanh đến mức khó tin.

Sở dĩ cô đề nghị không công khai quan hệ của hai người là vì cô không dám xác định cô có thể ở bên anh bao lâu. Thậm chí cô cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nhưng cô thật sự quá mệt mỏi vì phải chịu đựng nhiều việc, cảm giác có người để dựa dẫm quả thật rất tốt.

Trong hội trường, anh đề lên người cô. Cô cảm thấy phản ứng của thân thể anh, cô hô hấp dồn dập không khống chế được, nhìn đôi môi mỏng của anh, cô nhắm mắt lại, tim đập thình thịch, không ngờ cô lại rất muốn nhõm người hôn tới. Cô biết nếu tới qua về Khế Viên thì sẽ có chuyện gì xảy ra, khát vọng thân mật của thân thể cô sẽ vượt qua tình cảm trong lòng.

Cô bị tất cả những chuyện này làm hoảng sợ, cô tìm lí do chạy trốn.

Cũng có thể nói cô đã lùi bước.

Cô không thể thất bại thêm một lần nữa.

Ăn sáng xong đi ra, anh xách hành lí, mua bảo hiểm, đổi thẻ lên máy bay giúp cô rồi xếp hàng cùng cô đi đến tận cửa kiểm tra an ninh, thái độ đúng như một người bạn trai cực kì quan tâm đến bạn gái mình. Cô đưa giấy chứng nhận cho nhân viên an ninh, dừng bước quay lại, anh mỉm cười nhìn cô.

"Xuống máy bay gọi điện cho anh ngay nhé!"

Cô mỉm cười gật đầu.

Đột nhiên anh nhớ ra chuyện gì đó, xoay người, vội vã đi đến một quầy hàng. Chỉ chốc lát anh đã quay lại, trên tay cầm một cái ô, cười nói, "Buồn cười thật, đây chính là loại ô thiên đường sản xuất tại Hàng Châu đấy. Anh đã xem dự báo thời tiết, hôm nay Hàng Châu có mưa".

Anh đưa ô cho cô.

Cô nhìn anh, lách qua những người xếp hàng phía sau đi tới trước mặt anh, nhận lấy ô, hạ thấp người ôm anh, "Địch Văn, đừng quá tốt với em".

Cô cũng sẽ không cảm lòng được, sẽ bị anh hấp dẫn.

"Cô bé ngốc!" Anh vuốt vuốt tóc cô cười nói, "Đi thôi!"

Cô cười ngượng ngùng vẫy tay chào anh rồi đi qua cửa an ninh, lên thang cuốn đến cửa lên máy bay.

Hàng Châu đang mưa thật. Sương khói mênh mang trên Tây hồ, thời tiết trở nên u ám, cảm giác ướt lạnh tràn tới. Loại ướt lạnh đó không phải ở trong lòng mà là ở trong hồn phách, dường như không khí có thể vụn ra nước, hít sâu một hơi, hai lá phổi sẽ trở nên ướt sũng.

Thư Sướng che ô bước xuống taxi đi vào khách sạn, lạnh đến mức khuôn mặt cũng cứng đờ.

Thời gian này thật sự không thích hợp đến Hàng Châu. Mùa xuân đến Hàng Châu là tốt nhất, liễu xanh oanh hót, xuân sắc Tô Đê, cảnh hoa xem cá... Vô vàn cảnh đẹp thấp thoáng trong sắc xuân khiến người du ngoạn như đi trong một truyền thuyết xa xôi và mỹ lệ. Trong cảnh đẹp như vậy sẽ xảy ra vô số câu chuyện tình yêu,

như Hứa Tiên và Bạch Nương Tử không hẹn mà gặp, như Dương Phàm và Đàm Tiểu Khả vừa thấy đã yêu.

Sự sắp xếp của trời cao đúng là châm biếm, trong lúc Dương Phàm và Đàm Tiểu Khả vừa mới có tin vui thì người bị ra rìa là cô lại tới nơi bọn họ nảy sinh tình cảm.

Hôm nay mưa, có phải vì trời cũng cảm nhận được tâm tư của cô?

Thư Sướng lắc đầu rũ những hạt mưa vương trên tóc rồi cười cười lạnh nhạt.

Phỏng vấn không hề thuận lợi.

Chỉ sau một đêm lượng bình luận trên mạng đã rợp trời ngập đất. Dân mạng quay lại được hình ảnh khi xảy ra tai nạn, hiện trường vô cùng thảm hại. Người chứng kiến nói khi đó cậu sinh viên đang đi qua ngã tư, chiếc xe đua của cậu âm bay tới, tốc độ lên đến 110 km/h, hất cậu sinh viên ra xa hơn hai mươi mét, cao năm mét. Mà trước cảnh tượng bi thảm này cậu ấy còn vừa cười vừa nói với người đi cùng trong xe, không hề tỏ ra căng thẳng. Sau đó thậm chí còn ung dung đi tiếp.

Thư Sướng đến đồn cảnh sát giao thông, phát hiện đã có rất nhiều đồng nghiệp cũng đang ở đây, người nào người nấy đều hết sức căm phẫn. Đến bây giờ người gây tai nạn còn chưa quy án tiếp nhận điều tra. Cảnh sát cho biết vụ tai nạn còn đang được điều tra, hiện nay còn chưa có kết luận.

Thư Sướng sợ nhất là nghe thấy giọng điệu quan cách này, cô sốt ruột như có lửa cháy trong lòng. Cô lại đến chính quyền thành

phó Hàng Châu, đến Phòng giao thông vận tải muốn tìm những người liên quan nhưng tất cả đều từ chối với lí do không nắm rõ tình hình. Chạy suốt một ngày, cuối cùng cô mệt mỏi trở lại khách sạn mà không có bất cứ thu hoạch gì. Tắm rửa xong, cô bật máy tính lên mạng xem bình luận. Sức mạnh của Internet rất đáng sợ, dân mạng đã tìm ra họ tên người gây tai nạn nhưng lại không tìm được thông tin gì về gia đình hắn ta. Có thể đoán được gia đình này có hậu thuẫn rất mạnh. Thì ra người gây tai nạn không phải tay mới mà là kẻ đã có tiền án tiền sự, có điều lần nào người nhà hắn cũng xử lí được. Thảo nào trong mưa trong gió hắn vẫn có thể tỏ ra rất thản nhiên.

Cậu sinh viên xuất sắc bị nạn đó mới vừa tốt nghiệp lớp cao học tại đại học Chiết Giang và tìm được công việc mới. Trong ảnh, cậu ta cười rực rỡ như ánh mặt trời, tràn ngập tự tin vào một ngày mai tươi sáng.

Thư Sướng nhìn gương mặt tươi cười này, không biết tại sao tự nhiên lại nhớ tới Thư Thành. Trước khi rời xa nhân thế, lúc chơi đùa cùng đám trẻ trong công viên Thư Thành cũng từng vui vẻ như vậy. Ai có thể ngờ được vừa mới quay người đã là chết chóc?

Thư Sướng cảm thấy khó chịu, cô đứng dậy mở cửa định đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Vừa ra khỏi cửa phòng được hai bước thì cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, một thanh niên khỏe mạnh có mái tóc dài từ trong phòng đi ra, một phụ nữ mặc váy ngủ tơ tằm thêu hoa bám vào cửa phòng nói, "Anh yêu, anh đi nhanh lên nhé, đừng để người ta phải đợi lâu. Hiệu thuốc ở ngay bên kia đường, muốn mua loại nào cũng có".

Gã thanh niên cao giọng cười to, "Không chờ được nữa à?"

Thư Sướng nghe mà đỏ mặt, vội vã cúi đầu. Nhưng đột nhiên cô lại ngẩng đầu lên, gã thanh niên cũng đang trợn mắt nhìn cô.

Hai người đều sững sờ.

"Anh?"

"Cô?"

Thư Sướng cứng người, "Thế này là thế nào?" Gã thanh niên này là Vu Ba, gã bạn trai trẻ tuổi sống chung với Tạ Lâm. Hôm cô tá túc ở nhà Tạ Lâm đã từng bị hai người ồn ào cả đêm không ngủ ngon được.

Vu Ba nhún vai, "Một nam một nữ ở cùng một phòng, theo cô thì là thế nào?"

"Tôi không có quyền hỏi đến tự do của anh, nhưng vì sao anh lừa Tạ Lâm là anh đến Tây Tạng chụp ảnh?"

Một hồi lâu sau Vu Ba mới nói lạnh lùng, "Tôi cần sự sùng bái của cô ta, điều cô ta thích chính là vẻ ngang tàng và thần bí như lăng tử của tôi. Nếu ngày nào tôi cũng ở bên cạnh chiều chuộng cô ta thì cô ta sẽ hết hứng thú với tôi rất nhanh".

Thư Sướng cười lạnh nói, "Sợ là anh không lấy lí do đó thì cũng sẽ không ai cho anh tiền chi tiêu cho những thứ này", cô đưa tay chỉ phòng khách sạn.

Vu Ba dùng tay trái xoa xoa gáy, phóng khoáng hất mái tóc dài, "Không có phụ nữ tôi sẽ không chụp được những bức ảnh đẹp,

giống như những người viết văn không thể không có thuốc và trà. Tạ Lâm biết trước giờ tôi vẫn là một kẻ phóng đãng, cô không cần phải bất bình làm gì. Tôi và cô ta là bù đắp cho nhau, tôi an ủi sự cô quạnh và đáng thương của cô ta, cô ta cho tôi tự do và vật chất dư dả. Chúng tôi không cần hứa hẹn, cũng không có trói buộc. Không tin thì cô gọi điện thoại cho cô ta đi, nói với cô ta tôi đang ở cùng phòng với người khác trong khách sạn, cô xem cô ta có chạy tới đây đánh ghen không. Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà cô còn như vậy? Tình một đêm thì đã làm sao? Mất một miếng thịt hay thêm một đốt xương? Cô nghĩ việc này quá nghiêm trọng, có hôm nào cô không lên giường ngủ, chẳng qua là trên giường có thêm một người, cũng không có gì khác có thêm một cái chăn cả. Cô có thể non hẹn biển với cái chăn không? Cô cho rằng cô giữ thân như ngọc thì sẽ là thiên hạ đệ nhất thánh nữ à? Sẽ nhận được tình yêu tinh khiết trăm phần trăm à? Hơ, loại phụ nữ như cô là loại nhạt nhẽo nhất trong mắt đàn ông đấy!"

Thư Sướng tức giận đến mức toàn thân run rẩy, không nói một lời quay đầu về phòng sập cửa rầm một tiếng. Cô đi tới trước gương quan sát chính mình từ trên xuống dưới, không biết tại sao đột nhiên cô đưa tay che mặt khóc nức nở thành tiếng. Cô vẫn không nhận được gọi điện thoại cho Tạ Lâm.

"Xướng Xướng, không phải em đang ở Hàng Châu à? Sao thế? Nhớ chị rồi à?"

"Tạ Lâm, chị có thật sự hiểu Vu Ba không? Gần đây chị có liên lạc với cậu ta không? Chị có chắc là cậu ta đang ở Tây Tạng thật không?"

Bên kia điện thoại đột nhiên tĩnh lặng. Rất lâu sau Tạ Lâm mới nói, "Xướng Xướng, nếu em nhìn thấy chuyện gì có liên quan tới

cậu ta thì xin em đừng nói với chị".

Câu trả lời của Tạ Lâm làm Thư Sướng khiếp sợ, cô thương xót nói, "Tạ Lâm, chị không cần lừa mình dối người".

Tạ Lâm trả lời, "Không phải chị lừa mình dối người. Chị nói thật lòng... Em sẽ không cho rằng chị chừa lên giường với khách hàng bao giờ chứ? Ha ha, mấy ngày hôm trước chị còn chủ động hẹn Tổng giám đốc Ninh đi tắm nước nóng đấy. Có điều chắc anh ta chê chị già nên đã từ chối khéo. Xương Xương, cả đời này chị chỉ yêu một người đàn ông thật lòng. Nhưng chị với người đó có duyên yêu nhau mà không có phận thành vợ thành chồng. Trong mắt chị những người đàn ông khác đều chỉ là khách qua đường".

Tạ Lâm không nói tiếp nữa, chị ta cô quạnh giữa chốn phồn hoa, chị ta khát vọng đối với tình yêu, nhưng chị ta chỉ giữ yên lặng, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống. Tuy nhiên Thư Sướng biết, đối mặt với vết thương không thể chữa trị của mình như vậy, không phải Tạ Lâm không đau. Thư Sướng vừa gập điện thoại lại đã có cuộc gọi khác gọi tới.

"Thư Sướng, có lên mạng được không?" Cách vài trăm dặm nhưng giọng nói dịu dàng của Bùi Địch Văn vẫn vang lên rõ ràng bên tai khiến Thư Sướng cảm thấy cực kì ấm áp trong đêm mưa lạnh lẽo này.

"Được!"

Hai người lên MSN, vào voice chat.

Thư Sướng mở đầu câu chuyện trước, kể về việc phỏng vấn hôm nay. Bùi Địch Văn nói vậy thì không cần dây dưa ở chỗ này

nữa, các hãng truyền thông khác đều dồn hết về đây, mình cũng không thể viết được tin tức gì hay, tốt nhất là tìm con đường khác. Thư Sướng nói ngày mai sẽ đến đại học Chiết Giang, định phỏng vấn bạn học của cậu sinh viên, tìm cách tiếp xúc với người nhà cậu ta, nghe nói cậu ta đã có bạn gái.

"Ờ, lúc phỏng vấn phải tôn trọng người khác, không nên hỏi những vấn đề quá đáng để người ta dở phản cảm". Bùi Địch Văn lại nhắc nhở.

Thư Sướng nói, "Em nhớ rồi!"

Cô lại hỏi công việc của anh có thuận lợi không, Bùi Địch Văn thờ dãi nói, "Thư Sướng, bao giờ khi nói chuyện với anh em mới nhớ được một điều là anh không chỉ là Tổng biên tập của em mà còn là bạn trai của em nhỉ?"

Thư Sướng sửng sốt, áy náy chớp chớp mắt, "Xin lỗi, Địch Văn, công việc hôm nay rất không thuận lợi". Cô không nhắc tới chuyện gặp Vu Ba, "Thực ra em rất vui vẻ khi nhận được điện thoại của anh".

"Thế à?" Bùi Địch Văn hỏi lại, có vẻ không tin tưởng cho lắm.

Thư Sướng thẳng thắn, "Địch Văn, bên này mưa cả ngày, rất lạnh và ẩm ướt, em rất nhớ vòng tay anh, rất ấm áp, rất an toàn. Em nhớ anh!"

Trong đêm thu mưa lạnh, có người đàn ông ôm người phụ nữ khác vui vẻ trắng đêm, cũng có người đàn ông quan tâm lo lắng cho người bạn gái đang ở đất khách một mình.

Cô nghĩ, cô đã yêu thật rồi. Trong lòng cô chợt ấm áp như có ánh mặt trời rực rỡ.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7

Khuôn viên trường đại học Chiết Giang náo nhiệt như một nồi nước sôi, khắp nơi có thể thấy các sinh viên tụ tập và ảnh chụp của người bị nạn. Phản ứng của sinh viên đã làm chính quyền chú ý. Người gây tai nạn đã ra tự thú nhưng nghe nói người tự thú không phải hắn ta mà là một người khác thế thân.

Sự tình phát triển như một vở kịch chưa biết sẽ diễn biến ra sao.

Năm nay Thư Sướng hai mươi sáu, bình thường vẫn thích mặc áo len, quần jean, thêm mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đi trong trường cũng không khác một sinh viên là mấy. Vẻ trẻ trung của cô lần này thật sự đã giúp cô được lợi.

Cô không chỉ hỏi thăm được khi đi học nạn nhân học giỏi thế nào, tính tình hiền lành ra sao, tài năng các phương diện kiệt xuất đến mức nào, điều này làm cho cô nhớ tới một cụm từ: Trời xanh đổ kị anh tài, thông thường đàn ông hoàn mỹ quá mức hình như đều rất khó sống lâu, thiên đường cũng cần chiêu hiền nạp sĩ. Ngoài ra cô còn gặp được bạn gái của nạn nhân một cách thuận lợi, đó là một nữ sinh rất mảnh mai, hiện đang học năm thứ tư. Khi xảy ra tai nạn cô đang thực tập ở Thượng Hải, vừa mới về đến đây không lâu. Các sinh viên sợ cô không chịu được nên vẫn không cho cô đi nhìn thi thể nạn nhân.

Lúc Thư Sướng nhìn thấy cô thì cô đang ngồi trên giường một mình trong phòng kí túc xá, hai tay ôm gối, hai mắt đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Thư Sướng đi vào, lặng lẽ ngồi trên giường đối diện.

Cô không động, hai hôm nay có quá nhiều người tới kí túc xá thăm cô, người cô biết, cả người cô không biết. Cô nghĩ có lẽ Thư Sướng cũng là một trong số đó!

"Chị đã nhìn thấy tuyết chưa?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Thư Sướng gật đầu, "Thấy rồi, có điều chỉ là mấy trận tuyết nhỏ chưa làm trắng sân đã tan hết rồi. Nghe nói năm nay Bắc Kinh đã có một trận tuyết lớn".

"Ờ, ở phía bắc tháng mười đã coi như bắt đầu mùa đông rồi, em là người Mạc Hà, đó là nơi lạnh nhất của Trung Quốc. Anh ấy cũng chưa bao giờ thấy tuyết, anh ấy nói năm nay sắp xếp công việc xong sẽ cùng em về nhà xem tuyết, xem băng đảng, xin phép bố mẹ em cho đi lại. Anh ấy muốn em ở lại phía nam làm việc, mua một căn hộ nhỏ, tạm thời chưa sinh em bé vội, đợi khi nào kinh tế dư dả một chút sẽ sinh con sau. Các bạn học của bọn em đều nói vị trí địa lí cách nhau càng xa thì con của hai người sẽ càng thông minh". Trên gương mặt trắng xanh của cô lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

"Chị có một người anh trai lớn hơn chị mười hai tuổi, sinh nhật cùng một ngày với chị, anh ấy rất thích xem bóng rổ. Chị nói với anh ấy, chờ khi nào chị có rất nhiều rất nhiều tiền sẽ dẫn anh ấy sang Mỹ xem NBA, xem các siêu sao bóng rổ trên áp phích thì đấu, bảo họ kí tên cho anh ấy".

"Sau đó thế nào?" Cô chậm rãi quay đầu, khuôn mặt gầy hốc hác.

"Chị nghĩ trên thiên đường cũng có NBA".

Ánh mắt cô dần tối, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ dưới lông mi. Sau đó được sự giúp đỡ của cô, Thư Sướng đã gặp được bố mẹ nạn nhân từ quê lên đây. Họ không hề đau đớn chửi rủa như mọi người tưởng tượng mà chỉ nói với Thư Sướng một cách rất điềm tĩnh: Nhà ai không có con, ai có thể bảo đảm sau khi lớn lên con mình sẽ là rồng hay là sâu? Đứa con nào cũng sẽ phạm sai lầm, không thể cứ trách chúng nó mãi được, chỉ cần sửa chữa được là tốt rồi. Cho dù chúng tôi băm vằm nó ra thành từng mảnh nhỏ thì con chúng tôi cũng có sống lại được đâu.

Những lời này làm cho người dân đang căm phẫn bất bình hơi thất vọng nhưng lại làm mọi người không thể không cảm thấy kính nể.

Dưới áp lực mạnh mẽ của cộng đồng mạng, vụ án có tiến triển từng ngày. Cảnh sát giao thông trực hôm xảy ra tai nạn thừa nhận khi đó quả thật tốc độ chiếc xe gây tai nạn đã vượt quá tốc độ quy định, người bị hại không vi phạm luật giao thông, người gây tai nạn hoàn toàn chịu trách nhiệm. Luật sư hai bên bắt đầu bàn bạc.

Hôm xử án, truyền thông tụ tập, Thư Sướng cũng đến. Nhìn người gây tai nạn đứng trong vành móng ngựa vẫn chỉ như một đứa bé với vẻ mặt ngây thơ. Vậy mà chính đứa bé này đã khiến một chàng trai trẻ trung hào hoa phong nhã phải về miền cực lạc bỏ lại song thân tuổi tác đã cao, bỏ lại người bạn gái đang tràn ngập ước mơ về một tương lai tươi sáng.

Thư Sướng không biết lúc này trong lòng hắn đang nghĩ gì, hắn rất ít nói, chỉ cúi đầu, quan toà hỏi gì hắn cũng chỉ trả lời vâng hoặc không, giọng nói lí nhí lộ vẻ sợ hãi.

Thư Sướng nhìn quanh khắp nơi, không biết bố mẹ hắn có ở đây không. Khi nhìn thấy con trai mình như vậy, bọn họ có cảm thấy hối hận vì sự nuông chiều của mình trước đó hay không?

Cậu ấm, tại Trung Quốc danh từ này dùng để chỉ một đám ăn chơi trác táng không học hành không nghề nghiệp đàng hoàng, nói chung là một từ mang nghĩa xấu trong thời đại này, có thể cũng là một loại xót xa của thời đại này! Có điều qua chuyện này có thể bố mẹ các cậu ấm đều sẽ nhận được cảnh báo.

Kết luận của tòa án, người gây tai nạn ngồi tù có thời hạn ba năm, bồi thường gia đình người bị hại một triệu hai trăm ngàn nhân dân tệ. Luật sư của bị cáo tuyên bố sẽ không chống án.

Thực ra đây đã là kết quả tốt nhất đối với bị cáo. Nếu chống án chỉ sợ sẽ càng làm mọi người khó chấp nhận.

Đội quan toà tuyên án xong, Thư Sướng đi ra khỏi tòa. Hôm nay là một ngày mùa thu trời cao gió mát không khí trong lành, hình như là ngày đẹp nhất từ khi cô đến Hàng Châu tới giờ.

Thư Sướng nhắm tính, cô đã đến Hàng Châu sắp được nửa tháng rồi. Khách sạn cô ở cách Tây hồ rất gần, lần nào đi xe buýt cũng đi qua Tây hồ nhưng cô lại không lúc nào có thời gian tới chơi Tây hồ cả.

Nửa tháng nay, ngày nào cô cũng phải gửi bài về tòa soạn, về những tin tức liên quan đến tiến trình vụ án thì cô viết bài đưa tin, về những chuyện dính dáng đến bố mẹ và bạn gái nạn nhân thì cô viết bài ghi nhanh. Trưởng phòng gọi điện thoại nói với cô, dạo này các sạp báo trong thành phố đều yêu cầu tăng lượng phát hành, Hoa

Đông buổi chiều tiêu thụ rất tốt, cả ngày dân chúng đều bàn tán về các bài báo do phóng viên Thư Sướng đưa tin từ Hàng Châu.

Lúc gọi điện thoại cho cô, Bùi Địch Văn không bao giờ nhắc tới chuyện công việc. Anh thích trò chuyện với cô về các điểm cổ ở Hàng Châu, về danh lam thắng cảnh, các huyện thị gần đó những như về các loại đồ ăn vặt. Thư Sướng cảm thấy xấu hổ, ngoài biết Hàng Châu có mỹ danh thiên đường nhân gian, có Tây hồ, có sông Tiền Đường thì cô gần như không biết gì khác.

Bây giờ đang là giữa trưa, Thư Sướng quyết định ngày mai về Tân Giang, buổi chiều hôm nay tự thưởng cho mình một ngày nghỉ, cũng đến Tô Đê tươi đẹp một hồi, biết đâu cũng có thể gặp được một điểm ngộ.

Cô mang máy tính về khách sạn, dặn lễ tân đặt vé chuyến bay sáng mai, ăn tạm bữa trưa ở phòng ăn của khách sạn sau đó chuẩn bị ngồi xe buýt đến Tây hồ.

Bữa trưa không có canh, cơm hơi khô, cô cảm thấy khát nước. Xe buýt vẫn chưa đến, nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng tạp hoá, cô chạy tới định mua một chai nước rồi lên xe uống.

"Chai nước khoáng này bao nhiêu tiền?" Cô rút ví ra trả tiền.

"Hai nhân dân tệ".

Đột nhiên một bàn tay từ phía sau vươn tới đưa tờ một trăm tệ màu đỏ cho chủ cửa hàng rồi cầm lấy chai nước. Cô kinh ngạc quay lại, nhìn thấy Bùi Địch Văn đứng phía sau. Anh mặc quần jean và áo gió màu vàng nhạt, ba lô đeo một bên vai, nhàn nhã nhìn cô.

"Địch Văn..." Cô vui vẻ nhảy dựng lên như một đứa trẻ rồi lao vào trong lòng anh, "Tại sao anh lại ở đây?"

Anh nhún vai tao nhã, "Anh là bạn trai em thì phải có quyền lợi đặc biệt chứ! Anh phải nhìn thấy em sớm hơn người khác hai mươi tư tiếng".

"Anh đến đón em à?" Cô trợn mắt không dám tin.

Anh nhẹ nhàng gật đầu.

Cô không biết nên nói gì cho phải, chỉ đứng cười ngây ngô. Hàng Châu quả thật là một thành phố dễ xảy ra điểm ngộ.

Anh vòng tay ôm chặt eo cô từ phía sau, khoe miệng khẽ lướt qua tai cô, "Như thế này có ấm áp không?" Cô đỏ mặt.

"Bán một chai nước mà hết cả tiền lẻ", chủ cửa hàng lâu bầu đưa một xấp tiền lẻ cho Bùi Địch Văn. Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười ha hả.

"Chúng ta đến Tây hồ chơi đi!" Cô kéo cánh tay anh.

"Tây hồ quá tầm thường, có gì vui đâu. Chúng ta đến một nơi đặc biệt". Bùi Địch Văn nhướn mày.

"Nơi nào?"

"Một nơi chỉ có em và anh". Anh nói với giọng đùa cợt nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Gần tối, hai người lên xe lửa. Đây là một chuyến tàu chậm, đến ga nào cũng dừng. Xìch xìch... xìch xìch... Bánh sắt nghiêng lên đường ray, chưa quay tròn được bao nhiêu vòng đã lại tới ga tiếp theo. Người trên tàu rất đông, ba ghế mà phải ngồi bốn người, trên lối đi cũng đứng đầy người. Hai người không chiếm được chỗ ngồi dựa vào cửa sổ mà phải ngồi ngay ghế ngoài gần lối đi, hơi chút lại bị những người ở trong chen ra khỏi ghế. Bùi Địch Văn dứt khoát bế cô ngồi lên đầu gối mình.

Ban đầu Thư Sương rất mất tự nhiên nhưng nghĩ ở đây cũng không có ai biết bọn họ nên cô cũng yên tâm. Ngồi trên đầu gối một lát, anh bắt đầu mỗi chân, Thư Sương trượt dần xuống để anh ôm vào lòng. Trời đã tối nên không ngắm được phong cảnh ngoài cửa sổ, hai người như thiên nga ghé sát đầu vào nhau nói chuyện rất phấn khởi. Cảm giác này giống như ngày còn đi học, đến cuối tuần lần đầu tiên cùng người yêu đi chơi xa, xúc động đến mức hình như có thể đi đến tận chân trời, đi đến nơi tận cùng của trời đất.

Thư Sương nhìn một lượt trong toa, hành khách trên toa tàu này đa số là dân bản xứ, Bùi Địch Văn ngồi cùng bọn họ không hề tỏ ra lạc lõng nhưng khí chất của anh ta lại khiến mọi người không thể xem nhẹ. Thư Sương nhớ đã từng đọc mấy câu: Một thực nữ có khí chất thật sự không bao giờ khoe khoang hết thấy những gì cô ta có,

cô ta không nói với người khác cô ta đã đọc những sách gì, đi qua nơi nào, có bao nhiêu bộ quần áo, mua những châu báu gì, bởi vì cô ta không có cảm giác tự ti. Người đàn ông như Bùi Địch Văn có lẽ cũng thuộc về loại đàn ông cực phẩm không có một chút cảm giác tự ti nào như vậy.

Tại sao một người đàn ông cực phẩm như vậy lại xuất hiện trong vận mệnh của cô?

Sắc trời từ tối sẫm chuyển thành xanh đen, sau đó chuyển sang xám tro, chuyển về trắng nhạt, cuối cùng sáng bừng lên. Bầu trời miền nam buổi sáng sớm cao xa vô tận.

Bọn họ xuống tàu ở một ga nhỏ.

Hai người vào một quán nhỏ bên ngoài ga gọi hai bát mì, một đĩa sủi cảo hấp, đây là đặc sản ở chỗ này. Thư Sương cảm thấy mì rất thơm, sủi cảo rất ngon miệng, củ cải muối trong bát mì rất giòn. Cô uống hết cả bát nước mì.

Bùi Địch Văn ăn rất chậm, điện thoại của anh vẫn đổ chuông, sóng điện thoại ở đây không tốt lắm, nói chuyện hay bị đứt quãng. "Mặc kệ", anh tắt nguồn điện thoại, cuối cùng cũng được yên tĩnh.

"Đây chính là nơi chỉ có hai người chúng ta à?" Thư Sương nhìn những dãy núi trùng điệp kéo dài vô tận.

Bùi Địch Văn lắc đầu. Ăn xong đi ra, hai người vẫy một chiếc xe máy, chủ xe đưa cho mỗi người một chiếc mũ bảo hiểm, "Đến Thạch Trấn à?"

"Vâng, anh làm ơn đi chậm một chút", Bùi Địch Văn nói.

Chủ xe hát đầu giờ bàn tay trái lên, ngón cái và ngón trỏ làm thành vòng tròn, "OK!"

Xe máy rẽ trái rẽ phải bảy tám lần trong đường núi, đi được hơn nửa tiếng thì dừng lại.

"Đến rồi!" Chủ xe bước xuống xe.

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn, oa, một con đường lát đá xanh uốn lượn kéo dài về phía trước, cuối đường là một thị trấn cổ có phong cách của thời đại Minh - Thanh. Thỉnh thoảng lại có một vài phụ nữ vấn khăn hoa, mặc áo choàng hoa lan mỉm cười đi qua, mây trắng lững lờ trên cao, một con sông trong suốt nhìn thấy đáy chảy men qua thị trấn, từng chiếc thuyền mũi đen yên lặng thả neo trên bến sông.

"Đây là nơi nào?" Thư Sướng như rơi vào tiên cảnh, lòng dạ trở nên rất thoáng đãng.

"Thạch Trấn! Một thị trấn cổ được bảo tồn rất hoàn chỉnh, còn chưa bị quá nhiều du khách làm ô nhiễm. Anh nghe một người bạn nghiên cứu kiến trúc Minh - Thanh nhắc đến. Đẹp không?"

Thư Sướng gật đầu thật mạnh. Rất đẹp, đẹp như vườn địa đàng.

Trong thị trấn không có khách sạn nhưng cư dân bản địa có thể phục vụ ăn nghỉ. Hai người tìm một hộ gia đình ở cuối thị trấn, chủ nhà là một bà già rất nhanh nhẹn gọn gàng, gương mặt tươi cười, chân tay sạch sẽ. Bà lão nhường cho hai người một căn nhà nhỏ.

Bà lão bảo hai người rửa mặt trước, chậu rửa mặt đựng nước sạch có thể phản chiếu bóng người, sau đó mới bắt đầu tắm rửa. Từng nôi nước ấm to đổ vào thùng gỗ sâu quá gối, hơi nóng bốc lên

nghi ngút, bà lão lại thả một nắm lá ngải vào, mùi thơm lá ngải bắt đầu phảng phất như có như không trong phòng.

Trong lúc hai người tắm rửa, bà lão chuẩn bị giường chiếu, lấy chăn bông mới ruột gối mới, lồng áo gối mới. Thư Sướng tắm xong trước, vào phòng thấy chỉ có hai chiếc gối đặt ngay ngắn cạnh nhau trên một cái giường, mặt cô lập tức đỏ bừng.

"Giường hơi nhỏ, đêm lạnh nằm chặt cho ấm". Bà lão nói.

"Bọn cháu không..." Thư Sướng ngượng ngùng định giải thích.

Bùi Địch Văn từ bên ngoài bước vào với mái tóc vẫn còn ướt, anh ôm lấy Thư Sướng mỉm cười nói tiếp, "Bọn cháu không để ý đâu ạ, thế này là tốt lắm rồi".

Bà lão cười ha ha đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối.

Thư Sướng từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt Bùi Địch Văn đang nhìn cô lấp lánh, anh khẽ gọi tên cô với giọng hơi khàn khàn, "Thư Sướng!"

"Chúng ta... Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi!" Nếu còn ở lại trong căn phòng này, cô sẽ không cảm lòng được chìm vào ánh mắt anh mắt.

Anh chiều chuộng sờ sờ mũi cô.

Ánh nắng trong vườn rất sáng nhưng lại không cảm thấy nóng. Thời tiết vùng núi lạnh hơn bên ngoài. Gió núi thổi qua mặt rất thoải mái.

Tối qua đi tàu hai người không hề chớp mắt nhưng bây giờ lại không buồn ngủ chút nào. Cầm tay nhau từ căn nhà nhỏ đi ra, hai người thong thả đi dọc theo con đường lát đá. Tuy là một thị trấn nhưng ở đây không có bao nhiêu hộ gia đình, đi một lượt từ cuối lên đầu thị trấn rồi quay lại chỉ mất vài chục phút. Vừa đi Bùi Địch Văn vừa nói cho Thư Sướng nghe về những đặc sắc của kiến trúc trong thị trấn. Hai người vào một cửa hàng nhỏ mua hạt dưa, lạc rang, dẻ gai và đậu đũa muối. Họ nhìn thấy một hộ gia đình trong thị trấn đang giã bánh dày, hai tay cầm hai cái chày một trái một phải liên tục giã xuống. Có gia đình có một phụ nữ ngồi ngoài cửa vén áo cho em bé bú ngay trước mặt mọi người, Thư Sướng xấu hổ trốn ở phía sau Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn nói, "Trong thành phố, cử chỉ lời nói của chúng ta hàng ngày chỉ thuần túy là diễn trò, còn ở đây kể cả cho con bú cũng là bản tính tự nhiên nhất".

Thư Sướng ngẩng lên nhìn anh ta, "Làm Tổng biên tập mệt lắm không?"

"Cũng không mệt", Bùi Địch Văn cau mày, "Kì thực anh còn có một số công việc khác phải làm cho nên mới cảm thấy mệt mỏi. Có điều mệt đến mấy cũng còn dễ chịu hơn việc em bắt anh phải lao tâm khổ tứ".

"Em đâu có?" Thư Sướng liếc mắt nhìn anh.

"Đừng nói với anh là em chưa từng có ý nghĩ muốn tránh né anh!"

Thư Sướng yên lặng.

Hai người đi dạo trong thị trấn đến khi trời tối mới về nhà. Bà lão đã nấu cơm tối xong, gà là gà tươi vừa thịt rang ngay, còn mấy món khác đều là đồ khô: Cá khô, thịt khô, đậu phụ khô, thêm một đĩa rau cải xào. Bàn ăn nhìn không đẹp mắt nhưng dùng để đưa cay thì lại rất hợp.

Rượu là rượu đậu đen do bà lão tự ủ, nấu bằng gạo nếp trộn lẫn đậu đen, lại cho thêm táo đỏ phơi khô và đẳng sâm, rất bổ.

Nghe bà lão giới thiệu, Thư Sướng không nhịn được cũng uống một chút. Có mùi thơm của thuốc đông y, rất ngon.

Bùi Địch Văn mỉm cười nhìn cô uống hết chén này tới chén khác nhưng cũng không ngăn cản.

Cơm nước xong bà lão dọn dẹp bát đĩa rồi về bên nhà mình.

Trần nhỏ ban đêm rất yên tĩnh, mặt Thư Sướng đỏ dần vì rượu. Cô cảm thấy hơi nóng nên ra ngồi trên mặt đá bóng loáng ngoài sân cho gió đêm thổi bớt mùi rượu trên người.

Bùi Địch Văn từ trong phòng cầm một chiếc áo gió đi ra khoác lên người cô rồi ngồi xuống bên cạnh. Thư Sướng tựa vào trong lòng anh, anh hôn lên bên má đã mát lạnh của cô, "Hay là chúng ta vào nhà đi?"

"Địch Văn, đúng vậy, em đã hoài nghi về chuyện của chúng ta, em đã nghĩ tới việc lùi bước". Thư Sướng hít sâu một hơi rồi nói.

Bùi Địch Văn vuốt cánh tay cô, "Vẫn không tin tình cảm anh dành cho em à?"

Thư Sướng tựa đầu vào vai anh, "Anh còn nhớ có lần chúng ta cùng uống trà với Giám đốc Nhà xuất bản Trường Giang rồi gặp Đàm Tiểu Khả và bạn trai cô ta không?"

Bùi Địch Văn cười khẽ, "Đương nhiên còn nhớ, sau đó em như hồn xiêu phách lạc, ngay cả xe mình cũng không tìm được".

"Vâng, anh đã đưa em về nhà", Thư Sướng cười khổ, "Khi đó theo pháp luật thì bạn trai cô ta có thể xem như là chồng em. Hai nhà đã cùng mua một căn hộ mới, vì nhiều lí do nên em và anh ta đã đăng kí trước con đám cưới sẽ tổ chức vào mừng một tháng năm năm tới. Sau đó vì bệnh tình của Thư Thần, vì gặp Đàm Tiểu Khả nên anh ta..."

Thư Sướng ngời thẳng người lên tách ra khỏi Bùi Địch Văn một khoảng nhỏ, cô chăm chú nhìn anh, ngực hơi nhấp nhô.

Anh cầm chặt tay cô, "Nếu những điều này làm em khó chịu thì em không cần nói nữa. Chỉ cần nói với anh bây giờ em và anh ta đã giải trừ quan hệ pháp luật rồi là đủ".

"Đàm Tiểu Khả đã có thai, bọn họ sẽ tổ chức đám cưới ngay thôi. Trước đây vì dó điều khoản ba năm với tòa soạn và em sợ bố mẹ em khó chịu nên vẫn cứ giấu. Địch Văn, tính ra em cũng coi như một phụ nữ đã li hôn".

"Ai để ý chuyện này làm gì?" Anh cau mày nâng tay cô lên dịu dàng hôn, "Đều đã qua rồi mà em! Thư Sướng, anh đã từng nói anh thích một người thì đó chính là tình cảm xuất phát từ trái tim, không có nhiều vấn đề khôn sáo như vậy".

"Thực ra em rất tầm thường", cô vẫn hơi thiếu tự tin.

"Thư Sướng, tình yêu không phức tạp như vậy. Cần gì phải suy nghĩ mọi chuyện quá thấu đáo, cứ thuận theo tự nhiên thì lại vui vẻ. Nếu như ngày mai là tận thế thì hôm nay em sẽ làm gì?" Anh ta nhìn cô, dịu dàng từ đáy mắt, thâm tình, chân thành.

"Em sẽ yêu anh". Cô xoay tay nắm ngược lại tay anh, run rẩy.

"Tất cả chỉ đơn giản như vậy thôi, cô bé ngốc nghếch ạ!"

Anh than nhẹ một tiếng, âm thanh dịu dàng, cúi đầu, đôi môi nóng như lửa.

Anh mút bờ môi mềm mại của cô, lưỡi quét quanh khoang miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô, nhẹ nhàng rồi từ từ mạnh lên đến tận lúc cô phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ. Cô nghiêng người ôm chặt anh, đáp lại nụ hôn của anh, mơ màng trong hơi thở của anh, hai tay bám chặt lên vai anh.

Anh càng dán chặt vào người cô, thân thể vừa tiếp xúc, dường như có một dòng điện chạy qua đánh thức cảm xúc cô vẫn kìm nén trong đáy lòng. Tất cả các đầu dây thần kinh của cô lập tức được kích hoạt, một mặt cảm thụ những cảm giác do nụ hôn của anh mang lại, mặt khác làm cô không tự chủ được dán vào anh, khao khát sự tiếp xúc mật thiết hơn không có kẽ hở.

Gió thổi lá rung, ánh trăng như nước.

Anh dắt tay cô bước vào phòng, dùng chân đóng cửa lại, không bật đèn, hai người ôm nhau.

Vòng tay ấm áp, ôm nhau không còn khoảng cách. Thư Sướng không biết mình bị đẩy ngã xuống giường thế nào, thân thể bị sức

nặng bao trùm. Bùi Địch Văn khéo léo dùng lưới liếm lên cổ cô, ẩm ướt, lạnh lạnh, nhiệt độ trong phòng càng ngày càng nóng lên.

Tay anh đẩy cánh tay đang khẽ run của cô ra, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt dọc cổ cô, từ từ đi xuống bên dưới, ngón tay thon dài như bạch ngọc dừng lại trên đường cong hoàn mỹ, nhẹ nhàng xoa nắn.

Đầu Thư Sướng ong ong, hơi thở càng ngày càng nóng, ngực nhấp nhô càng ngày càng mạnh, đôi mắt sáng ngời như bị che bởi một lớp hơi nước, ánh mắt bối rối mà dịu dàng, thân thể hơi run rẩy dưới thân anh.

Môi Bùi Địch Văn từ từ di chuyển xuống dưới, lướt qua từng tác da trên người cô.

Cô không nhịn được co rúm, loại cảm giác được nâng niu chưa bao giờ có này khiến cô cảm thấy máu toàn thân đều sôi trào. Cô căng thẳng nhìn gương mặt đẹp trai trước mắt, anh cũng nhìn cô, sự nhiệt tình và dịu dàng trong mắt làm cô ngây ngất. Cô hơi khép mắt lại, khuôn mặt trắng xanh như được quét một lớp màu đỏ tươi, cô chớp mắt, giơ tay lên ôm chặt ngang lưng anh.

Đột nhiên chiếc điện thoại di động cô đặt trên bàn đồ chuông như phát điên.

Bốn mắt vẫn nhìn nhau không hề lệch ra chút nào, để mặc luồng ánh sáng xanh của điện thoại di động không ngừng nhấp nháy trong bóng tối.

Trong thế giới chỉ có anh và cô này, tất cả mọi thứ bên ngoài đều không quan trọng.

Trong giây phút nhắm mắt lại, Thư Sướng nghĩ, người đàn ông trước mắt này là Bá Lạc của cô cũng được, là thầy nghiêm cũng được, là lãnh đạo cũng được, nhưng bây giờ anh chỉ là một người đàn ông làm cô say đắm, làm cô lún sâu, làm cô muốn mặc sức ái ân. Du lịch quả thật là một loại thuốc kích thích không thể ngăn cản.

Không phải lửa nóng trên môi, không phải cảm xúc bên cổ, không phải sự mơn trớn trên tai, càng không phải dự vọng trong lòng... Khi anh lấp đầy thân thể cô, Thư Sướng phát ra một tiếng rên rỉ, như sao băng xẹt qua bầu trời.

Trong màn đêm, trăng tròn hoa thắm.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

Ngày ở vùng núi đến rất sớm. Bùi Địch Văn cảm thấy hình như mới chỉ vừa chớp mắt đã bị nắng sớm ngoài cửa sổ chiếu vào phòng đánh thức. Rất lạ là khi mở mắt ra anh không hề có cảm giác mệt mỏi, thậm chí còn nhận ra khoe miệng mình vẫn còn nụ cười.

Anh chớp chớp mắt, nhanh chóng nhớ ra đây là đâu. Nụ cười trên môi càng rõ hơn, anh duỗi tay muốn kéo người bên gối vào trong lòng vuốt ve nhưng lại chỉ thấy trống không.

Thư Sướng đâu?

Anh bật dậy ra mở cửa, bên góc tường ngoài sân, Thư Sướng đang cầm một chiếc cốc sứ màu trắng đánh răng. Nhà bà lão không xây nhà vệ sinh riêng, rửa ráy đều dùng nước ngay trong sân. Thư Sướng ngẩng đầu uống một ngụm nước rồi súc miệng ục ục, một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô, chân râu trên cằm cọ cọ vào bên má trắng muốt của cô, "Sao không đợi anh cùng dậy?"

Mặt Thư Sướng từ từ đỏ lên, cô lấy khăn mặt lau miệng, nhỏ giọng nói, "Đột nhiên em nhớ tới một việc".

"Việc gì?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, do dự chốc lát rồi nói, "Em đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai khẩn cấp, mấy hôm nay đang là thời kì

nguy hiểm của em".

"Xin lỗi", Bùi Địch Văn không khỏi có chút áy náy, "Việc này phải do anh nghĩ đến trước mới đúng, anh..."

"Em biết là lúc đó không cầm lòng được", cô đỏ mặt giải vây cho anh.

Anh dịu dàng hôn lên má cô, "Thích em bé không?"

Cô gật đầu. Thích, nhưng bây giờ không phải lúc. Yêu nhau rất đơn giản, kết hôn lại phức tạp. Anh và cô vừa mới mắt đầu, không được đột nhiên xảy ra một bất ngờ giống như Đàm Tiểu Khả và Dương Phàm mà phải vội vàng làm đám cưới. Cô nhớ tiếng khóc của Dương Phàm trong điện thoại, khi đó Dương Phàm không muốn vậy nhưng lại không thể làm gì khác.

Đối với cô và Bùi Địch Văn, kết hôn vẫn là chuyện quá xa xôi không được nghĩ tới vội, bây giờ cứ tập trung vào yêu đương trước đã!

Gần Thạch Trấn có một tòa miếu thờ, còn xây một cái hồ chứa nước nhỏ. Ăn sáng xong, hai người mang máy ảnh đến miếu thờ và hồ chứa nước dạo, sau đó lại đi leo núi. Bữa trưa chỉ ăn đồ ăn nhẹ trên núi, ăn xong hai người dựa lưng vào nhau ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi.

Có thể là vì đã rất lâu không được thả lỏng như vậy, hơn nữa còn có Bùi Địch Văn bên người nên mỗi tế bào trong toàn cơ thể Thư Sướng đều như đang vui sướng hò reo, mỗi sợi dây thần kinh đều giãn ra. Cô vừa nói được vài câu với anh ta thì hai mí mắt đã bắt đầu đánh nhau.

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mặt trời đã ngã về tây, từng tia sáng nhu hòa lách qua khe hở giữa những chiếc lá cây chiếu loang lổ trên mặt đất, chim trong rừng ríu rít bay tới bay lui, cách đó không xa nước suối chảy róc rách. Cô ngủ trong lòng Bùi Địch Văn, anh đang mỉm cười nhìn cô.

"Dậy rồi à?" Anh khẽ hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô.

Đôi tay mạnh mẽ, nụ cười tươi sáng dưới ánh mặt trời.

Cô chớp chớp mắt, "Địch Văn, ở đây thêm vài ngày nữa thì có khi em sẽ không muốn quay về mất".

"Vậy chúng ta ở lại đây luôn, anh nghiên cứu kiến trúc cổ, em đi làm một giáo viên tiểu học, sinh một đống trẻ con!"

"Được!" Cô cười, vòng tay ôm cổ anh, ngồi dậy hôn anh, hai người ôm nhau càng chặt hơn.

Lời này không có ai cho là thật nhưng lại rất thích nghe, rất động lòng. Rất lâu rất lâu sau, mỗi lần nhớ tới lúc này trong lòng Thư Sương vẫn luôn cảm thấy ấm áp, cô cho rằng đây là một hoài ức mà cô sẽ giữ mãi suốt đời.

Hai người ở lại Thạch Trấn tổng cộng bốn ngày, sống cuộc sống xa rời thế giới bên ngoài, còn tình yêu của Thư Sương dành cho Bùi Địch Văn cũng ngày càng đậm sâu. Đúng thế, nếu ngày mai chính là tận thế mà bỏ lỡ tình yêu của Bùi Địch Văn thì sao cô có thể nhắm mắt được trước khi thế giới hủy diệt?

Năm hai mươi sáu tuổi cô mới yêu anh, cuộc đời lại không hề lâu dài. Lặng lặng nghĩ lại, trong ba năm ở Hoa Đông buổi chiều, tất cả những gì anh từng làm cho cô đều là tình yêu, nhưng anh lại chưa

từng khiến cô cảm thấy phiền phức. Trên đời này còn có ai có thể làm được như vậy vì cô?

Hai người lại ngồi xe máy, lên xe lửa, nghe tiếng xịch xịch xịch một đêm về tới Hàng Châu sau đó lên máy bay về Tân Giang.

Lúc đợi máy bay hai người cùng bật điện thoại lên xem có tin nhắn gì quan trọng hay không. Tin nhắn tràn tới suýt nữa làm cho điện thoại di động của Thư Sướng phát nổ, có của Thắng Nam, có của Tạ Lâm, còn có của Thư Tổ Khang. Làm người ta bất ngờ là Ninh Trí đã gửi liền mười tin nhắn trong đêm cô vừa đến Thạch Trấn, gần như cứ mỗi nửa tiếng gửi một tin.

"Em ở đâu?" Đây là tin nhắn đầu tiên.

"Có phải em đang ở trên máy bay không? Lúc nào xuống máy bay thì báo cho anh nhé!" Đây là tin nhắn thứ hai.

"Nếu không muốn nói chuyện thì gửi tin nhắn là được. Anh ngủ rất muộn, bất cứ lúc nào gửi cũng được". Đây là tin nhắn thứ ba.

"Anh đi tắm đây, nhiều nhất là mười phút. Nếu không có người nghe máy thì chờ một lát anh sẽ gọi lại cho em". Đây là tin nhắn thứ tư.

...

Tin nhắn cuối cùng là, "Thư Sướng, em vẫn làm mọi người hận nghiêng răng nghiêng lợi giống như khi còn bé".

Thư Sướng cầm điện thoại di động đứng trước bức tường kính rộng rãi nhìn bãi đậu máy bay, từng chiếc máy bay cất cánh hạ cánh, tinh thần cô hơi phân tán.

Cô quay sang nhìn Bùi Địch Văn, anh đang gọi điện thoại, cau mày, hình như là nói tiếng Quảng Đông, cô nghe không hiểu.

Thời gian đến lúc lên máy bay không còn nhiều, cô gọi điện thoại cho Thư Tổ Khang.

"Xương Xương, con làm bố mẹ sợ quá. Mấy ngày nay con đi đâu, điện thoại di động cũng không gọi được, con đã bảo hôm kia là về đến nhà mà?" Thư Tổ Khang luôn nho nhã lần đầu tiên gầm lên với Thư Sương.

Thư Sương áy náy, "Con bị mấy đồng nghiệp kéo đến vùng núi chơi, ở đó sóng điện thoại yếu quá. Xin lỗi vì đã làm bố mẹ lo lắng".

Thư Tổ Khang thở dài nặng nề, "Sao con lại làm mọi người bận tâm như vậy? Điện thoại di động không có sóng thì dùng máy bàn gọi cho bố nói một tiếng không được à?"

Thư Sương chỉ còn nước cúi đầu nhận tội, không lẽ lại nói mình thấy sắc quên luôn bố mẹ?

"Không có việc gì là được rồi. Tối hôm đó Thắng Nam và Tổng giám đốc Ninh còn tới nhà chờ con về đón gió tẩy trần, kết quả là gần như cả đêm đó mọi người đều không ngủ được".

"Tổng giám đốc Ninh?" Tại sao anh ta lại biết cô đi công tác?

Loa trong sân bay bắt đầu thông báo mời hành khách đi Tân Giang lên máy bay, Thư Sương đành phải vội vã tắt điện thoại.

"Không có chuyện gì chứ?" Bùi Địch Văn thấy cô vẫn cau mày.

Cô cười mơ hồ, "Bố mẹ em cho rằng em bị bắt cóc nên hơi lo lắng thôi".

"Tổng giám đốc Ninh là ai?" Hai người vào chỗ ngồi, thắt dây an toàn, đột nhiên Bùi Địch Văn hỏi.

"Anh nghe trộm em nói chuyện điện thoại?" Thư Sương nghiêng đầu trợn mắt nhìn.

"Anh nghe quang minh chính đại mà. Là một người đàn ông à?"

Thư Sương nheo mắt, "Đừng nói với em rằng anh đang rất căng thẳng".

Bùi Địch Văn nhún vai, "Ba năm nay anh cho rằng em vẫn đang chăm chú làm việc, bận rộn không có thời gian bận tâm chuyện khác, không ngờ em đã yêu, còn suýt nữa kết hôn. Thư Sương, em không biết chứ, khi nghe em kể về quá khứ của em anh đã sợ toát hết mồ hôi. Không có ai là vạn năng cả, bao giờ cũng có những chuyện không thể đề phòng được. May mà anh còn kịp bắt được em. Anh không muốn giữa chúng ta lại xảy ra bất cứ bất ngờ nào nữa".

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Bùi Địch Văn, Thư Sương chỉ cảm thấy lâng lâng, ngay cả máy bay cất cánh cô cũng không hề biết.

"Địch Văn, Tổng giám đốc Ninh là một người bạn của Thắng Nam. Nhà em có tiếp xúc với anh ta là vì cái chết của Thần Thần. Hôm đó xe công ty họ đụng vào Thần Thần, khi đó anh ta cũng ngồi trong xe. Đây là một người không hề có liên quan gì với em. Em không thể nói bây giờ mình đã quên sạch mối tình trước kia, nếu nói

vậy thì sẽ là nói dối, nhưng em sẽ không muốn nhớ lại nữa". Cô kéo tay anh tới đặt lên ngực trái mình, về mặt trịnh trọng, "Từ giờ khắc này, nơi này chỉ có mình anh".

"Cô bé ngốc, nghiêm túc như vậy làm gì!" Bùi Địch Văn cười, nắm bàn tay cô, nắm không chặt lắm nhưng cô lại cảm thấy khe hở giữa các ngón tay anh hơi ra mồ hôi. Tay cô trong tay anh, hơi dính, hơi nóng, hơi hạnh phúc.

Xuống máy bay, hai người đi taxi về Tân Giang. Đã là hoàng hôn, Bùi Địch Văn nói không cần đến tòa soạn báo nữa mà về thẳng nhà luôn. Anh đưa cô về nhà trước, đến đầu ngõ, cô bảo anh không cần xuống xe. Anh kéo cô lại, "Em có cầm chìa khóa đây không?"

Cô ngẩn ra, đột nhiên hiểu ra anh hỏi là chìa khóa Khế Viên, cho rằng anh muốn lấy lại nên cô vội mở túi xách.

Anh đè tay cô lại, "Đây là của em mà. Bao giờ em về?"

Cô xấu hổ cúi xuống không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của anh, chỉ gật đầu.

Về đến nhà, chỉ có một mình Vu Phân ở nhà. Đầu tiên bà chất vấn Thư Sướng một phen theo kiểu oanh tạc, đến tận lúc Thư Sướng trả lời khiến bà hài lòng, bà mới cho Thư Sướng dọn cơm tối ra.

"Bố con đâu?" Thư Sướng hỏi.

"Đi xem địa điểm rồi".

"Xem địa điểm làm gì?"

"Mấy bác sĩ già về hưu muốn cùng mở một phòng khám bệnh, mời bố con đến chuyên chữa bồng. Hôm nay mấy người hẹn nhau đi xem nên mở phòng khám ở địa điểm nào".

Một dự cảm kì lạ đột nhiên dâng lên trong lòng Thư Sướng, "Họ đi tìm Tổng giám đốc Ninh để nhờ giúp đỡ à?"

Vu Phân sững sốt, "Sao con biết?"

Thư Sướng sốt ruột, "Thế có đúng không?"

"Buổi tối hôm đó Thắng Nam và Tổng giám đốc Ninh mua thức ăn đến nhà mình nói là đón gió giúp con. Bố con tán gẫu với cậu ta và có nhắc đến việc này, cậu ta rất nhiệt tình nói mình biết rất nhiều công ty môi giới nhà đất nên sẽ nhờ người hỏi giúp bố con. Không ngờ cậu ta nhớ việc này thật, hôm nay cậu ta gọi điện thoại tới".

"Mẹ, anh ta đã làm đủ nhiều cho nhà mình rồi, chúng ta không thể tham lam vô độ, bám lấy người ta mãi được. Tìm địa điểm thì có gì to tát, con có thể nhờ phóng viên nhà đất trong tòa soạn hỏi thăm cho. Sau này không được gặp lại anh ta nữa".

Vu Phân đột nhiên cười thần bí.

"Xướng Xướng, mẹ với bố đã ngồi phân tích xem tại sao Tổng giám đốc Ninh lại tốt với nhà chúng ta như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, còn không phải cậu ta hơi thích con sao!"

"Mẹ", Thư Sướng nhìn Vu Phân không biết nên khóc hay cười, "Mẹ đừng nói linh tinh, làm gì có chuyện ấy!"

"Mẹ cảm thấy có đấy, cậu ta rất thích nghe mẹ với bố con kể chuyện của con, mẹ cũng bóng gió một câu là con và bạn trai cũ đã

chia tay rồi. A, cậu ta còn hỏi mượn album của con và Thần Thần trước kia để xem nữa! Nếu cậu ta có ý này thật thì mẹ với bố con đều thấy rất vừa lòng. Cậu ta tốt hơn cái thằng Dương Phàm không có lương tâm kia quá nhiều".

Thư Sướng vừa cầm đũa lên lại đặt xuống, không còn cảm thấy muốn ăn chút nào nữa, "Mẹ, bất kể anh ta có ý này hay không thì con cũng không thấy hứng thú với anh ta". Cô nói rất kiên quyết.

Đúng lúc này Tạ Lâm gọi điện thoại tới rủ cô ra ngoài ăn cơm, cô bỏ chạy như được đại xá.

Tạ Lâm hẹn Thư Sướng ở quán lẩu.

"Thần sắc tốt đấy!" Tạ Lâm nhìn thoáng qua Thư Sướng rồi nói uể oải.

Nồi lẩu đặt giữa chị ta và Thư Sướng sôi sùng sục không ngừng, hơi nóng như sương trắng tụ lại rồi tan ra trước mắt hai người, từng đĩa thức ăn sạch sẽ chỉnh tề màu sắc khác nhau được đổ vào, trở thành một nồi lẩu thập cẩm màu sắc xám xịt, tiếng huyên náo xung quanh át cả tiếng sôi của nồi lẩu.

Thư Sướng gắp một miếng bánh mật, thổi nguội cho vào miệng rồi ngẩng đầu nhìn Tạ Lâm với vẻ mặt buồn bã, "Không phải là chị bị cuộc điện thoại đêm đó của em làm thành thế này đấy chứ?"

Tạ Lâm cúi đầu ăn mì, "Chị không ngu ngốc như vậy".

"Thế vì sao?" Thư Sướng uống một ngụm nước đào ép, ngọt, lạnh buốt, rất ngon miệng.

"Thầy em có niềm vui mới rồi". Tạ Lâm ủ ê.

Thư Sướng bật cười thành tiếng, "Vậy niềm vui cũ của thầy em là ai?"

"Xướng Xướng, đừng nói đùa với chị, trong lòng chị đang rất khó chịu. Lần này anh ấy rất nghiêm túc, đối phương là một phụ nữ đã li hôn, ba mươi tuổi, công tác ở Phòng y tế thành phố, ngoại hình xinh xắn. Bây giờ ngày nào anh ấy cũng đưa đón cô ta đi làm". Tạ Lâm nói, một giọt nước mắt rơi tách vào trong cốc.

Thư Sướng thu nụ cười lại, "Tạ Lâm, không có ai vĩnh viễn chờ đợi ở một chỗ cả. Thầy em đợi chị nhiều năm như vậy, vẫn cô đơn một mình, còn chị thì ngày nào cũng oanh oanh yến yến, chị có nghĩ tới cảm giác của thầy em không? Thầy thất vọng hết lần này tới lần khác, bây giờ rốt cục thoát ra được để bắt đầu cuộc sống mới, chị nên chúc phúc cho thầy".

Tạ Lâm che miệng, khịt mũi thật mạnh, "Chị không muốn cản trở hạnh phúc của anh ấy, chẳng qua... chỉ hơi mất mát thôi. Sau này ngay cả nghĩ đến anh ấy chị cũng không xứng. Thật ra, bất kể ngủ bên người đàn ông nào thì chị cũng đều coi người đó như là anh ấy".

Thư Sướng nghe mà trái tim đau xót, "Đã yêu như vậy thì lúc trước tại sao lại chia tay?"

Khóe miệng Tạ Lâm lộ ra nụ cười đắng chát, "Chị không thể sinh con, bẩm sinh. Người nhà anh ấy ép..."

Một chuyện không có gì mới nhưng khi nghe thấy vẫn làm người ta thổn thức. Hiện thực như vậy không phải dựa vào ý chí của bản thân là có thể vượt qua được. Thảo nào mấy năm nay Tạ Lâm vẫn chìm đắm trong trụ lạc, không lấy được người mình yêu thì còn có

gì phải gìn giữ nữa? Thảo nào mấy năm nay Thôi Kiện vẫn rầu rĩ không vui, không thể làm chủ cuộc đời của mình, hết thầy còn có ý nghĩa gì?

"Thôi không nói nữa, đã là chuyện ngày xưa ngày xưa rồi. Bây giờ mẹ anh ấy vui vẻ lắm, tìm được một nàng dâu làm ở Phòng y tế thành phố, không khác gì sau này sinh em bé ở viện nhà mình". Tạ Lâm cầm lấy cái muôi thủng tiếp tục chăm chú vớt thức ăn trong nồi lẩu, dường như chưa hề nói những lời vừa rồi.

Sau đó chị ta gọi rượu, uống hơi say.

Thư Sướng lái xe cho chị ta. Thời gian không còn sớm, đèn đường đứng cô đơn giữa ánh đèn, ánh đèn màu vàng cam mang theo hơi ấm chiếu bóng dáng hai người trải dài phía trước.

Lúc lên cầu thang Thư Sướng phát hiện Tạ Lâm chỉ đi một đôi sandal, không đi tất dù đêm nay đã là một đêm cuối thu se lạnh. Tiếng sandal bước trên cầu thang phát ra tiếng động rất nhỏ, Tạ Lâm đưa tay bật đèn, dưới ánh đèn cầu thang màu vàng tối có thể thấy hàng lông mi chị ta mệt mỏi rũ xuống.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10

Năm nay miền bắc lạnh giá khác thường, vài chục năm gần đây nhiệt độ không xuống thấp đến thế, liên tiếp có tin Mông Cổ xảy ra tại nạn tuyết. Tân Giang cũng dần dần giá lạnh. Tình cảm của Thư Sướng và Bùi Địch Văn càng ngày càng đậm sâu hơn trong gió lạnh như cắt.

Cũng như bao cặp đang yêu khác, hai người cùng nhau xem phim, dạo siêu thị, đi ăn cơm tại nhiều hàng quán khác nhau, tay trong tay tản bộ dọc bờ sông. Buổi tối lái xe đưa Thư Sướng về nhà, nhìn thấy có quầy bán khoai lang, bao giờ Bùi Địch Văn cũng nhớ dừng lại mua một củ. Trên phố ở Tân Giang cũng có bán xôi nếp ngó sen, có lần Thư Sướng giới thiệu cho anh, còn nói thêm món này ăn cực ngon, đến giờ hẹn hò ngày hôm sau vừa lên xe Thư Sướng đã nhìn thấy trên ghế sau đặt đầy túi nhỏ. Từ thứ hai đến thứ sáu, chỉ cần không đi công tác thì Thư Sướng đều sẽ về nhà đúng giờ trước mười giờ tối, còn thứ bảy chủ nhật bao giờ cô cũng tìm lí do để ở bên ngoài. Trong hai ngày này cô sẽ sống cùng Bùi Địch Văn trong căn hộ ở Khế Viên, chìm đắm trong thế giới ấm áp và ngọt ngào của hai người.

Tóm lại cuộc tình đến bất ngờ này vẫn tiếp diễn cực kì thuận lợi.

Phòng khám của Thư Tổ Khang và mấy vị bác sĩ già đã khai trương rầm rộ vào cuối tháng 11, Vu Phân từng làm kế toán nên

được mời đến giúp đỡ quản lí sổ sách giấy tờ, hai người lập tức trở nên bận rộn. Phòng khám được mở trước một tiểu khu công ty Trí Viễn mới xây, rất tiện cho người dân và việc làm ăn cũng không tồi. Thư Sướng tới xem xét thấy bố mẹ bạn tối mắt tối mũi nên cũng không nói gì thêm. Họ đã bận rộn đến mức lâu lắm rồi không đến thăm Thần Thần.

Ngày đông chí, Bùi Địch Văn mua một bó hoa, mang theo nước ngọt cùng Thư Sướng đến thăm Thần Thần. Thời tiết rất lạnh, gió rất to, Thần Thần vẫn cười ngốc nghếch trên bia mộ. Thư Sướng dựa vào trong lòng Bùi Địch Văn, lần đầu tiên cô mỉm cười rời khỏi nghĩa trang.

Thư Tổ Khang và Vu Phân vẫn thường nhắc tới Ninh Trí, có lúc là sau khi gặp Ninh Trí ở gần phòng khám, có lúc vì Ninh Trí mời họ đi uống trà, ăn cơm. Nói đi nói lại cũng chỉ có người này không tồi, con gái nhà ai lấy được anh ta thì quả là may mắn nhất trần đời. Thư Sướng nghe bố mẹ nói nhưng không bao giờ nói chen vào, vào tai trái lại ra tai phải.

Có lần đi dạo phố cùng Thắng Nam, Thư Sướng hỏi Ninh Trí là bạn cô thời nào. Thắng Nam nhìn cô rất lâu như nhìn người ngoài hành tinh rồi nói một câu: Bạn là đồ đàn.

Đầu tháng 12, Thư Sướng gặp lại Ninh Trí.

Khúc bi ca hoàng hôn đã phát hành, tiêu thụ rất nhanh, chủ yếu là vì Nhà xuất bản Trường Giang tuyên truyền quá tốt. Trong nội tâm, người dân nào cũng tò mò với chuyện riêng tư của các minh tinh hay quan chức cấp cao. Quyển sách này viết về toàn bộ quá trình từ thiên đường đến địa ngục của hai mươi quan chức cấp cao, hành văn sắc bén, tình tiết lắt léo, vừa thực tế vừa có kịch tính, đã

thỏa mãn ham muốn soi mói chuyện đời tư người nổi tiếng của công chúng lại làm mọi người cảm thấy thoải mái khi thấy ác giả có ác báo. Vừa mới xuất bản chưa được một tháng các nhà sách lớn đã yêu cầu nhập thêm. Chớp thời cơ, khi tái bản Nhà xuất bản Trường Giang đã mời Thư Sướng đến nhà sách Tân Hoa ở tỉnh lỵ để kí tên bán sách.

Lúc đầu Thư Sướng không chịu đồng ý mà than thở với Bùi Địch Văn, nói làm thế thì mình chẳng khác gì một con gorilla bị mọi người vây xem. Cô chỉ là một phóng viên mà không phải minh tinh, không cần xuất đầu lộ diện nhiều trước đám đông. Bùi Địch Văn an ủi cô, phải suy nghĩ một chút từ góc độ của Nhà xuất bản Trường Giang, thực ra đây cũng không phải chuyện xấu, có thể tạo dựng mối quan hệ với quần chúng của một phóng viên để phục vụ cho việc tác nghiệp sau này. Anh đề nghị đi cùng Thư Sướng nhưng cô từ chối.

Cô không muốn để anh nhìn thấy vẻ lúng túng mất tự nhiên của mình.

Hôm đó, nhà sách Tân Hoa bày mấy cái bàn ngoài cửa, bên trên có treo biểu ngữ: "Phóng viên trứ danh Thư Sướng kí tên bán sách". Bầu trời u ám không có mặt trời, biểu ngữ quá lớn, một chữ đã to bằng cả người Thư Sướng khiến cô nhìn qua rất hợp với câu nói nổi tiếng của Lỗ Tấn tiên sinh: Tôi bỗng thấy mình thật nhỏ bé trước nhân dân lao động. Không chỉ nhỏ bé mà còn cực kì không cân đối nữa.

Thư Sướng ngồi sau bàn, độc giả mua sách xếp hàng rất trật tự. Kí tên lên một cuốn sách, Thư Sướng lại đưa tay ra bắt tay độc giả và cười một cái. Có độc giả hỏi một câu: Trong này viết có đúng sự thật không?

Thư Sướng gật đầu.

Được nửa ngày, Thư Sướng cảm thấy cơ thịt trên mặt đã cứng đờ vì cười, hai môi khô khốc. Nhân lúc trước mặt tạm thời không có độc giả, cô mở chai nước đưa lên miệng.

"Rằm!" Đột nhiên trên bàn xuất hiện hai chồng sách, áng chừng có khoảng một trăm cuốn.

Thư Sướng quay đầu nhìn về phía nhân viên nhà sách ngồi cùng mình, vẻ mặt nhân viên cũng khiếp sợ như cô.

"Vì sao mua nhiều như vậy?" Thư Sướng nhướn mày hỏi chàng trai mua sách khoảng hai mươi tuổi trên mặt vẫn còn đầy mụn trứng cá.

"Tổng giám đốc của chúng tôi bảo đi mua". Chàng trai quay đầu chỉ chiếc xe Mercedes Benz màu đen đứng cách đó vài mét.

Thư Sướng cắn môi, đôi mắt trong veo không khỏi mang theo vẻ tức giận.

Cửa xe mở ra, Ninh Trí đi tới.

Thư Sướng lại hỏi, "Vì sao mua nhiều như vậy?"

Ninh Trí trả lời nghiêm túc, "Mua về phát cho nhân viên, mỗi người một quyển".

Thư Sướng cười lạnh lùng, "Anh nghĩ sách này là tài liệu giảng dạy xây dựng đảng hay là đồ bảo hộ lao động?"

"Anh cảm thấy sách này có ý nghĩa giáo dục".

"Nhưng nó không phù hợp với nhân viên của anh, bọn họ không có cơ hội rút ra bất cứ bài học nào từ cuốn sách này. Một nhân viên công ty bất động sản có cơ hội mua quan bán tước vợ vét tiền tài? Có cơ hội tham ô tham nhũng không? Tổng giám đốc Ninh, nếu anh thực sự quan tâm đến nhân viên như vậy thì chẳng thà đi vào mua cho mỗi người một tờ lịch treo tường còn thực dụng hơn, năm mới sắp đến rồi". Thư Sướng nói thẳng không hề vòng vo.

Ninh Trí nhìn Thư Sướng chăm chăm, một phút lạnh như băng, mặt trời lại đột nhiên lộ ra. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng kính chiếu xuống mọi người, rất công bằng, cũng rất thân thiết. Anh ta nheo mắt hỏi, "Có phải phóng viên Thư cho rằng nhân viên của tôi không xứng đọc sách của cô không?"

"Tôi cảm thấy không cần phải lãng phí như thế". Thư Sướng trả lời cứng nhắc.

Ninh Trí nhếch mép cười, quay lại nhìn một lượt các độc giả đang cầm sách chờ tới lượt kí tên, "Phóng viên Thư, nhân viên của tôi và họ khác nhau thế nào? Bán cho chúng tôi là lãng phí, bán cho họ thì lại là món ăn tinh thần?"

"Họ thật lòng thích sách của tôi nên mới mua, còn anh..."

"Tôi làm sao?" Ninh Trí cau mày.

"Tôi đã nói từ lâu rồi, Tổng giám đốc Ninh, dừng lại đi, vô dụng thôi".

Nói xong Thư Sướng không nhìn anh ta nữa mà quay đầu về phía các độc giả đang chờ, lần lượt kí tên vào sách cho họ rồi mỉm cười đưa mắt nhìn họ rời khỏi.

Ninh Trí lạnh mặt đứng ở trước bàn nhìn cô chăm chăm không chịu thua thiệt.

"Em vẫn cho rằng anh đang nhằm vào căn nhà em à?" Ninh Trí nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Thế ra anh đơn thuần, không có bất cứ mục đích nào à?" Thư Sướng không còn hứng thú gì, cô thu dọn giấy tờ bút lách trên bàn, chuẩn bị kết thúc hoạt động bán sách.

Lần đầu tiên Ninh Trí cười, "Hôm nay em nhất định không kí tên cho anh à?"

"Tôi chỉ kí tên cho độc giả mỗi lần mua một quyển sách".

"Được, vậy anh trả lại hết số sách này rồi lại mua một quyển", Ninh Trí ngẩng đầu hỏi nhân viên, "Làm như vậy không vi phạm quy định của các cô chứ?"

Nhân viên có thể thấy hai người này biết nhau nhưng hình như không hòa thuận lắm nên chỉ hì hì cười theo chứ không biết nên nói gì cho phải.

"Tổng giám đốc Ninh, anh không được ép người quá đáng". Thư Sướng nổi cáu ném bút xuống bàn.

Ninh Trí đột nhiên cởi áo vest bên ngoài ra, cởi cúc tay áo sơ mi kéo tay áo lên.

"Anh định làm gì?" Thư Sướng trợn mắt hoảng sợ lui lại một bước, cho rằng anh ta sắp đánh mình.

Anh ta không trả lời mà kéo tay áo lên tận vai, lộ ra một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm trên cánh tay rồi nhìn Thư Sướng, "Người ép người quá đáng là em! Nhớ không? Tám mũi, do một bác sĩ thực tập khâu, quên không tiêm thuốc tê, anh đau đến mức suýt nữa đứt hơi, em thì đứng ngay bên cạnh nhìn!"

"Trời ạ", Thư Sướng kinh hoàng che miệng, ra sức lắc đầu như gặp ma, "Không thể, không thể như vậy được..."

Quyển 4

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24: Ngoại Truyện 1: Tây Hồ, Xuân

Chương 25: Ngoại Truyện 2: Vancouver, Xuân

Chương 26: Ngoại Truyện 3: Hồng Kông, Xuân

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

"Sao lại bị thế này?"

Lần đầu tiên trực nên bác sĩ thực tập không khỏi luống cuống tay chân. Vừa ăn cơm trưa xong, đang định ngồi xuống nghỉ một lát thì có ba đứa trẻ từ bên ngoài đi vào. Đi đầu tiên là một cậu bé, cánh tay phải đỏ lôm nhữnɡ máu, khuôn mặt khô ngồ trở nên trắng bệch. Bác sĩ kéo tay áo lên xem, một hàng dấu răng chính tề cắn một mảng da thịt gần như đứt lìa.

"Cháu... cắn!" Một cô bé cùng đi vào có khuôn mặt trắng muốt, nước mắt chạy đi chạy lại trong viền mắt nhưng vẫn không dám rơi xuống.

Cậu bé đi sau cùng, hoặc phải gọi là người đàn ông mới đúng, thân hình cao to, sợ sệt tóm quần áo cô bé, trốn phía sau cô thò đầu ra nhìn qua vai cô về phía trước.

"Bác sĩ, bạn ấy có nghiêm trọng không?" Cô bé rất hoảng hốt, sợ hãi nhìn cánh tay cậu bé.

"Đương nhiên nghiêm trọng. Cháu nghịch thật đấy, không biết rằng người có độc sao?" Bác sĩ vội vã tìm thuốc sát trùng, bông, kẹp làm khay thuốc kêu loảng xoảng.

Cô bé cắn môi, nước mắt trong mắt cũng không tìm được nữa đưa nhau rơi xuống đất.

"Xương Xương, đừng khóc, đừng khóc..." Cậu bé to xác đột nhiên như được tiếp thêm rất nhiều dũng khí, xông lên ôm lấy cô bé trước mặt, "Thần Thần bảo vệ em".

"Đừng có gào lên nữa, tao không dễ chết như vậy đâu!" Cậu bé bị thương trừng mắt nhìn cô bé.

Không ngờ cô bé cũng không cãi lại.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta cô đã không thích rồi, nhưng cô lại cảm tình con chó, không thích là phải cắn một miếng. Đó là cô bị ép.

Cậu ta không chỉ có một dáng vẻ muốn ăn đòn mà còn có một tính cách gọi đòn.

Cậu ta không phải người Tân Giang, đầu học kì một năm ngoái mới chuyển đến trong ngõ nhà cô. Trong nhà cậu ta chỉ có hai người, cậu ta và mẹ. Mẹ cậu ta suốt ngày ở trong nhà, rất ít khi ra khỏi cửa.

Ngày nào cô cũng thấy cậu ta đi qua trước cửa nhà cô, đeo một chiếc cặp sách to đùng, đầu ngẩng cao, vừa đi vừa ăn bánh rán hay hoa quả. Chưa được mấy ngày, bên cạnh cậu ta đã có thêm mấy nữ sinh trang điểm rất điệu đà.

Cô hừ một tiếng, rất xem thường loại nam sinh như vậy.

Cậu ta chú ý tới cô là vì Thần Thần. Chỉ cần nhìn thấy Thần Thần đứng trước cổng là cậu ta và mấy nữ sinh lại vây quanh bảo Thần

Thần làm éch nhảy, làm chó sủa. Những lúc thế này cô lại cảm một nắm cát chạy ra chửi nhau với bọn chúng, hung hãn như một đấu sĩ.

Thậm chí có lần cô đã đánh nhau một trận với một nữ sinh trong đó, kéo váy cô ta xuống đến đầu gối. Nữ sinh che miệng khóc nức nở, cậu ta cởi áo ngoài ra cho nữ sinh che, ánh mắt nhìn cô tràn ngập chế nhạo.

Học kì đó không ngờ thành tích của cậu ta lại đứng đầu toàn khóa, được đứng trên bục phát biểu. Cô đứng trên sân vận động của khối cấp hai nghe tiếng loa. Đến hôm đó cô mới biết cậu ta tên là Lưu Dương.

Tan học về, cậu ta lại không đồng hành cùng một đám nữ sinh như mọi ngày. Trên đường gặp cô, cậu ta dương dương tự đắc nháy mắt với cô, "Thư Thư, thấy anh lợi hại không? Vừa mới đến chưa ấm chỗ đã giành được ngôi đứng đầu toàn khóa rồi! Phải biết Tống Giang và một đám huynh đệ ở Lương Sơn Bạc cũng không phát nhanh được bằng anh đâu!"

Cô vẫn đi về phía trước không chớp mắt, coi như cậu ta là người tàng hình.

"Thư Thư, em nhất định không được thăm mền anh đâu đấy!"
Cậu ta ở phía sau cười quái đản.

Cô quay đầu lại hung tợn trợn mắt nhìn cậu ta nhưng lúc quay lên lại đỏ mặt.

Không biết tại sao cậu ta không còn hứng thú trêu đùa Thần Thần nữa mà chuyển mục tiêu sang cô. Cậu ta thích đứng cùng một đám bạn học ở cổng khối cấp hai đợi cô đi học về rồi đi theo phía

sau, cố ý cao giọng đánh giá đáng người, kiểu tóc, quần áo của cô, lần nào cũng có thể làm cô đỏ mặt tía tai, nắm chặt nắm đấm, chỉ muốn đấm cho cậu ta một trận. Nhưng cô không dám, cậu ta càng ngày càng cao, đã cao hơn cả Thần Thần rồi, hơn nữa vai cũng rất rộng!

Có một hôm thứ bảy, Thần Thần lại đứng ngoài cổng và bị cậu ta dẫn đi theo ra ngoài đường chơi. Sau khi phát giác, cô đuổi theo, nhìn thấy Thần Thần đang cầm điện thoại nói chuyện trong một buồng điện thoại công cộng. Cậu ta đứng khoanh tay bên cạnh, hai chân lắc lư, như cười như không.

"Thần Thần, anh gọi điện thoại cho ai đấy?" Cô giành lấy điện thoại định đặt xuống.

Bên kia có người hỏi rất nghiêm túc, "Xin hỏi anh chị có nhu cầu gì cần hỗ trợ không?"

Cô cáu gắt, "Không có!"

Người nọ lại hỏi tiếp, "Vậy cô có việc gì?"

"Không có!"

Người nọ bắt đầu phê bình một hồi dài, còn trách cô làm ảnh hưởng đến tư pháp công chính. Thư Sướng nổi giận dùng dùng cãi nhau với người đó, nói điện thoại là người khác quay số.

"Cô biết đây là điện thoại gì không?" Người nọ hừ lạnh một tiếng, "Đây là đường dây nóng 110".

Cô hoảng sợ, vội kéo Thần Thần chạy vào giữa đám đông vì sợ người nọ tra được vị trí của mình.

Cậu ta ở phía sau ôm bụng cười nget nghẻo, cười đến chảy cả nước mắt.

Cô quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy nụ cười trên mặt cậu ta rất ngứa mắt, một ngọn lửa dâng lên trong lòng cô. Không hề nghĩ ngợi, cô buông Thần Thần ra, quay người lại lao tới trước mặt cậu ta.

Cậu ta hoảng sợ sững người khi nhìn thấy dáng vẻ của cô.

Trong lúc cậu ta sững sờ đó, cô đã cầm cánh tay cậu ta lên cắn mạnh, dùng hết sức bình sinh.

"A, mày điên à?" Cậu ta đau đớn hét lên đẩy cô ra, cúi đầu xuống nhìn, vết máu đã hiện rõ trên tay áo sơ mi.

Cậu ta ngồi trên ghế trong phòng cấp cứu, mồ hôi trên trán chảy xuống như mưa. Bác sĩ thực tập khâu chỉ xong, cầm lấy kim bắt đầu khâu vết thương và mới nhớ ra còn chưa tiêm thuốc tê.

Cậu ta đau đớn nắm chặt nắm đấm, hai chân run run. Cô đứng bên cạnh khóc nức nở.

"Một tuần sau đến cắt chỉ!" Khâu xong cũng ướt đầm mồ hôi, bác sĩ thực tập lại tiêm một mũi phòng uốn ván và kê đơn thuốc chống viêm cho cậu ta.

Cậu ta ôm cánh tay, lảo đảo đi ra khỏi viện. Cô muốn tiến lên dìu cậu ta nhưng vừa tới gần cậu ta đã trợn mắt nhìn cô. Cuối cùng cậu ta dựa vào người Thần Thần.

Đến trước cổng nhà cô, cậu ta đứng thẳng người lên, cô bảo Thần Thần đi vào trước còn mình thì vẫn cố chấp đi theo phía sau

cậu ta. Cậu ta nhìn cô, "Không cần tỏ ra đáng thương nữa. Yên tâm, anh sẽ không nói với bố mẹ em đâu".

Cô mím chặt môi, cúi đầu. Bóng hai người kéo thật dài dưới ánh đèn đường.

"Hôm nay là anh sai trước, sau đó em cũng sai, sai nhiều hơn anh, vì vậy... Xin lỗi anh!" Cô đánh bạo ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thấy cậu ta cười khế rồi phẩy tay đi mất.

Một tuần sau cậu ta đến bệnh viện cắt chỉ, vừa đến cửa bệnh viện đã nhìn thấy cô đeo cặp sách ngồi trên ghế phòng cấp cứu, hai tay đặt chĩnh tề trên đầu gối như một học sinh chờ giáo viên dạy bảo.

Vẫn là bác sĩ thực tập cắt chỉ, vết thương khâu không tốt lắm, để lại một vết sẹo màu đỏ.

Cô bối rối đứng bên cạnh, tay kéo lên kéo xuống chiếc khóa kéo trên áo đồng phục. Chất lượng đồng phục học sinh cấp hai không tốt lắm, cô kéo quá tay tuột hẳn khóa ra không kéo lên được nữa, chiếc áo khoác phanh ra để lộ áo sơ mi màu hồng nhạt bên trong, cô lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt.

Cậu ta kéo tay áo xuống, khoe miệng cong lên giễu cợt nhìn vẻ lúng túng của cô.

Hai người ra khỏi bệnh viện, cậu ta vẫy cô, cô ngoan ngoãn đi tới. Cậu ta ngồi xuống sửa lại khóa kéo cho cô. Một loại tình cảm lạ lẫm tràn đầy trái tim cô, tim cô đập như nổi trống, cô nín thở vì sợ cậu ta nghe thấy.

Một chiếc lá cây rơi xuống vương trên mái tóc đen sẫm của cậu ta. Cô đưa tay, bàn tay ngập ngừng mở ra, lén lút cầm lấy chiếc lá rồi từ từ bóp nát.

Có thể là vì đã ném sự lợi hại của cô nên sau đó cậu ta không còn trêu đùa cô nữa. Có điều mỗi khi gặp mặt cậu ta vẫn cười hì hì hỏi một câu: "Thư Thư, dạo này có ngoan không?"

Lần nào cô cũng đỏ mặt vội vàng tránh qua bên cạnh cậu ta, dừng chân tại một góc không bị cậu ta phát giác nào đó rồi lén quay lại nhìn cậu ta. Bước chân của cậu ta rất dài, lúc cười cả mắt và lông mày cũng rung động, lúc nói thích dùng tay ra hiệu. Nhìn thấy cậu ta, cô sẽ thở dốc, chân mềm ra, lòng trống rỗng, có lúc sẽ cười khó hiểu, có lúc bỗng dưng muốn khóc mà không hiểu tại sao.

Không chỉ ban ngày lén nhìn cậu ta mà ban đêm cô còn mơ tới cậu ta.

Những đêm mơ thấy cậu ta, sáng hôm sau tỉnh dậy cả ngày cô đều cười khanh khách. Còn những ngày cậu ta đi thi ở nơi khác, cô làm gì cũng thấy uể oải như bị ốm.

Cô biết loại cảm giác này gọi là thâm mến.

Cô bắt đầu không chịu nổi những nữ sinh vây quanh bên cạnh cậu ta, không muốn nhìn thấy cậu ta cười với họ, nói chuyện với họ. Cô muốn nhận được toàn bộ sự chú ý của cậu ta.

Loại hành hạ này khiến cô giống như Lâm Đại Ngọc.

Sau một năm thâm yêu cậu ta, đến học kì hai năm lớp chín cô thật sự không chịu nổi loại đau khổ tương tự này nữa, cô lật hết các

quyển thơ tình trong ngoài nước, lấy dũng khí viết cho cậu ta một lá thư.

Trong lúc cô đang thấp thỏm không yên chờ cậu ta trả lời thì mẹ cô nói với cô nhà Lưu Dương đã chuyển đi rồi.

Cô không nhớ những ngày sau đó cô sống thế nào, hình như thân thể thiếu đi một bộ phận, mỗi lần nhớ tới cậu ta trái tim lại đau như bị dao đâm.

Cả ba năm cấp ba cô đều học rất nghiêm túc. Cô nghĩ cậu ta học giỏi như vậy, nhất định sẽ thi được vào một trường đại học danh tiếng. Nếu cô cũng có thể thi đỗ thì nói không chừng sẽ có cơ hội gặp lại cậu ta.

Lúc thi đại học, cô thi không tốt lắm. Có điều khi đó trái tim cô đã bình tĩnh lại rồi.

Có người, một khi bỏ lỡ sẽ bỏ lỡ cả đời.

Lúc gặp Dương Phàm, trái tim cô chợt đập nhanh, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời của Dương Phàm khiến trong lòng cô thoáng hiện lên một hình ảnh mờ nhạt rất xưa.

Khi Dương Phàm bắt đầu theo đuổi cô, cô đồng ý mà không hề giả bộ rụt rè. Có điều cô biết bọn họ là hai người hoàn toàn bất đồng.

Mặt cậu ta rất góc cạnh, lông mày rất dài, có những đường nét của một đứa con lai, mỗi khi cười tinh thần đều rất phấn chấn.

***

Thư Sướng ngỡ ngác nhìn người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng và cái cằm nhọn trước mặt, chỉ có trên trán là loáng thoáng có bóng dáng quen thuộc trước kia nhưng đây thật sự không phải khuôn mặt trong trí nhớ. Hơn nữa tên anh ta không phải là Lưu Dương, anh ta gọi là Ninh Trí.

Ninh Trí dẫn Thư Sướng đi tới một nhà hàng kiểu Hồng Kông. Đang là buổi chiều, khách rất ít, nhà hàng mở đi mở lại một bài tình ca. Giọng nam rất quen thuộc mang vẻ đau buồn man mác, dường như không phải đang hỏi, cũng không cần đáp án, chỉ thờ ơ kể lại một câu chuyện, một người, một mối tình.

"Mười lăm năm trước nước ta có một vụ án làm giả công trái nhà nước, em có biết không?" Ninh Trí hỏi.

Thư Sướng gật đầu, "Em có nghe thầy em ở tòa soạn nói, đó là một vụ án lớn, số tiền khi đó cao đến năm triệu. Nhưng không biết tại sao tin tức lại bị lộ, hai nghi phạm đã kịp thời mang tiền chạy trốn".

"Trong đó có một Giám đốc công ty chứng khoán họ Ninh", Ninh Trí hít sâu một hơi, "Ông ấy chính là bố anh. Trước khi đi ông ấy còn đưa anh đi học, mua cho anh một cái cặp sách mới và cả truyện tranh. Anh đi học về, trong nhà toàn là công an, mẹ anh đang khóc. Ông ấy đi và không còn bất cứ tin tức gì. Mẹ anh sợ việc này có ảnh hưởng đối với tương lai của anh nên khi anh lên cấp ba bà đã chuyển nhà, đổi tên cho anh thành Lưu Dương theo họ mẹ. Thực ra trước đó anh tên là Ninh Trí. Năm học lớp 12, đột nhiên có một người lạ tìm đến nhà anh, đưa cho mẹ anh hai tấm vé máy bay cùng hai bản hộ chiếu, nói với mẹ con anh là bố anh đang ở Canada và đã thu xếp xong hết mọi việc, bây giờ cần đón mẹ con anh sang bên đó".

Âm nhạc không biết đã dừng lại từ lúc nào. Bốn phía lặng im không tiếng động. Thư Sương nhẹ nhàng thổi tách trà, cô không muốn nói.

Thời gian dường như quay ngược lại buổi chiều đầu mùa xuân mười năm trước đó, cô đứng trước cổng khối cấp ba nhìn sâu thẳm dự không một bóng người, lặng lẽ rơi lệ.

Cô vẫn cứ nghĩ, nếu cậu ta đọc được thư của cô thì có còn chuyển trường nữa không?

Bây giờ cô biết chắc chắn anh ta phải đi. Không phải sớm một ngày hay muộn một ngày là có thể thay đổi. Ngay từ lúc tim cô bắt đầu đập dồn vì anh ta thì số phận đã định ra kết quả của mối tình này rồi.

Tim cô âm thầm đau, mũi cay xè, cô để cho tâm tình bi thương này lan tràn, để cho cô yếu đuối.

"Mấy năm ở Canada bố anh sống cũng không tốt, tiền mang đến đó bị một người khác lừa mất. Ông ấy rửa bát ở quán ăn, làm phu vác hàng cho người ta ở bên sông. Sau đó ông ấy gặp một nhà doanh nghiệp người Hoa, người đó biết ông ấy thông thạo chứng khoán nên mời ông ấy tới giúp quản lí mảng này. Từ đó cuộc sống của ông ấy mới yên ổn, dần dần kiếm được chút tiền, mua được nhà cửa, cũng chính nhà doanh nghiệp đó đã giúp đỡ đón mẹ con anh qua bên đó. Năm anh học đại học năm thứ ba thì bố anh đi vì bệnh ung thư phổi, bác sĩ nói là vì lao lực. Mẹ anh không biết nói ngoại ngữ, không có biện pháp giao tiếp với dân bản xứ nên cả ngày chỉ ở trong nhà, hai năm sau bà ngủ một giấc rồi không tỉnh lại mà không có dấu hiệu gì báo trước. Đúng năm đó anh và bạn học đi leo núi và ngã từ vách núi xuống, không chỉ gãy chân mà còn bị

thương khắp mặt. Mất thời gian một năm chân anh mới khôi phục như trước, còn mặt anh thì thành như bây giờ. Những chuyện sau đó anh đã nói hết với phóng viên báo em nên chắc em cũng đã biết!"

Ninh Trí cầm tách trà lên uống cho đỡ cơn khát rồi ngược mắt chăm chú nhìn Thư Sướng, "Thư Thư, anh trở lại Tân Giang kinh doanh là vì hai năm ở Tân Giang là thời gian vui vẻ nhất trong trí nhớ của anh. Có điều không ngờ anh vừa sắp xếp cho công ty đi vào quỹ đạo bình thường xong, vừa định đến nơi ở cũ xem xem thì nhìn thấy Thư Thần xuất hiện phía trước xe..."

Anh ta đưa tay nắm chắc bàn tay Thư Sướng, "Sau đó anh nhìn thấy em, em đã trở mã thành một nữ phóng viên xinh đẹp, không tìm được một nét hung ác nào khi còn bé nữa".

Thư Sướng yên lặng nhìn bàn tay hơi chai sạn của Ninh Trí. Chính là bàn tay này, cô đã không chỉ một lần tưởng tượng nếu có thể cầm bàn tay này thì sẽ có cảm giác thế nào. Cô nghĩ cô sẽ ngạt thở, cô sẽ đổ mặt, cô sẽ loạn nhịp tim, cô sẽ ngất xỉu. Bây giờ trong lòng cô rất bình tĩnh, nếu có thì chỉ có một chút đau buồn.

Thần Thần còn nhớ giấc mơ của cô nên đã dùng cách đó để đưa anh ta đến trước mặt cô.

Năm đó anh ta đi mà không chào từ biệt, và cô cũng không đứng yên tại chỗ.

Trong đời cô không chỉ có Dương Phàm mà bây giờ còn có Bùi Địch Văn.

Lưu Dương chỉ là một giấc mơ đẹp thời niên thiếu mà thôi.

"Xin lỗi, em không biết anh là Lưu Dương nên vẫn hiểu lầm anh, đã nói nhiều lời khó nghe và vô lí như vậy". Cô ngẩng mặt lên, không rút tay về, chân thành xin lỗi anh ta.

Ninh Trí nhắm mắt, "Nếu em không đề phòng như vậy thì đã không phải Thư Thư. Trước mặt người nhà, em luôn đóng vai người bảo vệ, như một con sư tử mẹ bảo vệ đàn con, thấy người lạ đến gần là giương nanh múa vuốt".

Cơ mặt anh ta khẽ động, xem như hoàn thành một nụ cười không quá hoàn chỉnh.

"Mặt anh..." Cô nhận ra sự khác thường trên gương mặt anh ta.

Ánh mắt anh ta tối lại, "Phẫu thuật chỉnh hình không được thành công lắm, cơ bắp trên mặt anh mất khả năng co giãn, cả đời này anh sẽ không còn có vẻ mặt buồn vui yêu ghét nữa".

"Như vậy cũng rất lạnh lùng, phối hợp với địa vị cao quý của anh bây giờ lại càng tuyệt". Cô cười cười lạnh nhạt rồi nhẹ nhàng rút tay về.

"Nghe em nói như vậy anh cũng thấy hơi yên tâm. Anh vẫn sợ em sẽ ghét bỏ khuôn mặt này".

Thư Sướng trả lời bằng một nụ cười, không muốn phân tích ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh ta.

"Nhưng, Lưu Dương... Bây giờ em nên gọi anh bằng tên nào?" Ngón tay Thư Sướng khẽ ấn xuống mặt bàn, cô nghiêng đầu, nhượng mảy.

"Trước kia em chỉ gọi anh thế này: Ê! Bây giờ tùy em muốn gọi thế nào cũng được!"

"Ờ, vậy thì em cũng không làm bộ làm tịch gọi anh là Tổng giám đốc Ninh nữa mà gọi thẳng là Ninh Trí nhé! Chúng ta từng là hàng xóm, từng là bạn cùng trường. Chuyện của Thần Thần không phải lỗi của anh, thật sự anh đã làm rất nhiều việc vì nhà em, sau này hoan nghênh anh tới chơi nhưng anh không được làm việc gì vì nhà em nữa, anh cũng rất bận mà".

Ninh Trí ngược lên thờ dài, "Thư Thư, đây là em muốn kéo giãn khoảng cách với anh đúng không? Bất kể là lỗi của ai thì nếu không có anh Thần Thần cũng sẽ không ra đi. Anh coi chính mình như Thần Thần, làm một số nghĩa vụ thay cho Thần Thần".

"Thần Thần nhà em đâu có giỏi giang như anh!" Thư Sương lầu bầu.

"Anh cũng không có phúc phận như Thần Thần". Ninh Trí nói tiếp, ánh mắt dịu dàng chân thành.

"Ờ?"

"Thư Thư, trước kia anh gặp một bạn học cũ, cậu ta nói sau khi anh đi có một lá thư được gửi đến cho anh..."

Thư Sương cúi đầu xem dưới gầm bàn có khe nứt nào có thể chui vào được không, cô xấu hổ đỏ bừng đến cả tai lẫn cổ. Không đợi anh ta nói tiếp cô đã chớp mắt giành nói trước, "Đó là em viết". Giọng cô lúc này rất giống lúc cô thừa nhận là mình cần bị thương anh ta năm đó.

Ninh Trí rót cho cô một tách trà, "Ừ".

"Anh cũng biết em làm việc gì cũng không bao giờ suy nghĩ trước", cô nhún vai tự giễu, "Trong lúc kích động thì việc gì em cũng có thể làm được, có điều sau đó em sẽ hối hận ngay".

"Thư Thư, anh đã nhận được lá thư đó rồi, chậm mất mười năm".

Thư Sướng trợn mắt há mồm.

"Anh vẫn coi là thật", anh ta nhìn cô như thôi miên.

Một hồi lâu cô không thể nhúc nhích được, "Anh... sao anh có thể coi lời nói của một đứa trẻ là thật được? Hơn nữa chẳng lẽ mười năm nay anh không gặp người nào anh thích à?" Lại có người không có việc gì làm mà đi giữ bức thư đó sao? Thư Sướng dờ khóc dờ cười.

"Anh thừa nhận trước khi chúng ta gặp lại đã có lúc anh quên em, dù sao khi đó chúng ta đều quá nhỏ. Anh đã yêu vài lần, nhưng kinh tế không vững, sự nghiệp không thành, tâm tính cũng không tốt nên lúc cãi nhau cơ bản không biết quý trọng là gì, chia tay rồi cũng không tiếc nuối. Nhưng khi anh nhận được lá thư em viết cho anh đó từ tay cậu bạn học thì trong lòng anh lập tức dâng lên một loại cảm giác chưa bao giờ có, anh dần dần nhớ tới tất cả mọi thứ có liên quan đến em, anh vội vã muốn nhìn thấy em. Thư Thư, em còn đẹp hơn, còn tốt hơn tưởng tượng của anh.

Như có một núi bông mềm mại chất lên trong lòng Thư Sướng, cô vùng vẫy thoát ra khỏi núi bông đó, cười ha ha mấy tiếng rồi nhẹ nhàng nói, "Em đã có bạn trai rồi".

"Anh biết, bạn trai cũ. Hôm đó anh đã gặp ở trước cửa quán cà phê Thượng Đảo".

"Không phải, là... một người khác". Mặt Thư Sướng đỏ như tôm luộc, không biết tại sao khi nói lời này cô lại hơi chột dạ, cứ như mình mới là người có mới nói cũ chứ không phải Dương Phạm.

"A!" Ninh Trí kéo âm cuối rất dài, "Ý em là anh đến chậm rồi? Không sao cả, lúc nào rảnh rồi hẹn anh ta, chúng ta cùng đi uống nước!" Đương nhiên anh ta không tin lí do cô đưa ra này.

"Em nói thật!" Thư Sướng hơi sốt ruột.

"Anh có bảo em nói dối đâu! Thư Thư, lúc nói dối nhìn em vẫn đáng yêu như khi còn bé". Anh ta đứng dậy vẫy tay gọi phục vụ thanh toán.

Thư Sướng không biết nói gì.

Không lẽ cô có bạn trai là chuyện không thể tưởng tượng nổi sao?

Sáng nay Thư Sướng ngồi xe của Nhà xuất bản Trường Giang đến tỉnh lỵ. Ninh Trí bảo Thư Sướng gọi điện cho lái xe nhà xuất bản dặn anh ta đi về trước còn cô sẽ đi về cùng xe anh ta để có thời gian trò chuyện trên đường.

Thư Sướng nghĩ Ninh Trí có lái xe, ba người đi cùng xe sẽ không quá khó xử nên cũng đồng ý.

Xe chạy lên đường cao tốc, cậu tài xế đầy mụn trứng cá chăm chú nhìn đường, vui vẻ huýt sáo. Thư Sướng ngồi dựa vào cửa xe nhìn phong cảnh bên đường trôi về phía sau cực nhanh. Cảnh vật đã tiêu điều vì trời đông giá rét, lúc này mặt trời đang ngả về tây chiếu ánh sáng lên những bờ ruộng khô vàng, vẻ đẹp bi tráng khó nói thành lời.

"Anh lên tỉnh lị có công chuyện à?" Thư Sướng thuận miệng hỏi.

Ninh Trí vừa nghe một cuộc điện thoại, "Không phải, anh lên chỉ để mua sách của em. Bây giờ em đang rảnh, kí tên giúp anh đi!"

Anh ta rút một cuốn trong đồng sách đặt trên ghế trước ra đưa cho cô.

"Thật à?" Thư Sướng trợn mắt nhìn anh ta.

"Em không nhận ra anh rất nghiêm túc à?" Ninh Trí trả lời một câu hai nghĩa. Bên mặt anh ta được ánh nắng chiều chiếu sáng, cô không thấy rõ vẻ mặt anh ta nhưng lại bị giọng nói kiên định của anh ta làm giật nảy.

"Em nghĩ em... phải gọi điện cho bạn em..." Cô thu ánh mắt lại, lấy điện thoại di động ra gọi số của Bùi Địch Văn.

Tiếng nhạc chờ vang lên hết lần này tới lần khác. Thư Sướng cau mày, đã sắp sáu giờ rồi, không biết Bùi Địch Văn còn đi đâu?

"Có thể anh ấy đang họp". Cô bắt đắ dĩ cất điện thoại, nở một nụ cười gian nan với Ninh Trí. Hình như cả ngày hôm nay Bùi Địch Văn không liên lạc với cô.

Ninh Trí gật đầu, "À, thì ra là một người bận rộn".

Lúc về tới Tân Giang đã là chín giờ tối. Ba người vào một quán cơm bình dân ăn cơm, sau đó Ninh Trí đưa Thư Sướng về nhà.

"Hôm nào anh đến thăm bác trai bác gái sau, hôm nay không quấy rầy nữa". Ninh Trí nhìn ánh đèn phòng ngủ trên lầu rồi nói.

Thư Sướng nghĩ, mặc dù Ninh Trí đã đổi mặt đổi tên nhưng tính tình vẫn khôn khéo như trước, anh ta đã nhanh chóng thay đổi cách xưng hô với bố mẹ cô. Nhưng cô cũng thừa nhận khi anh ta không gọi cô là Xướng Xướng như những người khác mà gọi là Thư Thư, quả thật trong lòng cô có một cảm giác hơi khác thường.

Rửa mặt xong lên giường, Thư Sướng lại lấy điện thoại ra xem. Bùi Địch Văn không gọi lại, đây là chuyện rất hiếm thấy. Cô nghĩ có khi anh ta để quên điện thoại đâu đó nên lại gọi đến số máy bàn căn hộ ở Khế Viên. Lạ thật, cũng không có người nghe máy. Chẳng lẽ đi công tác rồi? Cô định hỏi Mạc Tiểu nhưng lúc này đã quá muộn nên lại thôi.

Nằm trên giường lật qua lật lại một hồi lâu mà không ngủ được, cô nghĩ thôi thì làm phiền Thắng Nam một hồi vậy.

Cũng may là Thắng Nam vẫn đang thức, giọng nói rất tỉnh táo.

"Bạn đã biết trước Ninh Trí chính là Lưu Dương phải không?"
Thư Sướng khởi binh hỏi tội. Bố mẹ nói Thắng Nam cùng Ninh Trí đến nhà đón gió giúp cô, lẽ ra cô đã phải nghĩ ra. Thắng Nam không phải bạn cũ gì của Ninh Trí mà chẳng qua chỉ là người giúp việc của cô, cùng cô bàn mưu tính kế đối phó anh ta thế nào mà thôi.

Thắng Nam nói chính khí lẫm liệt, "Đúng vậy! Hôm ở Tụ Hiền Uyển tứ đã biết rồi, cho nên mới nói bạn là đứa ngớ ngẩn".

"Thế tại sao bạn không nói với tứ?"

"Ninh Trí không cho tứ nói, anh ta bảo phải cho bạn một bất ngờ".

Thư Sướng toát mồ hôi, "Hôm nay suýt nữa tứ bất ngờ đến phát điên".

"Thật à? Anh ta tỏ tình với bạn rồi à?"

"Việc này anh ta cũng nói với bạn sao?" Thư Sướng thấy sống lưng lạnh buốt, vậy thì... không lẽ bố mẹ cô cũng biết rồi?

"Xướng Xướng, bạn tỉnh lại đi! Một người đàn ông cả ngày làm hết việc này việc nọ cho gia đình bạn, bạn nghĩ anh ta là Lôi Phong sống lại à?" Thăng Nam rất xem thường sự ngốc nghếch của cô.

Cô không nghĩ anh ta là Lôi Phong, cô tưởng anh ta là Chu Lộ Da .

"Xướng Xướng", Thăng Nam hạ thấp giọng, "Bạn nghĩ xem, mười năm xa cách chân trời góc bể mà bạn vẫn gặp lại được anh ta, đây đúng là ý trời, không có nhiều người may mắn như vậy đâu". Cô nhớ tới mối tình đầu của mình, còn chưa bắt đầu đã thành dĩ vãng, giọng nói không khỏi ghen ngào, "Bạn không được chìm sâu trong bóng tối trước kia nữa. Anh ta là một người đàn ông đáng để bạn dựa dẫm, đừng bỏ lỡ thêm mười năm nữa".

Chẳng mấy khi Thăng Nam nói được những câu văn hoa như vậy, Thư Sướng nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Cả đêm không ngủ ngon, hôm sau thức dậy hơi muộn, Thư Sướng vội vã lái xe chạy tới tòa soạn. Vẫn đến muộn mất mười phút, cô vào thang máy một mình.

Cúi đầu đi đến phòng làm việc, Tạ Lâm từ trong phòng đi ra gọi cô lại, "Thư Sướng, em có muốn góp phần với bọn chị không?"

"Góp phần gì cơ?" Thư Sướng quay lại nhìn thấy trong phòng quảng cáo chen đầy người.

"Đàm Tiểu Khả sẽ tổ chức đám cưới vào Tết dương lịch, thiệp mời đã đưa tới rồi, mọi người đang bàn nhau góp tiền mừng mua một món đồ điện gia dụng cho ra hồn để mừng đám cưới. Em góp luôn với bọn chị hay là mừng riêng?"

Thư Sướng ngẩn ra một hồi, hỏi, "Cô ta cũng mời em à?"

Tạ Lâm lườm cô, "Em còn là khách quý của cô ta nữa, có thiệp mời riêng. Cả phòng chị chỉ có một cái mời chung thôi".

"A, thế thì em cũng góp với!" Thư Sướng cười, khóe miệng rủ xuống nhìn rất giống đang khóc.

Đàm Tiểu Khả thật sự quá thịnh tình. Không chỉ gửi thiệp mời riêng cho Thư Sướng mà còn đến tận phòng làm việc mời bằng miệng.

Mặc dù mặc áo khoác nhưng cô ta vẫn hơi để lộ vóc dáng nặng nề của một thai phụ, mặt hơi béo hơn trước, tay hơi bị phù như hai chiếc bánh mìn thầu trắng muốt, chân đi một đôi giày đế bằng.

Đàm Tiểu Khả có thai quá bất ngờ, căn hộ mới còn chưa hoàn thiện xong. La Ngọc Cẩm trang trí sơ qua căn hộ tập thể Dương Phàm đang thuê, mua mấy thứ nội thất mới, nhưng hôn lễ lại hết sức chu đáo, lập kế hoạch tổ chức theo quy cách thịnh hành nhất, tân tiến nhất hiện nay.

Đương nhiên cũng là nhờ có sự ủng hộ mạnh mẽ của bố mẹ Đàm Tiểu Khả.

Bố Đàm Tiểu Khả là ông chủ một công ty tư nhân ở Ôn Châu, dù chưa thể nói là cơ nghiệp to lớn nhưng cũng coi như là một ông chủ nhỏ, con gái duy nhất kết hôn nên ra tay vẫn rất hào phóng. Bố mẹ

hai bên gặp nhau trò chuyện rất vui vẻ, tất cả chi tiết đều được quyết định tại chỗ. Căn hộ định dùng làm phòng tân hôn cho Dương Phàm bị nhà họ Đàm chê nhỏ, đề nghị bán đi rồi mua một căn hộ lớn hơn trong một tiểu khu đất tiền. La Ngọc Cầm luôn miệng kêu tốt nhưng Dương Phàm lại nhất định không đồng ý vì ngại mất công mất việc.

"Thư tỷ, chị nói xem có phải anh ấy hơi ngốc không?" Đàm Tiểu Khả ngẩng đầu lên, cầm chiếc thìa nhỏ chậm rãi ngoắng trà sữa trong cốc, dáng vẻ rất ngây thơ hồn nhiên.

Thư Sướng đồng ý góp tiền mua quà nhưng không hề có nghĩa cô nhất định phải đến dự đám cưới của họ. Hôm nay là hai mươi hai, đông chí, ngày ngắn nhất trong một năm, còn cách Tết dương gần mười ngày. Cô nghĩ để đến hôm đó tìm một lí do thích hợp là được.

Không phải trong lòng cô còn có khúc mắc, cũng không phải có hận, mà là cô còn chưa thản nhiên đến mức có thể nhìn bạn trai cũ cùng một người phụ nữ khác sóng vai đi lên làm lễ cưới còn mình thì ngồi bên bàn tiệc cười tươi như hoa.

Không thấy là tốt nhất.

"Ờ, hôm đó tôi sẽ cố gắng đi". Cô nhẹ nhàng trả lời Đàm Tiểu Khả.

"Không phải cố gắng mà chị nhất định phải đi", Đàm Tiểu Khả nói, "Chị và Dương Phàm là bạn cùng trường, chị với em là đồng nghiệp, chị với bọn em có quan hệ hai tầng chứ không giống những người khác, làm sao có thể không đi?"

Thư Sướng thật sự bội phục khả năng giữ bình tĩnh của Đàm Tiểu Khả, nếu không phải cô ta giả ngu thì chính là thật sự không hề coi trọng mình nên mới dám nói như vậy.

Mình và bọn họ đâu phải quan hệ hai tầng mà là quan hệ ba tầng.

Cô lấy có bận việc, không để ý đến Đàm Tiểu Khả nữa. Nhưng Đàm Tiểu Khả vẫn nhất quyết không buông tha, lảng nhãng bám theo tỉ tê đến mức các đồng nghiệp khác đều thấy thông cảm, tới tấp nói chuyện giúp Đàm Tiểu Khả.

Trước giờ nghỉ trưa, Đàm Tiểu Khả nói, "Thư tỷ, em không muốn ăn cơm ở nhà ăn của tòa soạn. Thức ăn ở đó quá nhạt nhẽo, chị mời em đi ăn trưa đi!"

Trước mặt tất cả các đồng nghiệp, Thư Sướng bắt đắc dĩ dẫn Đàm Tiểu Khả đến quán ăn gần đó ăn cơm suất.

Đàm Tiểu Khả gọi cơm sườn và trà sữa, cô gọi cơm rang thập cẩm, yên lặng ăn, tâm trạng không yên. Sáng sớm cô lấy có lên văn phòng tìm Bùi Địch Văn có việc, Mạc Tiểu nói anh ta có việc ra ngoài nhưng không nói cụ thể là đi đâu. Thêm nữa ngày không có bất cứ tin tức, trái tim cô như bị bóp nghẹt, hít thở cũng không tự nhiên.

Đàm Tiểu Khả vẫn tự nói tự nghe, "Thực ra ở nhà nhỏ cũng tốt, quét dọn cũng đơn giản. Em nghĩ đây là Dương Phàm lo cho em, bố em cho bọn em số tiền định dùng để mua nhà mới coi như dùng làm quỹ giáo dục con cái. Mẹ chồng em đã nói mời người giúp việc không yên tâm, khi em sinh mẹ chồng em sẽ đến phục vụ em".

Thư Sướng uống một ngụm nước sôi để nguội, mặt mũi bốp trán, "Đàm Tiểu Khả, đây là cô muốn khoe khoang với tôi để tôi triệt để hết hy vọng với Dương Phàm à?"

Từ lúc La Ngọc Cầm chính miệng nói cô bám lấy Bùi Địch Văn, Thư Sướng đã không dám xem nhẹ Đàm Tiểu Khả nữa. Có thể nói, cô ta giành được Dương Phàm là nhờ cả thiên thời, địa lợi và âm mưu, không được bị về mặt vô tội của cô ta lừa gạt.

Cô ta bám lấy Thư Sướng hồi lâu, Thư Sướng biết là cô ta có chuyện phải nói với mình nên mới đi cùng.

Đàm Tiểu Khả thu nụ cười lại, "Thư tỷ, chị đừng nghĩ em xấu như vậy. Lúc em và Dương Phàm yêu nhau em không hề biết anh ấy có bạn gái, cho nên không thể coi là em chen vào được. Em và Dương Phàm yêu nhau thật lòng. Em biết chị không để ý đến Dương Phàm nữa, có điều bây giờ bọn em hạnh phúc như vậy mà chị vẫn đơn thân chiếc bóng, vì tình cảm trước kia, dù sao bọn em cũng phải quan tâm đến chị một chút".

Thư Sướng thật sự trợn mắt há mồm, cô nhíu mày, "Dương Phàm bảo cô đến tìm tôi à?"

"Không phải, anh ấy không nói, nhưng nhìn anh ấy cứ thờ vắn than dài, đương nhiên em biết trong lòng anh ấy nghĩ gì. Thư tỷ, chị có xem kĩ tấm thiệp mời của em không? Em ghi rõ là mời hai người. Chị có thể tới dự cùng bạn".

"Có cần tôi nói cảm ơn không? Hay là ngày nào tôi còn chưa có bạn trai thì ngày đó cô vẫn còn không yên tâm?"

Sắc mặt Đàm Tiểu Khả hơi tái đi, cô ta xoa xoa bụng dưới đã nhô lên, "Bọn em đã có kết tinh của tình yêu rồi, em có gì mà không yên tâm? Thư tỷ, cùng là phụ nữ, em có thể hiểu được tâm tình của chị. Em cũng không muốn làm việc cùng cơ quan với chị, nhưng vận mệnh đã sắp xếp như vậy, chị phải坦然 nhiên tiếp nhận".

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2

"Đàm Tiểu Khả, cô nghe cho rõ, tôi và Dương Phàm chia tay không có bất cứ quan hệ gì với cô, cô đừng có tự cho mình là quan trọng. Còn quan hệ đồng nghiệp giữa tôi và cô, tôi luôn rạch ròi công việc và cuộc sống, cô không cần phải lo bò trắng răng. Tôi và Dương Phàm đã chia tay triệt để, anh ta vĩ đại thế nào là chuyện của anh ta, còn tôi vẫn là tiểu nhân chỉ biết đến thân mình. Tôi có bạn trai hay không là chuyện bố mẹ tôi cần bận tâm, không cần cô phải nhọc lòng".

"Thư tỷ, chị thử đổi vị trí với em xem, nếu bố em bé trong bụng chị vẫn nhớ một người phụ nữ khác thì chị có thể yên tâm làm đám cưới không?" Khuôn mặt Đàm Tiểu Khả ửng hồng, mắt nhìn cô chăm chăm, "Hôm nay em đến bệnh viện khám thai, Dương Phàm nói anh ấy có việc nên chắc không đi được. Anh ấy đi rất vội, em đi theo phía sau phát hiện anh ấy không hề đi làm mà là đến một ngõ nhỏ ở phía bắc thành phố ngồi ngẩn ngơ dưới gốc cây nhìn về phía một ngôi nhà nhỏ".

"Vậy thì có quan hệ gì tới tôi?" Thư Sương hít sâu, "Xin lỗi, tôi chưa có con, tôi chưa cưới chồng nên không thể hiểu được cảm nhận của cô, không thể giúp gì được cô cả".

Đàm Tiểu Khả nhìn xuống, "Em cũng không ngờ em lại có thai. Khi em làm tiểu phẫu vá màng trinh bác sĩ nói tử cung em lệch sau

không nên có thai. A..." Đàm Tiểu Khả đột nhiên ngậm miệng, mặt đỏ bừng. Thư Sướng cười khẩy, đưa tay vẫy phục vụ đến tính tiền.

"Thư tỷ, chị sẽ không nói với Dương Phàm chứ?" Đàm Tiểu Khả hoảng sợ cầm tay Thư Sướng, Thư Sướng rút lại theo bản năng.

"Tôi với anh ta còn có giao hảo sâu như vậy à?" Thư Sướng cười lạnh đứng dậy. "Có điều cô không cảm thấy tiểu phẫu này rất thành công sao? Tôi không phải bác sĩ tâm lí, cũng không phải chuyên gia tư vấn, sau này cô không được nói chuyện giữa hai vợ chồng cô với tôi. Tôi chỉ là người bình thường, không thể cho vợ chồng cô lời khuyên gì cả".

Thư Sướng đi ra khỏi quán, không biết mặt trời đã trốn vào trong mây từ bao giờ, không trung xám xịt như chì, lá rụng đầy đường bị gió cuốn bay va đập khắp nơi như một em bé chạy lung tung. Sắp rơi tuyết rồi à? Thư Sướng siết đai lưng áo khoác để tránh gió, bước đi rất nhanh.

"Thư Sướng!" Một chiếc xe cảnh sát từ phía sau chạy tới rồi tấp vào lề đường, cửa kính từ từ hạ xuống, An Dương cười tí mắt thò đầu ra, "Em đang muốn tìm chị!"

"Chuyện gì thế?" Sau mấy chuyến đến nông trường, bây giờ Thư Sướng và An Dương đã tương đối quen thuộc.

"Có thể cho em một tiếng đồng hồ không?"

Thư Sướng lấy điện thoại di động ra xem giờ, hình như buổi chiều không có việc gì quan trọng, "Không thành vấn đề, nói đi!"

An Dương mở cửa xe ra cho Thư Sướng lên xe, "Em phải đi cho kịp chuyến bay đến Vũ Hán. Có một giáo sư tâm lí tội phạm diễn

giảng, em đi nghe một chút. Chị đi cùng em đến sân bay sau đó lái xe về giúp em. Đội trưởng Mục sẽ đến nhà chị lấy xe về".

"Chuyện nhỏ!" Thư Sướng cười, ngửa mặt nhìn trời, "Thời tiết này máy bay có thể cất cánh bình thường không?"

"Chị đừng có nói gở, em không muốn bỏ lỡ bài diễn giảng đó đâu". An Dương nói.

"Sao cậu không bảo Thắng Nam đưa đi?"

"Trong trại có chuyện nên cô ấy phải xử lí".

"Chuyện gì thế?"

"Ôi, có một nữ phạm nhân được biết mình bị phán tử hình, không chịu được nên thần kinh hơi thất thường, không ăn không uống, đêm hôm qua xé rách hết quần áo rồi trần như nhộng vừa hát vừa nhảy trong phòng giam. Đội trưởng Mục sợ cô ta có chuyện xảy ra nên sai người trông coi 24 tiếng để bảo đảm cô ta phải sống được đến ngày thi hành án".

Thư Sướng a một tiếng.

An Dương lại kể hết chuyện này tới chuyện khác, chỉ chốc lát xe đã dừng lại trước cửa phòng chờ sân bay. An Dương cầm hành lí xuống xe, ném chìa khóa cho Thư Sướng, "Đừng tưởng lái xe cảnh sát là chị có thể làm xằng làm bậy trên đường, phải kiềm chế một chút".

Thư Sướng ngời sang ghé lái chớp mắt mấy cái, "Chị không dám cam đoan, chẳng mấy khi có cơ hội như vậy, chắc là chị không muốn bỏ lỡ đâu".

An Dương trợn mắt nhìn cô, xoay người vài bước rồi đột nhiên lại quay người lại rút một lá thư từ trong túi ra túng lúng đưa cho Thư Sướng, "Em muốn... Làm phiền chị đưa cho đội trưởng Mục giúp em, để ý khi cô ấy đọc xong, nếu cần thì nói tốt giúp em mấy câu".

"Báo cáo công tác à?" Thư Sướng trêu chọc. Hê hê, Thắng Nam cũng có người yêu rồi!

"Gần như thế, nhưng mà tỉ mỉ hơn một chút". An Dương sờ sờ mũi mắt tự nhiên, "Vốn em định mời cô ấy ra ngoài ăn cơm rồi chính miệng nói với cô ấy, nhưng em vừa đến tìm cô ấy là cô ấy lại cho rằng có công việc cần giải quyết nên cực kì nghiêm túc, em không mở miệng được nên đành phải viết những gì cần nói ra".

"Nếu cô ấy vẫn không chịu nghe?"

"Chị gọi điện thoại nói với em, em tránh mặt mấy ngày cho đỡ khó xử. Đến lúc về em sẽ làm như chuyện này chưa hề xảy ra".

"Thì ra hạnh phúc của đà điểu chính là một đồng cát!" Thư Sướng cười rất vui.

"Lái xe cẩn thận!" An Dương vẫy tay chào cô rồi đi đến phòng chờ.

Thư Sướng mở cửa xe ra, thắt dây an toàn. Xe chậm rãi chạy theo làn xe lên đường cao tốc ra sân bay. Một chiếc Continental Flying Spur màu xám loang lổ vết bùn chạy đến trước mặt cô, thấy chiếc xe nhìn quen mắt, cô đánh xe vào lề đường bên phải rồi dừng lại ghé mặt vào cửa sổ xe nhìn.

Chiếc Continental Flying Spur từ từ dừng lại, cô thấy cửa xe mở ra, Bùi Địch Văn từ trên xe bước xuống rồi vòng qua bên kia mở cửa

xe. Một người phụ nữ cao ráo ăn mặc thời trang từ bên đó bước xuống. Sau đó Bùi Địch Văn mở cửa ghế sau xách hành lí ra, vừa cười vừa nói đi cùng người phụ nữ đến phòng chờ.

Thư Sướng ngơ ngác nhìn bọn họ đi xa, đầu óc trống rỗng, hai chân run run không khống chế được.

Cô cũng không biết mình về đến nội thành kiểu gì, cô chỉ nhớ mình lái xe về đến nhà Thắng Nam rồi mới nhớ ra nhà Thắng Nam đã chuyển đến Tụ Hiền Uyển. Cô không nhớ là tòa nhà nào mà cũng chẳng muốn hỏi, thôi cứ để Thắng Nam tìm mình! Cô lái xe về nhà mình sau đó chuẩn bị bắt taxi đến tòa soạn lấy xe mình thì nhìn thấy Dương Phạm. Dương Phạm đứng trước một cửa hàng tạp hóa cách đó không xa, ánh mắt nhìn mình si ngốc, vẻ mặt hơi thất vọng.

Cô thoáng giật mình nhưng vẫn đi qua, khẽ gật đầu với anh ta. Còn tám ngày là phải làm chú rể, không phải bây giờ anh ta đang rất bận rộn sao?

"Anh đến xem thôi". Dương Phạm mở miệng nói trước.

Cô gật đầu, chỗ này không phải công viên hay vườn thú phải mua vé vào cửa, ai muốn xem cũng đều miễn phí.

Cô đứng cùng anh ta một lát. Anh ta không hề nhìn cô, cũng không nói một lời mà chỉ nhìn nhà cô.

"Thảo dược khô hết rồi!" Đột nhiên anh ta quay đầu sang nói.

"Ờ, bây giờ là mùa đông. Sang đến mùa xuân sẽ lại đâm chồi". Cô nhíu mày nhìn không trung càng ngày càng xám, gió thổi lên mặt như dao, hai tay cô lạnh tê. Cô đưa tay lên miệng hà hơi ấm, "Vậy anh cứ xem đi, tôi đến tòa soạn".

"Ờ!" Dương Phàm ngỡ ngàng nhìn cô, như sợ cô không yên tâm, anh ta lại nói thêm một câu, "Anh sẽ đi ngay".

Cô cố gắng nở một nụ cười, thấy có xe taxi chạy qua liền vội đưa tay vẫy. Ngồi lên xe, không biết tại sao mắt cô lại đỏ.

Đến phòng làm việc đã gần sáu giờ, các đồng nghiệp khác đều đã về hết. Cô mở máy tính xách tay kiểm tra hòm thư rồi xem lịch sắp xếp phòng vấn của phòng. Ngày mai có một buổi phỏng vấn ở ngay trong thành phố này, cô nghĩ sáng mai cứ đi thẳng đến đó luôn không cần qua phòng làm việc làm gì.

Đúng sáu giờ, tiếng đóng cửa vang lên liên tiếp. Cô gấp máy tính lại, dọn dẹp một chút chuẩn bị đi về thì máy bàn đổ chuông.

Cô nhìn số gọi đến, là số văn phòng Bùi Địch Văn. Cô sững lại rồi ra khỏi phòng làm việc đóng cửa lại. Sau đó cô tháo pin điện thoại di động ra nhét vào túi xách. Không đi thang máy, cô xuống từng tầng thang bộ đi đến bãi đỗ xe.

Bãi đỗ xe rất rộng nhưng chỉ cần có người đang đứng thì muốn không nhìn thấy cũng khó.

Cuối cùng vẫn gặp, cô thở dài thất bại.

"Thư Sướng". Bùi Địch Văn cau mày đi tới chỗ cô, nắm lấy tay cô như không quan tâm đến những người xung quanh, "Lên xe anh đi".

Cô quay sang nhìn anh, anh có vẻ rất vui, vành mắt hơi đen, trên người lẫn lộn mùi thuốc lá và mùi nước hoa, mắt vẫn rất sáng, khí chất vẫn bất phàm.

Cô mấp máy môi nhưng lại không nói được gì.

"Ngờ rồi à?" Anh cười cười chiều chuộng và mở cửa xe cho cô.

"Không, em đi xe em". Cô đột nhiên lui lại mấy bước như bị bỏng, "Ngày mai em phải phỏng vấn, không có xe rất bất tiện".

"Anh đã hỏi rồi, phỏng vấn ở Tân Giang luôn. Buổi tối chúng ta về Khê Viên, sáng mai anh đưa em đi phỏng vấn được chứ? A, tình hình kí tên bán sách thế nào?"

Anh giành lấy máy tính của cô ném vào ghế sau rồi đẩy cô lên xe, đóng chặt cửa xe như sợ cô chạy trốn.

Cô đã trải lòng không có gì che giấu anh, nhưng ngược lại, anh thế nào? Bây giờ cô vẫn như ngắm hoa trong sương mù, có thể thấy hình dáng mà không nhìn rõ chi tiết.

Có lẽ chỉ có ở nơi ngăn cách hết thảy liên lạc với bên ngoài như Thạch Trấn thì tình yêu này mới tỏ ra tương đối chân thực. Một khi về đến trần gian là lại trở nên mịt mờ hư ảo.

Cô thừa nhận anh đã cho cô cảm giác vui vẻ chưa hề có, nhưng cũng cho cô sự lo lắng chưa có bao giờ.

Cô không cho rằng tình yêu của anh là giả, nhưng lại bắt đầu suy đoán xem liệu một người đàn ông như vậy có thể chỉ yêu một người hay không?

Chiếc Continental Flying Spur lao ra khỏi bãi đỗ xe như một cơn gió.

Tân Giang đã rơi tuyết. Bông tuyết lao vào đèn xe như thiêu thân, Thư Sướng ngờ ngác nhìn, cảm thấy cả thế giới đều im lìm và giá lạnh.

"Tại sao không nói lời nào? Tình hình bán sách không tốt à?" Lúc đợi đèn đỏ, Bùi Địch Văn thoáng hôn lên má cô.

Mũi Thư Sướng không chịu nổi mùi khói thuốc, cô quay đầu ra ngoài.

Bùi Địch Văn cau mày, "Hình như tâm tình em không tốt lắm?"

Cô lắc đầu, "Đèn xanh rồi, lái xe đi! Ngày có tuyết đi chậm một chút".

"Được rồi, bảo bối của anh ạ". Anh cười dịu dàng. Xe chậm rãi chạy theo dòng xe cộ. Đây là trận tuyết đầu tiên năm nay khiến mọi người ở thành phố Tân Giang nằm ở miền nam này đều khá hưng phấn. Người đi đường đông hơn bình thường rất nhiều.

"Đừng gọi như thế..."

"Em không thích à?"

"Em cảm thấy không quen".

Bùi Địch Văn nhếch môi, phía trước là công viên nơi Thư Sướng dẫn Thư Thần đến chơi. Đánh tay lái, anh dừng xe bên cạnh công viên, vòng tay qua vai Thư Sướng, "Nói đi, rốt cục là làm sao? Thấy em như vậy anh không lái xe được".

Thư Sướng nhắm mắt, "Anh cũng không có chuyện gì cần nói với em thì em có chuyện gì để nói với anh chứ? Em không muốn đến Khế Viên nữa". Nói xong cô đưa tay định mở cửa.

Cách một tiếng, Bùi Địch Văn khóa cửa xe lại.

"Thư Sướng, em không phải người thích gây chuyện vô duyên vô cớ. Em giận anh à?" Lòng mày anh cau lại sát nhau, vẻ mặt thoáng cái trở nên lạnh như băng.

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn anh, ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đường từ phía sau anh chiếu tới, đường nét cổ và vai như được tô thêm một nét màu sáng, còn gương mặt anh lại nằm trong bóng tối.

"Anh có thấy cuộc gọi lỡ của em không?" Cô chỉ cảm thấy ánh đèn đó cực kì cực kì chói mắt.

"Mấy hôm nay anh bận kinh khủng, anh chuyển điện thoại sang chế độ im lặng. Vừa xong việc anh đã về tòa soạn xử lí mấy chuyện rồi đi tìm em. Đến bây giờ anh cũng chưa nhìn đến điện thoại!"

Lí do này đúng là không thể bắt bẻ. Lúc họp, lúc bận, lúc ngủ cô cũng để điện thoại ở chế độ im lặng, nhưng cũng chỉ những lúc đó. Còn anh lại im lặng đủ hai ngày một đêm.

Thư Sướng hít sâu, đôi tay đặt trên đầu gối run lên không khống chế được, "Hôm nay em đưa một người bạn đến sân bay, em nhìn thấy anh và một người phụ nữ sóng vai xuống xe, cô ấy ngồi ở đúng chỗ em đang ngồi bây giờ..." Rốt cục nói ra được câu này, Thư Sướng cảm thấy trong lòng như có một tòa tháp vừa đổ sập.

"Và em chỉ dựa vào cảnh tượng đó để kết luận anh lừa dối em? Vì vậy em cố ý tránh mặt anh, tắt điện thoại? Trong ý thức của em, mỗi người đàn ông đều giống như bạn trai cũ của em, đã đi cùng phụ nữ là không có chuyện gì khác để làm ngoài chuyện lên giường? Thư Sướng, trong lòng em, em vẫn không muốn tin tưởng sự thật là anh yêu em, anh bắt đầu cảm thấy bất lực rồi".

Giọng nói của anh vừa lạnh vừa cứng, sắc mặt cũng hơi tái đi. Anh lấy một bao thuốc lá từ ngăn kéo trước xe ra rút một điếu, bàn tay bóp lại, điếu thuốc nát vụn. Anh đóng sập ngăn kéo lại.

Thư Sương cắn chặt răng không nói lời nào. Không phải cô không có lời để nói mà là cô sợ mở miệng. Lời nói ra như bát nước đổ đi, rất khó có thể thu hồi lại được.

"Anh đã nói với em, anh còn có một công việc khác. Cô ta là đối tác trong công việc của anh, đến Tân Giang nghiên cứu thị trường. Anh đưa cô ta ra sân bay, đây không phải chuyện bình thường sao?"

"Vễn vẹn là đưa ra sân bay thôi à?" Cô ngẩng đầu, giọng nói rất bình tĩnh, "Hai ngày một đêm nay anh không ở cùng cô ta? Mùi nước hoa nhãn hiệu Thuốc độc trên người anh không phải là nước hoa của cô ta à?"

Vẻ mặt Bùi Địch Văn càng thêm giận dữ, anh ngửa mặt lên như có bình phục tâm tình, một hồi lâu mới bình tĩnh nói, "Bất kể anh nói gì em cũng không tin anh sao?"

"Em không tìm được lí do để thuyết phục chính mình. Có lẽ chúng ta thật sự không nên đến với nhau". Cuối cùng cô vẫn buột miệng nói ra.

"Đây là lời nói thật lòng của em?"

Trong xe đột nhiên yên lặng, luồng khí ấm áp từ điều hòa không cản được cái lạnh bên ngoài. Thư Sương không khỏi rùng mình, cô cảm thấy khó thở, vươn người về phía sau lấy máy tính, "Làm phiền anh mở khóa cửa, tự em bắt xe về nhà". Cô thấp giọng nói.

Bùi Địch Văn cười lạnh lùng, "Anh vẫn đủ tự chủ để đưa em về nhà!"

Nói xong anh khởi động xe, chiếc xe lách vào làn xe, đón gió tuyết chạy như bay về phía trước.

Ai cũng không nói gì.

Về đến đầu ngõ, anh mở khóa cửa xe.

"Cảm ơn!" Cô xách túi máy tính xuống xe, rất nhanh đã bị gió tuyết bao phủ.

Gương mặt điển trai lịch thiệp của Bùi Địch Văn co rúm vì đau đớn.

Thư Sướng tự nói với mình không được quay lại, không được khóc, nhưng nước mắt vẫn chảy ra không ngừng lại được.

Nếu như ngày mai là tận thế thì em sẽ làm gì?

Em muốn yêu anh!

Cô nhớ tới lời hai người nói ở Thạch Trấn, trong lòng chát đắng.

Nhưng nếu ngày mai không phải tận thế? Cô có dũng khí đón nhận tình yêu của anh hay không?

Cô không dám nghĩ đến đáp án.

Thật ra cho dù ngày mai là tận thế thì cô vẫn muốn có một tình yêu thuần khiết như vàng nguyên chất, không mang một chút tạp chất, không chia sẻ với bất kì ai.

Hình như yêu cầu như vậy cao quá.

Nếu có thể thỏa hiệp, nếu có thể nhượng bộ thì cô đã không chia tay Dương Phàm.

Hôm sau Thư Sướng đến đội cảnh sát khu vực tây thành phố phỏng vấn. Hai ngày trước cảnh sát khu vực phía tây đã kiểm tra đột xuất các hộp đêm, thẩm mỹ viện, quán gội đầu và phá một loạt mấy tụ điểm mại dâm. Thư Sướng phỏng vấn mấy nhân viên tham gia chuyên án, sau khi kết thúc, cô đề nghị được đi gặp những cô gái hành nghề mại dâm bị tạm giữ.

Vừa đi vào phòng tạm giữ Thư Sướng đã giật mình kinh hãi.

Không giống như tưởng tượng của cô, mấy cô gái mại dâm này không hề có vẻ lẳng lơ của gái bán hoa mà vẻ mặt ai cũng ngây thơ. Nếu không phải họ mặc quần áo quá hở hang, son phấn trên mặt quá đậm thì cô thật sự không thể tìm được mối liên hệ nào giữa con người và công việc họ làm.

Thấy có người quan sát, họ không hề xấu hổ hay mất tự nhiên mà chỉ liếc Thư Sướng với vẻ mặt hờ hững. Thư Sướng phát hiện trong đó có một cô gái có hai đầu ngón tay vàng vàng, chắc là vì ám khói thuốc lá.

"Cô bao nhiêu tuổi?" Thư Sướng hỏi một phụ nữ hơi lớn tuổi.

Người phụ nữ lờm cô, "Không phải đã vào sổ hết rồi à? Hay cô không biết chữ?"

Thư Sướng cười cười bật máy ghi âm bắt đầu trò chuyện thoải mái với cô ta, "Vì sao lại làm nghề này?"

Cô ta lộ ra vẻ mặt như nhìn một con ngốc, "Cô làm gì?"

"Tôi là một phóng viên".

"Làm phóng viên làm gì?"

"Thì đây là một công việc".

"Cũng kiếm tiền à?"

"Đương nhiên", Thu Sướng gật đầu.

Cô ta bật cười, răng cũng hơi vàng, "Đây cũng là công việc của chúng tôi, chỉ có điều chúng tôi kiếm được nhiều tiền mà không tốn công tốn sức".

Thu Sướng sửng sốt đánh giá cô ta với vẻ mặt phức tạp, "Cô không cảm thấy nghề này rất mất danh dự à?"

Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi ngược lại, "Cô có lên giường với bạn trai cô không?"

Mặt Thu Sướng đột nhiên đỏ lên.

"Đừng nói đường hoàng như vậy, đều là lên giường với đàn ông, chẳng qua có đàn ông trả tiền, có đàn ông không trả tiền. Có khác biệt lắm không? Mà đàn ông không trả tiền còn thường làm phụ nữ đau lòng, thế thì có gì tốt?"

Câu hỏi này Thu Sướng không trả lời được, cô chỉ có thể cười cười cất máy ghi âm.

Không thể nói rằng lời của cô ta hoàn toàn vô lí được. Đàn ông mua vui trả tiền phát tiết dục vọng sinh lí, điều này rất phù hợp với

quy tắc thị trường. Đàn ông làm phụ nữ đau lòng quả thật lại khiến các cô gái yêu toàn tâm toàn ý, không tiếc bất cứ giá nào.

Điều này thật sự rất trào phúng.

Gần đội cảnh sát khu vực phía tây có một cái chợ nhỏ, chủ yếu bán cơm, đồ ăn vặt, bánh bao, màn thầu, lạc, trứng luộc...

Thư Sướng phải đi xuyên qua chợ mới bắt được xe. Đang đi đột nhiên cô nhìn thấy một người trẻ tuổi mặc áo bông màu vàng trải mấy tờ báo dưới đất, trên đó úp ba cái bát. Anh ta không ngừng đảo vị trí ba cái bát, luôn mồm kêu: Nhìn đi nào, đoán đi nào, mọi người đi qua đừng bỏ lỡ, đoán xem bát nào có đồng xu, đoán đúng đặt một ăn ba đây... Hành động của anh ta tỏ ra rất vụng về, anh cũng có thể thấy đồng xu đang nằm dưới chiếc bát nào.

Có một người đàn ông ngồi xuống, chỉ một lát đã thắng được ba trăm tệ. Dần dần mọi người vây xem càng ngày càng đông.

Thư Sướng bật cười. Trò này chỉ là một trò bịp bợm vụng về, những người thắng tiền đó đều là cùng một bọn với người mặc áo bông vàng. Mỗi người đều biết không có chuyện vận may từ trên trời rơi xuống, nhưng người ta vẫn hi vọng chuyện tốt như vậy có thể xảy ra trên người mình.

Giống như cô bé lọ lem ước mơ có một hoàng tử cưỡi ngựa trắng mang giày pha lê tới đón mình đi khỏi phòng bếp, từ đó sống một cuộc sống hạnh phúc và mỹ mãn.

Chẳng phải mình cũng vậy hay sao?

Trong khi trái tim cô đầy thương tích vì Dương Phàm, Bùi Dịch Văn vừa tỏ tình cô đã động lòng. Cô muốn được một người đàn ông

quý trọng, yêu thương biết bao. Cô không hề suy nghĩ chẳng lẽ một người đàn ông độc thân cao không với được như Bùi Địch Văn lại thật sự không có một má hồng tri kỉ hay sao? Dựa vào cái gì mà mình cho rằng mình có thể khóa được trái tim anh?

Có lẽ trong lòng mình đã cảnh giác nhưng vẫn bị sự dịu dàng quan tâm của anh mê hoặc. Từ khi anh khởi xướng tiến công cô đã bị anh dắt từng bước đi đến bây giờ. Cho dù lúc này cô cũng không biết mình và anh đã coi như chia tay rồi hay chưa.

Có mấy người thua tiền đứng dậy cản nhàn không ngớt, mấy người khác lại xắn tay áo chen vào.

Luôn có người biết rõ là âm mưu mà vẫn cam nguyện nhảy vào. Bị lừa còn có thể trách ai?

Thư Sướng không dừng bước, đi xuyên qua chợ, bắt một chiếc taxi về tòa soạn.

Đi vào tòa nhà của tòa soạn báo, trái tim cô không khởi đập nhanh. Cô cười khỏ, thở sở dĩ không ăn cỏ gần hang là vì sợ có ngày chạy trốn dưỡng thương mà không có thứ gì để che giấu. Lúc này cô không muốn chạm mặt Bùi Địch Văn lắm, nhưng anh là Tổng biên tập, cô là phóng viên, làm sao cô tránh được?

Hôm nay Tạ Lâm mặc một chiếc váy màu đen giống như để tang. Thư Sướng cũng không dám trêu chọc chị ta, cô len lén lướt qua phòng quảng cáo đến phòng làm việc của mình.

Trong khi không biết chiếc chuông của Tạ Lâm đang nguyện hồn ai thì vẻ mặt Thôi Kiện lại như mùa xuân tỏa nắng, khóe miệng cười đến tận mang tai.

"Phòng vấn thế nào?" Ông ta hỏi Thư Sướng.

"Rất thuận lợi". Thư Sướng đứng dậy rót một chén trà nóng rồi ngồi vào bàn làm việc.

"Này, đồ chuyển phát nhanh của cô!" Thôi Kiện đưa cho cô một chiếc hộp, không lớn.

Cô mở ra xem, đó là một gói kẹo sữa Alpenliebe. Cô nhét thẳng gói kẹo vào ngăn kéo, cô đã nói cô bỏ kẹo rồi. Bởi vì vị ngọt của kẹo cũng không thể thật sự át được cảm giác đắng chát trong lòng.

An Dương từ Vũ Hán gọi điện thoại về hỏi cô đã đưa thư cho Thắng Nam chưa.

Thư Sướng vỗ trán, nhớ ra chiếc xe cảnh sát vẫn còn đang để ở nhà mình, "Hôm nay chị bận, chiều nay hết giờ làm sẽ đi".

"Chị nhất định phải tùy cơ hành sự, ngàn vạn lần đừng làm hỏng việc của em. Đây chính là lần đầu tiên em tỏ tình đấy".

"Đồ nhất chết, được rồi, chị sẽ cố gắng hết sức". Thư Sướng cười.

"Em hỏi thăm rồi, tối nay đội trưởng Mục không trực, chắc là cô ấy sẽ ở nhà. Có hẹn hò gì chị cũng không được quên việc này đấy nhé!"

"Chị hẹn hò với ai?"

"Ồ, chẳng lẽ chị vẫn là một người cô đơn? Không phải chứ, chị cũng là một người đẹp, chẳng lẽ đàn ông Tân Giang đều mù mắt mà không nhận ra bảo bối như vậy?"

Cầm điện thoại, đột nhiên Thư Sướng cảm thấy một tia xót xa. Đã chơi với Thắng Nam nhiều năm như vậy, bao giờ cũng là các nam sinh gửi thư tình cho cô, trước mặt Thắng Nam cô cũng có vài phần tự tin và hư vinh. Bằng tuổi nhau, trừ một thoáng sóng gió do Lục Minh gây ra, cuộc sống tình cảm của Thắng Nam vẫn như một viên mỹ ngọc không tì vết, còn tình cảm của cô đã như một tấm bia bị bắn thủng lỗ chỗ.

"Chị khóc đấy à? Ha ha, đừng buồn, lần này em làm quen được với mấy chuyên gia tâm lí học tội phạm vẫn còn độc thân. Em sẽ uốn ba tác lười tiến cử chị với bọn họ. Chị chờ nhé!"

Thư Sướng đặt điện thoại xuống, không biết nên khóc hay nên cười. An Dương cười mở và hài hước, nói không chừng lần này cậu ta thật sự có thể mở được cánh cửa trái tim của Thắng Nam!

Tuyết ở phương nam bao giờ cũng vậy, bạn còn chưa kịp ngắm tuyết rơi đã thấy trời quang vạn dặm rồi. Đêm đông ẩm ướt, hoàn toàn không có cảm giác buốt lạnh sau khi tuyết tan.

Thư Sướng lái xe đến Tụ Hiền Uyển, vừa xuống xe đã ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoảng bay đến tận khu để xe. Cô rất thích mùi hương này, hít sâu mấy hơi, cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều mát lạnh. Mấy cây mai vàng này vốn chính là của nhà họ Thư. Có lần Ninh Trí đến phòng khám nói với Thư Tổ Khang mình muốn trồng mấy cây mai ở Tụ Hiền Uyển nhưng vẫn chưa tìm được. Thư Tổ Khang nói vậy cứ đánh mấy cây trong vườn nhà bác tới đó. Ninh Trí cười cười, sao có thể lấy những cây mai bác rất thích đó được. Vu Phân bên cạnh chen vào, cháu có phải người khác đâu.

Khả năng thích nghi của mấy cây mai trồng trong vườn nhà cô rất mạnh, bị đánh đến trồng ở đây vẫn cứ nở đầy hoa. Về đến nhà

không người thấy mùi hoa mai, Thư Sướng luôn cảm thấy như kí ức bị ai đó lấy mất một đoạn.

Hôm nay là lần đầu tiên cô đến nhà Thắng Nam kể từ khi nhà Thắng Nam chuyển đến Tụ Hiền Uyển. Cô mua hai chậu cảnh ở chợ cây cảnh mang tới, bố mẹ Thắng Nam rất vui, nói thẳng Thư Sướng quả là tâm lí.

Ngồi nói chuyện với bố mẹ Thắng Nam một hồi rồi đi tham quan nhà xong, Thắng Nam liền kéo Thư Sướng vào phòng mình.

Thắng Nam bị nhiệt miệng, nói mấy câu lại cắn răng xuýt xoa như bị bỏng.

Thắng Nam thở phào một hơi, "Sáng sớm hôm nay tội phạm tử hình đã bị giải lên xe chở tù nên tớ mới được nghỉ ngơi".

Thư Sướng đưa cả chìa khóa xe lẫn lá thư cho cô.

"Cái gì đấy?" Thắng Nam ngồi khoanh chân trên giường như một vị hòa thượng, cô cầm lá thư lật đi lật lại dưới ánh đèn.

"Đọc thì biết", Thư Sướng nói, "Tâm tình mẹ bạn tốt hơn nhiều rồi nhỉ!"

Thắng Nam nhếch miệng, "Thần linh của bà ấy không bị quấy nhiễu nữa, tâm tình có thể không tốt được sao?" Cô bóc phong bì ra, vừa đọc được hai dòng đã cau mày, "Nhảm nhí!"

"Cứ đọc hết đi rồi phát biểu ý kiến". Thư Sướng ngồi xuống bên giường giữ tay Thắng Nam lại không cho ném lá thư đi.

"Này, bạn về phe nào đấy?"

"Tớ trung lập!" Thư Sướng trừng mắt, "Đọc hết đi".

Thắng Nam lườm cô, "Có gì mà phải đọc, tớ đã biết cái tâm tư tiểu nhân của cậu ta từ lâu rồi".

Thư Sướng trợn mắt, "Bạn giả ngu à?"

"Không giả ngu thì còn có thể làm gì? Không lẽ như một thiếu nữ, nhìn thấy cậu ta là đỏ mặt, vắn vẹo eo, ngượng ngùng cúi đầu, tay xoắn quấy, đi một bước ngoái đầu lại nhìn một lần? Ọe..." Thắng Nam che miệng lại ra vẻ buồn nôn.

Thư Sướng không nhịn được cười, "Bạn nói thật hình tượng. Tớ cảm thấy An Dương rất tốt, bạn làm thiếu nữ một lần vì cậu ta đi!"

"Chuyện cười, tớ lớn tuổi hơn cậu ta, hơn nữa còn là đại đội trưởng của cậu ta nữa".

"Thế thì sao? Bạn chưa xem bộ phim 'Tình yêu công sở' của Liên Xô cũ à? Chính là nữ lãnh đạo yêu tiểu viên chức đấy!

"Đừng so sánh tớ với bọn Tây đó. Tớ mà yêu một cậu em trai thì khi những người khác trong đơn vị biết họ sẽ đánh giá tớ thế nào?"

"Muốn đánh giá thế nào là tùy họ. Bạn không chỉ là một đại đội trưởng mà còn là một phụ nữ nữa. Đã sắp hai mươi bảy rồi, yêu là chuyện không thể chính đáng hơn, trùng hợp là người bạn yêu lại làm cùng đơn vị mà thôi".

"Tớ không thích cậu ta", Thắng Nam tỏ ra nghiêm túc.

"Bạn lừa được ai chứ! Vừa rồi bạn nói cậu ta ít tuổi hơn bạn, cậu ta là cấp dưới của bạn, đó đều là những vấn đề bề ngoài có thể

khắc phục được. Sao bạn không nói luôn là bạn ghét cậu ta thì còn ai nói gì được nữa? Thắng Nam, bạn đừng băn khoăn. Thực ra An Dương ưu tú hơn bạn, già dặn hơn bạn, cũng dũng cảm hơn bạn. Thứ cậu ta kém bạn chỉ là sinh ra muộn hơn bạn mấy năm, đó là lỗi của cậu ta à? Trong công việc cậu ta coi bạn là lãnh đạo, nhưng trong lòng cậu ta coi bạn như một cô gái bằng tuổi. Cậu ta không thể là cấp dưới của bạn mãi được, chỉ sợ chẳng mấy chốc bạn sẽ phải ngẩng đầu lên mà nhìn cậu ta đấy".

Thắng Nam nhìn Thư Sướng rồi kêu lên, "Này, cậu ta mua chuộc bạn từ lúc nào mà bạn lại đến làm thuyết khách cho cậu ta thế?"

"Bạn thử nói xem cậu ta mua chuộc tớ kiểu gì?" Thư Sướng tức giận trợn mắt nhìn cô, "Không phải chuyện của bạn thì tớ phải lao tâm khổ tứ thế này làm gì?"

"Dạ vâng, em biết chị khổ cực rồi!" Thắng Nam vuốt cánh tay, "Buồn nôn không chịu được, nói năng cứ như bà già! Được rồi, được rồi, không phải lờm, tớ đáp ứng bạn chuyện này, tớ sẽ nói chuyện với cậu ta tử tế".

Lúc này Thư Sướng mới cười, nụ cười hâm mộ.

Đến chín giờ, Thư Sướng đứng dậy cáo từ. Chín giờ tối mùa đông, gần như trên đường không có một bóng người.

"Chờ thêm lát nữa, Ninh Trí còn chưa đến!" Thắng Nam giữ cô lại.

Thư Sướng sững sờ, "Anh ta sẽ đến nhà bạn à?"

"Vừa rồi bạn đi vệ sinh tớ đã gọi điện cho anh ta bảo anh ta đưa bạn về nhà giúp tớ. Bác sĩ nói tớ bị nhiệt miệng không được ra gió

lạnh".

"Nhà tớ cách đây cả ngàn dặm à?" Thư Sướng cảm thấy không thoải mái lắm.

"Xướng Xướng", Thắng Nam thờ dài giữ chắc tay Thư Sướng, "Tết dương Dương Phạm kết hôn đúng không, tớ biết tâm tình bạn không thoải mái".

"Tớ không thoải mái thì tìm Ninh Trí à?" Đúng là nguy hiểm.

"Đương nhiên, bởi vì bạn không thoải mái là vì Ninh Trí. Nếu năm đó anh ta không chuyển trường mà thành đôi với bạn thì sao bạn lại gặp cái tên Trần Thế Mỹ Dương Phạm này?" Thắng Nam nói chính khí lẫm liệt.

Thư Sướng nhìn trần nhà hít sâu, "Thắng Nam, có phải bạn muốn chọc vết sẹo của tớ đâm đũa máu cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, sau đó ai ai cũng cảm thấy thương hại tớ không?"

"Xướng Xướng..."

"Tớ không cần bất kì ai thương hại. Những gì xảy ra giữa tớ và Dương Phạm là chuyện của hai người bọn tớ, không quan hệ với bất kì ai cả. Trên thế giới ngày nào cũng có người bắt đầu yêu, ngày nào cũng có người thất tình, đây là chuyện rất bình thường. Cho dù Ninh Trí không chuyển trường thì tớ và anh ta cũng không nhất định có thể thành đôi. Thích là một loại cảm giác, không có một cái tủ lạnh nào có thể giữ nó ở một nhiệt độ mãi. Nếu tớ thật sự rất yêu Ninh Trí thì tớ đã giữ mình như ngọc vì anh ta, từ đó đến nay tâm tình tớ phải như nước lạnh. Nhưng tớ không làm thế đúng không?"

Tớ đã từ từ quên chuyện của Dương Phàm rồi, bây giờ tớ rất tốt, thật sự rất tốt".

"Xướng Xướng, bạn khóc rồi kìa". Thắng Nam thờ dài tự trách.

Thư Sướng sững sốt đưa tay sờ mặt, bàn tay ướt át.

"Xin lỗi Xướng Xướng. Có thể bây giờ bạn còn chưa thích Ninh Trí, vậy thì cứ coi anh ta là một người bạn đi! Tớ đã gọi anh ta tới rồi, bạn cho anh ta cơ hội đưa bạn về nhà nhé, trời lạnh lắm". Thắng Nam nhìn Thư Sướng khẩn cầu.

Thư Sướng gật gật đầu bất đắc dĩ.

Chín giờ mười lăm phút Ninh Trí đến, cửa vừa mở ra, gió lạnh thổi tạt vào mặt, Thư Sướng thấy anh ta hơi thờ dốc.

"Xe có vấn đề, tự nhiên chết máy giữa đường, lại không bắt được taxi nên anh chỉ có thể chạy bộ tới. Thư Thư, em đợi có sốt ruột không?"

"Vậy xe anh làm thế nào?" Thư Sướng luôn luôn thực tế.

"Anh gọi điện thoại cho hiệu sửa xe rồi. Sẽ có người đến kéo về".

Thắng Nam bảo anh ta vào nhà ngồi, anh ta xua tay, chờ Thư Sướng mặc áo khoác xong hai người sóng vai xuống lầu.

"Căn hộ đó thế nào?" Xuống đến dưới lầu, Ninh Trí chỉ lên tầng bốn tòa nhà đối diện với nhà Thắng Nam hỏi Thư Sướng.

Đó là một tòa nhà cao cấp, phía trước đằng sau đều có vườn cây rất đẹp. Mỗi căn hộ trong những tòa nhà như vậy đều rất đắt tiền.

Thư Sướng nhìn trên dưới trái phải căn hộ đó, tất cả đều sáng đèn, chỉ có căn hộ đó là tối. "Được lắm! Sao không có người mua?"

Ninh Trí cười, "Anh không cho bán".

"Ơ!"

"Thư Thư, em có nghĩ tới một không gian độc lập cho riêng mình không? Trong thành phố này không có nhiều người ở tuổi em muốn sống chung với bố mẹ lắm"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3

Thư Sướng nhẹ nhàng lắc đầu, "Em chưa từng nghĩ tới việc này. Bố mẹ em lớn tuổi rồi, cần có người chăm sóc!"

Ninh Trí cười cười không nói gì nữa. Hai người ra khỏi tiểu khu, đi bộ trong gió lạnh, chỉ chốc lát đã lạnh đở cả mũi.

"Khoai lang dê!" Trong bóng đêm, một tiếng rao truyền tới chỗ họ.

Một chiếc xe đẩy bốc hơi nóng chạy qua phía trước hai người, Thư Sướng không khỏi nhìn khoai lang nướng cháy vàng trên xe mấy lần.

"Muốn ăn không?" Ninh Trí hỏi.

Thư Sướng xua tay, trái tim nhói đau. Lại một ngày qua rồi, người mua khoai lang cho cô không có tin nhắn, không có điện thoại, không gặp mặt, phải chăng cũng có nghĩa tất cả đã kết thúc?

"Đi xe không?" Một chiếc taxi bấm còi, tài xế thò đầu ra cửa sổ xe hỏi.

"Có", Thư Sướng gật đầu, "Ninh Trí, anh không cần đưa em nữa, em tự bắt xe về".

Ninh Trí đâu chịu, anh ta ngồi vào taxi cùng cô, "Anh đưa em về trước rồi về nhà sau. Thời tiết này quả thật không hợp để đi bộ. Tết dương lịch này chúng ta đi tắm suối nước nóng rồi đi chơi cho thoải mái nhé!"

Thư Sướng không biết nói gì. Tết dương lịch đã trở thành một cửa ải của cô, tất cả mọi người đều sợ cô không vượt qua được.

"Để tính sau! Anh ở đâu?"

"Giang Tâm Các".

"Ngay gần đây", tài xế chen vào, "VẬY đưa anh về trước nhé. Tôi đưa chị ấy về rồi đưa anh quay lại thì mất công quá. Vừa rồi có người gọi điện hẹn tôi mười rưỡi đến đón!"

"VẬY anh đưa tôi đến đó rồi tôi bắt xe khác về cũng được". Ninh Trí không vui.

Thư Sướng quay sang nhìn anh ta, "Làm gì phải phiền phức như vậy. Cứ đưa anh về trước là được mà".

"Không được, anh không yên tâm". Ninh Trí kiên định.

"Anh có thể ghi lại biển số xe tôi, nếu nửa tiếng sau không nhận được điện thoại của chị ấy thì anh cứ việc báo cảnh sát". Tài xế nói đùa.

"Ninh Trí, về qua nhà anh trước, em cũng chưa biết nhà anh ở đâu".

Thư Sướng thấy hình như Ninh Trí rất tức giận mặc dù vẻ mặt anh ta lúc nào cũng thế, một hồi lâu sau anh ta mới gạt đầu bắt đầu

dĩ.

Quả thật rất gần. Tài xế rẽ vào một con đường có trồng cây hai bên đi vào một tiểu khu cao cấp. Xe dừng lại trước một tòa nhà cao tầng.

Thư Sướng xuống xe theo Ninh Trí.

"Anh ở tầng mười, chỗ đó... Ôi, anh đãng trí quá, ra ngoài mà quên tắt đèn. Thư Thư, anh không mời em lên nhà nữa, nhà nam giới độc thân bừa bãi như cái ổ chó ấy. Lần sau em tới thì gọi điện cho anh trước để anh quét dọn sạch sẽ đã".

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn theo hướng tay Ninh Trí chỉ. Ánh đèn màu vàng cam, rèm cửa sổ vàng nhạt rất ấm áp.

"Được rồi. Anh lên nhà đi!" Thư Sướng cười cười cúi người ngồi vào xe.

Ninh Trí lấy điện thoại di động ra chụp biển số xe taxi thật.

"Bạn trai chị thật sự rất quan tâm đến chị". Tài xế nói.

Thư Sướng không chú ý nghe, cô quay ra nhìn Ninh Trí đi đến thang máy. Lạ thật, ánh đèn trên căn hộ đó đang sáng đột nhiên tắt phụt, cảm giác ấm áp chìm vào trong bóng tối vô biên.

Sau đông chí, các ngày lễ phương Đông phương Tây nối tiếp nhau, các cửa hàng bên đường trở nên rực rỡ đủ mọi màu sắc, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy ông già Noel cười vui vẻ.

Đêm giáng sinh, trời có mưa đông lất phất, từng đợt khí lạnh len lỏi vào trong người nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến lòng nhiệt

tình của đám thanh niên trong tòa soạn báo. Rất trùng hợp, hôm nay đúng là thứ sáu, trong hội trường treo bóng bay, treo lụa màu, trên vách tường bốn phía dán đầy màu sắc sặc sỡ. Mọi người chơi trò chơi, giải câu đố, Phòng nhân sự không chỉ chuẩn bị phần thưởng như các thứ sáu khác mà chỉ cần tham dự là ai cũng có một món quà kỉ niệm được đóng gói rất khéo: Một bộ cốc đôi bằng gốm Hàn Quốc dành cho các cặp yêu nhau.

Thư Sướng vốn không muốn tới hội trường, cô sợ bất ngờ lần trước tái diễn. Có điều nghĩ như vậy hình như tỏ ra mình hơi tuởng bở. Sáng sớm đi làm cô vào thang máy cùng Mạc Tiểu, Mạc Tiểu nói Bùi Địch Văn đã đi Hồng Kông.

Hồng Kông là một trong những nơi Bùi Địch Văn từng sống. Cô không biết anh đã sống ở đó bao lâu, anh đến đó là vì công việc gì hay vì người nào đó?

Thư Sướng cũng cảm thấy mình đáng ghét, vừa nói đến Bùi Địch Văn là đã suy nghĩ linh tinh.

Không phải Bùi Địch Văn không có tin tức gì, ngày nào anh cũng gửi tin nhắn, cũng gọi điện thoại cho cô. Cô không nghe điện thoại, không phải không muốn nghe mà có nghe cô cũng không biết nói gì cho phải. Tin nhắn cũng không trả lời, cô chỉ đọc đi đọc lại từng tin nhắn hết lần này tới lần khác.

"Có phải là vì đã lớn tuổi rồi không? Tại sao anh lại giận dữ với Thư Sướng? Thư Sướng nói như vậy có nghĩa là cô ấy bắt đầu thật sự để ý đến anh. Đó là một loại ghen tuông. Ngốc thật. Sau khi nghĩ ra, anh cảm thấy thì ra anh rất hạnh phúc".

"Sân bay vẫn người đến người đi, rất nhiều người đều có đôi có cặp. Anh xách hành lí đứng chờ kiểm tra an ninh, đến bao giờ anh chỉ cần đưa tay là đã cầm được tay Thư Sương nhỉ?"

"Ôi, đúng là không thể đắc tội trẻ con, đặc biệt là trẻ con thù lâu nhớ dai. Làm thế nào bây giờ? Tặng kẹo không được, thế tặng hoa thì sao?"

...

Cốc cốc cốc! Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Thư Sương đang đọc tin nhắn ngẩng đầu lên. Một cậu nhân viên cửa hàng bán hoa đứng ngoài cửa, tóc ướt nước mưa, mặt tái đi vì lạnh.

Cậu ta cầm tờ giấy lên nhìn rồi hỏi, "Có phải cô Thư Sương không ạ?"

Thư Sương gật đầu.

Cậu ta hết sức thận trọng đưa bó hoa hồng xanh bọc giấy bóng kính trong lòng cho cô, "Chúc cô Thư một giáng sinh vui vẻ!"

Trước kia Dương Phạm từng tặng cô hoa hồng đỏ, hoa hồng phấn. Cô cũng từng thấy hoa hồng vàng, hoa hồng trắng. Còn loại hoa hồng màu xanh lam này đây mới là lần đầu tiên cô thấy.

Hoa hồng xanh có ý nghĩa đặc biệt gì không? Xin lỗi à?

Cô rất ngốc, cô không hiểu gì về các cung hoàng đạo và ý nghĩa của các loài hoa. Xấu hổ không dám hỏi cậu nhân viên, cô kí tên, ôm bó hoa đưa lên mũi ngửi, không có mùi thơm!

Trong bó hoa có cài một tấm thiệp mừng, cô cầm lên nhìn một chút và hóa đá. Hoa là của Ninh Trí gửi tới. Một thoáng mừng rỡ vừa dâng lên trong lòng nhanh chóng bị cảm giác cực kì mất mát thay thế.

"Xướng Xướng, em cặp được với người lắm tiền rồi à?" Tạ Lâm thình lình chạy từ bên ngoài vào. Hôm nay chị ta mặc một chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ lửa, cổ áo bằng da cáo rộng rãi che kín cổ, trên tai còn đeo hoa tai, tóc vấn cao, nếu béo hơn một chút thì sẽ rất giống một quý bà sang trọng.

"Chị mới cặp với người lắm tiền ấy", Thư Sướng uể oải đặt bó hoa hồng lên bàn, "Ăn mặc phú quý ép người cứ như nhà giàu mới phát".

"Mới phát thì mới phát, chị thích đấy!" Tạ Lâm hất cằm, xót ruột ôm bó hồng lên, "Em đúng là phí của trời, bó hoa quý giá thế mà em đối xử với nó như vậy".

"Bây giờ giá hoa hồng đắt lắm à?" Tạ Lâm sống rất tiểu tư sản, suốt ngày thích mua hoa về cắm. Nhà Thư Sướng có một vườn hoa cỏ nên cô chưa bao giờ thấy hứng thú với những thứ này. Cô thích hoa cỏ còn đâm rễ xuống đất, vẻ đẹp đó mới có sức sống.

"Đắt? Em nói dễ nghe nhỉ? Hoa này phải nhập khẩu từ nước ngoài, có tiền cũng không nhất định mua được. Lần trước có người tặng chị một bông mà còn lãi hải hồi lâu cứ như là báu vật hiếm có trên đời ấy! Càng nghĩ càng thấy tức, sao em lại nhận được cả một bó cơ chứ, sợ là người tặng phải chuẩn bị từ mấy tháng trước rồi. Xướng Xướng, thần thánh phương nào đấy?"

Thư Sướng giật mình. Mấy tháng trước? Làm gì mà đến nỗi thế!

"Một đối tượng phỏng vấn", cô trả lời qua quýt, "Người này đúng là khách sáo quá".

"Anh ta thích em", Tạ Lâm nói rất chắc chắn.

"Không rõ lắm", Thư Sướng cười nhàn nhạt, thấy Tạ Lâm có vẻ không nở rời tay, cô hào phóng, "Nếu chị thích thì em cho chị đấy!"

"Thật không?" Tạ Lâm lập tức phấn chấn tinh thần, tay ôm chặt bó hoa sọ Thư Sướng đổi ý.

"Đương nhiên!"

"Em chờ chị một lát", Tạ Lâm vui mừng ôm hoa ra ngoài, Thư Sướng lấy điện thoại di động ra suy nghĩ một lát rồi quyết định gửi một tin nhắn cho Ninh Trí.

"Cảm ơn vì bó hoa của anh, Giáng sinh vui vẻ!"

Ninh Trí gọi điện lại rất nhanh, giọng nói rất nhỏ, chắc là đang họp.

"Đêm nay là Noel, chúng ta ra bờ sông ăn canh đầu cá nhé?"

"Tối nay tòa soạn có tổ chức hoạt động, các Trưởng phòng đều tham gia, em không đi thì không ổn lắm". Thư Sướng lập tức bịa chuyện từ chối không hề nghĩ ngợi.

"Vậy thì đi chơi cho vui vẻ, trời mưa lái xe cẩn thận. Anh đã nói với các trai bác gái rồi, Tết dương chúng ta cùng đi tắm suối nước nóng".

Không đợi Thư Sướng nói tiếp Ninh Trí đã gác máy.

"Nhanh nhanh nhanh! nếu không sẽ không chọn được cốc đẹp", Tạ Lâm lại hấp tấp chạy vào kéo Thư Sướng đến thang máy.

"Em còn có việc!" Thư Sướng oán giận.

"Em lộ mặt là được, hôm nay không cần em diễn tuồng với gã mặt người chết", Tạ Lâm cười rất không phúc hậu, "Lần này Phòng nhân sự làm được một việc có ích, không biết mua cốc đôi tình nhân ở đâu ra, đôi nào cũng đẹp kinh người. Trời rét, hai người ngồi bên bàn ăn uống trà sữa nóng hổi, đúng là sướng!"

"Chị ở một mình thì sướng với ai?" Thư Sướng cũng đánh trả không phúc hậu.

"Chị thích sướng với ai thì sướng, em quản được à?" Tạ Lâm hung hãn trợn mắt.

Thư Sướng đầu hàng đi ra thang máy, nghe thấy ồn ào như chợ phiên, không chỉ là hội trường mà cả ngoài hành lang cũng đứng đầy người.

Bên cạnh bàn nhận quà kỉ niệm đứng đông nghịt người.

"Sau khi kết thúc hoạt động hôm nay, mời tất cả nhân viên tòa soạn đến nhà ăn liên hoan. Lúc đó sẽ có giải thưởng lớn, mọi người nhất định không được bỏ lỡ!" Trưởng phòng nhân sự cao giọng hét lớn như bán hàng rong ngoài đường.

Mọi người hoan hô một trận.

"Của tôi với Thư Sướng!" Tạ Lâm kéo Thư Sướng chen vào đám người, khó khăn lắm mới chen được đến bên cạnh bàn.

"Có người nhận hộ phóng viên Thư rồi". Nhân viên mới của Phòng nhân sự chỉ phát quà cho Tạ Lâm.

"Ơ, ai dám nhận xằng?" Tạ Lâm nhìn Thư Sướng, vẻ mặt Thư Sướng cũng ngỡ ngàng.

Nhân viên nhân sự lật danh sách, chỉ hai chữ Thư Sướng, "Chị xem, em có ghi chép lại hết, ngay lúc vừa rồi thôi".

"Người nợ như thế nào?"

"Trưởng phòng đưa thẳng cho người ta, em không chú ý là ai, chỉ nhớ người nợ nói hơi khàn khàn".

"Đàn ông hay phụ nữ?" Tạ Lâm hỏi cho ra nhẽ.

Thư Sướng giật mình, cô vội kéo tay Tạ Lâm, "Được rồi, đừng hỏi nữa, có hai cái cốc chứ gì đâu!"

"Đương nhiên là không có gì, chẳng qua là quà ngày lễ thôi mà. Người này đúng là tham hết thuốc chữa, để chị nghĩ xem trong tòa soạn báo có ai nói khàn khàn nhỉ?" Tạ Lâm rất là không phục.

Thư Sướng đứng bên cạnh nhìn quanh, không nhìn thấy khuôn mặt khô ngô đó.

Bầu không khí vui vẻ kéo dài đến buổi tối, trong nhà ăn giăng đèn kết hoa, đèn đuốc sáng choang, tổng cộng gần 20 bàn ăn. Liên hoan cuối năm cũng coi như là việc trọng đại một năm mới có một lần của tòa soạn báo, có điều năm nay được tổ chức sớm, những năm trước đều tổ chức vào ngày 30 tháng 12.

Trước khi bắt đầu, các lãnh đạo chủ chốt lên bục phát biểu lời chúc.

"Sao anh ta cũng ở đây?" Tạ Lâm cầm tay Thư Sướng, chỉ Bùi Địch Văn đứng bên cạnh Giám đốc, "Chưa bao giờ anh ta đón Giáng sinh Tân Giang cả".

Mạc Tiểu cũng đã nói, bất kể ngày lễ đông tây phương nào anh ta đều sẽ về nhà.

Thư Sướng lẳng lặng nhìn Bùi Địch Văn, anh lạnh nhạt nhìn quét qua toàn trường, ánh mắt gặp ánh mắt cô, khóe miệng anh thoáng nhếch lên, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Giám đốc phát biểu xong liền vỗ tay trước tiên để mọi người hoan nghênh Tổng biên tập Bùi phát biểu.

Bùi Địch Văn xua tay, chỉ chỉ cổ họng.

"Không sao, chỉ nói một câu là được, mọi người đều đang chờ kìa!" Giám đốc mời thành khẩn.

Tiếng vỗ tay bên dưới như sấm.

Bùi Địch Văn nhướng mày đi lên bục, "Xin lỗi, cảm cúm, mất tiếng rồi". Anh lên tiếng, mọi người thấy giọng anh khàn khàn như gió thổi qua màn trúc.

"Tôi không để mọi người phải chờ lâu, chúc mọi người giáng sinh vui vẻ, chúc năm mới vui vẻ, hi vọng những ngày làm việc cùng nhau của chúng ta đều rất vui vẻ". Anh mỉm cười gật đầu, nói mấy câu mà những người khác đều không nhận được thông cảm. Thấy anh nói xong, mọi người đều thở phào.

Sau đó tiệc rượu bắt đầu, biểu diễn bắt đầu, tặng thưởng bắt đầu.

Bùi Địch Văn và các lãnh đạo ngồi một bàn, vừa ăn được vài món các lãnh đạo đã đứng lên kính rượu từng bàn. Giám đốc lớn tuổi uống rượu vang, Bùi Địch Văn uống nước hoa quả, những người khác uống rượu trắng. Tất cả đều là làm cho phải phép, mọi người cười ha ha đứng lên nâng chén nói mấy câu cảm ơn là xong.

Tối nay các lãnh đạo bình dị gần gũi hơn bình thường.

Đến bàn Thư Sướng, Bùi Địch Văn đứng phía sau Thư Sướng, cả người Thư Sướng cứng đờ. Anh lại lén cầm tay cô, vuốt vuốt lòng bàn tay cô.

Khụ khụ khụ khụ...

Thư Sướng vừa ăn một miếng cá liền ho sặc sụa. Cô kéo khăn ăn che miệng lại ho tiếp.

Bùi Địch Văn vội cầm cốc nước lên cho cô.

"Không sao chứ?" Anh hỏi, giọng khàn khàn.

Thư Sướng nhìn anh ta, lệ quang lấp lánh, cố trả lời một câu, "Không sao".

Ho hồi lâu, lại uống chút nước cuối cùng mới đỡ.

"Thấy lãnh đạo kính rượu nên cô ấy xúc động". Tạ Lâm trêu chọc, đột nhiên ngắt ra, giọng Tổng biên tập Bùi khàn khàn, không lẽ cốc của Thư Sướng... Chị ta lắc đầu thật mạnh, không thể.

Mọi người cười to, lại đi đến bàn tiếp theo.

Tiệc rượu kết thúc, mưa bên ngoài còn chưa ngớt. Mọi người rủ nhau đi tiếp, chờ ông già Noel tặng quà. Thư Sương cũng được mời, cô cười lắc đầu.

Tạ Lâm nhận một cuộc điện thoại thần bí, khi đồ ăn ngọt được mang lên, chị ta đột nhiên mắt tích không chào ai lấy một câu.

Thư Sương trở lại phòng làm việc, cầm túi xem điện thoại di động, có rất nhiều tin nhắn chúc phúc, phần lớn là trên mạng nhắn lại. An Dương và Thắng Nam cũng gửi cho cô. Khi An Dương về Thắng Nam đã lái xe đến sân bay đón, hai người không nói, Thư Sương cũng không hỏi chuyện của họ.

Cô cũng gửi mấy tin nhắn trả lời, nghe tiếng bước chân trên hành lang càng ngày càng thưa thớt, cô vội đeo túi chạy ra, vừa kịp bắt được thang máy xuống.

Trong thang máy có không ít người, mọi người cười nói chuyện ăn cơm vừa rồi, người nhận được phần thưởng thì tâm tình càng hưng phấn.

Thư Sương nhìn ngay thấy chiếc Continental Flying Spur đậu ở khu đỗ xe của lãnh đạo, cô đi qua bên cạnh nó đến chỗ chiếc Chery của mình mà không hề liếc ngang liếc dọc. Cửa xe vừa mở ra, cô suýt nữa sợ hãi kêu thành tiếng, không ngờ Bùi Địch Văn lại đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sau.

"Anh lên xe kiểu gì?" Cô hỏi kinh ngạc.

"Chìa khóa". Cổ họng vô cùng đau đớn, Bùi Địch Văn chỉ có thể quý lời như ngọc.

Thư Sướng sững sờ trước cửa xe, anh lấy chìa khóa xe cô ở đâu ra? Cái này tạm thời không truy cứu, "Anh không lái xe anh à?"

Cô hỏi câu hỏi thứ hai.

"Mấy ngày nay anh ngủ rất ít, lại cảm cúm, tinh thần không tốt, không nên lái xe".

Thư Sướng chậm rãi bước lên xe, ngồi xuống, tay cầm tay lái. Xem ra cô lại phải suy bại thành tài xế chuyên dụng của lãnh đạo rồi.

"Em đưa thẳng anh về Khế Viên?"

"Tùy, chỉ cần ở bên cạnh em". Anh đưa tay áp lên má cô, lòng bàn tay nóng bỏng, hơi sốt.

Mắt Thư Sướng đột nhiên tràn đầy nước mắt, cô cắn môi không cho tiếng nghẹn ngào thoát ra.

Anh than nhẹ một tiếng, từ ghế sau chuyển lên ghế phụ lái, vặn người quay sang ôm lấy cô, chưa được vài giây đã cảm thấy eo rất mỏi. Sau đó không ai nhúc nhích, anh dịu dàng hôn nước mắt trên mặt cô. Mỗi lần thở, hơi nóng đều phun lên cổ cô.

Thư Sướng nhắm mắt lại, nước mắt rơi nhanh hơn.

"Thư Sướng, đừng giận anh nữa được không?" Anh vỗ lưng cô, thì thầm.

"Em không giận". Không biết tại sao Thư Sướng lại cảm thấy thiếu tự tin. Có lúc không phải chỉ có tình yêu là đủ, cô còn cần có cảm giác an toàn như được đặt chân xuống đất chứ không phải lảng

lãng như trên mây nữa. Muốn có một tình yêu mà hai bên chênh lệch quá lớn thì phải có một trái tim mạnh mẽ.

"Thư Sướng", anh buông cô ra, vuốt mái tóc đã dài đến vai giúp cô, "Đàn ông đã đến tuổi này của anh thì cuộc sống trước đó tuyệt đối không phải một tờ giấy trắng phẳng phiu, tờ giấy đó sẽ có nội dung, có nếp nhăn, nhưng chính vì đã trải qua quá nhiều thứ nên mới biết thứ gì đáng quý trọng nhất. Em không được thiếu tự tin như vậy, anh đã nói với em, trong lòng anh, em đã quan trọng đến mức không có bất kì ai có thể thay thế rồi. Anh yêu em, cô bé ngọc ạ!"

"Địch Văn, em biết..." Giọng anh sần sật như tiếng giấy ráp ma sát với mặt gỗ, cô nghe mà thấy trái tim nhói đau, nhưng cô thật sự rất muốn được anh trấn an.

Bùi Địch Văn khẽ cười khổ, "Anh biết mấy hôm nay trong lòng em rất khó chịu, anh lại không thể nào ở lại Tân Giang được. Huyết áp ông nội anh quá cao dẫn tới xuất huyết não, may mà được cấp cứu kịp thời. Đợi đến lúc ông vừa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm là anh đã vội vã chạy về Tân Giang, muốn ở bên em trong đêm Noel. Ngày hai mươi sáu anh còn phải về nhà có chút việc nhưng anh sẽ cố gắng quay lại vào ngày ba mươi một để chúng ta cùng nhau đón năm mới đầu tiên của chúng ta. Thư Sướng, anh vẫn có một số chuyện phải giữ trong lòng, sợ nói ra sẽ tạo thành áp lực cho em. Cách thể hiện sự quý trọng đối với người nhà của anh chính là ở bên họ trong những ngày quan trọng. Anh muốn quan hệ của chúng ta không phải một tia lửa ngắn ngủi mà phải lâu dài hơn rất nhiều".

Trong khi nói một đoạn rất dài này, anh phải dừng lại mấy lần để vuốt cổ họng, vẻ mặt đau đớn.

Thư Sướng cúi đầu thở phào nhẹ nhõm nhưng nước mắt lại trào ra không thể dừng lại được. Khăn giấy trên xe đã dùng hết, cô chỉ có thể nhếch nhác dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Có lẽ thế này là đủ rồi. Đêm Noel mưa gió, anh bắt chấp đau ốm từ ngoài ngàn dặm chạy tới chỉ vì ở bên cô, chỉ để ở bên cô. Anh còn hứa sẽ ở bên cô mỗi ngày lễ lớn nhỏ sau này. Đây không phải tình yêu thì là thứ gì?

"Ôi, tại sao anh lại làm em khóc rồi?" Anh khẽ thở dài, dùng hai tay lau nước mắt cho cô, "Cô bé ngốc, tại sao em lại có những ý nghĩ quái gở đó? Nếu có người phụ nữ nào tốt như em thì anh cần gì phải chờ tới bây giờ?"

"Nhưng tại sao anh phải chờ ba năm mới nói với em những điều này?"

"Yêu một người cần phải có thời cơ, còn cần cả tôn trọng nữa. Không phải cứ thích là có thể tuyên bố với cả thế giới".

"Ơ?" Cô không rõ ràng cho lắm.

"Sau này dần dần em sẽ hiểu. Thư Sướng, chúng ta về thôi! Anh thật sự không chịu được nữa rồi". Anh từ từ nhắm mắt lại mệt mỏi dựa vào lưng ghế, một tay đặt trên đùi cô.

Cô lưu luyến nhìn anh rồi khởi động xe. Đường từ tòa soạn báo về Khế Viên cũng không xa nhưng cô lại lái rất lâu mới về đến nơi, dường như đây là một hành trình hạnh phúc, cô không muốn đi đến đích quá nhanh.

Xe dừng lại, cô quay người sang nhìn anh. Anh đã ngủ, vì cảm cúm, ngạt mũi nên anh không thể không thở bằng miệng, tiếng ngáy

hơi nặng nề, mấy sợi tóc xõa xuống trán, không còn tỏ ra lạnh lùng như mọi ngày.

Cô cúi xuống dựa vào tay lái ngẩn ngơ nhìn anh rất lâu mà không nổi đánh thức anh dậy.

Còn gì phải nghi ngờ chứ? Cô thầm hỏi chính mình, lúc này trong lòng cô cảm thấy rất yên bình.

Bùi Địch Văn uống mấy viên thuốc cảm rồi lên giường ngủ. Cô không ngủ mà mặc một chiếc áo lông vào nấu cháo cho anh trong gian bếp sáng sủa sạch sẽ. Cô đã để ý, cả buổi tối anh chỉ uống chút nước hoa quả, cứ uống một ngụm lại nhíu mày một chút, những thứ khác anh không hề động vào.

Cô nấu cháo rất đặc, ngâm cả nồi cháo trong nước lạnh đến khi âm ấm mới múc nửa bát đi tới bên giường đánh thức anh dậy. Anh vẫn nhắm mắt nằm dựa vào đầu giường để cô bón từng miếng hết bát cháo, đột nhiên anh mở miệng hỏi, "Còn nữa không?"

Cô lại bón cho anh một bát lớn, lúc ăn xong thì áo ngủ cũng đã ướt đầm. Ra mồ hôi được thì tốt, cô bảo anh thay quần áo, chờ anh ngủ say rồi mới tắt đèn về phòng ngủ dành cho khách thiếp đi.

Lúc nằm xuống cô nhìn thời gian, đã hai giờ sáng rồi!

Vừa ngủ chập chờn được một lúc thì cô cảm thấy chiếc đệm trằm xuống, bên hông có thêm một cánh tay, "Giáng sinh vui vẻ, Thư Sướng!" Giọng anh đã đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn rất khàn.

Cô mở mắt ra, lập tức nhìn thấy cặp cốc đôi đặt trên tủ đầu giường, cô cười, "Đúng là anh mạo danh nhận cốc của em thật!"

"Không kịp mua quà nên đành phải như thế". Trên hai chiếc cốc tình nhân có in những đóa hoa mai màu đỏ tươi, tỏ ra cực kì rực rỡ trên nền gốm trơn bóng trắng như tuyết.

"Thế của anh đâu?" Cô xoay người dựa vào trong lòng anh, sờ sờ trán anh, không còn nóng nữa.

"Một mình em định uống cả hai cốc à?" Anh hỏi ngược lại.

Cô cười to, ấn má anh ta, "Ngay cả việc này mà anh cũng tiết kiệm cho tòa soạn! Em có thể dùng một cốc uống cà phê, một cốc uống trà!"

"Không được, làm người phải chuyên tâm, bất kể là ngọt hay là đắng, là chua hay là cay cũng đều phải chứa hết".

"Địch Văn..." Cô ngắt ra.

"Nếu anh lây bệnh cảm cúm cho em thì em có trách anh không?"

Gần trong gang tấc, cô thấy rõ đôi mắt sâu thẳm của anh lấp lánh, cái bóng nhỏ xíu của cô trong đó cũng lấp lánh theo.

"Hình như... em chưa đánh răng". Lí do của cô yếu ớt không chịu được một đòn.

"Anh cũng chưa..."

Anh cười, từ từ áp vào gần, ngậm đôi môi đang run nhè nhẹ của cô, nhắm mắt lại, dùng cảm quan nhẹ nhàng cảm nhận, chậm rãi khắc họa.

Cô ngoan ngoãn ôm chặt thân thể anh, đó là câu trả lời dịu dàng nhất của cô.

Một hôn rất dài, dài như vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Cô biến thành một miếng sô cô la, từ từ hòa tan trong miệng anh trở thành một khối dung dịch ngọt ngào.

Giáng sinh, mưa đã ngừng nhưng trời vẫn âm u. Hai người bọn họ không ra ngoài mà chỉ ở nhà xem mấy bộ phim kinh điển của Hollywood và nghe vài bản nhạc. Cả ngày cô và anh chỉ ăn cháo loãng.

Ngày hai mươi sáu là chủ nhật, anh gần như đã khỏi hẳn cảm cúm, có điều sắc mặt hơi vàng. Cô lái xe đưa anh đến sân bay, anh bay chuyến Tân Giang - Thượng Hải rồi từ Thượng Hải bay tiếp đến Hồng Kông.

Nhà anh ở Hồng Kông là một đại gia đình, tứ đại đồng đường, anh là cháu trưởng. Lúc đợi máy bay anh nói với cô như vậy.

Từ sân bay về cô vẫn cân nhắc tứ đại đồng đường là từ đời nào đến đời nào, ông nội, bố mẹ, anh em, còn một đời là... cháu? Ờ, chẳng lẽ em trai hoặc em gái Bùi Địch Văn đã lập gia đình sinh con trước anh?

Thứ hai lại tiếp tục đi làm, vì năm mới sắp đến gần nên mọi người cũng phân tán tinh thần, không mấy người có thể tập trung tinh lực vào công việc. Thư Sướng không nhận được nhiệm vụ phỏng vấn, đến hội nghị thường lệ của phóng viên một tháng một lần, nội dung kế hoạch tháng sau của cô rất nhạt nhẽo, đó là vì cô căn bản không có tâm tư chuẩn bị, cô đang đếm thời gian chờ Bùi Địch Văn về.

Đến giờ nghỉ trưa, quá nhàm chán, cô chạy lên tìm Mạc Tiểu nói chuyện.

Mạc Tiểu hôm nay nhàn hạ hiếm thấy, bà đang đọc một quyển sách hướng dẫn đan len. Thấy Thư Sướng, bà lại mở ngăn kéo tìm kẹo. Lần này Thư Sướng không từ chối, cô mỉm cười nhận lấy rồi kéo ghế tới ngồi gần bà ta.

"Thư kí Mạc, cô cũng thích ăn kẹo này à?"

Mạc Tiểu lắc đầu, "Tôi dễ béo lắm nên không dám ăn. Đây là kẹo Tổng biên tập Bùi mỗi tháng mua một gói cho tôi tiếp khách. Có điều hình như chỉ có một mình cô ăn, những người khác không ai động vào".

Tốc độ nhai của Thư Sướng chậm lại, cô ngòai thẳng người lên, "Đây là kẹo Tổng biên tập Bùi mua?"

"Ờ, khoảng hai năm rồi, ngày mùng một đầu tháng nào anh ta cũng đưa cho tôi".

Thư Sướng cười ngọt ngào, trong lòng rất ấm áp.

"Thư kí Mạc, hình như Tổng biên tập Bùi rất chu đáo". Mắt cô sáng lên, giọng nói bất giác trở nên dịu dàng.

"Ờ, anh ta là một người đàn ông kiệt xuất".

Thư Sướng đưa tay nâng cằm, hỏi rất tò mò, "Nếu con gái cô gặp một người đàn ông như vậy thì cô có cảm thấy vui vẻ không?"

Mạc Tiểu lắc đầu, "Không, tôi sẽ không đồng ý cho con gái tôi qua lại với một người đàn ông như vậy".

"Vì sao?"

Mạc Tiểu nương mày, "Bởi vì không thể có kết quả".

"Tại sao cô biết không có kết quả?"

Mạc Tiểu đang định trả lời thì chuông điện thoại vang lên, đó là Giám đốc tòa soạn gọi tới bảo Mạc Tiểu đến văn phòng ông ta có việc, Thư Sướng đành phải cáo từ. Cô cảm thấy sự phụ mình và Mạc Tiểu đều bị bề ngoài lạnh lùng có mang mùi quý tộc của Bùi Dịch Văn lừa bịp, thực ra nếu ở bên anh sẽ biết được anh yêu là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Hôm nay là ngày cuối cùng Đàm Tiểu Khả đi làm trước khi nghỉ cưới, cô ta đi nhắc tất cả các phòng làm việc nhớ đến dự lễ cưới mình. Lúc cô ta đến Phòng pháp trị thì Thư Sướng đã đi ra cửa hàng điện thoại di động gần tòa soạn để mua sạc điện thoại vì cô không biết đã ném cái sạc đang dùng ở chỗ nào. Khi trở về, cô nhìn thấy Dương Phàm đứng trong đại sảnh tòa soạn, hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt âm trầm.

Thư Sướng muốn quay đầu rời đi theo bản năng, sau đó lại nghĩ, người ta tự nhiên thoải mái như vậy thì việc gì mình phải tránh trước tránh sau. Vì vậy cô ngẩng đầu thản nhiên gạt đầu nhìn Dương Phàm.

"Đợi bà xã anh à?" Cô bấm nút gọi thang máy, thang máy đang từ tầng mười sáu đi xuống.

Dương Phàm ừ một tiếng rồi nhìn Thư Sướng chăm chăm như đói khát.

"Xướng Xướng, em vẫn ổn chứ?"

Thư Sướng nhún vai, "Chưa bao giờ ổn hơn lúc này".

Dương Phàm nặn ra một nụ cười, "Anh có thể thấy điều đó. Nhưng anh thì... không ổn".

Thư Sướng không nói tiếp, cô nhìn thang máy, con số hiển thị vị trí thang máy giảm dần giảm dần.

"Xướng Xướng, nếu bây giờ anh... và em cùng rời khỏi Tân Giang, đi xa, rất xa, xa nhất có thể... Thì em có sẵn lòng không?"
Dương Phàm lầy dững khí hỏi.

Thư Sướng cười nhìn anh ta, "Anh nói xem?"

Hai vai rũ xuống, Dương Phàm lập tức như một quả bóng xì hơi.

Tiếng chuông báo vang lên, cửa thang máy mở ra. Đàm Tiểu Khả cười dịu dàng bước ra, "Ông xã, chờ em có sốt ruột không? Thư tử..." Nhìn thấy Thư Sướng, cô ta hít một hơi, cảnh giác hỏi, "Hai người đang nói chuyện gì thế?"

Thư Sướng đi thẳng vào thang máy, đóng cửa lại đi lên mà không thèm nhìn cô ta.

Cô nghe thấy Dương Phàm nói, "Chỉ chào hỏi thôi".

"Em không tin, ánh mắt anh nhìn cô ta là lạ". Giọng Đàm Tiểu Khả hơi nghẹn ngào.

Thư Sướng nhếch miệng muốn cười nhưng không thành công.

Chớp mắt đã đến ngày ba một, Thư Sướng vừa bước xuống giường vừa mỉm cười. Tối qua trò chuyện với Bùi Địch Văn, anh nói

với cô số hiệu chuyến bay, có lẽ hơn bốn giờ chiều sẽ tới Tân Giang.

Vừa rửa mặt cô vừa suy nghĩ xem phải bịa ra lí do gì để ngày mai không phải đi tắm suối nước nóng cùng bố mẹ. Vừa ngồi vào bàn ăn đã thấy Vu Phân thở dài nói với cô, "Hôm nay Ninh Trí phải đi công tác, kế hoạch đi suối nước nóng phải thay đổi. Cũng may thời tiết vừa lạnh đột ngột, ngày mai chúng ta ở nhà vậy!"

Giọng Vu Phân hết sức thận trọng, dường như cho rằng cô là một con búp bê bằng thủy tinh có thể vỡ bất cứ lúc nào. Thư Sướng cười cười, trong lòng như trút được gánh nặng, "Vậy con đi dạo phố".

"Ờ, thế con rủ Thăng Nam cùng đi nhé!"

Thư Sướng gật đầu.

Đến tòa soạn cô và Tạ Lâm cùng đi vào thang máy. Tạ Lâm cứ nháy mắt với cô như có chuyện gì đó cần nói, cửa thang máy vừa mở ra Tạ Lâm đã kéo Thư Sướng đến chỗ cầu thang bộ, nói rất thần bí, "Biết không, tối qua cô ả Kiều Kiều kia tự sát rồi".

"Người dẫn chương trình ấy à?" Thư Sướng nhíu mày, một gương mặt xinh đẹp hiện lên trong đầu.

"Ờ, cắt động mạch tự sát trong phòng thay quần áo. May mà phát hiện sớm nên đã cứu kịp".

"Phóng viên mảng giải trí có biết không?"

Tạ Lâm nhìn cô với vẻ xem thường, "Em đúng là đồ ngớ ngẩn. Đài truyền hình người ta lại để loại bê bối này truyền ra ngoài sao?"

"Chị lại gặp Vu Ba rồi à?" Thư Sướng nhìn Tạ Lâm rồi lập tức kết luận.

"Thì sao? Cậu ta chưa lấy vợ, chị chưa có chồng, gặp nhau là chuyện quá bình thường. Em không phải lên mặt giáo huấn, cẩn thận không chị trở mặt đấy!"

Thư Sướng thở dài, "Thôi được rồi, em không nói. Dù sao người thua thiệt cũng không phải em".

"Em ở cùng bố mẹ, lại còn trẻ, làm gì có cơ hội mà thua thiệt! Em đừng nói lung tung chuyện của Kiều Kiều với người ngoài nhé, nghe nói là tự tử vì tình, người đàn ông cô ta yêu thích một phụ nữ khác nên đòi chia tay cô ta. Xướng Xướng, một người phụ nữ hoàn mỹ như cô ta mà cũng bị đá, chị thiệt thòi chút xíu như thế này thì đã là gì".

"AQ sống lại rồi à?" Thư Sướng bật cười khi nghe Tạ Lâm nói vậy, "Chị cho rằng phụ nữ hoàn mỹ sẽ nhất định có thể lấy được đàn ông hoàn mỹ à?"

"Nhưng bất kể là phụ nữ kiểu gì thì cũng đều mong chờ có thể lấy được một người đàn ông hoàn mỹ, đây là chân lí. Chị rất tò mò không biết sau này em sẽ bị một người đàn ông như thế nào chinh phục".

"Em... Em nghe điện thoại một chút". Thư Sướng nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên trong túi xách, cô lấy ra xem và đổ mắt, chính là điện thoại của người đàn ông chinh phục được cô".

Trong gió lạnh thảng chập, cây nhãn ven đường vẫn cố gắng giữ được màu xanh. Bùi Địch Văn đứng dưới gốc cây, mặc áo khoác

màu nâu nhạt dài đến gối, quàng khăn màu xám đậm, khí chất càng tỏ ra tôn quý và tao nhã.

Thư Sướng nheo mắt nhìn anh chăm chú. Không phải lúc này anh đang ở trên chuyến bay từ Hồng Kông đến Thượng Hải sao?

"Sao ngẩn ra thế?" Bùi Địch Văn chờ mãi không thấy cô đi tới nên đành phải chạy qua đường cái tới trước mặt cô. Mấy đồng nghiệp trong tòa soạn đi ra nhìn thấy hai người liền trao đổi ánh mắt với nhau rồi cung kính chào Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn gật đầu, thần thái nhã nhặn tự nhiên.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4

"Sao anh lại ở đây?" Lúc này cơ bản Thư Sướng không hề nghĩ gì đến việc sẽ bị đồng nghiệp bán ra tán vào, cô đang quá mức vui mừng.

Bùi Địch Văn nói, "Đột nhiên anh nhớ đến một tấm thiệp mời đặt trên bàn anh mấy ngày hôm trước". Một người phụ nữ có độ lượng đến mấy thì cũng không thể tỏ ra bình thường trong ngày cưới của người yêu cũ. Anh vui mừng vì mình đã nhớ ra, cô gái quật cường này chưa từng lộ ra một chút chua xót trong lòng trước mặt anh bao giờ.

"Anh về gấp để dự lễ cưới của họ à?" Trái tim cô như rơi xuống đáy vực.

"Sao em ngốc thế, chẳng hiểu anh gì cả". Anh cốc lên trán cô, mỉm cười. Anh đã khỏi hẳn, đôi mắt sáng rực, tiếng nói trầm trầm, "Đi thôi!"

"Đi đâu?" Cô vẫn còn đang chìm trong thất vọng.

"Đi làm mấy chuyện ngu ngốc cùng em như những người yêu nhau vẫn thường làm trong đêm trước năm mới".

Cô ngơ ngẩn ngẩng đầu lên, "Anh lo lắng cho em à?"

"Tất nhiên, anh sợ em nghĩ đến một người đàn ông khác cả ngày". Anh nhếch miệng cười tự giễu.

Cô cúi đầu đưa tay nhét vào lòng bàn tay anh, nhỏ giọng nói, "Không cần phải thế. Thật sự, em đã rũ bỏ được tất cả, ở chỗ này chỉ có anh", cô đặt tay lên vị trí trái tim, không thèm để ý đến ánh mắt các đồng nghiệp đi ra đi vào.

Nếu bạn thật sự yêu một người, bạn sẽ khao khát có thể phơi bày tất cả hạnh phúc của bạn dưới ánh mặt trời.

Trong ba năm yêu Dương Phàm, cô không để Dương Phàm tới đón cô, không đề cập tới Dương Phàm trước mặt đồng nghiệp bao giờ. Có phải cũng vì thế nên mới có kết quả hôm nay?

Tình yêu không có kết quả này không chỉ là lỗi của Dương Phàm, cô cũng có những chỗ không đúng. Thụ thái rồi, giải thoát rồi, cô có thể vui vẻ chấp nhận việc Dương Phàm lập gia đình, có thể bình tĩnh chúc phúc anh ta. Bởi vì đã trải qua mối tình với anh ta nên cô mới cảm nhận được lúc này mình được yêu quý đến mức nào.

Người đàn ông trước mặt này tốt đến mức lúc nào cũng khiến cô cảm động muốn khóc.

Bùi Địch Văn là Tổng biên tập của cô, cô là phóng viên của anh, nhưng đồng thời anh cũng là một người đàn ông, cô là một phụ nữ, hai người yêu nhau, chuyện này không có gì sai. Có gì phải che giấu? Người có bản lĩnh sẽ đứng vững được với sức mạnh của chính mình, người không có bản lĩnh thì nâng đỡ đến mấy cũng không thể đứng vững được. Cô có được hôm nay là nhờ vào sự nỗ lực của chính mình, rồi đến một ngày khi cô và anh tu thành chính quả thì tất nhiên sẽ phải nắm tay nhau đi tới trước mặt mọi người.

Vậy thì từ giờ trở đi cứ yêu nhau quang minh chính đại đi!

"Nghe em nói như vậy anh thấy nửa đêm bay liền hai chuyến cũng đáng". Bàn tay thon dài của anh nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn mềm mại của cô.

"Tổng biên tập Bùi", vẻ mặt cô đột nhiên nghiêm túc, "Hôm nay em có thể trốn việc không?"

Bùi Địch Văn cau mày, "Thỉnh thoảng thì không sao, nhưng không được trở thành thói quen".

Cô liên tục gật đầu, hai người nhìn nhau cười.

Cô đến bãi đỗ xe lái chiếc Chery ra, anh đặt hành lí lên xe, hai người đi ăn cơm trưa. Ăn trưa xong, buổi chiều hai người đi xem phim. Đứng ở cửa rạp, cô cầm áo khoác của anh nhìn anh chen trong đám người mua vé, mua bỏng ngô, mua trà sữa. Một ngày trước năm mới, rạp chiếu phim toàn là các đôi tình nhân, anh chen vào mua vé một mình nên rất nổi bật, rất nhiều cô bé nhìn anh với ánh mắt nóng rực.

"Biết không, thực ra anh rất có sức hấp dẫn". Cô nhận lấy trà sữa và nói đùa với anh.

Anh ta đưa bỏng ngô cho cô, "Hai mươi năm trước anh đã biết rồi".

"Ồ", Thư Sướng cho bỏng ngô vào miệng, "Địch Văn, anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Bùi Địch Văn dụi dụi nhìn cô, "Bây giờ mới nhớ tới vấn đề này có phải đã muộn rồi không?"

"Không muộn! Nói đi, anh bao nhiêu tuổi rồi? Để cho công bằng, em sẽ nói trước. Năm nay em hai mươi lể sáu, sinh nhật ngày mùng một tháng sáu".

Hai người đi vào rạp chiếu phim, ngồi xuống chỗ ngồi rộng rãi mềm mại. Anh đặt đồ ăn vặt trong tay xuống, chuyển sang cầm tay cô, "Em muốn anh bao nhiêu tuổi?"

Thư Sướng nghiêng đầu, hàng mi dài chớp chớp, "Tuổi chỉ là một con số, bao nhiêu tuổi cũng được, chỉ cần là anh".

"Vậy em còn hỏi làm gì? Chẳng lẽ đã chuẩn bị tinh thần đi đăng kí với anh rồi à?" Anh trêu chọc.

"Anh thật là xảo quyệt", cô đỏ mặt, biết có hỏi cũng không ra kết quả, thầm nghĩ chắc là anh lớn hơn cô nhiều nên sợ nói ra sẽ khiến cô có áp lực. Thực ra cô thật sự không quan tâm. Yêu nhau là tốt rồi! Tuổi không phải vấn đề, chiều cao không phải khoảng cách.

Anh cười, kéo tay cô lên hôn, "May mà gặp em ở tuổi này, nếu sớm mười năm thì chắc là anh còn không dám nghĩ". Mười năm trước cô vẫn là một nữ sinh mặc đồng phục còn anh đã sắp đến tuổi nhi lập rồi, khoảng cách thế hệ quá lớn. Tiểu nữ sinh đều thích tiểu nam sinh ngây thơ đẹp trai, đã chìm là chìm rất sâu, gặp loại đàn ông như anh đám nữ sinh đều sẽ trách xa, nếu không tránh được thì đành chào một câu cung kính: Cháu chào chú!

"Mười năm trước thì em sẽ không thích anh thật". Phim bắt đầu, Thư Sướng thấy trên màn hình xuất hiện biểu tượng của hãng phim 20th Century Fox, "Khi đó em thầm mến một nam sinh".

"Sau đó thế nào?"

"Sau đó anh ta lặn mất, gần đây mới lại nổi lên". Cô dần bị bộ phim hấp dẫn nên không nói gì nữa.

Anh cau mày, đây là lần đầu tiên nghe cô nói đến người này, có điều đã mười năm rồi, tất cả đều không còn dấu vết.

Xem phim xong đi ra, hai người đến quán vỉa hè uống trà chiều, ăn mấy thứ đồ ăn vặt, nắm tay trò chuyện bốn mắt nhìn nhau. Sau đó đi dạo phố tiếp đến lúc mỗi chân, anh mua được một chiếc cà vạt, cô mua được một chiếc kim cài áo hình bướm bướm gắn đá quý, người nọ trả tiền cho người kia, xem như quà năm mới hai người tặng nhau lần đầu tiên!

Buổi chiều ăn no, đến tối Thư Sướng cảm thấy không ăn nổi nữa liền nói muốn về nghỉ ngơi. Cô lén nhìn tơ máu trong mắt Bùi Địch Văn, cảm thấy rất không ổn.

Hai người lái xe về Khế Viên. Đêm trước năm mới, đường tắc kinh khủng, xe phải nhích từng tí một, gặp một đèn đỏ là phải chờ gần mười phút mới qua được. Trước một khách sạn bốn sao, Thư Sướng tình cờ quay đầu sang nhìn và thấy Dương Phàm cùng Đàm Tiểu Khả đứng trên bậc thềm thảo luận gì đó với một người có vẻ là quản lý khách sạn. Phía sau bọn họ có một tấm biển màu đỏ thẫm, trên đó viết: Chúc mừng hạnh phúc chú rể Dương Phàm và cô dâu Đàm Tiểu Khả.

Cô còn thấy rõ pháo hoa đột nhiên sáng rực trên bầu trời, đủ mọi màu sắc, đủ mọi hình dạng, cực kì rực rỡ.

Người đi đường tới tấp ngẩng đầu hưng phấn hò reo.

Đàm Tiểu Khả cười duyên nhào vào trong lòng Dương Phàm, Dương Phàm bịt tai giúp cô ta.

Tâm tình trở nên buồn bã, sợ Bùi Địch Văn nhận ra, cô vội quay đầu chần chú nhìn xe cộ phía trước từ từ nhích lên.

Cuối cùng chiếc Chery cũng thoát ra được khỏi dòng xe cộ chạy vào con đường lớn rộng thênh thang dẫn tới Khế Viên.

Lúc này điện thoại của Ninh Trí gọi tới, rất kiên nhẫn đến tận lúc cô dừng xe lại nghe máy. Trong vòng mười phút anh ta đã gọi đủ ba cuộc.

"A lô, Ninh Trí à?"

"Thư Thư, xin lỗi, anh có việc đột xuất phải đi công tác, lúc về sẽ đền cho em. Tối nay em đi cùng Thắng Nam à?" Âm thanh của Ninh Trí rất rõ ràng, không gian trong xe lại kín, Bùi Địch Văn bên cạnh cũng nghe rất rõ.

Thư Sướng vẫn thản nhiên, cô trả lời tự nhiên không cần suy nghĩ, "Em đi cùng một người bạn".

"Bạn trai?" Âm cuối của Ninh Trí lên cao tỏ ý vui đùa.

"Đúng vậy!"

"Nói dối như thật ấy nhỉ, vẫn cứng đầu như khi còn bé. Được rồi, lúc về anh sẽ mang đặc sản về cho em rồi cùng đi tắm suối nước nóng, uống canh cá. Đừng ở bên ngoài muộn quá, anh sẽ gọi điện kiểm tra đấy". Ninh Trí vui vẻ gác máy.

Cô nắm điện thoại, do dự một hồi lâu rồi mới quay sang, Bùi Địch Văn cười hiền từ.

"Chính là... người đã lặn mất đó". Cô không biết anh có hiểu làm không nhưng vẫn ngoan ngoãn giải thích.

Anh áp tới, trán chạm vào đầu cô, đôi mắt đen như mực sáng lên như có nước. Anh thì thầm khen ngợi, "Anh ta lặn giỏi nhỉ. Ninh Trí à? Nghe quen quen".

Thư Sướng cắn môi, "Anh ta cũng chính là Tổng giám đốc Ninh mà chúng ta đã nói đến lúc ở sân bay Tiêu Sơn".

"Ờ!" Anh gạt đầu gợi ý cô tiếp tục lái xe, tay từ từ nhét vào túi áo khoác.

Cô thắm thỏm nhìn trộm anh, khuôn mặt bình tĩnh của anh lại khiến cô hơi hoảng hốt, tự nhiên cô cảm thấy mệt mỏi.

Lúc lên tầng, anh xách hành lí, cô đi theo phía sau như một cái đuôi.

Cửa vừa mở ra, không đợi anh bật đèn cô đã nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau, dán tay lên bộ ngực nhấp nhô của anh. Chiếc áo khoác bằng lông cừu mềm mại mang hơi thở đặc trưng của anh, cô hít thật sâu.

"Địch Văn..." Thật sự không biết nói gì cho phải, cô chỉ muốn gọi tên anh như vậy, vì anh đã bay về sớm với cô, vì hình ảnh Dương Phàm và Đàm Tiểu Khả, vì pháo hoa đầy trời, vì cuộc điện thoại Ninh Trí gọi tới. Cô không muốn suy nghĩ đến tất cả những thứ này, chỉ có ôm chặt anh mới là quan trọng nhất.

Không biết bàn tay trắng muốt của cô đã cởi cúc áo khoác anh ra từ khi nào rồi len xuống dưới vạt áo vuốt ve từ trên ngực xuống đến bụng anh, bàn tay vạch thành một hình cung hoàn mỹ.

Bùi Địch Văn ngỡ ngàng, từ từ xoay người, cô kiễng chân hôn lên môi anh.

Không phải lần đầu tiên, nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động như thế. Cái lưỡi mềm mại của cô lách vào khoang miệng anh, quấn lấy lưỡi anh trên chọc, bàn tay lách xuống bên dưới áo len vuốt ve thân thể rắn chắc của anh. Máu trong người anh sôi trào, đầu óc trở nên trống rỗng, thân thể làm ra phản ứng trước cả ý thức, dường như có một ngọn lửa bùng lên trong lòng. Hai người trao đổi một nụ hôn dài và nóng bỏng, những ngón tay nôn nóng tìm đến để đan vào nhau.

"Thư Sướng", Bùi Địch Văn hít thật sâu, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, anh giữ tay cô lại, cưỡng chế dục vọng cuộn trào như sóng sau liền sóng trước, "Để anh đóng cửa đã".

Cửa vẫn mở, điều hòa chưa bật, trong phòng khách xấp xỉ không độ. Nơi này thật sự không thích hợp để tận tình hoan ái.

Thư Sướng giật mình xấu hổ, cả người co trong lòng anh.

Anh chỉ buông cô ra một lát để đóng cửa lại, điều hòa được bật lên nấc cao nhất, vẫn không bật đèn lên. Sau đó anh lao tới bế cô lên đi thẳng vào phòng ngủ. Vừa chạm vào ga trải giường lạnh buốt, hai người đều thở nhẹ một tiếng.

Cô nhìn anh chằm chằm, đôi mắt như phủ một lớp sương mù vì ham muốn đẹp đẽ như muốn hút hồn người khác.

Anh điên cuồng kích động hôn cô, cời bỏ ràng buộc cuối cùng giữa hai người. Trong không khí ảm đạm, cô nhỏ giọng kêu tên anh, như khẩn cầu, lại như khuyến khích.

Anh nhắm mắt lại, khẽ kêu một tiếng và đi thật sâu vào cô.

Lập tức khoái cảm như dung nham nóng bỏng và mãnh liệt tràn ngập mỗi đầu dây thần kinh. Những ngón tay thon dài của anh khép lại đỡ lấy lưng cô, ngồi dậy tận tình rong ruổi trong thế giới cô dành riêng cho anh.

Không biết là mồ hôi của ai làm đêm ướt nhẹp, không biết là tiếng thở dốc của ai làm trái tim đập loạn.

Hai người bồng bênh trên mây trong tiếng rên rỉ không kiềm chế được của Thư Sương. Dường như sự nhiệt tình này đã lấy mất toàn bộ sức mạnh của cô, cô thất thần nằm rũ trên người anh, anh nâng mặt cô lên hôn, có thể nhìn thấy ánh sáng nhu hòa lưu chuyển trong mắt cô.

Ánh sao lưu luyến, bóng đêm triền miên.

Mặt trăng kéo một đám mây tới ngượng ngùng che khuất ánh sáng của mình.

Cô dựa vào trong lòng anh, mệt mỏi nhắm mắt lại, đặt chân bên hông anh tạo thành một tư thế cực kì thân mật.

Ngoài cửa sổ, tiếng pháo hoa mừng năm mới không dứt bên tai.

Cô kêu một tiếng mệt mỏi rồi chìm vào giấc ngủ trầm lắng.

Tia sáng đầu tiên ló ra từ phương Đông, cô bị động tĩnh phía sau đánh thức, mơ mơ màng màng cảm thấy cánh tay anh ôm lấy ngang eo mình kéo lại. Mặc dù chưa tỉnh hẳn nhưng cô vẫn cảm thấy sự cứng rắn của anh.

"Địch Văn..." Cô khẽ rên rỉ.

Phía sau không có bất cứ âm thanh gì.

Anh chỉ ôm chặt cô, kéo cô lại sát người mình rồi dịu dàng đi vào cô.

Không cuồng phong bão táp như tối qua, lúc này anh chỉ nhẹ nhàng, thông thả và kiềm chế, không có cảm xúc như lửa, không có tốc độ như điện nhưng lại dịu dàng làm trái tim tan chảy. Cô ngoan ngoãn dựa vào trong lòng anh, nhẹ nhàng phối hợp với mỗi động tác của anh.

"Xương Xương, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra em cũng phải cho anh cơ hội, không được từ bỏ dễ dàng, được không?" Nhẹ nhàng va đập, nhẹ nhàng đòi hỏi, anh ghé sát tai cô thì thầm yêu cầu, lời nói như chạm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng cô.

"Địch Văn, sẽ không có ngày đó". Từ trước tới giờ cô luôn cho rằng cô mới là người suy tính thiệt hơn.

Khoái cảm trong cơ thể dần dần tích lũy, càng ngày càng căng phồng. Anh không khởi nhanh hơn, dẫn dắt cô lại một lần lên đến đỉnh điểm.

Hình như cả khi còn trẻ trung anh cũng chưa từng có cảm xúc đến quên hết mọi thứ xung quanh như bây giờ.

Mùa xuân ba năm trước đây, anh vừa tới Tân Giang. Dưới ánh nắng xuân ấm áp, anh nhìn thấy cô dắt một người đàn ông thiếu năng cao lớn đứng trước cửa hàng McDonald, dịu dàng nhìn người đàn ông đó ăn từng miếng kem dâu. Anh ngồi trong xe nhìn rất lâu, trên gương mặt cô có sự dịu dàng của một cô gái nhưng lại tỏa ra tình mẹ mãnh liệt. Đột nhiên anh rất cảm động, một cảm giác anh cho rằng đã khô kiệt không thể hồi sinh lại từ từ tràn ngập trong lòng. Anh vẫn nghĩ, được một người phụ nữ như vậy yêu thương sẽ là một cảm giác như thế nào?

Cô thở gấp rồi mềm nhũn trong lòng anh, chưa mở mắt ra đã lại ngủ tiếp như một con mèo con đáng yêu.

Anh chiều chuộng ôm lấy cô, thân thể cô mềm mại và ấm áp.

Được một người phụ nữ như vậy yêu thương là hạnh phúc đến tột cùng.

Đang ngủ say đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức là một cảm giác rất đáng sợ, hoảng sợ mở mắt ra, tim đập thình thịch, hoảng sợ nhìn quanh khắp nơi không rõ âm thanh phát ra từ đâu, cũng không biết bây giờ là ban ngày hay là đêm tối, mình đang ở nơi nào.

Thư Sướng ôm ngực thở dốc nhìn trần nhà xa lạ, nhìn ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa sổ rồi nhìn tới nụ cười trên gương mặt đẹp trai bên gối, cô nháy mắt liên tục.

"Điện thoại của em đấy!" Bùi Địch Văn vỗ vỗ vai cô, lật chăn chạy đi lấy điện thoại di động trong túi xách của cô.

Tiếng chuông như gọi hồn càng kêu càng gấp gáp.

"A lô!" Giọng Thư Sướng vẫn run run vì kinh động.

"Cái gì thế? Bạn vẫn còn đang trên giường à?" Âm thanh vang vang của Thắng Nam truyền qua làn sóng điện thoại vang tới trong phòng.

Thư Sướng liếm đôi môi khô khốc, chậm rãi ngồi xuống lầu bầu, "Hình như thế. Bạn có việc gì à?"

"Bạn hỏi tớ có việc gì không? Không ngờ bạn lại còn hỏi tớ có việc gì không!" Âm lượng của Thắng Nam lập tức nâng lên cao vút như sĩ quan quát binh lính, Thư Sướng nhăn mặt, không thể không đưa điện thoại cách xa tai một chút, "Sáng sớm mẹ bạn gọi điện thoại cho tớ dò hỏi tâm tình bạn thế nào, có khóc thảm hay không, còn nhờ tớ dẫn bạn ra ngoài đi dạo, mua đồ ăn ngon cho bạn nữa. Tớ cầm điện thoại như một con ngốc, chỉ dám ậm ờ không dám nói gì khác. Tất cả mọi người đều đang lo bạn nghĩ quần nhảy sông nhảy lầu gì đó. Bạn được lắm, ngủ đến bây giờ mới thềm dậy. Xướng Xướng, một tiếng sau tớ đợi bạn ở quán Giang Thiên Nhất Sắc, nếu bạn dám đến muộn một giây thì tớ sẽ giết không tha".

"Thắng Nam..." Thư Sướng còn chưa kịp nói thì Thắng Nam đã giận dữ gác điện thoại.

Thư Sướng nhăn nhó cúi đầu xem giờ, điên rồi, sắp mười giờ rồi, cô quay lại nhìn Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn đang nhặt quần áo vương vãi khắp nền nhà sau cơn điên cuồng tối qua lên, Thư Sướng bỗng dựng đở mắt.

"Địch Văn, em... phải ra ngoài một lát". Nhìn khóe miệng tự phụ của anh lúc này tỏ ra mệt mỏi, cái cảm nhũn nhụi giờ lắm lắm rồi,

trái tim cô không khỏi trở nên êm dịu yên bình, thật không nỡ ra ngoài từ sáng sớm như vậy, nhưng cô nào dám đắc tội đại đội trưởng Mục!

"Ờ, một tiếng đủ để chúng ta rửa mặt, ăn một bữa sáng đơn giản, không cần vội". Bùi Địch Văn nháy mắt trêu cô.

"Chúng ta? Địch Văn, anh định đi cùng em?"

"Anh cạo râu xong chắc cũng không khiến em quá mất mặt!" Bùi Địch Văn xoa mặt cười đùa.

"Sao lại mất mặt được?" Ngón tay cô vẽ vòng tròn trên vỏ chăn, trong lòng hết sức vui mừng. Thắng Nam là bạn tốt nhất của cô, đương nhiên Thư Sướng muốn để Thắng Nam nhìn thấy lúc này mình hạnh phúc biết bao.

"A", Bùi Địch Văn kêu lên, nhìn đồng hồ treo tường như vô tình, "Mười giờ bốn mươi rồi!"

Thư Sướng cũng kêu lên một tiếng, nhảy xuống giường ôm quần áo chạy thẳng vào nhà vệ sinh, "Em tắm trước!"

Bùi Địch Văn mỉm cười chiều chuộng, nụ cười còn chưa biến mất điện thoại di động của anh đã đổ chuông.

Anh nhìn số, sắc mặt sầm xuống, đi vào phòng sách khép cửa lại.

"Địch Văn", Thư Sướng tắm rất nhanh, khuôn mặt hồng hào vì nước nóng đỏ tươi như một quả táo chín. Cô chải đầu, thấy Bùi Địch Văn không ở phòng khách, cũng không ở phòng ngủ, trong phòng sách loáng thoáng có âm thanh. Cô nhẹ nhàng mở cửa, Bùi Địch

Văn quay lưng về phía cô, vẫy tay xúc động, hay chính xác hơn là giận dữ, khẩu khí nghiêm khắc hiếm thấy. Đáng tiếc anh nói hình như là tiếng Quảng Đông, cô nghe không hiểu gì cả nên lại nhẹ nhàng khép cửa.

Bùi Địch Văn không hề phát giác cô từng mở cửa ra.

Cô kéo rèm cửa sổ, dọn dẹp lại giường chiếu, sau đó vào bếp hâm nóng sữa, nướng bánh mì, luộc hai quả trứng gà. Lúc ngồi vào bàn ăn, cô thấy thời gian đã qua hai mươi phút mà cửa phòng sách vẫn đóng lại.

Nửa tiếng sau, cô ăn sáng xong, cuối cùng cửa phòng sách mới mở ra. Bùi Địch Văn vẫn chưa hết giận dữ, nhìn thấy cô, anh chớp mắt cười cười xin lỗi.

"Địch Văn, anh có việc thì cứ đi làm đi, không cần phải đi cùng em đâu". Cô biết áp lực công việc của anh rất lớn.

"Chờ anh năm phút", Bùi Địch Văn lắc đầu, hất hất tóc rồi đặt điện thoại xuống đi vào nhà vệ sinh.

Cô đứng dậy cầm chiếc điện thoại di động nóng bỏng, dẫn đo một hồi rồi lại đặt xuống bàn.

Bùi Địch Văn không chịu ăn sáng, nói không thể để Thăng Nam đợi lâu, bữa sáng bữa trưa gộp làm một là được. Thư Sương thấy thời gian quả thật không còn sớm nên đành phải thôi.

Ngày đầu tiên của năm mới, nhiệt độ cũng cao hơn như chịu ảnh hưởng của không khí vui mừng. Mặt trời cao cao, gió nhẹ mơn man mang theo hơi thở của mùa xuân.

Lề đường phía trước quán Giang Thiên Nhất Sắc đã không còn chỗ đậu xe, Thu Sương đành phải để xe trước cửa một ngân hàng đối diện.

Lúc qua đường, thấy cô vui vẻ tung tăng, Bùi Dịch Văn vội cầm lấy tay cô, đến tận lúc vào quán ăn cũng không buông ra.

Thắng Nam đã nhìn thấy bọn họ qua cửa sổ bằng kính từ lâu, cô nhìn không chớp mắt, há miệng không hề che giấu.

"Chào cảnh sát Mục, đã lâu không gặp!" Bùi Dịch Văn cười nhã nhặn, giúp Thu Sương kéo ghế ra rồi cởi áo khoác ngồi xuống.

"Xướng Xướng, nói với tớ rằng tớ hoa mắt rồi đi, rằng bạn đến đây có một mình!" Thắng Nam từ từ nhìn về phía Thu Sương. Thu Sương bật cười, co chân đá chân Thắng Nam dưới gầm bàn, "Mau chào hỏi đi, Bùi Dịch Văn, bạn tớ".

Thắng Nam vỗ trán thật mạnh, "Tớ thật là ngốc quá, phải nghĩ ra từ lâu rồi mới đúng chứ. Bạn có biết mấy người đàn ông đâu! Ngay từ hôm ở Đêm Paris đã có dấu hiệu rồi, anh ta rất dịu dàng chăm sóc bạn, sao tớ lại không liên tưởng gì nhỉ! Bây giờ tớ biết ăn nói với Ninh Trí thế nào? Người ta giúp tớ một việc lớn như vậy, thế mà tớ còn không trông chừng một người giúp anh ta được nữa. Xướng Xướng, bây giờ bạn cũng học được cách giấu bạn giấu bè rồi đấy nhỉ!"

"Thắng Nam!" Thu Sương sốt ruột trừng mắt với cô, Thắng Nam hoàn toàn không để ý, vẫn ngồi nắm cổ tay thờ dài.

"Bạn có thể giả vờ cầm một lúc hay không?" Thu Sương đen mặt.

Thắng Nam nhún vai mở hai tay ra, "Trừ phi bạn che miệng tớ lại".

"Ninh Trí giúp tiểu thư Mục việc gì vậy?" Bùi Địch Văn không để ý, anh mở khăn ăn ra, một tay nắm tay Thư Sương dưới gầm bàn.

"Tôi không làm kẻ phản bội". Thắng Nam tuyên bố lạnh như băng.

Thư Sương bắt đắc dĩ liếc mắt nói khẽ với Bùi Địch Văn, "Mấy ngày trước nhà Thắng Nam mua căn hộ mới của công ty Ninh Trí".

Bùi Địch Văn cười, "Vậy nếu tôi tặng tiểu thư Mục vừa năm Hoa Đông buổi chiều miễn phí thì tiểu thư Mục có thể về phe tôi không?"

Thắng Nam lắc đầu kiên định, "Trước giờ tôi chỉ đọc báo Đảng, không bao giờ đọc báo khác".

Bùi Địch Văn nhún vai, "Xem ra tôi chỉ có thể tác chiến đơn độc rồi".

Thư Sương quay sang nói rất nghĩa khí, "Không sao, em với anh là một phe".

"Buồn nôn quá đi mất, mới được mấy ngày chứ?" Thắng Nam bỏ khăn ăn xuống, "Tớ gọi điện cho Ninh Trí, tớ sẽ cố gắng nhận tội với anh ta".

"Bạn..." Thư Sương lại không hề lo lắng, cô chậm rãi kéo dài ngữ điệu, "...định cời ở đây hay ra ngoài cời?"

"Cời cái gì?" Thắng Nam không hiểu.

"Cũng gai nhận tội là cởi trần, trên lưng đeo một bó cành mận gai để nhận tội với người ta chứ sao? Đã nhận tội thì bạn phải chứng tỏ thành ý chứ. Lúc bạn cởi tở sẽ gọi cho An Dương, nhất định cậu ta không muốn bỏ lỡ cảnh tượng ngàn năm khó gặp này đâu".

"Xướng Xướng..." Mặt Thắng Nam đỏ như tôm nướng, cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thư Sướng nghiêng đầu, đầu ngón tay gõ lên cầm như chơi piano, mắt nhìn Thắng Nam với vẻ chờ mong.

"Khụ khụ..." Người đàn ông duy nhất ở đây không thể không lên tiếng giải vây, nếu không còn không biết hai cô gái sẽ ồn ào đến mức nào, "Tiểu thư Mực, chúng ta gọi món ăn đi".

"Không được gọi tôi là tiểu thư Mực!" Thắng Nam trợn mắt nhìn người đàn ông cướp mất bạn tốt của cô mà thần không biết quỷ không hay trước mặt, đúng là thất bại.

Bùi Địch Văn cười bao dung, "A, cảnh sát Mực!"

"Đừng để ý đến cô ấy, chúng ta gọi của chúng ta, anh còn chưa ăn sáng đấy!" Thư Sướng xen vào.

"Thấy sắc quên bạn", Thắng Nam hừ một tiếng rồi lại trở nên lịch sự đưa thực đơn cho Bùi Địch Văn.

Bữa cơm coi như vui vẻ, vì là năm mới nên quán ăn rất đông khách, quán cũng tổ chức rất nhiều chương trình khuyến mãi, có món ăn miễn phí, có hoa quả miễn phí làm mọi người cảm thấy rất dễ chịu, ai ai cũng ăn uống vui vẻ.

Bùi Địch Văn ăn không nhiều, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ.

Lúc phục vụ mang cà phê lên, Bùi Địch Văn đứng dậy nói phải đến nhà vệ sinh, Thu Sương nhìn thấy anh đi vòng đến quầy thu ngân chỉ chỗ cô và Thắng Nam ngồi cho nhân viên thu ngân.

Bên này, Thắng Nam tranh thủ thời gian vặn hỏi, "Xướng Xướng, lần nọ bạn nhờ tớ nói dối bố mẹ bạn là bạn ở chỗ tớ, bạn còn nói đang sống chung với một người đàn ông, có phải chính là anh ta không?"

Thu Sương chưa cho đường vào cà phê, cô nhấp một ngụm và nhăn mặt, "Ờ!"

"Từ lúc đó bạn đã sống chung với anh ta rồi mà tại sao không nói một tiếng?"

"Chẳng lẽ tớ phải cầm loa đi rêu rao khắp nơi à?"

"Thì cũng phải bóng gió tiết lộ một chút chứ, bạn không biết mọi người lo cho bạn thế nào đâu. Tối qua Ninh Trí cũng gọi điện thoại nhờ tớ chăm sóc bạn. Xướng Xướng, bạn đừng giận nhé, tớ không thích Bùi Địch Văn lắm". Thắng Nam nói rầu rĩ, Thu Sương nhìn cô thăm dò.

"Bạn không phải tiểu nữ sinh non nớt đáng thương, tại sao lại thích đàn ông từng trải như vậy? Chăm sóc chu đáo giọt nước không lọt, chắc cũng không bao giờ cãi nhau với bạn vì đối với anh ta bạn chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện, lúc nào cũng nường nhịn bạn, kể cả bạn làm sai việc gì anh ta cũng chỉ cười cười nói không sao cả đúng không? Ôi, nếu là tớ thì tớ sẽ phát điên mất!"

"Chẳng lẽ bạn muốn tìm một người đàn ông có thể đánh nhau với bạn?" Thu Sương cười hỏi.

"Đánh nhau rất tốt mà, ít nhất vấn đề cũng ở bên ngoài, đánh nhau xong trong lòng sẽ thoải mái. Còn đàn ông quá từng trải sẽ không bao giờ nói với bạn chuyện gì mà chỉ để mặc cho bạn nhảy nhót như làm trò, bạn không khó chịu à?"

Thư Sướng đang định nói tiếp thì Bùi Địch Văn quay lại, anh đặt tay trên vai Thư Sướng mà không ngồi xuống.

"Anh có chút việc gấp phải đi trước, Thư Sướng, em và Thắng Nam cứ nói chuyện đi, anh sẽ gọi điện cho em sau".

Thắng Nam vẫy vẫy tay xem như trả lời.

"Thế anh đi xe em đi, em bảo Thắng Nam đưa về".

"Không cần, anh bắt taxi đi", anh nhìn Thư Sướng dụi dụi mắt rồi gật đầu xoay người bước đi.

Thư Sướng nhìn anh từ sau lưng, dáng người dong dỏng, lưng thẳng tắp, khí chất đường hoàng, đầu ngẩng cao.

"Thực ra tớ cũng không nghĩ ra tại sao anh ta lại thích bạn?"
Thắng Nam chớp mắt.

"Vớ vẩn, tớ hơi bị được đấy!"

"Không phải vấn đề được hay không được mà là hợp hay không hợp. Loại đàn ông như anh ta hình như nên đi cùng các thiên kim tiểu thư quý phái, cho dù mặc một bộ quần áo mua ở bên đường người khác cũng cho rằng đó là hàng hiệu. Bạn nhìn lại bạn xem, giày cao gót cũng không đi, đứng bên cạnh anh ta chẳng khác nào con hầu cả".

"Này, này, bạn không thích anh ta cũng được, nhưng sao lại quay sang tấn công tớ làm gì?"

"Ôi, tớ vẫn thấy tiếc cho Ninh Trí. Xa nhau mười năm rồi gặp lại, vậy mà anh ta vẫn động lòng vì bạn, đúng là không dễ chút nào!" Đột nhiên trong mắt Thắng Nam lấp lánh nước mắt.

Thư Sướng nhìn cô, "Thắng Nam, thời gian sẽ không dừng lại. Có người đã bỏ lỡ là bỏ lỡ mãi mãi. Lúc bạn nhớ đến cảnh sát Lục thì cũng là lúc bạn có lỗi với An Dương!"

"Cái gì mà có lỗi, bọn tớ có gì đâu?"

"Không có gì thật à?" Thư Sướng nhìn chằm chằm chiếc khăn lụa trên cổ Thắng Nam và mỉm cười kì lạ.

"Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện về đàn ông nữa, ăn xong chúng ta đi dạo phố nhé!"

"Muốn mua cái gì?" Thư Sướng uống hết cốc cà phê.

"Áo khoác, quần dài, áo len!"

Thư Sướng cười, ha ha, rốt cục Thắng Nam cũng biết phải ăn mặc vì người khác rồi.

Hôm qua Thư Sướng vừa đi dạo phố, hôm nay cô không muốn mua gì cả mà chỉ làm cố vấn cho Thắng Nam. Thắng Nam không có lập trường gì khi mua quần áo, Thư Sướng nói đẹp là cô quẹt thẻ mua luôn. Sau mấy tiếng, không chỉ Thắng Nam mà cả Thư Sướng cũng phải xách một đống túi lớn túi nhỏ.

Trên đường nhìn thấy mấy chiếc xe bán đồ chơi chở đầy hoa tươi và bóng bay nhưng trong lòng Thu Sương không có một chút sóng gió nào.

Tất cả những gì có liên quan đến Dương Phàm đã thật sự qua rồi.

Đặt chiến lợi phẩm lên xe, cảm thấy hơi đói, hai người đi ăn đồ ăn vặt kiểu Quảng Đông. Thu Sương cảm thấy bánh tôm củ cải rất ngon nên bảo phục vụ lấy thêm một suất mang về. Trước lúc ăn Bùi Địch Văn đã gọi điện thoại cho cô dặn cô về Khế Viên trước, anh đang làm nốt công việc tại văn phòng. Cô lo cho dạ dày anh, bữa sáng không ăn, bữa trưa cũng chỉ ăn một chút, cô định lát nữa đến tòa soạn với anh.

Ăn xong hai người chia tay, Thu Sương đến tòa soạn báo.

Tòa nhà rất rộng nhưng chỉ có phòng hiệu đính và một vài phòng làm việc sáng đèn còn tất cả đều tối đen như mực. Cách đó không xa, pháo hoa sặc sỡ chiếu sáng một nửa bầu trời đêm.

Thu Sương gạt đầu chào bảo vệ, trong thang máy trống rỗng chỉ có một mình cô. Cô dùng tay che hộp giấy, hi vọng có thể giữ lại chút nhiệt độ cho hộp bánh tôm.

Cửa thang máy mở ra, ánh sáng êm dịu từ bóng đèn tường chiếu sáng hành lang. Cửa văn phòng Bùi Địch Văn đóng chặt, cô đi đến bên cửa sổ, không nhìn thấy tia sáng nào bên trong, không nghe thấy một tiếng động nào.

Cô đặt chiếc hộp giấy lên cửa sổ, lấy điện thoại di động ra.

"Thư Sướng, về đến Khế Viên chưa?" Bùi Địch Văn nói không to, xung quanh rất yên tĩnh.

"Em đang... ở trên đường, còn anh?" Cô buột miệng nói hầu như không suy nghĩ.

"Anh còn ở văn phòng, khoảng hai tiếng nữa mới về được. Đừng chờ anh, em đi ngủ sớm đi!"

"Vâng, anh ăn tối chưa?"

"Ăn rồi! Lái xe chậm thôi nhé!" Anh dụi dằm dằm dò.

"Vâng!" Cô gấp điện thoại lại, nhìn chiếc hộp giấy bọc kín mít trên cửa sổ. Nhắm mắt lại, cô cảm thấy dạ dày rất căng.

Xe Thư Sướng không tới Khế Viên vì đang đi thì cô phải quay lại.

***

Ngày lễ phòng khám của mấy bác sĩ già cũng nghỉ, đã rất lâu Vu Phân và Thư Tổ Khang không cùng nhau đi chợ. Hai ông bà định buổi tối sẽ nấu mấy món rồi gọi Thắng Nam và Thư Sướng về ăn cơm để giảm bớt cảm giác bực tức trong lòng.

Cả ngày hôm nay hai ông bà đều rất khó chịu, cả ngày ông nhìn bà bà nhìn ông thở vắn than dài. Thư Sướng rất xuất sắc trong công việc, ngoại hình cũng không tồi, nó và Dương Phàm đã yêu nhau ba năm, tại sao Dương Phàm lại thay lòng đổi dạ, hơn nữa còn có con rất sớm? Vu Phân không nghĩ ra, Thư Tổ Khang cũng không nghĩ ra. Câu hỏi này cũng không thể hỏi ai khác được, chỉ có chính mình lặng lẽ tiêu hóa.

Ăn cơm trưa xong hai ông bà đi chợ. Ngày Tết, hàng hóa bày bán cực kì phong phú, hai ông bà vừa bước vào cổng, một người phụ nữ mập mạp từ bên cạnh đã chạy tới cao giọng hét lên, "Đây không phải bác sĩ Thư và kế toán Vu sao?"

Hai người dừng lại xem, thì ra là thím Lí bên hàng xóm.

"Thím Lí cũng đi mua thức ăn à?" Vu Phân cười chào hỏi.

Thím Lí nuốt nước miếng, đặt chiếc làn trên tay xuống, trợn mắt nhìn, "Bác sĩ Thư, con gái tôi làm ở cửa hàng áo cưới Vi Vi, buổi trưa về ăn cơm nó nói hôm nay có rất nhiều đám cưới. Có một chiếc xe hoa tới đón một cô dâu bụng to, nó nhìn thấy chú rể từ trên xe bước xuống là con rể Dương Phàm của ông bà. Thế là thế nào?"

Tâm tình Vu Phân lập tức trở nên rất tồi, bà không chịu được, xua tay không nói gì cả. Hai vợ chồng xoay người đi ra khỏi chợ. Về đến nhà, Vu Phân ngồi trong phòng ngủ khóc lóc, Thư Tổ Khang ngồi bên cạnh bà đốt thuốc lá hết điếu này tới điếu khác.

Đến gần tối, Thư Tổ Khang vụng về nấu một nồi cháo gọi Vu Phân xuống ăn. Vu Phân đi xuống cầu thang với đôi mắt đỏ hồng, không biết là đi không vững hay tại sao mà bước hụt rồi lăn xuống. Mùa đông mặc nhiều quần áo nên cũng không có ngoại thương gì, có điều cánh tay chống xuống đất không thể duỗi thẳng ra được.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

Thư Sướng vội vã chạy tới bệnh viện, Vu Phân đã chụp X quang, bị gãy xương cánh tay. Bác sĩ đang bó bột cho bà rồi treo băng vải, nói người già xương giòn nên rất dễ gãy. Hôm nay Vu Phân chỉ bị thế này đã coi như rất may mắn rồi, một tháng sau đến tháo bột, ba tháng sau mới có thể khởi hành.

Thư Sướng dìu Vu Phân lên xe hết sức thận trọng. Vu Phân đứng trước cửa xe, đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén chưa từng có, "Xương Xương, hôm con cưới nhất định phải có một đội xe thật dài, phải đỗ chặt ngõ nhà chúng ta. Con phải mặc áo cưới sang trọng nhất, tổ chức tiệc cưới ở khách sạn tốt nhất Tân Giang. Một buổi tối phải thay sáu bộ quần áo, mời tất cả hàng xóm láng giềng anh em họ hàng bạn bè gần xa đến, phải cho bọn họ nhìn thấy con lấy được một người rất tốt, rất tốt".

Câu cuối cùng bà nhấn rất mạnh, còn nhắc lại thêm một lần.

Thư Sướng cười cười với Vu Phân, "Mẹ, nghe mẹ nói cứ như nhà giàu mới phát ấy, người ta nghe thấy lại cho rằng nhà chúng ta giàu lắm".

"Không phải là giàu hay không giàu mà là không được thua kém người ta. Cây cần có vỏ, người cần thể diện, mẹ nhất định phải làm to hơn bọn họ, phải cho cái thẳng vô lương tâm kia nhìn thấy".

"Được rồi được rồi, con nghe mẹ hết", Thư Sướng không dám tranh cãi với Vu Phân nên đành phải dõ dảnh để Vu Phân lên xe.

Về đến nhà đã là mười một giờ đêm, sau một ngày vất vả cả Vu Phân và Thư Tổ Khang đều đã mệt. Thư Sướng bảo bố xuống ngủ ở phòng Thư Thần còn cô lên tầng trên ngủ với mẹ. Tay Vu Phân phải bó bột, đêm dậy đi vệ sinh phải có người giúp đỡ.

Vu Phân ngủ rất nhanh, Thư Sướng đập chặn cho bà cẩn thận, gửi cho Bùi Địch Văn một tin nhắn thông báo mình đã về nhà rồi tắt máy nằm xuống.

Người lớn tuổi ban đêm hay phải đi vệ sinh. Một đêm Vu Phân dậy ba lần, Thư Sướng vốn đã ngủ không say nên gần như không ngủ được. Sáng sớm tỉnh dậy soi gương thấy quầng mắt xanh đen, cô trang điểm qua qua sắc mặt mới đỡ hơn một chút.

Gãy tay không được coi là trọng thương, Vu Phân ngại ở nhà một mình buồn nên vẫn đến phòng khám cùng Thư Tổ Khang giết thời gian. Bà bảo Thư Tổ Khang gọi điện thoại cho Ninh Trí, Thư Sướng thấy giọng bà nói với Ninh Trí qua điện thoại không khác gì nói với con trai mình, vừa oán trách vừa làm nũng.

Ninh Trí hỏi han bà ân cần và nói ngày mai về Tân Giang sẽ đến thăm bác trai bác gái ngay.

Vu Phân gác điện thoại, khuôn mặt cau có một ngày một đêm cuối cùng cũng lộ ra nụ cười an ủi.

Thư Sướng nhìn, thở dài vô lực trong lòng.

Ngày đi làm đầu tiên của năm mới, Giám đốc và Bùi Địch Văn đứng trước thang máy chúc Tết các cán bộ nhân viên, nhân tiện

chấm công luôn thể. Thư Sướng đứng trong đám đông, ánh mắt chỉ thoáng nhìn qua Bùi Địch Văn một chút. Không biết tại sao cô lại cảm thấy ánh mắt Bùi Địch Văn hơi tối, hình như trong mắt có tâm tình phức tạp khó nói ra mặc dù khóe miệng vẫn khẽ cười.

Theo thông lệ, hôm nay các phòng tự mở hội nghị nói chuyện kế hoạch đầu năm và sắp xếp công tác trong năm mới. Người làm báo đều phải chạy theo tin tức, ai biết lúc nào có thể xảy ra chuyện gì nên trình bày kế hoạch cũng chỉ sơ lược, rất trống rỗng. Về sắp xếp công tác cũng không có điều chỉnh lớn, chỉ có Thôi Kiện được điều đến Phòng thời sự xã hội, bên Phòng pháp trị Thư Sướng thật sự trở thành phóng viên chủ chốt.

Phóng viên chủ chốt hai mươi sáu tuổi, rất đáng để người khác hâm mộ.

Vừa nghe Trưởng phòng tuyên bố xong, Thư Sướng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thôi Kiện. Cả người Thôi Kiện chìm trong khói thuốc, chau mày, mắt nhìn xa xăm.

Sau hội nghị, cô nhìn thấy Thôi Kiện đến phòng tài liệu nên vội đi theo.

"Rốt cục đây là chuyện gì hả thầy?"

Thôi Kiện quay lại nhìn cô, "Điều động công tác thông thường mà!"

"Em sợ em không làm được".

Thôi Kiện cười, khóe miệng như dùng dao khắc, "Thư Sướng, cô làm được mà. Năm ngoái cô đã xuất bản sách, được giải thưởng tin tức, hai vụ án lớn ở Hàng Châu và Quảng Châu đều làm rất tốt. Tôi

làm ở Phòng pháp trị mãi chán rồi, chuyển sang làm mảng mới cũng hay. Cô đừng phụ kì vọng của các lãnh đạo".

Thư Sướng cười thất vọng, "Thầy đừng nói như vậy, có phải có lí do khác không?"

Thôi Kiện đưa tay vỗ vai cô, "Trẻ con đừng nghĩ phức tạp như vậy làm gì, mau đi làm việc đi".

Thư Sướng ngỡ ngác nhìn Thôi Kiện. Mấy ngày hôm trước mặt mày ông ta còn hớn hở, hôm nay lưng ông ta đã còng xuống như già đi rất nhiều.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn xong về phòng làm việc, Thư Sướng đi đến nhà vệ sinh. Vừa đóng cửa lại cô đã nghe thấy có hai người từ bên ngoài đi vào nhỏ giọng nói chuyện.

"Thật không? Cô ta thành phóng viên chủ chốt thật à?"

"Ờ, đúng là không nhìn ra! Bình thường lúc nào cũng ra vẻ đứng đắn nhưng thực ra lại là loại gái lẳng lơ. Hôm nọ rất nhiều người nhìn thấy cô ta và Tổng biên tập tay trong tay đầu mày cuối mắt với nhau ngay trước cửa tòa soạn!"

"Đúng rồi, tớ nhớ có lần liên hoan thứ sáu, Tổng biên tập chỉ đích danh cô ta cùng chơi trò chơi, hai người ôm nhau chặt ới là chặt!"

"Chẳng lẽ hai người đó đã có quan hệ mờ ám từ trước à?"

"Bạn không nghe nói à? Cô ta được vào tòa soạn là do Tổng biên tập nhận vào, sau đó Tổng biên tập cho cô ta đi theo sự phụ tốt nhất, còn đích thân chỉ điểm cô ta viết bản thảo. Lần này chỉ dựa

vào chút kinh nghiệm ít ỏi của cô ta thì làm sao có thể trở thành phóng viên chủ chốt nếu không có sự giúp đỡ của Tổng biên tập?"

"Buồn nôn thật. Phóng viên Thôi nhất định rất đau lòng vì có một học trò vong ân phụ nghĩa như vậy". Người nói hừ một tiếng khinh thường.

Thư Sướng ngồi nín thở trầm ngâm.

Hai người bên ngoài lại vừa rửa tay vừa nói một hồi nữa, đến lúc nghe tiếng bước chân đã đi xa, Thư Sướng mới đứng dậy.

Thư Sướng không về phòng làm việc mà đi thẳng đến thang máy.

Mạc Tiểu vẫn nằm sấp xuống bàn nghiên cứu sách dạy đan len, cửa kính phía sau bà đóng chặt.

"Thư Sướng, ăn cơm chưa?" Mạc Tiểu vẫy tay với cô rồi kéo ghế cho cô ngồi xuống.

"Ăn rồi ạ. Tổng biên tập Bùi đang nghỉ ngơi à?" Thư Sướng nhìn cửa kính.

"Tổng biên tập có khách".

"Khách nào?" Thư Sướng thò đầu qua nhìn hình vẽ trong cuốn sách, đúng là rắc rối phức tạp.

Mạc Tiểu đang định trả lời thì đột nhiên trong phòng trong vang lên tiếng nói chuyện rất nhanh của một phụ nữ.

"Tôi không thể đồng ý với phương án này của anh. Thị trường Bắc Kinh lớn như vậy, tự nhiên đến một thành phố nhỏ tranh miếng bánh con con với một đám công ty loại hai, đúng là buồn cười. Tôi

nghĩ anh đã nhiều năm không làm trong lĩnh vực này nên không kịp làm quen với một số việc, điều này cũng không trách anh được, nhưng anh phải nghe ý kiến của người khác".

"Thành phố lớn là thị trường, thế thành phố vừa và nhỏ không phải thị trường à?" Bùi Địch Văn hỏi sắc bén, "Thị trường không phân chia thành lớn nhỏ, thị trường chỉ phân chia thành kiếm được tiền và không kiếm được tiền thôi".

Người phụ nữ cười lạnh, "Tốt, tôi chấp nhận cách nói của anh. Thực ra lần trước anh cũng thuyết phục được tôi rồi, nhưng tôi mang báo cáo điều nghiên của anh tới trình bày tại hội đồng quản trị lại khiến tất cả mọi người cười nhạo. Công ty bất động sản của người ta không xây khu đô thị cũng xây siêu thị bách hóa cỡ lớn, xây tòa nhà văn phòng, còn anh lại muốn xây cái gì? Trường học? Công viên? Bệnh viện? Anh đang làm từ thiện à? Dự án từ thiện một tỷ nhân dân tệ, đúng là hào phóng! Anh có một trái tim nhân hậu, người khác không dám khinh nhờn mà chỉ có thể kính trọng, nhưng điều này không có nghĩa tất cả mọi người đều phải đứng sau ủng hộ anh. Mà tóm lại anh có biết tình hình công ty bây giờ như thế nào không, có cho phép vị đại công tử là anh thích chơi thế nào thì chơi không?"

"Về phương án này, tuần sau tôi sẽ về Hồng Kông tự mình giải thích. Xin lỗi đã làm phiền cô phải đến tận đây. Hôm nay nói chuyện đến đây thôi!"

"Đây là anh đang đuổi tôi à?"

"Tôi nghĩ chắc cô rất bận". Giọng Bùi Địch Văn lạnh buốt như không khí bên ngoài.

"Ông nội đã ốm như vậy, anh đừng có thêm dầu vào lửa nữa. Vì anh, tôi có chạy mấy chuyến cũng không có vấn đề gì, tôi..." Giọng người phụ nữ đột nhiên trở nên dịu lại nhưng Bùi Địch Văn đã ngắt lời.

"Được rồi, Tống Dĩnh, tôi sai người đưa cô ra sân bay".

Người phụ nữ cười, "Vậy tốt, về Hồng Kông chúng ta nói chuyện tiếp. Anh giữ gìn sức khỏe cho tốt, Tân Giang quá lạnh và ẩm ướt, Hồng Kông vẫn ấm áp hơn".

Bùi Địch Văn không nói tiếp.

Thư Sướng bối rối đứng dậy muốn tìm lí do tránh đi nhưng cửa kính đã mở ra. Cô bất đắc dĩ ngẩng đầu lên cười lễ phép.

Một phụ nữ cao ráo và thời trang đi ra ngoài, chính là người cô đã gặp ở sân bay hôm đó. Trời lạnh mà cô ta chỉ mặc áo da màu trắng, váy nhung màu đen ngang gối và đi tất chân, toàn thân hiện rõ vẻ tôn quý và nhã nhặn giống như Bùi Địch Văn, giờ tay nhắc chân cũng tỏa ra mùi thơm, đó chính là mùi thơm của loại nước hoa có tên Thuốc độc.

Bùi Địch Văn trợn mắt, hiển nhiên sự xuất hiện bất ngờ của Thư Sướng khiến anh kinh ngạc.

Người phụ nữ để ý thấy anh thay đổi sắc mặt, cô ta chớp mắt, cười nhạt, "Vị tiểu thư này là?"

"Phóng viên Thư Sướng của tòa soạn". Bùi Địch Văn bình tĩnh lại rất nhanh và giới thiệu hai người với nhau, "Đây là Tống Dĩnh".

Tống Dĩnh sáng mắt lên, "Có phóng viên xinh đẹp như vậy cơ à? Em cho rằng phóng viên nào cũng đầu tóc rối bù, mặc quần áo hàng chục túi, ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng chòng chọc chứ?"

Thư Sướng cũng không biết nên xưng hô cô ta là tiểu thư hay là nữ sĩ, phu nhân gì đó nên đành phải cười theo.

"Thời gian không còn nhiều nữa, đi thôi!" Bùi Địch Văn nhìn đồng hồ.

"Anh sẽ đưa em đến thang máy, bãi đỗ xe hay là sân bay?" Tống Dĩnh chớp chớp mắt, hỏi Bùi Địch Văn bằng một giọng cực kì thân mật, "Lần nào anh về Hồng Kông em cũng đều đến sân bay đón anh mà!"

"Xe đang đợi bên dưới!" Bùi Địch Văn lảng tránh đề tài này, lách qua người cô ta đi đến ấn nút gọi thang máy.

Thấy hai người như vậy, Thư Sướng và Mạc Tiểu rất khó xử.

"Tạm biệt phóng viên Thư, tạm biệt thư kí Mạc!" Tống Dĩnh gạt đầu chào rồi đi ra thang máy.

Hai người nghe thấy tiếng chuông thang máy vang lên, sau đó không còn tiếng động gì nữa. Chắc là Bùi Địch Văn đã cùng xuống với cô ta, còn đưa đến bãi đỗ xe, sân bay hay là Hồng Kông thì không ai biết.

"Thôi cháu về làm việc đây!" Thư Sướng nghĩ Bùi Địch Văn sẽ không đi lên ngay nên không muốn phải đợi lâu. Huống chi hai chân cô còn đang run run không biết tại sao.

"Ờ, lúc nào Tổng biên tập Bùi về tôi sẽ gọi điện thoại cho cô. Thư Sướng, cô lạnh à? Sao mặt tái đi thế?"

Thư Sướng xoa mặt, "Chắc vậy, thời tiết này nhiều người cảm lạnh lắm. Cháu về phòng phải uống nhiều nước mới được".

Cô thản nhiên cười đi ra khỏi phòng Tổng biên tập.

Thật trùng hợp, cô vừa đến trước cửa thang máy thì cánh cửa cũng mở ra.

Bùi Địch Văn từ thang máy đi ra, "Thư Sướng!" Anh nhìn cô, hai mắt đen như đêm tối.

"Tổng biên tập Bùi!" Thư Sướng lùi lại một bước cho Bùi Địch Văn đi ra. Chỉ một giây đã đủ để cô bình tĩnh lại, thực ra cũng không có chuyện gì có thể khiến cô mất bình tĩnh.

Cô không phải trẻ con, có gì phải hưng phấn khi thấy một người đẹp xa lạ?

Bùi Địch Văn nói cà vạt ra, thở một hơi thật dài, "Tối qua trong nhà không có việc gì chứ? Lúc anh gọi điện thoại cho em thì em đã tắt máy rồi".

Thư Sướng cắn môi, cúi đầu nhìn chăm chăm một phiến đá cẩm thạch lát nền hình vuông, dường như rất hứng thú với những đường vân trên phiến đá.

"Sao?" Bùi Địch Văn nhắc cô trả lời.

"Tổng biên tập Bùi, có mấy vấn đề trong công việc, em muốn hỏi ý kiến anh một chút". Trong tòa soạn này cô không muốn nói chuyện

riêng tư.

Bùi Địch Văn sửng sờ một chút, lông mày hơi cau lại, "Được thôi!" Anh đi trước vào phòng Tổng biên tập.

Mạc Tiểu đứng dậy, thấy vẻ mặt Bùi Địch Văn rất cau có, bà lo lắng nhìn Thư Sướng. Thư Sướng lén nháy mắt với Mạc Tiểu, bà gật gật đầu ngậm cười, đóng cửa kính lại giúp hai người.

"Ngồi đi!" Bùi Địch Văn chỉ chiếc sofa rộng rãi bọc da thật. Anh không ngồi vào bàn làm việc như mọi lần mà đi vào phòng nghỉ bên trong, lúc đi ra trên tay có thêm một cốc nước nóng.

"Cảm ơn!" Thư Sướng đưa tay cầm lấy cốc nước. Bùi Địch Văn không buông ra, bàn tay xòe ra trùm lên tay cô.

"Thư Sướng, đừng trẻ con, anh rất mệt!"

Anh kéo cô cùng ngồi xuống sofa. Cô vẫn cúi đầu không nhìn anh, khóe miệng lộ ra nụ cười như có như không khiến anh càng thêm lo lắng.

"Nhà Tống Dĩnh và nhà anh có quan hệ từ trước, trong làm ăn cũng thường xuyên qua lại. Trước kia anh và cô ta đã đến với nhau nhưng tách ra cũng rất lâu rồi. Bây giờ quan hệ giữa anh và cô ta chỉ vì các vấn đề trong công việc chứ không có chuyện gì khác. Thư Sướng!" Anh nhẹ nhàng nâng cằm lên để cô nhìn vào mắt anh ta, "Người anh yêu là em!"

Anh nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng, chậm rãi hôn lên môi cô, "Thói quen thật sự quá đáng sợ, tối qua rõ ràng đã mệt lắm rồi, nhưng về đến nhà không thấy em, nằm trên giường không thể nào ngủ được. Cô bé ngốc, anh biết bây giờ trong đầu em đang nghĩ gì.

Bất kể anh yêu nhiều hay ít thì anh cũng chỉ muốn dành cho một mình em".

Cô nghĩ, nếu cô không tình cờ gặp Tống Dĩnh thì anh có nói những điều này với cô không?

Cô nghĩ, lúc cô bán sách ở tỉnh lỵ, cả buổi chiều và hơn nửa buổi tối hôm qua anh đều ở cùng Tống Dĩnh, chỉ là để bàn chuyện công việc sao?

Cô nghĩ, nếu thật sự là chuyện cũ đã qua thì có gì không thể nói chuyện thẳng thắn với cô? Khi quyết định chính thức qua lại với anh, cô cũng đã nói với anh về chuyện của Dương Phàm vì sợ anh hiểu lầm, chuyện của Ninh Trí cô cũng đã giải thích toàn bộ. Sau khi nghe chẳng lẽ anh không có ý nghĩ gì sao?

Cô nghĩ, có phải trong lòng anh ta cảm thấy áy náy với cô nên mới điều sư phụ cô khỏi phòng pháp trị và đưa cô lên làm phóng viên chủ chốt không? Tiền lương và tiền thưởng của phóng viên chủ chốt đều cao gấp đôi trước kia.

Cô đột nhiên cảm thấy khó chịu vì vô số ý nghĩ này của mình. Nếu cô lần lượt hỏi anh tất cả những câu hỏi này thì tất nhiên hai người lại phải cãi nhau, nếu không sẽ là chiến tranh lạnh. Để giữ cho một tình yêu được vĩnh cửu thì phải có sự tin tưởng tuyệt đối vào đối phương.

Cô không phải ghen tuông vì những chuyện quá khứ, chuyện trước kia anh yêu ai. Con người phải quý trọng hiện tại và tương lai, nhưng nghĩ đến những câu hỏi này cô lại không thể cảm thấy thanh thản. Có lẽ không phải cô không tin anh mà là cô không tin chính mình.

Cô dựa vào cái gì để giành được toàn bộ sự chú ý của anh?

"Vì sao anh lại điều phóng viên Thôi đến Phòng thời sự xã hội?" Cô quyết định tạm thời xem nhẹ những vấn đề đó và hỏi đến vấn đề quan trọng trước.

"À, đó là việc điều động công tác thông thường đối với nhân viên thôi mà". Bùi Địch Văn nói rất giống cách nói của Thôi Kiện.

"Sự phụ em là người có trình độ và danh tiếng nhất trong Phòng pháp trị. Có thêm mấy năm nữa em cũng không thể bằng được sự phụ. Anh thiên vị thế này thì người khác làm sao có thể tâm phục khẩu phục được?" Cô gấp đến mức đỏ cả mắt.

Bùi Địch Văn nhìn cô chằm chằm, đầu tiên là mím môi, sau đó sờ mũi, khóe miệng run run rồi cuối cùng không nhịn được cất tiếng cười to.

"Anh còn cười à?" Cô đột nhiên nổi giận đẩy mạnh anh ra.

Anh ôm cô, "Anh không nhịn được, em không biết em như vậy đáng yêu đến mức nào đâu".

"Có phải thấy em bị người khác nói xấu thì anh sẽ cảm thấy rất vui không?" Cô nhăn mũi, không biết tại sao nước mắt lại chảy xuống.

Lúc này Bùi Địch Văn mới thôi cười, anh vội rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, "Cô bé ngốc, em cho rằng việc này là quyết định của cá nhân anh à? Hình như anh không phải một Tổng biên tập độc tài như vậy! Việc điều động công tác và thăng chức của nhân viên đều do tập thể ban lãnh đạo nghiên cứu có tham khảo ý kiến của nhân viên. Bây giờ là xã hội dân chủ, em đừng chụp mũ cho

anh như thế. Em trở thành phóng viên chủ chốt là vì Giám đốc và các Trưởng phòng thấy thành tích của em trong năm vừa qua rất tốt nên nhất trí đề cử. Anh còn nói em cần rèn luyện thêm mấy năm nhưng họ nói em có tiềm năng này, em hoàn toàn có thể đảm nhiệm được. Thực ra anh không hề muốn để em làm phóng viên chủ chốt vì phóng viên chủ chốt sẽ phải đi phỏng vấn và tham dự rất nhiều hội nghị, bận rộn đến mức chúng ta không có cả thời gian hẹn hò. Nếu anh nhớ em thì làm thế nào? Còn phóng viên Thôi, đó là tòa soạn giao trọng trách cho anh ta, không phải anh ta đến Phòng thời sự xã hội làm phóng viên mà là làm Phó Trưởng phòng. Em đúng là đa nghi, hiểu lầm anh rồi đúng không? Mau nhận lỗi đi!" Anh sờ sờ mũi cô chiều chuộng.

A, sao lại như vậy? Thế tại sao sư phụ lại có vẻ mắt mát?

Thư Sướng cũng không phản kháng mà chỉ buồn bực chớp mắt.

"Tối qua anh ngủ không ngon, hết giờ làm chúng ta ra ngoài ăn tối rồi về Khế Viên sớm một chút". Anh vui vẻ hôn nhẹ lên mắt cô.

"Buổi tối em phải về nhà", cô phục hồi lại tinh thần, lắc đầu, "Tối qua mẹ em ngã gãy tay, em phải chăm sóc mẹ".

"Có nghiêm trọng không? Vì sao không gọi điện thoại nói với anh?"

Nói với anh thì anh sẽ vội vã chạy tới hay sao? Thư Sướng thờ dãi buồn bã trong lòng.

"Cũng còn may là chỉ gãy xương cánh tay trái, đã bó bột rồi". Cô trả lời qua quýt.

"Vậy chiều đi làm về chúng ta cùng về nhà em". Anh nghiêm túc.

Thư Sướng cười nhạt nhìn bầu trời âm u ngoài cửa sổ, "Bây giờ tình thần bố mẹ em rất kém, tạm thời đừng quấy rầy họ vội!"

Bùi Địch Văn đến nhà thì cô nên giới thiệu anh thế nào? Lãnh đạo tòa soạn? Lãnh đạo quan tâm đến nhân viên quá! Bạn trai? Anh là loại bạn trai có thể cùng cô nở hoa kết quả sao? Bây giờ cô còn không dám khẳng định.

Nhưng Thư Sướng rất rõ ràng, người đàn ông cô dẫn về nhà chỉ có thể có một loại kết quả.

Bùi Địch Văn trầm ngâm, giọng nói mang vẻ tự giễu, "Thư Sướng, em vẫn còn đề phòng anh!"

Cô chủ động dang tay ôm anh. Đâu phải chỉ anh mới có thói quen, chỉ cần người thấy mùi bạc hà trên người anh là trái tim cô lại cảm thấy ngọt ngào ấm áp không khống chế được.

Hôm sau Thư Sướng gặp Tạ Lâm mới biết nguyên nhân khiến Thôi Kiện mất mát như vậy.

"Ô la la!" Tạ Lâm giơ năm ngón tay lên lắc lư khiến Thư Sướng hoa cả mắt.

"Chị làm gì thế?" Thư Sướng nhíu mày đẩy tay chị ta ra.

Tạ Lâm vui vẻ sáp tới xòe tay ra, "Nhìn thấy không?"

Lúc này Thư Sướng mới phát hiện trên ngón áp út của Tạ Lâm có một chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn.

"Chị mới mua à?"

"Vớ vẩn!" Tạ Lâm trợn mắt nhìn cô, "Xương Xương, chị sắp kết hôn rồi".

Hả? Thư Sương nhất thời không tiếp nhận được thông tin, "Chị cũng phải kết hôn?"

Tạ Lâm cong miệng yêu kiều, "Em làm sao thế? Chẳng lẽ chị không thể kết hôn à?"

Thư Sương chớp chớp mắt, "Ý em không phải như vậy. Chị có thể tiết lộ chú rể là ai không?"

"Có thể chứ! Giáo sư đại học Y, họ Lâm".

Thư Sương trợn mắt há mồm, cô cảm thấy mình phải nhìn nhận lại Tạ Lâm. Cô ngây ngốc hỏi thêm một câu, "Không phải là một ông già chứ?"

Tạ Lâm thản nhiên ngồi xuống, nhẹ nhàng gạt đầu, xoay xoay chiếc nhẫn kim cương, "Ờ, năm mươi rồi".

"Tạ Lâm, tại sao chị phải làm khổ chính mình như vậy?" Thư Sương sợ hãi.

"Đây không phải làm khổ, đây là tìm bến đỗ. Phụ nữ không giống đàn ông, đàn ông bốn mươi tuổi còn được các cô gái hai mươi mấy tuổi đòi cưới, còn phụ nữ bốn mươi chỉ có thể lấy ông già năm mươi thôi. Chị cũng coi như may mắn, giáo sư Lâm không hói đầu, bụng cũng không phệ, con trai đang học tiến sĩ ở nước ngoài, vợ đã chết hai năm. Sau khi kết hôn chị không có gì phải suy nghĩ cả. Đàn ông như vậy lại rất thương vợ, chị cũng không phải suốt ngày lo lắng mấy cô bé trẻ trung dụ dỗ anh ấy".

"Đúng là cao kiến. Nhưng tại sao đột nhiên chị lại muốn lấy chồng?" Thư Sướng biết đời sống riêng tư của Tạ Lâm luôn luôn phong phú, chị ta có thể sống một cuộc sống bình tĩnh được không?

Chị mệt rồi, không thể nước chảy bèo trôi mãi được. Đã không lấy được người mình yêu thì nên tìm cho mình một nơi dừng chân tốt, đúng lúc này giáo sư Lâm xuất hiện. Hai bên cùng kết hôn, cả chị và sư phụ em đều vui vẻ. Xướng Xướng, em cũng phải tranh thủ cưới khi còn trẻ đi, nếu không em sẽ không được chọn người khác mà là người khác chọn em đấy".

"Chị có thể quên hết những chuyện trước đây sao?"

"Đương nhiên. Cưới không phải yêu, yêu có thể yêu nhiều lần nhưng hôn nhân lại cần sự trung thành trăm phần trăm, nếu không làm sao em có thể yêu cầu đối phương? A, yên tâm, chị đã triệt để hoàn lương làm người rồi. Tiền lương và trợ cấp của giáo sư Lâm rất cao, sau này chị bán quảng cáo cũng không cần vất vả như trước nữa, chỉ việc sống an phận thủ thường thôi".

Thư Sướng còn có thể nói gì ngoài chúc phúc?

Sau khi qua tuổi bốn mươi, rốt cục cả Thôi Kiện và Tạ Lâm đều đã an phận. Nhưng về mặt hai người đều tỏ ra cam chịu chứ không hề vui mừng như những người sắp cưới khác. Dường như đây là một việc họ cần dùng hết sức lực mới hoàn thành được, thở dài một hơi, sau đó ngã vật xuống giường yên tâm thiếp đi.

Chẳng lẽ hôn nhân không hề đáng chờ mong như mọi người thường nói?

Ninh Trí đến nhà chơi mang theo đặc sản của thành phố nơi anh ta đi công tác: Một hộp xương sườn chua ngọt, một túi tinh bột mì, mấy bức tượng đất nung ngoại hình thật thà chất phác.

Mấy thứ này ở Tân Giang cũng có bán. Có điều, thiên lí tổng nga mao, lễ khinh tình ý trọng .

"Sao phải tốn kém thế cháu!" Nhìn thấy Ninh Trí, Vu Phân vui vẻ cười không ngừng. Bà không làm việc được nên sai khiến Thư Tố Khang hết việc này đến việc khác, nào là lấy hoa quả, nào là bóc lạc. Đã sắp đến Tết âm lịch, nhà nhà đã bắt đầu mua sắm các loại hàng Tết.

"Bác gái, bác cứ ngồi đi, để tụi cháu làm". Ninh Trí dìu Vu Phân, quay đầu nhìn cầu thang, "Đúng là rất hẹp. Bác gái, bác với bác trai ở trên tầng làm gì?"

"Trước kia là vì Thần Thần, sau này cũng không muốn chuyển xuống nữa".

"Ngày mai cháu thuê công ty vệ sinh đến dọn dẹp nhà cửa một chút, nhân tiện chuyển phòng cho hai bác xuống phòng Thư Sương được không?"

"Ninh Trí, cháu chu đáo quá. Đúng là đến mùa đông chân bác vừa mỗi vừa nhức, lên xuống cầu thang mệt quá".

Vu Phân nheo mắt nhìn Ninh Trí, đúng là càng nhìn càng thích, "Đến Tết cháu có phải về Canada không?"

Ninh Trí đang bóc lạc bên bàn, bóc xong đưa cho Thư Sương đang ngồi bên cạnh nghe mọi người nói chuyện một cách rất tự

nhien, "Cháu không có họ hàng hay bạn bè gì ở Canada nên không về nữa. Cháu ở Tân Giang thôi".

"Thế thì tới nhà bác ăn Tết đi!" Vu Phân nhiệt tình.

"Mẹ..." Thu Sương gọi một tiếng, cô cảm thấy mẹ quá đùng đột.

"Có tiện không bác?" Ninh Trí hỏi nhưng mắt lại nhìn Thu Sương.

Vu Phân liên tục gật đầu, "Đương nhiên là tiện. Có thêm cháu thì càng đông vui. A, cháu nói chuyện với Xướng Xướng đi, bác đi xem bố Xướng Xướng nấu cơm thế nào rồi!"

Thu Sương thờ dãi vô lực.

"Sao thế? Giận anh nuốt lời à?" Ninh Trí ngồi lại gần Thu Sương hơn một chút.

"Ninh Trí, mẹ em hay xúc động nên không suy nghĩ kĩ, anh đừng nghe mẹ em. Em tự quét dọn nhà cửa được, chuyển phòng cũng chỉ phải chuyển quần áo thôi, không có gì phiền phức đâu. Một đồng việc ở công ty anh đủ khiến anh vất vả rồi".

"Thu Thu, anh muốn đến nhà em ăn bữa cơm tất niên. Nếu em không hoan nghênh thì anh ở nhà vậy".

"Cũng không phải em không hoan nghênh..." Thu Sương bị anh ta nói cứng họng.

"Vậy có nghĩa anh đến được đúng không? Nếu anh đến thì phải thể hiện lòng thành chứ, việc nặng trong nhà cứ để anh lo, hai bác đã lớn tuổi rồi, em lại là phụ nữ, anh là đàn ông, anh không làm thì

ai làm? Thư Thư, bao nhiêu năm rồi anh toàn đón giao thừa ở công trường hoặc ở khách sạn, cảm giác ăn cơm tất niên như thế nào anh cũng quên mất rồi".

Thư Sướng đang định nói chen vào thì anh ta lại cười ngắt lời, "Mấy ngày hôm trước anh nhận được một cuộc điện thoại. Em đoán xem là của ai? Là của Triệu Khải, giáo viên thực tập dạy bọn anh năm lớp mười hai. Bây giờ anh ta làm luật sư rồi, không biết nghe ai nói bây giờ anh ở Tân Giang nên đã liên lạc với anh. Anh ta nói anh ta cũng quen em và hẹn hôm nào cùng đi ăn cơm. Thứ bảy này được không? Gọi cả Thắng Nam nữa, bốn người chúng ta cùng đi tắm suối nước nóng, ăn các món dân dã. Đồng thời cũng xem như chúc mừng em vừa trở thành phóng viên chủ chốt".

Nếu Ninh Trí mời một mình Thư Sướng thì Thư Sướng sẽ từ chối ngay. Thứ bảy và chủ nhật này Thư Sướng muốn dành toàn bộ cho Bùi Địch Văn, nhưng bây giờ có cả Triệu Khải và Thắng Nam nên cô đành phải gật đầu.

Hôm sau là thứ năm, mừng hai tháng chạp âm lịch.

Trên công trường thi công giai đoạn ba của Tụ Hiền Uyển, các công nhân nhà xa đã về nhà ăn Tết, chỉ còn những người nhà tương đối gần vẫn ở lại làm việc. Đột nhiên ầm một tiếng, tất cả mọi người thấy dưới chân chấn động. Ngừng công việc đang làm dở quay lại tìm nơi phát ra âm thanh, họ chỉ thấy khói bụi mù mịt, sàn gác vừa đổ bê tông được hai ngày đã sập một nửa.

Ninh Trí đi công tác mấy ngày về đang ngồi nghe chủ quản các ngành báo cáo trong phòng hội nghị thì chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh đổ chuông dồn dập, dồn dập đến mức anh ta cảm thấy khó chịu. Đứng dậy nghe máy, đầu bên kia quản đốc thở hổn hển,

"Tổng giám đốc Ninh, xảy ra chuyện rồi. Sàn gác khu nhà đang xây vừa bị sập trúng hai công nhân, đã đưa đến bệnh viện, tôi thấy có một người chắc không qua được".

Ninh Trí thấy tức ngực, lớn tiếng hỏi, "Anh làm quản đốc kiểu gì vậy? Tôi vẫn dặn anh phải chú ý chất lượng công trình, chú ý an toàn thi công. Tét nhất đến nơi rồi, nếu có chuyện gì thì biết ăn nói với gia đình người ta thế nào?"

Quản đốc bên kia áp úng, "Khi đổ mái tôi vẫn giám sát cẩn thận, có thể là vì mấy hôm nay trời lạnh nên bê tông hơi..."

Ninh Trí ngắt lời anh ta, "Đừng tìm nguyên nhân vội, phải xử lý hiện trường ngay, đến bệnh viện chăm sóc bệnh nhân, cố gắng không được để ngoại giới biết, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được".

Anh ta gập điện thoại lại, cũng không nghe báo cáo nữa mà gọi Trưởng phòng Phùng và mấy chủ quản khác lập tức chạy tới công trường.

Cả công trường đều được vây kín, cách li hoàn toàn với các công trình giai đoạn một và giai đoạn hai. Lối vào có tấm biển "Công trường đang thi công, không phận sự miễn vào". Chiếc Mercedes Benz của Ninh Trí dừng lại trước cửa sắt, bảo vệ nhận ra xe anh ta nên mở cổng sắt ra. Qua cửa sổ xe, đột nhiên Ninh Trí nhìn thấy một chiếc Chery chạy vội đến. Bảo vệ ngăn lại, cửa xe mở ra, Thư Sướng từ trên xe bước xuống đưa thẻ phóng viên cho bảo vệ. Bảo vệ vẫn lắc đầu nguầy nguầy đẩy Thư Sướng ra bên ngoài.

"Chết tiệt!" Ninh Trí nhắm mắt chửi thề một câu rồi bảo tài xế dừng xe lại. Anh ta dặn Trưởng phòng Phùng mấy câu rồi xuống xe

quay lại.

"Cô ấy là tôi mời tới", Ninh Trí bình tĩnh nói với bảo vệ rồi giơ tay vẫy.

Bảo vệ xấu hổ gãi đầu cười cười với Thư Sướng rồi mở cổng sắt ra.

"Thư Thư, em tới nhanh thật", Ninh Trí cho Thư Sướng một nụ cười đấng chất.

Thư Sướng sửng sốt, cô nhận được điện thoại báo tin nên vội vàng chạy tới, không để ý công trường này vốn là của công ty bất động sản Trí Viễn, cô bất giác cau mày.

Ninh Trí kêu bảo vệ mang một chiếc mũ bảo hộ tới rồi đội lên cho Thư Sướng, sau đó anh ta ra hiệu mời Thư Sướng đi vào công trường.

Thư Sướng đi theo Ninh Trí vào công trường, Ninh Trí thoải mái đi trước dẫn đường, "Thư Thư, em muốn đến đâu xem trước?"

Thư Sướng nhìn thấy một nhóm công nhân đang chất những khối bê tông cốt thép lên một chiếc xe tải lớn.

"Những mảnh bê tông này là mảnh vỡ của sàn gác sập xuống à?" Cô quay sang hỏi Ninh Trí.

"Không phải, bên kiểm nghiệm nói không đạt tiêu chuẩn nên anh bảo công nhân phá đi làm lại".

Đột nhiên Thư Sướng nhìn thấy vết máu trên một viên gạch vỡ. Cô bước tới cầm viên gạch lên hỏi, "Có người bị thương à?"

Ninh Trí không nói gì, nhìn cô không chớp mắt. Đám công nhân vẫn vùi đầu làm việc như không nghe thấy cô nói gì.

Sắc mặt Thu Sướng trắng bệch, bàn tay cầm viên gạch run run, viên gạch rơi xuống đất vỡ thành hai nửa.

"Thu Thu, đến văn phòng ngồi một lát!" Ninh Trí đưa Thu Sướng đến văn phòng trong công trường, anh ta đóng cửa lại, rót cho Thu Sướng một chén trà.

"Công trình lên đến trăm triệu có xảy ra một hai vụ tai nạn cũng nằm trong phạm vi an toàn. Thu Thu, anh không muốn giấu em, hôm nay công trường xảy ra chút chuyện, hai công nhân bị sàn gác sập đè bị thương, một người chưa cứu được, một người khác thương thế đã ổn định, anh đã cho người đi xử lý rồi. Anh biết phóng viên phải đưa tin chân thực, cho nên em có thể phản ánh đúng sự thật. Nhưng anh có một yêu cầu, Thu Thu, em có thể không viết là sàn gác sập xuống bị thương hay không? Như vậy người khác sẽ cho rằng chất lượng của tòa nhà có vấn đề, tạo thành ảnh hưởng rất xấu đối với danh dự của cả công ty bọn anh. Khu nhà giai đoạn ba này cũng không thể bán ra được nữa, tất cả đầu tư sẽ trôi theo dòng nước".

Hơi nóng từ chén trà bốc lên khiến hai mắt Thu Sướng mông lung, Thu Sướng ngẩn ra, miệng há ra rồi lại bất đắc dĩ khép lại. Lần đầu tiên cô không thể trấn tĩnh trước một sự kiện tin tức, cô cảm thấy bất lực.

"Trong công ty anh, Tổng Tư Viễn phụ trách thị trường phía bắc, anh phụ trách thị trường phía nam, vừa mới xây dựng được nền tảng, anh không thể để tất cả hủy hoại trong chốc lát được. Thu Thu, nói thật với em, vì người đến là em nên anh mới để em nhìn

thấy việc này, nếu là phóng viên khác thì chắc chắn sẽ không thể được nhìn thấy hiện trường. Còn anh cũng sẽ dùng cách của anh để công bố chuyện này với bên ngoài, em không cần cảm thấy mâu thuẫn trong lòng, chuyện đã đến nước này cũng không có cách nào vặn hỏi cả. Anh sẽ cho giám sát chặt chẽ chất lượng thi công sau này, cũng sẽ giải quyết tốt vấn đề với hai công nhân bị nạn. Nhưng nếu em vẫn nhất định phải viết như vậy thì anh cũng hiểu được, em có đạo đức nghề nghiệp của em". Ninh Trí nhún vai, thành khẩn nhìn Thư Sương, "Thư Thư, có điều anh rất muốn em giúp anh, điều này không hề đi ngược lại nguyên tắc nào mà ngược lại còn cứu vãn công ty anh, cứu vãn hàng ngàn nhân viên. Được không?"

Trong lòng Thư Sương như có một nồi nước sôi, sôi trào, quay cuồng, cô như mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có đôi mắt lúc thì nhìn Ninh Trí, lúc lại nhìn công trường không ngừng bận rộn bên ngoài.

"Tổng giám đốc Ninh, tôi vừa báo cáo tai nạn và thương vong với Cục giám sát an toàn". Trưởng phòng Phùng đẩy cửa ra, đang nói thì nhìn thấy Thư Sương liền cười chào hỏi, "Phóng viên Thư, sao cô đã đến rồi?"

"Thư Thư đến phỏng vấn, anh nói sơ qua chuyện xảy ra với cô ấy sau đó đưa cô ấy đến bệnh viện thăm hỏi hai công nhân". Ninh Trí trả lời giúp Thư Sương.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6

"Được rồi. Ôi, hai công nhân làm việc trên cao không thắt dây an toàn nên mới xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự đáng tiếc. Tôi đã bảo mọi người đến đón người nhà bọn họ tới đây rồi, cũng đặt phòng khách sạn cho họ rồi". Trưởng phòng Phùng nói, "Phóng viên Thư, cô có muốn đi xem hiện trường tai nạn không?"

"Anh còn phải gọi mấy cuộc điện thoại. Thư Thư, em đi trước đi, lát nữa anh và em cùng tới bệnh viện". Ninh Trí cầm tay Thư Sương, ghé vào bên tai nói nhỏ chỉ để cô nghe thấy, "Thư Thư, cảm ơn em!"

Trên công trường gió rất mạnh, mùi bùn đất và mùi xi măng thoang thoảng. Thư Sương ngẩng đầu nhìn những tòa nhà đang xây dựng, bên trên là không trung màu xám chì, đột nhiên cô cười mỉa mai.

Đến bệnh viện thăm công nhân bị thương xong, cô trở lại tòa soạn viết bài rồi gửi đến hộp thư của biên tập. Bên ngoài đã sáng đèn, trong tòa nhà ngoài phòng trực ban thì chỉ có Phòng pháp trị còn sáng. Cô mệt mỏi gấp máy tính lại, đứng dậy tắt đèn đi ra. Trước khi vào thang máy cô nhận được điện thoại của Ninh Trí, Ninh Trí nói anh ta đang ở nhà cô đợi cô về ăn tối.

"Em còn chưa viết bài xong, mọi người ăn trước đi!" Cô không nhiều lời, sau khi dùng cuộc gọi lại bấm số của Bùi Địch Văn.

"Em ở đâu vậy? Buổi chiều không thấy em nghe điện thoại của anh". Âm thanh của Bùi Địch Văn mang vẻ vui mừng, một tuần nay hai người cùng làm việc trong một tòa nhà mà lại không gặp nhau được mấy lần.

"Địch Văn, em đói quá!" Cô mệt mỏi dựa vào tường.

"Đến Khế Viên đi, anh nấu mì cho em". Anh dịu dàng dỗ dành.

"Vâng, em muốn ăn mì hải sản, rất nhiều nước, nóng hổi, bên trên còn phải có trứng gà, thật nhiều tôm nữa".

"Được, hai mươi phút có về đến nơi không?"

"Có".

Cửa thang máy mở ra, sóng điện thoại trong thang máy không tốt, cô lưu luyến cất điện thoại bước vào.

Lưu Dương, Ninh Trí! Ninh Trí, Lưu Dương... Thang máy đi xuống, cô dùng ngón tay viết hai cái tên này lên trên cánh cửa thang máy trơn bóng, viết xong lau đi, lại viết, lại lau.

Năm tháng trôi qua, đâu có thứ gì vĩnh hằng không thay đổi?

Tất cả đều đã thay đổi, cậu nam sinh ngây ngô gọi là Lưu Dương từng khiến trái tim cô loạn nhịp đã đi xa rồi. Ninh Trí bây giờ, cho dù cô vẫn nhớ rõ từng chuyện có liên quan tới anh ta trước kia nhưng trong mắt cô anh ta đã là một người lạ, ngay cả một chút cảm tình trước kia cũng không còn nữa.

Ninh Trí nói hiểu cô, cô nghĩ cô cũng có thể hiểu anh ta. Đứng ở góc độ của anh ta thì các vấn đề cần bận tâm, cần suy xét đều khác cô. Sự phát triển của công ty, kế sinh nhai của hàng ngàn nhân viên quan trọng hơn nhiều so với tính mạng của hai người. Có tai nạn là chuyện xấu nhưng cũng là chuyện tốt, đây là một cảnh báo, qua đó ít nhất cũng có thể phát hiện vấn đề, phát hiện được vấn đề sẽ có thể giải quyết, giải quyết được tất cả sẽ an bình.

Thực ra Ninh Trí sống rất khó khăn, anh ta không nhiều lời nhưng cô có thể tưởng tượng được. Để có ngày hôm nay, anh ta đã phải rất vất vả, cho nên cô đồng ý giúp anh ta, bởi vì anh ta từng có tên là Lưu Dương.

Sau khi giúp anh ta, cô cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhàng nhưng lại hơi trống rỗng. Giống như một đứa trẻ cầm bài thi được điểm 10 nhờ quay bài đứng trong lớp học sợ hãi nhìn mọi người, cực kì khát vọng có thể nhìn thấy một ánh mắt tín nhiệm.

Thu Sướng lái xe rất nhanh, mười lăm phút đã về đến Khế Viên. Cô có chìa khóa nhà Bùi Địch Văn, sau khi gõ cửa một lát không thấy ai trả lời, cô liền tự mở cửa vào nhà.

Cửa phòng bếp đang đóng, qua cửa kính cô nhìn thấy Bùi Địch Văn mặc áo len hoa tối màu đang bận rộn, hơi nước nghi ngút, máy hút khói kêu vù vù, thảo nào không nghe thấy cô gõ cửa.

Thay giày đế mềm đi trong nhà, cô đặt túi xách xuống, treo áo khoác lên rồi nhẹ chân nhẹ tay đi tới, mỉm cười định cho Bùi Địch Văn bất ngờ. Đi tới trước phòng bếp, cô nhìn thấy trong phòng sách có ánh sáng nhấp nháy, quay mặt lại nhìn, thì ra ánh sáng phát ra từ chương trình bảo vệ màn hình trên máy tính.

Cô cười thầm, sao lại để chương trình bảo vệ màn hình lạ như vậy? Đi vào phòng sách, cô bấm chuột, màn hình lập tức sáng lên. Trước mắt cô là một bãi cỏ xanh mướt, bên cạnh bãi cỏ có một vườn hoa, chắc là ảnh chụp vào mùa xuân nên các loại hoa trong vườn thi nhau khoe sắc, mà cũng không phải chỉ có các loại hoa thông thường. Thư Sướng nhận ra mấy loại, có tulip, có hoa hồng bạch, có mẫu đơn. Giữa vườn hoa có một cô bé khoảng bốn năm tuổi, khuôn mặt phúng phính, mái tóc vàng hơi xoăn, mặc váy công chúa, chỉ có điều... Thư Sướng kinh ngạc tìm được vài nét của Thư Thần trên mặt cô bé, gương mặt ngơ ngác thường gặp của những em bé thiếu năng trí tuệ. Càng kinh ngạc hơn là cô bé không đứng mà ngồi trên một chiếc xe lăn nho nhỏ.

"Thư Sướng!" Một bóng người cao ráo bước vào.

"Em..." Thư Sướng bối rối đứng dậy, chỉ màn hình máy tính, "Em nhìn thấy...".

Bùi Địch Văn cười dịu dàng, đi vào ôm eo cô, "Định chơi trốn tìm với anh à?" Anh hôn nhẹ lên gương mặt lạnh buốt của cô, "Sao mãi vẫn không lớn được thế, vừa rồi ai còn kêu đói ấy nhỉ?"

"Em!" Tiếng nói vừa dứt thì bụng cô cũng sôi ục ục mấy tiếng.

Cô ngượng ngùng vùi đầu vào trong lòng anh, hưởng thụ cảm giác ấm áp trên người và mùi hải sản trên tay anh.

"Mì nấu xong rồi, em ra ăn đi!" Anh vuốt tóc cô.

"Vâng!" Cô ngẩng đầu, qua khóe mắt phát hiện màn hình đã tối om, Bùi Địch Văn đã tắt máy tính rồi.

"Địch Văn, hình nền máy tính anh là ảnh chụp hay ảnh anh tải ở đâu về?" Hai người đi tới bên bàn, Thư Sướng bưng bát lên, húp một ngụm nước, oa, ngon thật!

Bùi Địch Văn cười, lấy một tờ giấy ăn trong hộp giấy ra lau mấy giọt nước trên cằm Thư Sướng, "Vẫn còn nóng, em uống chậm một chút. Cái đó là ảnh chụp, con của một người bạn".

"A! Có phải em bé đó bị..." Thư Sướng chỉ lên đầu.

Bùi Địch Văn gật đầu, "Ờ! Sao đến bây giờ em vẫn chưa ăn tối?" Anh chuyển đề tài rất nhẹ nhàng.

Thư Sướng ăn trứng gà, lấy con tôm to nhất lên đưa tới bên miệng Bùi Địch Văn. Bùi Địch Văn chớp mắt, cắn một nửa con tôm rồi đẩy nửa còn lại về phía miệng Thư Sướng.

Hành động này quả thật rất non nớt đối với hai người đã trưởng thành, nhưng trong đêm đông như hôm nay nó lại cực kỳ ấm áp. Thư Sướng ăn tôm, uống canh hải sản nóng hổi. Đột nhiên trong lòng cô thấy rất kiên định. Cảm giác được coi trọng giống như một viên đường được thả vào cốc cà phê, sau khi rung động, mặt nước trong cốc sẽ từ từ bình lặng, vị ngọt từ từ tan ra.

"Viết bài quên cả thời gian, hôm nay anh có bận không?" Cô không muốn phá hoại bầu không khí ấm áp như vậy nên quyết định không đề cập tới chuyện phỏng vấn.

"Bạn, anh phải làm trước việc của mấy ngày tới. Thư Sướng, thứ bảy này anh lại phải về Hồng Kông một chuyến, ông nội anh xuất viện". Bùi Địch Văn áy náy nhìn cô, "Ngày nghỉ mà không thể ở bên bạn gái quả thật là sự thất trách của bạn trai".

"Nhưng bạn gái anh cực kì bao dung độ lượng, rất biết suy nghĩ cho người khác, cho nên anh không cần làm ra vẻ mặt như vậy". Cô trêu chọc, đồng thời quyết định cũng không nói đến chuyện đi du lịch với Ninh Trí thứ bảy này nữa.

Bùi Địch Văn cũng cười, "Sau đó lại đến Tết âm, lần này có thể chúng ta thật sự phải xa nhau vài ngày".

"Có phải chưa xa nhau đâu. Lúc em đến Hàng Châu phỏng vấn chúng ta đã xa nhau hơn mười ngày mà! Khi đó chúng ta đã yêu nhau rồi!" Không giống những ngày lễ khác, Tết âm lịch anh nên ở bên người nhà mình, cô hiểu điều này.

"Phải nói là đã yêu nhau từ lâu rồi, có điều sau này em mới biết thôi". Thấy cô đã ăn hết bát mì, anh kéo cô tới ngồi lên đùi mình, đưa tay xoa bụng dưới đã căng lên của cô rồi vừa ấn nhẹ vừa cười, "Một bát mì đã no thế này rồi, nếu sau này có em bé thì sẽ to thế nào?"

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, cô nghe thấy trái tim mình đang đập thình thịch. Anh nói câu này là có ý gì, có ám chỉ gì không?

Anh khẽ vuốt lưng cô, "Thư Sướng, anh hi vọng Tết này là ngày lễ cuối cùng anh không thể ở bên cạnh em. Sau này mỗi một ngày lễ phương Đông hay phương Tây, cũng như mỗi một ngày đặc biệt của chúng ta, hai chúng ta đều ở bên nhau".

Thư Sướng ngẩng đầu lên, chấn động vì khả năng nhìn thấu của anh. Bùi Địch Văn khẽ cười, cô đưa tay sờ môi anh, anh đã nhìn rõ tâm tư của cô, "Địch Văn..."

"Có thể em đang tính xem từ khi chúng ta xác lập quan hệ đến giờ mới được bao lâu, một tháng hay là hai tháng, phải chăng tất cả diễn ra quá nhanh? Thư Sướng, nhiều năm sau em có thể chậm rãi tìm đáp án cho những câu hỏi này. Bây giờ trong nhà có một số việc anh phải về giải quyết, cả tình hình sức khỏe của ông nội anh và một số khó khăn trong công việc của anh nữa. Em cho anh thêm thời gian, anh nghĩ mùa thu sang năm sẽ có thể giải quyết xong hết. Đến lúc đó em dẫn anh về ra mắt bố mẹ em, được không?"

Ánh đèn nhu hòa trong phòng ăn chiếu lên mặt anh khiến cô cảm thấy thân thiết một cách không chân thực. Cho dù cô còn chưa hiểu anh thấu triệt, cho dù có một số việc anh còn giấu cô, nhưng có lẽ tất cả đều là vì anh muốn che chở cho tình cảm này của cô và anh.

"Vâng!" Cô nghe thấy âm thanh mình phát ra cũng run rẩy.

"Tối nay ở lại nhé!" Anh nhắm mắt lại nhưng vẫn hôn chính xác lên môi cô, nụ hôn triền miên, đầu lưỡi vẽ theo viền môi cô như nâng niu trân trọng.

"Vâng!" Cô lại vâng một lần nữa, ngả đầu dựa vào trước ngực anh, nghe thấy tiếng nói của mình vang vang trong lồng ngực anh, rất ấm áp.

Thứ sáu, Tân Giang lại có một cơn mưa tuyết nhỏ, chưa đến tối tuyết đã tan hết. Sau khi có tuyết rơi trời sẽ rất xanh, xanh như màu mực lúc nhỏ vẫn thường viết được pha loãng rồi quét lên nền trời, có chỗ đậm hơn, có chỗ hơi nhạt nhạt.

Thứ bảy mặt trời đã xuất hiện nhưng không khí lại trở nên ướt lạnh hơn, thời tiết này đi tắm suối nước nóng rồi ăn lẩu thì thật tuyệt.

Ninh Trí gọi điện cho Triệu Khải, hai cô gái đều không lái xe, Triệu Khải đi đón Thắng Nam, anh ta tới đón Thu Sương.

Bây giờ Thu Tổ Khang và Vu Phân thật sự không coi Ninh Trí như người ngoài. Lúc anh ta đến thì ba người đang ăn sáng, Vu Phân lập tức lấy thêm bát đũa. Anh ta liền ngồi xuống ăn cháo, ăn bánh mật và nói dăm ba câu chuyện nhà. Ninh Trí nói hôm nay công ty vệ sinh sẽ cho người tới quét dọn, hai bác chỉ cần đứng chỉ huy bên cạnh là được, mọi việc cứ để bọn họ làm, hai bác không cần nhúng tay vào việc gì hết.

Vu Phân hớn hở mặt mày, hài lòng nhìn Ninh Trí, "Hai đứa cũng không cần quan tâm đến việc ở nhà, cứ đi chơi cho thoải mái, về muộn một chút cũng không sao".

Thu Sương cảm thấy mẹ cô quá nhiệt tình, chỉ còn thiếu nước chấp tay dâng cô cho Ninh Trí nữa thôi.

"Sẽ không về muộn quá đâu hai bác ạ. Hôm nay trời lạnh, không thể để Thu Thu nhiễm lạnh được".

"Ninh Trí đúng là rất biết quan tâm đến người khác". Vu Phân cười tít mắt.

Hai người lên xe, Ninh Trí thấy Thu Sương đi một đôi giày cao gót, "Đã đi chơi cho thoải mái thì cũng nên để cho đôi chân được giải phóng, em vào thay giày đi, lát nữa đi dạo cũng tiện".

Thu Sương do dự nhìn anh ta rồi cũng mở cửa xe vào nhà thay giày.

Ninh Trí và Triệu Khải hẹn gặp nhau ở đầu cầu lớn. Ninh Trí chăm chú lái xe, Thu Sương dùng tay chống cằm nhìn người đi

đường vội vã đi lại.

"Chuyện ở công trường cơ bản đã xử lí ổn rồi, người nhà công nhân bị chết đã đồng ý hoả táng thi thể, công ty đền bù một số tiền lớn, còn sẽ hỗ trợ nuôi con nạn nhân đến mười tám tuổi, chăm sóc bố mẹ nạn nhân đến khi chết. Người bị thương thì công ty đã thuê người chăm sóc và cho một khoản tiền bồi dưỡng, đợi sau khi khỏi hẳn lại về đi làm. Công ty cũng nộp tiền phạt bên Cục giám sát an toàn rồi". Ninh Trí nói với vẻ tùy ý.

Thư Sướng quay mặt đi, ngồi thẳng lên, "Ờ, qua chuyện của Thần Thần em đã biết anh làm việc rất chu toàn rồi".

Ninh Trí liếc cô rất nhanh, "Thần Thần khác, vụ tai nạn này là việc của công ty, còn việc của Thần Thần thì anh làm như việc nhà mình".

Thư Sướng cười cười, hôm nay cô không đeo găng tay, mặc dù trong xe có mở điều hòa nhưng cô vẫn cảm thấy hơi lạnh. Cô xoa xoa tay, cúi đầu, "Ninh Trí, em... có bạn trai rồi".

"Ừ, em đã nói rồi". Ninh Trí không hề để ý. Xe đã chạy gần đến đầu cầu, thấy xe của Triệu Khải đang dừng ở làn đường đỗ xe, Ninh Trí hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay.

Triệu Khải vẫy tay trả lời. Thắng Nam mở cửa xe có vẻ như định đi tới nhưng Triệu Khải nghiêng người nói gì đó với cô nên cô lại quay lên xe. Hai chiếc xe một trước một sau chạy lên cầu.

"Em cũng mới qua lại chẳng bao lâu! Dương Phàm cưới hôm Tết dương lịch, em và anh ta chia tay vào tháng mười, đến giờ mới được hơn hai tháng. Công việc của em lại rất bận, với tính cách

quạt cường và thói quen đề phòng của em thì có người đàn ông nào có thể khiến em yêu hết mình trong một thời gian ngắn như vậy chứ? Anh nghĩ em và người đó chắc cũng chỉ mới đến với nhau, còn lâu mới đến mức tính chuyện cưới xin, ít nhất đến nay em vẫn chưa nhắc tới người đó trước mặt bố mẹ em bao giờ. Cho nên anh nghĩ anh vẫn có cơ hội".

Thư Sướng yên lặng nhìn Ninh Trí với ánh mắt khiếp sợ. Anh ta phân tích không sai, nhưng anh ta đâu biết rằng người đàn ông đó lại là Bùi Địch Văn, người đã biết cô hơn ba năm. Bùi Địch Văn chiếm lấy trái tim cô bằng từng bước đi không thể chống cự, hơn nữa khi cô vẫn còn cố gắng chống lại thì anh lại dẫn cô tới Thạch Trấn khiến quan hệ của người lập tức thay đổi chóng mặt.

"Có lúc anh hơi đánh giá cao chính mình, anh xuất hiện trước mặt em thường xuyên như vậy, anh nghĩ em sẽ nhận ra anh. Không ngờ em lại nhìn anh bằng ánh mắt thành kiến. Nếu khi Thành Thành xảy ra chuyện anh đã nói thẳng với em mình là ai thì làm gì còn cơ hội cho người khác? Thư Thư, so với người khác, giữa chúng ta còn có một mối tình đầu!"

"Nhưng ngày đó anh có thích em đâu!" Thư Sướng cãi lại, anh ta biến mất mà không thèm tạm biệt lấy một câu.

"Em như một con nhím đầy gai, anh dám thể hiện mình thích em sao? Nếu anh nói ra thì có khi em lại cho anh thêm tám mũi khâu ở tay còn lại ấy chứ!" Trên khuôn mặt không có biểu cảm của Ninh Trí chỉ có đôi mắt lấp lánh ánh sáng dịu dàng.

Anh ta chưa thử, làm sao biết cô nhất định sẽ cắn anh ta? Cô có phải chó con đâu?

Sau mấy lần gặp nhau, Thư Sướng biết Ninh Trí là một người làm bất cứ chuyện gì cũng phải xác định được kết quả mới quyết định hành động, chỉ sợ lần này cô sẽ làm kế hoạch của anh ta phá sản.

Xe chạy qua cầu đến một con đường hai bên trồng toàn cỏ thụ, sau một hồi mới chạy tới khu du lịch suối nước nóng.

Tân Giang nằm ở phía hạ lưu Trường Giang, gần nước không gần núi, vốn không hề có suối nước nóng. Cái gọi là khu du lịch suối nước nóng vốn là một dòng suối nhỏ do đội thăm dò địa chất đào khi thăm dò mỏ dầu ở đây. Dòng suối vẫn đục chảy chưa được hai năm đã cạn khô, một người Chiết Giang đến đây khảo sát rồi mua mảnh đất này, xây một trung tâm SPA thủy liệu pháp bắt chước mô hình thiên đường du lịch Maldives, tên vẫn gọi là khu du lịch suối nước nóng, làm ăn tương đối tốt.

Trong khu du lịch có không ít nhà hàng với những món ăn đặc biệt, lúc này đã gần đến trưa, bốn người chỉ ăn mấy món đơn giản vì lát nữa sẽ đi tắm, ăn quá nhiều không tốt cho thân thể.

Mặc dù hôm nay không phải đến toà án nhưng Triệu Khải vẫn mặc áo khoác nghiêm túc, nhìn thật sự rất không hợp với khung cảnh. Triệu Khải lại vặn hỏi Ninh Trí mọi chuyện từ lúc Thư Sướng và Ninh Trí gặp lại, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Thư Sướng và Thắng Nam quả thật không chịu nổi, đành phải ngẩng đầu lên làm như đang quan sát sao trời, à không, trần nhà.

Ninh Trí nói xong, Triệu Khải thờ dài, gõ bàn cảm thán, "Duyên phận đúng là kì diệu".

Thư Sướng suýt nữa té ghế.

"Thư Sướng, sao cô không nói lời nào?" Không thấy đương sự hùa theo, Triệu Khải tỏ ra hơi thất vọng.

Thư Sướng nghiêm túc nhìn anh ta, "Em cảm thấy thầy Triệu tổng kết rất chính xác, không cần phải bổ sung thêm gì cả".

Thắng Nam bật cười phun một ngụm trà trong miệng lên người cô gái phục vụ đang bưng thức ăn đi tới.

Triệu Khải cũng cười ha ha, "Cô không cảm thấy cô rất may mắn à?"

"Thầy Triệu, em rất đồng ý với quan điểm của thầy", Thắng Nam giơ tay lên tiếng.

Thư Sướng trợn mắt nhìn cô nhưng không tiện mắng cô trước mặt người khác nên chỉ cười nhạt.

Ninh Trí nghe mà tâm tình phấn chấn, lúc ăn cơm liên tục gắp thức ăn rồi múc canh cho Thư Sướng. Triệu Khải nhìn, vẻ mặt hâm mộ.

Anh ta đã ba mươi hai rồi mà đến nay còn một thân một mình. Nhớ năm đó anh ta cũng từng thầm mến một bạn nữ trong lớp, Tết Trung thu vừa rồi về nhà tình cờ gặp cô bạn đó ngoài đường, cô bạn anh ta đã là mẹ trẻ con, dáng người mảnh dẻ ngày xưa giờ đây đã trở thành một chiếc bánh mì, há mồm ra là nói đến tiền. Anh ta nhìn cô, trong lòng thật sự hối hận. Đây đúng là người phụ nữ anh ta thương nhớ nhiều năm sao?

Cơm nước xong, bốn người tách ra đi tắm. Thư Sướng và Thắng Nam thay áo ngủ cotton sạch sẽ mềm mại rồi đi theo một cô gái xinh

xắn, sau khi đi qua mấy chỗ rẽ, hai người đã chìm ngập trong một không gian nhã nhặn với âm nhạc du dương và hơi nước lượn lờ.

Ngâm trong nước ấm, hưởng thụ cảm giác được dòng suối nhân tạo ve vuốt, Thư Sướng cảm thấy toàn thân thư thái. Một đám cá nhiệt đới nhỏ bơi tới đồng loạt hôn lên nước da mềm mại. Trời ạ, chúng khiến hai người đều có cảm giác mềm, ngứa khắp người, đúng là một loại khoái cảm.

"Xướng Xướng, ở đây tắm một lần mất bao nhiêu tiền?" Thắng Nam xoa mặt, nhỏ giọng hỏi Thư Sướng.

Cả hồ nước rộng rãi trong phòng SPA thuỷ liệu pháp mật mờ hơi nước chỉ có hai người, mấy cô gái xinh xắn đứng bên cạnh phục vụ.

"Tớ đâu biết?" Thư Sướng lắc đầu. Nước hơi nóng, tim Thư Sướng đập nhanh vì sức ép của nước, cô duỗi thẳng tứ chi ra.

"Bùi Địch Văn chưa đưa bạn tới bao giờ à?" Thắng Nam hỏi với vẻ không tin tưởng.

"Đây không phải chỗ ai muốn đến cũng có thể đến được".

"Chẳng lẽ anh ta là một người nghèo?"

"Không nghèo cũng không thể tiêu xài tùy ý", khóe miệng Thư Sướng tạo thành một đường cong dễ coi, "Cái đầu đen tối của bạn đừng nghĩ linh tinh nữa, tớ và anh ấy đến với nhau vì tình yêu chứ không phải vì thứ gì khác".

"Ôi, Ninh Trí thật đáng thương. Bạn xem hôm nay anh ta vui vẻ đến mức nào!"

Thư Sương vót mấy cánh hoa hồng lên, cười cười. Dường như cô nghĩ thấy hơi thở tươi mát của rừng mưa nhiệt đới Tây Song Bản Nạp thoang thoảng trong không khí. Cô nhớ tới tờ giới thiệu về thủy liệu pháp trên vách tường trước khi đến phòng tắm, nước suối acid carbonic nhiệt độ cao, trơn như sữa chua, dưỡng sinh đẹp da, chăm sóc cả thể xác và tinh thần... Ninh Trí đưa cho cô gái phục vụ một tấm thẻ, cô liếc qua, một người phải trả một ngàn hai.

Cô rất chán động nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Ninh Trí làm trong lĩnh vực bất động sản, thường xuyên tiếp xúc với nhân sĩ các giới nên cũng phải tiếp nhiều loại khách khác nhau, chắc cũng thường đến những nơi như thế này. Nhưng chỉ có mấy người bọn họ đi chơi, có cần phải tiêu những mấy ngàn thế này không?

Nói thật, trong lòng cô vẫn thích những nơi cổ kính và nguyên sơ như Thạch Trấn.

Đợi hai người tắm gần xong, nhân viên nữ tiến lên đắp bột tảo biển cho hai người, sau khi tắm sạch lần nữa lại đưa hai người vào một gian phòng ấm áp dễ chịu, hai phụ nữ trung niên đeo kính đen tới xoa bóp cho hai người.

Hai phụ nữ trung niên nhỏ nhắn xoa bóp rất giỏi, trước hết là ấn, vuốt, kéo, bóp nhẹ tay, sau đó dùng đến toàn bộ tay, chân và đầu gối, chỉ chốc lát Thư Sương và Thắng Nam đã nằm mềm nhũn trên giường để mặc họ muốn làm gì thì làm.

Cuối cùng tất cả đều đã kết thúc, hai người nằm yên trên giường xem TV không nhúc nhích được. Cô phát thanh viên đoan trang nói với khán giả với giọng trịnh trọng, miền Nam Trung Quốc đang gặp

một đợt không khí lạnh hiếm thấy trong suốt năm mươi năm qua. Hôm nay nhiều nơi có tuyết lớn, đường dây điện không chịu nổi sức nặng của tuyết nên bị đứt rất nhiều chỗ. Mặt đường đóng băng rất trơn, rất nhiều xe cộ đều mắc kẹt trên đường.

"Trái đất làm sao ấy nhỉ, hết động đất lại đến tuyết lớn, nam không ra nam, bắc không ra bắc". Thắng Nam nói.

"Tận thế sắp tới rồi. Thắng Nam, nếu ngày mai là tận thế thì hôm nay bạn muốn làm gì?" Thư Sướng quay sang hỏi.

Thắng Nam khinh thường, "Nếu đã đoán được như vậy thì còn có thể làm gì nữa? Ăn no, ngủ ngon, đợi chết thôi!"

Thật là hỏng hết cả bầu không khí, Thư Sướng liếc Thắng Nam, "Bạn không muốn ở bên An Dương à?"

Thắng Nam đỏ mặt cầm gối ôm ném Thư Sướng, "Bạn không bao giờ trong sáng được à?"

Thư Sướng cười to, nhìn Thắng Nam như vậy có lẽ đã bị An Dương chinh phục rồi. An Dương chính là chuyên gia tâm lí học, muốn chinh phục một Thắng Nam nông nổi chắc không có gì khó.

Hai người mặc quần áo đi ra, trời đã tối rồi, Triệu Khải và Ninh Trí ngồi trên sofa đợi họ. Triệu Khải nhìn có vẻ thâm trầm còn Ninh Trí thì rất thoải mái.

Ninh Trí đề nghị buổi tối tới nhà hàng đồ nướng Hàn Quốc bên cạnh ăn tối, ba người khác không có ý kiến gì.

Vẫn là Ninh Trí gọi món ăn, anh ta rất thành thạo gọi thịt ba chỉ, thịt bò, tôm và mấy loại hải sản khác, ngoài ra còn có rau dưa và

rượu soju .

Bốn người chọn bàn ăn sát bên cửa sổ, Thư Sướng ngồi ngoài cùng. Gần đây Triệu Khải vừa nhận bào chữa cho một thân chủ hiện đang chờ xét xử trong trại tạm giam nên vừa ngồi xuống anh ta và Thắng Nam đã nói về chuyện này. Điện thoại của Ninh Trí đổ chuông, ánh mắt tối lại, anh ta xin lỗi Thư Sướng rồi ra hành lang nghe điện thoại.

Thư Sướng ngồi nhàm chán nhìn đông nhìn tây, chợt thấy có mùi nước hoa bay tới. Cô quay lại nhìn, thấy cô nàng dẫn chương trình tạt sát không thành Kiều Kiều và cậu bạn trai cũ Vu Ba của Tạ Lâm nghênh ngang đi tới. Tuấn nam mỹ nữ, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả quản lí nhà hàng cũng đích thân tới dẫn đường cho hai người.

Kiều Kiều mặc áo khoác màu đen khiến gương mặt càng trắng như tuyết. Cô ta kiêu ngạo nhìn quanh, ánh mắt thoáng qua bàn Thư Sướng rồi hơi khép lại.

Quản lí dẫn hai người tới ngồi xuống một bàn cách chỗ Thư Sướng mấy bàn, nhiệt tình đưa thực đơn tới. Vu Ba nhận lấy, ngược mắt lên nhìn thấy ánh mắt Thư Sướng, cậu ta giật mình vội vàng nhìn xuống.

Kiều Kiều cởi áo khoác, lộ ra áo len màu xám tro, cổ cao ba ngón, mặt trắng như ngọc càng tỏ ra mảnh dẻ. Cô ta nâng cằm lơ đãng, Vu Ba hỏi ý kiến cô ta. "Anh ăn gì em ăn đấy". Cô ta nói.

"A, thì ra là một người đẹp!" Thấy ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về một phía, Thắng Nam cũng tò mò nhìn theo.

Ninh Trí nhíu mày từ hành lang đi vào, hỏi với vẻ lạnh nhạt, "Đang nói chuyện gì thế?"

Thư Sướng phát hiện Kiều Kiều lén nhìn qua bàn bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc.

"Thắng Nam đang nói đến Kiều Kiều", Triệu Khải tiếp lời.

"Kiều Kiều? Ai là Kiều Kiều?" Thắng Nam buồn bực hỏi.

Triệu Khải trừng mắt, "Cô đừng nói với tôi rằng cô không biết người phụ nữ ngồi bên kia là Kiều Kiều, người đẹp dẫn chương trình của đài truyền hình Tân Giang".

Thắng Nam đảo mắt, "Tôi có cần phải biết không? Những người đẹp dẫn chương trình tôi biết là Lí Thụy Anh, Hải Hà, Đổng Khanh của Đài truyền hình trung ương CCTV. Kiều Kiều rất nổi tiếng à?"

Triệu Khải cười vui, "Thắng Nam, cô thật sự rất khá!" Anh ta nhìn về phía Thư Sướng, "Thế cô đã nghe nói bao giờ chưa?"

Thư Sướng mỉm cười, "Tôi đã gặp cô ta một lần, cô ta đến tòa soạn nơi tôi làm để mời Tổng biên tập của chúng tôi tới phỏng vấn gì đó".

"Bùi Địch Văn lên TV rồi à?" Thắng Nam nói chen vào.

"Không, anh ấy từ chối rồi, anh ấy nói rằng mình không đủ dũng khí". Giọng Thư Sướng tự nhiên trở nên dịu dàng.

"Bùi Địch Văn?" Ninh Trí vẫn yên lặng đột nhiên mở miệng nói, "Chữ Địch có nghĩa là dẫn đường chứ không phải Địch có nghĩa là cây sáo đúng không?"

Thư Sướng gật đầu.

"Tại sao anh ta lại ở đây?" Ninh Trí tự hỏi, "Anh ta còn có một cậu em trai tên là Bùi Địch Thanh đúng không?"

Thắng Nam nhìn Thư Sướng, cơ mặt Thư Sướng khẽ run run.

"Em không rõ lắm".

"Anh ta có một cái tên tiếng Anh là Laind?" Ninh Trí lại hỏi.

Trái tim Thư Sướng đột nhiên thắt lại, cả phòng ăn tràn ngập mùi khói lẫn với dầu mỡ của các món nướng, cô cảm thấy hơi khó thở.

"Hình như thế". Cô đã nghe thấy Tống Dĩnh gọi cái tên này.

Ninh Trí nhún vai, "Đúng là anh ta".

"Anh ta là ai?" Thắng Nam không nhịn được hỏi.

"Laind trong tiếng Scotland có hai nghĩa, một là địa chủ, hai là quý ông tôn quý", Ninh Trí nhướn mày, "Khi anh ta sinh ra, Bùi Thiên Lỗi đã tự mình đặt tên cho anh ta, tên tiếng Trung là Bùi Địch Văn, tên tiếng Anh là Laind, ý là muốn anh ta trở thành một ông vua địa ốc tôn quý. Bùi Thiên Lỗi đã bỏ ra một số tiền lớn đưa anh ta đến Pháp học tập".

"Bùi Thiên Lỗi là ai?" Thắng Nam càng nghe càng lơ mơ.

"Người sáng lập Tập đoàn Hằng Vũ, hiện giữ chức Chủ tịch Tập đoàn, vua địa ốc Hồng Kông. Laind là cháu trai trưởng của ông ta, người nối nghiệp tương lai của Hằng Vũ".

Thắng Nam bắt giắc ngồi thẳng người lên, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Tại sao anh lại biết những điều này?"

Ninh Trí nhướn mày, "Tại Hồng Kông, sau khi anh biết Tống Tư Viễn, đối tác của anh hiện nay, anh ta đã dẫn anh tới dự hôn lễ của Laine. Ông bác họ xa của Tống Tư Viễn tên là Tống Vinh Phát, hiện là Chủ tịch ngân hàng đầu tư Vinh Phát của Hồng Kông. Con gái ông ta tên là Tống Dĩnh chính là vợ của Laine. Ở bất cứ nơi nào trên thế giới, đất đai và tài chính đều là tài nguyên khan hiếm nhất, ai đồng thời nắm giữ hai loại tài nguyên này thì sẽ nhất định là người thắng. Nhà họ Bùi là vua địa ốc, nhà họ Tống thì mở ngân hàng. Hai nhà trở thành thông gia sẽ mạnh càng thêm mạnh, cho nên Hằng Vũ vừa mới tiến quân vào thị trường bất động sản đại lục đã lập tức trở thành Tập đoàn bất động sản đứng đầu Trung Quốc".

Thư Sương ngồi chống cằm, một tay xoay xoay cái chén đựng đầy nước trà. Nữ nhân viên phục vụ mặc trang phục kiểu Hàn Quốc lần lượt bê từng đĩa đồ nướng đến và châm lửa. Sau khi khay nướng đã nóng bỏng, Triệu Khải cho một ít dầu vào khay rồi cho mấy miếng thịt ba chỉ lên nướng trước.

Khói từ bếp nướng hơi cay mắt, Thư Sương dịch ghế về phía sau. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Thắng Nam đang nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

"Sao thế?" Cô nhún vai, cười rất bình tĩnh.

Thắng Nam mở miệng, gian nan nuốt nước miếng rồi lắc đầu.

"Anh nhớ hôn lễ của họ được tổ chức vào mùa đông, Hồng Kông cũng lạnh, tất cả hoa tulip và chim thiên đường trong hôn lễ đều được chở từ Hà Lan về bằng đường không. Áo cưới cô dâu mặc là

do nhà thiết kế Milan may đo, MC đám cưới là người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình Phương Hoàng, các khách khứa đến dự đều là người nổi tiếng trên thương trường, các ngôi sao trong giới ca nhạc đều lấy làm tự hào nếu được mời tới biểu diễn trong lễ cưới. Có thể nói buổi tối đó cực kỳ đặc sắc, các đài truyền hình và tòa soạn báo đều tranh nhau đưa tin. MC giới thiệu Bùi Địch Văn đang học cùng lúc hai bằng thạc sĩ báo chí và kiến trúc tại Pháp, Tống Dĩnh là thạc sĩ ngành tài chính đại học Hồng Kông. Sau lễ cưới, Tống Dĩnh vẫn ở lại làm Giám đốc ngành tín dụng ngân hàng Vinh Phát, Bùi Địch Văn thì khai thác mảng thị trường châu Âu cho Tập đoàn Hằng Vũ". Ninh Trí nói.

Thư Sương nhếch môi trêu chọc, "Có vẻ anh có ấn tượng rất sâu sắc đối với đám cưới đó nhỉ!"

Ninh Trí chăm chú nhìn cô, "Nhìn thấy cảnh tượng đó, một người vừa mới bắt đầu bước chân vào xã hội làm sao có thể không khiếp sợ được?"

Triệu Khải gật gật đầu phụ họa, "Thế giới này từ trước tới nay chưa bao giờ hoàn toàn công bằng. Một người sinh ra đã có điều kiện như Bùi Địch Văn chỉ cần cố gắng một chút là đã có thể đạt được thành tựu to lớn, cho dù không cần làm gì cũng có thể sống an nhàn cả đời. Còn những người như chúng ta dù đã cố gắng rất nhiều nhưng cũng phải may mắn thì mới có chút thành tựu, nếu bất hạnh thì sẽ không nhận được gì cả".

"Đúng vậy, khi đó trong lòng thật sự rất cảm khái, cũng khi đó anh đã nói với chính mình, nhất định phải cố gắng không ngừng, có thể đến hết đời này cũng không thể giàu được như Bùi Địch Văn nhưng ít ra cũng phải cho người mình thích một hôn lễ nở mày nở mặt".

Ánh mắt Ninh Trí chuyển một vòng rồi dừng lại trên người Thư Sướng.

Thịt ba chỉ cháy xèo xèo trên khay nướng. Triệu Khải cầm lấy cái kẹp lần lượt lật từng miếng thịt lên và cười nói rất có thâm ý, "Nguyện vọng này, tôi nghĩ cậu sẽ có thể thực hiện rất sớm".

Ninh Trí vẫy tay ra hiệu cho nhân viên rót trà cho Thư Sướng, "Anh vừa nhìn thấy bàn bên cạnh có ngô tươi. Em muốn ăn ngô nướng không?" Anh ta hỏi Thư Sướng.

Thư Sướng quay sang nhìn bàn bên cạnh, đó là ngô nếp năm màu. "Có!", cô nhìn tiếp sang bàn xa hơn, thấy Kiều Kiều và Vu Ba cũng bắt đầu nướng. Kiều Kiều vẫn duy trì tư thế trầm ngâm suy nghĩ dịu dàng như những cô gái trong tranh sơn dầu, Vu Ba phóng khoáng hất mái tóc dài, xắn tay áo lên vừa nướng vừa nhìn Kiều Kiều với ánh mắt nóng bỏng.

"Em vào nhà vệ sinh một lát". Thư Sướng đứng dậy.

"Tớ đi với bạn!" Thắng Nam đứng lên theo, vội vàng tóm lấy tay Thư Sướng.

"Hai đứa này vẫn dính lấy nhau y như hồi còn bé". Triệu Khải nhìn bóng lưng hai người, cười nói.

Ninh Trí cầm chén nước lên khẽ nhấp một ngụm như đang suy nghĩ gì đó.

Đi ra khỏi phòng ăn, Thắng Nam và Thư Sướng đứng trước cửa nhà vệ sinh. Thắng Nam bóp mạnh vai Thư Sướng, nhìn Thư Sướng với ánh mắt quái dị.

"Đừng hỏi gì hết!" Thư Sướng nói từng chữ từng câu, "Bạn cũng không cần phát biểu bất cứ bình luận gì, bạn cứ coi như chưa nhìn thấy, cũng chưa nghe thấy gì cả. Nếu bạn không làm được thì chúng ta đoạn tuyệt quan hệ".

"Xướng Xướng..." Thắng Nam dậm chân kêu lên, "Bạn điên à? Bạn biết bạn đang nói gì không?"

"Tớ biết, tớ biết hết, cho nên bạn không cần nói".

"Hắn ta là kẻ lừa đảo". Thắng Nam nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy chữ.

"Đủ rồi!" Vẻ mặt Thư Sướng lạnh lẽo, "Tớ nói là đủ rồi. Đây là chuyện của tớ, bạn không cần hỏi đến. Từ nhỏ đến lớn chuyện gì chúng ta cùng làm cũng đều do tớ đưa ra chủ trương mà. Bạn không tin tớ à?"

Thắng Nam đỏ mắt, "Chuyện này không phải mấy trò nghịch ngợm, cũng không phải đánh lộn, bạn..."

Thư Sướng ngẩng đầu lên, nhắm mắt, "Không có gì khác cả. Thắng Nam, bạn về phòng ăn đi, tớ muốn ở một mình cho bình tĩnh".

Không đợi Thắng Nam trả lời cô đã mở cửa nhà vệ sinh ra, bước vào rồi từ từ đóng lại, bấm khóa. Tựa lưng vào cửa, cô thở hắt hắt, sau đó lao đến bồn rửa mặt, mở van nước, hắt nước lạnh buốt lên mặt. Cái lạnh thấu xương làm mỗi lỗ chân lông đều co lại, thần trí mới từ từ thức tỉnh.

Thực ra cô không hề choáng váng quá mức khi nghe những gì Ninh Trí nói.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7

Lương Tổng biên tập của Hoa Đông buổi chiều có thể gặp cô mười lần, hoặc là hai mươi lần, nhưng cho dù là hai mươi lần anh cũng không thể lái siêu xe như Continental Flying Spur. Hơn nữa qua khí chất tôn quý nhã nhặn của Bùi Địch Văn, cô cũng đoán Bùi Địch Văn xuất thân phú hào.

Bùi Địch Văn nói với cô, anh từng cùng Tống Dĩnh "đến với nhau" nhưng đã tách ra rất lâu. Đến với nhau có khả năng là kết hôn, cũng có khả năng là sống chung. Vậy thì tách ra chính là li hôn, nếu không thì là sống riêng.

Bùi Địch Văn cũng nói anh còn có một công việc khác, đại khái chính là ám chỉ anh có một chức vụ trong Tập đoàn Hằng Vũ!

Anh thật sự rất thông minh, anh không che giấu điều gì nhưng cũng không nói rõ điều gì. Giống như khi đi học, đến cuộc thi cuối kì, giáo viên hảo tâm khoanh vùng nội dung ôn thi nhưng nếu muốn được điểm cao thì vẫn phải tự mình phán đoán chính xác.

Nói thật, đây không phải chân tướng kinh thiên động địa gì mà chỉ là một chân tướng phía sau tấm mạng che mặt mỏng manh.

Khuôn mặt trong gương trắng xanh dính đầy nước, ánh mắt mờ màng, trái tim đập thình thịch không ngừng, không biết là vì hoảng

loạn hay là vì căng thẳng.

Không hiểu một người cách xa anh mười vạn tám ngàn dặm như cô có thứ gì đáng lọt vào mắt xanh của anh? Ngày mai mà anh hứa sẽ cho cô rốt cục là cảnh trong mơ hay là hiện thực?

Mặc dù trong lòng cực kì bối rối nhưng Thư Sướng vẫn liên tục ra lệnh cho chính mình phải tỉnh táo, không được mất khống chế, không được vội vàng kết luận.

Cô thật sự, thật sự không muốn nghĩ xấu về Bùi Dịch Văn.

Nếu muốn yêu một người thì phải có dũng khí đối mặt với việc mất người đó, bởi vì chỉ khi có năng lực thừa nhận kết quả xấu nhất thì bạn mới có thể trả giá cho một tình yêu hoàn chỉnh.

Cô nhớ anh đưa cho cô một gói kẹo sữa Alpenliebe khi cô viết được bản tin đầu tiên khiến anh hài lòng; Một mình lái xe bên ngoài, cô nhận được cuộc điện thoại ám áp của anh; Lúc mát Thần Thần, anh đưa cô về Khế Viên cho cô trút bỏ toàn bộ tải thân trong lòng; Đêm khuya trên cầu lớn vượt sông, nụ hôn bá đạo và lời tỏ tình cũng bá đạo; Đêm gió lạnh căm căm, anh chen vào đám người mua khoai nướng cho cô, nấu cho cô một bát mì hải sản nóng hổi; Dưới trời sao Thạch Trán, anh nâng mặt cô lên, nói với cô, yêu một người không hề phức tạp...

Tất cả những thứ này sao có thể là lừa đảo, sao có thể là bịa đặt? Nếu đúng, vậy anh chính là một kẻ lừa đảo cực kì cao tay, nhưng lại đi lừa một phụ nữ tầm thường như cô. Mục đích là gì?

Thư Sướng rút khăn giấy ra, từ từ lau vệt nước trên mặt.

Bên ngoài, có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Thư Sướng gạt mái tóc dính nước ra sau tai, cảm thấy sắc mặt đã gần trở lại bình thường, cô hít sâu một hơi, mở cửa ra.

Không phải Thăng Nam, là Kiều Kiều.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trước kia chúng ta đã gặp nhau chưa?" Kiều Kiều nhú mày, tay áo rộng rãi trượt lên lộ ra cổ tay mảnh khảnh. Thư Sướng nhìn thấy cô ta đeo một chiếc đồng hồ kiểu nam rất to.

"Phải nói là chưa thực sự gặp nhau". Thư Sướng nói.

"A?" Kiều Kiều kêu lên nghi hoặc, "Nếu không ngại tôi mạo muội thì chúng ta có thể tự giới thiệu lại một lần nữa không?"

"Tôi chỉ là một người dân thông thường của thành phố Tân Giang, chắc là không cần phải làm quen với một người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình như cô". Thư Sướng gạt đầu xa cách rời lạng lẽ đi qua bên người Kiều Kiều.

"Thư Thư..." Cuối hành lang, Ninh Trí vội vàng đi tới, vẻ mặt căng thẳng, "Em không thoải mái à?"

"Không khí trong phòng ăn hơi ngột ngạt, em ra ngoài một lát cho thoáng thôi". Thư Sướng cười cười, quay lại thấy Kiều Kiều vẫn đang đứng ngoài cửa.

Ninh Trí làm như không thấy trước mặt còn có một đại mỹ nữ, "Không phải một lát, đã gần mười phút, ngô nướng cũng sắp nguội rồi". Anh ta cầm tay cô rất tự nhiên rồi đi vào phòng ăn.

Trên đĩa ở chỗ ngồi của Thư Sướng có thịt nướng, tôm nướng và cả ngô nướng. Về mặt Thắng Nam vẫn bình tĩnh, cô cắn ngô rất mạnh cứ như thể bắp ngô đó có thù hằn gì với cô vậy. Triệu Khải nâng chén rượu soju lên nhấp một ngụm rồi nói thẳng rượu này quá nhẹ, uống vào chẳng có mùi vị gì.

"Lát nữa còn phải lái xe, không được uống nhiều rượu quá". Ninh Trí rót nước hoa quả cho Thư Sướng, quan tâm phủ chiếc khăn ăn lên trên đầu gối cô để dầu mỡ trên đồ nướng không dính vào quần áo.

Thư Sướng cũng không cảm ơn, chỉ chậm rãi ăn thịt.

Dù rượu soju rất nhẹ nhưng có lẽ vì Triệu Khải quá vui vẻ nên vẫn uống hơi say. Thư Sướng xung phong đề nghị lái xe giúp anh ta, sắp đến Tết rồi, cảnh sát giao thông trên đường kiểm tra rất nghiêm.

"Thắng Nam lái được mà". Ninh Trí cầm chìa khóa xe, hơi bất mãn.

"Thắng Nam chỉ biết điều võ dương oai lái xe cảnh sát thôi". Thư Sướng đoạt lấy chìa khóa xe trong tay Triệu Khải, mở cửa xe đẩy anh ta vào ghế sau. Thắng Nam nghiêm mặt ngồi vào ghế phụ lái.

"Tối nay tôi hấp dẫn hơn cậu". Triệu Khải cúi sát cửa sổ xe, đắc ý cười với Ninh Trí.

Ninh Trí bất đắc dĩ đi tới dặn dò Thư Sướng, "Lái xe chậm một chút, anh sẽ đi theo phía sau em. Sau khi đưa anh Triệu về thì em lên xe anh, anh đưa em về nhà".

Thư Sướng gạt đầu rất nhanh. Vừa lên đến đường cô đã đạp lút chân ga. Qua cầu, Ninh Trí nhìn phía trước, chớp chớp mắt, không thấy xe Thư Sướng đâu.

"Bạn điên rồi à?" Triệu Khải nhắm mắt ngủ không rõ tình hình, còn Thắng Nam nắm chặt tay cầm bên trên cửa xe nhìn chiếc xe mình ngồi lao như bay giữa dòng xe cộ, sắc mặt trắng bệch.

Thư Sướng thản nhiên cười, "Bây giờ bạn đã được ném cảm giác của tớ khi ngồi xe bạn lái rồi đấy!"

"Dừng xe, để tớ lái". Thắng Nam kêu to.

Thư Sướng đâu nghe lời cô, xe càng chạy càng nhanh.

May mà lúc này là đêm khuya, xe trên đường không nhiều như ban ngày, cuối cùng cũng bình an về tới Tự Hiền Uyển. Thắng Nam ôm ngực, mở cửa xe không đóng lại vội, "Xướng Xướng, tớ sẽ không cắt đứt quan hệ với bạn, nhưng việc này tớ nhất định phải quản".

"Bạn sẽ lấy súng bắn chết anh ấy à?" Thư Sướng cười hỏi.

"Cũng không biết được. Dù sao tớ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn".

Thư Sướng vươn người sang kéo cửa xe vào, vẫy tay chào Thắng Nam. Xe quay đầu lại rẽ ra đường lớn.

Triệu Khải sống ở một khu nhà khác cách Khế Viên không xa, lúc Thư Sướng lái xe về tới nơi anh ta vẫn ngủ mơ mơ màng màng.

"Luật sư Triệu?" Thư Sướng tắt máy, quay đầu lại.

Triệu Khải mở mắt ra, từ từ ngồi thẳng dậy, "A, đến rồi à? Thư Sướng, cảm ơn cô!"

"Luật sư Triệu, bây giờ anh vẫn tỉnh táo chứ?"

Triệu Khải xoa trán, mỉm cười tự giễu, "Có thể là không ra tòa biện hộ được nhưng những việc khác thì không có vấn đề gì".

"Tôi muốn nhờ anh một việc". Thư Sướng nói.

"Việc gì?"

"Anh cũng làm luật sư nhiều năm rồi, nhất định sẽ có kênh riêng để hỏi thăm các loại tin tức. Tôi muốn nhờ anh tra giúp tôi một người, tôi muốn biết anh ta làm công việc gì, thành viên trong gia đình có cũng ai, tình hình hôn nhân chính xác hiện nay là gì, có con hay không?"

Thứ hai đi làm, Thư Sướng còn chưa ngồi yên vị trước bàn làm việc thì Phòng nhân sự đã thông báo tất cả phóng viên đến hội trường tập trung. Phóng viên các mảng lần lượt chạy tới, TV trong hội trường đang phát sóng cảnh báo mức da cam về trận tuyết ở miền nam trên kênh truyền hình trung ương. Rất bất ngờ là người chủ trì hội nghị không phải Bùi Địch Văn mà là ngài Giám đốc vốn rất lười quan tâm đến công việc. Mạc Tiểu ngồi bên cạnh làm thư kí.

"Phía nam gặp trận tuyết lớn nhất trong vòng năm mươi năm trở lại đây, bây giờ mạng lưới điện và hệ thống giao thông mấy tỉnh miền Nam đều nằm ở trạng thái tê liệt, rất nhiều nông dân công phải ở lại thành phố không được về nhà ăn Tết. Thành phố Trường Sa có nhiều khu vực chìm trong bóng tối. Toàn bộ phóng viên Phòng thời sự xã hội đã lên đường đến các tỉnh, sẵn sàng đưa tin về tình trạng

nạn tuyết. Nhưng lần này phạm vi gặp thiên tai quá rộng, tòa soạn muốn tiến hành đưa tin toàn phương diện nhưng không đủ người. Tôi và Tổng biên tập Bùi đã bàn bạc, hi vọng các phòng khác có thể cử một số phóng viên hỗ trợ, tạm thời chi viện cho Phòng thời sự xã hội. Tôi biết bây giờ đã sắp đến Tết âm lịch, mọi người ở khắp nơi đổ về quê ăn Tết, ra ngoài phỏng vấn có thể sẽ không thể về ăn Tết kịp. Tôi cũng không nói gì thêm, không bắt buộc phòng nào cả, mong các phòng tự quyết định lựa chọn".

Giám đốc vừa dứt lời thì Trưởng phòng thể thao văn hóa đã lên tiếng, "Phòng chúng tôi có hai phóng viên đang ở Bắc Kinh để đưa tin về chương trình liên hoan năm mới, một số người đang ở căn cứ huấn luyện mùa đông để chuẩn bị đến Vancouver viết bài về Thế vận hội mùa đông. Chỉ có Đàm Tiểu Khả không bận việc, nhưng cô ấy lại đã có thai sáu tháng, dù cô ấy muốn đi tôi cũng không dám để cô ấy đi".

Giám đốc gật đầu nhìn mấy Trưởng phòng khác, "Các anh có vấn đề khách quan gì không?"

Thư Sướng kéo góc áo Trưởng phòng pháp trị, nhỏ giọng thì thầm, "Em đến Thâm Quyển".

"Thâm Quyển quá nhiều công nhân, đến đó chắc chắn phải sau Tết mới về được".

"Không sao, bố mẹ em sẽ ủng hộ em". Thư Sướng cười cười.

Mấy Trưởng phòng khác trầm ngâm một chút rồi lần lượt đưa ra vài cái tên, Phòng pháp trị cử Thư Sướng đi. Nghe thấy tên Thư Sướng, Mạc Tiểu đang ghi chép ngẩng đầu lên nhìn.

Hội nghị kết thúc, Phòng nhân sự đặt vé máy bay và vé xe cho các phóng viên chuẩn bị đi công tác. Trước giờ ăn trưa, Thư Sướng nhận được thông báo chín giờ sáng ngày mai đi máy bay đến Thâm Quyển.

Hôm nay có rất ít người ăn cơm tại nhà ăn, mình Thư Sướng ngồi một bàn.

Ăn được một nửa thì Mạc Tiểu đi tới ngồi xuống trước mặt cô, "Tổng biên tập Bùi về rồi, anh ta vừa gọi điện thoại đến phòng cháu nhưng không ai nghe máy".

"Tìm Trưởng phòng cháu à?" Thư Sướng vừa ăn vừa hỏi.

"Hình như là tìm cháu".

Thư Sướng gật đầu không nói nữa. Cơm nước xong, cô không đi về phòng làm việc mà đi thẳng lên phòng Tổng biên tập.

Cửa kính mở rộng, Mạc Tiểu còn chưa về, Bùi Địch Văn ngồi đằng sau bàn làm việc, tay cầm bút vạch gì đó lên một tài liệu, trên góc bàn có một cốc cà phê đen bốc hơi nóng.

Cô đứng bên cạnh cửa, nheo mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới như mới gặp nhau lần đầu.

Không khí trong văn phòng rất ấm, anh chỉ mặc một chiếc áo màu tàn thuốc, chiếc cà vạt màu trắng có hoa tím là màu sắc tươi sáng duy nhất trên người anh, quần tây màu xám che khuất nửa đôi giày, dù ngồi nhưng li quần vẫn thẳng tắp. Vẻ mặt anh hơi uể oải, trên trán có vài nếp nhăn nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ cao sang, lịch thiệp của anh.

Đột nhiên cô cảm thấy trong lòng như chia làm hai nửa, dù không muốn mặt đối mặt với anh nhưng chân cô lại không chịu bước đi.

"Thư Sướng?" Phát hiện có người đang nhìn, Bùi Dịch Văn ngẩng đầu, sáng mắt lên, cười đứng dậy, "Sao không lên tiếng?"

"Muốn cho anh bất ngờ!" Cô cười lạnh nhạt.

Anh kéo cửa kính lại, vòng tay ôm cô, khẽ cắn lên môi cô, "Sao phải đến Thâm Quyến? Em không biết như vậy chúng ta sẽ không thể gặp nhau trong một thời gian rất dài à?"

"Em chỉ biết phải ủng hộ công việc của Tổng biên tập!" Cô lách ra khỏi vòng tay anh, đi tới ngồi xuống sofa.

Anh đi theo ngồi xuống cạnh cô.

"Sao lại uống cà phê đen?" Cô nhìn cốc cà phê bên mép bàn.

"Biết làm sao được, có nhiều việc tồn đọng quá, không tỉnh táo thì không thể làm xong được. Thư Sướng, anh sẽ ở Tân Giang đến hai mươi sáu tháng chạp, sau đó phải về Hồng Kông, chắc là phải rằm tháng giêng mới quay lại. Anh sẽ sắp xếp cho người khác đi Thâm Quyến, em ở lại với anh được không?" Âm thanh của anh trầm trầm, dể dàng dịu dàng.

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn anh, "Vì sao em phải như một vệ tinh quay quanh anh như vậy?"

"Bởi vì trước hết anh là một người đàn ông ích kỉ rồi mới là một Tổng biên tập có trách nhiệm. Thư Sướng!" Anh kéo cô tới, "Mặc dù mỗi ngày ở Hồng Kông đều rất bận rộn nhưng chỉ cần vừa dừng công việc lại anh sẽ nhớ tới em".

"Thâm Quyến cách Hồng Kông cũng không xa", Thư Sướng nói, "Đến Tết nếu em vẫn ở Thâm Quyến thì anh có thể đến gặp em, em cũng có thể đến Hồng Kông gặp anh. Địch Văn, em còn chưa từng thấy hòn ngọc phương Đông đó, nghe nói là rất đẹp. Nếu em đến Hồng Kông thì anh đưa em đi dạo phố, đi trà lâu kiểu Hồng Kông chính tông nhé!"

"Chờ anh làm xong công việc thì em muốn đi Hồng Kông cũng được. Ban ngày chúng ta đến Disneyland chơi, buổi tối đi xem cảng Victoria, đi mua đồ ở trung tâm mua sắm Trí Địa, đi xem phim ở Bán Dạ Trường..."

"Anh nói làm em thật háo hức, bao giờ mới có thể thực hiện được?" Cô hờn dỗi kéo cánh tay anh.

"Nhanh thôi". Anh xoa mặt cô chiều chuộng. Thư Sướng quay mặt đi như sợ nhột, anh không thấy nét đau khổ thoáng xuất hiện trên khóe miệng cô.

"Thư Sướng, hôm nay em hơi là lạ". Bùi Địch Văn xoay mặt cô lại, cúi đầu nhìn cô chăm chăm.

"Nghĩ đến việc sắp phải xa anh một thời gian nên em hơi buồn. Yêu một người quả thực cũng như đánh mất chính mình, nhiều lúc cảm thấy rất mệt mỏi. Có lúc em nghĩ sống độc thân cũng là một ý tưởng không tồi". Cô mỉm cười tự giễu.

"Anh không cảm thấy thế. Có em thì dù phải vất vả, cô đơn, mệt mỏi đến mấy anh cũng sẵn lòng".

"Địch Văn, anh... nghĩ như vậy thật sao?"

Anh gật đầu rất quyết đoán.

Cô cười, chủ động hôn lên môi anh, "Em phải ghi âm câu này lại. Nếu có một ngày anh lừa em thì em sẽ mở lại cho anh nghe xem anh có đỏ mặt không".

Ánh sáng trong mắt Bùi Địch Văn chợt tắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Thư Sướng, không được đùa như vậy. Nếu làm một kẻ dối trá trong tình cảm, không chế người khác trong lòng bàn tay mình thì có thể cũng rất đắc ý, nhưng đến một ngày chân tướng bị hiểu rõ thì mình sẽ phải chịu trả giá không thể tưởng tượng được. Anh không bao giờ coi tình cảm là trò đùa, anh có thể lựa chọn không yêu em, nhưng nếu đã yêu thì sẽ không phải là dối trá".

Cô bị những lời trang nghiêm của anh làm hoảng sợ, đồng thời trái tim đã căng thẳng rất lâu lại bất chợt chùng xuống.

Người đàn ông có thể nói ra những lời này sẽ không phải một người dối trá, nếu có dối trá cũng sẽ là sự che giấu thiện ý.

Cô tự trấn an chính mình trong lòng.

Cô chờ có một ngày anh hoàn toàn trải lòng với mình.

Cô không quấy rầy anh nữa. Buổi tối đương nhiên anh vẫn phải ở lại làm việc, cô phải về nhà chuẩn bị hành lí, chăm sóc bố mẹ. Hai người lưu luyến tạm biệt, hẹn ngày nào cũng phải gọi điện thoại, sau rằm tháng giêng sẽ gặp lại nhau. Trước Tết phải đi công tác, lại không thể bảo đảm sẽ về nhà ăn Tết được nên Thư Sướng cảm thấy hơi áy náy với bố mẹ. Từ tòa soạn đi ra, cô đến siêu thị mua cho bố mẹ mỗi người một chiếc áo lông, lại mua ít hoa quả và thực phẩm đắt tiền. Siêu thị rất đông, mọi người nhốn nháo như thể hàng hóa ở đây đều miễn phí, trước quầy thu ngân nào cũng có một hàng dài. Thư Sướng cố bình tĩnh từ từ nhích dần về phía trước, vô tình

quay đầu nhìn thấy trong khu vực bán đồ trẻ em cách đó không xa, Đàm Tiểu Khả với cái bụng to khoác tay Dương Phàm. Hai người đang chọn giường trẻ con, nhân viên siêu thị nhiệt tình đi bên cạnh giới thiệu cho hai người. Thỉnh thoảng Dương Phàm lại gật đầu, khóe miệng cười cười.

Trước khi cưới anh ta vẫn hơi oán giận nhưng lúc này đã không còn chút nào. Xem ra anh ta đã thích ứng với cuộc sống hôn nhân rất nhanh.

Quen rồi sẽ trở thành tự nhiên, không quan hệ gì đến tình yêu.

Thư Sướng cười nhạt, thu ánh mắt lại.

Trả tiền xong, lúc xách đồ đi xuống thang máy, Thư Sướng vẫn phải đối mặt với Dương Phàm và Đàm Tiểu Khả.

"Thư tỷ, chị cũng đi mua sắm à?" Tiếng Đàm Tiểu Khả rất to, cười rất nhiệt tình. Dương Phàm sửng sốt, cơ mặt cứng đờ, không biết là nên cười hay nên lạnh lùng thì tốt hơn.

"Ờ!" Thư Sướng chỉ gật đầu đơn giản, cô đổi tay cho đỡ mỏi.

"Em nghe Trưởng phòng nói chị phải đến Thâm Quyển phỏng vấn". Bây giờ Đàm Tiểu Khả không cần đi làm đúng giờ, sáng nay cô ta không tham dự hội nghị.

"Đúng vậy, bay chuyến sáng mai". Thư Sướng cau mày, sao hôm nay thang máy chậm thế.

"Xướng Xướng, chúc mừng em trở thành phóng viên chủ chốt". Dương Phàm yên lặng hồi lâu rồi mới nói được một câu.

Thư Sướng cười cười, "Cảm ơn!"

Sắc mặt Đàm Tiểu Khả lập tức thay đổi, cô ta đỡ bụng, "Dương Phàm, anh xem, con trai anh lại vừa đạp em đấy!"

Dương Phàm lưu luyến nhìn Thư Sướng rồi cúi đầu đưa tay sờ bụng Đàm Tiểu Khả, "Đâu có!"

"Rõ ràng có mà, tại anh không chú ý đấy!" Đàm Tiểu Khả oán giận.

"Anh chú ý mà!" Dương Phàm nhỏ giọng giải thích.

"Em nói anh không chú ý là không chú ý, anh định làm em bực à? Nếu tâm tình em không tốt thì cũng không tốt cho con trai anh đâu".

"Được rồi được rồi, tại anh không chú ý".

Thư Sướng nhìn thẳng về phía trước như không nghe thấy hai người nói chuyện với nhau. Thang máy dừng lại, cô bước dài đến chỗ để xe.

Hôm nay Thư Tổ Khang và Vu Phân không đến phòng khám mà ở nhà làm món cá chiên. Hai con cá trắm đen mỗi con nặng hai cân được mổ bụng, đánh vẩy, bỏ đầu bỏ đuôi rồi cắt thành từng miếng nhỏ, sau đó ngâm trong hỗn hợp rượu, xì dầu, gừng, hành, để một thời gian rồi bỏ ra cho ráo nước, cuối cùng mới cho vào chảo dầu chiên.

Lúc Thư Sướng về đến nhà thì hai người đang chuẩn bị vào bếp chiên cá.

Nghe thấy tiếng xe, hai người thò đầu ra xem.

Chưa hết vui mừng sau khi thử áo mới thì Vu Phân đã sốt ruột khi nghe Thư Sướng nói phải đến Thâm Quyến, "Chẳng lẽ cứ nhất định phải là con đi à? Người khác đi không được sao?"

Thư Sướng ôn tồn giải thích, "Không chỉ có con mà rất nhiều người khác cũng phải đi, chẳng qua là đến những điểm khác nhau thôi. Bố, mẹ! Con cũng muốn ở nhà ăn Tết với bố mẹ, nhưng đây là công việc, trận tuyết năm mươi năm mới có một lần mà".

"Người ta không thể về nhà ăn Tết nên mới phải ở bên ngoài, đảng này con đang ở nhà tử tế lại chạy ra ngoài". Vu Phân thất vọng cởi áo lông ra, rất khó chịu nhưng lại không thể trách Thư Sướng nên đành phải gọi điện thoại kể khổ với Ninh Trí.

Gần tối Ninh Trí đã tới.

Bốn người cùng ăn một bữa cơm nặng nề. Sau khi ăn xong, Vu Phân và Thư Tổ Khang về phòng xem TV, Ninh Trí lên tầng cùng Thư Sướng. Đi công tác rất nhiều ngày, hành lí phải chuẩn bị nhiều một chút.

"Thư Thư, có phải em không muốn anh ăn Tết ở nhà em nên mới cố ý tránh ra ngoài không?" Ninh Trí khoanh tay đứng dựa cửa thấy Thư Sướng chuẩn bị đồ đạc.

Thư Sướng thò đầu ra khỏi cánh tử quần áo, "Ninh Trí, anh có thể ăn Tết ở nhà em nên em mới yên tâm đi công tác, nếu không em thật sự không biết nói thế nào với bố mẹ em. Anh không phát hiện là bây giờ bố mẹ em thích anh hơn thích em nhiều à?"

Ánh mắt Ninh Trí lấp lánh vui mừng, "Em nói xem tại sao lại như vậy?"

Thư Sướng gấp một chiếc áo len cho vào va li hành lí, khe khẽ thở dài không trả lời.

Va li hơi đầy không thể đậy nắp xuống được, Ninh Trí chạy tới hỗ trợ, "Thư Thư, em cứ đi làm đi, hai bác đã có anh chăm sóc rồi. Tâm tư của anh thế nào em cũng đã rõ ràng, đừng lấy có bạn trai gì đó để từ chối anh. Xa cách một thời gian ngắn cũng tốt, em xem lúc ở phương xa có nhớ đến anh không. Nếu nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh. Trước Tết bao giờ Thâm Quyển cũng tổ chức chợ hoa nhưng năm nay đang hỗn loạn thế này thì chắc không có".

Tối nay Ninh Trí không về nhà mà ngủ lại nhà Thư Sướng. Vu Phân bảo anh ta sáng mai đưa Thư Sướng ra sân bay. Thư Sướng biết có từ chối cũng vô dụng, cô chuẩn bị giường đệm trong phòng ngủ dành cho khách rồi cũng về phòng ngủ sớm. Khoảng mười một giờ Bùi Địch Văn lái xe về Khế Viên, trên đường đi anh gọi điện thoại cho cô.

Cô nằm mơ mơ màng màng nghe điện thoại, Bùi Địch Văn nói gì cô cũng nghe không rõ.

Sáng sớm rời giường, rửa mặt, ăn sáng xong, cô và Ninh Trí lên xe đến sân bay. Ra đến ngoài ngõ cô sửng sốt thấy chiếc Continental Flying Spur của Bùi Địch Văn đang lẳng lặng đỗ ven đường. Đến lúc phản ứng lại thì chiếc Mercedes Benz của Ninh Trí đã chạy đi rất xa rồi.

Gửi hành lí xong, qua cửa kiểm tra an ninh, cô đi vào phòng chờ còn Ninh Trí về nội thành.

Điện thoại di động đổ chuông, cô nghĩ là Bùi Địch Văn gọi, đang định xin lỗi thì phát hiện người gọi là Triệu Khải.

"Thư Sướng, thứ cô cần tôi đã gửi cho cô qua thư điện tử rồi. Ôi, không biết nên nói gì nữa, cô tự xem đi!" Triệu Khải thở dài gác điện thoại.

5. Hành trình xa cách

Tháng chạp ở Thâm Quyển chưa bao giờ lạnh như vậy.

Vừa ra khỏi sân bay, gió tuyết tạt vào mặt khiến Thư Sướng không khỏi rùng mình một cái. Ngẩng đầu nhìn lên, trên cây cối vẫn xanh lá ven đường phủ đầy tuyết đọng, cảnh tượng này gần như không thể khiến người ta liên hệ đến hai từ miền Nam. Người Thâm Quyển vẫn quen chỉ mặc áo gió vào mùa đông giờ đây cũng phải mặc áo rét thật dày. Tài xế taxi lái xe hết sức thận trọng, từ sân bay đến khách sạn bình thường chỉ cần chạy nửa tiếng nhưng bây giờ phải đi mất một tiếng mới đến nơi.

Mở cửa xe, tài xế lau mồ hôi trên trán, cười cười xin lỗi Thư Sướng, "Chưa bao giờ lái xe trong điều kiện đường trơn như vậy nên không dám đi nhanh quá".

Thư Sướng thanh toán tiền xe, gạt gạt đầu thông cảm.

Tòa soạn đã đặt phòng cho cô từ trước. Thâm Quyển là một thành phố di dân, người địa phương không hề nhiều. Lúc này trong đại sảnh khách sạn rất vắng vẻ, đại bộ phận những người đi ra đi vào đều là các phóng viên đeo ba lô đồ nghề phỏng vấn, ai cũng tỏ ra vội vã. Người đi ngoài đường cũng rất ít, đa số những người đến mưu sinh nơi đất khách này hiện nay đều đã tụ tập đến bến xe và sân bay, đó mới là điểm đầu trong hành trình về quê ăn Tết của họ.

Làm thủ tục đăng kí nhận phòng xong, Thư Sướng cầm chìa khóa lên thang máy, vào phòng, mở va li hành lí lấy mấy chiếc áo khoác ra treo lên, sau đó mở máy tính xách tay cắm dây mạng.

Đoạn nhạc quen thuộc mỗi khi khởi động máy vang lên, cô nghe thấy mạch máu ở hai cổ tay mình nhảy lên thành thịch có tiết tấu, chân hơi nhũn ra. Cô không thể không ngồi xuống giường, tay bám vào cạnh bàn.

Thắng Nam thường cười Thư Sướng là người không có cá tính, dùng máy tính mấy năm mà hình nền máy tính vẫn là hình ảnh mặc định của Microsoft với biển trời xanh ngắt, hòn đảo nhỏ xíu và ba cây dừa.

Nhìn màn hình xanh biếc, Thư Sướng không khỏi nhớ tới hình nền với vườn hoa muôn màu muôn sắc và cô bé với vẻ mặt ngơ ngẩn trên máy tính của Bùi Địch Văn. Bàn tay cầm chuột của cô run run.

Đăng nhập tài khoản thư điện tử, trong hộp thư có một thư chưa đọc, tiêu đề là: Công tử phú hào.

Thư Sướng đột nhiên đứng dậy đặt tay lên màn hình và thờ dốc.

Điện thoại di động đặt trên giường đổ chuông, Thư Sướng sợ đến mức suýt nữa kêu thành tiếng. Lấy lại bình tĩnh, cô cầm điện thoại lên.

"Đến khách sạn chưa?" Giọng Bùi Địch Văn tỏ ra uể oải.

"Em đến được một lúc rồi". Thư Sướng đi tới bên cửa sổ nhìn một quán cơm sạch sẽ đối diện với khách sạn, quán cơm không có một ai.

"Ờ, có lạnh không? Mang đủ quần áo đấy chứ?"

"Em chuẩn bị trường kì kháng chiến nên chuẩn bị rất chu đáo mà. Anh... thế nào?"

"Tâm trạng không tốt lắm", Bùi Địch Văn thở dài một hơi, "Không tập trung tinh thần làm việc được. Lát nữa các lãnh đạo tòa soạn còn có một cuộc họp, thật là phiền phức. Không biết tại sao anh rất hối hận vì đã để em đi Thâm Quyển, hình như không phải em đến Thâm Quyển mà đến tận chân trời xa lơ xa lắc rồi ấy. Thư Sướng, trên đường về Hồng Kông anh sẽ đến Thâm Quyển rồi đi xe từ Thâm Quyển về Hồng Kông sau".

Thư Sướng dừng lại một chút rồi cười nói, "Bây giờ mua vé khó lắm, anh đừng chiếm chỗ của người khác nữa, để người ta về nhà ăn Tết. Chúng ta sẽ gặp lại nhau nhanh thôi mà".

"Cũng được, chúng ta sẽ gọi điện thoại thường xuyên. Em chú ý nghỉ ngơi, tình hình an ninh trật tự buổi tối ở Thâm Quyển không được tốt lắm, một thân một mình đừng ở bên ngoài quá khuya".

"Biết rồi, anh còn nói nhiều hơn cả mẹ em, đây có phải lần đầu tiên em đi công tác đâu, làm gì phải căng thẳng như vậy?"

Bùi Địch Văn thở dài một tiếng, "Em không biết em quan trọng với anh đến mức nào à?"

Cô khẽ cười không nói tiếp, anh lại dặn dò vài câu, cô nghe thấy Mạc Tiểu nhắc nhở anh đã đến giờ họp, anh lưu luyến gác điện thoại.

Điện thoại di động để sát tai, cô vuốt ve thân máy nóng rục rồi mới nhìn về phía bức thư trên màn hình.

Bức thư không có nội dung, chỉ có tài liệu đính kèm. Trong tài liệu đính kèm có hình ảnh, có tư liệu.

Ngày tháng ghi chú trên bức ảnh đầu tiên là mấy ngày hôm trước, ảnh chụp một bài báo được cắt ra. Bùi Địch Văn một tay bế cô bé về mặt ngực ngấn, một tay vòng qua eo Tống Dĩnh. Chú thích hình ảnh là Tổng giám đốc Tập đoàn Hằng Vũ Bùi Địch Văn cùng phu nhân Tống Dĩnh và con gái Bùi Hân Nhi đến dự dạ hội Hương Giang Khế Thiện.

Bức ảnh thứ hai là ngày ba mươi tháng mười hai, Bùi Địch Văn và Tống Dĩnh mặc lễ phục dạ hội nhẹ nhàng khiêu vũ trong đại sảnh, phía sau có dòng chữ "Dạ hội mừng năm mới Hằng Vũ" được xếp bằng hoa tươi.

Thời gian trên bức ảnh thứ ba cách đây khá lâu, Tết Trung thu, Bùi Địch Văn đứng trước một khu nhà, bé Bùi Hân Nhi, đưa tay chỉ pháo hoa đầy trời, về mặt hiền từ.

Bức ảnh thứ tư có lẽ là rạp hát, Bùi Địch Văn và Tống Dĩnh đan tay vào nhau đi giữa một đám người có vẻ như thuộc tầng lớp đỉnh cao trong xã hội.

Hình ảnh tiếp theo chính là lễ cưới sáng rực ánh sao Ninh Trí đã kể. Bùi Địch Văn mặc âu phục màu đen đứng trước thánh đàn, dịu dàng nhìn Tống Dĩnh mặc bộ váy cưới tuyệt đẹp đang đi tới.

...

Thư Sướng phóng từng tấm ảnh lên cỡ lớn nhất, nhìn không chớp mắt. Phía sau là mấy trang tư liệu.

Thành viên gia đình Bùi Địch Văn: Ông nội Bùi Thiên Lỗi, bố Bùi Trọng Lâm, mẹ Trữ Ái Lâm, mẹ kế Ngũ Doanh Doanh, em trai Bùi Địch Thanh, em gái Bùi Lạc Lạc. Bùi Địch Thanh và Bùi Lạc Lạc là con của Ngũ Doanh Doanh. Bùi Địch Thanh tốt nghiệp đại học Harvard, là một thiên tài thiết kế kiến trúc, bị chết trong một vụ tai nạn xe bốn năm trước. Bùi Lạc Lạc hiện nay học thiết kế trang sức ở Italy. Bùi Trọng Lâm tuy là con trưởng nhưng tính tình phóng đãng ngỗ ngược, là một gã ăn chơi có tiếng ở Hương Giang, Bùi Thiên Lỗi không dám kí thác kì vọng nên vẫn nhất tâm bồi dưỡng cháu trưởng Bùi Địch Văn.

Sáu năm trước Bùi Địch Văn kết hôn với thiên kim tiểu thư Tống Dĩnh của ngân hàng Vinh Phát, sau ba năm sinh được con gái Bùi Hân Nhi. Bùi Hân Nhi bị thiếu năng từ nhỏ, hai chân cũng tàn tật. Sau đó hai người không sinh thêm nữa. Bùi Địch Văn đã thành công mở cánh cửa vào thị trường châu Âu cho Tập đoàn Hằng Vũ, ba năm trước đây đột nhiên rời khỏi Tập đoàn Hằng Vũ đến làm Tổng biên tập tờ báo Hoa Đông buổi chiều của đại lục. Đến mùa thu năm nay, ngoại giới nghe đồn Tập đoàn Hằng Vũ xảy ra khủng hoảng tài chính, cổ phiếu giảm giá thảm hại nên Bùi Địch Văn lại quay lại đảm nhiệm cố vấn cho Tập đoàn Hằng Vũ. Đầu năm mới, Bùi Địch Văn chính thức trở thành Tổng giám đốc Tập đoàn Hằng Vũ.

...

Huyệt thái dương như bị kim đâm, Thư Sương chỉ cảm thấy hít thở cũng cực kì khó khăn, tức ngực buồn nôn, tim đập như muốn phá tan lồng ngực. Cô cố gắng hít sâu, nắm chặt vạt áo ra lệnh cho chính mình bình tĩnh lại.

Cảm giác trong lòng cũng không phải giận dữ, trong mấy ngày thấp thỏm không yên hình như cô đã đoán trước được kết quả như

vậy. Bây giờ chẳng qua chỉ là kết quả này được chứng thực mà thôi.

Bùi Địch Văn không chỉ là công tử phú hào mà còn có vợ có con. Vậy cô là gì của anh? Tình nhân cho bớt cô quạnh trong thời gian sống một mình ở đại lục? Vì một tình nhân, anh đã đầu tư quá nhiều, giăng lưới trọn vẹn ba năm, không vội không gấp, dù là nói dối nhưng vẫn dịu dàng quan tâm chăm sóc.

Mà ngay vừa rồi anh còn hỏi han ân cần qua điện thoại, rất lo lắng khi cô thân gái dặm trường.

Cô quan trọng như vậy sao?

Thư Sướng không chỉ đau đầu mà còn hoảng hốt, chân tay lạnh như băng, trong đầu như có một khối u không ngừng nhảy lên thành thịch.

Những gì Ninh Trí nói là lời từ một phía, cô quyết định dùng lí trí phân tích. Nhưng tài liệu điều tra Triệu Khải gửi tới với từng bức ảnh, từng bài báo, từng dòng chữ đó chính là sự thật không thể chối cãi, cô biết phải giải thoát cho Bùi Địch Văn thế nào?

Anh nói, anh có thể lựa chọn không yêu, nhưng nếu đã yêu thì sẽ không phải là lừa dối.

Có lẽ tình yêu của anh dành cho cô là tình yêu thật lòng, nhưng tình yêu đó là cô cướp được từ một phụ nữ khác. Anh có nghĩ tới cảm giác của cô không?

Dương Phàm bị Đàm Tiểu Khả cướp đi, Dương Phàm cũng không nói phải chia tay cô, thậm chí anh ta còn nói phải kết hôn với cô, nhưng cô từ chối. Nỗi đau đó đến bây giờ nghĩ lại vẫn đau lòng như rỉ máu.

Bây giờ cô cũng phải làm trái tim một người phụ nữ khác phải rỉ máu sao?

Cô không biết mình ngồi trong phòng bao lâu, ánh sáng ngoài cửa sổ từ từ biến mất. Cô tắt máy tính như vô hồn, đeo ba lô phỏng vắn ra khỏi phòng, đứng trong thang máy kín mít như một cái lò vi sóng, chờ đợi đèn đỏ của tầng dưới cùng sáng lên.

Tuyết đã ngừng, chuyển sang mưa đá rất nhỏ. Cô lấy ô từ trong ba lô ra, mở ra xem, chiếc ô này là anh mua cho cô ở sân bay khi cô chuẩn bị lên máy bay đi Hàng Châu.

Nhìn mặt ô có in tranh thủy mặc, cô bối rối đưa tay che mắt, nước mắt lách qua kẽ tay rơi xuống đất.

Ga tàu Thâm Quyến bây giờ giống như một trại tị nạn to lớn, rất cục Thụ Sướng đã được biết thế nào là biển người. Cảnh sát đã dựng một dãy lều che mưa dài đến vài cây số bên ngoài bến xe nhưng vẫn không thể chứa được tất cả mọi người. Khắp nơi đều là người, trong ga chen đầy người, ngoài ga cũng chen đầy người. Mọi người xách va li hành lí, đeo ba lô chất đầy đồ đạc, có nam có nữ, có già có trẻ, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm màn hình điện tử rất lớn bên trên nhà ga. Trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ: Về nhà!

Đường ray bị hư hỏng, đường điện bị đứt vì trận tuyết lớn nhất trong vòng mấy chục năm, các chuyến tàu không bị hủy thì cũng đến chậm giờ. Người bên ngoài ga tàu càng ngày càng đông. Chính quyền thành phố Thâm Quyến đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp, Phòng giao thông cũng điều thêm nhiều chuyến tàu nhưng hầu hết đều không thể đến được nhà ga. Thỉnh thoảng có một đoàn tàu vào

ga, đám người lao vào sân ga như phát điên, nếu không có cảnh sát duy trì trật tự thì chỉ sợ đã có nhiều vụ giẫm đạp thê thảm xảy ra.

QC: Dao Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8

Ngày nào Thư Sướng cũng đến ga tàu như đi làm, sáng sớm đến, đêm khuya về khách sạn. Có lúc cô tâm sự với lũ khách, có lúc vào nhà ga hỏi thăm tình hình sửa chữa đường ray. Sau thời gian chờ đợi lâu dài, người người đều đã tê liệt, không còn sức bon chen, chỉ có thể phó mặc cho số mệnh. Thư Sướng cảm thấy chính mình cũng đã tê liệt, những bài viết gửi về nhạt nhẽo như viết nhật kí ghi lại những việc xảy ra trong ngày, không có bất cứ tin tức gì mới mẻ.

Mỗi ngày Ninh Trí đều gọi điện thoại cho cô, bao giờ cũng nói với cô tình hình ở nhà thế nào. Cô im lặng nghe không nói một lời, anh ta kể xong cô chỉ nói tạm biệt.

Thắng Nam cũng gọi đến mấy lần, vừa mở miệng lại chửi mắng Bùi Địch Văn hèn hạ. Cô cũng không nói gì, cô sợ chỉ cần mở miệng ra sẽ khóc thành tiếng, Thắng Nam sẽ chửi mắng càng hung ác hơn.

Bình thường buổi tối Bùi Địch Văn mới gọi điện thoại, căn đúng giờ cô đã về khách sạn, rửa mặt xong, lên giường nằm. Những bài viết cô gửi về anh đều đọc hết, nhưng anh không bao giờ nói đến công việc khi gọi điện thoại. Anh hỏi cô có lạnh không, có bị đám người chen lấn không, có quen với đồ ăn Thâm Quyển không?

Ngày mai anh phải về Hồng Kông.

Thư Sướng âm ờ, môi mím chặt không cho anh nghe thấy tiếng mình khóc.

Tình cảm giữa bọn họ không lâu dài, cô không muốn kết thúc mối tình này qua điện thoại. Lúc này cô cũng không có sức mạnh để nghĩ ngợi quá nhiều.

Cô chỉ cảm thấy vui mừng vì với khoảng cách một ngàn cây số, không có bất kì ai thấy được nỗi đau của cô.

Cuối cùng công tác sửa chữa đường sắt cũng đạt được tiến triển, các chuyến tàu chạy qua ga Thâm Quyến càng ngày càng nhiều, những lữ khách nở nụ cười vẫy tay chào Thâm Quyến cũng càng ngày càng nhiều. Khách khứa tới các quán cơm bên ngoài ga tàu cũng ngày càng thưa thớt. Nhân viên công tác của ga tàu nói với Thư Sướng bằng giọng khản đặc, chỉ cần vất vả thêm vài ngày nữa là toàn bộ hành khách đang mắc kẹt tại Thâm Quyến có thể lên tàu về nhà hết.

Thư Sướng cười chân thành cảm ơn nhân viên nhà ga. Hôm nay đã là hai mươi tám tháng chạp, ngày kia chính là giao thừa. Có rất nhiều phóng viên đã đặt vé máy bay trở về nhưng cô không hề nghĩ đến việc này.

Hơn mười ngày ở Thâm Quyến đi đi về về cùng nhau, cô đã quen tất cả phóng viên của các tờ báo khác. Buổi trưa mấy người ngồi ăn cơm tại quán cơm ven đường, hôm nay lại có hơn mười chuyến tàu xuất phát từ đây, bên ngoài nhà ga không còn lại bao nhiêu lữ khách.

Thư Sướng mua một suất cơm rang tôm bóc vỏ, một bát canh thịt cải bẹ. Có lẽ vì quá vui vẻ nên chủ quán lỡ tay cho quá nhiều muối vào nồi canh, cơm lại khô, Thư Sướng ăn mấy miếng đã không nuốt được nữa, chỉ uống nước liên tục.

"Cơm cá thịt băm ngon đấy, hay là bạn gọi một suất mà ăn?" Một phụ nữ hơi thấp với mái tóc quấn bưng khay cơm tới ngồi xuống vị trí trước mặt Thư Sướng. Đó là phóng viên Nhật báo Hương Giang, tên là Milan. Milan và Thư Sướng ở cùng một khách sạn, mấy ngày nay hai người đều cùng nhau đi tới ga tàu.

Milan là người Hồng Kông chính hiệu, nói tiếng phổ thông không tốt lắm làm người nghe rất vất vả. Có lúc phỏng vấn cô chỉ có thể bắt đắc dĩ viết nội dung câu hỏi ra giấy cho người được phỏng vấn đọc.

"Tớ không đói lắm, sáng nay cũng ăn khá nhiều rồi". Thư Sướng lắc đầu.

"Nhiều gì đâu, chỉ có một lát bánh mì, nửa cốc sữa mà. Thư Sướng, bạn gầy hơn nhiều so với hôm đầu tiên tớ nhìn thấy bạn đấy!" Milan ăn một miếng thật to, mấy lọn tóc quấn rung rung.

Thư Sướng quay ra nhìn ngoài trời, hôm nay Thâm Quyến trời nắng. Nắng vừa lên, nhiệt độ đã cao hơn mấy độ, những đống tuyết tan dần, mặt đường rất lầy lội. "Bạn định lúc nào về Hồng Kông?" Cô hỏi Milan.

"Bất cứ lúc nào tớ về cũng được, tiện lắm. Chỉ có bạn là sợ không mua được vé máy bay thôi".

"Không mua được thì tớ ở lại Thâm Quyến chơi".

"Thâm Quyến có gì hay ho mà chơi? Đến Hồng Kông chơi đi!"

"Đến Hồng Kông?" Thư Sướng chớp chớp mắt, trong lòng chột động, "Tớ... không có giấy thông hành, không đi được".

"Cầm thẻ phóng viên đến hải quan làm giấy thông hành đặc biệt, nhanh lắm. Chiều nay tớ đi cùng bạn nhé? Hồng Kông ăn Tết rất náo nhiệt, công viên hải dương và Disneyland đều có rất nhiều chương trình biểu diễn. Đi nhé, tớ có một khách sạn quen, tớ sẽ bảo người ta giảm giá cho bạn!" Milan phấn khởi khuyến khích Thư Sướng.

Thư Sướng chỉ chần chừ một hồi rồi nhanh chóng gật đầu, "OK!"

Milan là một người rất nhiệt tình. Cô cùng Thư Sướng đi làm giấy thông hành đặc biệt, dẫn Thư Sướng đi làm thủ tục hải quan rồi ngồi xe đến Hồng Kông, đưa Thư Sướng đến khách sạn quen, về tòa soạn báo danh rồi vội vàng quay lại dẫn Thư Sướng đi dạo phố. Hai người không bắt taxi mà đi xe buýt. Xe buýt chậm chậm chạy trên đường, đi được một đoạn lại dừng đón trả khách, Thư Sướng ngắm phố phường cũng rất thuận tiện.

"Nhìn thấy không? Đó là khách sạn Lệ Tinh có khung cảnh ban đêm tráng lệ xa hoa nhất Hồng Kông đấy! Đứng ở trong phòng có thể nhìn thấy toàn cảnh bên cảng Victoria, tòa nhà ngân hàng Trung Hoa, ngân hàng HSBC, khách sạn Grand Hyatt với góc nhìn 180 độ. Vô số kiến trúc đồ sộ hiện ra trước mặt ở cự ly siêu gần, cảm giác chấn động đó không thể miêu tả bằng ngôn ngữ được". Milan chỉ một tòa nhà hùng vĩ và nói với Thư Sướng, "Có điều loại khách sạn này không phải người bình thường có thể vào ở được. Tớ cũng chỉ được vào tham quan một lần nhân dịp phỏng vấn thôi".

Thư Sướng nhìn mấy cậu bé trông cửa mặc đồng phục màu đỏ cung kính cúi mình chào rồi mở cửa cho một phụ nữ mặc quần áo hoa lệ. Người phụ nữ kiêu ngạo ngẩng đầu đi thẳng vào trong, đồng thời nhét mấy đồng tiền tip vào tay cậu bé trông cửa.

"Hồng Kông thật là thiên đường của người có tiền". Cô than một tiếng.

Milan cười ha ha, "Đúng vậy, chỉ có những gia tộc lớn như nhà họ Lí, nhà họ Hoắc, nhà họ Bùi mới có thể sống thoải mái như cá gặp nước ở Hồng Kông, những người còn lại chỉ có thể xem như sống tạm bợ. Có điều bình dân cũng có niềm vui của bình dân, phố Temple chính là thiên đường của bình dân, nhưng ở đó rất lộn xộn, buổi tối không thể đi dạo một mình được".

"Nhà họ Bùi?" Thư Sướng nhíu mày.

"Chính là gia tộc của vua địa ốc Hồng Kông Bùi Thiên Lỗi. Nhà họ Bùi không huênh hoang như nhà họ Lí hay nhà họ Hoắc, tuy nhiên lại luôn làm ăn rất ổn định nên bây giờ cũng có một tài sản cực lớn. Khu nhà của họ cũng là một trong những cảnh du lịch của Hồng Kông, lát nữa đi qua tớ sẽ chỉ cho bạn xem. Đáng tiếc là giàu có như vậy mà lại không có người nối dõi, chất gái duy nhất của Bùi Thiên Lỗi lại bị thiếu năng trí tuệ".

"Hồng Kông cũng thực hiện kế hoạch hoá gia đình à?" Thư Sướng buồn bã nhìn về phía trước.

"Bạn nói đùa à? Cho dù Hồng Kông có kế hoạch hoá gia đình cũng không kế hoạch được những người như bọn họ. Bọn họ đều có hộ chiếu nước ngoài, muốn sinh bao nhiêu mà chả được. Ha ha, người trong tòa soạn bọn tớ đều đoán rằng Bùi Dịch Văn sợ lại sinh

một đũa thiếu năng nữa nên mới không dám sinh thêm. Thực ra anh ta có thể lấy thêm vợ hai như bố anh ta, nhưng vợ anh ta lại là một nhân vật lợi hại chứ không dễ tính như mẹ anh ta, có lấy vợ hai thì cũng nhất định sẽ không dễ chịu".

"Biết đâu anh ta rất yêu vợ thì sao?"

Milan cười kì dị, "Chuyện của phú hào ai mà biết được. Công khai thì nở mày nở mặt, lết lút lại nam trộm nữ điếm, bị phát hiện thì dùng ít tiền bịt miệng truyền thông là xong. Bùi Địch Văn có một anh em cùng cha khác mẹ là Bùi Địch Thanh đã chết vì tai nạn xe. Lúc chết có người nhìn thấy trên xe còn có một phụ nữ nhưng khi lập hồ sơ tai nạn lại không hề nhắc tới việc này. Chính là vì họ sợ mất mặt, mà nói không chừng người phụ nữ đó đã bị ném xuống biển rồi cũng nên. Nhìn kia, đến khu nhà của họ Bùi rồi, ở nơi tác đất tác vàng như Hồng Kông mà nhà người ta vẫn rộng thênh thang thế kia!"

Thư Sướng nhìn theo tay Milan, những hàng cây bách vây quanh một hồ nước xanh thẳm, bên hồ nước là mấy tòa nhà màu vàng nhạt, các tòa nhà không hề ngay hàng thẳng lối nhưng lại rất hài hòa, sương mù lãng đãng khiến màu sắc của những tòa nhà và bãi cỏ trở nên hòa hợp hơn, không những thế còn đẹp mộng lung như những bức tranh màu nước hoàn hảo. Không khí buổi chiều rất mát mẻ làm mọi người ngỡ như đây không phải Hồng Kông mà là Côn Minh. Trên khu đất trống trước nhà có rất nhiều xe hơi sang trọng. Lúc này một chiếc Cadillac sáu cửa chậm chậm tiến vào khu nhà, một nam giới trung niên áo đen vội vàng chạy ra mở cửa.

Miệng Milan há hốc, cô cầm máy ảnh lên chụp liên tục theo phản xạ có điều kiện, "Đúng là khéo thật, không ngờ lại nhìn thấy Bùi Địch Văn. Gần đây anh ta không còn tỏ ra thần bí nữa mà xuất hiện rất

nhieu", cô le lười, nhún vai, "Không biết tại sao nhưng tớ không thích vợ anh ta lắm. Tớ cũng nói luôn là không phải vì anh ta đâu nhé, tớ không hề thầm mến anh ta".

Nói một hồi mà không thấy Thu Sương nói gì, Milan quay sang thấy Thu Sương đang nhìn chăm chăm về hướng Bùi Địch Văn. Bùi Địch Văn vừa bước từ trên xe xuống, mặc áo khoác màu nâu nhạt, một người đàn ông trung niên mở cửa xách va li hành lí ra. Tống Dĩnh mỉm cười bước xuống xe từ cửa phía bên kia, dịu dàng đưa tay vòng qua eo Bùi Địch Văn. Một phụ nữ to khỏe da ngăm đen bế một cô bé ra đón, Bùi Địch Văn dang rộng hai tay, cô bé nhào vào trong lòng anh, gục đầu vào ngực anh, anh ta xoa đầu cô bé.

"Làm gì mà ngẩn ra thế?" Milan dùng khuỷu tay khẽ thúc Thu Sương.

Thu Sương từ từ thu ánh mắt lại, mỉm cười tự giấu, "Cảm thấy rất không chân thực".

"Giống như hình ảnh trong phim à? Đừng hâm mộ, bọn họ chưa chắc đã sống tự tại bằng chúng ta đâu, chẳng qua là có nhiều tiền hơn mà thôi".

"Ờ!" Thu Sương cúi đầu, dạ dày đột nhiên cuộn lên, hai tay đặt trên đầu gối run lên không khống chế được. Cô vội nắm chặt tay, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Thu Sương đến Hồng Kông có lẽ chính là vì muốn nhìn thấy cảnh này! Đúng là được trời phù hộ nên cô đã được nhìn thấy.

Lời của Ninh Trí có thể không tin.

Tư liệu của Triệu Khải có thể được làm giả.

Trong lòng cô luôn tìm mọi lí do giải thích cho anh hết lần này đến lần khác, luôn muốn cho anh cơ hội, cũng chính là cho mình cơ hội.

Một tình yêu đến với cô không hề dễ dàng.

Anh là Bá Lạc, là thầy nghiêm, là lãnh đạo, là người yêu của cô, vô số vai trò, cô không nở nghĩ xấu, cô muốn trân trọng. Không phải vì địa vị tôn quý, tài sản kinh người của anh mà vì chính bản thân anh, một người đàn ông đã nâng niu che chở cho cô suốt ba năm.

Tại sao anh lại lừa gạt cô?

Tại sao anh lại không được lừa gạt cô?

Sau khi nhìn thấy tận mắt, trái tim cô tuyệt vọng không thể rên rỉ, không còn có cách nào lừa mình dối người nữa. Ở Hồng Kông, anh là một người chồng tận tâm, người bố hiền từ. Tại Tân Giang cách xa Hồng Kông, anh là người yêu dịu dàng của cô. Ưu tú quả nhiên là ưu tú, tuấn kiệt quả đúng là tuấn kiệt, vài vai nào anh cũng có thể biểu diễn động lòng người.

Khu nhà họ Bùi dần dần lùi xa, ngoái lại nhìn gia đình ba người vui vẻ đầm ấm, cô phát hiện mình đang rất nhọc nhã, rất chật vật.

Trong một năm trở lại đây, Thư Thần qua đời, Dương Phàm trở thành chồng của Đàm Tiểu Khả, Bùi Địch Văn trở thành một người hai mặt, đúng là một năm có nhiều sự kiện! May mà ngày mai đã là tất niên rồi, đã có thể tạm biệt năm cũ rồi, cô... còn chưa mệt quá nhiều.

Bỗng nhiên cô thấy lạnh, cái lạnh ngấm từ trong ra ngoài khiến cánh tay cô nổi da gà. Lúc tới phố Temple, cô chỉ cảm thấy mình đã

trở thành một cái xác không hồn, linh hồn cô đã vỡ vụn thành vô số mảnh, rơi lả tả trên một góc phố không biết tên ở Hồng Kông.

Trên phố, dòng người như nước thủy triều. Dưới ánh sáng như ban ngày của vô số bóng đèn là rất nhiều hàng quán bán đủ các loại mặt hàng. Trong một công viên nhỏ, một cô gái xinh đẹp xòe tay hát kịch Quảng Đông hấp dẫn một đám đông người đi đường. Bên lề phố hơi u ám có rất nhiều quầy xem tướng xem số, bói toán vận mệnh cho ai có nhu cầu.

Thư Sướng bị Milan kéo đi hết chỗ này đến chỗ khác. Milan bảo cô xem thứ gì thì cô xem thứ đó, bảo cô ăn gì thì cô ăn nấy.

"Thư Sướng, mặt bạn làm sao mà trắng thế?" Hai người đang ăn cơm trong quán cơm Hưng Kí, Milan chan nước tương cho Thư Sướng rồi ngẩng đầu nhìn cô.

"Có thể là vì mấy hôm nay không ngủ ngon!" Thư Sướng xoa mặt, không muốn phụ lòng tốt của Milan nên cố nuốt mấy miếng cơm. Thực ra lúc này cô không muốn ăn gì cả.

"Thư Sướng, ngày mai bạn đến nhà tớ ăn cơm tất niên, ngày kia tớ với bạn đi dạo công viên hải dương với núi Thái Bình nhé!"

"Thôi, buổi chiều ngày mai tớ về Thâm Quyển, sau đó bay chuyến buổi tối về nhà. Vé bay đêm giao thừa chắc không khó mua lắm".

"Bạn mới đến được một ngày sao lại về luôn?"

"Hồng Kông là thiên đường của người có tiền, tớ chỉ là một người làm công ăn lương thông thường, ngày Tết ở đây để cảm thán trước vẻ phồn hoa của nó à? Về nhà vẫn tốt hơn!"

Milan thở dài nuối tiếc, "Mẹ tớ là một người rất truyền thống, nếu không phải là ngày Tết thì tớ có thể thoải mái đi với bạn cho bạn được chơi thỏa thích".

"Bố mẹ tớ cũng là một người truyền thống, nếu tớ có thể về ăn Tết kịp thì nhất định họ sẽ rất vui vẻ".

"Ờ, vậy tốt! Ngày mai tớ đưa bạn đến hải quan".

"Không cần, đã đi một lần rồi, lần này tớ tự đi được. Milan, cảm ơn bạn, tớ chơi vui lắm!" Thư Sướng chân thành bắt tay Milan.

Milan chớp mắt vài cái, cười nói, "Đúng là buồn nôn!"

Milan vẫn đưa Thư Sướng vào đến sảnh khách sạn rồi mới cáo từ.

Thư Sướng không rửa mặt vội mà lặng lẽ đến ngồi bên cửa sổ xem đèn neon muôn màu bên ngoài, ngồi đến đêm khuya cô mới lên giường. Trước khi ngủ cô có thói quen mở sổ ghi việc xem mình còn quên việc gì không. Trang đầu tiên trong quyển sổ là một tờ lịch năm, Thư Sướng thích đánh dấu những ngày đặc biệt trong tờ lịch.

Ngày hai mươi hàng tháng đều được khoanh tròn bằng bút đỏ, chu kì của cô rất chuẩn. Ngày hai mươi tháng này không có vòng tròn, mà hôm nay đã là ngày hai mươi tư.

Cô ngơ ngàng nhìn tờ lịch, hai hàng nước mắt chảy dọc xuống má mà cô hoàn toàn không hay biết.

Khách sạn quy định trả phòng trước mười hai giờ trưa, từ sáng đến trưa không tính phí. Sáng sớm thức dậy Thư Sướng đã đi trả

phòng, cô gửi hành lí tại quầy lễ tân rồi bắt taxi đi đến tòa nhà Hằng Vũ.

Chẳng mấy khi đến Hồng Kông, những thứ nên nhìn thấy đều phải nhìn thấy thì trái tim cô mới chết một cách rõ ràng được.

Ba mươi Tết, trời Hồng Kông đầy mây, âm u ướt lạnh. Sóng biển trong cảng cuộn trào, tàu thuyền giương buồm qua lại không ngừng.

Xe dừng lại ở lề phố đối diện tòa nhà Hằng Vũ. Mặt đường ở đây rộng rãi, các tòa nhà hùng vĩ đứng san sát, tuy nhiên tòa nhà trụ sở của Hằng Vũ vẫn tỏ ra rất khác biệt.

Trên đường đi tài xế đã nói với Thư Sương, tòa nhà này là do Bùi Địch Thanh và thầy giáo của anh ta hợp tác thiết kế.

Góc phố có một cửa hàng tạp hoá bán trà sữa, Thư Sương mua một cốc trà sữa, dặn người bán hàng lấy trà sữa nóng. Không phải cô khát, mà là tay cô lạnh. Cầm cốc trà sữa nóng trên tay, trái tim không ngừng đập loạn của cô mới bình tĩnh lại một chút. Cô đứng thất thần nhìn tòa nhà trước mặt.

Thời học đại học cô cũng được học thiết kế, có điều là thiết kế cầu, đập nước, âu thuyền. Sau khi làm phóng viên pháp trị, gần như chữ thầy đã trả lại toàn bộ cho thầy. Đối với thiết kế nhà cửa thì cô càng là dốt đặc cán mai. Cô đến đây không phải để sùng bái, không phải để ngưỡng mộ khu nhà này mà là đến xem một nơi làm việc khác của Bùi Địch Văn.

Cô nghĩ sau khi trở thành Tổng giám đốc Hằng Vũ, anh sẽ rời khỏi Tân Giang rất sớm. Nếu cô không phát hiện tất cả mọi chuyện

này thì anh sẽ giải thích với cô hoặc xử lí quan hệ của hai người như thế nào?

Bất kể là như thế nào thì cô cũng tin rằng anh sẽ làm cực kì chu đáo, khiến cô cảm thấy vừa hạnh phúc vừa ấm áp.

Đúng là một vở kịch hoang đường trào phúng.

Cô không có sức lực bóc trần sự man trá ngọt ngào của anh, càng không muốn tranh luận về chuẩn mực đạo đức với anh. Những gì nên xảy ra đều đã xảy ra, ngoài cố gắng quên đi, ngoài lặng lẽ rời xa thì còn có thể làm gì nữa?

Làm bung bét mọi chuyện giữa bọn họ cho dư luận xôn xao bàn tán? Quý công tử có tình nhân, đó là phóng khoáng, đó là phong lưu, còn cô thì chỉ có tổn thương.

Dương Phàm khiến trái tim cô thủng lỗ chỗ, vết thương còn chưa khỏi hẳn thì vết thương mới đã xuất hiện. Cô không phải người sắt, cô có thể chịu được bao lâu?

Thư Sướng thê lương nhìn tòa nhà Hằng Vũ dưới bầu trời mây xám, tòa nhà chọc trời như đám thủng đám mây.

Cô tỉnh táo ý thức được, cho dù không có Tống Dĩnh thì quan hệ giữa cô và anh cũng không nhìn thấy kết quả.

Cô học thiết kế thủy lợi, có thể đổi nghề làm một phóng viên pháp trị. Nhưng cô là một phụ nữ thông thường ở đại lục, dù thế nào cũng không thể trở thành dâu trưởng của một gia tộc phú hào.

Anh cũng cực kì rõ ràng, cho nên vừa bảo vệ vững vàng cuộc hôn nhân của mình vừa có một cuộc tình lãng mạn với cô. Thứ anh

cần là một loại cảm giác, còn thứ cô cần là một trạng thái của cuộc sống: Hôn nhân!

Kết quả thế này cũng tốt, ít nhất cô cũng không phải chia tay vì tự ti mà là vì đau lòng.

Thư Sướng cười mỉa mai thành tiếng, cô quyết đoán xoay người, cô phải trở lại thế giới thuộc về cô.

Cô cúi đầu chăm chú bước đi, hai thiếu niên nhuộm tóc sặc sỡ trượt ván trượt lao về phía cô rất nhanh. Thư Sướng nghe thấy tiếng động liền tránh sang bên cạnh.

Một thiếu niên trượt qua bên cạnh thò tay giật túi xách đeo trên vai cô. "A..." Thư Sướng kêu lên theo bản năng.

Hai thiếu niên cúi người, ván trượt lướt đi như gió rồi quẹo vào một ngõ nhỏ, biến mất khỏi tầm mắt Thư Sướng.

Thư Sướng bừng tỉnh ra sức đuổi theo.

Trong túi có điện thoại di động, tất cả mọi giấy chứng nhận, thẻ ngân hàng và một số tiền mặt của cô. Nếu bị mất, cô cũng không thể qua được cửa hải quan, trên người cũng không có một xu. Người duy nhất có thể giúp cô là Milan nhưng số điện thoại của Milan cũng lưu trong máy.

Thư Sướng vừa chạy vừa kêu to, "Cướp, ăn cướp!"

Không biết là người Hồng Kông nghe không hiểu tiếng phổ thông hay là âm thanh của cô không đủ lớn mà người qua đường chỉ nhìn cô với ánh mắt quái dị, xe vẫn chạy, người vẫn đi.

Hai thiếu niên càng trượt càng nhanh, Thu Sương trợn to mắt, cô đã không nhìn thấy bóng dáng bọn chúng. Cô cúi người thờ hồng hộc, nước mắt rơi xuống như mưa.

"Phóng viên Thu?" Một chiếc xe thể thao màu đỏ từ từ dừng lại bên cạnh cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống. Gương mặt xinh đẹp của Tống Dĩnh lộ vẻ chấn động, "Tại sao cô lại ở Hồng Kông?"

Rất nhiều lúc sự đời treo ngoe như vậy, dù rất không muốn nhìn thấy một người nhưng lại không thể tránh được.

Thu Sương vội vàng lau nước mắt trên mặt, "Hôm nay tôi sẽ về ngay!" Vừa dứt lời cô mới ý thức được câu trả lời của mình không ăn nhập với câu hỏi. Câu trả lời này giống như là một đứa trẻ mắc lỗi hứa với người lớn rằng mình sẽ không tái phạm nữa. Trong lòng cô chợt thấy bi thương vô lực.

Tống Dĩnh mở cửa xe, thanh nhã bước xuống, nhìn cô một lúc lâu rồi mới lộ ra một nụ cười bí hiểm, "Cô đến đây cùng với Laind à? Hay là cô đến một mình?"

Thu Sương cực kì ghét giọng điệu vắn hỏi như của người bề trên này. Cô hít một hơi, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh, "Bà Tống, hình như tôi không cần phải trả lời những câu hỏi này của bà!"

Tống Dĩnh cười lạnh lùng, giọng nói rét lạnh thấu xương xẹt qua bên tai cô, "Phóng viên Thu, cô thật sự cho rằng tôi không biết gì hết sao? Chẳng qua là Laind ở Tân Giang, chỉ cần không ảnh hưởng đến tư cách thì có phong hoa tuyết nguyệt gì tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Đàn ông ở bên ngoài một mình, phụ nữ không thể yêu cầu anh ta chung thủy được. Chỉ cần trong lòng anh ta có tôi mà thôi. Nhưng không ngờ cô lại dám đuổi tới tận Hồng

Kông, thật sự làm tôi phải nhìn nhận lại. Có phải nghe nói Laind vừa thăng chức Tổng giám đốc nên cô bắt đầu mơ mộng về vị trí phu nhân Tổng giám đốc không? Ôi, tại sao một cô bé lọ lem không lên được phòng khách như cô lại không cầm gương soi lại xem mình có xúng không nhỉ?"

Thư Sướng đâu chịu nổi sỉ nhục như vậy, nhưng cô lại nhất thời không biết phải trả đòn thế nào. Cô và chồng người ta dây dưa với nhau, cắt không đứt, gỡ không xong, đây là sự thật không thể tranh cãi.

"Bà Tổng, sự bao dung của bà làm tôi kính nể. Có điều những lo lắng của bà là thừa. Ngày nào Tổng biên tập Bùi còn ở Hoa Đông buổi chiều thì ngày đó anh ta vẫn là lãnh đạo của tôi, tôi chỉ là nhân viên của anh ta mà thôi". Cô cắn răng nuốt nỗi nhục nhã Tổng Dĩnh đưa cho mình, bình tĩnh nhìn Tổng Dĩnh, giọng nói kiên định. Lời này là nói với Tổng Dĩnh, nhưng cũng là nói với chính cô.

Tổng Dĩnh lại không bỏ qua, cô ta nhếch miệng, "Làm sao tôi có thể tin tưởng cô được? Ngày tất niên cô không sum họp với người nhà mà đến quanh quẩn phía trước tòa nhà Hằng Vũ, cô là khách ngắm cảnh à? Phóng viên Thư, tôi biết cô viết lách rất tuyệt, nhưng bản lãnh bịa chuyện của cô lại chẳng ra gì. Nói đi, cô cần bao nhiêu?"

Cô ta xoay người lấy túi xách trong xe ra, mở túi xách lấy tập chi phiếu, "Cô cứ việc mở miệng. Chỉ cần cô cuốn gói khỏi Hồng Kông ngay bây giờ, hơn nữa nuốt hết mọi chuyện có liên quan đến Laind xuống bụng, vĩnh viễn không được nói ra với người ngoài. Tôi có thể tiết lộ một tin tức cho cô, sau này cô sẽ không có cơ hội làm nhân viên của Laind đâu".

Vẻ mặt Tống Dĩnh như cười như không, khuôn mặt xinh đẹp hình như hơi vắn vẹo.

"A, vậy thì thật là may mắn. Cảm ơn sự hào phóng của bà Tống, có điều tôi không cần". Thư Sướng gật đầu cười lạnh nhạt rồi ra khỏi ngõ nhỏ, đi dọc theo một con đường lớn theo hướng xa dần tòa nhà Hằng Vũ.

Cách Tống Dĩnh đuổi cô đi không hề lạ, trong tiểu thuyết, trong phim vẫn thường thấy. Có điều khi xảy ra trên người mình cô lại cảm thấy rất kì lạ.

Cô không biết con đường này dẫn tới đâu. Túi xách bị giật mất, bây giờ cô không khác gì một lưu dân không có bất cứ giấy tờ tùy thân gì.

Mọi thứ xung quanh đều xa lạ, khắp nơi là những biển hiệu viết bằng tiếng nước ngoài và chữ phồn thể. Thành phố xa lạ, đường phố xa lạ, chân cô bước đi một cách máy móc, trái tim đau đớn tê liệt.

Lúc Dương Phàm tổn thương cô, cô còn có một mái nhà để ẩn nấp, còn có Thắng Nam nghe cô than thở.

Mà dưới bầu trời cách Bùi Địch Văn không xa, thứ anh mang lại cho cô là tai nạn ngập đầu chưa bao giờ có.

Càng đi càng mệt mỏi, hai chân cô nặng như chì. Trưa ba mươi Tết trên đường phố Hồng Kông, ngựa xe như nước, áo quần như nêm. Mặc dù Hồng Kông là đặc khu hành chính nhưng trước kia đã là thuộc địa của Anh nên có rất nhiều người nước ngoài, mùi vị Tết cổ truyền đã nhạt đi rất nhiều. Thư Sướng ngơ ngàng nhìn người đi

đường, đầu óc trống rỗng. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên người ấm áp nhưng trong lòng cô lại lạnh như băng.

Đi đủ ba tiếng, liên tục hỏi thăm người đi đường, cuối cùng Thư Sướng cũng trở lại được khách sạn cô ở. Hành lí của cô còn ở đây, đó là tài sản duy nhất của cô lúc này. Cô rất hối hận vì lúc ra ngoài đã không để đồ đạc quan trọng ở lại đây.

Trên đời không có thuốc hối hận.

Nhà dột lại gặp mưa suốt đêm, nếu không làm sao câu chuyện có thể đạt đến cao trào?

Cô cười đắng chát, đi tới quầy lễ tân nhận hành lí. Một cánh tay đột nhiên vòng qua eo cô từ phía sau, sau đó cô bị kéo ngã vào một vòng tay quen thuộc. Mùi kem cạo râu mát lạnh, hơi thở thơm tho, từng rất nhiều đêm cô nhắm mắt lại hít thật sâu, khóe miệng tươi cười, đắm mê nằm trong vòng tay anh, nghe tiếng tim anh đập cùng một nhịp với mình.

Nhân viên lễ tân, cậu bé trông cửa, quản lí ca trực và tất cả mọi người trong sảnh khách sạn đều không cảm lòng được phát ra một tiếng kêu khẽ.

Thư Sướng hơi quay đầu lại nhìn khuôn mặt sáng sủa này. Mắt anh rất sâu, con ngươi đen nhánh, cô có thể nhìn rõ bóng mình trong mắt anh. Bọn họ từng vô số lần đối mặt như vậy, ánh mắt anh vẫn lấp lánh ánh sáng dịu dàng vì cô như mọi ngày.

Ánh mắt đó từng như một dòng sông thu làm cô bị đánh hạ, bây giờ cô chỉ cảm thấy nó làm cô nhức nhối.

Khóe miệng cô từ từ lộ ra một nụ cười lạnh, "Trùng hợp quá, Tổng biên tập Bùi!" Cô không hề quan tâm tại sao anh lại xuất hiện ở đây. Tổng Đinh đã nói gì với anh? Hai vợ chồng đã bàn bạc sẽ cho cô một bất ngờ như thế nào? Cô không muốn biết.

"Thư Sướng!" Bùi Địch Văn luôn luôn tôn quý và cao nhã lần đầu tiên lộ vẻ bối rối. Anh kéo cô ngồi xuống sofa bên cạnh, "Em ngồi xuống, không được xúc động, em nghe anh nói cho rõ".

Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, vẻ mặt bình tĩnh, âm thanh không dậy sóng, "Nói gì? Nói anh không phải quý công tử của Tập đoàn Hằng Vũ? Không phải người có một núi tiền? Anh chưa kết hôn? Anh không có một con gái tên là Hân Nhi?"

Bùi Địch Văn nhìn cô thật sâu, vẻ mặt vắn vẹo đau khổ.

"Bùi Địch Văn", Thư Sướng nghiêng đầu, nét cười lạnh như đông cứng bên khóe miệng cô. Đây là lần đầu tiên cô gọi đủ cả họ lẫn tên anh, "Hồng Kông cách Tân Giang bao xa? Anh cho rằng em sẽ mãi mãi chẳng hay biết gì à? Em không muốn nói quá nhiều, bất cứ chuyện gì cũng do cả hai phía. Anh chinh phục em bằng sự hấp dẫn của mình, em không có sức chống cự đủ mạnh, em cho rằng đây thật sự là một tình yêu có thể chờ mong, có thể dựa vào, em đã không chống lại được. Bây giờ thành ra thế này, em cũng không thể nói rằng hoàn toàn là lỗi của anh. Lẽ ra em nên tỉnh táo hơn để nhìn anh và nhìn lại chính mình. Chuyện cổ tích về cô bé lọ lem và hoàng tử? Hoàng cung đâu có chuyện cổ tích, đều là những người không hiểu sự đời thêu dệt nên mà thôi".

"Thư Sướng, không phải anh cố tình che giấu em, chuyện này nói ra rất phức tạp, anh cần thời gian để thu xếp".

"Thu xếp cái gì? Cho em một danh phận thỏa đáng? Tổng biên tập Bùi, thật sự đủ rồi! Anh mau về nhà đi, nhà anh có vợ đẹp con ngoan đang chờ. Anh không được ở đây để tránh bị người khác nhìn thấy, làm ảnh hưởng đến hình tượng chói lọi của anh. Anh... cũng coi như từng là thầy em, chắc anh cũng hiểu em. Nếu em không đi thì ngay cả em cũng sẽ khinh thường chính mình".

Nói xong cô đứng dậy, Bùi Địch Văn đứng dậy theo, giữ cô lại, "Thư Sướng, anh đưa em đi khỏi đây".

"Bốp!" Một tiếng động vang lên, Thư Sướng tát thẳng lên mặt Bùi Địch Văn. Cô tát rất mạnh, bàn tay cô cũng bỏng rát tê liệt, còn Bùi Địch Văn thì hứng chịu cái tát này không hề nhúc nhích. Một dấu tay ửng đỏ nhanh chóng in lên trên mặt Bùi Địch Văn nhưng anh vẫn không buông cô ra.

Sảnh khách sạn tĩnh lặng, hình như cả không khí cũng không còn lưu động.

Từ ngày cắn rách tay Ninh Trí, đã rất nhiều năm Thư Sướng không động thủ. Ngay cả khi Dương Phàm cầm tay Đàm Tiểu Khả anh anh em em xuất hiện trước mặt cô thì cô cũng cố gắng chịu đựng. Lúc này cô thật sự không thể chịu được, cô cố gắng hít sâu, đè vô số lời muốn nói trong lòng xuống, khắc chế kích động muốn tiếp tục phát tác bất chấp tất cả của mình. Cô nhỏ giọng nói, "Bùi Địch Văn, xin anh hãy để lại một phần danh dự cuối cùng trong lòng em, hãy coi như chúng ta chưa từng yêu nhau".

Bùi Địch Văn mím chặt môi, nhìn cô không chớp mắt, ngực nhấp nhô kịch liệt, "Thư Sướng, em ở đây thêm một tối, ngày mai anh và em cùng về Tân Giang, anh sẽ nói tất cả với em. Nghe xong em hãy đưa ra kết luận, được không?" Anh khẩn cầu.

Cô cười thê lương, không hiểu đã đến nước này rồi thì còn có gì để nói nữa? Cô còn có thể kết luận thế nào?

Bùi Địch Văn đi đến quầy lễ tân nói mấy câu với quản lí khách sạn. Quản lí liếc Thư Sướng, gật đầu khiên tốn.

"Thư Sướng, nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối anh đến cùng em đi ăn tối". Anh lại đi tới bên cạnh cô, đưa tay định sờ mặt cô. Cô tránh ra, tay anh lướt qua vai cô như giúp cô phủi bụi đất trên vai.

"Anh không thấy mệt à? Anh không sợ người khác nhìn thấy à?" Cô mĩa mai nhìn anh.

"Đây đã là cơ hội cuối cùng của chúng ta, Thư Sướng, anh không thể mất em!" Giọng anh hơi khàn khàn, hơi mệt mỏi.

Còn cô đã không nghe được gì nữa. Trừ phi cô mất trí nhớ, nếu không làm sao cô còn dám tin lời anh sau những gì cô đã nghe thấy, nhìn thấy trong một tháng nay?

"Tạm biệt!" Cô không nhìn anh, chỉ cố gắng nói được hai chữ.

Khóe miệng Bùi Địch Văn lộ vẻ đau buồn, anh gật đầu với quản lí khách sạn rồi xoay người bước đi rất nhanh.

Thư Sướng đứng yên một hồi rồi đi về chỗ gửi hành lí.

"Tiểu thư, tôi dẫn cô về phòng. Có nhu cầu gì cô cứ việc phân phó". Quản lí khách sạn xách hành lí lên.

"Không cần, tôi có thể mượn điện thoại không?" Cô đau đầu chóng mặt, cảm giác buồn nôn liên tiếp tràn lên cổ họng. Cô cắn răng thật chặt.

"Đương nhiên!" Quản lí khách sạn dẫn cô đến chỗ để điện thoại cố định. Cô mỉm cười cảm ơn, quản lí lễ phép xoay người nhưng tai lại dỏng lên cảnh giác.

Điện thoại đổ mấy hồi chuông rồi có người nghe máy.

"A lô?" Tiếng nói bình thản vô vị của Ninh Trí truyền tới Hương Giang, vang lên bên tai cô.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu, "Ninh Trí, em đây!"

"Thư Thư? Sao em lại ở Hồng Kông?" Ninh Trí nhìn thấy số gọi đến có mã vùng Hồng Kông.

"Mấy phóng viên hẹn nhau tới đây du lịch. Ninh Trí, anh đừng nói chen vào, để em nói cho xong đã. Bố mẹ em có bên cạnh không? Anh tránh ra một chút, đừng để họ nghe thấy. Em bị giật túi ở Hồng Kông, mất hết tiền bạc giấy tờ và điện thoại di động. Bây giờ em đang ở khách sạn. Anh từng ở Hồng Kông, anh có người quen nào ở đây thì nhờ người ta cho em vay ít tiền, còn anh đến Phòng công an xin giấy chứng nhận tạm thời rồi fax sang đây cho em, nếu không em không về Tân Giang được".

"Được rồi, Thư Thư, em không cần sốt ruột, tất cả đều không thành vấn đề. Anh sẽ nhờ người tới đón em ngay. Các phóng viên khác có ở cùng em không?"

"Họ... đã đi trước rồi, em chỉ có một mình".

"Trời ạ!" Ninh Trí sợ hãi kêu lên một tiếng, nói với tốc độ rất nhanh, "Thư Thư, em đừng sợ, trong sảnh khách sạn có sofa đúng không? Em ngồi xuống chỗ nào dễ thấy ấy, đừng lo lắng gì cả. Anh

sẽ fax giấy chứng nhận sang cho em, đặt vé máy bay cho em, tối mai anh đến sân bay Tân Giang đón em".

"Vâng. Cảm ơn anh, Ninh Trí!"

"Thư Thư, chúc mừng năm mới!" Tiếng pháo vang lên trong điện thoại, Thư Sương loáng thoáng nghe thấy Ninh Trí nói gì đó. Mắt cô như có một lớp sương che phủ, dao động không ngừng.

Nửa tiếng sau, một người đàn ông trung niên mặc áo kiêu Tàu màu đỏ thắm lái xe tới tìm Thư Sương, nói rằng mình là bạn của Ninh Trí.

Quản lí khách sạn vội vàng gọi điện thoại cho Bùi Địch Văn. Lúc Bùi Địch Văn chạy tới thì Thư Sương đã đi rồi.

Quản lí khách sạn thuật lại nội dung cuộc điện thoại của Thư Sương cho Bùi Địch Văn nghe, trái tim anh thất lạc. Cô bé đêm khuya gọi điện thoại cho anh kêu đói, đòi ăn mì hải sản anh nấu đó đang cô độc không nơi nương tựa giữa một thành phố đất khách quê người. Anh là người quen duy nhất của cô ở Hồng Kông, vậy mà cô vẫn quật cường không nói với anh một chữ.

Bùi Địch Văn đưa hai tay ra như muốn giữ lấy thứ gì đó giữa không trung nhưng không giữ được gì cả.

"Kính thưa quý khách, khoảng mười lăm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay Tân Giang. Nhiệt độ tại Tân Giang là không độ C. Máy bay chuẩn bị hạ cánh, mời quý khách thắt dây an toàn, cảm ơn!"

Không biết vì nguyên nhân gì mà máy bay vẫn lượn vòng trên không gần nửa tiếng không hạ cánh được. Đợi mãi mới nghe thấy

thông báo chuẩn bị hạ cánh, Thư Sướng thở phào, cuối cùng cũng về nhà rồi.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Hôm nay đã là mừng ba Tết. Mừng một Tết, bộ phận quản lí hộ khẩu của phòng công an không có người trực, ngày mừng hai giấy chứng nhận tạm thời của cô mới được fax tới, sau khi làm lại giấy thông hành đặc biệt, cô trở lại Thâm Quyển. Bạn của Ninh Trí nói có thể đi máy bay từ Hồng Kông đến Nam Kinh, sau đó đi xe từ Nam Kinh đến Tân Giang. Thư Sướng không chịu, cô nhất định phải về Thâm Quyển.

Lúc đi thế nào thì lúc về thế ấy, không thể sai lệch, phải lần lượt xóa sạch mọi dấu vết như cô chưa từng đi chuyến này.

Bước ra khỏi khoang máy bay, không khí lành lạnh, một cơn gió thổi qua, có thứ gì đó chạm vào mặt cô lạnh buốt.

Tân Giang lại rơi tuyết rồi?

Thư Sướng nghi hoặc giơ tay ra, quả nhiên cảm thấy những bông tuyết nhỏ bé rơi vào lòng bàn tay rồi tan ra. Trong màn đêm, nhờ ánh sáng mờ mờ ở khu trả khách, Thư Sướng có thể nhìn thấy trên mặt đất đã có một lớp tuyết mỏng, chắc là tuyết cũng đã rơi được một lúc rồi.

Không biết có phải vì thời tiết hay không mà chuyến bay này cái gì cũng chậm. Cô đứng đợi hồi lâu mới thấy hành lí xuất hiện trên

băng chuyền.

"Thư Thư!" Thư Sướng vừa ra khỏi đại sảnh đã nhìn thấy Ninh Trí đứng trong đám người đón khách. Gương mặt vô cảm, sắc mặt lạnh lùng, chỉ có đôi mắt lấp lánh ánh sáng cho mọi người biết anh ta đang vui mừng.

Không hiểu tại sao viền mắt cô lại nóng lên.

Có lẽ không phải vì Ninh Trí mà vì rốt cục cô đã trở lại địa phương quen thuộc, rốt cục đã nhìn thấy người và cảnh vật quen thuộc, cô không còn chỉ có một mình. Cảm giác này rất an toàn.

"Ninh Trí, em xin lỗi. Trời lạnh như vậy mà còn bắt ngài Tổng giám đốc đích thân tới đón!" Cô đùa vui với anh ta.

Bên ngoài gió tuyết đầy trời, tuyết đã lớn hơn lúc vừa xuống máy bay rất nhiều. Hoa tuyết đã biến thành hạt tuyết, vừa nhỏ vừa dày, bay lả tả khắp trời khắp đất.

Ánh mắt Ninh Trí lấp lánh đánh giá cô, lặng lẽ đi tới đón và li hành lí trong tay cô, khoác vai cô đi đến bãi đỗ xe.

Trên đỉnh chiếc xe Mercedes Benz màu đen đã đọng một lớp tuyết. Anh ta mở cửa xe cho cô ngồi vào, sau đó cũng lên xe, giúp cô thắt dây an toàn, nhìn cô thật sâu và kéo cô vào sát gương chiếu hậu, "Thư Thư, em nhìn xem đây là ai?"

Trong gương là một khuôn mặt gầy gò với cái cằm nhọn, hai mắt vô thần, khi cười có thể thấy mấy nếp nhăn nơi khóe miệng.

"Đi công tác làm sao giống như ở nhà được, mệt mỏi là điều không thể tránh khỏi". Cô cười miễn cưỡng rồi tránh ra khỏi gương.

Gày một chút không sao, còn sống là tốt lắm rồi. Đã nhiều lần cô nghĩ nếu buổi tối đi ngủ rồi không bao giờ dậy nữa có lẽ sẽ là một chuyện hạnh phúc.

Ninh Trí nhếch môi, "Vẫn còn vài ngày nữa mới hết kì nghỉ Tết, hai bác đã nấu rất nhiều món ngon. Từ giờ trở đi em phải chăm sóc mình như nuôi lợn, ăn ngon, ngủ tốt".

Cô cười, "Anh lái xe đi. Đường không dễ đi đâu". Đường từ sân bay về nội thành vốn đã hẻo lánh và ít xe cộ, hơn nữa bây giờ lại là buổi tối nên càng ít xe đi lại hơn, tuyết rơi xuống mặt đường sẽ tích tụ lại, mặt đường cực kì trơn trượt.

Ninh Trí khởi động xe từ từ chạy ra sân bay. Anh ta nói với cô về chuyện ăn Tết. Anh ta chỉ ăn một bữa cơm tất niên ở nhà cô, trước khi ăn cơm thì nhận được điện thoại của cô, lập tức anh ta không còn hứng thú ăn uống gì nữa, trong lòng lo lắng vô cùng nhưng vẫn phải giả vờ vui vẻ cho bố mẹ cô xem. Mừng một anh ta đến Bắc Kinh, cùng Tổng Tư Viễn đến chúc Tết, tặng quà một số cơ quan quản lí có liên quan. Mừng 3 anh ta về Tân Giang, toàn tâm toàn ý chờ cô về.

Thư Sướng cũng kể sơ qua tình hình mấy ngày ở Hồng Kông. Bạn Ninh Trí mở quán ăn, ngày Tết làm ăn rất tốt, quán ăn cực kì náo nhiệt. Cô ngồi trong phòng không có việc gì nên hay đến cửa hàng ngồi chơi.

"Không ra ngoài dạo phố à?" Ninh Trí hỏi.

"Dạo cũng không mua được gì, mất hết tiền mà. Hơn nữa em sợ lại bị cướp giật". Thư Sướng hạ thấp tầm mắt để che giấu bóng tối dưới đáy mắt.

Cô sợ lại không hẹn mà gặp Bùi Địch Văn hoặc Tống Dĩnh.

"Em đúng là hay làm mọi người lo lắng. Nhớ dạo đến Hàng Châu công tác, em đã nói là hôm đó sẽ về mà thoáng cái mất tích luôn mấy ngày, anh lo lắng cả đêm không ngủ được. Lần này em lại gặp chuyện như vậy, sau này nếu em lại đi công tác xa thì có khi anh phải đi theo mới được".

"Anh bỏ mặc công ty của anh à?"

"Sao lại bỏ mặc, nhưng tranh thủ một vài ngày thì vẫn được. Nếu không thì em cố gắng làm cho mọi người yên tâm được không?"

"Anh nói y hết mẹ em!"

"Trước kia mẹ em lo cho em, từ giờ trở đi anh sẽ lo cho em". Anh ta nhún vai nói như đúng rồi.

Cô mỉm cười ngẩng đầu nhìn trần xe, thì thào hỏi, "Trên đời này rốt cục có người đàn ông nào không có bí mật?"

Buổi tối tĩnh lặng, giọng cô lạnh lẽo thê lương, mang vẻ bất đắc dĩ và mất mát không nói nên lời.

Anh ta sửng sốt.

Xe đi vào nội thành, xe cộ trên đường nhiều hơn, mặt đường càng ngày càng trơn, anh ta phải tập trung tinh thần lái xe.

"Thư Thư, nếu con người có thể nhìn thấy tương lai thì tất nhiên sẽ không nhìn đông nhìn tây mà đi thẳng về phía trước. Mười năm trước, nếu anh biết em yêu anh chân thành như vậy thì anh sẽ không đi Canada, anh sẽ ở lại Tân Giang cùng học với em, yêu em.

Trên đời này không có nếu, nên chúng ta đã xa cách nhau mười năm. Nhưng sau khi đi một vòng chúng ta lại gặp nhau. Anh cảm thấy anh rất may mắn".

Cô cười khổ không nói tiếp.

Xe vào khu bắc thành, rẽ vào ngõ nhỏ. Cô hơi ngồi thẳng lên, ánh mắt đột nhiên sững lại.

Thời gian như đứng yên không trôi nữa.

Dưới ánh đèn đường màu cam, giữa những bông tuyết bay tán loạn, cô lại thấy chiếc Continental Flying Spur lẳng lặng đỗ ven đường. Bên trong xe, một điểm sáng màu đỏ lúc sáng lúc tối, đó là một chiếc thuốc lá. Khi chiếc thuốc sáng lên, cô có thể lờ mờ nhìn thấy một gương mặt hốc hác râu ria lởm chởm.

Thư Sướng đột nhiên che mặt cực kì đau lòng. Nước mắt như trào ra từ một nguồn suối nào đó, chảy như mưa, chỉ chốc lát đã chảy qua kẽ tay rơi xuống vạt áo.

Ngày ngày như đường, ngọt đến đau thương.

"Thư Thư?" Ninh Trí giật nảy, hai tay suýt nữa tuột khỏi vô lăng.

"Đừng hỏi, Ninh Trí, đừng hỏi gì hết". Cô lắc đầu khóc nức nở, hai vai run lên. Khóc cho tất cả tuyệt vọng, tất cả tủ thân, tất cả đau thương, tất cả cô độc, tất cả tất cả những gì cô phải chịu mấy ngày nay...

Cô xuống xe đi vào nhà, nhìn thấy Thư Tổ Khang và Vu Phân. Cô ôm mẹ, vẫn không ngừng khóc.

"Làm sao thế con? Tết nhất sao lại khóc thế này?" Vu Phân vỗ lưng cô, nhìn về phía Ninh Trí với ánh mắt dò hỏi.

Ninh Trí chỉ nhìn Thư Sướng, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Thư Sướng khóc mệt lả người, cơm tối cũng không ăn mà chỉ rửa qua mặt rồi lên giường ngủ. Gần như vừa đặt đầu lên gối cô đã ngủ thiếp đi.

Cô loáng thoáng nghe thấy điện thoại bàn nhà mình đổ chuông, thấy Thư Tổ Khang nói: "Tổng biên tập Bùi à? Chúc mừng năm mới, cảm ơn anh đã quan tâm. Đúng rồi, Thư Sướng vừa về đến nhà, em nó vừa đi ngủ rồi. Tất cả vẫn bình thường".

Cô xoay người quay mặt vào trong, áo gối ướt đẫm một mảng.

Ninh Trí được Vu Phân giữ lại vì bên ngoài tuyết lớn lái xe không an toàn, hơn nữa về nhà cũng chỉ có một mình. Ninh Trí gạt đầu, bây giờ anh ta có cả quần áo để thay khi tắm rửa ở nhà họ Thư, ngủ lại cũng là chuyện rất bình thường. Ở trong lòng anh ta, nơi này đã gần như nhà mình rồi.

Thư Tổ Khang và Vu Phân không ngủ ngon. Hai người nói chuyện cả đêm mà vẫn không đoán ra vì sao Thư Sướng khóc như vậy. Cuối cùng đành kết luận có thể Thư Sướng gặp chuyện gì đáng sợ ở Hồng Kông.

Sáng sớm hôm sau Thư Tổ Khang dậy chiên bánh mật, luộc bánh trôi, hấp bánh bao, đủ loại đồ ăn nhẹ bày đầy trên bàn. Vu Phân giục Thư Sướng thay áo khoác mới, vừa thở dài xót xa vừa vuốt đôi mắt sưng đỏ của Thư Sướng. Sang năm mới, Thư Sướng

lại thêm một tuổi, sắc mặt không được tốt như mấy năm trước, ngủ một đêm mà thần sắc cô vẫn rất mệt mỏi.

"Cơm nước xong chúng ta đi mua một cái điện thoại mới, làm lại SIM, còn phải đến ngân hàng báo mất thẻ tín dụng nữa". Ngồi vào bàn ăn, Ninh Trí nói với Thu Sương.

"Để mấy hôm nữa đi. Hôm nay em không muốn làm gì cả". Thu Sương gầy gầy mấy viên bánh trôi trong bát, dạ dày cuộn nước chua, cô cố gắng đè xuống.

"Anh vẫn đang cầm giấy chứng nhận tạm thời của em, hay là để anh đi làm giúp em? Em có yêu cầu gì đặc biệt đối với kiểu dáng mẫu mã điện thoại không?"

"Không cần. Bây giờ đang là kì nghỉ, không có chuyện gì quan trọng cần liên lạc cả. Sau khi đi làm em sẽ tự làm sau". Số điện thoại này cô đã dùng từ khi tốt nghiệp đại học, có lẽ đã đến lúc đổi một số mới rồi.

Ninh Trí cười cười, múc hai thìa bánh trôi trong bát cô cho vào bát mình, "Bác gái bắt công quá, Thu Thu được nhiều như vậy mà cháu thì rõ ít".

"Cháu không thích ăn đồ ngọt mà". Vu Phân cười tít mắt nhìn hai người.

"Thỉnh thoảng cháu cũng ăn được một chút", Ninh Trí vừa ăn vừa nói.

Thu Sương đột nhiên đứng dậy, sắc mặt trắng bệch. Cô chạy thẳng lên tầng, lao vào nhà vệ sinh chật hẹp nôn như dòi sông lấp

biển, đầu vầng mắt hoa. Một hồi lâu mới nôn xong, cô vốc nước sạch lên súc miệng.

Trong vô số suy nghĩ hỗn loạn, vấn đề cô vẫn tránh né rất cục vắn ép thẳng tới trước mặt cô. Cô tìm cách không suy nghĩ nhiều bằng tâm tính đà điều, nhưng bây giờ cô không thể không nghĩ nữa.

"Thư Thư?" Ninh Trí ở bên ngoài gõ cửa.

"Em vẫn muốn ngủ thêm lúc nữa", cô che ngực, tim đập thình thịch.

"Ờ, vậy anh về nhà thay quần áo. Buổi tối anh lại tới thăm em".

Cô biết có từ chối cũng vô dụng, "Vâng!"

Chắc Ninh Trí nói với Vu Phân rằng cô cần nghỉ ngơi nên bố mẹ cô không lên phòng. Cô thấy thật may mắn là mình đã không nôn ngay tại bàn ăn. Cởi áo ngoài, cô lại lên giường nằm thật.

Nhắm mắt lại, cô ra lệnh cho chính mình không được nghĩ gì cả.

Đến trưa, Vu Phân dưới nhà cao giọng gọi cô xuống nghe điện thoại.

"Xương Xương, sao điện thoại của em lại tắt máy?" Tạ Lâm sốt ruột kêu lên, "Chị gọi cho em cả chục lần, em làm gì thế, định chơi trò mất tích à?"

"Không phải, em mất điện thoại rồi. Chị có việc gì à?" Thư Sương đỡ trán, cảm thấy người rất nặng nề.

"Phát điên lên mất!" Tạ Lâm tức giận kêu to, "Chị không dám trông chờ em làm phù dâu cho chị, nhưng không lẽ ngay cả hôn lễ

của chị mà em cũng không đến dự à? Trong tòa soạn chị chỉ mời đúng một người là em thôi đấy!"

Thư Sướng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhớ ra trước khi cô đến Thâm Quyến, Tạ Lâm đã lặng lẽ đưa cho cô một tấm thiệp mời. Hôm lễ được tổ chức ngày mừng bốn tháng giêng.

"Cuối cùng chị cũng lấy được chồng rồi, em không đến chứng kiến thời khắc thiêng liêng này à?"

"Đến chứ, chắc chắn em sẽ đến". Thư Sướng vội vàng nhận lời.

"Không cho phép nuốt lời!"

"OK, nhất định!"

"Nếu có bạn thì hai đứa cùng đến. Nếu không có thì chị sẽ sắp xếp cho em ngồi cùng bàn với đám giảng viên độc thân ưu tú trong trường anh Lâm dạy. Em để ý xem có chọn được người nào vừa mắt không, sau này cũng làm phu nhân giáo sư cho oách".

"Ha ha, em đâu có may mắn như chị, chị tha cho em! Bây giờ em rất sợ những nhân tài kiệt xuất đó".

"Bị kích thích gì à?"

"Này, có cô dâu nào tọc mạch như chị không?"

Tạ Lâm cười khanh khách, dường như hết sức vui vẻ.

Thư Sướng đặt điện thoại xuống, Vu Phân vui vẻ chạy tới, "Tạ Lâm cưới rồi à?"

"Vâng ạ!" Thư Sướng gật đầu.

"Con đi cùng Ninh Trí đi! Đừng ở nhà cho bí bức làm gì. Ăn xong thì đi xem phim hay uống cà phê cũng được".

"Mẹ!" Thư Sướng thở dài mệt mỏi, "Người ta chỉ mời một mình con mà".

"Mẹ nghe thấy rõ nó bảo con và bạn trai đến dự mà". Vu Phân nói rất chắc chắn.

"Ninh Trí là bạn con à?"

Vu Phân chớp mắt hỏi ngược lại, "Không phải sao?"

Đám cưới của Tạ Lâm được tổ chức rất đơn giản, chỉ đặt mười bàn tiệc ở khách sạn Hoa Hưng cao cấp nhất thành phố Tân Giang. Khách đến dự có bạn thân, đồng nghiệp và họ hàng gần của giáo sư Lâm. Con trai ông ta cũng từ nước ngoài bay về dự, đó là một chàng trai cao ráo sáng sủa, giáo dục rất tốt, gặp ai cũng cười lễ phép, mặc dù không tỏ ra thân cận với Tạ Lâm nhưng vẫn cực kì tôn trọng chị ta.

"Ôi, không phải thiếu nữ hai mươi mấy tuổi nên dù có trang điểm tốt đến mấy cũng vẫn có vẻ rở rã ạ lại. Vì thế không cần phải rườm rà làm gì, chỉ cần làm sơ sơ là được". Tạ Lâm nói với Thư Sướng.

Gần tối, Thư Sướng vội vã đến cửa hàng đồ ngọc mua một chiếc vòng ngọc coi như làm quà mừng đám cưới. Vòng ngọc sáng long lanh, chiếu sáng gương mặt hạnh phúc như thiếu nữ của Tạ Lâm.

Tuy nói là tổ chức đơn giản nhưng hội trường hôn lễ lại được trang trí sang trọng và lãng mạn, khắp nơi là hoa tươi, chỉ có hai màu sắc là đỏ và trắng. Chú rể mặc âu phục màu đen, chững chạc nho nhã. Cô dâu mặc áo dài gấm màu đỏ, dịu dàng xinh đẹp. Khi

giáo sư Lâm đeo nhẫn và hôn lên má Tạ Lâm, Tạ Lâm lập tức nước mắt lưng tròng, chì kẻ lông mi lan ra nhem nhuốc cũng không để ý. "Cảm ơn anh Lâm đã cho em một hôn lễ hoàn mỹ như vậy. Sau này em không còn một thân một mình nữa, cuối cùng em cũng có một gia đình rồi".

Thư Sướng bên dưới cũng rơm rớm nước mắt, sợ người cùng bàn chê cười, cô cúi đầu lấy cốc vào nhà vệ sinh.

"Xin lỗi!" Đang chạy vội vàng, cô sơ ý va vào một người. Ngẩng đầu lên xin lỗi, cô giật mình, "Sự phụ?"

Thôi Kiện gạt đầu với cô, ánh mắt nhìn qua cửa vào trong hội trường, vẻ mặt đau buồn.

"Thầy có... đi vào không?" Thư Sướng nhẹ nhàng hỏi.

Thôi Kiện lắc đầu, "Không, tôi chỉ đứng đây nhìn một lát là được rồi. Tôi biết khi làm cô dâu cô ấy rất đẹp, nhìn từ xa sẽ không thấy nếp nhăn trên mặt, sẽ coi cổ ấy như một cô gái trẻ".

"Bây giờ chị ấy rất hạnh phúc".

"Ờ, cuối cùng lần này cô ấy đã không chọn sai, giáo sư Lâm là một người đàn ông tốt". Thôi Kiện nói.

"Sự phụ..." Thư Sướng không biết nên nói gì cho phải, chỉ ngơ ngác nhìn ông ta.

Trong hội trường, Tạ Lâm đã thay một bộ váy dài màu phấn hồng và bắt đầu đi cùng giáo sư Lâm đến từng bàn mời rượu. Thôi Kiện không nhìn nữa, cho tay vào túi móc ra một bao thuốc, cúi đầu nhìn

tắm thả mềm dưới chân và nhíu mày, "Cô đi vào đi, tôi hút thuốc".

Thư Sướng theo ông ta đi ra ban công. Ông ta châm thuốc, rít thật sâu như rất thèm rồi từ từ thở khói ra.

"Chính thầy đã bỏ chị ấy trước". Đột nhiên Thư Sướng nói một câu.

Thôi Kiện cười cười, "Đúng vậy, tôi cũng sắp kết hôn rồi, tám tháng sau còn sẽ thành bố nữa. Thư Sướng, đàn ông sinh ra trên đời này không phải chỉ sống vì chính mình mà còn có sứ mạng, có trách nhiệm, có nghĩa vụ nữa. Tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được bố mẹ tôi. Bây giờ họ rất vui vẻ, rất thỏa mãn, bởi vì cuối cùng tôi đã trở thành một người đàn ông bình thường".

"Còn thầy thì sao?"

"Tôi cũng sẽ vui vẻ, sẽ thỏa mãn. Bất kể cuộc đời có đặc sắc đến mấy thì cuối cùng cũng đều sẽ rơi vào khuôn sáo cũ rích: Kết hôn, sinh con, kiếm tiền, sau đó từ từ già đi. Còn tình yêu thì giống như một bài thơ chúng ta thích khi còn trẻ. Tuổi tác dần cao, cho dù trong lòng chúng ta vẫn thuộc từng câu từng chữ nhưng lại xấu hổ không dám ngâm nga trước mặt người khác. Tình yêu xuất hiện không phải để có một kết quả mà là để lấp đầy kí ức của con người".

Thư Sướng đứng ngơ ngác, gió đêm lành lạnh thổi tóc cô tung bay che khuất tầm mắt. Cô cũng không hề đưa tay gạt ra.

Bùi Địch Văn giăng tấm lưới đó ra cho cô cũng chỉ để trang điểm cho kí ức chứ không phải cần một kết quả sao?

Tối nay Tạ Lâm và giáo sư Lâm ở lại khách sạn để qua đêm động phòng hoa chúc, ngày mai bay tới đảo Hokkaido của Nhật Bản nghỉ trăng mật. Chị ta nói mỹ phẩm ở đó rất tốt, nhất định phải mua cho Thư Sướng một bộ.

Thư Sướng cảm ơn, chúc mừng hai người rời từ biệt ra về. Cô không tự lái xe, taxi trên đường như nước chảy, muốn vẫy lúc nào cũng được. Bây giờ ngày Tết không còn như trước nữa, vừa mới hết mừng một là các ngành các nghề đều hoạt động trở lại.

Cô không bắt xe vội mà đi bộ một đoạn. Nhìn thấy ven đường có một hiệu thuốc mở cửa 24/7 vẫn sáng đèn, cô do dự một hồi rồi đi vào mua một que thử thai, cẩn thận cất vào túi xách rồi ra cửa bắt xe về nhà. Trên đường về, tim cô căng thẳng đập thành thịch, từ đầu gối trở xuống như mất hết cảm giác.

Về đến nhà, Vu Phân đưa cho cô một chiếc túi xách mới kiểu dáng trang nhã, "Ninh Trí đưa cho con".

Cô hồ hững nhận lấy, nhìn quanh, không thấy Ninh Trí.

"Tối nay nó phải tiếp khách nên không đến. Nó nói trong túi có có bất ngờ cho con đấy, con mở ra xem đi".

Cô chậm chậm kéo khóa ra, trong túi xách có một chiếc ví cùng kiểu, một hộp trang điểm cũng cùng kiểu, một chiếc điện thoại di động giống chiếc cô đã mất như đúc. Trong ví có thẻ ngân hàng mới làm lại, giấy chứng nhận tạm thời và một phong bao lì xì. Trên phong bao lì xì có một dòng chữ: "Năm mới phát tài!"

"Thằng Ninh Trí này đúng là chu đáo! Vì những thứ này nó đã phải chạy đôn đáo cả ngày. Xướng Xướng, con đừng bắt Ninh Trí

đợi lâu quá, khả năng kiên nhẫn của đàn ông có hạn". Vu Phân kéo tay Thư Sướng, nói thành khẩn.

"Mẹ, không phải Ninh Trí không tốt mà là bây giờ con cơ bản không muốn bắt đầu một cuộc tình mới".

"Mẹ biết con bị Dương Phàm làm tổn thương rất nhiều. Mẹ cũng rất bực. Nhưng làm khổ chính mình vì điều này có đáng không? Mấy hôm trước mẹ nhìn thấy nó với vợ nó tay trong tay đi dạo phố, nhìn có vẻ rất hạnh phúc. Đúng là không có thiên lí! Chúng ta nhất định phải sống đàng hoàng hơn nó mới được. Xương Xương, đừng để mắt Ninh Trí, bây giờ cũng không cần kết hôn vội, cứ từ từ rồi sẽ ổn, được không?"

Thư Sướng gắng gượng nở một nụ cười, "Mẹ, con đang mệt lắm, con lên ngủ trước đây".

Cô cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt chờ mong của Vu Phân, vội vã lên tầng như chạy trốn. Vừa đóng cửa lại cô đã vội vàng khóa trái cửa, cởi áo khoác, xé vỏ bọc ra lấy que thử thai đi vào phòng vệ sinh.

Trái tim cô căng thẳng như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Cô nhắm mắt lại, từ từ hé mắt ra thấp thỏm nhìn que thử. Máu trong người như chảy ngược, tay chân lạnh buốt.

Cô đã từng bị chậm vài lần, đều do tâm tình quá căng thẳng trước các cuộc thi.

Mà dạ dày cô cũng không tốt lắm, khi quá đói mà ăn cay vào cũng có lúc nôn mửa.

Trong lòng cô vẫn còn hy vọng xa vời, hi vọng lần này cũng là vì quá căng thẳng, vì thức ăn Thâm Quyển không hợp khẩu vị.

Tại sao lúc này lại có thai? Cô nhớ Bùi Địch Văn vẫn phòng tránh rất chu đáo, chỉ thỉnh thoảng sáng sớm cuối tuần không phải đi làm, hai người nằm ngủ nướng trên giường nên khó tránh khỏi mất khống chế.

Cô lại nhìn kỹ que thử thai, vạch đối chiếu rất rõ nhưng vạch kết quả rất mờ. Có lẽ không phải có thai, cô thầm trấn an chính mình.

Cả đêm tinh thần không yên, sáng hôm sau cô vẫn tới bệnh viện. Xét nghiệm xong, cầm phiếu kết quả, nhìn hai chữ "dương tính" trên phiếu, trước mắt cô tối sầm.

Bác sĩ hỏi cô với giọng lạnh lùng, "Có giữ không?"

"Không", cô buột miệng trả lời.

"Có thai lần đầu tiên à?" Bác sĩ dừng bút lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, mặt đỏ bừng, sau đó lại trắng bệch không còn màu máu.

"Nếu không có nguyên nhân đặc biệt gì thì tôi đề nghị cô nên giữ đứa bé. Nạo hút không chỉ có hại với thân thể thai phụ mà còn dễ tạo thành đẻ non vì quen dạ, sau này muốn có thai cũng rất khó".

"Tôi biết. Nhưng... bây giờ tôi không muốn". Như phải dùng hết sức mạnh toàn thân cô mới nói ra được câu này, trái tim đau như dao cắt.

"Ờ, vậy cô định bao giờ làm?"

"Bây giờ", cô nhìn thấy hai chân mình run bắn, ghế cũng bị rung động thành tiếng.

"Bây giờ không được, phải có người nhà đi cùng. Ngày mai cô bảo chồng đi cùng, phải kí tên". Bác sĩ gấp bệnh án lại, bảo y tá gọi bệnh nhân tiếp theo vào.

Ra khỏi phòng khám bệnh, cô ngồi xuống hàng ghế trên hành lang. Trước mắt người đến người đi không ngừng, sản khoa và phụ khoa cùng ở tầng một, thỉnh thoảng có thai phụ đến khám thai với những cái bụng to bé khác nhau. Cô không tự chủ được đưa tay sờ bụng dưới, ý thức được rằng ở đây cũng có một sinh mạng nho nhỏ, một sinh mạng không nên đến thế gian này.

Lúc yêu Dương Phạm, cả ngày hai người chỉ nói đến kiếm tiền, mua nhà, trang trí nhà cửa, mặc dù cũng nói phải chuẩn bị phòng trẻ con nhưng đó cũng chỉ là nói cho có. Cô chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ trở thành mẹ.

Tình yêu của Bùi Địch Văn đến gấp gáp và mạnh mẽ, cô vội vàng đón nhận, say mê trong ngọt ngào và chiều chuộng, cô còn chưa kịp nghĩ đến chuyện làm mẹ.

Thì ra để trở thành một người mẹ lại dễ dàng như vậy.

Cô đau đớn tự giễu, mở túi xách lấy chiếc điện thoại di động Ninh Trí mới mua cho. Vừa khởi động máy, tin nhắn mãnh liệt tràn tới như nước thủy triều. Cô không thèm đọc mà gọi luôn cho Thắng Nam.

Hai người vẫn hẹn gặp ở quán cà phê Thượng Đảo.

"Bạn... không nhầm đấy chứ?" Thắng Nam căng thẳng mở to mắt, cả người nghiêng về phía trước, bộ ngực suýt nữa đập vào

mép bàn.

Thư Sướng gật đầu, "Tớ mua que thử thai thử rồi, cũng đến bệnh viện xét nghiệm rồi".

Thắng Nam há to miệng, trợn mắt nhìn, con người như sắp nhảy ra khỏi hốc mắt, như một con cá nổi lên mặt nước hô hấp.

"Tớ biết, tổn thương một sinh mạng vô tội là tội lỗi, nhưng tớ thật sự không có dũng khí làm một người mẹ độc thân. Bố mẹ tớ là người rất lạc hậu, họ sẽ phát điên lên mất. Cho dù tớ không để ý mà cứ giữ đứa bé thì sau này cuộc đời nó cũng sẽ rất khổ. Tớ không thể cho nó một cuộc đời bình thường. Hơn nữa trong người nó chảy dòng máu nhà họ Bùi, trên đời này làm gì có bức tường nào ngăn được gió, nếu có một ngày người nhà họ Bùi biết thì cuộc đời của nó sẽ không thể diễn ra theo ý muốn nữa. Thắng Nam, đừng nói tớ nhẫn tâm, tớ đã suy nghĩ rồi, đã suy nghĩ thật sự nghiêm túc rồi, tớ... không thể giữ nó được". Nước mắt từ từ tràn lên đầy viền mắt Thư Sướng rồi trào ra. "Bạn nhất định phải giúp tớ, tớ thật sự sắp sụp đổ rồi, vô số chuyện như sóng sau liền sóng trước..."

"Được rồi. Bao giờ đi? Tớ đi cùng bạn". Thắng Nam nắm chặt tay Thư Sướng.

Thư Sướng nhìn thấy bàn tay mình bị Thắng Nam nắm chặt xuất hiện nếp nhăn. Ánh đèn trong quán cà phê hơi tối, lưng ghế sofa cao hơn cả đầu hai người. Cô quay mặt nhìn chùm đèn thủy tinh lộng lẫy đang chiếu sáng chỗ mình ngồi qua bức tường kính.

"Ngày mai. Tớ không uống nước, không ăn sáng, phòng trường hợp phải tiêm thuốc tê".

"Ờ, tớ lái xe đến đón bạn. Gọi cả An Dương nữa, nhớ đâu phải kí tên gì đó, không được để có chuyện bất ngờ gì nữa. Sau khi phẫu thuật tớ sẽ dẫn bạn về khu tập thể nông trường ở vài ngày để bố mẹ bạn không phát hiện".

"Thắng Nam, cảm ơn bạn", Thu Sương nhắm mắt lại, dựa đầu vào vai Thắng Nam. Người cô run lên vì lạnh, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Thắng Nam.

Tết dương lịch, Bùi Địch Văn và cô đi ăn cơm cùng Thắng Nam, cô chính thức giới thiệu Bùi Địch Văn là bạn trai mình với Thắng Nam. Thắng Nam không có thiện cảm với anh, cô cố gắng giải thích cho Bùi Địch Văn.

Chưa được một tháng, lời của Thắng Nam đã thành sự thật. Anh và cô không hợp nhau.

"Nếu giết người không cần đền mạng thì tớ nhất định sẽ cầm súng tới bắn chết tên cặn bã đó, như vậy thật tốt!" Thắng Nam oán hận.

Cô khẽ thở dài.

Hai người ăn cơm trưa ở quán cà phê, Thu Sương cảm thấy tức ngực, mí mắt nặng trĩu, thân thể không còn một chút sức lực nào. Đây đều là các hiện tượng khó chịu khi mới có thai. Cô vẫy tay gọi thanh toán định về nhà nằm sớm một chút để nghỉ ngơi cho đỡ mệt, chuẩn bị tinh thần và thể lực cho ngày mai.

Nghĩ tới việc này, nước mắt cô lại trào ra không kìm lại được.

Hai người đi ra khỏi quán cà phê, Thắng Nam đi lấy xe, dặn cô chờ ở cửa quán. Một người đàn ông đứng bên kia đường đang nhìn

quanh khắp nơi đột nhiên quay sang nhìn về bên này sau đó lao thẳng qua đường bất chấp dòng xe đang chạy nhanh trên đường. Anh chạy tới tóm lấy cánh tay Thu Sương.

Thu Sương đang lao đảo đứng không vững thì bị một đôi tay ôm chặt lấy.

"Bùi Địch Văn, anh là đồ rác rưởi, buông Xương Xương ra".
Thắng Nam từ trên xe nhảy xuống, hai mắt tròn tròn.

Bùi Địch Văn chỉ hơi buông ra, chuyển thành một tay quàng vai cô, cũng không thèm nhìn tới Thắng Nam mà nhìn Thu Sương chăm chăm với ánh mắt quái dị, "Thu Sương, chúng ta nói chuyện được không?"

"Có chuyện gì để nói với loại người coi tình cảm là trò chơi như anh chứ?" Thắng Nam kéo Thu Sương lại, đứng chặn trước mặt Bùi Địch Văn.

"Thu Sương, cho dù là một người bị kết án tử hình cũng vẫn có quyền được bào chữa", Bùi Địch Văn đẩy Thắng Nam ra, "Cảnh sát Mục, cô cho tôi và Thu Sương một không gian độc lập được không?"

"Không được! Bây giờ Thu Sương không còn bất cứ quan hệ gì với anh nữa. Nếu anh còn không buông ra thì đừng trách tôi sử dụng vũ lực".

"Ai nói chúng tôi không còn quan hệ gì?" Bùi Địch Văn nhìn Thắng Nam với ánh mắt lạnh thấu xương, "Chúng tôi vẫn là người yêu, chưa hề chia tay".

"Ha ha, tôi thật sự muốn vỗ tay khen ngợi độ dày của da mặt anh! Anh cần một nghi thức chia tay kiểu gì, thử nói cho tôi nghe xem nào!" Thắng Nam cười lạnh.

"Thắng Nam, bạn đi trước đi!" Sắc mặt vẫn trắng xanh, Thư Sướng mở miệng, hờ hững nhìn Bùi Địch Văn, "Được, chúng ta nói chuyện!"

"Xương Xương?" Mặt Thắng Nam tối sầm.

"Không sao đâu. Thắng Nam, sáng mai nhớ đến đón tớ". Thư Sướng cố nặn ra một nụ cười, rút tay lại nói với Bùi Địch Văn, "Chúng ta vào quán cà phê này luôn hay anh còn có nơi khác thích hợp hơn?"

Khuôn mặt thanh tú của Thư Sướng hơi phù thũng, môi trắng như tờ giấy ớt đến mức một cơn gió cũng có thể thổi ngã. Bùi Địch Văn từ bỏ ý nghĩ đến một nơi yên lặng, "Ở đây luôn!" Anh nói.

Hai người một trước một sau đi vào quán cà phê, thật trùng hợp, họ vẫn ngồi đúng bàn Thư Sướng và Thắng Nam vừa ngồi. Buổi chiều mừng năm Tết, các đôi tình nhân ngồi đầy trong quán, việc làm ăn của quán rất tốt.

Bùi Địch Văn gọi một cốc cà phê đen, Thư Sướng xua tay với nhân viên phục vụ, "Tôi đi ngay bây giờ!"

Bùi Địch Văn cau mày, tự ý gọi cho cô một cốc trà sữa hoàng gia, đây là thứ đồ uống cô thích.

"Thư Sướng", anh nhìn cô nghiêm túc, "Xin lỗi đã để em phải tủi thân".

Cô nhìn thẳng vào anh ta, nói lạnh nhạt, "Tủi thân một chút cũng không sao, ít nhất em cũng đã thấy rõ một người, hiểu rõ một vài chuyện. Từ nay trở đi em sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa. Con người luôn trưởng thành nhờ vấp ngã, cuộc đời lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió thì quá nhạt nhẽo vô vị".

Anh hơi bực bội, nhưng anh không có thời giờ để tâm tới vấn đề này, "Thư Sướng, có một số việc không hề giống như những gì em nhìn thấy", Bùi Địch Văn do dự một chút, "Trước đây anh chưa nói không phải vì anh cố ý giấu em. Chuyện này quá phức tạp. Anh chưa nói với em là vì anh thật sự có quá nhiều... nỗi đau không thể nói ra. Còn có..."

Cô ngắt lời anh, "Anh vẫn có thể giữ yên lặng tiếp. Bởi vì những chuyện đó không có quan hệ gì với em nữa. Em đồng ý vào đây với anh là vì em muốn nghiêm túc nói với anh: Bùi Địch Văn, chúng ta chia tay! Anh làm công việc Tổng biên tập của anh, em làm công việc phóng viên của em, nếu trong công việc có những lúc không thể không gặp nhau thì em vẫn tôn trọng anh, nhưng trong lòng em sẽ coi anh như một người lạ".

"Thư Sướng, anh có thể hiểu tại sao em nói như vậy. Nhưng em nghe anh nói hết lời được không?" Anh cẩn thận thò tay ra định nắm lấy tay cô nhưng cô đã rút tay về.

Cô ngẩng đầu thấy Bùi Địch Văn cắn chặt răng, khuôn mặt trở nên vằn vẹo. Cảm thấy mềm lòng, đột nhiên cô lắc đầu ra lệnh cho chính mình phải cứng rắn lên.

"Bùi Địch Văn, cơ hội không phải là thứ người khác cho mình mà phải do chính mình giành được. Lúc em kí tên bán sách trên tỉnh lị, anh và Tống Dĩnh ở cùng nhau. Lúc em nhìn thấy anh và cô ta ở

sân bay rồi hỏi anh, anh nói đó chỉ là một đối tác trong công việc. Sau đó trong văn phòng anh, Tống Dĩnh nói chuyện với anh rất thân mật, anh nói trước kia anh và cô ta sống cùng nhau nhưng đã chia tay. Đến bây giờ em phát hiện cô ta chính là vợ anh, đã có một đứa con với anh, thuận vợ thuận chồng, gia đình hạnh phúc, anh lại định chạy tới nói gì với em? Tình cảm này của chúng ta khởi đầu rất bất ngờ, thời gian yêu nhau cũng không dài, nhưng vẫn có quá nhiều thời gian để anh nói chuyện này với em. Tuy nhiên anh không nói, anh không nói gì hết, anh vẫn ép em đến nước nhục nhã như thế này. Nếu em không phát hiện được chân tướng thì anh sẽ tiếp tục giấu em đúng không? Em cũng muốn bị lừa mãi, nhưng em lại biết hết, thấy hết rồi. Vì vậy, Bùi Địch Văn, anh thật sự không cần bịa chuyện thêm nữa làm gì".

Bùi Địch Văn cười đắng chát, "Em cho rằng những điều anh nói đều là chuyện bịa sao?"

"Không phải à? Chẳng lẽ anh cần em phải đưa ra bằng chứng?" Thư Sướng nhướn mày mỉa mai, "Em chỉ có thể nói anh sắp xếp rất tỉ mỉ chặt chẽ. Nhưng dù chặt chẽ đến mấy cũng vẫn có sơ sót, em không có biện pháp lừa mình dối người nữa, không có biện pháp mượn danh nghĩa tình yêu để lừa mình rằng chỉ cần có anh nhất thời chứ không cần mãi mãi, chìm đắm trong sự chiều chuộng của anh, bịt mắt che tai làm như mọi thứ xung quanh đều không tồn tại".

"Thư Sướng, đừng nói như vậy..."

"Thế em nên nói như thế nào? Anh cho rằng em không mâu thuẫn, không lưỡng lự sao? Anh cho rằng em nói những lời này không hề trải qua suy nghĩ sao? Lần đầu tiên nghe nói về chuyện của anh, em vẫn kiên định tin tưởng anh có nỗi khổ tâm riêng, anh che giấu là vì thiện ý, đó là cách anh bảo vệ tình yêu của chúng ta.

Sau đó càng ngày em nghe thấy càng nhiều, trong lòng em vẫn bào chữa giúp anh, cuộc hôn nhân giữa anh và Tống Dĩnh là một cuộc hôn nhân vì chuyện làm ăn, không xuất phát từ tình yêu, nói không chừng anh và cô ta đã li thân hoặc li hôn. Nhưng kết quả là khi ngồi trên xe buýt đi qua khu nhà họ Bùi em đã nhìn thấy anh và cô ta tay trong tay, bế con gái hai người trong lòng, anh cười với vẻ mặt hiền từ, em còn biết thuyết phục chính mình thế nào nữa? Rồi sau đó vợ anh nói với em cô ta biết quan hệ giữa em và anh, nhưng cô ta sẽ bao dung. Thậm chí cô ta còn rút chi phiếu ra như trong TV, hỏi em muốn bao nhiêu. Bùi Địch Văn, nếu đây là cái anh gọi là tình yêu thì tình yêu của anh mang đến cho em cái gì? Nhục nhã, thâm thúy, tủi hổ! Nếu là anh thì anh còn có thể kiên trì được không?"

Mặt Bùi Địch Văn lập tức sa sầm, "Cô ta nói với em như vậy à?"

Thư Sướng cười mỉa mai, "Bùi Địch Văn, thực ra anh rất may mắn vì có một người vợ hiền lành như vậy. Nhưng em không muốn ca ngợi cô ta".

"Xin lỗi, Thư Sướng, cô ta không có quyền nói với em như vậy".

"Vậy cô ta có quyền làm gì? A, em biết bố anh có hai bà vợ chung sống cực kì hòa thuận, có phải anh cũng muốn học ông ấy? Anh cũng sẽ cho em một danh phận?"

"Đừng nói vớ vẩn như vậy!" Khóe miệng Bùi Địch Văn co giật đau khổ, "Thư Sướng, có thể bây giờ em không thể hiểu hết thấy những gì anh làm, nhưng em nhất định không được bóp méo tình cảm của chúng ta. Anh yêu em, Thư Sướng, yêu thật lòng. Tình yêu này cũng rất sạch sẽ, rất thiêng liêng, có điều em phải cho anh một thời gian..."

Thư Sướng lắc đầu bi thương, "Bùi Địch Văn, cho dù bây giờ anh li hôn, trở lại thành một người tự do thì em cũng không muốn còn có quan hệ với anh nữa. Một người đàn ông vứt bỏ vợ con thì cho dù có kiệt xuất, có hơn người đến mấy cũng không đáng để yêu. Ai có thể bảo đảm mấy năm sau người bị vứt bỏ tiếp theo sẽ không phải là mình? Huống hồ địa vị của anh vẫn xa không với được như vậy. Em không tìm được bất cứ lí do nào để yêu anh, chúng ta chia tay!"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10

Bùi Địch Văn ngẩng đầu lên thở dốc. Một lớp sương mù từ từ hiện lên che phủ hai mắt anh.

Vài giây rất ngắn nhưng lại dài như cả trăm năm, anh nói, "Thư Sướng, coi như đây là một câu cuối cùng trong vở kịch của anh: Anh - Bùi Địch Văn, cả đời này chỉ yêu duy nhất một người, cũng là tình yêu cuối cùng trong đời, tên người đó là Thư Sướng".

Giọng nói nghiêm túc và kiên định.

Cô cười nhàn nhạt, "Cảm ơn, nghe lời này em thấy rất yên tâm, rất thỏa mãn hư vinh".

"Em muốn làm gì anh không ngăn được, nhưng tình cảm của anh dành cho em vẫn như trước kia, vĩnh viễn cũng không thay đổi". Anh nhìn cô.

Cô mỉm cười yếu ớt, "Tình cảm của anh như thế nào em cũng không ngăn cản được. Em có nguyên tắc của em, có giới hạn của em. Có một số việc xảy ra là điều tất nhiên chứ không phải ngẫu nhiên. Vậy nhé, Bùi Địch Văn, đây là lần cuối cùng em gọi tên anh. Khi gặp lại, em sẽ gọi anh một cách kính trọng là Tổng biên tập Bùi".

Cô đứng lên, bước chân hơi loạng choạng, cô vội vã ngồi xuống. Bám tay vào mép bàn, cô lại đứng lên lần nữa, nhắm mắt một lát rồi

đi qua bên người anh ra bên ngoài.

Anh không đuổi theo mà chỉ đưa mắt nhìn cô, cô ưỡn ngực, lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, tay khẽ sờ xuống bụng.

Bản nhạc độc tấu piano đau thương có tên "Nước mắt" vẫn vang vọng trong quán cà phê ánh đèn mờ mờ, từng nốt nhạc trong trẻo làm người nghe tan nát cõi lòng.

Lúc Thu Sương về đến nhà đã đến giờ ăn cơm tối. Vu Phân đang lải nhải buổi tối Ninh Trí phải đi tiếp khách, không biết có phải uống rượu hay không, uống rượu quá nhiều sẽ có hại cho sức khỏe...

Thu Sương bước vào cửa, cảm giác khó chịu bất an trong lòng và sự mệt mỏi cực độ của thân thể quyện vào nhau khiến cô bực dọc vô cớ, "Mẹ, mẹ có cần phải quan tâm đến một người ngoài như vậy không? Anh ta đã bao nhiêu tuổi rồi? Một mình lặn lội giữa xã hội bao nhiêu năm chẳng lẽ còn không biết chăm sóc bản thân à? Mẹ cứ lo bò trắng răng làm cái gì?"

Thu Sương rất ít khi cãi lại bố mẹ, kể cả khi Vu Phân hiểu lầm chuyện giữa cô và Dương Phạm cô cũng vẫn chỉ cam chịu. Hôm nay tự nhiên cô lên tiếng cãi lại, Vu Phân ngẩn ra rồi cũng nổi khùng theo, "Con ăn nhầm thuốc nổ à? Sao lại nói với mẹ bằng cái giọng như vậy? Con tưởng bố mẹ cần nhờ con nuôi dưỡng à? Trên đời thiếu gì người không có con cái, cùng lắm bố mẹ vào viện dưỡng lão cho con vừa lòng. Con được hưởng phúc mà không biết đó là phúc, khi còn bé Ninh Trí nó đã mất bố, lớn lên lại mất mẹ, mẹ thương nó thì có gì là lo bò trắng răng? Con không biết một đứa bé không cha không mẹ khổ sở như thế nào à?"

Nước mắt Thu Sương lập tức chảy xuống, cô vừa khóc vừa nói, "Khổ như vậy thì chẳng thà từ đầu đã không tới thế gian này còn hơn..." Cô nghẹn ngào không thể nói tiếp được nữa, chỉ ra sức ôm bụng.

"Con điên rồi! Thiên tai nhân họa không ai đỡ được. Làm cha mẹ, chỉ cần còn một hơi thở đều sẽ tìm mọi cách sinh con ra, cho con một cuộc sống tốt nhất. Trên đời này chỉ có con cái ích kỉ chứ không có bố mẹ ích kỉ".

Thu Sương òa khóc nức nở, xoay người chạy lên trên tầng.

Vu Phân tức giận kêu lên với Thu Tổ Khang, "Rõ ràng là nó vô lí đúng không ông?"

Thu Sương lao vào phòng, sập cửa đánh rầm một tiếng, nhào lên giường khóc đến mức cả người run rẩy.

Trong quán cà phê, từng có lúc cô rất muốn nói với Bùi Dịch Văn rằng cô đã có thai, anh là bố đứa bé, anh có quyền được biết. Nhưng lời ra đến miệng cô lại quyết định nuốt vào bụng.

Đã đến nước này, cô không muốn dùng em bé để trói chặt hai người với nhau làm gì nữa. Đã chia tay thì phải gọn gàng dứt khoát như nòng nọc đứt đuôi.

Nhưng cô lại nghĩ ngợi không tự chủ được, nếu anh không phải người thừa kế của Tập đoàn Hằng Vũ, nếu anh đã li hôn, nếu anh chưa từng lừa gạt cô bao giờ thì bọn họ sẽ vui mừng chào đón sinh mạng nhỏ nhoi này đến mức nào?

Không có nếu.

Cô và Dương Phàm đã đăng kí kết hôn, kết quả Dương Phàm trở thành chồng người khác.

Cô và Bùi Dịch Văn đã yêu nhau ngọt ngào, có kết tinh của tình yêu, kết quả đưa con chết non trong bụng.

Vừa mới bước vào những ngày đầu tiên của tuổi thứ hai mươi bảy, cô đã làm vợ chưa cưới của người khác, đã làm bạn gái của người khác, đã làm mẹ trẻ con. Trăm vị cuộc đời vị nào cũng đã được nếm, có điều cuối cùng vẫn chỉ là công dã tràng.

Thư Sướng khóc đến khi ngủ thiếp đi, đang ngủ lại khóc tỉnh lại, một đêm ngơ ngẩn. Thư Tổ Khang đi lên gõ cửa nhưng cô cũng không nghe thấy.

Phương Đông vừa hứng sáng Thắng Nam đã đội sương giá lái xe tới. Cô cũng không ngủ ngon, quàng mắt xanh đen. An Dương đứng đằng sau cô, vẻ mặt ngưng trọng.

Vu Phân mời hai người ăn sáng, Thắng Nam nói đã ăn sáng rồi, hôm nay cô đến đón Thư Sướng cùng lên tỉnh lị hợp trường, phải đi khoảng vài ngày.

Vu Phân không suy nghĩ nhiều, bà cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Sau khi trở về từ Hồng Kông, tính tình Thư Sướng trở nên rất khó chịu, ra ngoài giải sầu cũng là một ý hay.

Thắng Nam nói xong liền lên tầng giúp Thư Sướng xách hành lí.

Chỉ chốc lát sau hai người đã sóng vai đi xuống. Mặt Thư Sướng trắng bệch, hai mắt sưng đỏ, "Mẹ, con đi đây!"

"Không ăn sáng à?" Mẹ con giận nhau qua đêm là hết, Vu Phân quan tâm hỏi.

"Bọn con ra ngoài ăn", Thắng Nam trả lời thay.

An Dương tiến lên đỡ lấy hành lí, một va li căng phồng.

Lên xe, ba người đều không nói chuyện, An Dương chăm chú lái xe. Xe dừng lại trước cửa bệnh viện, Thắng Nam nói: "An Dương, anh dìu Thư Sướng. Anh nhớ rõ những gì em nói với anh qua điện thoại chứ? Đừng có để lộ tẩy đấy!"

An Dương cau mày trả lời với vẻ khó chịu, "Yên tâm đi!". Nói xong cậu ta đi tới định dìu Thư Sướng.

"Không cần, tự tôi đi được". Thư Sướng tránh ra.

"Bạn làm như vậy người khác sẽ sinh nghi. Tự nhiên một chút!" Thắng Nam nhẹ nhàng vỗ vỗ cô đỡ dành.

Thư Sướng mím chặt môi, cúi đầu nghĩ, mình thật sự rất đàng hoàng, tại sao lại có một kết cục bi thảm như thế này? Nước mắt tưởng đã khô kiệt lại bắt đầu tràn ra.

"Em nói ít đi mấy câu cũng không có ai nghĩ em bị câm đâu". An Dương trợn mắt nhìn Thắng Nam, thật sự không hiểu cô cũng là một phụ nữ mà tại sao lại không hiểu tâm lí phụ nữ như vậy. Bây giờ Thư Sướng đã cực kì đau khổ mà cô còn nhắc nhở Thư Sướng về hiện thực tàn nhẫn này nữa.

"Em..." Thắng Nam há miệng ném túi xách cho An Dương rồi tự mình dìu Thư Sướng. Thư Sướng đột nhiên nhăn nhó trượt xuống

khỏi vòng tay Thăng Nam ngồi xồm xuống đất. Thăng Nam kinh ngạc ôm lấy Thu Sương, "Thu Sương, bạn làm sao thế?"

"Đau... Hình như chảy máu rồi". Cô nói đứt quãng.

Sắc mặt An Dương lập tức trắng bệch, cậu ta bước tới bế Thu Sương lên chạy vào trong viện, "Thăng Nam, em đi lấy số cấp cứu".

Thu Sương được đưa vào phòng khám rất nhanh, Thăng Nam và An Dương sốt ruột chờ đợi bên ngoài. Một hồi sau bác sĩ đi ra, vẻ mặt tiếc nuối, "Sợ rằng không thể giữ được thai nhi!"

"Không sao, chỉ cần người lớn bình yên là được". Thăng Nam cố gắng tỏ ra bình tĩnh, "Tình hình bây giờ thế nào?"

"Không còn là có dấu hiệu sảy thai mà đã đến giai đoạn chuẩn bị sảy thai rồi. Chảy máu rất nhiều, cổ tử cung đã mở, một bộ phận tổ chức phôi thai bịt kín cổ tử cung. Lập tức phải tiến hành nạo thai làm sạch tử cung, tiêm thuốc làm co tử cung để giảm bớt xuất huyết. Anh là người yêu của bệnh nhân à?" Bác sĩ hỏi An Dương.

An Dương đỏ mặt, sờ sờ mũi, "Vâng, tôi là người yêu Thu Sương".

"Kí vào đơn đề nghị phẫu thuật này. Không cần lo lắng, đây chỉ là một tiểu phẫu, sẽ không nguy hiểm".

"Vâng!" An Dương cầm chiếc bút bác sĩ đưa rồi kí tên rất nhanh, lúc buông tay ra lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

"Bác sĩ, tôi có thể đi vào với cô ấy không?" Thăng Nam hỏi.

Bác sĩ chần chừ một chút, "Tinh thần cô ấy không ổn định, cô vào cũng tốt".

"Anh chờ bên ngoài. À, anh đi mua cháo và đồ ăn nhẹ, phải nóng. lát nữa đi ra Thư Sướng cần phải ăn". Trước khi vào phòng, Thắng Nam nói với An Dương.

"Được rồi!" An Dương cầm túi xách của Thắng Nam, đang định quay ra thì nhìn thấy cách đó không xa có một đôi nam nữ đang nhìn về phía này với vẻ mặt kinh ngạc. Người đàn ông đẹp trai, người phụ nữ xinh xắn, bụng to như sắp chuyển dạ đến nơi.

"Vừa... vừa rồi anh nói anh là người yêu của Thư Sướng?" Người đàn ông chỉ phờng phẫu thuật, lắp bắp hỏi An Dương.

An Dương tắc lưỡi, trờì ạ, gặp phải người quen của Thư Sướng rồi. Thế giới quả thật quá nhỏ! Cậu ta cười ha ha, cố gắng gạt đầu, "Đúng vậy! Xin hỏi anh là?"

"Tôi và Thư tỷ là đồng nghiệp". Người phụ nữ bụng to trả lời rất gọn gàng, "Tại sao trước kia tôi chưa từng thấy anh? Thư tỷ đang phẫu thuật à? Nạo thai đúng không?"

Một đám quạ đen bay qua trên đầu.

An Dương nhăn nhó, nhếch miệng, nhún vai. Yên lặng là vàng. Cậu ta đi qua chỗ hai người đó chạy xuống tầng dưới.

"Hê hê, ông xã, bây giờ đã thấy lấy được em là may mắn thế nào chưa? Nhìn đi! Bạn gái cũ của anh, nữ thần hoàn mỹ trong lòng anh vừa mới chia tay anh không lâu đã có cả tình cũ lẫn tình mới, hơn nữa còn có cả baby rồi kìa!"

Đàm Tiểu Khả hớn hở mặt mày cười trên nỗi đau của người khác.

"Câm miệng!"

Dương Phàm gần lên thô bạo. Đàm Tiểu Khả chưa từng thấy anh ta tức giận bao giờ, cô ta hoảng sợ rùng mình, chỉ thấy trong mắt anh ta có một tia sáng lạnh buốt, đây cũng là thứ cô ta chưa từng thấy.

"Không được nói người khác như vậy, nói thế là thất đức".

Đàm Tiểu Khả nhìn anh ta như nhìn một người lạ, trong mắt chỉ có sợ hãi và nghi hoặc. Cô ta không biết lúc này trong lòng Dương Phàm đang tràn ngập tự trách. Nếu lúc đầu anh ta giữ vững tình yêu đó, không từ bỏ Xương Xương thì làm sao Xương Xương lại trở nên như bây giờ?

Thời gian phẫu thuật không hề dài, tất cả chỉ khoảng mười phút. Cả quá trình phẫu thuật Thư Sướng đều cực kì tỉnh táo. Bác sĩ hỏi ý kiến cô có cần gây tê hay không nhưng cô lắc đầu. Dụng cụ phẫu thuật lạnh buốt như cưa máy cắt ngang cắt dọc trong người cô, cảm giác đau buốt nhiều lần xuyên qua trái tim cô, cô đau đớn run rẩy, cắn răng ken két, mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Sắc mặt Thăng Nam không tốt hơn cô bao nhiêu, Thăng Nam nắm chặt bàn tay cô, bàn tay Thăng Nam cũng ướt nhẹp. "Xương Xương, nếu đau quá thì bạn cứ kêu thành tiếng đi". Cô giúp Thư Sướng gạt một lọn tóc ướt, đặt tay lên trán Thư Sướng, chỉ cảm thấy lạnh như băng.

Thân thể Thư Sướng lại co giật một trận, cảm giác của cô lúc này không thể hình dung bằng một chữ đau. Cô không kêu một tiếng, cô nghĩ lúc này đứa con trong bụng cũng đang đau đớn lắm, cô phải cùng chia sẻ nỗi đau với nó.

"Cố chịu một lát nữa, xong ngay bây giờ đây!" Bác sĩ ngược mắt lên nhìn Thư Sướng với sắc mặt lạnh lùng.

Mặt Thư Sướng không còn một chút máu, đầu nghiêng sang một bên, hai mắt nhắm lại.

Rốt cục nghe thấy tiếng bác sĩ đặt dụng cụ lên khay inox lách cách, Thư Sướng từ từ mở mắt ra, rút tay khỏi bàn tay Thắng Nam, run run sờ lên bụng. Dường như chỗ đó vẫn không có bất cứ thay đổi nào, nhưng cô biết từng có một sinh mạng nhỏ bé cư trú ở đó một thời gian.

"Sau khi nghỉ ngơi nửa tiếng mà không có hiện tượng gì bất thường thì có thể đi về. Cố gắng nghỉ ngơi nhiều vào", bác sĩ dặn dò, "Nếu ngủ được thì ngủ một lát đi!"

"Vâng, cảm ơn bác sĩ!" Thắng Nam vội trả lời, cô cúi đầu nhỏ giọng nói với Thư Sướng đang mở to mắt, "Nhắm mắt lại, lát nữa chúng ta về nông trường".

Thư Sướng yên lặng nhìn trần nhà màu trắng, không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào.

"Mất đi rồi mới biết quý trọng, chính là như thế này sao?" Một giọt nước mắt từ khóe mắt cô chảy xuống cổ không một tiếng động, giọng nói khô khốc đến mức chính cô cũng cảm thấy xa lạ, "Thắng Nam, thực ra... tớ thật sự muốn giữ đứa bé lại!"

Khi bác sĩ thông báo cô bị sảy thai, phải chuẩn bị nạo thai cho cô, một luồng tình mẹ mạnh mẽ đột nhiên dâng lên từ sâu dưới đáy lòng, cô cực kì muốn giữ lại đứa bé này. Đúng vậy, Bùi Địch Văn lừa cô, thương tổn cô, nhưng ba năm nay anh che chở, quan tâm, chăm sóc cô, mấy tháng qua anh mang đến cho cô vui vẻ, dịu dàng, chiều chuộng. Nhớ lại thì không phải tất cả đều là đau khổ, cũng có rất nhiều hồi ức tốt đẹp. Còn đứa bé này chính là bằng chứng của những hồi ức đó, cho dù duyên phận giữa cô và Bùi Địch Văn đã hết nhưng cô vẫn có thể giữ lại hồi ức này cho riêng mình.

Lúc này Thư Sướng mới nhận ra tình yêu của mình dành cho Bùi Địch Văn sâu đậm hơn cô tưởng rất nhiều.

Tất cả đều đã muộn.

"Nó rất ngoan đúng không? Nó biết tớ không thích nó nên chính nó đã bỏ đi, không để tớ phải cắn rứt". Cô bỗng dưng che miệng lại, nước mắt trào ra.

"Xướng Xướng, bạn đang nói linh tinh gì thế? Đó không phải một sinh mạng, đó chỉ là một phôi thai chưa thành hình. Bạn nhắm mắt lại cho tớ, không được suy nghĩ lung tung nữa. Tất cả đều đã kết thúc, sau năm ngày nghỉ ngơi bạn vẫn là Thư Sướng, tất cả đều sẽ tốt đẹp". Thấy cô như vậy, hai mắt Thắng Nam cũng không khỏi đỏ lên, cô quay mặt đi, ra sức chớp mắt.

"Ờ!" Thư Sướng nhắm mắt lại thật, để mặc cảm giác đau đớn như dao cắt lan tràn trong lòng. Cô không thể để Thắng Nam phải lo lắng nữa.

Một lát sau bác sĩ vào hỏi tình hình cô thế nào, dặn dò cô những chuyện cần chú ý, cô gật đầu trả lời một cách máy móc.

Thắng Nam đỡ cô ngồi dậy, chỉnh lại đầu tóc, mặc áo ngoài vào cho cô. An Dương xách một hộp cháo và một hộp bánh bao đứng chờ ngoài cửa. Thấy hai người đi ra, cậu ta giật nảy. Sắc mặt Thu Sương không tốt, đó là vì cô vừa phẫu thuật, nhưng tại sao sắc mặt Thắng Nam cũng trắng xanh như thế?

Cậu ta vội đưa hộp đồ ăn cho Thắng Nam, tự mình đỡ Thu Sương chậm chạp đi ra khỏi bệnh viện.

Thắng Nam và Thu Sương ngồi ở ghế sau, hỏi Thu Sương có cần ăn một chút cho ấm người không. Thu Sương xua tay, hai mắt đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Vẫn đang trong kì nghỉ Tết, thời tiết lạnh lẽo. Bây giờ là hơn chín giờ sáng nhưng cả người và xe trên đường đều rất ít.

An Dương chưa đánh xe lên đường vội mà quay người lại gãi đầu định nói gì đó.

"Anh làm cái gì thế? Lái xe đi!" Thắng Nam đang cực kì bực bội chỉ muốn phát hỏa, thấy bộ dạng cậu ta như vậy, giọng cô trở nên gay gắt.

An Dương bắt an liếc nhìn Thu Sương, "Lúc hai người vào phòng phẫu thuật, anh... gặp hai người ngoài cửa, giống một đôi vợ chồng, người vợ đang mang thai. Bọn họ biết Thu Sương, người vợ nói mình là đồng nghiệp của Thu Sương, hỏi anh có phải đúng là bạn trai của Thu Sương hay không..." An Dương đỏ mặt gượng cười mấy tiếng.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, bà nội nó nữa!" Thắng Nam nổi điên vỗ cửa kính xe.

"Ơ?" An Dương ngẩn ra.

Giọng Thu Sương rất bình thản, "Đó là chồng chưa cưới của tôi trước đây!"

An Dương trợn mắt nhìn trần trời, "Chồng chưa cưới trước đây? Đồng nghiệp của chị?"

"Làm sao? Anh còn không nghĩ ra à? Không phải anh học tâm lý tội phạm sao, vậy mà không phân tích được tình tiết máu chó như vậy à? Em nói với anh nhé, trên thế giới này chỉ có những chuyện buồn nôn anh không nghĩ ra được chứ không có chuyện buồn nôn nào người khác không làm được. Chồng chưa cưới của Xướng Xướng trước đây quyến rũ đồng nghiệp của cô ấy, có con, sau đó kết hôn, chính là như vậy đấy!" Thắng Nam đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Thu Sương, "Xướng Xướng, có phải người phụ nữ đó sẽ rêu rao khắp nơi không?"

"Kệ cho cô ta rêu rao! Không sao cả, cùng lắm là đời sống riêng tư không mẫu mực chứ không hề ảnh hưởng gì đến công việc". Thu Sương mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đương nhiên Đàm Tiểu Khả sẽ không thể bỏ lỡ cơ hội làm nhục cô, chỉ một hai ngày là tin tức này sẽ truyền khắp cả tòa soạn báo. Có điều như vậy thì Bùi Địch Văn cũng sẽ biết.

Ôi, Thu Sương khe khẽ thở dài, đầu đau như muốn nứt.

Để Thu Sương nghỉ ngơi điều dưỡng ở nông trường cải tạo quả thật là một quyết định sáng suốt của Thắng Nam. Đầu bếp nhà ăn nấu ăn rất khá, được Thắng Nam dặn bảo kĩ càng, bữa ăn nào của

Thư Sướng cũng đầy đủ chất dinh dưỡng. Hơn nữa nơi này cực kì yên tĩnh, yên tĩnh đến mức gần như hoang vu.

Từ đầu mùa đông các phạm nhân đã không ra ngoài lao động nữa mà chỉ làm các đồ thủ công mỹ nghệ trong phòng. Nông trường có một công xưởng nhỏ chuyên sản xuất búp bê vải may vá phức tạp.

Ngoài lúc ăn cơm có thể nhìn thấy các phạm nhân xếp hàng đi qua ngoài cửa, thời gian khác những người Thư Sướng nhìn thấy chỉ có mấy cảnh sát. Bọn họ cũng đều đã quen với Thư Sướng, cho rằng cô lại đến phỏng vấn. Nhìn thấy Thư Sướng ngồi phơi nắng trước cửa phòng là họ sẽ đi tới chào hỏi, chưa bao giờ suy nghĩ gì khác, chỉ nói phóng viên Thư ăn Tết xong không béo lên mà lại gầy đi rất nhiều.

Thắng Nam giống như một bà mẹ trẻ, cô nói để non cũng là bà để, không cho phép Thư Sướng xem TV, không cho phép Thư Sướng đọc sách, chỉ có thể ra ngoài cửa phơi nắng, đi dạo, sau đó là lên giường ngủ.

Thư Sướng không có sức mà tranh luận, mọi việc đều để mặc Thắng Nam sắp xếp. Lần này để non cả tinh thần và thể lực đều tổn hại, cô cảm thấy tinh thần mình như bị phân liệt, không thể chấp vá lại thành hình dạng ban đầu nữa.

An Dương chu đáo mang mấy quyển truyện tranh đến cho Thư Sướng xem. Truyện được vẽ với sắc màu tươi sáng, nội dung hài hước khiến người đọc cảm thấy thoải mái.

Mùng tám tòa soạn chính thức làm việc trở lại. Thư Sướng gọi điện thoại cho Trưởng phòng nói mình đi thăm họ hàng ở xa, phải về

tòa soạn muộn một hai ngày.

Bên kia điện thoại, Trưởng phòng tặc lưỡi lẩm bẩm, "Có đúng là đi thăm họ hàng không?"

Thư Sướng cười cười, biết Đàm Tiểu Khả đã phao tin ra ngoài rồi, "Lại còn thật với giả nữa sao? Nếu Trưởng phòng không tin thì sau khi trở về tôi sẽ đưa vé xe cho Trưởng phòng xem!"

"Không, không! Tôi biết rồi. Cô cố gắng về đi làm sớm một chút, hôm nay Trưởng phòng nhân sự còn tới tìm cô có việc đấy!"

"Có việc gì?"

"Không phải việc lớn gì, có thể là một số tình hình cần điều tra, đến lúc cô đi làm sẽ nói cụ thể sau!" Hình như có chuyện gì khó nói, Trưởng phòng áp úng gác điện thoại.

Thư Sướng ngẩn người về phòng ngủ trưa, đang mơ màng, cô nghe thấy Thăng Nam nói chuyện điện thoại, hình như do bất giác ngoài cổng gọi vào tìm Thăng Nam có việc.

Thăng Nam ờ một tiếng, quay đầu lại nhìn Thư Sướng hết sức thận trọng rồi chạy đi.

Thư Sướng mở mắt ra, trái tim đập thành thạch hoảng loạn. Như dự cảm được chuyện gì đó, cô xuống giường mặc quần áo, chải tóc đàng hoàng, lấy nước nóng rửa mặt. Khi cô vừa đổ sữa rửa mặt ra tay thì Thăng Nam đi vào đứng bên cạnh cửa, môi mím chặt, mặt xanh mét.

Khóe miệng Thư Sướng lộ ra nụ cười, "Là Bùi Địch Văn đúng không?"

Thắng Nam kinh ngạc ngẩng đầu lên, lông mày dựng đứng, "Tại sao bạn lại biết cả Xướng Xướng? Tớ... chưa tiết lộ một chút tin tức nào, An Dương cũng không nói, tại sao hẳn lại tìm tới nơi này?"

"Bạn quên anh ta là Bùi Địch Văn à? Anh ta đang ở đâu?"

"Tớ không cho hẳn vào, chỉ chửi cho hẳn một trận. Nhưng hẳn không chột dạ mà còn làm như lẽ phải thuộc về hẳn ấy, ánh mắt nhìn tớ như muốn giết người, nói nếu không thấy được bạn thì hẳn sẽ lái xe lao vào. Còn lâu tớ mới sợ, cứ mặc kệ hẳn thôi". Thắng Nam hừ lạnh một tiếng.

Thư Sướng nhìn Thắng Nam áy náy, "Xin lỗi vì đã mang phiền phức tới cho bạn. Tớ ra gặp anh ta".

"Nếu bạn muốn gặp thì để hẳn vào đây".

"Không cần, để tớ lên xe anh ta". Thư Sướng bình tĩnh đứng lên, lấy một chiếc khăn quàng vào cổ. Khăn quàng màu tím, rất rộng, rất dài, hai đầu có tua. Có lúc cô còn cài kim cài ngực lên chiếc khăn này, chiếc kim cài ngực đó là món quà đầu tiên Bùi Địch Văn tặng cô, lần này đến nông trường cô đã tháo kim ra để ở nhà.

"Tớ đi cùng bạn". Thắng Nam cảm thấy không yên tâm.

"Không cần", Thư Sướng lắc đầu, có những điều phải xảy ra, có né tránh cũng không được.

Ngoài cổng, chiếc Continental Flying Spur phủ một lớp bụi đất. Bùi Địch Văn đứng dựa lưng vào cổng sắt như một bức tượng, góc áo khoác màu xanh dính vết bẩn, gió thổi mái tóc bồng bênh.

Thư Sướng gật đầu chào cậu cảnh sát gác cổng, thắt chặt đai áo khoác đi đến chỗ Bùi Địch Văn.

Dường như có cảm ứng tâm linh, cô vừa tới gần Bùi Địch Văn đã xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, anh khiếp sợ vì vẻ yếu ớt của cô, cô khiếp sợ vì sự hốc hác của anh.

Ánh mắt anh từ trên mặt cô từ từ đi xuống đến bụng cô rồi dừng lại. Gương mặt đẹp trai lộ vẻ đau đớn trước đó chưa từng có.

"Anh tìm em có việc à?" Cô khẽ cắn môi, cảm thấy trái tim lại bị dao đâm, đau đớn run rẩy.

"Bên ngoài gió lớn, em lên xe đi!" Anh ngẩng đầu lên mở cửa xe ra.

Cô ngồi vào xe không chân chừ, cửa xe đóng lại, chiếc Continental Flying Spur đột nhiên lao đi như điên.

Cô không kinh ngạc, cũng không hỏi anh định đi đâu, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Chỉ có Thắng Nam đi theo phía sau cô là lo lắng trợn mắt dậm chân.

Chiếc Continental Flying Spur không rẽ về phía nội thành mà vẫn chạy dọc theo con đường đê, đến tận lúc không còn đường, phía trước là một đầm nước mênh mông mới dừng lại. Bùi Địch Văn gục đầu xuống vô lăng, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, giọng nói trở lại bình tĩnh như thường ngày.

Anh khẽ nói cà vạt để lộ cổ họng và cả xương quai xanh. Một hành động đơn giản nhưng dường như phải mất cả trăm năm mới

làm xong.

Anh nói, "Thư Sướng, khi em ở Hồng Kông bị cướp mất mọi thứ, em quyết định không nói với anh mà gọi điện thoại cầu cứu người khác, lúc đó anh đã có dự cảm sẽ phải mất em. Nhưng anh không cam lòng nên lập tức bay trở về Tân Giang, cố gắng vẫn hỏi quan hệ của chúng ta. Cho dù em tỏ ra lãnh đạm, em mĩa mai anh nhưng trái tim anh vẫn không chịu để mất em.

Thư Sướng, khi em quyết định bỏ con của chúng ta, anh biết rằng em thật sự phải cắt đứt toàn bộ, bởi vì em không phải một phụ nữ tuyệt tình, lần này anh mất em thật rồi. Được, anh đồng ý, chúng ta chia tay, sau này anh sẽ không quấy rầy em nữa. Không phải vì không còn yêu mà vì tình yêu của anh không làm cho em vui vẻ mà chỉ làm em bị tổn thương. Anh không cho em sự ổn định và hạnh phúc em muốn, vì vậy anh chỉ còn cách rời đi.

Thư Sướng, phú hào không có truyện cổ tích mà chỉ có những chuyện xấu xa. Sinh ra đã là người thừa kế một tài sản khổng lồ không có nghĩa sẽ có tất cả. Có lúc nhìn cảnh ấm áp và hạnh phúc của những gia đình bình thường, trong lòng hâm mộ nhưng ngoài mặt còn phải giả bộ khinh thường. Anh vẫn khát vọng có một ngày anh cũng có thể sống như họ. Anh nghĩ có thể cả đời này anh cũng không làm được điều đó.

Thư Sướng, anh nhớ có lần em hỏi anh bao nhiêu tuổi, anh không trả lời rõ ràng, không phải anh xảo quyệt mà vì anh không dám trả lời em. Hết thầy những gì giữa chúng ta đều được anh nâng niu như nâng một viên pha lê quý giá, lúc nào cũng phải hết sức thận trọng vì sợ rơi vỡ. Anh luôn lo lắng em sẽ xa lánh anh vì tuổi tác, vì thân phận thực sự của anh, vì điều kiện gia đình anh, vì vậy anh chỉ có thể tiếp cận em bằng phương thức như vậy. Từ Bá Lạc

đến thầy nghiêm, rồi đến người yêu có thể mở cửa trái tim em, mỗi một bước anh đều đi rất cẩn thận. Cuối cùng anh vẫn để rơi vỡ viên pha lê trên tay. Có những chuyện rất trùng hợp, anh đúng bằng tuổi Thư Thần, ba mươi tám tuổi, sinh nhật cùng một ngày với em, ngày mừng một tháng sáu.

Lần đầu tiên anh đến Tân Giang, thư kí Mạc dẫn anh đi xem nhà. Qua một ngã tư, anh nhìn thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa dắt một người đàn ông cao lớn qua đường. Anh nhìn theo hai người đó, họ đi vào quán giải khát, cô gái mua một que kem cho người đàn ông. Anh ta ăn kem dính đầy mặt, cô gái không ngừng lau giúp anh ta, thương yêu xoa đầu anh ta, anh ta cười rất vui vẻ. Đó là em và Thư Thần. Khi đó anh không hề biết em, nhưng không biết tại sao anh lại có ấn tượng rất sâu sắc. Em đến tòa soạn phỏng vấn là lần thứ hai anh nhìn thấy em. Anh nhận em không phải vì có ấn tượng sâu sắc với em, ngành em học hoàn toàn không liên quan gì đến báo chí, nhưng câu trả lời tự tin và có phần buông thả của em làm anh phải nhìn nhận lại, vì vậy anh mới quyết định nhận em.

Thư Sướng, anh nói những điều này không phải để ảo tưởng em có thể ở lại bên cạnh anh. Anh chỉ muốn nói với em, tình yêu của anh dành cho em không phải xuất phát từ tình dục, cũng không phải xuất phát từ chiếm hữu, anh yêu em thật sự vì trái tim mạch bảo".

Anh xoay người chậm rãi, hai tay cầm tay cô.

Ngón tay cô lạnh buốt như một tảng băng. Cô im lặng nhìn anh thật kỹ, ánh mắt anh cũng nhìn cô chăm chú như muốn truyền đạt tâm tình không thể biểu đạt bằng câu chữ cho cô.

"Nói ra có thể em sẽ không tin, từ khi mười tám tuổi anh đã mong chờ ngày được làm bố, anh cho rằng anh sẽ là một người bố rất

mẫu mực".

Anh đột nhiên cúi xuống dang rộng hai tay ôm lấy eo cô. Cô hơi kinh hãi, thân thể ngã ra dựa vào lưng ghế, lùi đến lúc không thể lùi thêm nữa.

Cô cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dày đen sẫm của anh lấp lánh dưới ánh mặt trời chiếu vào xe qua cửa kính. Mặt anh áp vào bụng dưới cô, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp trên mặt và trong hơi thở của anh.

"Chúng ta thật sự từng có một đứa con sao?" Anh hỏi với giọng khàn khàn.

Trong lòng cô xót xa không nói được gì, anh ôm chặt cô, cô có thể nhận ra mùi tuyệt vọng.

Cô thê lương nhắm mắt lại, đưa tay lên vuốt mái tóc anh. Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người gặp nhau. Cô mỉm cười, "Đưa em về nông trường đi, nếu không Thắng Nam sẽ rất lo lắng".

"Thư Sướng..." Anh đột nhiên siết chặt người cô như muốn kéo cả người cô vào trong cơ thể anh ta.

Cô ngẩng đầu lên, nước mắt đảo quanh trong mắt. Anh đã nói rất nhiều nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng anh là chồng người khác, là bố người khác.

Yêu thì sao?

"Ngày càng hiểu rõ về anh, như một lưỡi dao ngày càng được mài sắc bén

Em dùng để cắt ngang tuổi trẻ như cắt ngang thân cây và thấy những vòng tuổi cuộc đời

Em nhìn thấy anh và cô ấy gắn bó thân thiết với nhau

Thì ra em chỉ là một trong vô số vòng tuổi cuộc đời anh..."

Cô ra lệnh cho chính mình đẩy anh ra, "Tổng biên tập Bùi, đi thôi!"

Anh sững sờ, đột nhiên quay đầu sang một bên.

Nước mắt trào ra trên mặt cô.

Vẻ mặt anh tuyệt vọng.

Dường như tất cả không có gì thay đổi, nhưng tất cả đều đã thay đổi.

Thư Sướng xách va li đứng trước cổng nông trường, nhìn cây cối bắt đầu đâm chồi nảy lộc và bãi cỏ đã làm tím màu xanh non ven đường. Ánh nắng ấm áp, cơn gió nhẹ thổi qua không còn lạnh thấu xương nữa. Trong lơ đãng, mùa xuân đã lan đến nơi này. Tiết lập xuân đã qua từ lâu, hôm nay đã là tiết vũ thủy, thời tiết sẽ nhanh chóng trở nên ấm áp.

Sau vũ thủy là tiết kinh trập, sau đó là tiết xuân phân, hai mươi bốn tiết lần lượt đến rồi đi, hoa nở, cỏ xanh, sấm hè, mưa rào, gió thu, quả chín, sương đông, tuyết trắng. Vậy là một năm đã chậm rãi trôi qua.

Người lại già thêm một tuổi.

Thắng Nam bấm còi, dừng xe lại bên cạnh Thư Sướng. An Dương chạy tới, hôm nay cậu ta phải lên lớp cho phạm nhân, không có thời gian đưa Thư Sướng về nhà.

"Không tìm được lí do gì để vui vẻ mà cứ sa sút tinh thần như thế à?" Cậu ta nháy mắt cười với Thư Sướng.

Thư Sướng nhún vai, đưa va li cho Thắng Nam, "Tôi là ai chứ? Không có chuyện gì có thể làm tôi gục ngã được. Hơn nữa trên đời này thiếu gì đàn ông tốt. Tôi kén cá chọn canh lắm, sau này nhất định phải lựa chọn thật tốt. Tầm như cậu thì không qua được vòng gửi xe".

"Ồ!" An Dương tròn mắt nhìn Thư Sướng rồi nói với Thắng Nam, "Đại đội trưởng Mục, xử lí cô ta đi, cô ta sỉ nhục bạn trai của đại đội trưởng kìa".

"Ai là bạn trai của tôi?" Thắng Nam khoanh tay đứng nhìn như nhìn chuyện không liên quan đến mình.

An Dương chỉ mũi mình, "Anh chứ ai!"

"Hê, em đã cấp giấy chứng nhận cho anh chưa?"

"Anh đã đánh dấu trên người em rồi. Tối qua trên hành lang bên ngoài phòng đọc sách, anh..."

"Anh dám nói tiếp..." Thắng Nam đột nhiên xông lên bịt miệng An Dương, hai tai đỏ bừng, "Xương Xương, bạn đứng nghe anh ấy nói liên thiên!"

"A, thời tiết hôm nay đẹp thật, trời quang nắng ấm, vạn dặm không mây". Thư Sướng ngẩng đầu nhìn trời giả vờ không nghe

thấy.

Thắng Nam trợn mắt nhìn An Dương, nói nhỏ, "Im ngay, nếu không em không đếm xỉa đến anh nữa".

An Dương tủi thân, "Không lẽ đây là chuyện mất mặt à? Làm được thì cũng nói ra được chứ sao?"

"Anh, anh..." Thắng Nam vung nắm đấm, dậm chân, lắp bắp hồi lâu không nói tiếp được. An Dương vui vẻ cất tiếng cười to rồi vỗ vỗ Thắng Nam, "Được rồi, được rồi, anh thề sống chết phải bảo vệ bí mật nho nhỏ đó của chúng ta. Thư Sướng, tôi đi vào đây, lần sau mời cô đi ăn cơm".

Nói xong cậu ta sải chân bước vào nông trường. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên người cậu ta, cả người như được dát một lớp vàng. Thắng Nam mỉm cười, gương mặt lạnh lùng bất giác trở nên dịu dàng.

"Này, đừng có nhìn đến buồn nôn như vậy được không?" Thư Sướng đẩy cô.

Thắng Nam bừng tỉnh, mặt đỏ như quả cà chua chín mọng, cô luống cuống mở cửa xe.

Thư Sướng quay lại nhìn An Dương đã đi xa, lại nhìn về gương ngùng hiêm thấy của Thắng Nam và mỉm cười. Hiển nhiên An Dương xảo quyệt đã làm cho quan hệ giữa cậu ta và Thắng Nam gần thêm một bước. Cậu ta cố ý vạch trần chuyện này trước mặt cô để Thắng Nam không thể né tránh được nữa.

Không tính tình cảm đơn phương với Lục Minh, đây chính là tình yêu đầu tiên của Thắng Nam.

Lần đầu tiên đã gặp được một người đàn ông tốt như vậy. Thư Sướng rất hâm mộ.

Tình yêu không nhất định phải lựa chọn nhiều lần, chỉ cần gặp đúng người thì chỉ một lần đã có thể nở hoa kết trái. Gặp không đúng người thì có ngã xuống rồi đứng dậy cũng sẽ chỉ lặp lại quá trình này với một người khác, hoa nở rồi hoa lại tàn, không kịp đợi đến khi kết trái.

Thắng Nam đưa Thư Sướng về nhà, buổi tối cô phải trực nên lát nữa lại phải quay về nông trường. Cổng nhà đóng chặt, lúc này chắc Thư Tổ Khang và Vu Phân đang ở phòng khám.

"Xướng Xướng, ngày mai đi làm sẽ không sao chứ?" Thắng Nam đi cùng Thư Sướng vào cổng, cô lo lắng nhìn sắc mặt vẫn rất yếu ớt của Thư Sướng.

"Bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi năm ngày, tớ đã nghỉ đủ rồi, không có việc gì đâu". Thư Sướng mở cửa nhà.

"Tớ không nói đến sức khỏe".

"À, bạn sợ tớ sẽ khó xử khi gặp mặt anh ta à? Thực ra trừ khi cố tình tìm gặp, còn thông thường tớ cũng không có cơ hội nhìn thấy anh ta". Thư Sướng mỉm cười với Thắng Nam, "Mà dù có gặp cũng không có gì".

Thắng Nam gật đầu nhưng có vẻ vẫn không tin cho lắm, cô ăn chút đồ ăn vặt rồi chào Thư Sướng đi về.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11

Thư Sướng mở va li ra, để riêng quần áo bẩn một chỗ còn quần áo sạch thì mang lên tầng treo vào tủ quần áo. Cô mở cửa sổ ra, lau bụi bặm trên bàn, gấp chăn gọn gàng, vỗ gối cho mềm rồi bật máy tính xem có thư hay không.

Mặc dù cô nói với Thắng Nam một cách rất tự tin nhưng thật ra trong lòng cô cũng không chắc chắn.

Cùng làm việc trong một tòa nhà với Bùi Dịch Văn, nói không chừng khi đi thang máy, trong các cuộc họp hay trong liên hoan thứ sáu hàng tuần đều có thể gặp anh. Lúc đó cô có thể bình tĩnh được không?

Lần đầu tiên ý nghĩ tìm công việc khác xuất hiện trong đầu Thư Sướng.

Ba năm nay, để chứng minh mình có thể trở thành một phóng viên đạt tiêu chuẩn, bất kể gặp khó khăn gì cô cũng cắn răng chịu đựng. Cô chưa từng suy nghĩ mình có hợp với nghề này không, càng chưa nghĩ tới chuyện thôi việc. Nhưng bây giờ cô buộc phải nghĩ đến điều này.

Nếu vẫn còn làm việc dưới trướng Bùi Dịch Văn, cô sẽ không thể giống như trước kia được nữa.

Nhớ tới bà chị Trì Tiểu Ảnh học khóa trên đang làm việc tại Viện thiết kế thủy lợi, cô chần chừ một chút rồi tìm số điện thoại của chị ta.

"Thư Sướng à?" Giọng Trì Tiểu Ảnh vẫn trẻ trung như ngày còn đi học, chỉ thiếu một chút nhí nhảnh ngày xưa, "Chị thôi việc ở Viện thiết kế thủy lợi rồi, không rõ năm nay bọn họ có tuyển kĩ sư thiết kế không. Nhưng chị nghe nói viện trưởng đang cần một thư kí, cũng chính là vị trí của chị trước đây. Em đã làm phóng viên lại học thiết kế nên chắc là làm được. Nếu em thấy hứng thú thì chị sẽ hỏi thăm giúp".

Thư Sướng vui vẻ, "Tốt quá, vậy chị giúp em nhé!"

"Được rồi!" Trì Tiểu Ảnh cười dịu dàng rồi gác điện thoại.

Thư Sướng không ngờ lại có một tin vui như vậy, nhưng sau khi vui mừng cô lại cảm thấy chua xót không nói được gì. Từ một người không liên quan gì đến báo chí cô đã phấn đấu lên đến vị trí phóng viên chủ chốt, giờ đây bao nhiêu công sức đều trôi theo dòng nước. Đây cũng chính là cái giá phải trả cho tình yêu!

Cô thở dài tự giễu.

Trong hộp thư đến chỉ có hai bức thư, một bức là mấy bức ảnh Tạ Lâm gửi về từ Hokkaido, hai vợ chồng chị ta mặc quần áo to như hai con gấu, đứng trên đường phố Sapporo, bốc tuyết trên tay, cười như hai người ngớ ngẩn. Một bức khác là thư mời của Thôi Kiện, ông ta sẽ tổ chức đám cưới vào ngày mười sáu tháng giêng.

Buổi tối Thư Tổ Khang và Vu Phân về hỏi Thư Sướng chơi có vui không, Thư Sướng nói cũng bình thường, có điều rất mệt. Vu Phân

nhìn cô, đúng là có vẻ rất mệt mỏi, mặt mày hốc hác, nhất định phải tắm bổ thật tốt mới được.

Thư Sướng không nói gì.

Hôm sau Thư Sướng lái chiếc Chery đi làm, từ bãi đỗ xe đi đến cửa thang máy trái tim cô đã đập thành thịch. Cô cười chào hỏi các đồng nghiệp, các đồng nghiệp mỉm cười trả lời với vẻ mặt mờ ám, ánh mắt nhìn cô rất khác. Thư Sướng coi như không nhìn thấy, vẻ mặt lạnh nhạt.

Giám đốc đứng bên cạnh cửa thang máy, thân mật chào buổi sáng các nhân viên, không thấy Bùi Địch Văn.

Thang máy đi xuống, Thư Sướng nghe thấy Trưởng phòng thời sự xã hội hỏi Giám đốc bao giờ Tổng biên tập Bùi trở về, Giám đốc cau mày nói sớm nhất cũng phải ngày kia.

Sáng sớm, phòng làm việc vẫn hỗn loạn và huyên náo như trước, chuông điện thoại vang lên không ngừng.

Đi qua trước cửa Phòng thể thao văn hóa, Thư Sướng cố ý liếc vào, Đàm Tiểu Khả còn chưa tới. Bây giờ Đàm Tiểu Khả không phải ra ngoài phỏng vấn mà cả ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc.

"Thư Sướng, đi làm rồi à?" Một phóng viên chuyên mảng thể thao ngẩng đầu nhìn thấy cô liền mỉm cười chào hỏi.

Thư Sướng gật đầu.

"Vẫn khỏe chứ?" Phóng viên nam nhìn cô từ trên xuống dưới, có vẻ như không biết nói gì cho phải.

"Khỏe lắm!" Thư Sướng cũng cười.

Phóng viên nam đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, "A, cô biết không, Đàm Tiểu Khả sinh rồi!"

"Sớm thế à?" Thư Sướng kinh hãi, hình như còn chưa được chín tháng mà!

"À, hôm qua cô ấy vào nhà vệ sinh, không biết tại sao lại trượt chân ngã, sau đó nước gì bị vỡ ấy, đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói phải sinh ngay nếu không đứa bé sẽ có nguy hiểm. Hình như cô ấy mới được bảy tháng, đứa bé sinh ra chỉ có cân rưỡi, bây giờ còn phải chăm sóc trong lồng kính. Nhìn không to hơn một con cá bao nhiêu cả, cũng chưa mở mắt được. Là con gái, mẹ chồng cô ấy có vẻ hơi trọng nam khinh nữ, thấy cháu là con gái mà lại sinh non như vậy nên mặt mẹ chồng cô ấy dài như cái bươm, chồng cô ấy cũng thờ vắn than dài mãi. Lúc bọn tôi đến thăm thì cô ấy vẫn đang khóc".

Thư Sướng a một tiếng, không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Không phải vui mừng, không phải buồn bã, càng không phải ghen tị, chỉ cảm thấy cuộc đời quả thật rất nhạt nhẽo.

"Chào Trưởng phòng!" Thư Sướng đi vào phòng làm việc, các phóng viên khác đều không có trong phòng, chỉ có Trưởng phòng đang ngồi hút thuốc.

"Tôi vẫn đang đợi cô", lông mày Trưởng phòng nhíu chặt, ông ta cầm điện thoại lên bấm số, "Thư Sướng đến rồi!"

Không biết người bên kia nói gì, chỉ thấy ông ta ờ vài tiếng rồi đặt điện thoại xuống, nói với Thư Sướng, "Đi nào, cùng tôi đến Phòng nhân sự".

Thư Sướng gật đầu, nghĩ lát nữa nhân tiện hỏi xem làm thủ tục xin thôi việc như thế nào.

Phòng nhân sự ở tầng trên, hai người không đi thang máy mà đi thang bộ. Trưởng phòng nhân sự đang đứng đợi ngoài cửa, nhìn thấy hai người, ông ta mở cửa một phòng họp nhỏ bên cạnh ra. Nhìn thấy trưởng ban kiểm tra kỉ luật của tòa soạn cũng đang ngồi trong phòng, Thư Sướng sửng sốt.

"Ngồi đi!" Trưởng phòng nhân sự sầm mặt chỉ sofa.

Thư Sướng hồ nghi ngồi xuống.

Trưởng ban kiểm tra kỉ luật chậm rãi mở cặp lấy ra một phong thư giao cho Thư Sướng.

"Thư Sướng, mọi người trong tòa soạn đều nhất trí cho rằng cô làm việc nghiêm túc, tính tình khiêm tốn, không ngờ cô lại làm một việc ngu ngốc thế này. Lần điều động nhân sự này chúng tôi còn thăng cô lên phóng viên chủ chốt, có thể thấy tòa soạn kì vọng vào cô thế nào. Cô nói xem, vì sao phải nhận tiền của người ta, mười ngàn nhân dân tệ lại quan trọng hơn danh dự của cô à? Tôi cũng từng làm phóng viên, không dám nói không phạm sai lầm, chưa nghĩ đến tư lợi, nhưng tôi kiên quyết không nhận hối lộ, đây là nguyên tắc cơ bản nhất của một phóng viên. Cuộc đời dài lắm, chỉ cần để lại một vết bẩn là nó sẽ đi theo cô cả đời không thể vứt bỏ được". Trưởng phòng nhân sự hắng giọng nói rất quan cách.

Thư Sướng không hiểu gì cả, "Trưởng phòng, anh đang nói về tôi đấy à?"

"Đương nhiên là nói cô, có người tố cáo cô nhận hối lộ khi viết bài về vụ tai nạn lao động ở công trường giai đoạn ba khu Tụ Hiền Uyển. Trên thực tế là chất lượng tòa nhà có vấn đề chứ không phải là công nhân không đeo dây an toàn nên bị ngã. Chuyện này tôi tạm thời vẫn chưa báo cáo với Tổng biên tập và Giám đốc. Cô nộp số tiền nhận hối lộ cho Ban kiểm tra kỉ luật, sau đó viết một bản tường trình kể rõ tình hình khi đó. Công việc của cô cũng bị đình chỉ tạm thời, sau khi xử lí xong vấn đề này sẽ có quyết định cuối cùng".

Thư Sướng kinh ngạc. Trên đời này quả thật không có bức tường nào ngăn được gió. Khi đó chỉ có cô, Ninh Trí và Trưởng phòng Phùng biết chuyện này, người tố cáo biết được thông tin này từ đâu?

"Tôi không nhận bất cứ khoản hối lộ nào của công ty Trí Viễn, một bức thư tố cáo cũng không thể nói rõ tình hình chân thực. Khu nhà có tồn tại vấn đề chất lượng hay không thì phải do cơ quan hữu quan kiểm nghiệm, còn về nguyên nhân hai công nhân bị thương thì lúc tôi đến hai công nhân này đã được đưa đến bệnh viện. Tôi đã phỏng vấn một số người chứng kiến vụ tai nạn lao động rồi mới viết bài báo đó". Chuyện đến nước này, Thư Sướng chỉ có thể cố gắng giải thích cho mình.

Cô muốn xin nghỉ việc nhưng cô không muốn rời khỏi đây với một vết nhơ như vậy.

"Đương nhiên chúng tôi sẽ điều tra, không thể để cô bị oan được. Nhưng trong lúc điều tra cô vẫn phải tạm dừng công tác. Tuy nhiên nếu chuyện này được chứng thực thì khi xử lí chúng tôi sẽ không nương tay", Trưởng ban kiểm tra kỉ luật không nhịn được nhú mày, "Hôm nay cô cứ đi về trước. Có việc gì chúng tôi sẽ thông báo cho cô sau".

Thư Sướng đứng dậy không nói gì nữa. Cãi nhau với đám người này còn không bằng đập đầu vào tường cho xong. Cô nghĩ, chuyện nhận hối lộ cơ bản là bịa đặt, chỉ cần điều tra một chút là sẽ được làm sáng tỏ, Ninh Trí không thể vu hãm cô được. Còn vấn đề viết bài, chỉ có thể nói cô không tìm hiểu được chân tướng sự việc, điều này không có gì đáng chê trách, cô là phóng viên chứ không phải thám tử điều tra.

Đến lúc chuyện này được kết luận, cô được trả lại trong sạch thì cô sẽ lập tức viết đơn xin nghỉ việc.

Thư Sướng xoa trán, kéo cửa bước vào phòng làm việc. Cô phát hiện sau khi chia tay Bùi Địch Văn, không còn cái bóng của anh che chở, hình như công việc của cô tại tòa soạn báo đã trở nên rất gian nan.

Trong giờ hành chính, ra khỏi phòng làm việc mà không phải đi phỏng vấn, trong lòng không khỏi cảm thấy ngổ ngàng không yên. Thư Sướng cười khổ, có thể đúng là số mình vất vả thật. Cô lại tự an ủi chính mình, thực ra cũng không có gì to tát. Thư Thần mất trước khi phẫu thuật, công ty Trí Viễn lại bồi thường một khoản tiền lớn. Thư Tổ Khang và Vu Phân đều có tiền lương hưu, bây giờ phòng khám làm ăn rất tốt, thu nhập của hai người còn cao hơn cả lương hưu, lại có nhà riêng. Sau ba năm làm việc Thư Sướng cũng dành dụm được không ít tiền, tính hết các yếu tố này thì kể cả cô có thất nghiệp cũng có thể sống yên ổn đến già.

Huống hồ cô chỉ thất nghiệp tạm thời mà thôi.

Nhưng Thư Sướng biết bố mẹ cô đã quy hoạch cuộc đời cô thành hai mảng lớn là sự nghiệp và tình yêu, từ khi cô trưởng thành, bố mẹ cô đã dốc hết sức lực chăm lo cho hai mảng này. Bây giờ thì

tốt rồi, tình yêu không ra gì, sự nghiệp gặp trắc trở, đang ôm vô số kì vọng vào cô, không biết bố mẹ cô sẽ buồn đến mức nào.

Ý nghĩa của công việc không phải chỉ nằm ở tiền bạc, có lúc công việc cũng là một loại chống đỡ về tinh thần, một biểu hiện của giá trị, một vốn liếng để tự hào.

Thư Sướng suy nghĩ hồi lâu rồi quyết tâm chưa nói việc này với bố mẹ vội, đợi đến lúc mình tìm được việc khác rồi mới thông báo sau. Cô lái xe đi vòng vòng trong thành phố, không dám về nhà quá sớm vì sợ Vu Phân lại hỏi này hỏi nọ. Phải cố gắng lang thang bên ngoài đến lúc hết giờ làm rồi mới về nhà ăn tối như mọi ngày.

Nhưng cô sợ Ninh Trí nói lỡ miệng khi tòa soạn cử người đến công ty Trí Viễn điều tra tình hình, vì vậy sau khi ăn một suất đồ ăn nhanh, cô gọi điện thoại cho Ninh Trí.

"Thư Thư?" Giọng Ninh Trí có vẻ như không dám tin.

"Có rảnh không, chúng ta gặp nhau một lát!"

"Em chủ động hẹn anh? Trời ạ, em lại chủ động hẹn anh!" Giọng anh ta rất hưng phấn, to đến mức dù nói chuyện qua điện thoại nhưng mọi người trong quán đồ ăn nhanh đều có thể nghe rõ.

Thư Sướng che điện thoại lại, "Đừng nói to như vậy, bên cạnh có rất nhiều người..."

"Không phải anh cố ý, chẳng qua là anh xúc động quá vì thấy em chủ động hẹn anh. Em đang ở đâu, anh đến đón em". Nghe có vẻ tâm tình anh ta rất tốt.

"Chẳng lẽ em chưa từng chủ động gọi điện thoại cho anh bao giờ à?"

"Rất ít khi, nhưng chủ động hẹn hò thì đây là lần đầu tiên".

"Đây không phải hẹn hò", Thư Sướng dờ khóc dờ cười.

"Anh coi như là hẹn hò. Chúng ta gặp nhau ở đâu? Bây giờ anh đi luôn!"

Thư Sướng suy nghĩ một chút, thành phố Tân Giang nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, nếu bây giờ cô gặp Ninh Trí mà bị người của tòa soạn nhìn thấy thì họ sẽ càng tin tưởng chuyện cô nhận hối lộ của công ty Trí Viễn. Vẫn nên kín đáo một chút thì tốt hơn.

Cô nói tên một quán trà ở khu mới mở rộng của thành phố, bảo Ninh Trí đặt phòng riêng trước và hẹn giờ đến. Gác điện thoại, cô lại cố ý ngòì thêm nửa tiếng rồi mới xuất phát.

Đến trước cửa quán trà, nhìn thấy chiếc Mercedes Benz của Ninh Trí đang đỗ trước cửa quán, cô đánh xe sang đỗ trước cửa một tiệm giặt quần áo bên lề phố đối diện, nhìn quanh một vòng, đến khi xác định không có người quen nào ở đây mới vội vàng chạy sang, rất giống cảnh các băng đảng xã hội đen đi liên lạc với nhau.

Quán trà buổi chiều rất vắng khách, tiếng nhạc cổ điển mệ̣t mỗi vang lên trong phòng, đám nhân viên tụ tập tán chuyện. Nhìn thấy Thư Sướng đi vào, một nhân viên bước ra chào đón cô.

Thư Sướng xua tay chỉ phòng riêng, nhân viên quán cười cười quay về tiếp tục tán gẫu.

Ninh Trí đang cầm điện thoại gọi cho Thư Sướng thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên ngoài cửa, anh ta ngẩng đầu lên, "Kẹt xe à?".

Thư Sướng ngồi xuống đối diện anh ta. Anh ta bấm nút gọi nhân viên quán mang một ấm trà đại hồng bào vào phòng.

Vừa nghe thấy ba chữ "đại hồng bào", Thư Sướng lại giật mình. Hình như khi cô và Bùi Địch Văn mời Giám đốc Nhà xuất bản Trường Giang, Bùi Địch Văn cũng gọi đại hồng bào, đại hồng bào mọc trên Vũ Di Sơn, cực kì đắt tiền.

Cô muốn xóa sạch những kí ức có liên quan đến Bùi Địch Văn, nhưng đâu phải muốn là làm được?

"Gọi loại khác đi. Em uống trà hoa quả". Cô nói.

Ninh Trí nhìn cô một cái, "Được!"

Anh ta lại bấm nút gọi đổi trà hoa quả.

"Ninh Trí, anh có nghe thấy tin gì không?" Thư Sướng buộc tóc lại.

"Em nói đến phương diện nào? Chuyện em và Thắng Nam đi chơi à?" Ninh Trí như cười như không.

"Không phải, chuyện công trình giai đoạn ba của Tụ Hiền Uyển".

Ninh Trí cau mày, "Phải đến rằm tháng giêng công nhân mới đi làm, bây giờ ở công trường chỉ có mấy người trông coi vật liệu, có thể có chuyện gì chứ?"

Thư Sướng cười nhạt, "Không phải em nói bây giờ, ý em là về chuyện công nhân ngã bị thương lần trước. Hôm nay Trưởng ban kiểm tra kỉ luật và Trưởng phòng nhân sự tìm em nói chuyện, họ nói em nhận hối lộ của công ty anh để viết bài sai sự thật, che giấu tình hình chân thực. Anh đừng vội, nghe em nói hết đã. Cây ngay không sợ chết đứng, bọn họ không thể chỉ dựa vào một bức thư tố giác mà có thể làm gì được em, ít nhất cũng phải đưa ra chứng cứ. Bài báo cũng không phải hoàn toàn bịa đặt, chỉ có thể nói em không tìm hiểu rõ được tình hình. Bên phía em thì dễ đối phó, có điều cơ quan kiểm định chất lượng có thể sẽ phải kiểm nghiệm lại chất lượng khu nhà của các anh. Nếu có vấn đề gì về chất lượng thì em thật sự không thể giúp gì cho anh được".

Ánh mắt Ninh Trí tối lại, "Chất lượng khu nhà chắc chắn có thể đạt chuẩn, một số chỗ có hiện tượng bớt xén vật liệu trước đây đã được dỡ bỏ hoàn toàn. Thư Thư, em không cần lo lắng, anh nhất định sẽ trả lại trong sạch cho em. Thật không biết tại sao tin tức này lại truyền ra được, rõ ràng anh đã bảo Trưởng phòng Phùng dặn dò tất cả những người có mặt ở đó rồi mà!"

"Chuyện đó không có vấn đề gì, nếu khu nhà có thể vượt qua kiểm định chất lượng thì lần này lại thành chuyện tốt, coi như biến tướng tuyên truyền cho chất lượng của khu nhà bọn anh đang xây, nhờ họa lại được phúc".

"Nhưng lại để em bị oan ức". Ninh Trí nhìn Thư Sướng xin lỗi.

Thư Sướng nhún vai, "Có lẽ trước kia công việc của em quá thuận lợi, bây giờ gặp chút trắc trở cũng tốt!"

"Vẫn nghe nói văn nhân hay đổ kị nhau, quả nhiên đúng thật. Thư Thư, đừng ở lại một nơi toàn là tị nạnh ghen ghét lẫn nhau đó

nữa, báo chí vốn không phải chuyên ngành của em, em xin nghỉ đi! Anh sẽ đưa em đến Thượng Hải tiến tu kiến trúc, em vốn đã được học thiết kế, sau khi tiến tu thì về công ty Trí Viễn giúp anh. Anh sẽ không để em phải chịu một chút tủ thân nào cả".

"Anh nâng đỡ em như vậy người khác cũng sẽ thấy ngứa mắt. E ngại quyền lực của anh nên có thể bề ngoài họ cũng không nói gì, nhưng trong lòng người ta vẫn khinh thường em".

"Không đâu, công ty Trí Viễn không phải tòa soạn Hoa Đông, anh sẽ nhượng một bộ phận cổ phần cho em, anh xem ai dám khinh thường em".

"Em có lí do gì để nhận cổ phần của anh?" Thư Sướng bật cười.

"Thư Thư..." Ninh Trí đưa tay ra cầm tay cô, "Anh có một lí do cực kì, cực kì cao thượng..."

"Đừng nói ra", Thư Sướng buột miệng với vẻ căng thẳng, sau đó lập tức cố gắng tỏ ra bình tĩnh, "Gần đây cuộc sống của em giống như một mớ bòng bong, không biết bao giờ mới có thể gỡ cho hết rối được. Em muốn có một cuộc sống bình lặng, đến khi nào em xác định được mình có thể nhận thứ gì và cho đi thứ gì thì em mới nghĩ đến việc khác. Nhưng thời gian suy nghĩ đó sẽ rất dài. Ninh Trí, đừng lãng phí thời gian vì em".

"Mười năm có đủ không?" Ninh Trí cười hỏi.

"Em không biết", Thư Sướng trả lời thành thật.

"Không sao cả, dù sao chúng ta đã bỏ lỡ mười năm, cùng lắm anh đợi em thêm mười năm nữa".

"Mười năm sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, anh đừng khẳng định vội", Thư Sướng nói, "Có điều em cũng sẽ không coi là thật".

"Hình như em bị ai đó làm tổn thương không nhẹ, vì vậy em mới phủ định tất cả mọi thứ".

Thư Sướng nhìn về một nơi cách đó không xa, rơi vào trầm tư. Một lát sau cô mới bình tĩnh nói, "Đều đã qua rồi".

"Anh thấy ghen tị với người đó". Ninh Trí nhướn mày, giọng nói mang vẻ trêu chọc rõ ràng, "Có điều anh lại phải cảm ơn anh ta. Bởi vì như vậy anh mới có cơ hội".

"Có thể không nói chuyện này được không? A, tại sao họ còn chưa mang trà tới?" Thư Sướng đứng dậy mở cửa phòng ra, đúng lúc này nhân viên bưng khay trà vào.

Trà hoa quả vừa chua vừa ngọt, Ninh Trí uống không quen, còn Thư Sướng thì uống liền hai chén.

"Anh đừng nhắc tới chuyện này với bố mẹ em, họ sẽ lo lắng vì không hiểu rõ tình hình". Thư Sướng nói.

"Ờ. Thư Thư, thế bây giờ em còn phải ra ngoài phỏng vấn không?"

"Tạm thời không cần".

"Ngày mai anh đi Bắc Kinh, em đi cùng anh nhé! Tính ra trong chuyện này em đã bị anh làm liên lụy, nhưng anh không muốn nói xin lỗi, anh thích cảm giác được đồng cam cộng khổ với em".

Thư Sướng cười khở, "Anh đúng là không phúc hậu. Tòa soạn báo có thể tìm em bất cứ lúc nào, thời gian này em không được đi đâu cả".

"Vậy em đến công ty làm việc với anh!"

"Anh nhất định phải đẩy em xuống hố lửa à? Bây giờ tốt nhất là chúng ta giả bộ không biết nhau, anh cũng đến nhà em ít thôi".

"Thư Thư, đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Không được vì chuyện này mà cắt đứt quan hệ với anh. Cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên được không?"

Thư Sướng thở dài, không lẽ mình tỏ ra non nớt đến vậy sao? Cô thừa nhận cô không muốn quan tâm đến anh ta, không chỉ có anh ta mà là tất cả đàn ông trên đời.

Bị đàn ông làm tổn thương một lần đã thương tích đầy mình. Bị đàn ông tổn thương lần thứ hai cũng như mắc bệnh hiểm nghèo, uống thuốc cả đời cũng không trừ được tận gốc.

Hôm sau Thư Sướng vẫn ăn sáng xong rồi lái xe ra ngoài, đi vòng vòng đến lúc siêu thị mở cửa rồi gửi xe trong một bãi đỗ xe ngầm và đi vào siêu thị.

Thư Sướng thích siêu thị, ánh đèn trong siêu thị rất sáng, gương cũng to hơn gương trong nhà nhiều, soi vào thấy mình càng trở nên mảnh dẻ. Lần nào vào siêu thị cô cũng đi dạo đến lúc hoa cả mắt, bất kể hai tay trống trơn hay là có chiến lợi phẩm mang về thì tâm tình cũng đều rất vui vẻ. Vừa mở cửa, siêu thị có rất ít khách hàng, Thư Sướng rất thích cảm giác vắng vẻ này. Cô đi hết quầy này đến quầy khác không nhanh không chậm, xem quần áo mùa đông đã

chuẩn bị bỏ xuống khỏi giá hàng, xem trang phục mùa xuân vừa mới được đặt lên, xem văn phòng phẩm, chăn ga gối đệm, đồ gia dụng. Cô cẩn thận tỉ mỉ xem xét từng chi tiết như một học sinh kiểm tra bài thi kĩ càng trước khi nộp bài.

Nhưng khi dạo đến khu đồ dùng trẻ con, đứng trước một chiếc giường nhỏ có màn màu phấn thêu hoa, Thư Sướng đột nhiên đỏ mắt khiến nhân viên siêu thị hoảng sợ hỏi cô, "Tiểu thư, cô không được khỏe à?"

Thư Sướng lắc đầu đi ra khỏi siêu thị như chạy trốn. Cô ngồi trên bậc thềm, hai tay che mặt, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Buổi tối tắm rửa trước khi đi ngủ, cô mở vòi hoa sen ở mức mạnh nhất. Dòng nước nóng rục phun ra chảy dọc theo người cô, ngón tay cô lưỡng lự vuốt theo dòng nước rồi dừng lại ở bụng. Hình như đây là lần đầu tiên cô vuốt ve vị trí này trong thời gian dài từ khi biết mình có thai rồi sảy thai đến nay.

Cô cúi đầu chăm chú nhìn bụng mình, dưới ngón tay, chỗ đó vẫn phẳng lì như trước. Cho dù cô đã để mức nước rất nóng, tắm rửa đến đỏ ửng toàn thân nhưng cô vẫn cảm thấy một cảm giác rét lạnh trống rỗng tràn ra. Cô đưa hai tay lên ôm lấy thân thể mình, đứng thẫn thờ ngửa mặt hứng dòng nước.

Ngày thứ ba cô không đi siêu thị nữa mà đến thư viện mượn mấy cuốn tiểu thuyết, đọc suốt một ngày đến lúc trong đầu toàn là chữ. Xế chiều, cô từ thư viện đi ra với cái đầu nặng trĩu và bước chân bồng bềnh, đúng lúc này Dương Phàm gọi điện thoại tới.

"Xướng Xướng, em đang bị điều tra à?" Anh ta rất hoảng hốt, rất lo lắng.

Thư Sướng cầm điện thoại đứng dựa vào một gốc cây, chớp chớp mắt. Tới hôm nay cô mới phát hiện bất kể là chuyện ngồi lê đôi mách hay các sự kiện tin tức thì người trong tòa soạn báo đều truyền bá rất nhanh.

"Anh có việc gì à?" Cô bực mình hỏi, không đón nhận sự quan tâm và thông cảm của Dương Phàm.

"Xướng Xướng, em đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đều sẽ qua. Hơn nữa bây giờ thân thể em đang yếu ớt, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe".

Thư Sướng cười lạnh, "Bây giờ anh đang trốn ở góc nào để gọi điện thoại cho tôi đấy? Vợ anh vừa sinh em bé, chẳng lẽ thân thể khỏe mạnh lắm sao? Anh không sợ cô ta nghe thấy lại tổn thương nguyên khí à?"

Dương Phàm chột dạ thở dài, "Xướng Xướng, anh chỉ..."

"Anh đừng đóng vai chúa cứu thế nữa, anh không học được đâu. Có lẽ anh có thể để cho thân thể ở một chỗ còn trái tim lại ở một chỗ khác. Nhưng tôi lại không muốn dây dưa với người đã là chồng người khác, đã là bố trẻ con rồi, nếu vậy tôi sẽ khinh thường chính mình. Cảm phiền anh hãy coi tôi như người qua đường, tôi sẽ cực kì biết ơn". Cô gác điện thoại, thở hển hển, tay cũng run rẩy. Thật sự không rõ tại sao mình lại toàn gặp phải loại đàn ông đã có vợ có con này?

Buổi sáng ngày thứ tư, cô đi xem một bộ phim tẻ ngắt, cắt một kiểu tóc khác rồi ăn trưa trong công viên lá rụng khắp nơi. Vừa phải vụn bánh mì trên tay đi thì Trưởng phòng gọi điện thoại thông báo cho cô buổi chiều đến tòa soạn báo.

Thư Sướng đợi đến sau giờ nghỉ trưa mới đi. Rõ ràng là cô đã làm việc hơn ba năm trong tòa nhà này nhưng giờ đây lại có cảm giác xa lạ và lạnh lẽo.

Thư Sướng như một con nhộng, chỉ muốn nằm mãi trong kén để tránh né thế giới bên ngoài. Cô cũng không rõ rốt cục mình sợ hãi cái gì, chỉ biết mình đang chìm ngập trong các cảm giác tiêu cực.

Trên đường đi tới phòng làm việc, cô cảm thấy mình như một người trong suốt, sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Các đồng nghiệp nhìn thấy cô đều mỉm cười lễ phép, hỏi cô mấy ngày nay đi đâu, cô còn chưa trả lời thì bọn họ đã vội vã đi mất. Trong tòa soạn báo với nhịp sống vội vã này, mỗi người đều luôn luôn bận rộn, chỉ có cô là ngoại lệ, có mặt cũng được mà không có cũng không sao.

Ý nghĩ muốn từ chức của Thư Sướng càng trở nên kiên định.

Cô không về phòng làm việc mà đến thẳng Phòng nhân sự.

Cửa Phòng nhân sự đang đóng, cô giơ tay định gõ cửa nhưng bàn tay cô chợt dừng lại trên không.

Cô thật sự không cố ý nghe, nhưng trên hành lang quá yên tĩnh, vì vậy tiếng nói trong phòng vẫn lọt hết vào tai cô.

"Tại sao lại bắt cô ấy tạm dừng công tác trước khi sự việc được điều tra rõ ràng? Chỉ dựa vào một bức thư tố giác chồng chất sơ hở mà đã định tội cho cô ấy? Nếu như là vu cáo thì các anh sẽ giải thích với cô ấy thế nào? Một câu xin lỗi là đủ à? Tòa soạn giao trách nhiệm cho các anh không phải để các anh chà đạp lên danh dự của người khác. Làm như vậy thì các nhân viên làm việc ở đây làm sao có thể yên tâm? Làm sao người ta có thể dốc hết sức lực và tinh

thần cho một công việc không được tôn trọng và cũng không có cảm giác an toàn? Tòa soạn là một ngôi nhà, các nhân viên đều là con cái trong nhà còn các anh là phụ huynh. Người khác bắt nạt con mình, chẳng những phụ huynh không bảo vệ mà còn giúp người ta cùng chỉ trích con cái, vậy con cái còn muốn ở trong nhà nữa không? Việc làm này của các anh sao có thể khiến người khác không cảm thấy thất vọng?"

Giọng nói nhẹ nhàng và hơi khàn khàn.

Thư Sướng không nghe thấy những người khác nói gì nữa, cô chỉ đứng ngơ ngác, cả người lúc nóng lúc lạnh như bị cảm lạnh giữa mùa hè.

Một lát sau có tiếng lách cách ở cửa, Thư Sướng giật nảy, có lẽ anh sắp đi ra. Cô tránh đến sau cửa cầu thang bộ mà không hề suy nghĩ.

"Tổng biên tập Bùi, việc này đúng là chúng tôi làm thiếu thỏa đáng, tình hình đã điều tra gần xong rồi, có điều còn phải đợi mấy ngày mới nhận được báo cáo kiểm định chất lượng khu nhà. Tuy nhiên ngày mai phóng viên Thư có thể về tòa soạn làm việc". Trưởng phòng nhân sự đi theo phía sau Bùi Địch Văn, mặt căng như một tấm vải đỏ.

"Không phải có thể về tòa soạn làm việc hay không", giọng Bùi Địch Văn vẫn lạnh lùng, "Việc này đã ồn ào như vậy, tối thiểu cũng phải trình trọng xin lỗi cô ấy. Tính cô ấy vốn bướng bỉnh, chuyện gì cũng giữ trong lòng còn ngoài mặt lúc nào cũng tỏ ra không để ý. Chỉ sợ lần này cô ấy đã nản lòng rồi".

"Ý của Tổng biên tập Bùi là cô ấy sẽ... từ chức?" Trưởng ban kiểm tra kỉ luật bên cạnh tiếp lời.

Bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân. Giọng Bùi Địch Văn lần nữa vang lên, "Tuyển dụng một phóng viên rất dễ, nhưng bồi dưỡng cô ấy thành phóng viên chủ chốt có thể đảm đương một lĩnh vực lại cần rất nhiều thời gian và công sức. Thời gian này trong tòa soạn có bao nhiêu chuyện như một tòa núi lớn đè xuống người cô ấy, tính cô ấy quật cường như vậy, tại sao lại không nghĩ đến chuyện bỏ việc chứ?"

Thế gian không có Bùi Địch Văn thứ hai.

Cho dù anh đã làm cô tổn thương rất nhiều, nhưng không thể không thừa nhận anh quả thật là một lãnh đạo tốt, một giáo viên tốt. Lời anh nói luôn có thể tác động đến sâu trong tâm linh cô, động chạm đến linh hồn của cô.

Nghe lời này, trong lòng Thư Sướng toàn là chua xót, nước mắt bỗng chốc chảy ra, khóe miệng tê tê mặn chát.

Trưởng phòng nhân sự và Trưởng ban kiểm tra kỉ luật tặc lưỡi lần nữa, hai người đưa mắt nhìn nhau rất là khó xử.

"Không cần tiến, tôi đi bên này".

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thư Sướng giật nảy, vội giơ tay lên dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Cửa thang bộ mở ra, cô đành phải xoay người lại, vẻ mặt chật vật.

Cô nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và khuôn mặt đẹp trai của anh, cô khẽ chào một tiếng, "Tổng biên tập Bùi!"

Bùi Địch Văn tựa vào cạnh cửa ung dung nhìn cô, đột nhiên anh đưa tay tới, đầu ngón tay lạnh buốt chạm vào trên mặt cô, chạm vào những giọt nước mắt đang chảy xuống. Anh nhếch miệng, "Thư Sướng, em tủi thân quá!"

Thư Sướng nhìn anh, cố tìm cách lộ ra một nụ cười không quan tâm, nhưng khóe miệng chỉ hơi cong lên rồi lại trĩu xuống, "Không... sao!" Giọng cô nghẹn ngào.

Anh thở dài lưu luyến rút tay lại đút vào túi.

Cô ngẩng đầu thấy vẻ mặt anh ửng đỏ bất thường, cô hỏi thất thanh, "Anh bị sốt à?"

Anh ngẩng đầu nhìn cô, con ngươi đen sẫm, sáng rực không giống một bệnh nhân, "Không cần lo lắng, chỉ là cảm cúm thôi. Thư Sướng, thế giới chính là như vậy, có đủ mọi loại người, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện bất bình khiến em khóc không ra nước mắt, khiến em không biết nên khóc hay cười, khiến em không biết làm thế nào. Nhưng bất kể thế nào thì cũng phải chịu đựng, không được buông xuôi, không được từ bỏ mục tiêu của mình vì một vài người. Thực ra đến đâu cũng đều như nhau cả. Ngày mai Tổng biên tập mới sẽ đến, sau khi bàn giao xong anh sẽ đi. Sau này em phải chăm sóc bản thân cho tốt, chú ý giữ gìn sức khỏe".

Thư Sướng không hề nhúc nhích, yên lặng nhìn đôi mắt tỏa sáng dị thường của anh. Trái tim cô như nứt thành khe hở, gió lạnh từ bên ngoài không ngừng thổi qua khe hở này vào trong lòng.

Có thể là vì đang bị sốt nên mặt Bùi Địch Văn hơi đỏ, anh thờ gáp, ngực nhấp nhô, "Thư Sướng, tất cả những gì giữa chúng ta đã làm em đau khổ. Anh rất áy náy, nhưng anh không hối hận. Nếu như thời gian trở lại ba năm trước đây, anh vẫn sẽ từng bước đến gần em, bởi vì em đáng để anh làm như vậy".

Giọng anh trầm thấp tràn ngập dịu dàng, "Chỉ có điều, thật bất hạnh là anh đã mất em".

Anh nhếch môi lộ ra nụ cười tự giễu, "Lúc anh đi em đừng đến tiễn anh, anh... cũng là một người đàn ông hết sức bình thường. Làm Tổng biên tập ba năm, dù sao cũng phải duy trì một chút hình tượng trong giây phút cuối cùng ở đây. Được không?"

Thư Sướng ngẩn ngơ gật gật đầu.

"Cô bé ngốc!" Anh vuốt tóc cô rồi bước lên tầng. Lúc chuẩn bị đi khuất, anh lại quay đầu lại, ánh mắt lưu luyến.

Không phải cô nên hận anh sao? Không biết tại sao lúc này trong lòng Thư Sướng không có một chút oán hận nào đối với Bùi Địch Văn, tất cả chỉ có tiếc nuối nói không nên lời.

Anh mất cô, chẳng lẽ không phải cô cũng mất anh sao?

Đứng yên một hồi, đến lúc cảm thấy mình đã bình tĩnh lại Thư Sướng mới đến Phòng nhân sự. Thái độ của Trưởng phòng và Trưởng ban kiểm tra kỉ luật rõ ràng khác mấy ngày trước đây, giọng nói cũng nhã nhặn hơn nhiều.

"Có người biết rõ tình hình nói rằng Tổng giám đốc Ninh Trí của công ty Trí Viễn là người quen nhà cô?" Trưởng ban kiểm tra kỉ luật lại mắc bệnh nghề nghiệp, ông ta cau mày nhìn Thư Sướng soi mói.

Thư Sướng nhìn thẳng ông ta, "Đúng vậy!" Cô không phủ nhận.

"Quan hệ giữa anh ta với gia đình cô là?" Ông ta hỏi tiếp.

"Năm ngoái anh trai tôi bị tai nạn giao thông, tài xế công ty Trí Viễn là người gây tai nạn".

Trưởng ban kiểm tra kỉ luật và Trưởng phòng nhân sự liếc nhau, sắc mặt đại biến, chắc là vì không ngờ đến câu trả lời này.

Nói vậy có nghĩa công ty Trí Viễn là kẻ thù của nhà họ Thư. Kẻ thù gặp nhau chỉ có căm hận, không thể có chuyện giúp kẻ thù che giấu tội lỗi. Xem ra lá thư tố cáo quả thật là giả.

Trưởng phòng nhân sự đảo mắt mấy vòng rồi cười ha ha, "Thì ra là vậy! Mấy hôm nữa chúng tôi sẽ có báo cáo kết luận về chuyện này gửi tới Giám đốc, Tổng biên tập và các phòng ban. Mấy ngày nay phóng viên Thư đã phải tủi thân, có điều đây là quy trình làm việc, không phải cố ý nhằm vào cô, cô đừng để trong lòng. Coi như mấy hôm nay cho phóng viên Thư nghỉ phép, ngày mai đi làm. Trưởng phòng cô cũng gọi điện thoại đến giục rất nhiều lần, nghe nói công việc trong phòng rất nhiều".

"Tôi còn muốn nghỉ thêm mấy ngày". Thư Sướng nói không nhanh không chậm.

Trưởng phòng nhân sự ngoài cười nhưng trong không cười, "Thân thể không khỏe?"

Thư Sướng ậm ờ.

Trưởng ban kiểm tra kỉ luật cười khô khan, "Nếu mệt thật thì nghỉ thêm vài ngày. Có điều đừng nghỉ lâu quá, nếu không Giám đốc sẽ

trách chúng tôi làm khó nhân viên đặc lực của ông ấy".

Thư Sướng không nói thêm câu nào, cô cầm túi, cũng không đến phòng làm việc mà đi thẳng ra thang máy, xuống lầu, lái xe về nhà.

Bây giờ không còn là đình chỉ công tác mà là nghỉ phép, cô có thể về nhà sớm một cách danh chính ngôn thuận.

Mấy ngày nữa Vu Phân sẽ đi tháo bột, lúc này tâm tình bà rất tốt, buổi chiều không đến phòng khám mà ở nhà xem hàng xóm đánh mặt chược.

Thư Sướng vào nhà, rửa tay, lấy hai cái bánh bao trong tủ lạnh ra cho vào lò vi sóng. Còn một thời gian mới đến giờ cơm tối, bây giờ phải lót dạ trước đã.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12

Bánh bao là bánh nhân bột cua Vu Phân làm từ mùa thu, số lượng không nhiều, bình thường Vu Phân cũng không nỡ mang ra ăn, chỉ đợi lúc Ninh Trí tới mới hấp mấy cái.

Lò vi sóng phát ra một tiếng chuông thông báo đã quay xong, Thư Sướng mở cửa ra, cầm chiếc bánh bao nóng hổi lên vừa uống trà xanh vừa cắn từng miếng lớn.

Vu Phân từ phòng khách đi vào nhếch miệng nhìn cô nuốt ngấu nghiến, "Con sắp chết đói rồi à? Hay sợ ai cướp mất?"

Thư Sướng không trả lời mà vẫn ra sức nuốt, hai má căng phồng. Hai cái bánh bao đã vào bụng nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Có lẽ không phải trống rỗng ở dạ dày!

Ninh Trí đi công tác Bắc Kinh về mua hai con vịt quay Bắc Kinh mang đến nhà Thư Sướng, nhân tiện ăn tối ở đây luôn. Đến lúc muộn chỉ còn hai người, anh ta nhỏ giọng hỏi về chuyện tố cáo.

Thư Sướng nhún vai, "Tan thành mây khói rồi".

Ninh Trí hỏi dồn dập, "Vậy em định về đi làm tiếp à?"

"Em còn đang suy nghĩ", Thư Sướng trả lời nước đôi, quả thật lúc này cô còn chưa quyết định được.

Cô đang suy nghĩ, bình thường Tổng biên tập bàn giao công việc cần mấy ngày?

"Thư Thư, đừng đi nữa". Ninh Trí dịu dàng cầm tay cô, "Anh đã hỏi thăm rồi, đầu năm nay đại học Đồng Tế sẽ mở một lớp tiến tu thiết kế kiến trúc, anh sẽ báo danh cho em".

"Nếu em tìm việc khác thì cũng sẽ không đến công ty anh". Thư Sướng nói thẳng với anh ta.

"Vì sao?"

"Anh rất quan tâm chăm sóc bố mẹ em, bình thường cũng suốt ngày đến nhà em, người trong công ty Trí Viễn đều biết cả. Em không muốn người khác nghi ngờ năng lực làm việc của em, cũng không muốn bị người khác bàn ra tán vào".

"Em từ chối anh vì điều này?" Ninh Trí nhướn mày, âm thanh lạnh lùng.

"Xem như một nguyên nhân!"

"Đây không phải nguyên nhân", Ninh Trí hơi buồn bực, "Mà là em cơ bản không muốn làm việc cùng anh. Lúc em và Bùi Địch Văn yêu nhau, chẳng phải em vẫn làm việc dưới quyền anh ta rất tốt sao?"

Tiếng nói vừa dứt, chính bản thân Ninh Trí đã sửng người. Anh ta há miệng, sắc mặt đỏ bừng.

Đường nét trên mặt Thư Sướng lập tức căng cứng, ánh mắt nhìn về phía anh ta sắc bén như có thể đâm thủng anh ta. Lặng im chốc lát, giọng cô không có chứa bất cứ tâm tình nào, "Tại sao anh biết việc này?"

Ninh Trí nhắm mắt đặng chát, "Anh nghe Thắng Nam nói. Cô ấy nói rằng anh đừng hi vọng gì nữa, rằng anh có một đối thủ rất mạnh".

"Vì vậy anh dẫn em đến khu du lịch suối nước nóng rồi cố ý dẫn dất đến đề tài đó?"

"Thư Thư?" Ninh Trí muốn nắm vai cô nhưng cô đã tránh ra, ánh mắt nhìn về phía khác.

"Nhìn thấy em rơi vào cảnh đó anh vui vẻ lắm đúng không? Chắc hẳn anh cũng biết vì sao em đến Hồng Kông?" Thư Sướng cười mỉa mai, vẻ mặt đau khổ.

"Thư Thư, làm sao anh vui vẻ được? Anh chỉ thấy tự trách, nếu anh về sớm một chút thì sao em có thể bị tổn thương như vậy? Tính tình em quật cường, nếu anh nói thẳng với em thì em sẽ không thể tiếp nhận được, anh chỉ có thể bóng gió với em như vậy. Thực ra khi vừa nghe nói anh cũng rất kinh ngạc".

Đây là người thứ hai nói tính tình cô quật cường trong ngày hôm nay, cứ như thể mỗi người trong bọn họ đều rất hiểu cô, đúng là buồn cười. Đâu phải cô quật cường, đó là cô bất đắc dĩ nên đành phải vậy.

Quật cường cũng được, bất đắc dĩ cũng được, tất cả đều đã qua rồi.

"Được rồi, Ninh Trí, không được nói tiếp nữa. Cảm ơn anh đã quan tâm đến thể diện em. Có điều anh thật sự không cần bận tâm đến chuyện công việc của em, em còn chưa tới tình cảnh khốn đốn đến vậy". Thư Sướng cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh lại.

Ninh Trí cắn môi, "Em vẫn không muốn cho anh cơ hội sao?"

"Anh cho rằng bây giờ em có thể bắt đầu một tình cảm mới như chưa có chuyện gì xảy ra à?"

"Anh không cần em làm gì, chỉ cần em không bài xích anh là được".

"Ninh Trí, cần gì phải thế? Em nghĩ bên cạnh anh sẽ không thiếu phụ nữ ái mộ anh". Hình như đây không phải lần đầu tiên cô nói như vậy.

Ninh Trí cười lạnh nhạt, "Đúng là có, nhưng họ không phải em. Đối với anh, em là người đặc biệt. Thư Thư, anh không có ưu điểm gì, cũng không coi như giàu có lắm. Nhưng trái tim anh bây giờ hoàn toàn trống rỗng, chỉ để chứa một người. Em có thể thuê thám tử tư điều tra anh, dùng thời gian để quan sát anh, nghĩ mọi biện pháp thử thách anh, đến lúc nào anh làm em hoàn toàn hài lòng thì thôi".

Bọn họ ngồi trong phòng khách, không bật đèn chính mà chỉ bật một chiếc đèn tường phát ra ánh vàng yếu ớt. Dưới ánh đèn mờ mờ, nụ cười của Ninh Trí hết sức thản nhiên, khuôn mặt góc cạnh của anh ta như có ánh sáng lưu động.

Nhưng Thư Sướng lại cảm thấy xa lạ.

Trong trí nhớ của cô, khi còn gọi là Lưu Dương, Ninh Trí là một người ngang ngược, kiêu căng chứ không phải cẩn thận, khôn

ngoan như anh ta bây giờ.

"Ninh Trí..." Có mấy câu nói đã ra đến khóe môi, cô mấp máy môi rồi lại nuốt xuống, "Đã rất muộn rồi, anh về nghỉ ngơi đi!"

Tạ Lâm đi nghỉ trăng mật ở Hokkaido về, vừa đến Tân Giang chị ta đã gọi điện thoại cho Thư Sướng mời Thư Sướng đến nhà mới của chị ta ăn cơm.

Thư Sướng còn đang nghỉ phép, đi dạo phố cũng chán, có nhiều thời gian không biết làm gì nên cô nhận lời ngay mà không suy nghĩ gì nhiều. Mua một giỏ hoa quả, cô lái xe mất gần một tiếng mới tìm được đến nhà mới của Tạ Lâm. Xem ra ông xã Tạ Lâm quả thật là một nhân vật quan trọng, được nhà trường phân cho một tòa biệt thự nằm ngoài cùng trong dãy biệt thự liền kề, tọa lạc giữa một vườn cây xanh, trước cửa có một khoảng sân rất rộng, mùa xuân vừa đến cây cối đã xanh tốt.

Thư Sướng thở dài, lần này Tạ Lâm thật sự chọn được đúng người.

Tạ Lâm mặc bộ đồ ở nhà màu lục nhạt ra mở cửa, sắc mặt có vẻ đầy đặn hơn, vẻ mặt phấn khởi cho thấy chị ta rất hài lòng với cuộc sống.

"Xướng Xướng!" Hai người vừa thấy mặt Tạ Lâm đã ôm chầm lấy Thư Sướng theo phong cách rất Tây. Chồng chị ta đi ra chào Thư Sướng rồi lại vào phòng sách làm việc để không gian cho hai người thoải mái nói chuyện.

Người giúp việc mang một ấm trà buổi nóng hổi, một đĩa trái cây khô và một đĩa bánh bơ ra cho hai người.

"Hokkaido vui không?" Thư Sương vừa đánh giá trang trí thanh nhã trong phòng vừa thuận miệng hỏi.

"Lạnh lắm. Chị ăn không quen đồ ăn Nhật Bản, lớn tuổi rồi nên cũng không thể chơi như thanh niên được. Nói chung là cũng tạm tạm, coi như ra ngoài mở rộng tầm mắt". Tạ Lâm mở tủ lấy hai cái hộp đóng gói rất tinh xảo ra.

"Đây là hai bộ mỹ phẩm chị mua ở Hokkaido, một bộ cho em, một bộ em chuyển cho Thôi Kiện giúp chị. Cứ nói là quà chị mừng đám cưới anh ấy".

Lúc nói chuyện, Tạ Lâm hạ giọng rất thấp, thỉnh thoảng lại căng thẳng nhìn cửa phòng sách.

"Chị sẽ không đi dự đám cưới anh ấy đâu, chị không muốn để ông xã hiểu lầm".

Thư Sương vuốt ve vỏ hộp lạnh buốt, ngửi thấy mùi thơm thoang thoang từ bên trong tỏa ra, gật đầu, "Vâng. Chị đã có hạnh phúc của chị, sư phụ có hạnh phúc của sư phụ, hai bên không còn dây dưa, để chuyện cũ về với tro bụi. Thực ra như vậy còn tốt hơn nói vài câu nhạt nhẽo nhiều".

Tạ Lâm nâng chén trà, trong mắt như có sương mù mờ lung, "Lãng mạn là độc quyền của người tuổi trẻ, đến một độ tuổi nhất định thì sẽ phải trở về với hiện thực. Đúng rồi, Xương Xương, em biết không, thằng cha mặt người chết phải đi rồi! Ờ, giờ vẫn là tháng giêng, cái mồm cái mồm..."

Tạ Lâm xấu hổ che miệng lại.

"Hôm nay chị nhận được điện thoại của Trưởng phòng hỏi tối nay có đi dự tiệc tiễn đưa Tổng biên tập Bùi do tòa soạn tổ chức hay không, cũng là tiệc tẩy trần đón Tổng biên tập mới luôn. Chị rất mệt, bây giờ cũng không cần phải để ý sắc mặt người khác mà làm việc nữa, vì vậy chị từ chối luôn. Em có đi không?"

Thư Sướng lắc đầu, cầm một miếng bánh bơ lên ăn, nhìn thì có vẻ rất ngon nhưng ăn vào lại thấy mùi vị cũng bình thường, "Em đang nghỉ phép, không đi. Còn Tổng biên tập mới thì sau này kiểu gì chả gặp".

"Chị cảm thấy em nên đi. Đúng là chị không thích Tổng biên tập Bùi lắm, có điều nói thật thì anh ta đã chiếu cố em rất nhiều, nếu không tại sao mọi người trong tòa soạn lại ghen tị với em như vậy? Ha ha, ngay cả chơi trò chơi anh ta cũng chỉ chọn em".

"Nghe chị nói cứ như thể em kém lắm ấy, không có sự chăm sóc của anh ta thì em không tồn tại được à?"

"Cũng không phải, nhưng ít nhất cũng đỡ phải đi một số đường vòng, đỡ phải chịu một số vất vả. Có bao nhiêu người cũng cố gắng như em nhưng nào có ai đạt được thành tích như em bây giờ".

Thư Sướng không nói gì, trong lòng cam chịu lời của Tạ Lâm là đúng. Lòng người bao giờ cũng có thiên vị, quả thật Bùi Địch Văn đối xử với cô rất đặc biệt, có điều dù như hoa như gấm thì cũng đã là hôm qua rồi.

Tiếp tục trò chuyện, Tạ Lâm lại hỏi han đến đại sự cả đời của Thư Sướng, chị ta gõ cửa phòng sách, lấy mấy bức ảnh trong phòng ra đưa cho Thư Sướng xem. Chồng chị ta cũng đi ra giới

thiệt cho Thư Sướng người này tốt nghiệp đại học gì, người kia đang đảm nhiệm chức vụ gì, có thành tựu thế nào thế nào...

Thư Sướng dở khóc dở cười cảm ơn ý tốt của hai người, nói mình tạm thời không suy nghĩ đến chuyện tình cảm, trước tiên phải đạt được thành tựu trong công việc rồi mới nói tiếp.

"Không nhìn ra em còn muốn làm một người phụ nữ của công việc nữa cơ đấy!" Tạ Lâm liếc cô, vẻ mặt khinh thường.

"Ai muốn làm một con chim non nớt đáng thương như chị chứ, em chính là một con đại bàng đấy". Thư Sướng phản bác.

"Cẩn thận không giương cánh rộng quá rồi lại gãy cánh ngã chết đấy. Phụ nữ vẫn nên tìm một người đàn ông tốt để lấy mới là sáng suốt. Em xem, bây giờ chị rất hạnh phúc".

Tạ Lâm thân thiết khoác cánh tay ông xã, tựa đầu vào vai ông ta, ông ta có vẻ mất tự nhiên nhưng vẻ mặt rất vui mừng.

Đàn ông cũng thích hư vinh.

Thư Sướng lườm một cái, nhăn mặt ra vẻ không chịu nổi.

Ba người nhìn nhau cười ha ha.

Ăn cơm ở nhà Tạ Lâm xong lại trò chuyện đến chiều rồi Thư Sướng mới cáo từ ra về, trên đường về cô gọi điện thoại cho Thôi Kiện. Thôi Kiện cũng không ở tòa soạn, mặc dù ông ta đã hơn bốn mươi tuổi nhưng đây là lần đầu tiên kết hôn nên vẫn có rất nhiều việc phải làm. Ông ta đang đến đặt tiệc rượu ở khách sạn.

Thư Sướng bảo ông ta ở đó chờ, cô lái xe đến khách sạn tìm ông ta. Hai người gặp mặt trong quán cà phê ở tầng một khách sạn.

Thư Sướng không rào trước đón sau mà lấy quà của Tạ Lâm ra luôn.

Vừa nhìn thấy nhãn hiệu bằng tiếng Nhật bên trên hộp quà, Thôi Kiện đã mỉm cười mơ hồ, lấy thuốc lá ra châm một điếu, hút một hơi thật sâu mà không hỏi ý kiến Thư Sướng. Khói thuốc lượn lờ giữa hai người, cả hai người cùng rơi vào yên lặng.

"Tôi không sao". Thôi Kiện búng rơi tàn thuốc, ngẩng đầu lên, "Tại sao cô không ở tòa soạn?"

Thư Sướng chần chừ một chút rồi nói, "Thưa thầy, sau khi nghỉ phép xong em sẽ gửi đơn xin thôi việc đến Phòng nhân sự. Em cũng không có công việc gì cần bàn giao, sau khi được phê duyệt em sẽ rời khỏi tòa soạn báo".

Thôi Kiện cau mày nhìn Thư Sướng với vẻ không đồng ý, "Chỉ vì mấy lời đồn trong tòa soạn đó? Tôi nói với cô, tôi không tin. Cô là học trò được tôi dạy dỗ, tôi nhìn người rất chuẩn, cô không thể làm được việc này. Khi nghe thấy tin đồn đó tôi chỉ cười trừ. Bây giờ cô nghỉ việc không phải là biến tướng thừa nhận mình làm sai hay sao?"

"Em học chuyên ngành thiết kế thủy lợi ở đại học, học bốn năm mà không dùng gì đến, em muốn quay lại với nghề cũ".

"Lúc này mới nói có phải đã muộn rồi không? Có bao nhiêu người quy hoạch được cuộc đời mà không bao giờ vượt ra khỏi quy hoạch? Thư Sướng, những lời này không giống như là cô nói. Nếu

cô giận dữ đấm người cơm no rửng mỡ trong Phòng nhân sự thì thật sự không đáng".

Thư Sướng cười cười chuyển đề tài, "Sự phụ, một bàn tiệc ở khách sạn này đều có giá trên một ngàn, thầy đặt những mấy chục bàn thì ví tiền sẽ mỏng đi nhiều đấy".

Thôi Kiện mệt mỏi xoa trán, "Biết làm sao được, bố mẹ tôi nhất định yêu cầu như vậy".

"Bố mẹ em còn nói bao giờ em cưới phải có một đội xe đến đón dâu cơ! Có cần phải thế không?"

"Cái này gọi là tú tài gặp phải lính, có lí cũng không nói được".
Thôi Kiện cười bất đắc dĩ.

Hai người uống cà phê xong, ông ta đưa Thư Sướng đi ra. Đi tới bên cạnh chiếc Chery, ông ta vỗ vỗ vai Thư Sướng, "Có một số việc có thể buông thả nhưng công việc thì tuyệt đối không thể. Nhấn nhất thời trời yên biển lặng. Nếu không thì những vất vả ba năm nay sẽ trở thành công dã tràng hết".

Thư Sướng liên tục gật đầu, chẳng lẽ cô không hiểu những điều này sao? Nhưng Thôi Kiện đâu biết được nỗi đau thực sự trong lòng cô?

Buổi tối Thư Sướng không tắt nguồn điện thoại, mang máy tính xách tay lên trên giường ngồi quán chần xem phim.

Mười một giờ, biểu tượng hòm thư góc dưới bên phải màn hình nhấp nháy báo hiệu có thư gửi đến. Cô mở ra xem, thư là Bùi Dịch Văn gửi tới, một bài thơ của vị phật sống Tây Tạng tên là Thương Ương Gia Thổ :

"Em thấy, hoặc không thấy anh

Anh vẫn ở đó

Không buồn không vui

Em nhớ, hoặc không nhớ anh

Tình vẫn ở đó

Không đến không đi

Em yêu, hoặc không yêu anh

Yêu vẫn ở đó

Không tăng không giảm

Em theo, hoặc không theo anh

Tay anh vẫn ở trong tay em

Không rời không bỏ

Đến trong lòng anh

Hoặc để anh vào trong lòng em

Im lặng yêu nhau

Yên tĩnh, vui mừng"

Cô đọc đi đọc lại mấy dòng thơ này, nghiền ngẫm suy tư, cô biết không nên, cũng biết không đáng, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống.

Trước khi ngủ, cô cho phép chính mình lại đọc thư một lần nữa, sau đó lặng lẽ bấm nút xóa thư vĩnh viễn.

Anh là một người không thể vắn vương. Khó đến mấy, khổ đến mấy cô cũng chỉ đành lựa chọn lãng quên anh.

Hai hôm sau Thư Sướng đến tòa soạn trả phép, đơn xin nghỉ việc cô đã gõ xong từ buổi tối hôm kia. Lúc vào phòng làm việc để in đơn xin nghỉ, cô nhìn thấy trên bàn làm việc có một chiếc cặp tài liệu do Phòng nhân sự gửi đến, nội dung là về việc cô bị người viết đơn tố cáo vu khống. Cô chỉ đọc lướt qua rồi đẩy ra.

In đơn xong, cô gửi cho Trưởng phòng một bản, chưa đợi Trưởng phòng trả lời cô đã ra khỏi phòng đi thẳng đến Phòng nhân sự.

Nhìn thấy cô, Trưởng phòng nhân sự cười nói, "Thư Sướng, đã đọc báo cáo kết luận chưa?" Nụ cười còn chưa trở nên rõ ràng đã đóng băng trên mặt, "Cô... cô vẫn còn giận dữ à? Không phải đã trả lại trong sạch cho cô rồi sao?"

"Tôi vốn đã muốn từ chức, bởi vì có chuyện tố cáo nên tôi mới để tới hôm nay". Thư Sướng mỉm cười, gật đầu bước ra ngoài không giải thích thêm.

Còn chưa về tới phòng làm việc thì đã bị Trưởng phòng chặn lại trên đường, bảo cô mau tới văn phòng Tổng biên tập.

Bước lên tầng này một lần nữa, Thư Sướng cảm thấy hai chân giống như đổ chì, mất thời gian gấp hai bình thường cô mới đi đến phòng Tổng biên tập.

Vẫn là cửa kính sáng loáng, thư kí vẫn là Mạc Tiểu, nhưng chủ nhân phòng trong đã thay đổi. Tim Thư Sướng đau nhói, lưng cong xuống mấy độ.

"Thư Sướng, Tổng biên tập và Giám đốc đang đợi cháu đấy!" Mạc Tiểu nói rồi mở cửa kính ra.

Tổng biên tập mới họ Triệu, tuổi cũng không lớn lắm nhưng đầu đã hơi hói. Giám đốc giới thiệu cho hai người rồi chỉ sofa mềm mỏng mời Thư Sướng ngồi xuống.

Tổng biên tập Triệu cầm lá đơn xin thôi việc của Thư Sướng trên tay, cười cười, "Phóng viên Thư, có phải cô rất dị ứng với Tổng biên tập mới này không? Nếu không tại sao tôi vừa tới cô đã từ chức rồi?"

"Không phải, không phải", mặt Thư Sướng đỏ bừng, tiếng nói cũng lắp bắp, "Tôi chỉ cảm thấy tôi không có khả năng đảm nhiệm chức vụ phóng viên chủ chốt Phòng pháp trị..."

"Có thể đảm nhiệm hay không không phải là do cô cảm thấy mà là do chúng tôi thừa nhận", Tổng biên tập Triệu có một đôi mắt sắc bén, nhất là lúc nhìn người khác, "Phóng viên Thư, tôi đã xem thành tích làm việc của cô trong ba năm nay, cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí phóng viên chủ chốt. Trừ phi cô ám chỉ mức lương tòa soạn trả cho cô không đủ cao".

Thư Sướng toát mồ hôi lạnh, cô cắn cắn môi, hạ quyết tâm, "Thực ra tôi muốn thay đổi công việc vì nguyên nhân cá nhân, không liên quan gì tới tiền lương".

"Phóng viên Thu, sống trên đời nên biết cách tha thứ cho người khác. Nhân vô thập toàn, không được vì người khác mà vứt bỏ cả đời mình. Chuyện thu tố cáo tôi thay mặt Phòng nhân sự và Ban kiểm tra kỉ luật xin lỗi cô. Một phóng viên tốt không những phải có ánh mắt sắc bén đối với tin tức, một tay bút sắc sảo thần kì mà cũng phải có một trái tim bao dung rộng lượng. Chúng tôi rất quý trọng cô, hi vọng cô có thể cho chúng tôi cơ hội này".

Tổng biên tập Triệu dang hai tay ra, nhìn Thu Sương thật sâu.

Mấy tháng trước cũng từng có một người ngồi ở đây, anh sợ cô có chuyện gì vì nhận viết bài về hộp đêm Đêm Paris, anh cũng nhìn cô thật sâu như vậy. Chỉ có điều anh nói, "Thu Sương, anh rất coi trọng em".

Thu Sương nghẹn họng, ngạt thở, trái tim đập thành thịch liên hồi.

"Đừng suy nghĩ nặng nề, trở về làm việc đi. Tôi coi như chưa từng nhận được lá đơn này, sau này tôi cũng không muốn nhìn thấy nó". Tổng biên tập Triệu như bóng mây liếc Giám đốc rồi hai người cùng cười hiểu ý.

Thu Sương cũng không biết mình đi ra khỏi cửa phòng Tổng biên tập như thế nào. Cô ngẩn ngơ trở lại phòng làm việc, Trưởng phòng hỏi cô, cô chỉ ậm ờ, không nghe thấy gì hết.

Cô rất tự biết mình, biết mình không phải một người quan trọng đến mức thiếu mình thì trái đất sẽ không quay nữa. Cô có cống hiến với tòa soạn, nhưng không phải người tòa soạn không thể không có. Tổng biên tập mới và Giám đốc giữ cô lại với một thái độ thận trọng như vậy, chắc chắn là do Bùi Địch Văn can thiệp.

Anh đã ra đi, nhưng hình bóng anh vẫn còn theo sát cô.

Thư Sướng từ chức không thành công, hết thầy từ từ trở lại như cũ.

Mùa xuân này, cả Trung Quốc đều hơi rối loạn bất an. Đầu tiên là sự kiện "câu cá" xảy ra ở Thượng Hải làm cả nước khiếp sợ, đẩy thành phố quốc tế Thượng Hải phồn vinh và thời thượng lên đầu ngọn sóng. Tiếp theo một thành thị nhỏ gọi là Nam Bình được toàn thế giới để ý đến, một bác sĩ cực kì thông thường trở nên thù hận xã hội mãnh liệt vì thất tình, vì thất nghiệp. Khi không thể kìm nén được, hắn đã phát tiết lửa giận lên người các cậu bé tay không tác sát. Sáng sớm một ngày mùa xuân, có chín em bé chết dưới lưỡi dao của hắn.

Hai vụ án quan trọng này đã khiến các hãng truyền thông lũ lượt tắt bật. Thư Sướng đến Thượng Hải hai tuần, đến Nam Bình gần một tháng. Phòng vẫn xong trở lại Tân Giang thì mùa xuân đã gần qua, Tân Giang đã bắt đầu nóng nực.

Chọn một ngày nghỉ, Thư Sướng hẹn Thắng Nam đi uống nước. Thắng Nam nói cô không muốn làm người thừa, có điều đến giờ hẹn cô vẫn xuất hiện với nụ cười xấu xa trên mặt.

"Tại sao Ninh Trí lại nở lòng để bạn đi ra ngoài?" Thắng Nam mua hai cốc kem đậu đỏ trong cửa hàng, hai người chọn một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Thư Sướng đã miễn dịch với những lời này, vào tai phải lại ra tai trái.

Bố mẹ cô và Thắng Nam đều nhất trí cho rằng Ninh Trí là lựa chọn thích hợp nhất của cô trong cuộc đời này, quả thực chỉ còn thiếu nước dùng dây trói hai người lại ném lên giường.

"Xương Xương, nếu bạn muốn chữa thương thì Ninh Trí tuyệt đối là một liều thuốc hay. Lấy một người đàn ông yêu bạn bao giờ cũng tốt hơn lấy một người đàn ông bạn yêu! Huống chi anh ta còn là đối tượng trong mối tình đầu của bạn nữa!" Chỉ cần gặp Thư Sướng là Thắng Nam lập tức ra sức thuyết phục.

Còn Ninh Trí, cuối tháng giêng anh ta đã đến nhà cô ăn cơm, chính thức xin phép qua lại với Thư Sướng trước mặt Thư Tố Khang và Vu Phân.

Vu Phân cười ha ha đồng ý không chần chừ lấy một giây. Chỉ cần Thư Sướng không đi công tác thì lúc nào cô rảnh rỗi bà lại lập tức báo cáo với Ninh Trí.

Bây giờ Ninh Trí nhắn tin rất nhiều, gọi điện rất nhiều, đến nhà họ Thư liên tục, hẹn hò cũng liên tục.

Thư Sướng từ chối bằng một trăm lẻ một cách khác nhau, nói nhẹ nhàng, nói kín đáo, nói kiên quyết.

Ninh Trí chỉ nói hai câu.

Câu thứ nhất anh ta nói: "Thư Thư, chẳng qua là em còn chưa nghĩ xong. Trước khi em nghĩ xong thì không được từ chối anh".

Anh ta dẫn cô đi xem một căn hộ đối diện với nhà Thắng Nam, có phòng khách sáng ngời, phòng sách rộng rãi, rèm cửa sổ với màu sắc hoa văn cao nhã, đứng trên ban công có thể nhìn thấy bầu trời

đêm đầy sao. Anh ta giao chìa khóa cho cô, nói câu thứ hai: "Nếu em muốn ở một mình thì cứ đến đây".

Lúc nói những lời này, giọng anh ta bình thản, không hề tỏ ra nhiệt tình quá mức, cũng không tỏ ra quá vồn vã, nhưng ngữ điệu lại rất chắc chắn như đã nắm chắc thắng lợi.

Mỗi lần nghe đến hai câu này Thư Sướng lại cảm thấy rất bất lực.

May mà Ninh Trí rất bận, cô cũng rất bận, hai người không hề có nhiều cơ hội gặp mặt.

"Hôm nay Cục xây dựng nhà ở mở một cuộc họp báo đấu thầu gì đó, anh ta đi họp rồi". Thư Sướng ăn một miếng kem, ngược mắt nhìn Thắng Nam, "An Dương đâu?"

"Lại đến Vũ Hán nghe giảng rồi. Cậu ta là một kẻ cuồng tâm lý học, ở bên cậu ta có lúc sẽ thấy sợ hãi như mình không giấu được gì cả".

"Bạn đã khoan tay chịu trời rồi, còn có cái gì để giấu nữa?"

"Ai bảo thế? Tớ... vẫn giữ được giới hạn mà". Thắng Nam ngẩng đầu lên, chính khí lắm liệt.

Thư Sướng đột nhiên thở dài thất vọng, "Đó là vì bạn còn chưa yêu cậu ta đủ nhiều. Nếu bạn yêu thì tất cả đều sẽ xảy ra rất tự nhiên".

Cô nhớ tới đêm trăng nọ ở Thạch Trấn, đêm thật yên tĩnh, ánh mắt anh thật dịu dàng, cô đã bị anh đè lên người mà không hề rụt rè chút nào.

Tất cả thật là tốt đẹp.

"Xướng Xướng, đang nghĩ gì thế?" Thăng Nam co chân đá cô dưới gầm bàn.

Thư Sướng cười khỏ, "Không nghĩ gì cả".

Bùi Địch Văn đã rời khỏi Tân Giang được gần bốn tháng, thời gian trôi thật nhanh, chỉ có điều vết rạn trong lòng đó không hề liền lại theo thời gian mà càng ngày càng rộng ra.

"Không nghĩ gì là tốt nhất!" Thăng Nam trợn mắt nhìn cô.

Một chiếc xe màu đen của đài truyền hình dừng lại ngoài cửa. Cửa xe mở ra, một đám nam nữ ăn mặc thời thượng vừa cười nói vừa bước xuống, nhón nháo đi vào trong quán.

Thư Sướng lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn thấy Kiều Kiều đi cuối cùng, dưới chiếc áo ngoài màu đen là áo lót trắng ten ngực thấp, thêm một bộ váy ôm sát người, không hiểu sao ăn mặc như vậy mà cô ta không thấy nóng. Hơn nữa gương mặt cô ta cũng chỉ trang điểm rất đơn giản, tóm lại chuyên nghiệp vẫn cứ là chuyên nghiệp.

"Kiều Kiều, em uống gì?" Một người đàn ông hỏi với giọng rất to.

"Cho em một cốc nước đá thôi", Kiều Kiều đáp, nhìn thấy Thư Sướng, cô ta hơi sững lại rồi đi thẳng tới.

"Chào phóng viên Thư, trùng hợp thật đấy!"

Thăng Nam ghé tới khẽ hỏi Thư Sướng, "Tại sao cô ta lại biết bạn?"

Thư Sướng cười khẽ, "Tớ không phải danh nhân, muốn biết cũng rất dễ mà".

Kiều Kiều cũng mỉm cười, nghề của cô ta chính là lúc nào cũng phải mỉm cười đúng mực, cô ta sớm đã hiểu rõ khi đứng trước người nào thì khóe miệng phải cười bao nhiêu độ, nên nhìn người đó với ánh mắt kiêu gì.

Cô ta hỏi, "Phóng viên Thư, bây giờ cô có bận không? Cùng ngồi uống nước tâm sự một lát được chứ?" Cô ta chỉ sang quán cà phê bên kia đường.

6. Nghe gió ngâm nga

Thư Sướng không nhịn được cười, đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra, một người phụ nữ lúc nào ong bướm cũng vây quanh như Kiều Kiều mà cũng hạ mình muốn nói chuyện với cô. Giữa cô với cô ta thì có chuyện gì để trò chuyện chứ? Thời tiết? Chính trị? Khủng hoảng tài chính? Tỷ lệ thất nghiệp?

Thắng Nam múc thìa kem cuối cùng trong cốc cho vào miệng, ngẩng đầu chỉ siêu thị bên cạnh, lớn tiếng nói, "Xương Xương, về loại tinh dầu lần trước bạn nói với tớ là tinh dầu nguyên chất hay phức hợp? Tớ quên mất rồi. Đi, bạn chỉ lại cho tớ một lần nữa nhé!" Nói xong cô kéo Thư Sướng định đi.

Thư Sướng cảm thán, có một người bạn thân hiểu ý mình đúng là một việc rất hạnh phúc.

Cô quay lại cười cười xin lỗi Kiều Kiều, "Ngại quá, tôi phải đi dạo phố với bạn".

Kiều Kiều cũng không gượng ép mà chỉ dịu dàng nói, "VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐỂ HÔM KHÁC. TÔI LIÊN LẠC VỚI CÔ THẾ NÀO?" Dù rất nhã nhặn nhưng lại không cho phép từ chối.

Kiều Kiều có thể lên được đến vị trí dẫn chương trình số một của đài truyền hình cũng không phải hoàn toàn dựa vào một khuôn mặt xinh đẹp, Thư Sướng nghĩ như vậy, tại sao mình lại không học được một khí trường như vậy chứ?

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng Kiều Kiều, "Xin lỗi tiểu thư Kiều, tôi nghĩ chúng ta không có đề tài gì chung, lại chưa nói tới thân quen, tốt nhất là cũng không cần khiến cả hai bên đều lãng phí thời gian làm gì".

Có thể Kiều Kiều không ngờ Thư Sướng lại nói trắng ra như thế, cô ta sửng sờ một chút rồi lại khôi phục tự nhiên, "Phóng viên Thư, cô cơ bản không biết tôi định nói chuyện gì với cô mà đã phủ định hoàn toàn rồi, như vậy không tốt! Lẽ nào là vì cô sợ nghe thấy chuyện cô không muốn đối mặt? Cô nhát gan đúng không?"

Cơ bắp trên mặt Thắng Nam căng cứng, hai mắt trợn tròn. Thư Sướng vội vàng kéo cô lại vì biết Thắng Nam đã phát cáu khi thấy mình bị người khác bắt nạt. Nhưng đây là chuyện của chính mình, chẳng lẽ nào rồi cũng đến lúc phải đối mặt. Với tính cách cố chấp của Kiều Kiều, có lần một lần hai thì sẽ có lần ba, có tránh cũng tránh không thoát, chẳng thà cứ thản nhiên đối mặt còn hơn.

"Tiểu thư Kiều nói như vậy lại khiến tôi thấy tò mò, hình như người nào cũng có bí mật của mình. OK, đi đâu? Cô đi có tiện không?" Cô liếc nhìn đám người vẫn đang nhìn về phía này.

"Đương nhiên", Kiều Kiều ngẩng đầu đi về, nhỏ giọng nói gì đó với đám người kia, họ gật đầu.

"Xướng Xướng, có vẻ như người phụ nữ đó muốn khiêu khích bạn, bạn đừng đi". Thảng Nam lo lắng nói.

"Người ta là minh tinh, tớ chỉ là một phóng viên quen, hình như giữa tớ với cô ta không thể có hiềm khích gì. Nếu tớ không đi nghe cô ta thuyết giáo một chút thì cô ta sẽ ngủ không yên". Thư Sướng càu mày chán ghét, "Việc này cũng giống như có một con ruồi cứ vo ve bay quanh bạn ấy, bạn mà không xua tay đuổi thì nó sẽ không bay đi đâu. Được rồi, dù sao tớ cũng đang nhàn rỗi mà".

"Tớ đoán là có khi cô ta cũng là một trong những bóng hồng son phấn của gã họ Bùi kia", Thảng Nam thăm thì.

Thư Sướng cười nhạt, cô không hề cho là như vậy.

Kiều Kiều lên xe Thư Sướng, hai người đi mấy vòng đến một khách sạn. Khách sạn này có sân thượng rất rộng, mỗi bàn ăn có che một chiếc ô, các loại thực vật nhiệt đới điểm xuyết giữa các dãy bàn. Thời gian còn sớm, trên sân thượng chỉ có một vài khách. Mặt trời đã ngả về tây, ánh chiều tà vàng rực rỡ.

Kiều Kiều rõ ràng là khách quen ở đây, quản lí quán đích thân dẫn đường cho hai người, đưa hai người đến một góc yên lặng. Chỉ chốc lát sau đã thấy phục vụ mang hai cốc cà phê Brazil lên, chào hỏi lễ phép rồi tránh ra.

"Nói đi!" Thư Sướng nhìn thẳng Kiều Kiều, không muốn dông dài.

"Lúc thấy anh ta đi cùng với cô, tôi rất kinh ngạc". Ánh mắt Kiều Kiều cao ngạo, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng mỉa mai.

Thư Sướng nhún vai không cho là đúng, "Đây cũng là nguyên do cô vẫn không chịu được việc này?"

Mặc dù là một câu hỏi nhưng giọng điệu của cô lại là khẳng định.

Kiều Kiều kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi cô, "Cô biết?"

"Không nhiều, một chút thôi". Thư Sướng mỉm cười, giọng nói tỏ ra thông cảm.

"Anh ta nói với cô?" Vẻ mặt Kiều Kiều đau khổ vắn vẹo, "Anh ta còn nói với cô những gì nữa?"

"Không được hiểu lầm anh ta, anh ta không nói gì với tôi hết, tôi phát hiện là nhờ tình cờ thôi".

Trước kia đã có nhiều đầu mối hỗn loạn nhưng Thư Sướng chưa từng suy nghĩ đến mối quan hệ giữa các đầu mối đó. Đến tận lúc ăn đồ nướng ở khu du lịch suối nước nóng, Kiều Kiều chạy tới định nói chuyện với cô và anh ta đột nhiên xuất hiện, vẻ lãnh đạm coi thường của anh ta đối với Kiều Kiều khiến Thư Sướng chợt nghĩ đến vài điều.

Đột nhiên tất cả các đầu mối liên kết lại với nhau thành một bức tranh hoàn chỉnh.

"Phóng viên Thư, chuyện tình cảm lúc thăng lúc trầm, bây giờ ở bên nhau không có nghĩa sau này cũng sẽ mãi ở bên nhau. Trước kia anh ta từng tốt với tôi gấp mười lần với cô hiện nay, con người là một động vật cực kì giỏi thay đổi. Lúc yêu, anh ta là một ngọn lửa, lúc không yêu, anh ta trở thành một tảng băng".

"Cảm ơn cô đã hảo tâm nhắc nhở. Cô hẹn tôi ra đây chính là để nói điều này?"

Kiều Kiều vẫn đang chìm trong hồi ức mà không nhìn Thư Sướng, "Lúc công ty họ vừa đến Tân Giang thành lập chi nhánh, để khuếch trương thanh thế, anh ta đã nhận lời tham gia một buổi phỏng vấn. Sau khi phỏng vấn xong, anh ta mời cả tổ công tác ăn cơm, sau đó chúng tôi trao đổi danh thiếp. Một tuần sau tôi gọi điện thoại cho anh ta, chúng tôi hẹn hò lần đầu tiên. Lần thứ hai, anh ta đưa tôi về căn hộ của anh ta. Anh ta rất biết cách chăm sóc người khác, buổi tối tôi phải đi làm chương trình, cho dù có bận đến mấy anh ta cũng đều đến đón tôi. Tất cả mỹ phẩm, trang sức, quần áo trong siêu thị, chỉ cần tôi nhắc tới một chút là hôm sau đều sẽ xuất hiện trước mặt tôi. Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, du lịch, xem phim. Có lần tôi mọc một cái răng khôn, đau răng mấy ngày liền. Khi đó anh ta đang ở Bắc Kinh, vừa nghe nói vậy anh ta đã vội vã quay về đưa tôi đến bệnh viện nhổ răng".

Thư Sướng nhớ, lần nọ Tạ Lâm cũng đang nằm viện, cô đến thăm Tạ Lâm, Tạ Lâm nói đã nhìn thấy anh ta. Lúc cô và Bùi Địch Văn xuống cầu thang cũng gặp Kiều Kiều đang ôm má, có lẽ khi đó anh ta đang đứng ở chỗ khuất để nhìn cô.

"Đó cũng là lần cuối cùng anh ta quan tâm đến tôi, hôm sau anh ta đã yêu cầu chia tay, nói rất kiên quyết. Tôi không chịu, buổi tối tôi đến căn hộ của anh ta, van xin anh ta đừng nhẫn tâm như vậy. Anh ta nói lúc đầu chúng tôi cặp với nhau đã thỏa thuận rồi, thích thì đến không thích thì đi, bây giờ anh ta đã gặp được người phụ nữ của đời anh ta, anh ta không thể bỏ lỡ. Tôi khóc rống lên, anh ta ngồi bên cạnh hút thuốc lá không thèm nhìn tôi. Điện thoại của anh ta đổ chuông, anh ta ra ngoài ban công nghe máy, tôi giành lấy chìa khóa

xe không cho anh ta ra ngoài. Anh ta đi thẳng ra cửa không quay đầu lại. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn anh ta chạy thục mạng có vẻ rất sốt ruột".

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13

Cái này Thư Sương cũng biết. Điện thoại là Thắng Nam gọi, đó là lần đầu tiên cô đến nhà Thắng Nam làm khách, còn đưa thư tình cho Thắng Nam giúp An Dương. Trời đã rất muộn, Thắng Nam bảo anh ta tới đón cô về. Anh ta đến rất muộn, thờ hồng học. Hai người cùng đi một chiếc taxi, tài xế có việc đưa anh ta về trước. Lúc anh ta chỉ căn hộ của mình cho cô thì căn hộ vẫn sáng đèn, anh ta lúng túng nói mình quên tắt đèn. Nhưng ngay sau đó đèn lại tắt, trong một thoáng sáng tối đó Thư Sương đã nhìn thấy bóng dáng mảnh dẻ của một người phụ nữ in lên rèm cửa sổ.

Kiều Kiều không cảm được nước mắt, âm thanh run rẩy, "Sau lần đó anh ta thay chìa khóa nhà, cũng không nghe điện thoại của tôi nữa. Tôi thật sự không thể thừa nhận sự thật đã chia tay anh ta. nỗ lực cuối cùng của tôi là cắt cổ tay tự tử một ngày trước năm mới, tôi nghĩ lần này chắc anh ta sẽ phải đến!"

Trước năm mới một tuần anh ta đã hẹn Thư Tổ Khang và Vu Phân đi tắm suối nước nóng. Trước năm mới một ngày anh ta đột nhiên nói phải đi công tác, đi một mạch ba bốn ngày, khi trở về mang mấy món đặc sản. Trong lúc vội vàng anh ta quên không để ý chiếc túi đựng đồ có in tên một siêu thị cỡ lớn ở Tân Giang.

"Anh ta đến thật, đứng trong phòng bệnh, nhìn tôi với ánh mắt cực kì hờ hững, không hỏi han ân cần, không quan tâm chăm sóc.

Anh ta nói tôi làm vậy là có dụng ý gì, cho dù tôi lấy dây trói anh ta lại thì cũng chỉ trói được thân thể, còn trái tim anh ta vẫn thuộc về người khác. Lúc này tôi thật sự rõ ràng quan hệ giữa tôi và anh ta đã không thể vẫn hồi được nữa. Trái tim tôi từ từ chết đi, đến khi tôi xuất viện thì anh ta cũng đi. Tôi vẫn không nhận được hỏi thăm tin tức về anh ta khắp nơi, thư kí của anh ta nói với tôi thứ bảy sau đó anh ta sẽ đi tắm suối nước nóng với mấy người bạn, tôi bảo một đồng nghiệp đi cùng tôi. Anh chàng đồng nghiệp đó vẫn rất thích tôi, tôi phải cho anh ta nhìn thấy, không có anh ta, tôi vẫn có rất nhiều đàn ông bao quanh. Chiều này quá tồi, nó không hề khiến anh ta đổ kỵ mà ngược lại còn xát muối vào vết thương lòng tôi. Ánh mắt anh ta nhìn cô có một vẻ dịu dàng tôi chưa bao giờ thấy, anh ta che chở cô như che chở một báu vật, sợ cô sẽ bị tổn thương dù chỉ là chút xíu. Tôi ngồi cách anh ta chỉ có mấy mét nhưng lại có cảm giác xa như chân trời góc bể".

Kiều Kiều nói quá nhiều, hơi thở hơi rối loạn. Cô ta bưng cốc nước lên uống ừng ực mấy ngụm lớn, nước tràn ra khỏi khóe miệng, cô ta đưa tay gạt đi.

"Thua dưới tay cô, tôi thật sự không cam lòng. Nếu như là Tống Dĩnh thì tôi cũng tâm phục khẩu phục, dù sao tôi thua kém cô ta cả một gia tài, cũng không quý phái được như cô ta. Nhưng lại là cô, tại sao?" Kiều Kiều đau khổ nhìn Thư Sướng.

"Tống Dĩnh?" Thư Sướng hơi kinh ngạc.

"Thiên kim tiểu thư ngân hàng Vinh Phát của Hồng Kông, chị họ của Tống Tư Viễn, cũng là bạn anh ta. Cô không biết sao?" Kiều Kiều cười đùa cợt, "Công ty Trí Viễn đến Tân Giang khai thác bất động sản, ngân hàng đối tác chính là ngân hàng Vinh Phát. Tiểu thư

Tổng tới khảo sát thị trường, anh ta mời cô ta ăn cơm, tôi cũng đã có lần được đi cùng".

"A!" Thư Sướng nâng cốc cà phê lên, cười cười, "Tiểu thư Kiều, những gì cần nói cô đã nói hết chưa?"

"Có phải trong lòng cô rất đắc ý vì đã thắng tôi không?"

"Giữa chúng ta từng có chiến tranh à?" Thư Sướng thở dài, "Anh ta không hứa hẹn với cô bất cứ điều gì, cũng không nói gì đến cưới xin. Ngay từ ban đầu cô và anh ta đã cực kì tùy tiện, bây giờ kết thúc, sao có thể phát tiết oán giận lên người tôi được?"

"Nếu cô không xuất hiện thì anh ta sẽ không thay lòng đổi dạ".

Thư Sướng lắc đầu, "Tôi không xuất hiện cũng sẽ có người khác xuất hiện. Có thể từ trước tới giờ cô đã thắng quá nhiều lần cho nên không thua nổi. Còn tôi đã quen thua rồi, tôi còn thảm hơn cô bây giờ rất nhiều. Oán trời trách đất có ích lợi gì, hận thì sao? Hết thầy đều đã xảy ra, chỉ đành trơ mắt nhìn thế giới sụp đổ trước mặt, nhìn tình yêu lọt qua kẽ tay chảy đi. Kì thực để mắt một người như vậy không hề đáng tiếc, từ khi người đó xuất hiện cô đã nhất định chỉ có người đó một hồi chứ không có mãi mãi. Nếu vậy chẳng thà chấm dứt sớm một chút còn hơn. Cô nên cảm thấy vui mừng, nếu không thời gian càng dài thì tổn thương sẽ càng lớn".

"Nhưng biết đâu sau này tôi sẽ không gặp được một người như anh ta nữa. Cho dù là đau đớn nhưng có thể ở bên nhau thêm một ngày cũng tốt".

"Rốt cục cô thích anh ta ở điểm gì?" Thư Sướng hét kiên nhẫn, cô búng búng cốc cà phê. Lúc này hoàng hôn đã đậm dần, ánh đèn

trên sân thượng đã sáng lên.

"Tôi thích tất cả những gì thuộc về anh ta", Kiều Kiều nói như chém đinh chặt sắt, đột nhiên cô ta đổi giọng, rụt rè, "Cô có thể... rời khỏi anh ta không? Tôi không thể không có anh ta, cũng hợp với anh ta hơn cô. Tôi có thể bồi thường thiệt hại cho cô, tôi cho cô tiền, giúp cô chuyển đến làm việc tại tòa soạn khác, tôi biết rất nhiều người..."

"Tiểu thư Kiều, cô đúng là quá đáng thương". Tống Dĩnh thứ hai, Thư Sướng cười lạnh trong lòng, đứng dậy, "Tôi phải về ăn tối, nếu không mẹ tôi sẽ lo lắng. Tự cô bắt xe về nhé!"

"Cô không thể đáp ứng tôi sao?" Kiều Kiều đứng dậy kéo tay áo Thư Sướng.

"Tôi đáp ứng cô thì có tác dụng gì?" Thư Sướng hỏi ngược lại, "Ngay cả trò tự sát cô cũng dùng tới rồi, kết quả thế nào? Đây là vấn đề giữa tôi với cô à?"

Mặt Kiều Kiều lập tức không còn sắc máu.

Thư Sướng không nhìn cô ta nữa, quay đầu đi xuống sân thượng. Vật đổi sao dời, vai vế chuyển hoá, cô lại không cảm thấy vui vẻ như những người nông nô sau khi được giải phóng.

Sự trưởng thành của đàn ông được đánh đổi bằng việc đập vỡ trái tim bao nhiêu phụ nữ.

Mối quan hệ giữa Kiều Kiều và anh ta không bắt đầu bằng tình yêu, cô ta ngưỡng mộ tiền tài, địa vị, khuôn mặt đẹp trai, bằng cấp du học của anh ta. Anh ta là một người khôn khéo, chẳng lẽ anh ta lại không biết điều này, làm sao anh ta có thể thật tình? Nếu anh ta

là một kĩ sư tầm thường thì Kiều Kiều có thèm nhìn anh ta đến một giây hay không?

Anh ta đến với cô ta có lẽ chính là vì hư vinh chinh phục một đóa hoa trên cành cao. Đã hái được đóa hoa này thì hư vinh cũng được thỏa mãn, vì vậy anh ta vứt bỏ, không để lại một cơ hội cứu vãn nào.

Thư Sướng đi ra khỏi khách sạn, tâm tình rất bình tĩnh. Có thể là cô đã đoán trước được quá nhiều, nhưng cũng có thể là vì chuyện quá khứ của anh ta chẳng có quan hệ gì với cô cả.

Thư Sướng không về nhà ngay mà lái xe vào bãi đỗ xe ngầm của trung tâm thương mại. Hôm nay là thứ sáu, bãi đỗ xe ở đây đã rất chật chội, đi một hồi cô mới tìm được một chỗ đậu xe.

Nghề nghiệp của Thư Sướng buộc cô phải ngồi cầm cúi trước máy tính trong thời gian dài, xương cổ hơi có vấn đề, cô lại bị bệnh mắt ngủ nhẹ. Thư Tố Khang khuyên cô nên vận động phù hợp, nếu không thì nên xoa bóp cổ truyền. Tạ Lâm kéo cô đến trung tâm thẩm mỹ làm một tấm thẻ làm đẹp kiêm xoa bóp, Thắng Nam thì kéo cô đến phòng tập thể dục thẩm mỹ làm thẻ hội viên. Hai người này đều chấp hành nghiêm khắc chế độ hội viên, một tuần ít nhất cũng đến hai ba lần, còn Thư Sướng lúc thì đi công tác, lúc thì quên mất, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, một tháng chưa chắc đã đến được một lần. Lần nào đến nhân viên của trung tâm đều cho rằng cô là hội viên mới.

Trung tâm thẩm mỹ nằm trên tầng tám trung tâm thương mại, Thư Sướng đi ăn một chút rồi lên thẳng trung tâm thẩm mỹ.

Nhân viên trực hỏi cô có chuyên viên chăm sóc quen hay không, cô lắc đầu. Một cô gái khi cười có hai má lúm đồng tiền đi tới đưa Thư Sướng vào phòng.

Thay áo tắm, Thư Sướng nằm sấp xuống giường xoa bóp, cúi mặt xuống một khoảng trống trên giường. Cô gái thực hiện động tác tuần hoàn khí huyết lưng cho cô, kì thực chính là xoa bóp bằng tinh dầu với một cái tên quái dị mà thôi. Cô gái vừa xoa bóp vừa nói chuyện, "Chị Thư, cơ thịt trên lưng chị căng cứng lắm, chị nên đến xoa bóp thường xuyên mới được".

Thư Sướng mỉm cười với nền nhà, không căng cứng mới lạ, tính cô vốn lười, thà nằm trên giường nhìn trần nhà cả buổi còn hơn phải cử động một chút.

Cô gái thay đổi vị trí, lại nói tiếp, "Phụ nữ từ hai mươi lăm tuổi đã phải bắt đầu chăm sóc, thanh xuân có hạn, không thể chờ đàn ông yêu thương được, chính mình phải học được cách yêu thương chính mình".

Thư Sướng lật người lên, kinh ngạc nhìn cô bé ít tuổi hơn mình nhiều nhưng lại ăn nói rất già dặn này, "Chăm sóc hay không cũng thể thôi, không phải muốn giữ thanh xuân lại là giữ được". Cũng như đàn ông.

Cô gái nũng nịu kháng nghị, "Đương nhiên là khác nhau chứ". Sau đó cô ta liền lái nhải với Thư Sướng về tầm quan trọng của chăm sóc hàng ngày, đến tận lúc Thư Sướng nhận lời mua một bộ mỹ phẩm chăm sóc sắc đẹp cô ta mới cười tít mắt ngậm miệng lại.

Thư Sướng không thích đến trung tâm thẩm mỹ một phần cũng vì nguyên nhân này, cô không chịu nổi việc những cô gái này cứ khéo

mồm khéo miệng tìm cách bắt khách hàng bỏ tiền mua đồ họ tiếp thị. Tạ Lâm cười nhạo cô không kiên định lập trường, nếu là trước giải phóng thì nhất định sẽ là một kẻ phản bội.

Thư Sướng gật gật đầu bắt đắc dĩ.

Tay nghề xoa bóp của cô gái rất khá, khi chăm sóc đến vùng mặt, trong phòng đốt hương thơm, Thư Sướng đã ngủ quên mất. Khi tỉnh dậy đã đến chín giờ tối, điện thoại di động trong túi xách kêu đến khản giọng.

"Thư Thư, em đang ở đâu đấy?" Âm thanh căng thẳng bất an của Ninh Trí làm màng nhĩ Thư Sướng chấn động ngửa ngáy.

"Em đang ở trung tâm thẩm mỹ".

Ninh Trí thở dài một hơi, "Ở trung tâm thương mại đúng không? Em đến quán cà phê ở tầng sáu chờ anh, anh sẽ đến ngay".

"Giờ này uống cà phê thì ngủ thế nào được?" Thư Sướng đang định trách móc thì Ninh Trí đã gác điện thoại. Cô nhìn lại điện thoại, có tám cuộc gọi lỡ tất cả, sáu cuộc của Ninh Trí, hai cuộc của Thắng Nam.

Cô vừa thay quần áo vừa gọi lại cho Thắng Nam.

"Xướng Xướng, người phụ nữ đó có bắt nạt bạn không?" Thắng Nam vội vàng hỏi.

"Bạn cầu cứu Ninh Trí à?"

"Ờ, lúc này anh ta không thể hiện thì đợi lúc nào? Đàn ông chính là để dững cảm đứng ra những lúc này, vừa nghe tớ nói anh ta đã

hoảng lên rồi".

Thư Sướng cười mệt mỏi, "Thắng Nam, có phải bạn bán rẻ tin tức tình báo về tớ cho anh ta không? Anh ta trả bạn bao nhiêu tiền?"

Thắng Nam giật mình rồi lập tức gầm lên, "Sao bạn lại nói thế? Tớ là loại người bán bạn cầu vinh sao? Tớ thấy anh ta yêu bạn thật lòng nên thỉnh thoảng mới cho anh ta một vài cơ hội thôi. Nhưng những gì không nên nói thì tớ không bao giờ để lộ cho anh ta nửa lời".

"Ví dụ như chuyện gì?" Thư Sướng đùa cô.

"Về Dương Phàm và Bùi Địch Văn, tớ đéch nói một tiếng nào cả". Thắng Nam tức giận đến thở hổn hển.

Thư Sướng cười, "Thắng Nam, bạn nói thô tục quá".

"Tớ còn muốn đánh bạn nữa, dám bôi nhọ tớ! Hừ, cẩn thận không tớ đoạn tuyệt quan hệ với bạn đấy".

Thư Sướng vội xin tha, nịnh nọt đủ mấy phút Thắng Nam mới chịu thôi.

Quét thẻ ra khỏi trung tâm thẩm mỹ, Thư Sướng không đi thang máy mà đi thang bộ xuống tầng sáu, vừa đi vừa than thở trong lòng. Không phải vì những gì Kiều Kiều nói tối nay, thực ra rất nhiều lúc cô biết Ninh Trí nói dối, có điều cô không bao giờ lật tẩy.

Làm bạn với Thắng Nam nhiều năm như vậy, cô biết Thắng Nam tuyệt đối giữ mồm giữ miệng đối với những chuyện riêng tư của cô. Ninh Trí lại nói anh ta biết cô yêu Bùi Địch Văn là do Thắng Nam nói với anh ta. Nếu cô đoán không sai thì anh ta được biết vì Tống Dĩnh

nói. Còn cả bức thư tố cáo đó, cô vừa nhìn mấy chữ trên bức thư đã nhận ra là chữ của Trưởng phòng Phùng trong công ty Trí Viễn.

Trưởng phòng Phùng cùng cô lo liệu tang sự cho Thư Thần, anh ta ngồi bên cạnh cô viết danh sách người phúng viếng. Anh ta viết chữ không bao giờ viết ngoáy mà lúc nào cũng vuông thành sắc cạnh.

Trưởng phòng Phùng và cô không có xích mích gì nên không thể có chuyện anh ta cố ý vu oan cho cô được. Đương nhiên lá thư đó cũng không vu oan cho cô nổi, chỉ cần điều tra là sẽ phát hiện đó là vu khống. Nhưng nó lại có thể khiến cô sinh ra ý nghĩ rời khỏi tòa soạn, rời khỏi tòa soạn cũng chính là rời khỏi Bùi Địch Văn.

Biện pháp này khiến cả Ninh Trí và Tống Dĩnh đều đạt được mục đích.

Anh ta quả quyết chia tay với Kiều Kiều, khéo léo nói rõ về thân phận Bùi Địch Văn, hết sức thận trọng tới gần cô từng chút một, có thể coi là rất hao tâm tốn sức.

Cô biết rõ nhưng lại không nỡ chỉ trích.

Thực ra cô chẳng qua chỉ là một cố nhân anh ta biết mười năm trước, cô đáng để anh ta làm như vậy sao?

Cô rất mâu thuẫn, có lúc cô bị anh ta làm cảm động, có lúc cô sẽ sợ hãi anh ta. Ba mươi sáu kế trong tình yêu, dùng một vài tiểu xảo trong tình yêu thì cô có thể chấp nhận. Nhưng nghĩ ngược lại, anh ta quả thật là một người đàn ông có quá nhiều âm mưu. Thảo nào tuổi tác anh ta không lớn mà lại có thể làm cho công ty Trí Viễn phát triển tới quy mô như bây giờ.

Cô chỉ có thể cảm thấy may mắn vì cô là người anh ta thích chứ không phải kẻ thù của anh ta. Đối với bất cứ người nào, việc trở thành kẻ thù của anh ta cũng là điều rất đáng sợ.

Anh ta khiến cô cảm thấy nan giải.

Đã đến nước này, anh ta sẽ không để chính mình tay không mà về. Một người đàn ông như vậy cũng giống như một con báo đốm sức lầy đà, anh ta có thể nhẫn nại trước vô số khó khăn nhưng đã làm gì là nhất định phải làm được. Bình thường anh ta rất lạnh lùng, rất tuyệt tình, nhưng một khi đã động lòng thì có lẽ sẽ là suốt đời suốt kiếp!

Nhưng cô lại không thể cảm thấy rung động vì anh ta, không biết vì sao. Có lẽ là vì có một người đã chiếm vị trí quá lớn trong trái tim cô. Người đó có dáng người cao cao, gương mặt đẹp trai, khí chất cao quý, ánh mắt lạnh nhạt, âm thanh trầm thấp dễ nghe.

Thư Sướng cắn môi ngồi xuống một chỗ trống trong góc quán cà phê, cô chỉ gọi một cốc nước chanh.

Nhân viên còn chưa mang nước ra cô đã nhìn thấy Ninh Trí xuất hiện ngoài cửa. Anh ta sốt ruột nhìn quanh khắp nơi, đến lúc nhìn thấy cô, cơ mặt cứng đờ của anh ta hơi run run, anh ta vội vàng đi tới.

"Em ăn tối chưa?" Anh ta ngồi xuống, Thư Sướng ngửi thấy trên người anh ta có mùi rượu rất nồng, "Trời ạ, anh uống rượu mà vẫn lái xe?" Cô cau mày.

"Anh uống không nhiều". Ninh Trí cầm tay cô, cô cảm thấy lòng bàn tay anh ta nóng bỏng, nhìn kĩ lại thì thấy mặt anh ta cũng đỏ

bừng.

"Không nhiều cũng không được lái xe. Anh không biết luật giao thông phạt tội lái xe sau khi uống rượu rất nặng à? Phải ngồi tù, còn bị phạt tiền nữa". Thư Sướng sốt ruột.

"Tại anh sốt ruột quá mà. Anh gọi sáu cuộc điện thoại mới thấy em nghe máy, anh cho rằng em... đang giận anh, điều này còn nghiêm trọng hơn cả ngồi tù và phạt tiền".

Thư Sướng hơi nhắm mắt, anh ta luôn cẩn thận, lo lắng về hết thảy những gì giữa cô và anh ta.

"Thư Thư, em... không giận chứ? Tất cả đều là chuyện quá khứ rồi. Có thể em sẽ cảm thấy anh vô trách nhiệm, thực ra khi được so sánh, khi đã trải qua mới biết thứ gì thích hợp với mình nhất". Ánh mắt dịu dàng của anh ta như bao trùm lên người cô không để sót bất cứ góc nào.

Thư Sướng không nói tiếp, cô mấp máy miệng, một hồi lâu mới hỏi, "Anh muốn uống gì?"

"Anh còn uống gì được nữa, anh vừa đi ăn cơm với đám quan chức cục xây dựng, hết rượu trắng đến rượu vang, cuối cùng còn chuyển sang bia nữa. Anh uống đến mức không dám thử mạnh vì sợ sẽ nôn mất".

"Đấy là cái gọi là không nhiều của anh à?" Thư Sướng trợn mắt nhìn anh ta.

Anh ta cười sung sướng, "Thư Thư, nhìn em thế này làm anh nhớ tới lúc em cắn bị thương tay anh, mặc dù vẻ mặt em tỏ ra

không quan tâm nhưng thực ra trong lòng em rất thương anh. Em đang quan tâm đến anh đấy!"

"Ôi!" Thư Sướng không nói gì nữa, cô vẫy tay gọi nhân viên thanh toán.

Lúc anh ta đứng dậy hai chân hơi loạng choạng, Thư Sướng không thể không đỡ lấy anh ta. Hai người đi xuống, vừa kịp để nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát kéo chiếc Mercedes Benz màu đen của anh ta đi.

"Anh đỗ xe ở giữa cổng trung tâm thương mại?" Thư Sướng thật sự không biết nói gì nữa.

"Anh sợ em đợi lâu quá sẽ đứng dậy đi mất. Không sao, ngày mai anh đến đội cảnh sát giao thông nộp tiền phạt là xong, nói chung vẫn tốt hơn ngồi tù nhiều!" Giọng Ninh Trí hơi hợt như thể chiếc xe bị kéo đi đó không phải của mình.

"Chờ ở đây", Thư Sướng lườm anh ta, "Em đi lấy xe".

"Anh đi cùng em, bãi đỗ xe tối lắm, anh không yên tâm". Anh ta nắm tay Thư Sướng, bàn tay anh ta nóng kinh người.

Hai người lái xe từ bãi đỗ xe đi ra, bên ngoài đang mưa.

Ninh Trí cũng là người cao lớn, ngồi trong chiếc Chery nhỏ nhỏ có vẻ rất gò bó. Thư Sướng nhìn anh ta, nhớ lại rất lâu trước kia cũng có một người ngồi trong xe cô như vậy. Cô cắn môi, đè ép cảm giác đau đớn co rút xuống.

"Anh có cầm chìa khóa nhà không?"

"Đẻ trên xe rồi! Tối nay anh ngủ nhà em, sáng mai nhờ bác gái nấu cháo cho anh, anh đau đầu quá". Ninh Trí nói rất tự nhiên.

Thư Sướng nhếch miệng, "Em đưa anh đến Tụ Hiền Uyển ngủ".

"Không đi, đó là căn hộ của em. Trừ phi em chính thức mời anh thì anh mới đến, còn thế này thì không được".

"Anh đúng là rất có nguyên tắc". Mặc dù Thư Sướng cầm chìa khóa căn hộ đó nhưng cô lại chưa bao giờ ngủ ở đó.

"Thư Thư, đây không phải nguyên tắc, đây là tôn trọng. Anh sẽ không bao giờ ép buộc em điều gì". Anh ta đột nhiên quay sang nhìn cô, mắt sáng như đèn pha.

Thư Sướng bị anh ta nhìn đến mức hoảng hốt, trời mưa đường trơn, cô mất tay lái không kịp phanh xe, chiếc xe lao xuống hàng cây phòng hộ ven đường, đầu cô lao thẳng về phía vô lăng. Cô nhắm mắt nhưng lại không nghe thấy tiếng đập đầu vào vô lăng, trước mắt cũng không thấy đom đóm quay vòng. Cô ngẩng đầu nhìn, cả người cô nằm trong lòng Ninh Trí. Đúng lúc xe mất lái thì Ninh Trí đã nhanh chóng nhào người sang ôm chặt lấy cô.

Chân tay cứng đờ, Thư Sướng ngẩn ra mấy phút mới trở lại bình thường. Ninh Trí vẫn ôm chặt lấy cô, Thư Sướng giãy ra khỏi vòng tay anh ta, sờ sờ đầu anh ta. Sau gáy sưng lên một cục, cả người anh ta không hề nhúc nhích. Cô đưa ngón tay đến dưới mũi anh ta thăm dò, đột nhiên Ninh Trí mở mắt ra, "Thư Thư, em đau ở đâu?"

Thư Sướng tức giận đẩy anh ta ra, "Anh điên rồi, tại sao phải làm như vậy?" Giọng cô hơi nghẹn ngào, trái tim trĩu nặng.

"Thư Thư, trên đời này anh không còn một người thân nào nữa, bây giờ em là người thân duy nhất của anh. Em biết thế nào gọi là duy nhất không? Thư Thư, để anh yêu em, được không?" Anh ta từ từ ngồi thẳng dậy, nắm chặt hai vai cô, chịu đựng cảm giác đau đớn sau gáy.

Thư Sướng ngẩng đầu nhìn phía trước xe. Bên ngoài mưa càng ngày càng to, trước mắt cô mọi thứ trở nên lẫn lộn.

"Tin tức trong ngày: Một thanh niên người Vân Nam tên là Lí Kiều Minh bị tạm giam hình sự vì tội chặt cây rừng trái phép, giam giữ tại phòng giam số 9 trại tạm giam huyện Xương Bình. Trong lúc giam giữ, Lí Kiều Minh và bạn tù chơi trốn tìm và ngã bị thương ở đầu, được đưa đến bệnh viện nhưng không cứu được. Sau khi việc này được truyền thông đưa tin đã tạo thành phản ứng rất mạnh trên mạng Inte, rất nhiều dân mạng tỏ ra nghi ngờ tính chân thực của việc này. Các cơ quan hữu quan đang tiến hành điều tra vụ việc".

"Ôi, thằng bé này nhìn trẻ thật". Hình ảnh thay đổi, trên màn hình xuất hiện chân dung một nam giới trẻ tuổi, phía sau là trại tạm giam hơi cũ kĩ. Vu Phân cầm điều khiển từ xa, thờ dài.

"Đây rõ ràng chính là nói bậy, bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trốn tìm?" Thư Tổ Khang tức giận đỏ bừng mặt, ngực nhấp nhô liên tục.

Vu Phân gật đầu, "Chắc chắn trong chuyện này có vấn đề".

"Ai có vấn đề đấy mẹ?" Thư Sướng xách va li hành lí từ trên tầng đi xuống, trên cánh tay vắt một chiếc áo gió màu vàng nhạt. Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời bên ngoài, ánh nắng mãnh liệt khiến cô không thể không nheo mắt, "Hôm nay bao nhiêu độ?"

"Ba mươi sáu độ, sắp đến tiết xử thử rồi mà vẫn còn nóng như vậy, năm nay sợ rằng mùa thu sẽ rất nóng. Mẹ với bố con đang nói chuyện mà con phải đi phỏng vấn đấy. Xương Xương, bài này con phải viết thật tốt vào, đừng để thằng bé đó chết không rõ ràng". Vu Phân đứng dậy vào bếp lấy hoa quả đã rửa sạch ra cho Thư Sướng mang đi ăn trên đường.

"Không cần đâu mẹ. Trên máy bay có đồ uống rồi, chắc cũng có cả cơm tối". Vu Phân kiểm tra lại túi xách cho con gái xem giấy tờ và tiền mặt đã sắp xếp tốt chưa. Sau khi Thư Sướng bị cướp ở Hồng Kông, bây giờ mỗi khi đi công tác cô đều để riêng thẻ phóng viên và chứng minh thư mỗi thứ một nơi, cả tiền mặt và thẻ ngân hàng cũng vậy.

"Thế con ăn mấy miếng dưa hấu đi. Ninh Trí còn chưa đến mà!"
Thư Tổ Khang nói.

Thư Sướng dạ một tiếng rồi cau mày nhìn Thư Tổ Khang, "Bố, sao mặt bố lại đỏ thế? Gần đây huyết áp có bình thường không?" Sau năm mươi tuổi huyết áp Thư Tổ Khang vẫn hơi cao, hàng năm đều phải uống thuốc hạ huyết áp.

"Bình thường".

"Thật không?"

"Bố là bác sĩ, chẳng lẽ lại không rõ tình hình cơ thể mình à? Con càng ngày càng thích lải nhải như mẹ con rồi đấy. Mẹ, mẹ để ý bố, không cho bố uống rượu ăn thịt nhé. Những ngày này phải ăn uống thanh đạm một chút". Thư Sướng quay mặt sang nhỏ giọng dặn dò Vu Phân.

"Biết rồi!" Vu Phân đáp.

Tiếng còi xe hơi vang lên bên ngoài, chỉ chốc lát sau Ninh Trí đã bước dài từ bên ngoài vào nhà. Vu Phân bảo anh ta ngồi xuống ăn hoa quả, anh ta xua tay nói thời gian không còn sớm, còn phải đi đón Diệp Thông nên không thể chậm trễ nữa.

Diệp Thông là học viên cao học báo chí mới được điều từ tổ hiệu đính sang phòng pháp trị, cậu ta nhỏ hơn Thư Sướng một tuổi, bây giờ đi theo Thư Sướng làm phóng viên thực tập.

"Mới chớp mắt mà tôi cũng thành sư phụ rồi. Đúng là con người, làm gì có ai không già đi?" Thư Sướng nhìn Diệp Thông, thần thức không thôi. Nhớ lúc mình mới vào tòa soạn, ngày ngày đeo ba lô đi theo phía sau Thôi Kiện chạy đông chạy tây, hình như đó đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Tuổi tác không chênh lệch là bao nên Diệp Thông không gọi Thư Sướng một cách khách sáo là "Sư phụ", "Cô" hay "Phóng viên Thư" mà gọi thẳng tên cô.

"Thư Sướng, chị nói như vậy thì em còn sống thế nào được nữa? Chị chỉ lớn hơn em có một tuổi mà đã trở thành phóng viên chủ chốt rồi, còn em thì vừa mới trở thành thực tập sinh. Đến khi bò được đến chỗ chị bây giờ thì sợ rằng tóc đã bạc trắng rồi". Để thể hiện rõ chênh lệch tuổi tác giữa hai người, cậu ta còn giơ một ngón út lên minh họa.

Thư Sướng cười, "Chuyện này không thể so sánh được. Khi tôi vất vả thì cậu còn đang chơi đã đời trong trường đại học, cho nên tính ra cậu không hề thiệt thòi gì".

"Bây giờ đã thiệt rồi". Diệp Thông cũng cực kì buồn bực vì có một sự phụ trẻ tuổi như vậy, nhưng cậu ta lại không thể không phục.

"Oa, hôm nay Tổng giám đốc Ninh đích thân lái xe đưa chúng ta đi, đúng là cực kì vinh hạnh!" Diệp Thông thuê một căn hộ ở khu đông thành, khi hai người đến nơi thì cậu ta đang đứng dưới gốc cây nhãn, khẽ nhại mồ hôi. Vừa nhìn thấy chiếc Mercedes Benz màu đen của Ninh Trí, cậu ta đã vội vàng chạy tới bắt tay.

Bây giờ Ninh Trí đã quen tất cả mọi người trong văn phòng Thư Sướng, có thời gian là anh ta lại hẹn mấy người đi ăn cơm. Thư Sướng nói không cần như vậy, anh ta nói quan hệ rộng chỉ có lợi chứ không có hại gì, ai ra bên ngoài cũng không thể một thân một mình, hai bên phải quan tâm lẫn nhau mới được.

Mặc dù Thư Sướng vẫn chưa đồng ý chính thức xác nhận quan hệ bạn trai bạn gái với anh ta nhưng trong tòa soạn những người nên biết đều biết cô có một người bạn trai vừa anh tuấn lại vừa xuất chúng, hơn nữa hai người còn là mối tình đầu của nhau, người nào nghe thấy điều này cũng tỏ ra rất hâm mộ.

Về tình hình của Thư Sướng, trong tòa soạn có rất nhiều phiên bản. Có phiên bản nói cô lập lờ với Tổng biên tập cũ, có phiên bản nói cô lẳng nhăng với ông xã của Đàm Tiểu Khả, có phiên bản nói cô từng có thai với một người đàn ông da ngăm đen, cũng có phiên bản nói về Ninh Trí, ngôi sao mới xuất hiện trên thương trường Tân Giang.

Đôi lúc những tin đồn này cũng lọt vào tai Thư Sướng, sau khi nghe cô chỉ cười trừ, đang làm việc gì thì vẫn tiếp tục làm việc ấy.

Ninh Trí bước xuống xe mở cửa cho Diệp Thông, đặt hành lí vào cốp xe, "Tôi đích thân đưa cậu đi, nhưng là có điều kiện".

"Biết rồi, biết rồi, chẳng qua là dặn em chăm sóc Thư Sướng tử tế thôi chứ gì. Yên tâm đi, em bảo đảm nhất định đưa Thư Sướng trở lại Tân Giang nguyên đai nguyên kiện". Diệp Thông đứng dạng hai chân tuyên bố với Ninh Trí.

Ninh Trí dụi dàng nhìn Thư Sướng trên ghế phụ lái, "Mặc dù sư phụ cậu cũng ngang tuổi cậu nhưng dù sao cũng là phụ nữ, những chuyện như xách hành lí, chạy đây chạy đó cậu phải vất vả một chút".

"Tổng giám đốc Ninh, điều này còn cần anh phải nói sao? Đây là công việc của em mà. Hê hê, Thư Sướng, chị xem Tổng giám đốc Ninh quan tâm đến chị chưa kìa. Bao giờ hai anh chị kết hôn em sẽ tặng một món quà lớn". Diệp Thông bám tay vào lưng ghế Thư Sướng, thò đầu lên hỏi hai người.

Thư Sướng sững lại, vẻ mặt lập tức đông cứng. Cô lúng túng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ninh Trí thì vẫn bình thường, anh ta mỉm cười nhìn Thư Sướng trêu chọc, "Tôi cũng giống như cậu, hiện vẫn đang trong giai đoạn thực tập!"

"Anh chị là thanh mai trúc mã chơi với nhau từ bé, giai đoạn thực tập của anh có vẻ dài quá nhỉ! Thư Sướng, chị đừng làm khó Tổng giám đốc Ninh quá. Em cũng là đàn ông, nhưng em không thể không nói rằng trong xã hội hiện nay thật hiếm có người đàn ông nào chung tình như Tổng giám đốc Ninh".

"Nếu bài cậu viết cũng lưu loát như mồm mép cậu thì tốt biết mấy". Thư Sướng đỏ mặt tròn mắt nhìn Diệp Thông.

Diệp Thông cười ha ha, gãi đầu, "Sẽ được như thế mà, chẳng chóng thì chầy, lo gì".

Tân Giang không có đường bay thẳng đi Côn Minh, trước hết phải bay tới Thượng Hải rồi mới bay tiếp từ Thượng Hải đến Côn Minh. Diệp Thông và Thư Sướng xuất phát từ Tân Giang lúc một giờ chiều, đổi máy bay bay tới Côn Minh đã là tám giờ tối. Côn Minh và Tân Giang lệch nhau hai múi giờ nên dù đã tám giờ nhưng trời còn chưa tối hẳn, nhiệt độ hai mươi độ, bên ngoài đang mưa to như trút nước. Máy bay lượn mấy vòng trên không, cơ trưởng xin lỗi mọi người và thông báo chỉ có thể hạ xuống sân bay Lệ Giang .

"Lệ Giang? Chính là kinh đô diễm ngộ mà mọi người vẫn thường nói ấy à?" Diệp Thông chen giữa một đám du khách, cực kì hưng phấn.

Thư Sướng cũng chưa từng tới Côn Minh, có điều cô đã xem không ít tư liệu giới thiệu về Lệ Giang. Lần này nhiệm vụ phỏng vấn của hai người rất nặng, cô không muốn mượn cơ hội này để du ngoạn.

Ông trời tạo cơ hội cho cô, tâm tình cô cũng hơi xúc động.

Máy bay hạ xuống, tiếp viên hàng không mở cửa khoang ra, xe cầu thang còn chưa kết nối với máy bay xong Diệp Thông đã tròn mắt nhìn, "Chị xem kìa, mây hạ hết xuống đỉnh núi rồi. Sao mây ở đây lại thấp thế?"

Tiếp viên hàng không đang tiễn khách bật cười, "Đó là sương, ở trên núi thì gọi là sương, sương bay khỏi đỉnh núi lên trên trời mới gọi là mây".

"Em đúng là kiến thức nông cạn". Diệp Thông cũng cười.

Đi lên xe cầu thang, một trận gió lạnh thổi tới, Thu Sương hít sâu. Gió Lệ Giang hơi lạnh, rất ẩm ướt.

Sân bay Lệ Giang là một lòng chảo hẹp và dài, ba mặt là núi, một mặt tương đối bằng phẳng chính là đường bay. Sân bay rất nhỏ, không có xe đưa khách, đi xuống xe cầu thang là có thể đi bộ tới ngay đại sảnh sân bay. Lúc này có những máy chuyên bay vừa hạ xuống Lệ Giang, địa điểm đợi hành lí chặt cứng người.

Trên máy bay Thu Sương uống nhiều nước, cô bảo Diệp Thông đợi hành lí còn mình thì vào nhà vệ sinh. Vào nhà vệ sinh cũng phải xếp hàng, đợi mãi mới đến lượt, đến lúc Thu Sương từ nhà vệ sinh đi ra thì trời bên ngoài đã tối đen.

Thu Sương lấy khăn giấy lau tay, mở khóa kéo túi xách, khởi động điện thoại định gọi về nhà báo bình an.

"Mẹ, mẹ..." Một cô bé mặc váy công chúa màu vàng nhạt ngẩng đầu lên, tay chống một cái nạng nhỏ loạng choạng bước đến gần Thu Sương. Cô bé gọi một tiếng rất vui vẻ rồi ném nạng ôm lấy hai chân Thu Sương.

Thu Sương ngây người không dám cử động.

"Tiểu thư, đây không phải mẹ". Một phụ nữ trung niên da đen sẫm chạy tới bế cô bé lên. Nhìn trang phục, tướng mạo và cách nói

chuyện vặt vãi của bà ta thì Thư Sướng đoán rằng bà ta là người Philippines.

"Mẹ!" Một hàng nước dãi chảy theo khóe miệng xuống vạt váy trước ngực cô bé, cô bé vẫn cười hì hì nhìn Thư Sướng.

Người phụ nữ trung niên luống cuống lấy khăn tay ra lau giúp cô bé, vừa lau vừa cười cười xin lỗi Thư Sướng.

Nét ngờ ngẩn trên mặt cô bé rất quen thuộc, tim Thư Sướng đập thình thịch, cô lập tức cúi đầu vội vã chạy về phía Diệp Thông.

"Hành lí đến chưa?"

"Còn chưa thấy đâu", Diệp Thông quay sang nhìn cô, "Thư Sướng, chị có bị hội chứng cao nguyên không? Sao sắc mặt trắng bệch thế?"

"Có thể là thế!" Thư Sướng không nhìn được dùng khóe mắt liếc tìm bóng dáng cô bé.

Thế giới không nhỏ đến mức này chứ!

Người phụ nữ trung niên nhặt cây nạng lên, bế cô bé đi về phía một người phụ nữ đeo túi xách LV, tướng mạo đầy đặn mà uy nghiêm, búi tóc vắn cao đúng hình tượng một quý bà mẫu mực. Trên gương mặt tôn quý, cao nhã của quý bà có một vài nét khiến Thư Sướng nhìn thấy mà giật mình. Phía sau quý bà còn có hai người. Một người phụ nữ chăm sóc sắc đẹp rất cẩn thận, có thể thấy khi trẻ tuổi cũng là một đại mỹ nhân, bà ta ăn mặc cũng rất sang trọng, có điều khí chất lại kém quý bà phía trước một chút, trước khi nói luôn phải thoáng nhìn quý bà nọ. Người còn lại là một

người đàn ông to khỏe đẩy xe hành lí, bộ dạng phục tùng, trên xe có mấy túi hành lí to.

Anh ấy không đến. Thư Sướng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Du lịch cũng phải rắc rối thế cơ à, nào là đầy tớ nam, nào là hầu gái". Mấy người đó quá nổi bật, những người đợi hành lí đều không hện mà cùng nhìn về phía đó. Diệp Thông nhìn theo, không nhìn được nhún vai, "Người Hồng Kông, nói tiếng Quảng Đông. Đứa bé đó có vẻ có vấn đề".

Thư Sướng chớp chớp mắt không trả lời.

Cô bé dang tay ra với quý bà, quý bà liếc nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, người đẹp đứng tuổi phía sau vội vàng đón lấy cô bé.

Cô bé cười ngây ngô, nước dãi ướt cả vạt áo người đẹp đứng tuổi. Người đẹp đứng tuổi cau mày né tránh, trong mắt thoáng hiện một vẻ bất đắc dĩ.

Người phụ nữ Philippines rảnh tay xách mấy túi hành lí lên, mấy người cùng đi ra khỏi đại sảnh sân bay. Một chiếc xe sáu cửa màu đen chạy tới, tài xế bước xuống xe giúp người đàn ông đưa hành lí lên xe.

Chiếc xe chậm rãi chạy vào bóng đêm.

Lữ khách quá nhiều, rất lâu mới có một chiếc taxi chạy qua.

Thư Sướng vẫn không nói chuyện, vẻ mặt vô cảm. Không cần suy đoán, cũng không cần giới thiệu, cô vẫn biết quý bà kia là Trữ Ái Lâm, mẹ của Bùi Địch Văn, khí độ đúng là bất phàm! Người đẹp đứng tuổi đó là mẹ kế anh ta, Ngũ Doanh Doanh, chắc là tuổi già

nhân sắc tàn phai nên không còn được sủng ái như trước, khí thế cũng suy yếu theo. Cô bé đương nhiên chính là Bùi Hân Nhi, con gái yêu của anh.

Bọn họ cũng đến du lịch sao?

QC: Đào Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14

Thư Sướng cười cười tự giễu, mình quan tâm đến chuyện này như vậy làm gì? Mặc dù chỉ nhìn thấy người nhà anh từ xa xa, mặc dù cô và anh mới chia tay hơn nửa năm nhưng lúc này cô không hề cảm thấy tiếc nuối.

Cho dù anh chưa kết hôn thì anh và cô cũng chỉ có thể là người của hai tinh cầu khác nhau. Cô xoa xoa bụng dưới bằng phẳng, lần nữa khẳng định quyết định của mình lúc đầu là chính xác.

Hết thấy những gì anh cho cô nhất định chỉ có thể được lưu trong kí ức.

Rốt cục hai người cũng lên xe đi theo đường núi tiến vào thành phố Lệ Giang, phải đi lên một con dốc rất cao, đường vòng rất lớn. Diệp Thông áp mặt vào cửa kính xe, rất buồn bực vì không thấy rõ phong cảnh trên núi.

"Ngày mai còn có cơ hội", Thư Sướng lẩm bẩm.

Sáng sớm thức dậy nhìn thấy người hầu gái Philippines bế cô bé đi trong sảnh khách sạn, Thư Sướng không còn cả sức mạnh để mà kinh ngạc.

Trái đất quả thật rất tròn, đi tới đi lui cuối cùng vẫn lại gặp nhau.

Diệp Thông xách hành lí đến quầy lễ tân thanh toán tiền phòng, hai người phải đi máy bay đến Côn Minh sớm. Bên ngoài vẫn còn tờ mờ nhưng thực ra thời gian đã sắp đến chín giờ sáng. Thanh toán xong, hai người đến một quán ăn bên dòng suối cạnh con phố ăn cả bữa tối hôm qua lẫn bữa sáng hôm nay. Diệp Thông gọi một suất thịt nướng, một bát canh cải trắng đậu phụ, một đĩa trứng rán hoa đỗ quỳ, một chai bia Đại Lí. Trong lúc chờ đợi cậu ta còn tranh thủ thời gian tham lam ngắm cảnh phố phường.

Nước chảy dưới suối là nước mới từ núi tuyết Ngọc Long chảy xuống, chảy xiết và trong suốt. Núi tuyết Ngọc Long cách thành phố Lệ Giang không xa lắm, tuyết đọng trên đỉnh núi quanh năm không tan, đáng tiếc lần này Thư Sướng và Diệp Thông không có thời gian đến xem.

Ngẩng đầu lên, qua một khe hở giữa không trung mờ mờ lại lộ ra một không trung khác xanh thẳm, cao hơn, không biết cao đến mấy trăm ngàn dặm.

"Lệ Giang một dặm có bốn mùa, thật sự không sai. Trời có mây rất thấp, thấp đến mức bước đi phải cúi đầu. Trời nắng rất cao, cao đến mức mọi người phải nhìn mỗi mắt". Diệp Thông cảm thán, một hồi lâu không thấy Thư Sướng nói gì, cậu ta quay người lại nhìn. Thư Sướng đang nhìn chăm chú ra ngoài cửa khách sạn, mấy người lăm tiêng nhìn thấy tối qua ở sân bay vừa lên một chiếc xe Jeep rộng rãi, phương hướng chiếc xe Jeep chạy tới chính là núi tuyết Ngọc Long.

"Hâm mộ không? Có thời gian, có tiền tài, muốn làm gì cũng được!" Diệp Thông cười hỏi.

"Chỉ thấy phiền muộn, không có gì đáng hâm mộ cả". Thư Sướng cười nhạt.

Thức ăn được mang lên, thịt nướng Nạp Tây, rất ngon, da cháy thịt giòn, nạc mỡ vừa đủ, nhưng món rau ăn cùng lại được chiên qua dầu nên mất nước và không còn vị tươi. Hoa đỗ quỳên nhìn rất ngon, nằm tươi tắn xinh đẹp giữa đĩa làm mọi người không dám động đũa.

Ăn cơm xong hai người lập tức lên xe đến sân bay. Trên đường đi Diệp Thông đã bù đắp lại toàn bộ tiệc nuôi tối qua.

Huyện Xương Bình nằm ở ngoại thành Côn Minh, xuống máy bay, hai người không đi vào nội thành Côn Minh mà đi thẳng đến Xương Bình. Các khách sạn ra hồn đều đã bị các hãng truyền thông chiếm lĩnh. Chuyện "trốn tìm" không chỉ làm Inte dậy sóng mà cũng tạo thành sóng gió to lớn trong nước. Các tòa soạn báo và đài truyền hình lớn đều phái phóng viên dày dặn kinh nghiệm tới đây.

Hai người bắt đắc dĩ, cuối cùng đành phải hạ thấp tiêu chuẩn vào nghỉ tại một khách sạn nhỏ nhìn qua cũng coi như sạch sẽ. Rửa mặt xong hai người đi thẳng tới trại tạm giam huyện Xương Bình.

Bên ngoài trại tạm giam, micro và máy quay phim nhiều như rừng, phóng viên đông như biển.

Có đồng nghiệp quen biết nói với Thư Sướng tình hình đã dần sáng tỏ, dự đoán là do đầu gấu trong trại hoặc cai tù gây ra. Mấy hôm xảy ra chuyện camera giám sát trong trại tạm giam lại bị hỏng, mọi thông tin đều là lời khai một phía từ các phạm nhân trong trại. Trại tạm giam huyện Xương Bình đã có tình trạng quản lí lộn xộn, vô trách nhiệm từ lâu, đã có hai cảnh sát bị tạm giữ.

Thư Sướng bảo Diệp Thông ở lại trại tạm giam chờ đợi tình hình phát triển còn cô đến bệnh viện nơi Lí Kiều Dân được đưa đến để sao chép lại một bản báo cáo điều trị: Gãy xương hai chỗ, xương sọ bị thương, toàn thân đơng máu, thâm xanh, rõ ràng là do vũ khí cùn tạo ra.

Chạy suốt một ngày, thu hoạch coi như không nhỏ. Thư Sướng viết bài gửi về tòa soạn ngay trong đêm. Cô cũng làm như Thôi Kiện trước đây, bảo Diệp Thông viết một bài báo dựa trên những gì cậu ta chứng kiến và được nghe. Sau khi viết xong cô sửa lại giúp cậu ta, chỉ ra những chỗ nào cần viết nổi bật hơn, những chỗ nào cần tránh nhấn mạnh.

Không phải ngày nào cũng bận rộn, có lúc cũng có mấy ngày tĩnh lặng như mặt nước trong đầm. Những lúc như thế hai người sẽ đến triển lãm làm vườn , còn đến cả chợ hoa Côn Minh.

Đi vào chợ hoa, Diệp Thông và Thư Sướng đều cực kì cảm khái.

"Ở Côn Minh mà tán gái thì sẽ bớt tốn kém hơn rất nhiều", Diệp Thông bỏ ra hai tệ mua hai mươi bông hoa hồng vàng tặng Thư Sướng, "Nếu ở Tân Giang trong dịp Valentine thì một bông này ít nhất cũng phải có giá hai mươi tệ".

Thư Sướng cũng im lặng. Cô thích hoa bách hợp, đứng nhìn người bán hoa dùng dây thừng bó một bó lớn ôm chặt vòng tay mà giá chưa đến ba mươi tệ.

Có hiếm thì mới quý, nhiều quá đương nhiên sẽ không quý nữa.

Diệp Thông mua mấy cái túi thơm, Thư Sướng mua trà lài. Mấy ngày sau hai người lại đến Vân Nam bảy màu , Thư Sướng mua

mấy lọ tinh dầu cho Tạ Lâm và Thắng Nam, Diệp Thông thích một miếng ngọc nhưng giá quá cao, do dự hồi lâu vẫn không quyết mua hay không.

Lúc gọi điện thoại cho biên tập tòa soạn, Thư Sướng nhân tiện hỏi Tân Giang đang bao nhiêu độ. Mấy ngày nay Côn Minh rất lạnh, nhiệt độ hạ xuống mười lăm độ, cô phải mặc hai chiếc áo thun bên dưới áo gió mới thấy đỡ lạnh hơn. Biên tập nói vẫn hơn ba mươi độ, Diệp Thông nói chúng ta thật hạnh phúc.

Thực ra cũng không hạnh phúc, vừa có nắng là mặt trời cao nguyên sẽ rất chói chang, nhiệt độ lập tức tăng lên mấy độ.

Một tuần sau chân tướng của chuyện "trốn tìm" đã rõ ràng. Thì ra là Lí Kiều Minh bị mấy phạm nhân cùng phòng giam ẩu đả đến chết. Sau khi chuyện xảy ra, trại tạm giam sợ gánh vác trách nhiệm nên tuyên bố với bên ngoài là Lí Kiều Minh chơi trốn tìm với các phạm nhân khác, không cẩn thận đập đầu vào tường chết. Đáng tiếc là lí do này quá mức miễn cưỡng, không thể thuyết phục được người khác, cuối cùng nước rút đá nhô. Chuyện này sẽ dẫn tới phản ứng tiếp theo thế nào, sẽ lộ ra những tệ nạn nào của cơ quan tư pháp, đó chính là chuyện của các nhà luật học và đạo đức học. Nhiệm vụ phỏng vấn của Thư Sướng và Diệp Thông xem như tạm thời kết thúc, hai người thu dọn hành lí chuẩn bị lên đường về nhà.

Thành phố Côn Minh lui lại phía sau. Thật lạ, một thành phố lớn như vậy mà xe vừa chuyển bánh nó đã ngoan ngoãn lùi lại phía sau không hề vùng vẫy. Tất cả nhà cửa, đường phố, mái hiên, cây cối, sông suối, cầu đá cũng cùng nhau lui lại.

"Không biết bao giờ mới có thể trở lại Côn Minh?" Diệp Thông lưu luyến nhìn phong cảnh nhanh chóng trôi qua.

"Vậy cậu ở lại tìm việc ở đây là được". Thư Sướng trêu chọc.

Diệp Thông lắc đầu, "Chỗ này rất đẹp nhưng chỉ có thể là một điểm dừng chứ không thể là điểm đỗ. Giống như trong cuộc đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều người, trong những giai đoạn khác nhau chúng ta sẽ yêu nhiều người khác nhau, nhưng người sống cùng chúng ta đến già thì chỉ có thể có một. Tân Giang là nhà em".

Thư Sướng hít sâu, trong lòng không biết nơi nào khẽ động, sau đó từ từ bình tĩnh lại.

"Thư Sướng, chị xem, chúng ta và bọn họ đúng là hữu duyên!" Gửi hành lí xong hai người mới vào sảnh chờ, Diệp Thông vừa khẽ huých Thư Sướng vừa nhìn về phía trước.

Thư Sướng ngẩng đầu lên, Trữ Ái Lâm và Ngũ Doanh Doanh đang cãi nhau, nói chính xác là một mình Ngũ Doanh Doanh đang kêu gào, Trữ Ái Lâm hoàn toàn coi thường bà ta, hai chân bắt chéo thanh nhã, mắt nhìn ra ngoài đường băng xem máy bay cất cánh hạ cánh. Ngũ Doanh Doanh đỏ bừng mặt, cuống quýt vung tay. Hai người hầu bé cô bé đứng bên cạnh không tỏ thái độ gì.

Ngũ Doanh Doanh nói rất nhanh, lại là tiếng Quảng Đông nên mặc dù rất nhiều người dừng xem nhưng lại chỉ có một vài người nghe hiểu được.

"Đúng là giống như những gì chị nói, nhiều tiền cũng nhiều phiền muộn. Thư Sướng, theo chị thị quan hệ của họ là gì? Chị dâu em dâu hay chị dâu em chồng?" Diệp Thông nhỏ giọng hỏi Thư Sướng.

Thư Sướng hạ thấp tầm mắt, "Tôi không đoán ra".

Ngũ Doanh Doanh đọc diễn cũng mệt, bà ta thở hồng hộc, trợn mắt nhìn Trữ Ái Lâm.

Loa sân bay bắt đầu thông báo mời hành khách lên chiếc Boeing 747 bay đến Thượng Hải.

Trữ Ái Lâm đột nhiên đứng lên, Ngũ Doanh Doanh hoảng sợ co rúm lui lại một bước.

"Chân mọc ở trên người cô, cô thích đi đâu thì đi, tôi không quản được. Nhưng chắc chắn là tôi phải đến đại lục". Bà ta nhìn Ngũ Doanh Doanh với tư thế từ cao nhìn xuống, điều làm người nghe kinh ngạc là bà ta lại nói tiếng phổ thông.

Ngũ Doanh Doanh sửng sốt, "Chẳng qua là khai trương một chi nhánh, có cần phải giống trống khua chiêng như vậy không? Chúng ta đã đi bảy tám ngày rồi, tôi và Hân Nhi không hợp thủy thổ, không ngủ được, tôi không đến đại lục, tôi phải về Hồng Kông".

"Về đi, không có ai ngăn cản cô cả. Tôi cũng không muốn để cô xuất hiện trong lễ khai trương chi nhánh Hằng Vũ, cô sẽ càng không hợp thủy thổ". Trữ Ái Lâm cười lạnh lùng.

"Vena và Đào Bá đều về Hồng Kông cùng tôi, tôi phải mang hành lý, còn phải bế Hân Nhi", Ngũ Doanh Doanh không còn kiêu căng nữa, giọng nói tỏ vẻ sợ hãi.

"Vena và Đào Bá là người của nhà họ Bùi, vì sao phải nghe cô sắp xếp?"

"Tôi cũng là người nhà họ Bùi", Ngũ Doanh Doanh căm tức.

"A, cô là nhị phu nhân nhà họ Bùi", Trữ Ái Lâm kéo dài ngữ điệu, trong giọng nói toàn là châm chọc, sau đó đi đến cửa lên máy bay không quay đầu lại.

Đào Bá vội chạy theo đưa vé cho nhân viên sân bay.

Mặt Ngũ Doanh Doanh lúc đỏ lúc trắng, hai tay giậm dữ giờ lên không trung nhưng rồi lại ảo não hạ xuống.

Người hầu Philippines tên là Vena bế cô bé đi tới nhỏ giọng nói gì đó với bà ta, bà ta nghiêm mặt quát, "Ai cho mày hoa tay múa chân?"

Vena vội hoảng sợ xin lỗi, nhìn bà ta một lát rồi chạy theo Đào Bá. Ngũ Doanh Doanh nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa một câu rồi đành phải chạy theo.

Người xem xung quanh trợn mắt há mồm.

Bọn họ và Thư Sướng ngồi cùng máy bay, có điều họ ở khoang hạng nhất còn Thư Sướng và Diệp Thông ngồi khoang phổ thông. Tình cờ tiếp viên hàng không vén bức rèm khoang hạng nhất ra, Thư Sướng nhìn thấy mặt Ngũ Doanh Doanh vẫn trắng bệch, Bùi Hân Nhi gục đầu vào vai bà ta ngủ rất say.

Tiếp viên hàng không vui vẻ nhắc nhở hành khách, còn mười lăm phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay Phố Đông, nhiệt độ ở Thượng Hải hiện là ba mươi tư độ, có mưa nhỏ.

Không biết tại sao cả người Thư Sướng đều cứng đờ, đầu gối nhũn ra, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, trên ngực như có một ngọn núi càng ngày càng đè nặng.

"Chắc xe của Tổng giám đốc Ninh đã đến rồi!" Diệp Thông lấy túi máy tính từ giá hành lí lên.

"Ờ, lúc ở sân bay Côn Minh tôi đã gọi điện thoại cho anh ta rồi, anh ta nói xe đã xuất phát, sợ là đã đến từ sớm".

"Oa, cuối cùng cũng về nhà rồi!" Diệp Thông dang rộng hai tay, nhắm mắt lại.

Thư Sướng cười cười.

Sau một trận rung động kịch liệt, máy bay vững vàng hạ cánh xuống đất, bắt đầu chạy chậm lại. Hai người cầm túi xách đi cùng đám người ra đại sảnh lấy hành lí. Thư Sướng bật điện thoại di động, nhìn thấy tin nhắn Ninh Trí gửi đến, anh ta nói xe đã đến bãi đỗ xe, hình như ý là anh ta đích thân đến đón.

Thư Sướng hơi nhú mào, gọi điện thoại về nhà. Điện thoại đổ chuông rất lâu nhưng không có ai nghe máy. Cô lại gọi đến điện thoại di động của Thư Tổ Khang, vẫn không có người nghe máy. Cô lập tức căng thẳng, vội vàng gọi điện cho Ninh Trí.

"Thư Thư, đến nơi chưa?" Ninh Trí hỏi.

"Đi ra ngay bây giờ đây. Ninh Trí, bố mẹ em có đi đâu xa nhà không?"

Ninh Trí dừng lại một chút, "Thư Thư, lát nữa gặp nhau nói tiếp!"

Máu toàn thân Thư Sướng như chảy ngược, bàn tay cầm điện thoại run run, "Mau nói cho em biết, có phải đã có chuyện gì không?"

"Thư Thư, em phải bình tĩnh".

"Em đang rất bình tĩnh. Anh nói với em đi!" Thang máy xuống đến nơi, Thư Sướng bước hẫng một bước, may mà Diệp Thông đỡ được nếu không đã ngã xuống rồi. Cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

"Ngày thứ hai sau khi em đến Côn Minh thì bác trai bị xuất huyết não".

"Bây giờ tình hình thế nào rồi?" Thư Sướng trợn mắt, cô nhớ lúc đi sắc mặt bố đỏ rất lạ, cô còn hỏi có phải vì huyết áp cao hay không. "Vì sao không nói với em?" Cô hỏi với giọng run run.

"Côn Minh xa như vậy, nói với em để em về gấp thì cũng có được gì đâu? Đã làm phẫu thuật rồi, bây giờ bác vẫn đang hôn mê. Em không cần sốt ruột, đây là tình huống bình thường, bác sĩ nói một hai ngày nữa là bác trai sẽ tỉnh lại".

"Ninh Trí..." Mắt Thư Sướng lập tức tràn đầy nước mắt, môi run rẩy, cô không biết nói gì cho phải.

"Lấy hành lí chưa?"

"Diệp Thông đang..." Đúng lúc này, qua ánh mắt đắm lệ cô nhìn thấy một nam giới mặc áo sơ mi màu xám xuất hiện trong tầm mắt, chính là Bùi Địch Văn đã nửa năm không gặp.

Anh cũng nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức sầm xuống, ánh mắt như không thể tin tưởng được. Rõ ràng anh ngạc nhiên hơn cô nhiều.

Thư Sướng vội vàng lau nước mắt, chuyển mắt sang hướng khác.

"Là Tổng biên tập Bùi!" Diệp Thông xách va li hành lí đi tới, vui mừng kêu lên rồi vội vàng chạy tới bắt tay.

"Chào cậu, tiểu Diệp!" Bùi Địch Văn có thể gọi đúng tên tất cả nhân viên trong tòa soạn, chưa bao giờ sai. Anh nhìn Thư Sướng chăm chăm, "Hai người vừa mới..."

"Bọn em mới đi Côn Minh phỏng vấn về. Tổng biên tập Bùi, anh tới đón người à?"

Bùi Địch Văn gật đầu chỉ Trữ Ái Lâm đang đứng cách đó không xa, "Anh tới đón mẹ anh".

Diệp Thông kinh ngạc há hốc miệng. Quý bà đó là mẹ Tổng biên tập Bùi? Không phải chứ!

"Anh đang định về Tân Giang, lát nữa đi cùng xe luôn!" Bùi Địch Văn nhìn Thư Sướng không chớp mắt.

"Không cần, bọn em có xe". Mắt Thư Sướng vẫn đỏ, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn thấy Ninh Trí đang vẫy tay với cô. Cô vội vã đi qua, không nhìn Bùi Địch Văn.

Giọng cô nói rất lễ phép, rất xa cách. Cô âm thầm thở dài. Nhân cách của cô giờ đây đã triệt để phân liệt rồi, thường thường nửa đêm mơ thấy người đó xuất hiện trước mặt mình, cô liền có thể làm như đó là một người hoàn toàn xa lạ.

Ít nhất ở trước mặt anh cô đã có thể tỏ ra hoàn toàn bình tĩnh.

Bên ngoài, mưa phùn mát lạnh khẽ vuốt ve trán cô, cô nói với chính mình không được quay lại.

"Tổng biên tập Bùi, tạm biệt anh!" Diệp Thông lấy lại tinh thần, mỉm cười vẫy tay chào Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn nhã nhặn gật gật đầu, đấng chát đưa mắt nhìn bóng lưng Thư Sương, nhìn cô ngẩng đầu lên vệt vàng nói chuyện với Ninh Trí. Ninh Trí cầm ba lô trên vai cô, tay nhẹ nhàng khoác eo cô, hành động đó rất tự nhiên như đã làm nhiều lần.

Gương mặt đau đớn rúm ró, Bùi Địch Văn bất giác nắm chặt nắm đấm.

Tháng ngày bình lặng đã trôi qua được nửa năm, Thư Sương hết sức thận trọng như bưng một bát nước tràn đầy, chỉ sợ xuất hiện bất ngờ gì đó. Mỗi ngày an bình trôi qua cô lại cảm thấy thảnh thơi vui như ngày đó là mình lấy trộm được. Cô không có tham vọng quá đáng, bố mẹ khỏe mạnh, vui vẻ, công việc của cô thuận lợi, xuôi chèo mát mái, còn tình cảm? Tình cảm không nằm trong kế hoạch của cô.

Ở bên bố mẹ, làm một cô con gái mãi mãi không lớn cũng rất tốt.

Nhưng bất ngờ lại đến trong một lần không hẹn mà gặp.

Thư Sương cảm thấy bát nước trong tay vừa nghiêng, nước tràn ra nhưng cô lại không hề phát hiện.

Từ Thượng Hải đến Tân Giang cô vẫn mím chặt môi nhìn thẳng ra bên ngoài xe. Chiếc Mercedes Benz của Ninh Trí chạy rất nhanh trên đường cao tốc Hồ Ninh, sắc mặt anh ta cũng rất nặng nề. Diệp Thông nhìn hai người, sờ sờ mũi, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Ninh Trí đưa Diệp Thông về nhà trước rồi lập tức lái xe đến bệnh viện.

Xe đã dừng lại nhưng Thu Sương lại ngồi trên ghế không hề nhúc nhích.

"Thu Thu?" Ninh Trí buồn bã nhìn cô.

Thu Sương hít một hơi thật sâu, "Bố em... đã thật sự qua giai đoạn nguy hiểm chưa?" Bác sĩ đều rất biết cách chăm sóc bản thân, ít khi ốm đau, nhưng một khi đã ốm thì thường không phải bệnh nhẹ.

Ninh Trí gật đầu.

Cô bám tay ghế đứng dậy, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, ngã vào trong lòng Ninh Trí.

"Chân em bủn rủn", cô mệt mỏi ngẩng đầu lên.

Ninh Trí thở dài đỡ cô đi đến phòng bệnh.

Lại là phòng bệnh, tất cả chỉ có một màu trắng bệnh tật làm người ta ngạt thở.

Khi Thu Thần bị ốm, Thu Sương đã đi khắp mọi ngõ ngách trong bệnh viện. Cô chưa từng nói với người khác rằng mỗi khi bước qua cổng bệnh viện cả người cô sẽ luôn hoảng sợ bất an. Dường như nơi này là một cái miệng khổng lồ sâu không lường được, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng mất những người quan trọng trong đời cô.

Thu Tổ Khang nằm trong một phòng bệnh đơn ở cuối hành lang. Ninh Trí nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Vu Phân ngồi bên giường bệnh ngược mắt lên, tay bà nắm chặt tay Thu Tổ Khang.

Thư Tổ Khang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vàng như nghệ, đầu cạo trọc, trên đầu quấn băng gạc, ống thở ô xi nhét trong lỗ mũi, cánh tay cắm kim truyền dung dịch thuốc.

Vừa nhìn thấy cảnh này nước mắt Thư Sương đã rơi xuống, mũi cay xè.

"Mẹ..." Cô khẽ gọi một tiếng rồi lao vào ôm chặt Vu Phân.

"Xương Xương, con về rồi!" Trong mắt Vu Phân cũng đầy nước, méo máo nói như một em bé, "Bố con đột nhiên ngã xuống đất, mẹ sợ quá. May mà Ninh Trí đưa đến viện kịp thời, bác sĩ nói nếu muộn hơn một hồi thì sẽ không kịp".

Có thể là vì nhớ lại tình cảnh lúc đó nên khi nói bà không khỏi rùng mình một cái.

Vu Phân có vẻ như là người chỉ huy trong nhà nhưng trụ cột thực sự vẫn là Thư Tổ Khang. Chồng bị ốm, con gái lại không ở nhà, bà sợ đến thất hồn lạc phách, chỉ còn biết nghe người khác sắp xếp.

"Bây giờ bố con thế nào?" Thư Sương cúi xuống nhìn Thư Tổ Khang, cảm thấy bố mẹ thật sự già rồi, da dẻ nhão ra, trên cánh tay toàn là tàn nhang.

"Vừa rồi lúc mẹ cầm tay ông ấy, đột nhiên ngón tay ông ấy cử động, bác sĩ nói đây là hiện tượng tốt".

Thư Sương gật đầu.

Lúc này cửa phòng bệnh lại mở ra, y tá đứng ngoài cửa gọi, "Người nhà giường bệnh số mười tám ra đây kí tên".

"Đây rồi!" Ninh Trí đứng lên đi ra ngoài.

Thư Sướng kinh ngạc nhìn mẹ.

Vu Phân thở dài, "Mẹ đi đứng còn không được, chạy đi chạy lại đều do Ninh Trí làm hết. Mấy đêm nay cũng là nó trông bố con, người ngoài thấy đều khen bố mẹ có một đứa con trai hiếu thảo. Xướng Xướng, con nói xem, người ta và nhà mình không thân không quen, vì sao lại tốt với nhà mình như vậy?"

Thư Sướng cúi đầu không trả lời.

"Thư Thư, em đi ra một lát". Ninh Trí lách người vào nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng đi ra.

"Anh vừa nói chuyện với bác sĩ, cũng xem báo cáo xét nghiệm hôm nay rồi. Tình hình bác trai rất tốt, phỏng chừng không phải tối nay thì sáng mai bác trai sẽ có thể tỉnh lại. Sau này chỉ cần không quá mệt mỏi, tĩnh tâm an dưỡng thì vẫn có thể trường thọ. Anh mang hành lí của em về nhà rồi tới công ty, có một số việc phải giải quyết".

"Anh đi làm đi, ở đây bây giờ đã có em. Mẹ nói mấy đêm anh không ngủ rồi". Lúc này Thư Sướng mới để ý thấy hai mắt Ninh Trí tòà là tơ máu.

"Trước kia khi nhận công trình mấy đêm không ngủ cũng là chuyện thường, không có gì đâu. Hôm nay em đã đi mấy ngàn cây số, em mới nên ngủ cho khỏe. Có đói không? Bên cạnh bệnh viện có một quán cháo, rất sạch sẽ, cháo cũng ngon".

"Ninh Trí, em biết nói 'cảm ơn' thật sự rất cứng nhắc, nhưng lần này thật sự rất cảm ơn anh. Nếu không có anh thì em không dám tưởng tượng sẽ như thế nào". Viên mắt Thư Sướng lại đỏ lên.

"Thư Thư, bây giờ càng ngày em càng giống một thiếu nữ rồi". Ninh Trí vỗ vỗ vai cô, cạo cạo mũi cô, "Thay vì nói cảm ơn anh thì em nói điều gì khác đi. Nhưng anh không muốn để em cảm thấy anh đang lợi dụng em, cho nên em cứ như trước đi!"

Thư Sướng cười mệt mỏi đưa anh ta ra ngoài.

"Công việc ở công ty rất bận à?" Cô thuận miệng hỏi.

Ninh Trí do dự một lát rồi nhìn cô, "Công trình Tự Hiền Uyển giai đoạn ba bây giờ đã tiến vào khâu xanh hoá, việc bán nhà rất thuận lợi. Bây giờ công ty anh đang chuẩn bị đấu thầu một công trình lớn, nếu có thể trúng thầu thì trong vòng sáu năm có thể gởi cao đầu không lo nghĩ. Thư Thư, việc anh phải về giải quyết là chuẩn bị lãng hoa và đích thân đến chúc mừng một công ty bất động sản lớn mở chi nhánh ở Tân Giang".

"Công ty đối tác có quan hệ làm ăn à?"

"Không phải, nên nói là một đối thủ mạnh mẽ mới đúng. Trước kia có thể là công ty anh không thể chống lại được nhưng bây giờ anh đã có nền tảng mấy năm ở Tân Giang, cho nên cũng khó nói ai là người thắng cuối cùng. Thư Thư, công ty đó chính là chi nhánh Tân Giang do Tập đoàn Hằng Vũ thiết lập, Tổng giám đốc là Bùi Địch Văn".

Tim Thư Sướng đột nhiên đập rất mạnh trong lồng ngực.

Cô đã nghe Trữ Ái Lâm nhắc tới việc này, cô tưởng rằng chi nhánh sẽ được đặt tại Thượng Hải.

Vì sao lại đặt tại Tân Giang?

"Trọng điểm của Tập đoàn Hằng Vũ không phải đều ở thành phố lớn sao?"

"Đất đai ở thành phố lớn cũng có hạn, hiện nay rất nhiều công ty bất động sản lớn đều từ từ chuyển trọng tâm đến các thành phố vừa và nhỏ, đặc biệt là các thành phố vừa và nhỏ có kinh tế phát triển".

"À!" Thư Sướng chớp mắt mấy cái, "Vậy là anh phải đến chúc mừng?"

"Thư Thư..." Ninh Trí nhìn cô, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Thư Sướng cười tự giễu, hạ thấp tầm mắt che đậy vẻ chua xót trong mắt, "Em biết anh muốn nói gì. Chuyện ngu ngốc chỉ làm một lần, sao có thể tái phạm lần hai, như vậy sẽ thật sự trở thành một đứa ngu ngốc. Tân Giang không phải của riêng em, ai muốn đến đều đến được".

Ninh Trí vui mừng nắm tay cô. Cô thấy bàn tay anh ta ẩm ướt, phát giác vừa rồi anh ta cực kì căng thẳng.

"Buổi tối cùng đi ăn cơm". Ninh Trí khẽ hôn lên má cô rất nhanh rồi vui vẻ bước đi.

Mặt cô trở nên nóng bỏng, cô che mặt nhẹ nhàng thờ dài.

Buổi tối Thư Tổ Khang tỉnh lại thật, mặc dù thần trí vẫn chưa tỉnh táo hẳn nhưng ông có thể nhận ra Thư Sướng và Vu Phân. Bác sĩ

bảo ông nhắc tay nhắc chân, không phát hiện có hiện tượng bán thân bất toại. Vu Phân bón cho ông ăn một chút nước cơm, ông cầm tay bà, bốn mắt nhìn nhau, nước mắt chảy tràn.

Sáng sớm hôm sau Thư Tố Khang gần như đã tỉnh táo hoàn toàn, đã có thể nói chuyện rõ ràng.

"Xướng Xướng, lúc bố ngã xuống, trong lòng có hai tiếc nuối. Một là sao có thể để lại mẹ con một mình, hai là bố còn chưa nhìn thấy Xướng Xướng của bố trở thành một cô dâu hạnh phúc. Xướng Xướng, lúc hoạn nạn mới thấy chân tình, con còn phải thử thách Ninh Trí bao lâu nữa? Sang năm là nó cũng ba mươi rồi".

Thế chất quá yếu, mới nói mấy câu Thư Tố Khang đã thở hồng hộc.

"Xướng Xướng, con nghe thấy lời bố con nói chưa? Bố mẹ đã sắp bảy mươi rồi, nói không chừng ngày nào đó nói đi là đi, nếu không nhìn thấy con lập gia đình, sinh con đẻ cái thì bố mẹ chết cũng không nhắm mắt". Vu Phân cũng nói theo.

Thư Sướng đổ nước nóng vào chậu, lại pha thêm nước lạnh, nhúng ướt khăn mặt rồi rửa mặt, lau tay cho Thư Tố Khang. Lúc ra ngoài đổ nước, cô nghe thấy tiếng pháo nổ vang, sau đó là pháo hoa rực rỡ ngay giữa ban ngày. Phương hướng đó hình như là khu Thương Hiền thuộc tỉnh lỵ, ở đó có rất nhiều công ty đặt văn phòng.

Cô bám lan can, ngẩn ngơ nhìn.

Lúc này cô đã không thể lùi lại. Thực ra cũng không có ai có thể thật sự ép được cô, nhưng cô lại muốn ép chính mình.

Trong hôn nhân, tình yêu không hề quá quan trọng. Nhìn rõ hiện thực mới có thể đi được xa hơn.

Vết thương lòng đầy rẫy, bây giờ thứ cô muốn không phải cảm xúc nhất thời nửa khắc, cô thật sự muốn một tình cảm trường tồn.

Dương Phàm không cho cô.

Bùi Địch Văn cũng không cho cô.

Ngay từ đầu Ninh Trí đã lấy hôn nhân làm tiền đề. Anh ta cũng cần một gia đình, cần mãi mãi. Vì vậy anh ta quyết đoán cắt đứt quá khứ, anh ta đã dùng đến toan tính, anh ta chưa chính thức trở thành người nhà cô nhưng lại gánh vác trách nhiệm hơn cả một thành viên trong gia đình.

Anh ta còn là người cô thích khi mới biết yêu.

Cô thật sự không biết mình còn do dự cái gì, còn quanh quẩn cái gì, còn mong ngóng cái gì, còn chờ đợi cái gì.

Không có kết cục nào làm mọi người cùng vui vẻ hơn điều này.

Nhưng cô giống như bị hóa đá, không thể đi về phía trước. Có điều sớm muộn cô cũng phải tiến lên.

Buổi tối Ninh Trí đến rất muộn. Trong tiệc mừng khai trương của Hằng Vũ có mặt rất nhiều lãnh đạo chính quyền thành phố Tân Giang. Anh ta hơi chệnh choáng, luôn mồm kêu nóng. Vu Phân để Thư Sướng đi cùng anh ta xuống vườn hoa hóng gió.

Thư Sướng không biết sự buồn rầu trong lòng Ninh Trí.

Trong buổi tiệc, Bùi Địch Văn đi tới mời rượu anh ta, trước khi quay đi đã bỏ lại một câu.

Anh nói: "Tôi yêu cô ấy!"

Không đầu không đuôi, âm thanh cũng không lớn, nhưng lại như một tuyên cáo.

Ninh Trí gật gật đầu rất có phong độ: "Tôi biết, có điều anh không có cơ hội".

Bùi Địch Văn mỉm cười: "Cơ hội là do chúng ta giành được, không phải do người khác cho".

Anh đi thẳng qua bên người Ninh Trí.

Cả buổi tối, trong lòng Ninh Trí như có một ngọn lửa, chỉ mong sao buổi tiệc kết thúc thật nhanh, sau đó vội vã đến bệnh viện để nhìn thấy Thư Sương.

Bây giờ Thư Sương đứng trước mặt anh ta nhưng anh ta lại cảm thấy cô rất xa xôi.

Thật gần, thật xa, anh ta cười chua xót trong lòng, đưa tay vuốt mặt rồi ngồi xuống ghé đá.

Không ai phát hiện ánh mắt anh ta hơi tối.

"Cần uống nước hay không?" Thư Sương ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Anh ta lắc đầu, ngửi mùi thơm của hoa hồng và hoa la đơn trong vườn, chần chừ một lát rồi lấy một chiếc hộp hình vuông bọc gấm trong túi ra. Anh ta kéo tay cô tới, đặt chiếc hộp vào tay cô.

"Đây là cái gì?" Thư Sướng hoảng sợ đẩy ra theo bản năng, đầu óc tạm ngừng hoạt động.

Anh ta giữ cô thật chặt, "Trên đường đến bệnh viện anh nhìn thấy cửa hàng Thiên Niên Thụ Toàn còn sáng đèn, anh đi vào mua rất vội. Kiểu rất đơn giản, cũng không đắt tiền, nhưng anh vừa nhìn thấy đã thích. Thư Thư, lấy anh nhé! Để anh chăm sóc bố mẹ em, để anh yêu em tận tình".

Thư Sướng chớp chớp mắt, yên lặng một hồi lâu, đến lúc cô thấy không thể yên lặng mãi được mới nói ra một chữ: "Em..."

"Không cần trả lời ngay, em cứ nhận lấy cái hộp trước. Thư Thư, anh quá cô đơn trên thế giới này, chỉ có em mới cho anh cảm giác ấm áp. Mười năm, em thay đổi rất nhiều, anh chưa bao giờ khát vọng hiểu một phụ nữ như vậy, hiểu sự kiên cường và yếu ớt của em, hiểu đau buồn và vui vẻ của em, hiểu sự nhẫn nhịn, khát vọng của em. Sau đó anh mới biết đây chính là tình yêu. Anh nói với em về tình yêu này một cách rất trịnh trọng, em cũng suy nghĩ nghiêm túc được không?"

"Được!" Thư Sướng gật đầu.

Chiếc hộp nhỏ trong tay như nặng cả ngàn cân.

Không biết tại sao tin tức Ninh Trí cầu hôn lại lộ ra ngoài, hôm sau Thắng Nam vội vã chạy tới bệnh viện xác nhận.

Thư Sướng xin tòa soạn nghỉ phép mấy ngày chăm sóc Thư Tổ Khang, Thắng Nam đang được nghỉ sau mấy ngày trực. Hôm nay tình hình Thư Tổ Khang lại tốt hơn hôm qua một chút, đã có thể

nâng đầu giường lên cao hơn, nửa nằm nửa ngồi uống một ít nước canh và cháo loãng.

Thắng Nam ngồi bên đầu giường vừa nói chuyện với Vu Phân vừa lộ ra nụ cười kì lạ với Thư Sướng. Thư Sướng liếc Thắng Nam một cái, lôi cô ra khỏi phòng bệnh đi ra ban công yên lặng.

"Thật không? Ninh Trí đã dừng cảm cầu hôn rồi à?" Thắng Nam xúc động hai mắt phát sáng.

Thư Sướng không lên tiếng, cũng không cười, chỉ thở dài như có tâm sự nặng nề.

"Xướng Xướng, không phải là bạn vẫn đang do dự đấy chứ? Nếu như... nếu như Lục Minh không chết, nếu anh ấy nói với tớ rằng anh ấy thích tớ, nếu anh ấy cầu hôn tớ thì cho dù anh ấy yêu cầu tớ để tóc dài và mặc váy thì tớ cũng đồng ý vô điều kiện". Thắng Nam hơi sốt ruột, không tiếc mang mối tình coi như thất bại của mình ra khuyên nhủ Thư Sướng.

"Bạn nói như vậy là không công bằng với An Dương". Thư Sướng lườm Thắng Nam.

"An Dương là chuyện xảy ra sau này. Trước đó tớ gặp Lục Minh và động lòng vì anh ấy là sự thật, chuyện này không có gì để so sánh cả. Tình đầu là tình yêu quý giá nhất, tinh khiết nhất. Xướng Xướng, qua Tết này bạn cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, không còn trẻ nữa, nếu bạn muốn độc thân đến già thì cứ từ chối Ninh Trí thẳng thừng đi. Nhưng mà cuộc đời dài lắm, bạn không được đuổi tất cả đàn ông ra ngoài cửa vì một chuyện đã xảy ra. Trong số đàn ông cũng có khá nhiều người tốt, trong đó Ninh Trí là một, tình hình anh ta bạn cũng đã hiểu rõ vì quen biết nhau từ nhỏ rồi".

"Bạn còn lớn hơn tớ mấy tháng đấy, bạn còn không sót ruột thì tớ có gì phải lo!" Thư Sướng chán nản phản bác.

Thắng Nam nháy mắt, đột nhiên vỗ ngực, cao giọng thề, "Nếu bạn cưới thì tớ sẽ... lập tức đi đăng kí với An Dương".

Thư Sướng cười khở, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời thán chính xanh thẳm.

Thắng Nam vừa đi Tạ Lâm đã xách mấy hộp thuốc bổ đến. Chào hỏi Thư Tố Khang xong, Tạ Lâm được Thư Sướng dẫn ra ngoài.

Chồng Tạ Lâm đã mua cho chị ta một chiếc Passat màu bạc, phản chiếu ánh mặt trời làm mọi người lóa mắt không mở to mắt được.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15

"Tính ra em và Tổng giám đốc Ninh vẫn là do chị mai mối đấy!" Chị ta hưng phấn không thua gì Thắng Nam, "Xướng Xướng, số em thật là may mắn, gặp đúng người vào đúng độ tuổi tốt nhất. Em xem chị này, đã bằng này tuổi, không dám nghĩ đến chuyện gặp đúng người không mà chỉ dám nói có thích hợp hay không mà thôi, không có quyền kén cá chọn canh nữa. Tổng giám đốc Ninh tuổi trẻ tài cao, nhân phẩm tốt, đẹp trai nhiều tiền, nếu bỏ lỡ anh ta thì em có đi cả vòng trái đất cũng chưa chắc đã tìm được một người như vậy nữa. Hơn nữa, Xướng Xướng này, nếu em cưới anh ta thì em sẽ hạnh phúc hơn những người phụ nữ hạnh phúc khác, em không cần bận tâm đến quan hệ mẹ chồng nàng dâu, anh ta sẽ coi bố mẹ em như bố mẹ anh ta, đúng là rất tốt, người khác có nằm mơ cũng không có được".

Thư Sướng dở khóc dở cười nhìn Tạ Lâm, đây cũng coi như là một loại hạnh phúc sao?

Nhưng đích xác Tạ Lâm nói rất có lí. Sau khi nghe thấy tin tức này, Thư Tổ Khang và Vu Phân cực kì vui vẻ. Thư Tổ Khang phần chần hoàn toàn không giống như là một bệnh nhân vừa mới phẫu thuật, Vu Phân mang một quyển lịch hoàng đạo từ nhà tới xem sau tháng mười có những ngày tốt nào, còn luôn miệng bàn bạc với Thư Tổ Khang xem đặt tiệc ở đâu, mời những khách nào.

Hình như tất cả mọi người đều coi như hôn lễ của Thư Sướng và Ninh Trí đã tiến vào giai đoạn đếm ngược.

Nhưng cô thật sự không có cách nào thích nghi được, cả người cô như mất hồn, không tìm được một chỗ dựa nào.

Ngày thứ hai sau khi cầu hôn, Ninh Trí đến nói chuyện với bác sĩ điều trị của Thư Tổ Khang rồi đến Bắc Kinh. Ngày nào anh ta cũng gọi điện thoại cho Thư Sướng, nói về lịch trình làm việc của anh ta ở Bắc Kinh, thời tiết Bắc Kinh như thế nào, đi tiếp khách uống nhiều hay ít. Thời gian nói chuyện lên đến cả tiếng đồng hồ, nhưng anh ta không hề nhắc tới chuyện cầu hôn.

Quả thật anh ta đã cho cô thời gian và không gian suy nghĩ, không hề thúc giục cô một lời. Nhưng chính vì vậy nên Thư Sướng càng cảm thấy mình nên đưa ra câu trả lời sớm một chút.

Yes or no?

Em đồng ý? Em không đồng ý?

Thư Sướng nhắm mắt lại, một mình đứng trên ban công thì thào.

"Xướng Xướng, đó không phải Tổng biên tập tòa soạn nơi con làm sao?" Phòng bệnh đơn có đầy đủ các thiết bị, có TV, có điều hòa, còn có cả nhà vệ sinh riêng. Sau khi ăn tối Vu Phân sẽ ngồi xem TV, Thư Tổ Khang thì nằm nghe TV.

Thư Sướng quay mặt lại, đây là chương trình "Phỏng vấn doanh nhân" trên đài truyền hình Tân Giang do Kiều Kiều dẫn chương trình, khách quý kì này là Bùi Địch Văn, Tổng giám đốc Tập đoàn Hằng Vũ.

Rốt cục Bùi Địch Văn đã có đủ can đảm, Kiều Kiều cũng được toại nguyện. Nhớ lại lúc Kiều Kiều đích thân đến tòa soạn báo Hoa Đông mời Bùi Địch Văn, Thư Sướng khẽ mỉm cười.

Kiều Kiều mặc một bộ đồ màu tím, không biết đã xịt bao nhiêu keo mà mái tóc vào nếp hơi khô khan. Bùi Địch Văn thì vẻ mặt nhàn nhã như ngồi trong quán cà phê, giơ tay nhắc chân đều toát ra khí chất của quý tộc.

Chương trình bắt đầu, trước hết là một đoạn băng thu hình lễ cắt băng khai trương chi nhánh công ty tại Tân Giang của Tập đoàn Hằng Vũ, thỉnh thoảng ống kính lại quay đến những khuôn mặt thường xuất hiện trên TV, cuối cùng quay tới Bùi Địch Văn. Anh mặc âu phục màu đen, trước ngực cài hoa, tóc chải ngược về sau lộ ra vàng trán cao trơn bóng. Anh ngẩng cao đầu, các hãng truyền thông có mặt đều phát điên, đèn flash lóe lên không ngừng. Phía sau anh, Trữ Ái Lâm ung dung quý phái đang nhìn con trai với vẻ kiêu ngạo.

"Ồ, tại sao cậu ta bây giờ lại thành Tổng giám đốc công ty bất động sản rồi?" Đoạn phim kết thúc, Kiều Kiều giới thiệu Bùi Địch Văn với khán giả, Vu Phân không hiểu hỏi Thư Sướng.

"À, anh ấy chuyển công tác rồi". Thư Sướng trả lời hời hợt.

"Đúng là người sinh ra để làm cán bộ, Tổng biên tập rồi Tổng giám đốc, đến chỗ nào đều có một chữ tổng".

Thư Sướng cười cười không nói tiếp.

"Kia là?" Kiều Kiều chỉ Trữ Ái Lâm hỏi Bùi Địch Văn. Trữ Ái Lâm là người phụ nữ duy nhất có mặt trong lễ khai trương.

"Mẹ tôi, từ Hồng Kông đến đây chúc mừng khai trương".

"Bố anh không đến à?"

"Sức khỏe bố tôi không tốt lắm".

Kiều Kiều gật đầu, "Tình cảm của anh và mẹ anh rất tốt".

"Bà ấy là một trong những người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời tôi".

Kiều Kiều nhướn mày, "Nghe Tổng giám đốc Bùi nói thì có lẽ còn có người thứ hai, thứ ba?"

Khóe miệng Bùi Địch Văn lộ ra nụ cười, "Rất nhanh thôi!"

Anh không trả lời cụ thể, Kiều Kiều biết điều cũng không vặn hỏi, dù sao chương trình này cũng không phải chương trình giải trí, "Tổng giám đốc Bùi, từ khi mở rộng hoạt động kinh doanh sang thị trường đại lục, Tập đoàn Hằng Vũ đã thành lập các chi nhánh tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thanh Đảo, kết quả kinh doanh vẫn luôn giữ vững vị trí đứng đầu Trung Quốc. Tân Giang chỉ có thể coi như một thành phố nhỏ, việc Hằng Vũ thành lập chi nhánh ở Tân Giang có phải là sự báo đáp sau ba năm anh sống ở thành phố này không?"

"Báo đáp chỉ là một bộ phận. Chủ yếu là vì tôi có một giấc mộng ở Tân Giang, tôi muốn thực hiện giấc mộng đó".

"Giấc mộng như thế nào?" Kiều Kiều trợn mắt ngạc nhiên.

"Nói trước sợ bước không qua". Bùi Địch Văn cười thần bí.

Kiều Kiều nhún vai hơn dỗi, "Tổng giám đốc Bùi lại úp mở rồi, có điều tôi nghĩ bốn triệu người dân Tân Giang chúng tôi sẽ được may

mắn nhìn thấy giấc mộng này của anh trở thành hiện thực. Tổng giám đốc Bùi, lần này chính quyền thành phố Tân Giang mở rộng khu vực phía bắc thành phố, Hằng Vũ cũng là một trong những công ty dự thầu, anh nắm chắc bao nhiêu phần trăm sẽ trúng thầu?"

"Tôi không muốn lộ chủ bài trong tay quá sớm", Bùi Địch Văn không trả lời thẳng vào câu hỏi.

Thư Sướng kinh ngạc nhìn Vu Phân, Vu Phân vẫn đang hứng thú nhìn TV, "Mẹ, phía bắc thành phố sắp mở rộng à?"

"Không biết à? Mấy ngày hôm trước tờ báo của con đã đăng thông báo rồi mà".

"Vậy nhà mình có phải di dời không?"

Vu Phân gật đầu, "Có chứ! Ninh Trí đang giúp chúng ta tìm nhà mới. Nó nói bên khu Giang Tâm Các có mấy khu nhà có căn hộ kép tầng một tầng hai liền nhau, phía trước cũng có sân vườn, cũng gần giống như nhà mình bây giờ. Khu đó cách nhà nó và phòng khám cũng gần, đi hai trạm xe buýt là đến siêu thị lớn, điều kiện sinh hoạt rất thuận tiện".

"Nhưng... nhưng nhà mình là ông nội để lại, sân vườn đều rộng..." Thư Sướng cũng không biết mình muốn nói gì, chỉ biết trong lòng đang rất khó chịu.

Thư Tổ Khang nằm trên giường nói, "Chính quyền đã đưa ra thông báo rồi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể chống lại? Đảng nào cũng bị giải phóng mặt bằng, thôi thì để công ty của Ninh Trí dỡ đi, cũng xem như ủng hộ công việc của nó".

"Công ty Trí Viễn chịu trách nhiệm giải phóng mặt bằng?" Thư Sướng kinh ngạc hít sâu.

"Giải phóng mặt bằng là một vấn đề lớn trong mở rộng khu vực phía bắc thành phố. Trước đây khi chính quyền giải phóng mặt bằng khu vực phía đông đã có trường hợp người dân treo cổ trên cây, việc này đã kinh động đến tận trung ương. Lần này chính quyền khôn hơn, công ty nào trúng thầu xây dựng thì công ty đó sẽ phải chịu trách nhiệm giải phóng".

Thư Sướng đột nhiên đứng dậy.

"Con đi đâu?" Vu Phân hỏi.

"Con đi mua tờ báo". Thư Sướng vội vã ra cửa.

Bên cạnh bệnh viện có một con phố nhỏ, có rất nhiều quán cơm, cũng có các loại hàng quán bao gồm cả nhà sách và sạp báo. Nhà sách đã đóng cửa, sạp báo vẫn sáng đèn.

Thư Sướng hỏi ông chủ có báo Hoa Đông buổi chiều mấy ngày hôm trước hay không.

Ông chủ chậm chạp ngẩng đầu lên, "Báo hôm nay cũng bán hết rồi chứ nói gì đến mấy ngày hôm trước. Ngày nào mọi người cũng đón đọc loạt bài về vụ trốn tìm của phóng viên Thư. Cô muốn đọc Hoa Đông buổi chiều thì chiều mai đến sớm một chút".

Thư Sướng thở dài cất bước lặng lẽ quay về.

Cô cũng không biết tại sao mình xúc động, tại sao lại khó chịu. Khu phía bắc là khu phố lâu năm, một loạt nhà một hai tầng thấp bé nằm chen ở phía bắc Tân Giang quả thật đã ảnh hưởng đến sự hài

hoà của cả thành phố, di dời là chuyện sớm hay muộn. Cô cũng mới sống trong ngôi nhà hiện nay được hơn hai mươi năm, bố cô đã sống ở đó bảy mươi năm mà ông còn không đau lòng, vậy thì cô có gì phải khó chịu?

Bố nói rất đúng, đằng nào cũng bị di dời, không bằng ủng hộ công ty Trí Viễn.

Vì sao Ninh Trí không nhắc câu nào với cô về việc này? Bạn quá nên quên mất?

Có lẽ là anh ta không muốn để cô phải lo nghĩ.

Không đúng, anh ta đã nhắc tới, anh ta nói có một công trình lớn, chỉ cần trúng thầu thì công ty Trí Viễn có thể kê cao gối ngủ năm sáu năm không cần lo nghĩ.

Thì ra chính là mở rộng khu thành bắc!

Có lúc Ninh Trí còn giống con của bố mẹ cô hơn cả cô. Rõ ràng anh ta cũng rất bận rộn mà vẫn có thời gian quan tâm đến bố mẹ. Suy nghĩ lại thì những việc nên do cô làm anh ta đều làm tranh hết. Lần này nếu không có anh ta thì sợ rằng khi cô từ Côn Minh về đã chỉ có thể cùng Vu Phân ôm đầu khóc rống.

Thiện cảm mười năm trước đến bây giờ đã biến mất sạch sẽ.

Bố mẹ là người quan trọng nhất trong lòng cô, coi bố mẹ cô là thân nhân, làm cho họ vui vẻ, chỉ riêng điều này đã đủ để khiến cô rất cảm động.

Thư Sướng cúi đầu đi tới, nhìn bóng mình bị đèn đường kéo thật dài. Vai rất hẹp, eo thon gọn, tóc hơi rối, lưng hơi cúi.

Cô nhớ tới lúc Thần Thần bị bệnh, vừa phải chờ nguồn thận vừa phải vay mượn tiền. Đúng lúc đó Dương Phàm yêu cầu chia tay, cô ôm Thần Thần rơi lệ, Thần Thần vỗ lưng cô, nhẹ nhàng dỗ dành, "Xương Xương đừng sợ, Thần Thần sẽ bảo vệ em".

Lúc đó cô thật sự cần một bờ vai rộng rãi như vậy để dựa vào.

Bây giờ bờ vai rộng rãi này đã ở bên cạnh cô, cô thật sự có thể cho phép mình không cần đóng giả một cô bé kiên cường nữa.

Cảm giác có người để dựa dẫm thật sự rất tốt.

Một cơn gió đêm thổi tới mang theo hơi lạnh đầu thu, Thư Sương ôm hai vai, hít thở sâu.

Đừng nghĩ nhiều như vậy, không được quá khôn ngoan. Cứ ngốc một chút, đơn thuần một chút, cứ như vậy, hãy làm bảo bối để người khác nâng niu, không được một mình đỡ cả bầu trời.

Cô lấy điện thoại trong túi ra.

"Thư Thư?" Chỉ cần nhận được điện thoại cô chủ động gọi tới là Ninh Trí lại cực kì vui mừng, "Em đang ở nhà hay ở bệnh viện? Bác trai hôm nay thế nào? Anh và Tư Viễn còn đang tiếp khách bên ngoài!"

Cô cười nhẹ, không trả lời câu hỏi của anh ta mà hỏi lại, "Bao giờ anh về Tân Giang?"

Anh ta sửng sốt, "Ngày kia".

"Bác Kinh lạnh rồi chứ?"

"Ờ".

"Trước khi lên máy bay thì gửi tin nhắn cho em, em đến sân bay đón anh". Cô nói.

"Thư Thư..." Giọng Ninh Trí tỏ ra nghi ngờ, anh ta cho rằng mình nghe lầm.

"Em hơi... nhớ anh". Cô mỉm cười dừng cuộc gọi.

Chỉ chốc lát điện thoại đã đổ chuông.

Sau khi tỉnh táo lại, giọng Ninh Trí trở nên run run, "Thư Thư, không phải em đang nói đùa với anh đấy chứ?"

"Nếu như là nói đùa thì sao?" Cô hỏi ngược lại.

"Anh sẽ coi là thật sự".

"Mau vào đi thôi, đừng để khách phải đợi lâu. Hẹn gặp anh ngày kia!"

"Thư Thư, hẹn gặp em ngày kia!" Ninh Trí vui vẻ cực kì.

Hôm sau, Thư Tố Khang nói mình rất khỏe, có Vu Phân chăm sóc là đủ rồi. Ông giục cô đi làm, không cho cô ở bệnh viện cả ngày. Thư Sương đi hỏi bác sĩ, thấy quả thật mình không cần ở đây nên ngoan ngoãn về tòa soạn trả phép.

Đến phòng làm việc, cô chuẩn bị chủ đề cho hội nghị phóng viên thường lệ. Đang xem tư liệu thì Diệp Thông tươi cười mang mấy bản thảo đã viết xong đến đặt trước mặt cô nhờ cô chỉ bảo. Sau đó cô lại tiếp tục chuẩn bị chủ đề, đến lúc làm xong thì đã hết giờ làm được một thời gian.

Cô vừa gọi điện thoại cho Vu Phân hỏi tình hình bố vừa đợi thang máy. Thang máy đi xuống, cửa mở ra, cô vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy chiếc Continental Flying Spur đang đỗ bên kia đường.

Cô cần môi cát điện thoại vào trong túi, lấy chiếc hộp gấm đỏ ra, mở hộp, lấy chiếc nhẫn kim cương màu phấn hồng ra, chạm rãnh đeo lên ngón áp út bàn tay phải.

Cô có thể làm như không nhìn thấy anh, đi thẳng đến bãi đỗ xe, sau đó ngênh ngang lái xe lướt qua bên cạnh chiếc Continental Flying Spur hào nhoáng kia.

Cô cũng có thể quay lại phòng làm việc ngồi thêm vài tiếng, chờ đến khi anh đi rồi mới ra về.

Cả hai cách này đều có thể tránh được sự khó xử khi gặp mặt anh.

Nhưng Thư Sướng cảm thấy như vậy sẽ khiến anh cảm thấy cô còn chưa dứt bỏ được hết thảy trong quá khứ. Thực ra sau khi không hẹn mà gặp tại sân bay Phố Đông, cô đã có một dự cảm rằng cô và anh sẽ gặp lại rất nhanh, trong lòng cô đã lặng lẽ tưởng tượng cảnh hai người gặp lại.

Anh xuất hiện hơi muộn.

Chiếc Continental Flying Spur hạ cửa kính, cách một con đường, hoàng hôn đang buông xuống nhưng cô lại có thể nhìn rõ mọi thứ trong xe. Trái tim tự nhiên thất lại, kí ức hiện lên trong đầu không chịu khống chế, lần lượt hiện lên như kính vạn hoa. Chỉ có điều cô không còn cảm thấy quá xúc động.

Thư Sướng vén tóc, bình tĩnh nhìn dòng xe cộ từ hai phía rồi đi đến gần chiếc Continental Flying Spur.

Không có yêu, cũng không có hận. Lãnh đạo cũ, giáo viên cũ, cứ đến chào hỏi tự nhiên!

Cô mới vừa đi đến giữa đường thì cửa xe đã mở ra, Bùi Địch Văn bước xuống, mỉm cười vẫy cô. Sau nửa năm, mái tóc ngắn mượt mà của cô đã biến thành mái tóc hơi xoăn dài ngang vai, khiến gương mặt trang điểm nhẹ nhàng trở nên càng xinh xắn.

"Nếu em còn gọi anh là Tổng giám đốc Bùi thì anh sẽ bóp chết em để khỏi bị em làm tức chết". Anh tuyên bố trước khi cô kịp mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại không thể từ chối.

Cô đứng sững, miệng mở ra rồi lại khép lại.

"Hôm nay em về hơi muộn, đói rồi đúng không?" Anh đỡ lấy chiếc túi đựng máy tính trên vai cô, ngón tay vô ý khẽ chạm vào gáy cô. Giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc, hình như hai người chưa hề xa nhau nửa năm.

Cô hơi tránh sang bên cạnh, "Không cần, lát nữa em còn phải về lấy xe".

"Ăn tối xong anh đưa em đến đây lấy xe. Cái này để em lót dạ trước". Anh mở cửa xe bên kia, lấy ra một cái túi giấy, bên trong có một cốc trà sữa và một chiếc bánh mì đậu đỏ vẫn còn ấm.

Cô không nhận lấy, cố chấp đứng ở chỗ cũ, tay phải hơi nhấc lên. Chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út lóe sáng dưới ánh đèn đường làm Bùi Địch Văn hơi lóa mắt.

Mặt Bùi Địch Văn cau lại, một lát sau anh lại nở nụ cười, chính là dáng vẻ Thư Sướng vẫn quen thuộc. Nụ cười trên khóe môi nhưng ánh mắt lại rất nghiêm khắc, anh nắm chặt cổ tay cô, không biết tại sao lại siết rất chặt khiến cô đau đớn, "Chẳng qua là cùng đi ăn tối, anh có thể làm gì em chứ?"

Thư Sướng cau mày không biết làm thế nào, "Bùi Địch Văn, anh ngồi với em thì ăn còn thấy ngon được sao?"

"Vì sao lại không?" Anh cười, cười rất đấng chất, "Anh vẫn chờ mong buổi tối hôm nay, khó khăn lắm mới có thể sắp xếp thỏa đáng mọi việc, cuối cùng anh mới tranh thủ được thời gian. Anh có vinh hạnh được mời em cùng ăn tối không?"

Thư Sướng thoáng giật mình, cô quay đầu nhìn thấy bảo vệ tòa soạn đang nhìn về phía này với vẻ mặt kinh ngạc.

Cô hiểu tính tình Bùi Địch Văn, một khi đã quyết tâm làm gì thì người khác sẽ không thể thay đổi được.

Chẳng qua chỉ là cùng đi ăn tối!

Cô ngồi vào xe.

Bùi Địch Văn lên xe, cắm chìa khóa khởi động xe, thắt dây an toàn, tiện tay kéo cửa kính lên. Anh không nói nữa, chỉ chăm chú lái xe. Ánh đèn đường ngoài cửa sổ xe lần lượt chiếu lên mặt anh, cô không nhận ra sự vui vẻ hay tức giận trên gương mặt lúc sáng lúc tối đó. Thư Sướng cũng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bây giờ là gần bảy giờ, đang là giờ tan tầm cao điểm, xe chạy một hồi lại phải dừng vài phút.

Trung tâm thành phố, sắp đến đèn đỏ, hàng xe xếp dài như một con rồng.

Thư Sướng nhíu mày hơi sốt ruột, "Chúng ta phải đến quán ăn nào?"

Bùi Địch Văn quay mặt sang bên cạnh, đèn đường âm ảm chiếu sáng nửa dưới khuôn mặt. Anh cười, hàm răng trắng tinh hơi lóe sáng, "Có vẻ như em đang đề phòng anh?"

Thư Sướng thở dài, nhỏ giọng nói, "Bùi Địch Văn, em sắp kết hôn rồi".

"A, thật không? Đã chọn được ngày chưa? In thiệp mời rồi chứ?" Anh nhướn mày, bàn tay đang nắm vô lăng run rẩy.

Thư Sướng hạ thấp tầm mắt, đột nhiên không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hùng hổ dọa người của anh, trong đó có một ngọn lửa đang bùng cháy. "Em không mong nhận được lời chúc phúc của anh, nhưng mong anh hãy để em được bình tĩnh!"

"Thế em đang xúc động à? Em đang bối rối à?" Bùi Địch Văn sầm mặt, "Em bình tĩnh như một đầm nước, ung dung thể hiện hạnh phúc của mình cho anh xem, anh có nói gì em không? Đừng mãi cảm như vậy, trên con đường hạnh phúc của em sẽ không có chướng ngại vật gì".

Thư Sướng ngậm miệng không nói nữa.

Bùi Địch Văn lái xe rẽ vào một con hẻm nhỏ yên tĩnh, đến một quán ăn có mặt tiền khiêm tốn nhưng không gian lại khá rộng rãi, không những có một cái sân nho nhỏ mà còn có cả một gian nhà kính trồng hoa cũng nho nhỏ nốt. Không gian trong quán được bố trí

khéo léo, chỉ có mười mấy cái bàn. Sàn nhà sẫm màu được cố ý làm cũ, bốn vách tường có treo các bức tranh cung nữ mặc áo dài, ghé bàn kiểu cổ có đệm dựa thêu hoa, rất có phong cách của Thượng Hải nhiều năm trước.

Thư Sướng và Tạ Lâm đã tới đây. Tạ Lâm thích phong cách nơi này, châm một điếu thuốc, gọi mấy món ăn phổ thông, thêm một chai rượu hoa điều. Sau đó Thư Sướng cũng tới đây cùng Thắng Nam, có điều cả cô và Thắng Nam đều cảm thấy nơi này rất bí bức, bí bức làm người ta ngạt thở, hai người thích ngồi ở quán vỉa hè ăn mì nguội uống bia hơn.

Thực đơn được đưa lên, cô gọi một nồi lẩu cá pecca dưa chua, một đĩa rau, một suất cơm nấu cách thủy. Bùi Địch Văn cầm thực đơn lật một chút, gọi thêm một đĩa tôm và một đĩa đậu phụ.

Trong quán không có nhiều khách, bài hát "Đêm Thượng Hải" của Chu Toàn lười nhác cất lên trong quán, thức ăn nhanh chóng được đưa lên.

Thư Sướng bưng bát cơm, chỉ nồi lẩu cá pecca nói, "Món này rất khá, vừa chua vừa tươi ngon, anh nếm thử xem".

"Ý em muốn nói là ăn mau lên rồi còn đi về đúng không?"

Thư Sướng cắn đũa, "Được rồi, em không nói gì nữa. Ăn cơm đi".

"Thư Sướng", Bùi Địch Văn gấp cho cô một con tôm, "Sao không hỏi anh vì sao lại thành lập chi nhánh ở Tân Giang?"

"Ở đây có cơ hội kinh doanh rất lớn, có lợi ích để mưu cầu".

Nét mặt thả lỏng, Bùi Địch Văn cười, "Bây giờ là đầu thu rồi đúng không?"

"Ờ", cô nhìn anh ta với vẻ khó hiểu.

"Thư Sướng, có nhớ chúng ta có hẹn ước gì vào mùa thu không? Em không cần trả lời vội", anh xua tay, "Đầu năm nay, bất kể anh nói gì em đều không tin tưởng. Anh đồng ý rời đi chính là để hôm nay trở về. Thư Sướng, anh đã làm được rồi".

Làm được thì sao? Tất cả đều đã khác rồi.

"VẬY À?" Cô lạnh lùng lên tiếng, cảm thấy hình như hôm nay đầu bếp làm nồi lẩu này không được chuẩn, cô uống mấy ngụm nước lẩu rồi không ăn được gì nữa.

"Thư Sướng, anh không làm dơ bản tình cảm giữa chúng ta, lúc yêu em anh đã là người tự do rồi..."

"Không cần nói nữa". Thư Sướng ngắt lời anh, "Những chuyện đó đã không còn quan hệ gì với em nữa".

Trả lời phỏng vấn của Kiều Kiều, khi nói đến những người phụ nữ quan trọng trong đời, anh không nhắc tới Tống Dĩnh. Trong lễ khai trương của chi nhánh Hằng Vũ tại Tân Giang, Tống Dĩnh không xuất hiện. Lúc đó cô đã biết có thể anh đã được tự do rồi.

Nửa năm qua nhà họ Bùi đã xảy ra chuyện gì, cô không muốn biết cho lắm.

Hồng Kông và Tân Giang cách xa nhau hàng ngàn cây số.

Khu biệt thự nhà họ Bùi và ngôi nhà nhỏ của gia đình cô là hai thế giới hoàn toàn bất đồng.

Làm người không cần phải tự ti, nhưng cũng không thể không biết mình là ai.

Cô nhìn anh, cố hết sức giữ cho giọng nói bình thản, "Có thể anh muốn nói với em rằng anh vẫn còn thiện cảm gì đó với em, bây giờ anh đã có thể cho em danh phận. Nhưng, Bùi Địch Văn, lúc đầu em chia tay anh không phải chỉ vì anh có vợ có con, còn vì cả địa vị người thừa kế Hằng Vũ trị giá hàng trăm triệu nữa. Em không phải tiểu nữ sinh mười bảy mười tám tuổi, đã rất nhiều năm không đọc truyện cổ tích Grim nữa rồi. Không phải em nói em không xứng với anh, mà là em không hợp với anh. Ở Lệ Giang em gặp mẹ và dì anh, em không cách nào hình dung được kiểu chung sống dị dạng đó, cũng không biết họ tìm được sự thăng bằng giữa hai bên bằng cách nào. Em nghĩ em không có tâm tính tốt như vậy, càng không có một trái tim bao dung độ lượng để có thể thờ chung một chồng với người phụ nữ khác. Cuộc đời dài lắm, chỉ có tình yêu là không đủ, con người còn phải có cái tôi nữa. Em lớn lên ở đại lục, hơn nữa vì Thần Thần nên bố mẹ vẫn nuôi dạy em như một đứa con trai. Nếu để em ăn không ngồi rồi, suốt ngày chỉ biết mua sắm và tham dự các buổi tiệc đủ kiểu thì em sẽ điên mất. Phóng viên là một công việc vất vả nhưng có thể làm cho em cảm thấy mình sống có giá trị, nhận được sự tôn trọng của người khác, có vất vả em cũng vui vẻ. Còn nữa, bố mẹ em đều là người bình thường, họ đã sống gần bảy mươi năm rất vui vẻ, họ cũng cảm thấy thỏa mãn. Em không muốn có một ngày vì em mà đột nhiên họ cảm thấy mình thấp hèn, cảm thấy mình thấp kém không ngẩng được đầu trước mặt người khác, dù em có hạnh phúc thì loại hạnh phúc đó cũng rất đáng ghét. Cho nên anh không cần nói gì nữa, ăn cơm xong chúng ta sẽ tạm biệt".

Trong lúc cô nói tràn giang đại hải thì Bùi Địch Văn chỉ nhìn cô không chớp mắt. Sau khi nghe cô nói xong, đột nhiên anh bật cười, "Đây chính là lí do em xa lánh anh sao?"

Thư Sướng lặng lẽ gật đầu.

"Thư Sướng, em vẫn yêu anh đúng không?" Giọng anh khàn khàn, sâu lắng và chân thành, "Kể cả khi em cho rằng anh có vợ có con thì em vẫn yêu anh!"

Thư Sướng nhìn trần trời, không biết nói gì.

"Có một người ông trong mắt chỉ có lợi ích, không để ý đến tình thân, có một người bố cả ngày chỉ nghĩ cách ăn chơi trác táng, có một người mẹ chỉ biết theo đuổi các loại quần áo hàng hiệu và trang sức đắt tiền, còn có một mẹ kế bề ngoài hiền hậu nhưng trong lòng lại hận mình thấu xương. Em cho rằng cuộc sống của một phú hào như vậy có vui vẻ không? Thư Sướng, phú quý như mây khói, đó không phải vốn liếng để khoe khoang. Thực ra so với em, anh mới là một người nghèo".

"Bùi Địch Văn, chúng ta không thể lựa chọn bố mẹ, nhưng hôn nhân lại phải hết sức thận trọng. Em có quyền sống cuộc sống mình muốn, không muốn tự làm khổ mình. Em thật sự chuẩn bị kết hôn. Em không muốn nhắc lại lần nữa".

"Thư Sướng, nói với anh, em yêu anh ta hơn yêu anh không?" Anh ta nhìn cô, trong ánh mắt có đau đớn, có chua xót, có căng thẳng, có bất đắc dĩ.

Cô cười, "Có chứ!"

Môi anh mím rất chặt, trên mặt không có tình cảm gì.

"Em đang nói dối. Mới có nửa năm, làm sao em có thể dễ dàng thay đổi như vậy?"

"Đó là bởi vì em gặp được đúng người. Không chỉ là em mà cả người nhà, bạn và đồng nghiệp của em đều nhất trí tán thành anh ấy. Ở bên anh ấy, trái tim em không cảm thấy mệt mỏi. Được rồi, ngòi đã đủ lâu rồi, em phải về đây. Em còn phải đến bệnh viện thăm bố em nữa". Thư Sướng nói rất nhanh.

Bùi Địch Văn gọi người phục vụ đến tính tiền, hai người đi ra khỏi quán, bên ngoài đêm đã rất sâu. Lúc Bùi Địch Văn mở cửa xe, một tiếng gọi khẽ chọt vang lên trong bóng tối, "Anh cả?"

Bùi Địch Văn quay đầu lại, một phụ nữ tóc dài xinh đẹp bước đến gần, "Em còn tưởng mình nhìn lầm, đúng là anh cả thật!"

"Lạc Lạc, tại sao em lại ở đây?" Bùi Địch Văn kinh ngạc hỏi.

"Vì mẹ em chứ ai. Ôi, em vừa về Hồng Kông đã nhận được điện thoại của mẹ em, bà ấy vừa gào vừa khóc giục em đến đây đón bà ấy về Hồng Kông, cứ như là xảy ra án mạng ấy. Nhân tiện cũng có một người bạn cần đến Tân Giang nên em đã tới đây. Em vừa xuống máy bay, cơm nước xong em sẽ đến khách sạn gặp mẹ em".

"A, hôm nay mẹ em đi tham quan mấy nơi gần đây, chắc giờ này đã về rồi".

"Mẹ em suốt ngày chỉ sợ thiên hạ thái bình quá mức thôi. Đây là?" Phát hiện Thư Sướng đứng phía sau Bùi Địch Văn, Bùi Lạc Lạc sáng mắt lên.

"Đây là em gái anh, Bùi Lạc Lạc, đây là Thư Sướng".

"Thư Sướng?" Bùi Lạc Lạc đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, "Cô Thư Sướng với uy lực có thể so với đạn hạt nhân đó à?"

"Lạc Lạc, không được vô lễ".

Bùi Lạc Lạc vội che miệng lại, mỉm cười đánh giá Thư Sướng rồi gật gật đầu hữu hảo, "Chào chị!"

Thư Sướng gượng cười, "Chào cô!" Không biết tại sao tự nhiên cô thấy đau đầu.

"Em vào ăn cơm đi, anh đưa Thư Sướng về".

"Thư Sướng, đây là danh thiếp của em, nhớ gọi điện thoại cho em để mời em đi ăn cơm nhé. Chị là người địa phương, không được quá hẹp hòi, chủ nhà thì phải hào phóng". Bùi Lạc Lạc bắt tay Thư Sướng như thân quen đã lâu, trong lòng bàn tay có một tấm danh thiếp tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Thư Sướng chỉ có thể khẽ động môi, không biết nên trả lời thế nào. Có điều cô có thể thấy hai tình cảm giữa anh em cùng cha khác mẹ là Bùi Địch Văn và Bùi Lạc Lạc này rất tốt.

Bùi Địch Văn không nuốt lời, anh đưa Thư Sướng về tòa soạn thật. Xe dừng lại, anh lại tắt máy, cửa xe đóng chặt không hề nhúc nhích.

"Thư Sướng, tháo cái nhẫn trên tay đó xuống". Anh nói lạnh lùng.

"Bùi Địch Văn, anh muốn làm gì?"

"Nếu em muốn làm cho anh ghen tuông thì em đã thành công rồi. Anh đến Tân Giang không phải vì cơ hội kinh doanh, anh đến đây

để được gần em, để cứu vãn hết thảy giữa chúng ta, em không thể đuổi anh đi như vậy. Em cần tình yêu, em cần tôn trọng? Anh cho em, chỉ cho em. Em muốn làm việc? Anh đồng ý. Người nhà của em? Anh chăm sóc!"

"Anh không cần phải tưởng bở như vậy đâu, chúng ta đã kết thúc rồi, đã kết thúc từ lâu rồi, chia tay rất chính thức rồi". Thư Sướng nói vô lực, "Em đã yêu người khác, anh nhìn đi, em và anh ấy đã hứa hẹn, có trách nhiệm. Bất kể thế nào em cũng sẽ không rời khỏi anh ấy. Anh ấy cho em thứ anh vĩnh viễn không thể cho em được".

Cô giờ bản tay lên, đưa chiếc nhẫn đến trước mặt anh.

"Bùi Địch Văn... ơ..."

Đột nhiên anh nắm chặt tay cô, thờ dòn, kéo cô vào lòng hung ác hôn lên môi cô.

Môi anh nóng bỏng như một ngọn lửa, trong đồng tử đen sẫm cũng lấp lánh tia lửa, cảm giác cô quen thuộc, cũng là cảm giác làm cô mê say.

Thư Sướng phản ứng lại, cô luống cuống vùng vẫy nhưng sao có thể thoát khỏi vòng tay anh. Cô ra sức quay mặt đi, né tránh nụ hôn của anh, kêu lên, "Bùi Địch Văn... không được như vậy... anh không thể như vậy..."

"Thư Sướng! Thư Sướng! Thư Sướng!" Anh dồn dập gọi tên cô, tay giữ chặt gáy cô khiến cô không thể cử động được.

Không biết làm thế nào, Thư Sướng há miệng cắn mạnh.

Cảm giác đau nhói.

Cô cố gắng kiềm giữ cảm giác chua xót trong mũi, cố gắng ngửa đầu về phía sau tránh khỏi môi anh, mệt mỏi nói, "Bùi Địch Văn, anh hãy tôn trọng em, em là vợ chưa cưới của người khác".

Cuối cùng Bùi Địch Văn cũng ngẩng đầu lên, máu trên môi đã ngừng chảy, chỗ bị cắn trở thành màu đỏ tươi. Cô chỉ thấy những đường nét trên mặt anh lập tức căng cứng, ánh mắt nhìn cô sắc bén như có thể đâm thủng cô. Cô sợ hãi trợn mắt, sau một lát im lặng, anh từ từ buông cô ra, hạ thấp ánh mắt, hít thở bình thường, một hồi lâu mới nói với giọng đấng chất, "Thư Sướng, xin lỗi..."

Thư Sướng vẫn chưa hết sợ, nhưng thấy anh bị cắn không nhẹ, cô lại cảm thấy không đành lòng.

"Em nói rất đúng, anh không thể lựa chọn xuất thân, em không có nghĩa vụ cùng anh chịu đựng áp lực. Nếu em thật sự cảm thấy, ở bên anh ta em sẽ có cuộc sống an bình và hạnh phúc như em mong muốn, thì anh..."

Anh không nói tiếp, để mặc cho máu trên môi rỏ xuống đầu gối. Anh mở khóa xe, bước xuống xe, đi vòng sang bên này mở cửa xe cho cô, "Lái xe cẩn thận!"

Cô đứng lặng bên đường một hồi, nhìn anh khởi động xe, lái xe đến chỗ quay đầu rồi lại lướt qua bên cạnh cô.

"Em đi về đi!" Anh cười gian nan vẫy tay với cô.

Anh cho rằng nửa năm không dài, tình cảm nóng bỏng sẽ không nguội nhanh như vậy. Anh đã giải quyết xong tất cả, mang đầy đủ tự tin quay lại bên cạnh cô.

Không ngờ cô đã không còn ở chỗ cũ mà đã xoay người đi đến bên một người đàn ông khác.

Cả buổi tối, cô nói gì anh cũng tự bảo mình không được tin tưởng, đến tận lúc cô cắn anh vì anh hôn cô thì trái tim anh mới rơi xuống tận đáy vực, đau đến mức anh không thể thở được. Chiếc Continental Flying Spur dần dần bị ánh đèn xa xa nuốt mất.

Thư Sướng thu ánh mắt lại, trong lòng cảm thấy mát mát, trên môi còn có mùi máu tươi mơ hồ, đó là máu của anh. Cô không lau đi, lời anh vẫn vang vọng bên tai.

Lúc này nhất định trong lòng anh đang rất khó chịu, anh sẽ không đi nơi khác uống rượu, sẽ không lái xe như điên chứ? Thư Sướng thở dài, cô vẫn cứ quan tâm đến anh, cô không thoải mái như đã nói. Sự quan tâm này khiến trái tim cô co thắt lại, cảm giác đau đớn này lan ra khắp toàn thân.

Thứ sáu, sau khi ăn trưa xong, Thư Sướng xin phép đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho Thư Tổ Khang. Thư Tổ Khang là người may mắn so với các bệnh nhân xuất huyết não khác, lúc ra viện ông đã có thể đi đứng tự nhiên, miệng không lệch, mắt không lác, nói năng mạch lạc, tinh thần minh mẫn. Bác sĩ dặn Thư Sướng hiện nay Thư Tổ Khang còn đang trong giai đoạn bình phục, thể chất suy yếu, nên chú ý ăn uống điều dưỡng. Phải ăn đồ ăn nhẹ, dễ tiêu hóa, ăn nhiều đồ ăn nhiều vitamin và protein, phải kiêng thuốc, kiêng rượu, ăn ít muối.

Thư Sướng liên tục gật đầu, những điều này cô đều không lo lắng.

Thư Tổ Khang chưa bao giờ hút thuốc lá, rượu trắng trong nhà hôm qua Vu Phân đã dùng để ướp trứng vịt muối và mang hấp cá hết, trong phòng bếp chỉ còn lại một ít rượu gia vị dùng để nấu ăn.

Vì Thần Thần nên Vu Phân rất biết cách chăm sóc bệnh nhân.

Nhưng để chúc mừng Thư Tổ Khang xuất viện, Vu Phân vẫn chuẩn bị bữa tối rất phong phú.

Thư Tổ Khang đi đi lại lại trong phòng khách, không ngừng nuốt nước miếng vì các món cá hấp, sườn chua ngọt, vịt muối, củ sen kẹp thịt giòn tan vàng ruộm đặt trên bàn ăn. Mấy ngày liền chỉ được ăn đồ ăn lỏng, bây giờ ông cực kì thèm ăn.

"Bên này là chuẩn bị cho Ninh Trí và Thư Sướng, của ông ở bên kia". Vu Phân chỉ hai bát canh thịt lợn hoàng kì và canh đậu phụ củ cải ở bên góc bàn, trợn mắt nhìn Thư Tổ Khang.

Thư Tổ Khang thờ dài không cam lòng.

Thư Sướng rửa một đĩa đào đầu mùa mang vào, thấy bố thờ dài, cô cười nói, "Bố, bình thường bố nói với người khác thì hay thế, tại sao đến lượt bố làm bệnh nhân lại không nghe lời bác sĩ? Khi nào bố khỏi hẳn con sẽ đi cùng bố ra ngoài ăn".

"Bao giờ mới đến ngày đó?" Người mắc bệnh cao huyết áp phải kiêng một số món ăn cả đời, Thư Tổ Khang là bác sĩ nên đương nhiên biết rõ điều này.

"Ông càng già càng giống trẻ con. Ông Thư, cố chịu đựng thì mới đi cùng tôi được lâu. Nếu ông cứ ăn uống bậy bạ để rồi bệnh tình tái phát thì sợ là thần tiên cũng không thể nào cứu được ông, khi đó tôi bị bỏ lại một mình, ông có đành lòng không?"

Thư Tổ Khang bắt đắ dĩ đầu hàng, nói rất đáng thương, "Vu Phen, tôi không ăn là đượ mà!"

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16

Lúc này Vu Phân mới nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ treo tường, "Xướng Xướng, con gọi điện cho Ninh Trí xem nó đã bắt đầu về chưa. Bây giờ buổi tối bắt đầu lạnh, thức ăn để một hồi đã nguội rồi".

Thư Sướng dạ một tiếng rồi cầm điện thoại đi ra phòng khách. Ngoài sân, giàn nho lại ra rất nhiều quả, những bông thược dược ngẩng đầu tạo dáng trong gió đêm.

Ninh Trí từ Bắc Kinh về lại không để Thư Sướng đi đón, trước khi lên máy bay anh ta gọi điện thoại cho Thư Sướng, nói Tổng Tư Viễn sẽ về đây với anh ta, cùng đi còn có mấy người làm bên ngân hàng và Trưởng phòng tài vụ công ty.

Sau khi trở lại Tân Giang hình như anh ta rất bận, bận đến mức không có cả thời gian đến bệnh viện thăm Thư Tổ Khang. Buổi tối anh ta gọi điện thoại cho Thư Sướng, Thư Sướng nghe thấy bên kia điện thoại rất yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím lách cách cực kì rõ ràng. Giọng Ninh Trí khàn khàn, ngữ điệu uể oải, dường như vẫn đang phải làm thêm giờ.

Biết hôm nay Thư Tổ Khang xuất viện, anh ta đòi đến bệnh viện đón nhưng Thư Sướng không chịu, chỉ bảo anh ta buổi tối tới ăn cơm. Vu Phân vẫn kêu mấy ngày không nhìn thấy Ninh Trí, vì vậy bà

rất vui vẻ khi nghe nói tối nay Ninh Trí đến ăn cơm, sáng sớm đã đi chợ mua hai túi thức ăn lớn.

"Anh đang ở đâu?" Điện thoại đổ máy hồi chuông Thư Sướng mới nghe thấy giọng Ninh Trí vang lên.

"Ồ, Thư Thư? Anh đang công ty. Thôi chết, cơm tối, anh đi luôn bây giờ đây". Ninh Trí bưng tỉnh ngộ, luống cuống thu dọn giấy tờ sổ sách trên bàn.

Thư Sướng cười cười, "Anh lái xe từ từ thôi, ngày mai là thứ bảy, không cần vội, anh về muộn đến mấy cả nhà cũng chờ anh".

"Không, không, anh về ngay đây".

Thư Sướng chậm rãi gập điện thoại lại, ngắt một chùm nho cầm trên tay quan sát. Nho đã chín mọng, màu sắc đỏ tươi như mã não, chỉ nhìn đã không nhịn được nước miếng. Cô nhớ trước khi đi làm, cô và Thần Thần đều không đợi được đến lúc nho chín. Đêm mùa hè ngồi ngoài sân, anh một quả, em một quả, hai người ăn sạch nho từ khi vẫn còn xanh. Thực ra nho xanh không ngon chút nào, vừa cứng vừa chua, nhưng họ lại rất thích ăn. Hoa được nhìn rất to, rất diễm lệ nhưng mùi hoa lại không gắt, vị cũng chẳng ra gì, cô và Thần Thần đã từng nếm thử. Cây ngô đồng bên bờ tường đã trồng rất nhiều năm, sau khi thời tiết trở nên nóng bức nó sẽ nở rất nhiều hoa nhỏ màu tím. Trên cây còn có một tổ chim, có điều bây giờ cái tổ trống không, không biết có phải chim bay lạc không tìm được đường về nhà hay không?

Nếu có một ngày khu này bị san thành đất bằng, sau đó xây nên một tòa nhà cao tầng, khi đó cô sẽ không còn một nơi để ngồi nghĩ về những chuyện trước kia nữa.

Thư Sướng ngẩng đầu lên.

Không trung rất cao, rất xanh. Một vành trăng thu nghiêng nghiêng treo ở phương Đông, xa không với được, nhìn một lúc lâu, cô thấy trái tim cũng trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt Ninh Trí hốc hác, trong mắt hiện đầy tơ máu, viền mắt thâm quầng. Vu Phân nhìn rất thương, không ngừng gấp thức ăn cho anh ta, giục anh ta ăn nhiều một chút. Khi quá mệt mỗi người ta sẽ ăn không thấy ngon, Ninh Trí chỉ động mấy đũa đã kêu no rồi.

"Hôm nay có cần về công ty hay không?" Vu Phân hỏi.

Ninh Trí lắc đầu, "Không ạ. Tối nay cháu ở lại đánh cờ, uống trà với bác trai".

"Sau này ngày nào cũng có thể đánh cờ uống trà được. Dọn dẹp bát đũa xong bác sẽ chuẩn bị quần áo cho cháu tắm rửa, sau đó lên giường nghỉ ngơi. Nhìn cháu cứ như mấy ngày chưa được ngủ ấy. Xướng Xướng, ăn cơm xong đừng ngồi không, hai đứa ra ngoài đi dạo một chút cho tiêu cơm". Thấy Thư Sướng không hề hỏi han gì đến Ninh Trí, Vu Phân sốt ruột, hai đứa nó chẳng giống một đôi đang yêu nhau tha thiết chút nào!

Có thể là đã quen biết quá lâu rồi nên quả thật Thư Sướng không thể sinh ra cảm giác cuồn cuộn cảm xúc với Ninh Trí. Ở bên anh ta, lúc nào cô cũng cực kì tỉnh táo và lí trí. Ngoài thỉnh thoảng cầm tay nhau, ngay cả một nụ hôn ra hôn bọn họ cũng chưa có, cô không cho rằng như vậy có gì không tốt.

Thủy triều mãnh liệt, đến nhanh đi cũng nhanh. Nước chảy róc rách mới có thể chảy càng xa.

"Có đi được không?" Cô và Ninh Trí tản bộ trong ngõ nhỏ. Người hóng mát trong ngõ rất đông, đi vài bước lại phải dừng lại chào hỏi.

"Anh không yếu đuối như vậy, chẳng qua chỉ hơi mệt thôi". Ninh Trí cười.

"Vậy chúng ta ra bờ sông đi dạo một lát".

"Ờ!"

Hai người rẽ vào một lối đi khác. Trên lối đi này có ít người hơn, đèn đường cũng tối, Ninh Trí cầm tay Thư Sương.

Thư Sương giật mình rồi ngoan ngoãn để anh ta dắt tay.

"Có phải công ty anh đã nhận được dự án mới nên anh mới bận rộn như thế không?" Cô quay sang nhìn anh ta. Cho dù bây giờ đang đi dưới ánh trăng nhàn nhã như vậy nhưng lông mày Ninh Trí vẫn nhíu chặt.

"Không phải dự án mới mà là chuẩn bị hồ sơ dự thầu dự án mở rộng khu thành bắc. Lần này chính quyền thành phố Tân Giang không chỉ để các nhà thầu cạnh tranh giá cả mà còn phải xem quy hoạch thiết kế chỉnh thể của các bên nữa. Tân Giang là thành phố xanh, thành phố du lịch của cả nước, có thể chính quyền cần suy nghĩ đến tính hài hoà của cả thành phố. Điều này khiến công ty anh gặp khó khăn vì không rõ chính quyền muốn có một quy hoạch như thế nào. Tích cóp đủ sức mạnh, chuẩn bị đủ tài chính nhưng thiết kế không đạt được yêu cầu thì tất cả vẫn chỉ là công cốc. Bây giờ các công ty dự thầu không chỉ phải trừ bị tài chính mà còn phải chiêu mộ kiến trúc sư thiết kế ưu tú. Ôi, đúng là phiền phức!"

"Anh không cần có quá nhiều áp lực, công ty Trí Viễn rất có danh tiếng ở Tân Giang, cơ thắng sẽ lớn hơn các công ty khác một chút". Thư Sướng không giúp được việc gì, chỉ có thể tìm cách an ủi anh ta.

Ninh Trí cười khổ, "Thư Thư, em không rõ tình hình. Tập đoàn Hằng Vũ cũng dự thầu rồi".

Thư Sướng không nói tiếp. Bùi Địch Văn đã cao giọng tuyên bố trên TV, hôm sau cô đến tòa soạn xem mục nhà đất cũng thấy một bài dài giới thiệu Tập đoàn Hằng Vũ, đồng thời có nhắc tới dự án đầu tiên của chi nhánh sau khi khai trương chính là mở rộng khu vực phía bắc thành phố.

"Tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Tập đoàn Hằng Vũ đều có dự án lớn. Đối với bọn họ dự án này không thể được coi như một dự án lớn, Bùi Địch Văn tới chen chân vào đây, anh cảm thấy anh ta có mục đích khác".

Giọng Ninh Trí lạnh như băng, cánh tay Thư Sướng cứng đờ, một cảm giác vô lực tràn lên trong lòng.

"Bề ngoài anh ta nho nhã lịch thiệp nhưng khi ra tay lại vừa tàn nhẫn vừa chính xác. Không biết tại sao anh ta lại tìm được kiến trúc sư nổi tiếng Trì Linh Đồng hiện đang ở Tân Giang, chính là người đã thiết kế Khế Viên".

Thư Sướng biết rất rõ Trì Linh Đồng, cô ta học cùng khóa với Trì Tiểu Ảnh, ngay từ ngày còn đi học đã giành được vô số giải thưởng, vừa đi làm danh tiếng đã truyền khắp ngành xây dựng. Nhưng đúng lúc đang rục rờ nhất thì Trì Linh Đồng đột nhiên lại mai danh ẩn tích như một ngôi sao băng.

"Có Trì Linh Đồng lập tức cơ thẳng sẽ tặng mấy phần. Anh còn nghe nói Bùi Địch Văn đã đáp ứng Bí thư thành phố, Tập đoàn Hằng Vũ sẽ xây một rạp hát lớn hạng nhất cho Tân Giang. Anh ta tự tin như thể đã nắm chắc thắng lợi, hoàn toàn không để các công ty tham gia đấu thầu khác trong mắt. Thư Thư, có phải những chuyện này rất tẻ nhạt nên em không nói gì không?"

Hai người đã đi tới bờ sông, tiếng gió thổi, tiếng sóng trên sông át mất tiếng nói. Ninh Trí dừng lại, phát hiện Thư Sướng vẫn yên lặng.

"Em không biết nên nói gì, cũng không giúp gì được anh, chỉ có thể đóng vai một người lắng nghe". Thư Sướng cười nhạt.

"Thư Thư", Ninh Trí do dự một hồi, từ từ nhìn thẳng vào mặt cô, "Bùi Địch Văn... có đến tìm em không?"

Thư Sướng lập tức cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng cô không để lộ ra mà chỉ gật gật đầu, "Mấy ngày hôm trước đã gặp rồi".

"Anh ta nói chuyện gì với em? A, Thư Thư, em đừng hiểu lầm. Không phải anh nghi ngờ em, chẳng qua là anh muốn hỏi anh ta... có nhắc tới chuyện mở rộng khu thành bắc không?"

Thư Sướng yên lặng một lát rồi cười thê lương, "Em không phải phóng viên phụ trách mảng nhà đất, anh ta nói những chuyện này với em cũng vô dụng. Em là bạn gái anh, anh ta sẽ không ngốc đến mức để lộ điều gì đó trước mặt em".

"Thư Thư, bất kể anh ta có tranh giành dự án này với anh hay không thì anh cũng sẽ không buông em ra". Tay Ninh Trí hơi căng

cứng, anh ta dịu dàng nhìn Thư Sướng, "Không có thứ gì có thể thay đổi tình yêu của anh dành cho em".

Thư Sướng nghe tiếng sóng đập vào bờ đê, cơn gió ẩm ướt thổi qua khiến cô hơi run lên, "Ninh Trí, chúng ta về đi!" Cô nhú mào, cố gắng bỏ qua cảm giác khác thường trong lòng.

"Thư Thư, em giận à?" Ninh Trí nhìn cô hết sức thận trọng.

"Sao em có thể giận anh được. Anh đã mệt như vậy rồi".

"Thư Thư, em chưa phải sống cuộc sống nghèo khổ. Khi ở Canada, sau khi bố anh mất, gia đình anh lập tức mất nguồn kinh tế, mẹ anh lại không biết nói ngoại ngữ, cả ngày chỉ biết đau buồn. Anh vừa phải đi học vừa phải đi làm thuê. Tiêu một đồng tiền cũng phải đắn đo mấy lần. Cuộc sống bây giờ là điều trước kia anh không dám nghĩ tới, vì vậy cho dù có mệt hơn nữa anh cũng cam chịu".

Thư Sướng vuốt cánh tay anh ta an ủi, nhỏ giọng nói, "Đi thôi!"

Đương nhiên cô cũng từng nghèo, nghèo đến mức phải nói với Tạ Lâm rằng thậm chí cô có thể bán mình. Vì một chút tiền, đêm khuya cô và Thắng Nam phải vào quán bar săn tin, suýt nữa đắc tội người trong xã hội đen.

Có điều cô sẽ không nói những điều này với Ninh Trí. Trong lòng Ninh Trí hiện chỉ có chuyện mở rộng thành bắc, những chuyện khác anh ta đều nghe không vào.

Diệp Thông là một người hoạt bát. Trong số mấy nhân viên mới được điều từ tổ hiệu đánh sáng các phòng khác chỉ có một mình cậu ta được ra ngoài đi phỏng vấn theo Thư Sướng. Lần trước đến Côn Minh cũng là Thư Sướng đề nghị giúp cậu ta. Có lúc gặp một số yêu

cầu viết bài về các cuộc hội nghị, Thư Sướng sẽ để cho cậu ta đọc lập viết bài, sau khi sửa chữa sẽ gửi đi với tên cậu ta, cô chưa bao giờ chèn thêm tên mình vào phía trước. Tính ra đến nay Diệp Thông cũng đã được đăng mấy bài rồi.

Cậu ta cảm ơn Thư Sướng rất chân thành, Thư Sướng liếc nhìn cậu ta, nói hời hợt, "Làm gì thế? Không phải mọi người đều là đồng nghiệp sao, giúp đỡ nhau là chuyện bình thường. Lúc tôi vừa đến tòa soạn, sự phụ tôi và... cũng đối với tôi như vậy". Có điều thái độ của người giúp cô sửa bài kia không tốt như cô, bây giờ cô vẫn còn sợ hãi mỗi khi nhớ tới vẻ mặt lạnh lùng và lời lẽ chỉ trích sắc bén của anh khi đó. Có thể tính cô cần được khích tướng như thế, nếu quá tốt với cô thì cô sẽ không có chí tiến thủ.

Ơ, mình lại nghĩ linh tinh rồi, Thư Sướng vội vàng lắc lắc đầu.

Hôm nay lớp trao đổi tri thức pháp luật cho nông dân công từ bên ngoài đến của Triệu Khải chính thức khai giảng, Thư Sướng và Diệp Thông đến đó phỏng vấn. Trên đường đi Thư Sướng nói với Diệp Thông, "Hôm nay cậu đóng vai chính, tôi ăn bơ làm biếng một ngày. lát nữa cậu đến nói chuyện với luật sư Triệu rồi lên lớp nghe một chút, tôi đến văn phòng của anh ta nghỉ ngơi. Ôi, mấy ngày nay phải chăm bố nằm viện nên tôi không ngủ được mấy".

Đương nhiên Diệp Thông biết Thư Sướng lại nhường cơ hội cho mình, trong lòng cảm thấy ấm áp nhưng ngoài mặt lại không để lộ ra, "Thư Sướng, nhiệm vụ phỏng vấn hôm nay không nặng, sau khi phỏng vấn xong chị em mình đi thả lỏng một chút, hát karaoke, đi bơi hay đánh cầu lông tùy chị, sau đó sẽ đi ăn?"

"Cậu xác định là hôm nay?" Khóe miệng Thư Sướng cong lên kì lạ.

"Hôm nay thì làm sao?" Diệp Thông nháy mắt mấy cái, đột nhiên vỗ đùi, "Hôm nay là ngày thất tịch, hê hê, Thư Sướng, chị và Tổng giám đốc Ninh có hẹn à?" Cậu ta chỉ muốn tìm lí do để tỏ lòng biết ơn, không ngờ lại chọn sai ngày.

Thư Sướng cười khẽ, "Mấy ngày trước anh ấy cũng phải chăm sóc bố chị nên dồn lại rất nhiều việc, bây giờ lại đang chuẩn bị cho một dự án lớn nên bận tối mắt tối mũi, làm sao nhớ được hôm nay là ngày gì. Cậu đi ăn với bạn gái đi, phỏng vấn xong tôi về nhà nghỉ sớm".

"Em làm gì có bạn gái", Diệp Thông tủi thân nói, "Thư Sướng, vậy hôm nay chị em mình chấp vá làm một cặp đi. Nếu không sau này em có bạn gái thì chị có muốn đi chơi đêm thất tịch với em cũng khó. Phải biết quý trọng người trước mặt, một người đẹp trai kiệt xuất như thế cơ mà!"

Thư Sướng bật cười thành tiếng, "Cậu biết cách làm cao đấy nhỉ, nghe cậu nói cứ như thể đi chơi với cậu là một vinh hạnh của tôi ấy".

"Thì đúng là vậy mà. Bây giờ bố chị đã xuất viện, chị đi thả lỏng đầu óc một chút, đừng nghĩ gì đến thất tịch, cứ coi như một ngày bình thường đi. Chị em mình đi quây một trận tung bưng cho đã".

Thư Sướng do dự một lát rồi gật đầu, "OK".

Lớp tọa đàm của Triệu Khải được mở ngay tại một căn phòng ở tầng một bên dưới văn phòng luật sư của anh ta. Các nông dân công đến rất đông, bàn bốn người mà ngồi chen sáu người, lúc hai người đến thì trong phòng đã chật cứng. Các nông dân công ngồi rất nghiêm túc, mỗi người một quyển vở một cây bút, cung kính nhìn về phía Triệu Khải.

Thư Sướng giới thiệu Diệp Thông với Triệu Khải, Triệu Khải dặn người giúp việc ở văn phòng luật sư đưa Thư Sướng lên văn phòng của mình. Mỗi tiết học dài một tiếng nên kết thúc rất nhanh.

Người giúp việc pha trà cho Thư Sướng rồi ra ngoài làm việc. Thư Sướng nói là nghỉ ngơi nhưng cô làm sao có thể thoải mái nghỉ ngơi trong một môi trường xa lạ được. Cô chấp tay sau lưng thong thả bước đi trong phòng, nhìn quanh khắp nơi. Văn phòng của Triệu Khải rất thiếu cá tính, sát tường là một dãy tủ tài liệu lớn, trên một chiếc bàn làm việc rộng rãi để đầy hồ sơ, trước bàn làm việc đặt hai chiếc ghế để người đến tư vấn ngồi. Góc tường có một chiếc sofa rộng, bên trên có hai chiếc gối ôm, chắc là vừa để khách ngồi vừa là chỗ Triệu Khải nghỉ ngơi.

Hồ sơ trên bàn là hồ sơ tố tụng của vụ án Triệu Khải đang theo kiện, trong đó sẽ có một số chuyện bí mật, Thư Sướng chỉ nhìn lướt qua rồi thôi. Máy chiếc tủ tài liệu đều khóa chặt, Thư Sướng nhìn qua cửa kính, có một số vụ án cô đã từng phỏng vấn, chỉ cần nhìn qua cô đã nhớ tới tình hình khi đó.

Làm việc ở Phòng pháp trị một thời gian, được thấy quá nhiều bóng tối của xã hội, con người sẽ từ từ trở nên rất già dặn.

Thứ duy nhất có thể lật xem trong phòng này có thể chính là giá sách của Triệu Khải. Có điều... nhìn những quyển sách về pháp luật kinh điển đó, Thư Sướng tặc lưỡi, tự nhiên lại thấy đau đầu. Cô cũng từng đọc những quyển sách này, nói từ đáy lòng, thật sự quá khô khan, nếu dùng để đọc trước khi đi ngủ thì tốt.

Một quyển viết về các trường hợp bào chữa thành công nhất của mười luật sư kiệt xuất nhất nước Mỹ có tên là "Vua pháp đình" đập

vào tầm mắt Thư Sướng. Cô tiện tay rút ra, ngồi xuống sofa, cô cảm thấy quyển sách này có thể sẽ khá thú vị.

Cô xem bìa ngoài, trang bìa cuối, bản in mười năm trước, giá sách chỉ có mấy tệ. Thư Sướng kinh ngạc le lưỡi, cuốn "Khúc bi ca hoàng hôn" của cô đó không dày bằng nửa cuốn này mà còn bán hai mươi mấy tệ. Sách này nếu xuất bản bây giờ thì sợ rằng phải gần năm mươi tệ, vật giá thực sự đang tăng với cấp số nhân.

Hình như Triệu Khải rất thích quyển sách này, mép các trang sách đều đã sờn vì lật quá nhiều, trong sách còn có đánh dấu trang? Thư Sướng trợn mắt sững sờ nhìn bức thư kẹp giữa quyển sách.

Bị mài mòn bởi dòng chảy của năm tháng, màu bức thư đã mờ đi nhiều nhưng vẫn có thể nhìn ra trước đây nó có màu hồng nhạt êm dịu. Có lẽ là người viết hơi căng thẳng nên dòng địa chỉ người nhận thư viết hơi nguệch ngoạc, có điều họ tên người nhận thư lại viết rất đẹp, nét nào ra nét đó như được điêu khắc một cách chăm chú.

Thực ra lá thư này đã là lá thứ tư. Thời tiết rất nóng, một mình cô trốn ở trong phòng viết đi viết lại. Nếu không sơ suất để rớt mực vào lá thư thì cũng để mờ hôi rõ xuống làm nhòe chữ. Đến tận lá thứ tư cô mới cảm thấy hơi hài lòng. Lúc nhẹ nhàng nhét lá thư vào phong bì, tim cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hai tay vẫn run run. Không biết tại sao, nhớ tới một bài hát tiếng Anh do giáo viên tiếng Anh mở cho cả lớp nghe có tên là "Sealed with a kiss", cô lén nhìn bên ngoài một chút rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trên chiếc phong bì, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng.

Tem trên phong bì cũng bị dán lệch.

Thư Sướng nhẹ nhàng vuốt ve lá thư, một cô gái tử tình lần đầu tiên phải có dũng khí lớn đến mức nào? Đáng tiếc cuối cùng lại là một vở độc diễn.

Cô cười cười tự giễu, khẽ cắn môi rồi đột nhiên đứng dậy đi tới trước tủ tài liệu, một lần nữa tỉ mỉ xem xét. Khi xem đến tủ tài liệu năm ngoái thì Triệu Khải lau mồ hôi từ bên ngoài đi vào.

"Thư Sướng, cậu học trò của cô hỏi kĩ..." Khuôn mặt từng trải của Triệu Khải cũng đỏ lên vì lúng túng.

"Thật là trùng hợp, thế nào mà cô lại tìm được chứ!" Anh ta nhìn thấy quyển sách và lá thư màu hồng nhạt để trên sofa.

Thư Sướng không lên tiếng.

Triệu Khải gãi gãi đầu mắt tự nhiên rồi gượng cười mấy tiếng, "Đám nam sinh đang đọc thư cười đùa thì tôi vào lớp, lá thư bị tịch thu, tôi tiện tay kẹp vào quyển sách rồi sau đó dùng như một thứ để đánh dấu trang. Bây giờ thư về chủ cũ!"

"Anh đã nói qua nội dung bức thư này với Lưu Dương, không, là Ninh Trí? Trước khi tôi đến phỏng vấn anh thì anh đã biết anh ta rồi à?" Thư Sướng hỏi.

Triệu Khải đặt quyển sách trên tay xuống, sờ sờ mũi, "Thư Sướng, cô thông minh quá. Đúng thế, lúc vừa đến Tân Giang công ty Trí Viễn đã mời tôi làm cố vấn pháp luật cho họ. Ninh Trí nhận ra tôi, tôi không ngờ cậu ta lại thay đổi diện mạo, còn đổi cả tên nữa. Sau mấy lần qua lại, có lần ngồi tán dóc, không nhớ tại sao tôi lại nói đến lá thư này của cô. Có điều khi đó tôi vừa mới chuyển văn phòng, đồ đạc không nhớ để ở đâu nên cũng không tìm thấy lá thư

này. Lúc cô đến phỏng vấn tôi thì tôi và Ninh Trí đã rất quen nhau rồi. Tôi gọi điện thoại cho cậu ta và nhắc đến cô, cậu ta dặn tôi không được nhắc tới cậu ta trước mặt cô, nói rằng muốn để cô từ từ nhận ra cậu ta. Sau đó bốn người chúng ta đến suối nước nóng, tôi đành phải làm như mới gặp cậu ta lần đầu”.

Thư Sướng từ từ nhắm mắt lại rồi lại mở ra, "Anh có nhắc tới chuyện tôi nhờ anh với anh ta không?"

Triệu Khải kinh ngạc, nói rất nhanh, "Ờ, sao tôi lại làm thế được!"

"Tôi là một luật sư, giữ bí mật cho khách hàng là đạo đức nghề nghiệp. Sau khi Ninh Trí nói cô mới đến hỏi tôi, cho thấy cô tỏ ra nghi ngờ những điều cậu ta nói. Tất cả mọi tư liệu tôi gửi cho cô đều là tôi nhờ một đồng nghiệp ở Hồng Kông tìm giúp, tuyệt đối sẽ không phải là giả". Triệu Khải nhìn Thư Sướng, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc.

Thư Sướng mỉm cười, cố ý đùa vui để phá vỡ cục diện bế tắc trong phòng, "Hình như tôi còn chưa trả phí tư vấn cho anh nhỉ?"

Triệu Khải thả lỏng ra, "Mặc dù tôi chưa từng dạy cô nhưng trong lòng vẫn coi cô là học trò của tôi. Học trò hỏi giáo viên một câu hỏi, chẳng lẽ còn phải thu phí?"

"Ờ, bây giờ giáo dục vẫn là nghĩa vụ của giáo viên", Thư Sướng nhún vai cười rồi đi tới sofa cúi người cầm lá thư lên, "VẬY... tôi có thể mang cái này về đọc lại không?"

"Nếu cô tự tay giao cho Ninh Trí thì không biết cậu ta sẽ vui mừng đến mức nào".

Thư Sướng cười cười, nếu cô giao cho anh ta thật thì chỉ sợ anh ta sẽ không hề vui mừng, mà hơn nữa còn không thể chấp nhận được. Ở tỉnh lị anh ta đã nói với cô bằng vẻ mặt trịnh trọng là một bạn học cùng lớp đã chuyển bức thư cô viết cho anh ta, sau khi xem qua anh ta đã coi như là thật.

"Có lẽ vậy!" Thư Sướng cảm thấy chuyện này cũng không xem như một chuyện lớn, có thể lúc đầu Ninh Trí quá sốt ruột muốn giành được tín nhiệm của cô nên đã cố ý nói như vậy. Anh ta nghĩ đã qua mười năm rồi, lá thư đó sợ là đã biến mất từ lâu, ai ngờ cuối cùng nó lại trở về tay cô.

Trên đời không có nhiều người xấu như vậy, hơn nữa mình cũng không có gì có thể để người khác lợi dụng, Thư Sướng tự nói với mình: Không được quá đa nghi.

Diệp Thông phỏng vấn mấy nông dân công bên dưới, sau đó lại đi lên hỏi Triệu Khải mấy vấn đề, còn chụp ảnh lưu niệm cùng với Triệu Khải và hứa khi vừa có bản in thử sẽ gửi ngay cho Triệu Khải.

Triệu Khải nhiệt tình giữ hai người lại ăn cơm nhưng Diệp Thông từ chối vì đã có kế hoạch khác. Vừa lúc đó khách hàng của Triệu Khải tới bàn chuyện công việc nên hai người liền cáo từ.

Lúc lên xe, Diệp Thông giơ hai tay lên thành hình chữ V tỏ ý thắng lợi, "Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành thuận lợi. Toàn bộ thời gian tiếp theo chị đều phải ngoan ngoãn nghe em sắp xếp". Cậu ta chớp mắt mấy cái với Thư Sướng, "Không cho phép cãi lại".

Thư Sướng gật đầu phục tùng, "Vâng, thưa quan lớn".

"Có cần gọi cả Thăng Nam và An Dương đi không? Bốn người chơi sẽ vui hơn nhiều". Sau khi đi theo Thư Sướng, Diệp Thông đã tìm hiểu hết sức rõ ràng về mạng lưới quan hệ không hề phức tạp của Thư Sướng. Dù sao Thư Sướng cũng chỉ có hai người bạn là Thăng Nam và Tạ Lâm. Cậu ta từng lên bình luận, Thăng Nam có thể coi như anh em, không thể coi như phụ nữ. Tạ Lâm thì quá phụ nữ, qua lại nhiều quá sẽ phạm sai lầm.

Thư Sướng cười thâm, may mà bây giờ Tạ Lâm đã bị giáo sư Lâm thu phục, nếu không có lẽ chị ta sẽ ăn tuốt cả già lẫn trẻ thật.

"Bọn họ đến Vũ Hán rồi". Rốt cục An Dương đã lừa được Thăng Nam về quê nhà gặp bố mẹ. Thăng Nam vẫn chưa hay biết gì, chỉ cho là một lần du lịch để tăng cường quan hệ giữa hai người.

"Vậy hôm nay chúng ta sẽ thực sự có thể giới hai người".

Thư Sướng trợn mắt nhìn cậu ta, đàn ông bao giờ cũng thích nói cho sướng miệng.

Diệp Thông cười xấu xa, trước hết dẫn Thư Sướng đi ăn một bữa đơn giản rồi đến câu lạc bộ chơi cầu lông.

"Ra nhiều mồ hôi buổi tối mới ăn được nhiều hơn". Diệp Thông nói.

Nhớ tới tám thẻ hội viên phòng tập thể dục của mình, Thư Sướng cảm thấy xấu hổ, hình như đã lâu lắm cô không đi.

Diệp Thông là khách quen của câu lạc bộ. Thay đồ thể thao đi vào, trên đường đi cậu ta phải dừng lại chào hỏi mọi người liên tục.

"Bạn gái à?" Có người chỉ Thư Sướng đi phía sau cậu ta.

Diệp Thông cũng không trả lời thẳng mà hạ giọng hỏi, "Thế nào?"

"Xinh lắm, khí chất không tồi".

Diệp Thông hài lòng cười ha hả. Nếu bây giờ nói Thư Sướng là sư phụ của cậu ta thì thật là mất mặt. May mà hai người chỉ thì thầm nên Thư Sướng cũng không nghe thấy gì, nhưng Thư Sướng vẫn nhú mày khi nhìn thấy hai người nháy mắt với nhau.

Đầu tiên là đánh đơn, sau khi đánh một trận thì có một đôi nam nữ chạy tới hỏi hai người có thích đánh đôi hay không.

Diệp Thông gật đầu, "Được!"

Mặc dù Thư Sướng không hay vận động nhưng bình thường vẫn chạy ngược chạy xuôi phỏng vấn bên ngoài nên thể chất cũng không tồi. Diệp Thông đánh rất khá nên cô đánh cũng thoải mái, hai người dần dần chiếm thượng phong, thắng liền ba ván, Thư Sướng vui vẻ hơn hở mặt mày.

Đánh cầu lông xong, hai người tắm rửa thay quần áo trong nhà tắm của câu lạc bộ. Lúc đi ra thì đã là hoàng hôn, Diệp Thông hát tít phóng khoáng, "Chương trình hẹn hò của chúng ta bây giờ chính thức bắt đầu. Đêm nay em sẽ dẫn chị đi karaoke".

Sau khi vận động, Thư Sướng cảm thấy tinh thần sảng khoái, mỗi một tế bào trên toàn thân đều tràn đầy sinh lực như muốn chạy ra bên ngoài, "OK, quậy đến rạng sáng tôi cũng theo được".

Diệp Thông giành lấy chìa khóa, mở cửa xe, nhẹ nhàng lễ phép làm động tác mời Thư Sướng.

Thư Sướng cười to.

Chiếc Chery như một con cá lượn lách giữa dòng xe cộ tan tành. Lúc dừng lại, Thư Sướng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hét lớn, "Diệp Thông, cậu điên à, tại sao lại đến đây?"

Nơi này là khách sạn Hoa Hưng, khách sạn năm sao tốt nhất Tân Giang.

"Cơm Tây ở khách sạn này cực kì chính tông, bếp trưởng là đầu bếp được mời từ châu Âu tới. Thư Sướng, chị đã nói sẽ nghe em toàn bộ, bình thường em cũng sống rất tiết kiệm, hôm nay để em được xa xỉ một hồi". Thấy vẻ mặt Thư Sướng tỏ ra không đồng ý, Diệp Thông vội nói.

Thư Sướng lắc đầu như trống lắc, "Không được, không được, cậu không biết một bữa ở đây có thể mất nửa tháng tiền lương của cậu à? Kiếm tiền rất vất vả, không thể tiêu hoang phí thế được".

"Chị đừng làm hỏng bầu không khí thế, hẹn hò làm sao có thể nói đến chuyện tiền nong, chả lãng mạn gì cả. Thư Sướng, một lần thôi được không?" Giọng Diệp Thông như cầu khẩn.

Thư Sướng rõ ràng đây là Diệp Thông đang gián tiếp bày tỏ lòng biết ơn với mình, cô cắn môi, "Vậy chúng ta Campuchia?"

"Cứu mạng, chết mất thôi, không biết chị được làm bằng cái gì nữa! Nếu hôm nay chị đi cùng Tổng giám đốc Ninh thì chị cũng nói với anh ấy như vậy à?" Diệp Thông sốt ruột đến mức sắp phát điên.

"Tôi và anh ấy sẽ không đến ăn ở nơi đắt tiền như vậy". Thư Sướng suy nghĩ, hình như cô và Ninh Trí toàn ăn cơm ở nhà cô, rất ít khi đi ăn quán.

"Bà cô, chị xem xe đằng sau bám còi rồi kìa. Chúng ta mà không xuống xe thì bảo vệ khách sạn sẽ chạy ra đây em rất ít khi ăn cơm Tây, chị đi vào cùng em, coi như mỗi ngày làm một việc thiện?"

Thư Sướng quay đầu nhìn lại phía sau và thấy người lái xe đằng sau đang quắc mắt nhìn mình trừng trừng, không chỉ có vậy, bảo vệ và nhân viên trông cửa khách sạn cũng đồng loạt nhìn về phía này. Cô bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, "Được rồi, làm đại gia với cậu một hồi vậy".

Diệp Thông thở phào nhẹ nhõm, mở cửa xe, giao chìa khóa xe cho cậu nhóc trông xe rồi đi vòng qua mở cửa cho Thư Sướng.

"Như vậy mới ngoan".

Thư Sướng trợn mắt nhìn cậu ta, "Lát nữa tôi sẽ gọi những món đắt nhất".

"Gọi món đắt nhất thì chỉ có nhà giàu mới phát, người thật sự cao nhã chỉ gọi món mình thích".

"Trưởng giả học làm sang".

"Chị chưa nghe giàu vì bạn sang vì vợ à?"

Hai người vào thang máy đi thẳng lên sảnh cơm Tây trên tầng hai mươi. Ánh sáng trong nhà hàng màu vàng kim, chỉ có số ít là đèn điện còn lại đa số là nến. Đồ ăn bằng bạc hoặc inox, lấp lánh ánh sáng cao quý. Nhà hàng rất rộng nhưng không còn mấy chiếc bàn trống, đàn ông phụ nữ thắm thì với nhau, thỉnh thoảng có tiếng chạm cốc chạm li thanh thúy.

"Tôi họ Diệp, buổi chiều đã gọi điện thoại tới đặt chỗ rồi". Diệp Thông nói với quản lí.

Quản lí mỉm cười gật đầu với hai người, "Diệp tiên sinh, bàn của ngài đã được chuẩn bị sẵn rồi".

"Thì ra cậu có âm mưu từ lâu rồi?" Thư Sướng ghé sát vào bên tai Diệp Thông.

"Không đặt trước thì bây giờ chúng ta chỉ có thể đứng nhìn người ta ăn thôi".

"Chẳng lẽ người nước ngoài cũng đi chơi đêm thất tịch?"

"Chị nhìn xem trong phòng có bao nhiêu người nước ngoài? Đêm Valentine Trung Quốc ăn món ăn phương Tây, cái này gọi là đông tây y kết hợp".

Thư Sướng thở dài, mình đúng là lạc hậu.

Quản lí giữ lại một bàn ở bên trong đại sảnh, ngay sát cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống là thấy vườn hoa trên cao được coi là niềm tự hào của khách sạn Hoa Hưng. Ánh sáng trong vườn hoa êm dịu chiếu lên các loại hoa cỏ đẹp như cảnh trong mơ.

Diệp Thông gọi phục vụ mở một chai sâm panh Pháp, "Loại này là rượu có ga, vị ngọt, cơ bản sẽ không làm người uống say được. Lát nữa phải lái xe nên chúng ta uống rượu này".

Thư Sướng gật đầu không muốn làm Diệp Thông mất hứng. Đã vào đây thì chỉ có nước giơ cổ cho người ta cắt. Nhân viên phục vụ lấy chai rượu ngâm trong thùng đá lên mở rồi rót vào hai chiếc li

chân cao. Li rượu màu hồng đào nhìn hết sức mê người, hơn nữa còn tỏa ra mùi trái cây ngào ngạt.

Thư Sướng nhấp một ngụm, vị cay lẫn với vị ngọt, dư vị còn lại rất lâu.

Đồ khai vị, mì Ý lần lượt được mang lên. Bàn cơm Tây nhìn rất đẹp mắt, có điều Thư Sướng thật sự ăn không quen. Bít tết rán chín bảy phần, nhìn qua vẫn còn có tơ máu, Thư Sướng cảm thấy chỉ cần nhìn đã no rồi.

"Tôi vào nhà vệ sinh", cô không muốn làm ảnh hưởng đến khẩu vị của Diệp Thông nên tránh ra chỗ khác một lát chờ đến lúc đồ ngọt được mang lên.

Thư Sướng cúi đầu đẩy cửa nhà vệ sinh ra, không ngờ lại đụng phải một người đang định đi từ trong ra.

"Xin lỗi!" Hai người cùng xin lỗi.

Vừa dứt lời, hai người kinh ngạc ngẩng đầu lên và cười.

"Lâu lắm không gặp chị!" Thư Sướng rất bất ngờ khi gặp Trì Linh Đồng ở đây.

Trì Linh Đồng là một phụ nữ vừa nhìn đã thấy cực kì thông minh, trán trơn bóng, đôi mắt to hoạt bát nhanh nhẹn. Con người chị ta không có màu hổ phách như bình thường mà có màu đen sẫm như mắt em bé, không có một chút tạp chất nào, khi chuyển động tỏ ra rất đẹp.

"Gần ba năm rồi nhỉ!" Trì Linh Đồng chớp mắt, "Hôm qua lúc đến khu thành bắc đo đạc chị cũng đi qua nhà em đấy".

"Chị biết nhà em?" Thư Sướng rất kinh ngạc. Ngày đi học cô và Trì Linh Đồng chỉ biết nhau chứ không hề qua lại thân thiết gì.

"Tổng giám đốc Bùi chỉ cho chị xem. Anh ấy nói anh ấy là lãnh đạo cũ của em. À, anh ấy cũng đang ở đây, đến chào hỏi một câu đi!"

Thư Sướng vội lắc đầu, "Không làm phiền mọi người đâu, em đi vào trước..."

Trì Linh Đồng cười cười tránh qua một bên.

Thư Sướng đi vào nhà vệ sinh nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt hoảng hốt, cô không khỏi mỉm cười tự giễu, vắn van nước hắt nước lạnh lên má. Không có gì lạ, Bùi Địch Văn luôn luôn là một lãnh đạo chu đáo, tiêu bao nhiêu tiền cho cấp dưới đặc lực anh ta cũng sẵn sàng chứ nói gì đến một bữa cơm Tây.

Đột nhiên chân cô bủn rủn, chống tay lên bồn rửa mặt, cô cảm thấy không muốn ra ngoài nữa. Thế giới thật nhỏ, mặc dù Tân Giang cũng rất rộng nhưng ra ngoài ăn cơm cũng lại chọn cùng một nhà hàng, đúng là cô không biết nên khóc hay cười.

Đứng một hồi lâu rồi Thư Sướng cũng bất đắc dĩ đi ra khỏi nhà vệ sinh. Vào đến phòng ăn, cô nhìn thấy Bùi Địch Văn đã ngồi trên ghế của cô nói chuyện với Diệp Thông.

"Thư Sướng", Bùi Địch Văn mặc áo sơ mi màu xám, thắt cà vạt màu tím, thấy cô đi tới, anh ta lịch thiệp đứng dậy, "Trùng hợp quá!"

Thư Sướng trợn mắt lúng túng nhìn bàn tay anh đưa tới. Đây là phòng ăn chứ không phải trường hợp xã giao, làm gì phải bắt tay lịch sự như vậy?

Trước mặt bao nhiêu người trong phòng ăn, cô cũng không thể không tỏ ra lịch sự, "Chào Tổng giám đốc Bùi!"

Ơ? Bùi Địch Văn bắt tay cô, ngón giữa đưa tới sờ ngón áp út của cô, khoe miệng lộ ra nụ cười đầy ý tứ, sau đó buông ra.

Thư Sướng cắn môi vừa xấu hổ vừa tức giận, cô vô thức đan hai tay vào nhau, đáng chết, vừa rồi phải lấy nhẫn ra đeo vào mới đúng chứ.

Không, nhẫn không ở trong túi xách, cô để nhẫn ở nhà.

"Em theo anh qua bên này một chút".

Bùi Địch Văn gật đầu với Diệp Thông rồi nói với Thư Sướng.

"Có chuyện gì?" Thư Sướng hơi hoảng hốt.

"Chỉ một lát thôi". Bùi Địch Văn đi đến một phòng riêng ở phía bên kia. Thư Sướng thoáng nhìn Diệp Thông, Diệp Thông cười tủm tỉm xoa tay với cô, "Đi đi!"

Thư Sướng chần chừ một lát rồi đi theo. Cái gọi là phòng riêng chỉ là một khoảng yên tĩnh được ngăn cách với đại sảnh bằng mấy chậu cây. Bàn là loại bàn dài, có khá nhiều người ngồi quanh bàn, có người Thư Sướng biết, cũng có người cô không biết. Người cô biết là Trì Linh Đồng, mẹ của Bùi Địch Văn, Bùi Lạc Lạc. Người cô không biết là mấy thanh niên nam giới có vẻ sang trọng.

Nhìn thấy Thư Sướng, Bùi Lạc Lạc vừa há miệng định nói gì thì Bùi Địch Văn đã nháy mắt nên lại vội vàng ngậm lại.

"Mẹ, đây chính là tiểu thư Thư Sương mà con đã nói với mẹ". Bùi Địch Văn nói với Trữ Ái Lâm.

Thư Sương giật mình, lời giới thiệu này có vẻ chính thức quá, cô vội lễ phép chào hỏi, "Chào phu nhân!"

Trữ Ái Lâm mặc váy dài tơ tằm màu đen, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa màu sắc đứng đắn, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, dáng vẻ cao nhã hơn người.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17

Bà ta đánh giá Thư Sướng rồi gật đầu, "Chào cô Thư. Tình cờ thật, cùng ngồi dùng cơm đi!"

"Thôi ạ, cháu và bạn sắp ăn xong rồi". Cơ mặt Thư Sướng cứng đờ, dưới ánh mắt soi mói của bao người, nụ cười của cô tỏ ra rất mất tự nhiên.

Tiếp theo Bùi Địch Văn lại giới thiệu mấy người khác với Thư Sướng, ngoài Trì Linh Đồng, mấy người đó đều là trợ lý đặc biệt phụ trách các lĩnh vực khác nhau của anh.

"Không cần giới thiệu em", lúc ánh mắt Bùi Địch Văn chuyển đến Bùi Lạc Lạc thì cô ta giơ tay tuyên bố, "Em thích tự giới thiệu".

Cô ta đứng dậy kéo tay Thư Sướng, "Đi, đi gặp người bạn cùng đi chơi Valentine với chị".

"Lạc Lạc?" Bùi Địch Văn cau mày.

Bùi Lạc Lạc le lưỡi, "Anh cả yên tâm, em không quấy rối đâu".

Cô ta kéo Thư Sướng đi ra khỏi phòng riêng, Thư Sướng len lén thở phào.

"Thì ra là một cậu nhóc!" Bùi Lạc Lạc nhìn quanh khắp nơi, thấy Diệp Thông đang nhìn về phía này, cô ta hừ một tiếng không tán thành, "Em còn tưởng là thần thánh phương nào cơ!"

Thư Sướng không biết cô ta thăm thì cái gì, cô mệt mỏi rút tay về, "Tiểu thư Bùi, chúng ta đã biết nhau từ trước rồi, không cần giới thiệu thêm lần nữa".

Bùi Lạc Lạc cong miệng, trong mắt đột nhiên ngập tràn u oán, cô ta nhìn Thư Sướng với vẻ trách móc, "Thư Sướng, em không thích chị".

"Ơ?" Thư Sướng không hiểu ra sao.

"Chị nói sẽ gọi điện thoại cho em. Ngày nào em cũng bật điện thoại đợi chị gọi, đợi chị mời em đi ăn cơm. Bây giờ em sắp về Hồng Kông rồi mà chị chưa gọi cho em lần nào. Em cũng không nói phải đi ăn ở nhà hàng khách sạn, chị dẫn em đi ăn quán vỉa hè hoặc đến chợ đêm ăn đồ ăn vặt Tân Giang cũng được. Vì sao chị lại keo kiệt như vậy?"

"Tôi... tôi..." Thư Sướng chớp mắt, nghẹn lời.

"Em đã đưa danh thiếp cho chị rồi, chị có số điện thoại của em, không được lầy cớ là chị bận, ăn cơm sẽ không tốn bao nhiêu thời gian cả. Đó là vì chị không có thành ý, hừ, dù sao trước kia anh cả em cũng đã từng là lãnh đạo của chị, không ngờ người đi trà cũng nguội, chị đúng là bất nghĩa!"

"Tôi... Tôi không..."

"Vậy là chị đồng ý mời em rồi? Bao giờ? Địa điểm ở đâu?" Về mặt đắc ý, Bùi Lạc Lạc cười tươi như một con mèo ăn vụng cá

thành công.

Thư Sướng thăm cấn lưỡi, dở khóc dở cười, có cảm giác như bị cưỡng ép, "Cô muốn ăn cái gì?"

"Cái này, cái này..." Bùi Lạc Lạc gõ tay lên má như chơi đàn piano, "Em phải suy nghĩ cho kĩ, chị cứ xác định thời gian đi, địa điểm để em chọn".

"Buổi tối ngày mai, tôi chỉ mời một mình cô".

"Biết rồi, không bắt chị phải tốn tiền đâu. Vậy sáu giờ chị đến khách sạn đón em".

"Cô ở khách sạn nào?"

"Khách sạn này luôn!"

Thư Sướng cười khổ, không hiểu vị thiên kim tiểu thư này cứ phải ép mình mời khách làm gì?

Xác định được thời gian xong Bùi Lạc Lạc mới cho Thư Sướng đi về.

"Thư Sướng, người đẹp vừa rồi là ai đấy, đúng là đẹp thật". Diệp Thông hỏi Thư Sướng, mắt vẫn lưu luyến nhìn theo bóng dáng Bùi Lạc Lạc.

Thư Sướng lườm cậu ta, "Tiên nữ giáng trần, không có cửa đâu".

Diệp Thông phản bác, chính khí lắm liệt, "Chỉ cần có lòng thì hết thấy đều có thể xảy ra".

Thư Sướng vừa ngồi xuống thì đồ tráng miệng cũng được đưa lên. Vì là đêm thất tịch nên nhà hàng tặng mỗi bàn hai cốc kem. Cũng giống như đại bộ phận đàn ông khác, Diệp Thông không thích ăn đồ ngọt, cả hai cốc kem đều được đẩy sang cho Thư Sướng. Lúc này Thư Sướng cơ bản không thể nuốt được, cô cảm thấy sau lưng như có gai đâm nhưng lúc lên nhìn lại thì không phát hiện có ai đang nhìn mình.

Lại đa nghi rồi, Thư Sướng thở dài.

Ăn tráng miệng xong, Diệp Thông đi thanh toán. Cô nhân viên thu ngân cười tủm tỉm nói đêm nay là đêm thất tịch nên tất cả chi phí được giảm 50%.

Diệp Thông mừng như bắt được vàng, vốn đã cắn răng chuẩn bị tinh thần bị cắt cổ rồi, cậu ta vội hỏi nhân viên thu ngân xem đến bao giờ mới có chuyện tốt như vậy nữa, trung thu hay quốc khánh?

Nụ cười trên mặt nhân viên thu ngân lạnh đi, cô ta lờm một cái: "Anh muốn nhà hàng chúng tôi đóng cửa chắc?"

Diệp Thông vẫn cười tươi, "Đương nhiên tôi không muốn như vậy, phá sản rồi thì tôi biết đến đâu ăn cơm Tây chính tông như vậy?"

Thư Sướng kéo áo Diệp Thông, dùng khẩu hình nói, "Đừng ba hoa nữa. Đi thôi!"

Đêm thất tịch, nhà hàng chỉ mong có thể tăng giá gấp đôi chứ làm gì có chuyện giảm 50%? Thư Sướng hít sâu, khước mắt thoáng nhìn thấy bóng người cao cao của Bùi Địch Văn biến mất phía sau cửa.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, Diệp Thông đến bãi đỗ xe lấy xe, dặn Thư Sướng đứng ở bên ngoài chờ. Thư Sướng lấy điện thoại ra xem giờ, phát hiện lúc tám rưỡi Ninh Trí có gọi một cuộc điện thoại, cô liền gọi lại.

"À, vốn định gọi em ra ngoài uống cốc cà phê nhưng sau đó Tư Viễn gọi mấy người nên bọn anh lại đến quán bar uống rượu". Ninh Trí lười nhác trả lời trong tiếng nhạc jazz do một người da đen biểu diễn.

"Có lái xe không?"

"Không, anh sẽ không ngồi quá lâu. Ngày mai anh phải đi cùng Tư Viễn về Bắc Kinh mở hội nghị cổ đông đột xuất, hai ngày sau sẽ về. Thư Thư, căn hộ liền kề ở khu Giang Tâm Các đó chuẩn bị hoàn thiện rồi, anh đã cho công ty trang trí nội thất số điện thoại di động của em, em có yêu cầu gì thì cứ nói với kiến trúc sư của người ta. Hoàn thiện hết khoảng bốn tháng, sau đó để khoảng nửa năm cho khô hẳn, đầu mùa hè sang năm có thể chuyển tới ở.

Thư Sướng sửng sốt, "Gấp như vậy à? Thời gian giải phóng mặt bằng đã được xác định chưa? Tiền nhà còn chưa trả mà!"

"Tiền nhà anh bảo kế toán ứng từ tiền đền bù. Nhà em rộng mấy trăm mét vuông, tiền đền bù rất nhiều, trả tiền mua nhà, trang trí nội thất, mua đồ gia dụng, đồ điện xong cũng vẫn còn thừa không ít, sau này sẽ gửi vào tài khoản của em!"

Thư Sướng yên lặng một lát, nghe giọng Ninh Trí thì có vẻ dự án khu thành bắc đã nắm chắc thắng lợi, bây giờ bắt đầu chuẩn bị công việc bước tiếp theo rồi.

"Thư Thư?" Ninh Trí không nghe được âm thanh, cho rằng điện thoại mất sóng nên lại gọi mấy tiếng.

"Em đây", Thư Sướng vội lên tiếng, "Em đang úp mặt vào tường hồi lỗi. Chuyện của nhà em mà toàn để anh phải bận tâm, em là chủ nhân mà lại không khác gì người ngoài cuộc".

"Thư Thư, sau này chúng ta là người một nhà".

Thư Sướng cười cười ngượng ngùng, dặn dò thêm vài câu rồi mới dừng cuộc gọi. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện chiếc Continental Flying Spur của Bùi Địch Văn đang đỗ trước mặt, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô qua cửa kính.

Anh xuống xe mở cửa bên kia ra, "Lên xe đi, anh đưa em về nhà".

"Em có xe". Thư Sướng nhẹ nhàng lui lại vài bước.

"Vừa rồi ở bãi đỗ xe anh đã bảo Diệp Thông lái xe về trước, anh bảo Lạc Lạc tìm em nói chuyện!"

"Anh lừa cậu ta!"

"Thế em không lừa anh à?" Ánh mắt Bùi Địch Văn nhìn xuống bàn tay phải trống trơn của cô.

Thư Sướng quay đầu đi không nói gì.

Bùi Địch Văn nhíu mày, đột nhiên ôm lấy cô đẩy vào trong xe, đóng sập cửa rồi vòng sang ngồi vào xe từ phía bên kia.

Thư Sướng nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ trôi vùn vụt về phía sau, mệt mỏi nhắm mắt lại, "Bùi Địch Văn, rốt cục anh muốn làm

gì?"

"Em biết mà".

"Em không muốn biết. Đau như vậy, một lần đã là quá đủ", mắt Thư Sướng ươn ướt, "Em chỉ muốn một cuộc sống bình tĩnh, không cần suy tính thiệt hơn. Anh không được áp đặt ý thức của anh đối với em, về Hồng Kông đi, từ bỏ dự án mở rộng phía bắc thành phố, em không muốn nhận bất cứ tình ý gì của anh nữa".

Bùi Địch Văn cười khỏ, "Thư Sướng, đừng vội đoạn tuyệt được không? Cho chúng ta một cơ hội làm lại từ đầu?"

Thư Sướng không nói tiếp.

Bùi Địch Văn nhìn thẳng về phía trước, khớp xương ngón tay nắm vô lăng hơi trắng ra, "Nửa năm từ Tân Giang về Hồng Kông anh vẫn giữ số điện thoại di động ở Tân Giang. Công việc ở Tập đoàn rất bận rộn, anh thường phải làm việc đến nửa đêm. Đại bộ phận thời gian anh đều ngủ ở văn phòng, có lúc rạng sáng tỉnh lại anh cứ ngỡ mình đang ở Khế Viên, mở mắt ra đã gọi Thư Sướng, nghe âm thanh của chính mình vang vọng trong văn phòng, không biết thế lương đến mức nào. Lúc đó anh rất muốn gọi điện thoại cho em, lần lượt bấm từng số một rồi lại lần lượt xóa đi. Anh biết tình hình của anh còn chưa hoàn toàn trở nên tốt đẹp, anh cần nhẫn nại đến lúc anh có thể cho em một không gian hoàn toàn không có tủi thân, lúc đó anh sẽ lại xuất hiện trước mặt em".

"Năng lực thích ứng của em mạnh hơn anh, toàn bộ cuộc sống của em đã trở lại quỹ đạo bình thường, em không muốn đi chệch đường ray nữa".

Bùi Địch Văn cười cười u buồn, xe chạy đến khu thành bắc rất nhanh, rẽ vào ngõ nhỏ, anh dừng xe ở đầu ngõ.

Thư Sướng cầm túi xách xoay người định bước đi. Anh giữ cô lại, không đợi cô kịp phản ứng đã ôm chặt cô vào lòng: "Thư Sướng, bất kể em có nhận lời anh lần nữa hay không thì anh cũng sẽ không từ bỏ khu thành bắc, anh sẽ giúp em giữ được kí ức đó".

Nói xong anh buông cô ra, im lặng nhìn cô.

"Em... không cần kí ức gì cả". Giọng Thư Sướng quyết liệt, cô vung tay, cũng không biết tại sao viền mắt lại nóng lên.

Bùi Địch Văn cười mơ hồ, "Đã bao lâu em chưa đến thăm Thư Thần rồi? Hôm qua anh đến mang hai lon nước ngọt cho anh ấy, ngồi với anh ấy một lát. Anh ấy nói đã rất lâu không thấy em, anh ấy nhớ em. Mười lăm tháng bảy là lễ xá tội vong nhân, em không được quên mang quà đến cho anh ấy".

Thư Sướng ngây ngốc há miệng, một cảm giác áy náy từ đáy lòng tràn lên. Lần trước đến thăm Thư Thần là dịp lễ thanh minh. Cô đang vướng víu trong đám khúc mắc của mình nên tính tình cáu bẳn, cô không muốn đến quấy nhiễu linh hồn an tĩnh của Thư Thần. Còn bố mẹ cô bây giờ đã có Ninh Trí nên rất ít khi nhắc tới Thư Thần.

Chỉ thoáng chốc mà Thư Thần đã đi được hơn một năm rồi.

Cô mím chặt môi, hơi xót xa gật đầu với Bùi Địch Văn rồi xoay người đi về nhà.

"Thư Sướng, thực ra anh muốn nói là, cả khu thành bắc và em, anh đều sẽ không từ bỏ dễ dàng". Bùi Địch Văn đồng dục tuyên bố

phía sau cô.

Thư Sướng vẫn bước đi từng bước một không quay lại.

Để mời đại tiểu thư nhà họ Bùi đi ăn tối, Thư Sướng thật sự đã phải tốn rất nhiều tâm tư. Cô tìm mấy phóng viên mảng tổng hợp hỏi thăm quán ăn nào ở thành phố Tân Giang có nhiều món ăn đặc sắc. Có một phóng viên đề cử một quán cơm nhà nông, nói thức ăn ở đó rất có hương vị dân dã nhưng chế biến lại cực kì khéo léo, phong cách hoàn toàn khác các nhà hàng lớn. Có điều địa điểm hơi khó tìm, quán cơm nằm trong một ngõ nhỏ. Thư Sướng nghe tả đường đi mà chóng mặt nên đành nhờ phóng viên đó vẽ cho một tấm bản đồ.

Bốn giờ Bùi Lạc Lạc gọi điện thoại tới nhắc cô sáu giờ có hẹn. Thư Sướng bật cười, cảm thấy hơi sợ vị đại tiểu thư này.

Năm rưỡi cô thu thập đồ đạc ra khỏi tòa soạn báo, xe vừa ra khỏi cổng, đột nhiên cô nhìn thấy một bóng dáng đã lâu không gặp đang đứng bên đường: Dương Phàm.

Dương Phàm là người rất thích sạch sẽ, tóc không bao giờ rối một sợi, quần áo trước khi mặc bao giờ cũng phải là qua, li quần bao giờ cũng thẳng tắp xuống đến tận gấu quần.

Hôm nay không biết là bởi vì vội vã hay tại sao mà tóc anh ta rối như một cái tổ quạ trên đầu, đầu gối quần có một vết dầu to, áo sơ mi nhăn nhúm, hai vai buông rũ, mặt đầy bụi bặm.

Thư Sướng sửng sốt đánh giá anh ta, Đàm Tiểu Khả đã hết thời gian nghỉ sinh con từ lâu nhưng nói là thân thể quá yếu nên lại xin nghỉ thêm cho đủ nửa năm. Tại sao Dương Phàm lại ở đây?

Vừa nhìn thấy chiếc Chery của Thư Sướng, Dương Phàm đã giơ tay vẫy, mắt sáng lên.

Thư Sướng không thể không dừng xe lại, cô không xuống xe mà thò đầu ra ngoài cửa sổ, "Dương Phàm!" Vẻ mặt lãnh đạm lạnh lùng.

"Xướng Xướng, anh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho em!"

"Có việc gì à?" Thư Sướng nhìn anh ta với vẻ xa cách.

"Cũng không có việc gì quan trọng. Anh... chúng ta đã lâu không gặp nhau, cùng đi ăn cơm?"

"Tôi có hẹn với bạn rồi". Thư Sướng nói nhẹ nhàng.

Dương Phàm thất vọng ờ một tiếng, nụ cười nhanh chóng biến mất, ánh mắt trở nên buồn bã.

"Anh không về giúp vợ anh chăm sóc em bé à?"

Dương Phàm đưa tay gạt tóc, Thư Sướng nhìn thấy móng tay anh ta rất dài, móng tay nào cũng có một lớp bản đen sì.

"Không muốn về. Về nhà phiền chết đi được, con khóc, mẹ anh và Tiểu Khả cãi nhau, giọng của người giúp việc cũng điếc tai không kém, mẹ vợ lại còn chỉ huy từ xa, hình như ở nhà anh không có chỗ nào dung thân cả. Trong lòng buồn bực không chịu nổi, chỉ muốn tìm một người tâm sự. Xướng Xướng, nhớ lại chúng ta trước kia..."

Thư Sướng cười lạnh lùng ngắt lời anh ta, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, "Tôi không nhớ nổi trước kia như thế nào, để sau đi, tôi đang vội, phải đi trước". Ngay cả tạm biệt cũng không chịu nói, cô

ngồi xuống, đạp ga, chiếc Chery lướt qua chỗ Dương Phàm như bay.

"Anh... Anh còn chưa nói xong mà!" Âm thanh cô độc của Dương Phàm chìm trong tiếng ồn ào của phố xá hoàng hôn.

Anh ta còn có mặt mũi nhắc tới trước kia, Thư Sướng cũng thấy xấu hổ thay cho anh ta. Diễm ngộ, có thai ngoài dự kiến, một cuộc sống hôn nhân hỗn loạn, tất cả đều là lựa chọn của anh ta. Có gan làm thì phải có gan gánh vác hậu quả, có gì để mà oán hận? Lúc này còn chạy tới tìm cô ôn lại chuyện xưa, muốn tìm được chút an ủi từ chỗ cô sao?

Đúng là quá mức buồn cười.

Lúc này Thư Sướng mới cảm nhận thật rõ, có lúc chia tay chưa chắc đã không phải một chuyện may mắn. Mặc dù lúc đầu hơi đau nhưng sau một thời gian ngoái nhìn lại sẽ không khỏi thán than may mắn, may mà lúc đầu mình không lấy người đàn ông đó! Như cô với Dương Phàm, nếu không phải bởi vì bệnh của Thần Thần thì vĩnh viễn cô cũng không nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta, một bộ mặt không hề đẹp trai tuấn tú mà cũng chỉ là một người đàn ông thông thường, ích kỉ, hẹp hòi, hơi hèn hạ.

Bùi Lạc Lạc đúng là một vị khách chu đáo, cô ta đã đứng đợi trước cửa khách sạn Hoa Hưng từ sớm, nhìn thấy xe của Thư Sướng, cô ta hưng phấn vẫy tay như thể sợ Thư Sướng không dừng xe lại.

Thư Sướng cười cười mở cửa xe để cô ta lên xe.

Bùi Lạc Lạc cong môi, "Thư Sướng, hôm nay chị xử sự không tời, hình như em hơi thích chị rồi đấy".

"Cô đừng thích tôi quá thì hơn!" Cô không chịu được, quay đầu xe đi đến con ngõ nhỏ rất sâu theo tám bản đồ đồng nghiệp đã vẽ cho.

"Ơ, Thư Sướng, tại sao ngay cả một cái vòng tay hay dây chuyền chị cũng không có? Anh cả em sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Từ trước Tết anh ấy đã bảo em thiết kế cho chị nguyên bộ trang sức, anh ấy không đưa cho chị à?" Bùi Lạc Lạc ngọ nguậy liên tục trên ghế không chịu ngồi yên, đến lúc quay sang nhìn thấy cổ và cổ tay Thư Sướng đều trống trơn liền lập tức thác mắc.

"Tôi và anh ta chỉ là quan hệ lãnh đạo và thuộc hạ, không phải bạn để có thể tặng quà". Thư Sướng nói nhẹ nhàng, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra. Con ngõ này đúng là hẹp, lái xe không dễ tí nào.

Bùi Lạc Lạc nhìn cô với vẻ mờ ám, "Như thế này gọi là rụt rè hay là cãi cổ? Chị lừa ai chứ, chị biết lần này mẹ em và mẹ cả đến Tân Giang làm gì không? Em nói cho chị nghe nhé, trong nhà họ Bùi, phụ nữ có thể tiêu tiền thoải mái, có thể học cắm hoa, thiết kế châu báu, nhưng không cho phép hỏi đến chuyện làm ăn. Đừng tưởng được gọi là phu nhân gì đó là oai, phu nhân cũng không có cơ hội tham dự các nghi thức như cắt băng khánh thành. Anh cả gọi hai người từ Côn Minh đến chính là để chính thức giới thiệu chị với họ, sau đó nếu thuận lợi thì mẹ cả sẽ cùng ăn cơm với bố mẹ chị".

"Cái gì?" Thư Sướng mất tay lái, chiếc xe đâm thẳng vào một góc cây trong ngõ, lá cây rơi xuống như mưa.

"Xúc động rồi đúng không? Hê hê!" Bùi Lạc Lạc rất đắc ý, "Còn nói chị với anh cả chỉ là lãnh đạo và thuộc hạ, hai người không chỉ từng sống chung mà còn từng có em bé. Chỉ có điều... Ôi, có lần anh cả uống say rồi đột nhiên khóc nức nở, nói anh ấy mơ thấy đứa con đó. Em bé dang hai tay gọi anh ấy là bố, anh ấy muốn ôm con nhưng lại không làm sao ôm được. Đó là lần đầu tiên em nhìn thấy anh cả rơi lệ. Thưa Sưóng, chị..."

Mặt Thưa Sưóng đột nhiên trắng như tờ giấy, môi và tay đều không ngừng run rẩy, cô cố gắng lộ ra một nụ cười, "Tiểu thư Bùi, cô có biết lái xe không?"

Bùi Lạc Lạc biết lái xe nhưng lại xem không hiểu tám bản đồ Thưa Sưóng đặt bên cạnh tay lái. Lúc này toàn thân Thưa Sưóng không còn một chút sức lực, nói chuyện cũng không xong, cô ta đành phải mò mẫm lái xe tiếp. Thấy phía trước có một quán cơm, cô ta quyết định ăn cơm tại đây luôn.

"Cơm thảo dược, vừa ngon vừa bổ, ăn ở quán này là tốt rồi". Bùi Lạc Lạc an ủi Thưa Sưóng, không hề cảm thấy cắn rứt gì sau khi ném ra một quả bom tấn như vậy.

Thưa Sưóng muốn cười cũng không thể cười nổi, tính mạng nhỏ bé và vội vã đó vẫn là một cái gai trong lòng cô, chỉ cần chạm vào lại đau âm ỉ. Cô cho rằng mình đã che giấu tất cả thật sâu, đã thu vén gọn gàng rồi đặt vào trong một góc không có ai chạm đến, lúc này tất cả những nỗi đau dồn nén trào ra như dãi sông lấp biển. Cô cắn răng áp chế một tiếng than thở đang muốn bật ra đến mức hai mắt cay xè, cô chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn không trung dần dần mờ tối, cố gắng làm cho trận rung động tâm tình này qua đi.

Bùi Lạc Lạc sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng vẫn nói tiếng phổ thông rất khá. Cô ta xem thực đơn, không hỏi ý kiến Thư Sướng mà tự gọi một loạt các món canh dược thảo, lí do đưa ra là: "Mùa thu phải tắm bổ thật tốt thì mới có sức mà qua được mùa đông".

Người phục vụ mang một ấm trà gừng lên cho hai người uống trong lúc chờ đồ ăn.

Thư Sướng uống trà, mắt nhìn Bùi Lạc Lạc, không biết nên trò chuyện về vấn đề gì, nghĩ hồi lâu mới tìm được câu mở đầu, "Dường như tình cảm giữa cô và anh cả cô rất tốt".

Bùi Lạc Lạc cười ngây thơ, "Đương nhiên, em là con gái, không có khả năng đe dọa đến bất kì ai".

"Ồ?" Thư Sướng ngạc nhiên trước câu trả lời của cô ta.

Bùi Lạc Lạc nhìn cô, mỉm cười hiểu ý, "Gia đình bình thường không có gia sản gì, bất kể con trai hay con gái đều phải ra ngoài xã hội kiếm sống nên có thể nói nam nữ bình đẳng một cách chính khí lắm liệt. Nhưng những người như trong gia đình em thì làm sao có thể nói như vậy? Ngay cả con trưởng với con thứ, con vợ cả với con vợ hai cũng có khác biệt cực lớn. Như em thì cùng lắm cũng chỉ có một khoản của hồi môn kha khá, còn gia sản lại không có bất cứ quan hệ gì với em. Cho nên mới nói mặc dù là con vợ hai nhưng lại là con gái nên em có thể sống rất thanh thoi trong nhà họ Bùi, mẹ cả cũng coi em như con đẻ, ngược lại mẹ em thì suốt ngày lải nhải. Ôi, mẹ em không hiểu tình hình, không biết địa vị của mình bây giờ khó xử thế nào, may mà có có ông nội em can thiệp, chứ chút tình nghĩa bố em dành cho bà ấy đã hết sạch từ mười năm trước rồi. Cuộc sống của phú hào cũng như quan trường, như chiến trường, người thức thời mới là tuần kiệt".

Thư Sướng không biết nói gì cho phải, cô cũng không hiểu nỗi kiêu mô hình gia đình phức tạp đó. Phản ứng đầu tiên của cô giống như đang nghe kể chuyện, nhưng nhìn vẻ bất đắc dĩ trong đôi mắt đẹp lấp lánh của Bùi Lạc Lạc, cô chỉ có thể nói bất kể là nhà nghèo hay nhà giàu thì nhà nào cũng có nỗi niềm khó nói như nhau.

Lúc này nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên, một đĩa móng giò thật to, cô vội vàng nói, "Món móng giò này rất thơm, không ngờ thấy mùi thuốc gì cả".

Bùi Lạc Lạc nhìn, "Em gọi đấy".

Người phục vụ nghe thấy cũng cười, giúp hai người dùng dao tách móng giò ra rồi lại đưa lên mấy món nữa rồi mới cung kính mời hai người ăn.

"Thực ra anh trai em cũng cực kì ưu tú, không kém anh cả là mấy, chỉ tiếc anh ấy là con vợ hai". Bùi Lạc Lạc cầm đũa, đột nhiên nói một câu.

Anh trai trong miệng Bùi Lạc Lạc chắc là Bùi Địch Thanh, người anh cùng cha cùng mẹ của cô ta. Thư Sướng nhớ trong tư liệu của Triệu Khải có nói anh ta là một kiến trúc sư thiên tài, tuy nhiên trời xanh đổ kị anh tài cho nên chết sớm. Bùi Lạc Lạc mím chặt môi, nước mắt từ từ trào ra, cô ta bối rối lấy khăn giấy trong túi xách để sau lưng ra lau, "Anh ấy đã đi được gần bốn năm rồi, em rất nhớ anh ấy nhưng lại không được nhắc tới. Có lúc em rất muốn cầm một con dao chém chết con mụ Tống Dĩnh đó, sau đó ăn hết thịt, còn xương thì chôn ở vườn hoa sau nhà".

Thư Sướng bị giọng nói giận dữ thù hận của Bùi Lạc Lạc làm kinh hãi, "Có thể... đổi một cách khác hay không?"

Cô cố gắng trêu đùa cho vui vẻ.

Bùi Lạc Lạc trợn tròn mắt, "Như vậy đã là nhẹ nhàng lắm rồi. Chị biết không? Hai anh của em đều bị con mụ đó làm hại rất thảm".

Thư Sướng bối rối một tiếng, cảm thấy khó có thể thừa nhận sự tín nhiệm bất ngờ này của Bùi Lạc Lạc. Cánh cổng thần bí của nhà họ Bùi từ từ mở ra trước mắt cô, cô dần thấy rõ đồ đạc trong nhà. Cô không tò mò, cũng không thấy vinh hạnh mà lại có cảm giác sợ hãi âm thầm. Bùi Lạc Lạc tiết lộ càng nhiều việc nhà thì cô càng cảm thấy hỗn loạn.

"Tiểu thư Bùi, thức ăn sắp nguội rồi, mau ăn đi!"

"Em không đói", Bùi Lạc Lạc đã mở miệng ra là không muốn ngậm lại nữa. Cô ta uống một ngụm trà gừng, "Không được gọi là tiểu thư Bùi, gọi em là Lạc Lạc được rồi".

Thư Sướng cười hậm hực.

"Nhất định anh cả em không nói những chuyện này với chị đúng không?"

Thư Sướng hạ thấp tầm mắt.

"Thư Sướng, chị không hiểu đàn ông. Trước mặt người phụ nữ mình yêu, bọn họ sẽ không lật áo mình lên để người đó nhìn thấy những vết sẹo trước đây của mình. Anh cả em lại là một người đàn ông hà khắc đến mức gần như hoàn mỹ, kể cả bị chị hiểu lầm thì anh ấy cũng có thể cắn răng nuốt xuống bụng, nói gì đến một vết sẹo không thể nào mở miệng nói ra như vậy!" Dường như đã chìm đắm trong chuyện cũ, Bùi Lạc Lạc nhắm mắt lại yên lặng một hồi lâu.

"Vậy thì không cần nói, dù sao cũng đã là quá khứ".

"Nếu em không nói thì con đê chắn nước trong lòng chị sẽ không sụp đổ, vậy thì đến bao giờ anh cả em mới theo đuổi được chị? Bao giờ nhà họ Bùi mới có thể sống như một gia đình bình thường?" Bùi Lạc Lạc đột nhiên mở mắt ra.

Thư Sướng kinh ngạc, bữa tối Bùi Lạc Lạc ép cô mời này quả nhiên là có mục đích.

"Chuyện này thực sự có thể nói là một vết nhơ trong gia đình, ngay cả mấy tờ tuần san lá cải nhất của Hồng Kông cũng không biết. Có lúc em rất bội phục sự nhẫn nhịn và khoan dung của anh cả, nếu không có anh ấy thì chỉ sợ Tập đoàn Hằng Vũ đã không gượng dậy được sau cơn bão táp tài chính năm ngoái rồi. Năm ngoái cổ phiếu của Tập đoàn Hằng Vũ rơi xuống mức thấp nhất từ khi niêm yết đến nay, lòng người hoảng sợ, ông nội đột phát bệnh tim. Bất chấp những rạn nứt trước đây, anh cả đã liên thủ với ngân hàng Vinh Phát, cùng Tống Dĩnh xuất hiện thường xuyên trước công chúng để đập tan tin đồn hai người không hợp nhau, khiến ngoại giới cho rằng sau lưng Hằng Vũ vẫn có một nguồn tài chính hùng hậu chống đỡ, nhờ vậy cổ phiếu của Hằng Vũ lại tăng giá về mức ban đầu. Tống Dĩnh cho rằng anh cả em đã thay đổi thái độ nên tỏ ra cực kỳ đắc ý, thật là buồn nôn, thực ra đó chỉ là một vở kịch để đối phó với truyền thông thôi. Thư Sướng, anh cả em đã li hôn cô ta từ bốn năm trước rồi".

Thư Sướng cũng không biết nên thể hiện vẻ mặt như thế nào với Bùi Lạc Lạc, cô lau hai tay đang để dưới bàn vào đầu gối, hai tay đều ẩm mồ hôi, chân cũng run lên không khống chế được. Bùi Lạc Lạc giống như một nghệ nhân tấu nói đang biểu diễn, cô chỉ cần há

miệng cười ngây ngô là được, cơ bản không cần làm như mình rất hứng thú.

Không phải không khiếp sợ, nhưng lại không cảm thấy quá bất ngờ.

Bùi Lạc Lạc rót đầy chén trà, đổi một tư thế thoải mái, dường như đang chuẩn bị cho một buổi nói chuyện dài.

"Tổng Dĩnh là bạn học của anh trai em, hai người đã yêu nhau từ ngày còn học cấp ba, nhưng người nhà hai bên đều không biết. Sau đó anh trai em ra nước ngoài học, Tổng Dĩnh ở lại Hồng Kông. Sau khi tốt nghiệp, anh trai em vào làm kiến trúc sư ở Hàng Vũ, Tổng Dĩnh đến làm việc trong ngân hàng nhà cô ta. Khi đó anh cả em vẫn đang ở bên Pháp. Anh trai em là một kiến trúc sư thiên tài, hơn nữa năng lực quản lí cũng rất tốt. Anh cả em học hai bằng thạc sĩ kiến trúc và báo chí một lúc, sau khi tốt nghiệp anh ấy ở lại làm Tổng biên tập một tòa soạn tạp chí bên Pháp, có thời gian rảnh rỗi lại đi tham quan kiến trúc cổ ở các nước. Bây giờ nghĩ lại mới biết khi đó anh cả em rất hiểu anh trai em, anh ấy ở nước ngoài nhiều năm như vậy chính là muốn cho anh trai em một không gian rộng lớn, để ông nội em nhìn thấy khả năng của anh trai em. Có điều anh ấy có làm tốt đến mấy thì cũng vẫn là con vợ lẽ, lại cũng không phải con lớn nhất trong nhà. Sau khi đạt được một số thành tích trong công việc, anh trai em cầu hôn Tổng Dĩnh. Tổng Vinh Phát nói Tổng Dĩnh có thể gả cho nhà họ Bùi, nhưng chỉ có thể lấy Bùi Địch Văn.

Khi đó Tập đoàn Hàng Vũ còn chưa được coi như vua địa ốc Hồng Kông, trong tay đang có mấy dự án lớn nhưng thiếu tài chính quay vòng, ông nội em muốn tìm một ngân hàng có sức mạnh hùng hậu để làm đối tác lâu dài, ngân hàng Vinh Phát chính là một trong số đó. Có lần ăn cơm, ông nội đã nói đến kế hoạch này với Tổng

Vinh Phát. Tổng Vinh Phát không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, chỉ hỏi ông nội em bao giờ anh cả em về Hồng Kông, đã tính gì đến chuyện cưới xin chưa. Đương nhiên ông nội em hiểu ý Tổng Vinh Phát, vì vậy ngay trong bữa cơm hai người đã bàn xong chuyện hai nhà dùng cưới hỏi để liên hợp với nhau, chuyện đó xảy ra từ trước khi anh trai em cầu hôn.

Ông nội em lập tức gọi điện bắt anh cả em về Hồng Kông làm việc tại Hằng Vũ và phong làm Giám đốc bộ phận công trình, chức vụ cao hơn anh trai em. Anh trai em là một người tâm khí cao ngạo, cảm thấy rất không phục vì anh cả không phải làm gì mà đã có thể ngồi vào vị trí cao như vậy. Hơn nữa lại biết chuyện anh cả chuẩn bị đính hôn với Tổng Dĩnh nên anh ấy giận dữ bỏ nhà ra đi.

Anh cả em vẫn chưa hay biết gì, cho rằng vì thân thể ông nội không còn khỏe, về Hằng Vũ giúp đỡ ông nội là trách nhiệm của mình. Anh ấy cùng ông nội đến nhà họ Tổng ăn cơm, cũng chỉ coi là quan hệ xã giao trong làm ăn. Trước đó Tổng Dĩnh chưa gặp anh cả em bao giờ, vừa gặp đã kinh ngạc vì không ngờ anh cả em lại đẹp trai như vậy, tâm hồn lập tức đã nghiêng ngả. Có thể Tổng Vinh Phát cũng đã làm không ít công tác chuẩn bị, trong tiệc rượu ông nội và Tổng Vinh Phát đã bóng gió đến hôn lễ không lâu sau đó. Lúc đó anh cả không lên tiếng, sau khi trở về mới nói với ông nội rằng anh ấy không đồng ý. Ông nội là người rất gia trưởng, chỉ sinh được một người con trai là bố em nhưng lại nuông chiều quá nên bố em đã trở thành một công tử bột không học hành không nghề nghiệp. Rút ra được một bài học từ trường hợp bố em, ông nội cực kì nghiêm khắc trong việc giáo dục anh cả, hơn nữa đã để cho anh ấy tự lập từ sớm. Lời của ông nội giống như thánh chỉ không thể cãi lại đối với anh ấy. Sau đó mẹ cả em cũng khuyên bảo anh ấy, phải trở thành

thông gia với nhà họ Tống thì Hằng Vũ mới có thể phát triển mạnh mẽ, anh ấy là người nối nghiệp tương lai của Hằng Vũ".

Nói đến đây, Bùi Lạc Lạc lại thở dài nặng nề. Thư Sướng không lên tiếng, thấy chén trà của cô ta đã cạn liền rót thêm cho cô ta.

"Phú hào Hồng Kông không có mấy nhà cưới hỏi vì tình yêu, đa số đều lựa chọn hôn nhân thương mại vì lợi ích của gia tộc. Khi đó anh cả em cũng chưa yêu ai, Tống Dĩnh lại rất nhiệt tình với anh ấy, lúc nào cũng tỏ ra rất ngoan ngoãn dịu dàng, anh ấy không thích nhưng cũng không ghét. Vì Hằng Vũ, anh ấy hi sinh tình cảm của mình, một người như anh ấy mà đã hứa hẹn thì sẽ giữ lời hứa suốt đời".

"Trước đó anh trai cô không đưa cô ta về nhà à?" Thư Sướng không nhịn được hỏi một câu.

"Em đã nói anh trai em là một người kiêu ngạo, thân phận con vợ lẽ đã khiến anh ấy phải chịu đựng đủ rồi. Để có thể nở mày nở mặt, anh ấy một lòng một dạ muốn đạt được thành tựu, sau đó mới long trọng giới thiệu Tống Dĩnh với gia đình. Anh ấy không muốn để Tống Dĩnh phải tủi thân. Họ yêu nhau mấy năm nhưng cả nhà em đều không biết. Không lâu sau đó đám cưới giữa hai nhà Bùi - Tống rung chuyển toàn Hồng Kông đã diễn ra. Sau đám cưới anh trai em trở về, gầy hơn trước rất nhiều. Anh ấy tìm ông nội đòi công bằng, nếu không anh ấy sẽ coi như mình không phải người gia đình này nữa mà tự thân lập nghiệp. Ông nội em thương anh ấy, cũng muốn đền bù cho anh ấy nên đã để anh cả khai thác thị trường châu Âu còn anh ấy khai thác thị trường đại lục. Anh cả ra nước ngoài, anh ấy đến đại lục, hai năm sau cả hai người đều đạt được những thành tích khả quan. Anh ấy không còn u ám như trước mà khoe miệng thường xuyên lộ ra nụ cười như đã lấy lại được tự tin. Em hỏi anh

ấy nhưng anh ấy chỉ cười bí hiểm. Mùa đông bốn năm trước, một đêm mưa sau hôm anh trai em từ đại lục về nghỉ giáng sinh, đột nhiên quản gia nhận được điện thoại của cảnh sát, nói có một vụ tai nạn giao thông vừa xảy ra, người trên xe hình như là anh trai em và Tống Dĩnh. Ông nội em lập tức dặn cảnh sát phong tỏa toàn bộ tin tức rồi cùng bố mẹ em chạy tới hiện trường. Xe của anh trai em đầu đầu với một chiếc xe tải chở hàng hạng nặng, cả tay lái đâm vào người anh ấy, trong xe máu me be bét. Tống Dĩnh ngồi ở ghế sau, đã hôn mê, trên trán có vết thương nhẹ. Đưa đến bệnh viện, sau khi kiểm tra bác sĩ nói với ông nội tình hình cô ta không có trở ngại gì, hơn nữa đứa bé trong bụng cũng không sao. Vừa nghe nói đến đứa bé, cả ông nội và bố mẹ em đều hoảng sợ. Bác sĩ nói đã được bốn tháng, có điều Tống Dĩnh hơi gầy, lại mặc áo khoác nên mới không dễ phát hiện. Ông nội không nói một lời, đi về nhà với sắc mặt xanh mét. Anh cả em đã đi một năm, cái thai được bốn tháng, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết nó là con ai. Người phát ngôn của Hằng Vũ thừa nhận anh trai em đã mất vì tai nạn, nhưng chuyện Tống Dĩnh bị thương thì chỉ có những người trong nhà em mới biết. Người cảnh sát phát hiện vụ tai nạn cũng được ông nội em cho một khoản tiền lớn để ông ta về nhà dưỡng lão.

Hôm sau anh cả em về. Tống Dĩnh đã được đưa từ bệnh viện về nhà em, cô ta ngậm miệng không nói gì cả. Mẹ em khóc lóc vật vã, bầu không khí trong nhà rất nặng nề, đám người giúp việc trong nhà đều im thít không dám thở mạnh. Anh cả yên lặng một ngày một đêm, lúc từ trong phòng đi ra, anh ấy nhìn mẹ em rồi nói: "Giữ đứa bé lại, dù sao cũng là giọt máu của nó". Tống Dĩnh đột nhiên hét lớn: "Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, em không cần nó, sau này chúng ta sẽ có con của chính chúng ta". Anh cả em cười, hỏi cô ta: "Chúng ta còn có sau này sao?" Ông nội cũng lên tiếng bảo giữ lại đứa bé. Vợ chồng Tống Vinh Phát không đến nhìn Tống Dĩnh lấy một cái, có thể

là vì không còn thể diện gì. Năm tháng sau đứa bé được sinh ra, vừa thiếu năng lại vừa liệt chân bẩm sinh, Tống Dĩnh không thèm nhìn con mà bảo hầu gái đưa đến viện phúc lợi. Mẹ em không nỡ nên cầu xin cô ta giữ đứa bé lại. Sau khi đầy tháng, anh cả bảo quản gia khai sinh cho nó như con mình, sau đó li hôn Tống Dĩnh. Tống Dĩnh trở về nhà họ Tống, nói với bên ngoài là về giúp bố quản lí công việc, đứa bé do mẹ em nuôi dưỡng. Ông nội dặn mọi người không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Anh cả em nói với ông nội rằng anh ấy hơi mệt, bây giờ thị trường đại lục và thị trường châu Âu đều phát triển rất vững chắc, anh ấy muốn rời khỏi Hằng Vũ để làm một số việc mình thích. Ông nội em không ngăn cản, chỉ nói rằng ông cho anh ấy ba năm. Anh ấy tới đây làm Tổng biên tập Hoa Đông buổi chiều. Sự thật chứng minh anh ấy đã đến đúng nơi, anh ấy đã gặp được chị".

Thư Sướng nở một nụ cười ngẩn ngui, trái tim như bị ai đó bóp chặt. Cô hơi khó thở, phải mở to miệng mới thở nổi.

Thức ăn trên bàn đã nguội từ lâu, hai người đều không động đũa, chỉ có trà gừng là đã gọi thêm hai ấm. Bùi Lạc Lạc nói quá nhiều nên liên tục uống trà. Có lẽ sợ chưa đủ uy lực nên lại thêm vài câu, "Thực ra lần này anh cả chịu về Hằng Vũ chủ yếu là vì chị. Anh ấy thuyết phục ngân hàng Vinh Phát cho Hằng Vũ vay chính là muốn trúng thầu dự án mở rộng khu phía bắc Tân Giang. Tống Dĩnh tới nghiên cứu thị trường rồi lập tức bác bỏ, nhưng anh ấy vẫn kiên định, viết một bản báo cáo về tiềm năng và cơ hội rồi in ra đưa thẳng đến chỗ Tống Vinh Phát, vì vậy Tống Vinh Phát mới đồng ý cho vay. Bây giờ anh ấy và Tống Dĩnh chỉ có tiếp xúc trong công việc chứ không hề có gì khác. Một tuần trước khi khai trương chi nhánh Tân Giang, anh cả em chính thức công bố sự thật anh ấy đã li hôn Tống Dĩnh với truyền thông. Thư Sướng, chị đừng quá để ý

đến những chuyện vụn vặt, cũng đừng trách anh cả em. Anh ấy không phải là một người có thể làm mọi việc mình muốn, mọi lời nói và hành động của anh ấy đều sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của Hằng Vũ, có một số việc cần có cả một quá trình. Chị đừng từ bỏ anh ấy, hãy thử đứng ở vị trí của anh ấy để nhìn nhận vấn đề, chị sẽ hiểu anh ấy hơn".

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18

Thời gian không còn sớm, trả tiền đi ra, trên đường đi hai người đều không nói chuyện. Thư Sướng đưa Lạc Lạc về khách sạn, sau khi chia tay cô không về nhà vội mà lái xe đến Khế Viên. Cô không đi vào, chỉ dừng xe bên ngoài, mở cửa sổ xe để mặc gió thu thổi tới.

Cô im lặng nhìn cửa sổ chằm chằm, nhắm mắt lại cô cũng có thể mô tả mọi thứ bên trong, có điều nghe nói bây giờ căn hộ này đang để không.

Trên bầu trời, vàng trắng tròn vành vạnh treo trên đỉnh Khế Viên, mấy đám mây nhẹ trôi, ánh trăng lúc sáng lúc tối, trời có rất ít sao.

Có rất nhiều đêm cô dựa vào trong lòng anh, cũng nhìn mặt trăng trên trời như vậy. Cô lắng nghe tiếng tim anh đập, anh cúi đầu xuống hôn lên tóc cô, sau đó từ từ lướt xuống trán cô, cuối cùng áp lên môi cô nóng rực.

Ánh trăng dịu dàng chiếu xuống vai hai người.

Thư Sướng nhìn trời đêm, khóe miệng lộ ra nụ cười đắng chát.

Tình đó, cảnh này, đã mất từ lâu.

Hôm qua cô nói với Bùi Địch Văn: Đau như vậy, một đời chỉ có thể trải qua một lần.

Đau như vậy, là yêu một người xa xôi tận nơi chân trời với toàn bộ thể xác và tinh thần, nhìn thấy bóng dáng anh nhưng lại không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Rõ ràng là yêu nhau nhưng lại nhất định không thể gần nhau.

Bất kể là lời của Ninh Trí hay là tư liệu Triệu Khải cung cấp, thậm chí cả những gì chính mắt nhìn thấy tại Hồng Kông, dù đau như xé lòng nhưng trong đầu cô vẫn có một âm thanh thì thầm: Bùi Địch Văn không phải người như vậy, nhất định anh ấy có nỗi khổ trong lòng.

Cô hi vọng một cách ngu ngốc rằng ý nghĩ của cô là đúng.

Một người đàn ông một dạ hai lòng nhất định không thể dịu dàng chăm sóc, không thể hiểu ý người khác như vậy. Không chỉ một lần cô muốn quay lại, đi tới bên cạnh anh, nhào vào trong lòng anh. Những lúc gặp khó khăn không tìm được sự giúp đỡ nào, cô lại rất nhớ sự ấm áp của anh.

Nhưng quá nhiều chuyện đã đánh vỡ cô, hết lời nói dối này đến lời nói dối khác bao phủ cô, trái tim cô từ từ nguội lạnh, đến tận lúc đóng một lớp băng dày.

Thể diện của đàn ông quan trọng như vậy sao?

Người yêu nhau nên cùng hưởng vui vẻ, cũng nên cùng đội gió mưa. Cô không phải búp bê pha lê sống trong tháp ngà voi, những chuyện cô trải qua không oanh liệt như anh nhưng cũng đủ để nói vài ba ngày mới hết. Khi cô quyết định tiếp nhận tình yêu của anh, cô đã mở rộng lòng mình một cách tự nhiên, khát vọng được anh an ủi, khát vọng được anh lắng nghe, khát vọng được anh giúp đỡ.

Anh lại chôn chuyện quá khứ thật sâu dưới đáy lòng, thà rằng bị cô hiểu lầm, bị cô xa lánh. Anh làm như vậy không chỉ khiến cô đau lòng và tuyệt vọng mà còn làm mất đứa con của bọn họ.

Có phải anh cho rằng chắc chắn cô sẽ giữ vững trái tim mình cho anh? Hay là trong lòng anh cho rằng cô thích anh, cô sùng bái anh như một thần tượng hoàn mỹ, không cho phép có bất cứ tí vết nào?

Cầm tay nhau, sống bên nhau đến đầu bạc răng long. Câu này mô tả một hình ảnh nương tựa vào nhau. Anh cho em sức mạnh, em cho anh ấm áp, không thể chỉ nhận được mà không cho đi.

Vì sao anh lại thích cô, anh muốn nhận được thứ gì từ cô?

Một cái ôm lúc cô đơn?

Anh là một lãnh đạo hoàn hảo nhưng lại không phải một bạn trai tốt. Anh bày một lớp phòng hộ quanh người, không cho cô thấy rõ anh.

Bây giờ Bùi Lạc Lạc vén tấm mạng che mặt thần bí của anh lên, cô thấy rõ anh, nhưng lại không có cảm giác vui sướng như sống sót sau đại nạn, như khổ tận cam lai.

Không phải yêu hay không yêu, mà là cô không thể chấp nhận sự che giấu và dối trá vĩnh viễn tràn ngập trong quan hệ của họ. Anh sẽ không thay đổi, cho dù sau này họ sống với nhau thì khi có vấn đề gì anh vẫn cắn răng một mình chịu đựng, giữ cho cô một không gian để sống vô lo vô nghĩ. Những lúc cô thấy mình đang hạnh phúc thì anh lại ngập trong đau khổ, cô có thể vô lo vô nghĩ được không?

Còn có gia thế của anh nữa, đó cũng là một thử thách.

Bùi Lạc Lạc đã nói, con cái trong nhà họ Bùi đều sống rất khó khăn, cô có thể đảm nhiệm vai trò dâu trưởng trong một gia đình phú hào hay không?

Thư Sướng lắc đầu quả quyết.

Nếu có ngày cô dửng cảm từ bỏ tất cả để theo anh đến Hồng Kông, anh cũng sẽ không để cô phải tủi thân làm một kẻ ăn bám mà có thể sẽ cho cô một chức vụ trong Tập đoàn Hằng Vũ, làm công tác từ thiện, khi anh ra ngoài tiếp khách cô sẽ là một thứ đồ trang sức bên người anh. Trọng trách trên vai anh khiến anh không thể ở bên cô cả ngày, khi bận việc có thể mấy tháng cũng không gặp nhau. Càng ngày tinh thần cô sẽ càng sa sút, tình yêu có đậm yêu đến mấy cũng sẽ từ từ hao mòn với thời gian. Cô là con nhà nghèo, quen với cuộc sống vất vả vì miếng cơm manh áo, về nhà dựa vào trong lòng chồng than thở giá cả quá cao, thời tiết càng ngày càng xấu, con cái nghịch ngợm không chịu làm bài tập, ngoài trời nóng như đổ lửa.

Cô thật sự sợ mình sẽ trở thành một người vợ khó tính khó nết.

Một người vợ như vậy còn có thể nhận được tình yêu của anh hay không?

Nếu còn thêm dối trá và che giấu, cô thật sự không biết mình sẽ biến thành một người như thế nào.

Có lẽ rất lâu trước cô đã dự cảm được sẽ có một ngày như hôm nay, nhưng cô vẫn quả quyết quay lưng.

Cứ làm một người phụ nữ chiếm một góc trong trái tim anh, để sau khi về già, anh nhớ rất lâu trước kia anh đã từng yêu một phụ

nữ, người phụ nữ đó độc lập kiên cường, từng là cấp dưới, là học trò của anh.

Nghĩ đến những vất vả của anh trong mấy năm đó, một người đàn ông kiêu ngạo như vậy bỗng trở thành nhân vật chính trong một trò hề, anh vẫn không ngã xuống, đúng là khốn khổ, trong lòng cô lại cảm thấy thương xót anh ta vô cùng.

Nhưng anh không cho cô nhìn thấy mặt đó của mình. Vì vậy cô đành phải nhai vụn và nuốt hết tất cả những lưu luyến đó vào bụng.

Một đám mây trôi tới che khuất mặt trăng, khuôn mặt Thư Sương chìm vào trong bóng tối, cô đưa tay lau nước mắt.

Rất lâu sau đó cô mới quay đầu xe về nhà.

Trong bóng đêm, cô thì thào nói: "Bùi Địch Văn, em yêu anh, nhưng em phải dần quên anh đi".

7. Rừng phong vẫn đỏ

Trong một căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn Hoa Hưng, một cơn gió đêm mang theo hơi nước của cơn mưa từ ngoài cửa sổ thổi vào, mấy tờ giấy trên bàn kêu loạt soạt, Bùi Địch Văn xoa huyệt thái dương ngẩng đầu lên.

Mưa rồi.

Mưa thu không một tiếng động, mang theo vẻ dịu hiu, lạnh lẽo. Anh không khỏi rùng mình một cái, đứng dậy ra đóng cửa sổ. Bên ngoài, hàng ngàn hàng vạn gia đình đã an nhàn nghỉ ngơi nhưng ánh đèn vẫn rực rỡ. Cửa sổ phòng sách quay về hướng bắc, Bùi

Địch Văn chống tay lên bệ cửa sổ lặng lẽ nhìn về phương xa khe khẽ thở dài.

Có người gõ cửa.

Cửa không khóa, sau mấy tiếng gõ cửa liền mở ra, Trữ Ái Lâm bưng một bát trà sâm đi vào.

Người thấy mùi nhân sâm, Bùi Địch Văn cau mày, "Mẹ, mùa thu uống trà sâm sẽ sinh hỏa khí trong người".

"Con làm việc vất vả như vậy, sao có thể không ăn nhân sâm để bồi bổ nguyên khí được. Con quá nhả nhận, phải có khóa khí mới có thể trấn áp được người khác". Trữ Ái Lâm đặt bát trà lên bàn, kéo ghế đến ngồi đối diện với Bùi Địch Văn, "Con chuyển về Khế Viên đi. Khách sạn có tốt đến mấy cũng chỉ là khách sạn, buổi tối muốn nấu một bát canh cho con cũng phải gọi phục vụ buồng phòng".

Bùi Địch Văn cười cười, uống một ngụm trà sâm không trả lời. Sau khi rời khỏi Hoa Đông buổi chiều, anh vẫn trả tiền thuê căn hộ ở Khế Viên. Công ty Hằng Vũ có mấy tòa nhà văn phòng ở Tân Giang, mua mấy căn hộ trong một tiểu khu cách công ty không xa để làm nhà tập thể cho nhân viên vì có một số người từ Hồng Kông tới đây làm việc. Thời gian này anh vẫn ở khách sạn, anh sẽ chuyển về Khế Viên, nhưng anh không muốn chuyển về đó một mình.

Trữ Ái Lâm nhìn con trai, chần chừ một lát rồi vẫn hỏi, "Địch Văn, cô gái đó... các mặt đều không tồi, có điều tính cách hơi cứng rắn, ánh mắt nhìn người khác cũng giữ khoảng cách, con có nên suy nghĩ..."

Bùi Địch Văn lập tức ngẩng mặt ngất lời bà, "Mẹ, con sẽ cân nhắc thận trọng, mẹ không cần lo lắng".

Thấy bàn tay Bùi Địch Văn bưng bát trà trở nên trắng bệch, Trữ Ái Lâm không nói nữa.

Đứa con trai này của bà sau khi sinh ra đã được đưa đến Pháp học, tiếp nhận giáo dục lễ nghi của nước ngoài, đến khi lớn vẫn không có gì khiến bà phải bận tâm. Vì anh, địa vị nữ chủ nhân nhà họ Bùi của bà vẫn sừng sững không đổ. Mặc dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng bà vẫn tự hào vì anh. Không ngờ một đứa con ưu tú như vậy lại vấp ngã nặng nề trong hôn nhân. Chuyện này cũng có lỗi của bà. Bà sợ anh không nghe lời khiến Bùi Thiên Lỗi tức giận, quyền thừa kế bị ảnh hưởng nên đã ra sức khuyên nhủ anh, cuối cùng làm cho anh thỏa hiệp.

Vừa nghĩ đến việc này Trữ Ái Lâm lại hối hận không thôi. Bùi Địch Văn đến Tân Giang làm việc ba năm, chỉ cần về Hồng Kông là bà lại tìm mọi cách giới thiệu thực nữ danh môn cho anh, anh từ chối hết thảy. Vợ chồng bà và kể cả Bùi Thiên Lỗi cũng chỉ có thể để yên không còn hoa tay múa chân đối với việc hôn nhân của anh.

Hôn sự của Bùi Địch Văn là một góc chết trong nhà họ Bùi, không ai dám động chạm đến.

Đến tận cuối năm ngoái Bùi Thiên Lỗi bị ốm nằm viện, hôm xuất viện, anh nghiêm túc nói anh phải công bố thông tin anh đã li hôn Tống Dĩnh với bên ngoài, bởi vì anh muốn chính thức cưới một phụ nữ đại lục tên là Thư Sương.

Bùi Thiên Lỗi ngồi bên bàn ăn không lên tiếng, sau khi ăn xong mới gọi anh vào phòng sách. Hai ông cháu nói chuyện rất lâu, lúc đi

ra, Bùi Địch Văn nói với bà, ông nội bảo anh trì hoãn hai tháng, giá cổ phiếu Hằng Vũ đang lên cao, không nên có gió thổi cỏ lay gì. Nhìn nét dịu dàng hiếm thấy trên mặt con trai, bà không hỏi gia thế hay tương mạo cô gái đó. Khó khăn lắm mới thấy con trai động lòng, bà thật sự sợ anh sống độc thân cả đời.

Lúc bà ở Côn Minh, Bùi Địch Văn gọi điện thoại yêu cầu bà đến Tân Giang gặp Thư Sương, bà không nói hai lời, lập tức mua vé bay tới đây.

"Vậy bao giờ mẹ đến gặp bố mẹ nó?"

Bùi Địch Văn cười khỏ, "Có lẽ phải để lúc khác, cô ấy hơi hiểu lầm con, bọn con đang căng thẳng lắm".

"Nó còn dám làm cao cơ à?" Trữ Ái Lâm trừng mắt không dám tin.

Bùi Địch Văn nhám mắt tự giễu, "Mẹ, mẹ cho rằng con trai mẹ cao giá lắm à?"

Trữ Ái Lâm sửng người.

"Có một số việc con làm không tốt, cô ấy tức giận là đúng. Nhưng bất kể thế nào con cũng sẽ không từ bỏ cô ấy. Mẹ, Tân Giang bắt đầu lạnh rồi, mẹ hay viêm khí quản, về Hồng Kông sớm một chút đi. Dì với Hân Nhi cũng không nên ở đây nữa".

"Địch Văn, con không được chiều nó quá. Có thể vào nhà họ Bùi là nó đã phải tu nhân tích đức mấy đời rồi!"

"Vào nhà họ Bùi tốt lắm à?" Bùi Địch Văn hỏi ngược lại.

Trữ Ái Lâm đột nhiên không nói nữa.

"Mẹ, mấy năm nay trong lòng mẹ có thật sự hạnh phúc không?"

"Mẹ hạnh phúc chứ, mẹ có con! Bây giờ ông nội con không khỏe, con là người nắm quyền hành thực sự của Hằng Vũ, mẹ không thể nào suy tính thiệt hơn như trước nữa, để mặc cho bố con ở bên ngoài làm càn, mẹ không nghĩ nhiều làm gì. Sau này bọn họ làm gì cũng đều phải nhìn sắc mặt mẹ". Trữ Ái Lâm nói kiêu ngạo.

"Mẹ, hạnh phúc của phụ nữ có thể do bố mẹ cho, cũng có thể do con cái cho, nhưng đại bộ phận là do người sống cùng mình đến già cho. Mấy năm nay mẹ vất vả quá". Bùi Địch Văn đứng dậy ôm vai Trữ Ái Lâm.

Từ khi anh nhớ được chuyện, dường như nhà họ Bùi luôn phải trả nợ phong lưu cho bố anh. Ngũ Doanh Doanh là người rất mưu kế, bà ta chạy tới quỳ nói với Bùi Thiên Lỗi, đưa con trong bụng bà ta là một đứa con trai. Bùi Thiên Lỗi đành bắt bố Bùi Địch Văn lấy bà ta. Nhưng bố anh không hề tính ngộ, năm ngoái một nguyên nhân khiến cổ phiếu giảm giá thảm hại là ông ta lén bán tháo cổ phần trong tay để lấy tiền mua trang sức, mua nhà cho một người phụ nữ, vì thế những người có chủ tâm mới giành được cơ hội, may mà Bùi Thiên Lỗi phát hiện sớm, nhưng cũng vì vậy mà tức giận ngã bệnh.

"Mẹ, nếu con để cô ấy cảm nhận được tình yêu, nếu con không chiều cô ấy thì con thật sự sợ cô ấy không có dũng khí lấy con". Bùi Địch Văn cười nói.

"Nếu nó nghe thấy những lời này của con thì sẽ vừa cười vừa khóc đồng ý ngay". Đứng trên góc độ của một phụ nữ, Trữ Ái Lâm cảm thấy rất hâm mộ.

"Cô ấy không dễ lừa như vậy đâu", vẻ mặt Bùi Địch Văn rất dịu dàng.

"Nhưng con là Bùi Địch Văn mà! Chuyện con muốn làm nhất định sẽ thành công". Trữ Ái Lâm tràn đầy tự tin nhìn con trai.

Bùi Địch Văn cười, hi vọng là như thế!

Hai mẹ con trò chuyện thêm một lát, Bùi Địch Văn đưa mẹ về phòng, vừa mở cửa ra thì nghe thấy Bùi Lạc Lạc ê a hát trên hành lang. Hai người quay lại nhìn, cô ta đi chân đất, mặc áo ngủ, tai nghe nhét trong tai vừa đi vừa hát không coi ai ra gì.

"Không còn thể thống gì nữa". Trữ Ái Lâm tức giận trợn mắt.

Bùi Địch Văn vỗ vai mẹ, bảo bà về phòng ngủ, anh đi tới trước mặt Bùi Lạc Lạc kéo tai nghe ra khỏi tai cô ta.

Bùi Lạc Lạc tươi cười nhìn anh, "Anh cả, anh cũng chưa ngủ à?"

"Nửa đêm em hát như sói kêu thế này thì ai mà ngủ được". Bùi Địch Văn nháy mắt mấy cái trêu chọc.

Bùi Lạc Lạc cong miệng, "Không biết tại sao buổi tối Hân Nhi vẫn kêu khóc ầm ĩ làm em không ngủ được, mẹ em thì cứ lầu bầu mãi, em không chịu được nên đi ra ngoài".

"Hân Nhi nhớ nhà rồi. Ngày mai anh đặt vé máy bay cho mọi người về Hồng Kông".

"Ồ, em còn chưa chơi đủ mà, phải về sớm như vậy à?"

"Em đưa mẹ với dì về Hồng Kông rồi lại quay lại!"

"Cũng được", Bùi Lạc Lạc nghiêng đầu, nhìn Bùi Địch Văn với vẻ mặt bí hiểm, "Anh cả, hôm qua Thư Sướng mời em ăn cơm".

"Đấy là em ép cô ấy!" Bùi Địch Văn chống một tay lên cửa sổ, tay kia day trán.

Bùi Lạc Lạc cười hê hê, "Đúng là biết em không ai bằng anh! Đúng thế, anh không phải thương, em không làm gì chị ấy cả. Có điều sau khi ăn bữa cơm này em nghĩ hành trình kiếm vợ của anh sẽ bớt gập ghềnh hơn nhiều, anh cả, anh phải cảm ơn em thế nào?"

Bùi Địch Văn lập tức biến sắc mặt, "Em nói hết với cô ấy rồi à?"

Bùi Lạc Lạc gật đầu.

Anh nhắm mắt lại, dậm mạnh lên bệ cửa sổ, khoe miệng nhếch lên đáng ghét.

"Anh, em làm sai à?" Bùi Lạc Lạc kinh ngạc hỏi.

Bùi Địch Văn mở mắt ra, vuốt vuốt tóc cô ta, "Không, em đi ngủ sớm một chút đi!"

Nói xong anh xoay người đi về phòng mình.

Bùi Lạc Lạc phía sau chớp mắt khó hiểu.

Cửa phòng đóng lại, Bùi Địch Văn lấy điện thoại di động bấm số Thư Sướng, thuê bao không liên lạc được.

Anh mệt mỏi ngồi xuống sofa.

Anh đã quan sát một người đủ ba năm, chẳng lẽ anh lại không hiểu tính tình người đó. Chỉ sợ không phải bớt gập ghềnh mà trên

con đường này lại có thêm vô số chướng ngại vật rồi.

Anh chỉ cần chờ một chút, chuyện đã rơi vào cục diện bế tắc.

Anh đang cố gắng hòa tan thì Lạc Lạc đến, cô ấy còn cho anh cơ hội không?

Ngày 10 tháng 9, hội nghị phóng viên thường lệ quý ba, mọi người trình bày định hướng viết bài quý tiếp theo. Thư Sướng chỉ ngồi ở phòng làm việc vài phút rồi cầm tư liệu đến phòng hội nghị. Bây giờ cô đã là phóng viên lâu năm, chỗ ngồi được sắp xếp ở hàng đầu. Diệp Thông và một đám phóng viên thực tập ngồi ở hàng sau cùng, cô nhìn lướt qua, Diệp Thông làm mặt xấu với cô.

Thư Sướng gượng cười trả lời, trong mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo. Diệp Thông chớp chớp mắt không hiểu tại sao.

Mấy ngày nay Thư Sướng rất lạ. Mặc dù cô không phải một người lảm nhảm nhưng cũng hay nói chuyện. Máy hôm nay cô chỉ yên lặng và yên lặng.

Cậu ta cho rằng đó là vì một trạng thái đặc thù hàng tháng của phụ nữ, nhưng trước đây lúc nào cô cũng rất bình thường.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, Diệp Thông suy ngẫm xem mình có làm gì không tốt để tiểu sư phụ tức giận không.

Hôm nay trong phòng hội nghị có rất đông người, cả Đàm Tiểu Khả cũng đến. Cô ta không nhếch nhác như Dương Phạm mà ăn mặc chải chuốt rất gọn gàng, ít nhất là bề ngoài như vậy. Nhưng khóe mắt và khóe miệng cô ta vẫn bắt giác lộ ra vẻ mệt mỏi, làm mẹ vẫn rất vất vả.

Phóng viên chủ chốt của phòng thời sự phát biểu đầu tiên, Thư Sướng cúi đầu đọc tư liệu. Một cửa hàng bánh ngọt lâu đời ở Nam Kinh hôm kia bị phát hiện dùng nhân bánh trung thu từ năm ngoái đã mốc để làm bánh trung thu năm nay và bán với giá rất cao. Trước đó, một công ty sữa ở Thạch Gia Trang sản xuất sữa bột trẻ em có chất độc, đây là một công ty cổ phần rất nổi tiếng trong nước. Thực ra năm nào cũng có vô số việc như thế này, nhưng hình như đều không lớn bằng năm nay. Thư Sướng muốn viết một loạt bài về các vụ án liên quan đến chất lượng thực phẩm, cô đã thu thập rất nhiều tư liệu và trường hợp, cũng đã phỏng vấn chuyên gia và cơ quan liên quan, chỉ chờ Tổng biên tập xét duyệt thông qua là cô sẽ bắt đầu đặt bút viết. Nhắc tới Tổng biên tập, Thư Sướng nhú mày, ngẩng đầu lên. Tại sao hôm nay không thấy Tổng biên tập?

"Thư Sướng", Thôi Kiện ngồi bên cạnh ghé vào tai cô nói nhỏ, "Chúng ta lại có Tổng biên tập mới rồi".

"A", Thư Sướng kinh ngạc, "Còn chưa tới một năm mà? Thăng chức rồi?"

Thôi Kiện nhún vai, tháng trước ông ta vừa có một cặp con trai song sinh, tinh thần thoải mái hơn trước nhiều, rất hay cười.

"Lưu đày rồi. Tiền thưởng sáu tháng đầu năm cô có nhận được không? Tiền thưởng quý này cô đã nhìn thấy chưa? Còn có các khoản phụ cấp cho phóng viên ra ngoài phỏng vấn bị giảm, bị miễn, một tháng nhận về tới tay còn được mấy đồng? Cứ như vậy thì mọi người phải tìm mọi cách đi đường ngang ngõ tắt kiếm tiền, truyền ra thì còn gì là danh hiệu Hoa Đông buổi chiều nữa. Giám đốc sợ quá đề nghị Tổng cục tin tức thay Tổng biên tập. Ôi, nhớ trước kia Bùi Dịch Văn làm Tổng biên tập, những ngày đó đúng là hạnh phúc! Đúng là một trời một vực!

"Có phải trong nhà thêm hai khẩu nên tiền nong túng thiếu không?" Thư Sướng cười đùa nhìn Thôi Kiện.

Thôi Kiện cười ha ha, "Đương nhiên, trước kia có một mình, một người ăn cơm cả nhà không đói, bây giờ là gia đình bốn khẩu, đại gia đình cơ đấy! Kì thực cũng không chỉ là tiền thưởng và phụ cấp mà cách quản lí của Bùi Địch Văn cũng khác vị Tổng biên tập này, làm mọi người dễ tiếp nhận hơn".

Thư Sướng không phụ họa, chỉ thở dài cùng Thôi Kiện.

Sau khi tiếp xúc với Bùi Địch Văn, ai cũng không quên được những gì tốt đẹp của anh, cô cũng không thể may mắn thoát được. Có điều... Cô lắc đầu, ra lệnh cho chính mình tập trung tinh thần đọc tài liệu.

Hội nghị kéo dài đến giờ ăn trưa mới kết thúc, Thư Sướng không chen thang máy với mọi người mà đi cầu thang bộ. Mới bước được hai bậc đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, cô quay đầu lại nhìn, Diệp Thông cười toe toét.

"Thư Sướng, dạo này chị có phiền muộn gì à? Em có thể làm tri kỉ cho chị mượn một bờ vai để dựa vào". Diệp Thông đuổi theo vỗ vỗ vai mình.

"Cậu mà đòi là tri kỉ?" Thư Sướng mỉm cười, "Đừng dọa người, chị rất ổn, không sao cả".

Diệp Thông nghiêng đầu, "Rất ổn? Nhưng chị không biết gần đây chị trở nên rất nặng nề làm em sợ đến mức không dám thở mạnh trước mặt chị".

"Làm gì có?" Thư Sướng dùng chân, xoa mặt, "Khoa trương như vậy à?"

Diệp Thông gật đầu nghiêm túc, "Ít nhất có ba ngày chị không nói chuyện với em rồi. Trong nhà có chuyện à?"

"Không có!"

"Tổng giám đốc Ninh bắt nạt chị à?"

"Anh ấy ở Bắc Kinh, làm sao mà bắt nạt chị được?"

"Ờ Bắc Kinh? Tôi qua lúc em uống rượu với bạn ở Đêm Paris đã gặp anh ấy mà! Anh ấy còn mời em uống rượu nữa. Ờ, để em nhớ lại xem, anh ấy đến cùng một nam một nữ, khí chất đều rất cao quý, nói tiếng phổ thông hơi uốn lượn, nghe giọng giống người Quảng Đông".

Thư Sướng yên lặng cười cười tiếp tục đi xuống dưới.

"Sao thế?" Diệp Thông đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa gây ra một đại họa.

"Không có gì, tôi phải tranh thủ thời gian đi ăn cơm, sau đó còn phải đến sân bay đón Thắng Nam và An Dương, nếu đến muộn Thắng Nam sẽ giết tôi mất", Thư Sướng nói.

Diệp Thông im lặng lên đánh giá Thư Sướng, thấy vẻ mặt cô rất bình tĩnh, cậu ta mới yên tâm.

Lúc ăn cơm, Thư Sướng nhận được điện thoại của Thắng Nam nói Vũ Hán đang mưa to, máy bay có thể đến muộn, bảo Thư

Sương không cần đến sân bay vội. Trước khi lên máy bay cô sẽ gửi tin nhắn cho Thư Sương sau.

Thư Sương không cần vội nữa, cô chậm rãi ăn xong, về phòng làm việc. Năm giờ chiều Thắng Nam gửi tin nhắn thông báo vừa lên máy bay. Từ Vũ Hán đến Tân Giang bay mất một tiếng rưỡi, Thư Sương suy nghĩ có lẽ nên về nhà ăn tối trước, nếu không đón hai người xong lại đưa đến nông trường thì sợ là phải rất muộn mới có thể về nhà.

Thư Sương xách túi máy tính xuống xe, phát hiện trong sân nhà mình đứng đầy người như đang có đại hội, người đứng ở chính giữa là Vu Phân.

"Mẹ, có chuyện gì thế?" Cô chen vào đám người, lo lắng nhìn vào trong nhà. Bác sĩ dặn Thư Tổ Khang không được suy nghĩ nhiều, phải thanh thần bình tĩnh. Cô sợ đám đông này quấy rầy bố mình.

Nhìn thấy con gái, giọng Vu Phân rất vui vẻ, "Hôm nay ủy ban nhà đất gọi các gia đình đến để động viên di dời".

"Mẹ cũng đi à?"

"Mẹ và bố con đến bệnh viện khám lại nên bọn họ không gặp được. Nhưng cuộc họp vừa kết thúc mọi người đã đến nhà mình. Mẹ nói với họ, nếu công ty Trí Viễn trúng thầu thì mọi người không chỉ có nhà rộng để ở mà tiền hoàn thiện cũng có người trả. Nhưng nếu Tập đoàn Hằng Vũ kia trúng thầu thì chúng ta sống chết không được chuyển đi. Đó là công ty của người Hồng Kông, đến Tân Giang chúng ta là để kiếm tiền, nghe nói bọn họ ở Bắc Kinh, Thanh Đảo đều dựa vào chính quyền để ra điều kiện rất ngặt nghèo với các

hộ di dời, có vấn đề gì là gọi ngay đội thi hành án đến cưỡng chế di chuyển. Lần này bọn họ dùng lại bài cũ, lại dựa vào chính quyền, nhưng chúng ta không sợ. Nếu vẫn không được thì chúng ta cũng dọa tạt thiêu tập thể xem ai sợ ai?"

"Mẹ?" Thư Sướng cả kinh, lông mống toàn thân dựng đứng, "Mẹ nghe những điều này từ đâu đấy?" Cô cảm thấy Vu Phân như bị tà giáo nào đó tẩy não rồi.

Vu Phân khẽ nháy mắt với cô, "Chúng ta đã ở thành bắc hơn nửa đời rồi, có rất nhiều ngôi nhà do tổ tiên để lại, không thể nói phá là phá được. Mọi người nghe cho rõ, không được tự ý kí hợp đồng, mọi người phải hành động cùng nhau".

Mọi người lên tiếng đồng ý rồi dần dần tản đi.

Thư Sướng trợn mắt nhìn Vu Phân như nhìn một người lạ, "Mẹ, mẹ kích động quần chúng như vậy là phạm pháp đấy".

Vu Phân vào nhà cầm chén trà ra, "Không trộm không cướp, cũng không giết người phóng hỏa, phạm pháp cái gì? Công dân đều có quyền phát ngôn". Bà nhìn ra ngoài cổng, phát hiện mọi người đều đi xa rồi liền kéo Thư Sướng vào nhà, "Đồ ngốc, đây không phải mẹ đang ủng hộ công việc của Ninh Trí sao? Chúng ta là người một nhà".

Thư Sướng sốt ruột, cảm thấy tình thế hơi nghiêm trọng, "Tại sao chúng ta và anh ta lại là người một nhà?"

Vu Phân ấn trán cô, "Con với nó sắp cưới rồi mà".

Thư Sướng cắn môi vô lực. Cô phát tay chạy lên tầng, không còn hứng thú cơm nước gì.

Mở cửa ra, cô đặt túi máy tính xuống ghế, cúi xuống lấy chiếc hộp gấm trong ngăn kéo tủ đầu giường ra cho vào túi xách.

Lúc Ninh Trí đưa nhẫn cho cô đã bảo cô suy nghĩ cho kĩ, cô chưa hề nhận lời anh ta. Bây giờ Vu Phân coi công ty Trí Viễn như công ty nhà mình không khác gì tàu hỏa nhập ma, cô cảm thấy mình cần phải nói chuyện với Ninh Trí tử tế.

Cô gọi điện thoại cho Ninh Trí với vẻ mặt ngưng trọng, Ninh Trí nghe máy rất nhanh, âm lượng hạ xuống rất thấp, "Thư Thư, anh đang họp, lát nữa về nhà em".

Nghe tiếng tút tút vang lên, Thư Sướng buồn bã nhắm mắt.

Cô lấy áo khoác trong tủ ra, sau mấy trận mưa thu, nhiệt độ trong ngày bắt đầu chênh lệch rất cao. Cô đi xuống cầu thang, đột nhiên nhìn thấy trong phòng Thần Thần sáng đèn.

Cô đẩy cửa ra xem, Thư Tổ Khang ngồi trong phòng, bên cạnh đặt một cái thùng các tông, đang từ từ nhặt các loại đồ chơi của Thần Thần trên bàn cho vào thùng.

"Bố, bố đang làm gì thế?"

Thư Tổ Khang hiện từ cười với con gái, "Sắp di dời rồi mà. Chúng ta phải làm tốt vai trò đi đầu. Đến lúc đó mới chuẩn bị thì không kịp, bây giờ phải thu xếp trước".

Hai mắt cay cay, Thư Sướng ngồi xuống trước mặt Thư Tổ Khang, nắm tay ông, "Bố, bố nở lòng rời khỏi nơi này sao?"

"Cái gọi là nhà chính là nơi có người nhà của mình, chỉ cần nhìn thấy mẹ con và con thì ở đâu cũng không quan tâm. Xướng Xướng,

hạnh phúc của con là quan trọng nhất".

"Bố, tại sao bố lại cho rằng chuyển khỏi chỗ này thì con sẽ hạnh phúc?" Thu Sương hỏi.

Thu Tổ Khang xoa đầu Thu Sương, "Chẳng lẽ con không muốn công ty Trí Viễn trúng thầu sao? Ninh Trí nói nếu trúng thầu thì mấy năm không cần nhận thêm công trình. Bố nghĩ như vậy nó sẽ có nhiều thời gian ở bên con. Xướng Xướng, dạo này con rất ít cười".

Thu Sương ghen lòi, cảm thấy mình sống thật thất bại. Một tình cảm chân thành vì sao còn phải có trao đổi?

"Bố, con đến sân bay đón Thắng Nam, bố đừng mệt quá!" Cô đứng dậy vội vã đi ra ngoài.

Nếu đi chậm một chút, cô sợ nước mắt cô sẽ tràn mi mà ra.

Trên đường đi, Thu Sương lái xe rất nhanh. Lúc tới sân bay chuyến bay của Thắng Nam vẫn còn chưa tới. Cô không thể đỗ xe trên đường được nên lái xe đến bãi đỗ xe.

Rút chìa khóa, mở cửa xe, một chiếc xe khác dừng lại cách đó một đoạn.

Cô còn chưa nhìn lên đã nghe thấy một tiếng reo vui mừng, "Thu Sương, không ngờ chị lại đi tiễn bọn em. Anh cả, đây là điều bất ngờ anh dành cho em đúng không?"

Đầu Thu Sương ong ong trống rỗng, chân vừa chạm đất cả người cô đã bị một đôi tay ôm chặt lấy.

Thế giới đúng là nhỏ đến mức đáng thương, xem ra loài người nên chuyển đến hệ ngân hà mệnh mông thì mới có khả năng không còn cơ hội gặp lại người mình không muốn gặp.

Thư Sướng cười tự giễu, ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt tinh quái và vui mừng của Bùi Dịch Văn.

Trữ Ái Lâm cũng hơi bất ngờ, Ngũ Doanh Doanh bế Bùi Hân Nhi lạnh lùng đánh giá cô rồi thu ánh mắt lại. Hai người hầu đang bận lấy hành lí, chỉ có Bùi Lạc Lạc là hưng phấn nhất, cô ta bám lên người cô như một con gấu túi.

"Sao không cùng ăn tối?" Trữ Ái Lâm hỏi nhẹ nhàng.

Khóe miệng Thư Sướng co giật, không tiện nói thực ra mình đến đón người chứ không phải đưa bọn họ về. Cô thật sự sợ làm Bùi Lạc Lạc không vui, đành phải miễn cưỡng trả lời, "Tòa soạn có chút việc".

"Dịch Văn, thế con đưa Thư Sướng đến phòng ăn ăn một chút đi, đừng để đói quá không tốt cho dạ dày".

"Không... Không cần, cháu không đói". Thư Sướng vội đáp.

"Mẹ, đưa mọi người lên máy bay rồi con đưa Xướng Xướng đi ăn sau".

Mi mắt Thư Sướng run run, cánh tay nổi da gà.

"Oa, anh ấy gọi chị là Xướng Xướng, xưng hô thân mật quá!" Bùi Lạc Lạc thì thầm với cô.

Thư Sướng cười như đang khóc.

Cả đám người xách túi lớn túi nhỏ đi đến đại sảnh sân bay.

"Thư Sướng, lẽ ra em với mọi người đã đi từ hôm kia nhưng mẹ cả bị viêm khí quản nên hôm nay mới đi. Em còn đang buồn vì không gặp được chị, không ngờ chị lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Bao giờ chị đến Hồng Kông?" Bùi Lạc Lạc khoác tay Thư Sướng, hỏi.

Thư Sướng đau đầu, "Tôi... dạo này có nhiều vụ cần phỏng vấn". Cô nhẹ nhàng trả lời.

"Không phải ngày mừng một tháng mười đại lục được nghỉ dài hạn sao?" Trữ Ái Lâm tiếp lời, "Tranh thủ mấy ngày đến Hồng Kông chơi!"

Thư Sướng cười gượng không dám nói tiếp, khước mắt liếc thấy Bùi Địch Văn nhìn mình dụi dụi, cô lờm anh, nụ cười bên khước miệng Bùi Địch Văn càng rõ hơn.

Mấy người đi vào đại sảnh sân bay, hai người hầu đi gửi hành lí. Điện thoại của Thư Sướng đổ chuông, là Thắng Nam gọi, "Xướng Xướng, tớ xuống máy bay rồi, lấy hành lí xong sẽ đợi bạn bên ngoài sân bay".

Như bắt được cọng rơm cứu mạng, Thư Sướng quay sang định chào tạm biệt.

"Thư Sướng, cháu đến xem giúp cô một chút xem trên mặt cô dính cái gì?" Đột nhiên Trữ Ái Lâm nói.

Thư Sướng kinh ngạc, hơi ngỡ ngàng bước tới. Cách đó không xa, một bóng dáng cao ráo xuất hiện trong tầm mắt cô.

"Có phải dính son không?" Trữ Ái Lâm bước tới mấy bước.

"Ơ?" Thư Sướng quay lại nhìn một chút rồi nhặt một sợi tóc, "Là tóc ạ!"

"Thảo nào ngựa ngựa", Trữ Ái Lâm cười, ánh mắt vui vẻ, "Đi cùng cô đến cửa kiểm tra an ninh sau đó về cùng Địch Văn, trên đường lái xe cẩn thận".

Thư Sướng gần như bị bắt buộc khoác cánh tay Trữ Ái Lâm đi đến cửa an ninh.

Bùi Địch Văn lạnh nhạt gật đầu với bóng người đang đứng sững, Bùi Lạc Lạc đón Bùi Hân Nhi trong tay Ngũ Doanh Doanh, than một tiếng, "Mẹ, mẹ còn phải học mẹ cả nhiều". Mẹ cả không cần làm gì cũng có thể đê bẹp kiêu ngạo của đối phương. Nhìn vẻ thân mật của mẹ cả với Thư Sướng, chắc Tống Dĩnh đang hận cực kì. Để anh cả hồi tâm chuyển ý, Tống Dĩnh đã tốn rất nhiều công sức để lấy lòng mẹ cả nhưng mẹ cả vẫn keo kiệt không cho cô ta lấy một nụ cười. Mà Thư Sướng mới gặp mẹ cả mấy lần mà đã được bà thương như vậy.

Nhìn vẻ mặt giận dữ và ngẩn ngơ của Tống Dĩnh, Bùi Lạc Lạc nhin cười đến đau bụng.

Bùi Hân Nhi nằm sấp trên vai Bùi Lạc Lạc, nhìn thấy Tống Dĩnh, cô bé cười chảy dãi.

Tống Dĩnh xấu hổ tức giận nắm chặt nắm đấm, tại sao hôm nay lại đến sân bay đưa Tống Tư Viễn làm gì? Nếu không đến thì đã không phải nhìn thấy cảnh tượng buồn nôn này!

Sân bay Tân Giang không rộng, chỉ có mấy chuyến bay nội địa. Trữ Ái Lâm đi chuyến bay đến Thượng Hải, rất đông khách, hành khách xếp một hàng dài trước cửa an ninh.

Bùi Địch Văn vẫn đi bên cạnh bọn họ, khi thì nói vài câu với Trữ Ái Lâm, khi thì dặn dò người hầu vài câu.

Anh cũng xoa đầu Bùi Hân Nhi, nói chuyện với Ngũ Doanh Doanh, nhìn Bùi Lạc Lạc làm nũng với vẻ mặt dung túng.

Thư Sướng đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn, Bùi Địch Văn quả thật là một người lãnh đạo kiệt xuất, ngay cả xử lí quan hệ gia đình phức tạp như vậy anh cũng có thể quan tâm đến tất cả mọi người một cách thản nhiên.

Cô nhớ một bài báo trên số báo hôm qua, bài báo viết thái độ của một người đàn ông đối với mẹ có thể phản ánh mức tôn trọng, chăm sóc, chung thủy của anh ta đối với phụ nữ. Bây giờ anh đối với mẹ anh như vậy, ngày sau đối với bà xã tự nhiên sẽ không kém nửa phần.

Làm vợ anh là chuyện rất hạnh phúc, cô lén lút đánh giá bên mặt anh, đường nét mềm mại, tươi sáng, hấp dẫn vô số ánh mắt ngoài cửa an ninh.

Có điều người đàn ông đó và cô có duyên mà không có phận.

QC: Đạo Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19

Bên tai Thư Sướng kêu ong ong, viền mắt nóng bỏng, khuôn mặt lại lạnh buốt. Suy nghĩ bất đắc dĩ từ lòng bàn chân dâng lên, hóa thành thủy ngân thấm thấu vào mỗi một khe hở và đường vân của trái tim.

Cô lễ phép đưa mắt nhìn đám người Trữ Ái Lâm đi vào sảnh chờ máy bay, sau đó lấy điện thoại ra lập tức xoay người đi, "Thắng Nam, lấy được hành lí chưa?" Cô cố gắng giữ cho giọng nói được bình tĩnh.

Thắng Nam oán trách, "Băng chuyền xảy ra vấn đề, đến bây giờ hành lí còn kẹt. Hay là bạn đến bên này trước, tớ mang đặc sản Vũ Hán về cho bạn".

"Được!" Thư Sướng đồng ý.

Đột nhiên bàn tay nắm điện thoại bị hai bàn tay thon dài trắng muốt bao lấy, "Xướng Xướng, chúng ta đi ăn tối". Bùi Địch Văn nói.

Thư Sướng chỉ thất thần một giây, cô ngẩng đầu, nhìn Bùi Địch Văn không mang bất cứ tình cảm nào, "Em còn phải đi đón người".

"Xướng Xướng, đây là ý trời". Anh đưa người, cô tới đón người, không sớm không muộn gặp nhau. Đã ba ngày bọn họ không gặp mặt, trong lòng anh tràn ngập bóng dáng cô.

Phát hiện người khác đang nhìn, anh kéo cô đi đến một góc yên tĩnh. Cô không phản kháng, cô biết người đàn ông này rất cố chấp.

"Ý trời thì sao?" Cô hít sâu, mệt mỏi, "Giữa chúng ta còn có cái gì để nói à?"

Bùi Địch Văn cười dịu dàng, "Cô bé ngốc, giữa chúng ta không có gì để nói à?"

Đã lâu không được nghe giọng nói chiều chuộng này, Thư Sướng ngân ngấn nước mắt, "Bùi Địch Văn, em đã cố gắng quên anh, em thừa nhận hơi khó, cho nên anh phải giúp em, đừng xuất hiện trước mặt em được không?"

Bùi Địch Văn khiếp sợ nhìn cô, "Rõ ràng trong lòng em có anh, vì sao phải kháng cự?"

Thư Sướng yên lặng một hồi như đang kìm nén tâm tình mãnh liệt trong lòng, lúc cô mở miệng ra giọng nói đã khàn khàn, "Trong tình cảm không phải chỉ cần không phạm sai lầm mang tính nguyên tắc là sẽ có thể tha thứ. Em vẫn đang suy nghĩ, chúng ta có thể sống ba năm yên bình như cấp trên cấp dưới, lại yêu nhau không quá nửa năm, điều này nói rõ chúng ta thật sự không thích hợp để yêu nhau".

Cô nói rất vất vả, không thể không dừng lại, ngẩng đầu, chớp mắt nhìn trần nhà.

"Có lúc điều anh cho rằng là tốt chưa chắc đã tốt với người khác. Bùi Địch Văn, anh là một người đàn ông rất tốt, điều này em không cần đánh giá thêm, ai biết anh đều sẽ cho là như vậy. Nhưng em thà quen biết và cố gắng chấp nhận một người xa lạ khác còn hơi phải

làm lại từ đầu với anh. Trong tình yêu ai cũng có bí mật, nếu có thể duy trì sự tốt đẹp của tình yêu thì chúng ta đều sẽ tiếp tục giữ bí mật. Nhưng, đó không phải bí mật thiện ý!

Anh thấy em sinh nghi, anh biết em thăm dò, anh đều né tránh không nhắc tới. Mỗi ngày đến Thâm Quyển phỏng vấn em đều chờ đợi anh chủ động thừa nhận thân phận của anh, giải thích Tống Dĩnh và Bùi Hân Nhi là thế nào. Biết không? Khi đó thậm chí em nghĩ, chỉ cần anh nói ra một lí do em có thể chấp nhận thì cho dù anh tạm thời không thể tự do em cũng sẽ yêu anh, đợi anh. Ngày ngày anh đều gọi điện thoại, nói thời tiết, nói nhớ nhung, quan tâm hỏi han em, nhưng không nhắc tới điều đó. Em đứng trên lễ phố ở Hồng Kông nhìn tòa nhà Hằng Vũ sừng sững cao vút, nhìn khu nhà họ Bùi như một trang viên, nhìn anh và Tống Dĩnh tay trong tay... Em bị cướp giật tất cả tiền bạc và giấy tờ, Tống Dĩnh cầm chi phiếu cười nhạo em... Sau đó em phát hiện mình có thai, em đấu tranh tư tưởng trong lòng... Trong giây phút cuối cùng, em muốn giữ đứa bé lại, nhưng nó lại chủ động bỏ em mà đi..."

Thư Sướng đau khổ nhắm hai mắt lại, thân thể run lên không khống chế được.

Mặt Bùi Địch Văn trắng bệch, anh vẫn cho rằng Thư Sướng chủ động đến bệnh viện hút thai, không ngờ lại là như vậy. Nhất định là mấy ngày đó tâm tình cô chấn động quá lớn nên bị động thai.

Anh áy náy đưa tay ôm cô vào lòng, cô vùng vẫy một chút nhưng không đẩy ra.

"Xin lỗi..."

"Bùi Địch Văn, nếu xin lỗi có thể vẫn hồi tất cả thì thật là tốt!" Cô cười chua xót, trong xoang mũi toàn là hơi thở của anh, ầm ập mà lại quen thuộc, "Em vẫn không hối hận vì đã gặp và yêu anh. Được một người đàn ông như anh yêu thật sự rất hư vinh. Chúng ta từng yêu nhau, từng cố gắng, kết quả lại là như vậy. Bùi Địch Văn, buông em ra! Để em sống cuộc sống em muốn, có lẽ em sẽ không bao giờ gặp được một người đàn ông tốt như anh. Người khác không ưu tú, nhưng lại rất chân thực, làm cho em có cảm giác an toàn, đó mới là thứ em cần. Lúc chúng ta bắt đầu thì em đã gạt bỏ hoàn toàn Dương Phàm ra khỏi trái tim sau đó mới tiếp nhận anh. Bây giờ có một người đàn ông không tồi đã cầu hôn em, để không phụ lòng thành ý và tín nhiệm của anh ấy, em cũng không cho phép mình còn có bất cứ dính dáng gì với anh. Bất kể tình cảm này sẽ có một kết quả hoàn hảo hay là tiếc nuối thì em cũng muốn mình thật chân thành".

Bùi Địch Văn ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt tuấn lãng của anh lúc này trở nên u sầu, anh há miệng mấy lần nhưng không nói được gì cả.

Thư Sướng gỡ tay anh ra, từ từ lui ra khỏi vòng tay anh, "Em phải đi đón Thắng Nam, tính tình cô ấy nóng nảy, ghét nhất là thấy người khác đến muộn".

Cô không nhìn anh nữa, quay đầu đi thẳng đến khu nhận hành lí.

Anh không đuổi theo mà chăm chú nhìn bóng lưng cô, chỉ cảm thấy một cảm giác ử rũ từ tinh thần đến thân thể từ từ tràn tới. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình thật sự là một người đàn ông rất thất bại. Cảm giác này còn chấn động hơn cả khi nghe thấy tin Tống Dĩnh có con với em trai mình.

"Bạn làm sao thế?" Cuối cùng thì Thắng Nam và An Dương cũng lấy được hành lí, hai người vừa đi ra ngoài thì gặp Thư Sướng. Chơi với nhau đã nhiều năm, chỉ nhìn thoáng qua Thắng Nam đã phát hiện vẻ khác thường của Thư Sướng, viền mắt đỏ hoe, nụ cười cực kì miễn cưỡng.

"Còn không phải vì đợi bạn lâu quá sao?" Thư Sướng lờm Thắng Nam, cố ý nói thật nhẹ nhàng, "Để tớ xách túi giúp bạn".

"Bây giờ có đại lực sĩ ở đây, bạn không cần phải diễn đâu!" Nói xong nhìn quanh, Thắng Nam phát hiện Bùi Địch Văn đang đứng như một pho tượng cách đó không xa.

Sau khi đưa Thư Sướng đi hút thai, Thắng Nam đã coi Bùi Địch Văn là tội phạm nghiêm trọng số một, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Có phải hẳn lại đến đây làm phiền bạn không?"

"Không có chuyện đó đâu, chẳng qua là tình cờ gặp nhau nên chào hỏi một câu thôi mà. Mau đi thôi, tớ đói quá!"

"Có gì phải chào hỏi loại cận bã này chứ? Cứ coi như không khí là xong", Thắng Nam nâng âm lượng lên rất cao.

An Dương lén bóp cánh tay Thắng Nam rồi liếc một cái ra hiệu cho cô không nói nữa.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Thắng Nam lập tức dừng lại rồi thay đổi đề tài, vừa ngồi vào xe đã lấy quà mang từ Vũ Hán về ra cho Thư Sướng xem.

"Thích không?" Nói hồi lâu mà không có ai trả lời, Thắng Nam ngẩng đầu lên.

Thư Sướng quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm chiếc Continental Flying Spur bên cạnh, chìa khóa xe nắm trong tay, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, đây là cảnh giới có tên gọi tâm hồn treo ngược cành cây.

Thắng Nam lặng lẽ trao đổi ánh mắt với An Dương.

"Để tôi lái xe, chị và Thắng Nam ngồi ra ghế sau đi", An Dương vổ vai Thư Sướng. An toàn là trên hết.

Thư Sướng lấy lại tinh thần, xấu hổ cười cười, "Thắng Nam, bạn nói gì cơ?"

Thắng Nam thất vọng nhún vai, "Tớ có nói gì đâu", cô ngồi dịch vào trong, kéo Thư Sướng lên xe rồi đột nhiên ấn ngón tay lên trán Thư Sướng, "Bạn là một kẻ phản bội không có khí phách..."

Thư Sướng cười khổ, "Bất cứ vết thương nào cũng cần có thời gian để lành lại".

Thắng Nam và An Dương thở dài, An Dương khởi động xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Điện thoại di động của Thư Sướng đổ chuông, Ninh Trí đã họp xong, có thời gian rảnh gọi điện cho cô.

"Thư Thư, bây giờ anh bắt đầu đi về nhà em, em có ở nhà không?"

"Em đến sân bay đón Thắng Nam, nửa tiếng sau sẽ về đến nội thành. Ninh Trí, chúng ta gặp nhau ở bên ngoài đi".

Ninh Trí chần chừ một lát, "VẬY ĐẾN NHÀ ANH, HÔM NAY ANH MỆT LẮM, EM MUỐN ĂN GÌ ĐỂ ANH MUA VỀ".

"MÌ ĂN LIỀN", THƯ SƯƠNG GẬP ĐIỆN THOẠI LẠI, PHÁT HIỆN KHI ĐANG NÓI CHUYỆN THÌ CÓ MỘT TIN NHẮN GỬI ĐẾN. CÔ CAU MÀY MỞ RA XEM.

"THƯ SƯƠNG, VẬY THÌ CỨ COI ANH NHƯ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG XA LẠ MỚI XUẤT HIỆN ĐI!"

THƯ SƯƠNG NGẢ NGƯỜI DỰA VÀO LƯNG GHẾ, NHẮM HAI MẮT LẠI.

"LẠI LÀM SAO RỒI?" THẮNG NAM QUAY ĐẦU SANG NHÌN CÔ.

THƯ SƯƠNG NẮM CHẶT ĐIỆN THOẠI TRONG TAY, "KHÔNG CÓ GÌ".

BÙI ĐỊCH VĂN NGỒI TRONG CHIẾC CONTINENTAL FLYING SPUR NHÌN ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG CHẄM CHẄM MỘT HỒI LÂU, THẤY KHÔNG CÓ TRẢ LỜI, ANH CẢN MÔI BẮT ĐẮC DĨ, KHỞI ĐỘNG XE CHUẨN BỊ QUAY ĐẦU. ĐÚNG LÚC NÀY CÓ TIẾNG GÕ CỬA XE, TỔNG DĨNH GIƠ TAY LÊN VỚI ANH.

TỪ SAU KHI BÙI ĐỊCH VĂN CHÍNH THỨC CÔNG BỐ TIN HAI NGƯỜI ĐÃ LI HÔN VỚI BÊN NGOÀI THÌ ANH VÀ TỔNG DĨNH MỚI CHỈ GẶP NHAU MẤY LẦN, ĐỀU LÀ TRONG HỘI NGHỊ THỎA THUẬN ĐIỀU KHOẢN CHO VAY GIỮA HẰNG VŨ VÀ VINH PHÁT. KHÔNG CÓ HẬN THÙ, CŨNG KHÔNG CÓ XA LÁNH, THUẦN TÚY LÀ PHÉP LỊCH SỰ XÃ GIAO VÌ CÔNG VIỆC CHUNG.

TRÁI TIM TỔNG DĨNH SỚM ĐÃ LẠNH BUỐT, "CÓ THỂ NÓI CHUYỆN MỘT HỒI KHÔNG?"

"Ở ĐÂY SAO?" BÙI ĐỊCH VĂN NHÌN QUÉT QUA BÃI ĐỖ XE DƯỚI MÀN ĐÊM, KHÓE MIỆNG KHẼ NHÉCH LÊN, "NGÀY MAI CÔ ĐẾN VĂN PHÒNG TÔI".

Tống Dĩnh cười lạnh, "Cô ta đã đi rồi, anh còn có gì phải e dè nữa? Cứ nói ở đây là được".

Bùi Địch Văn hơi sững người rồi mở cửa xe ra.

"Anh không muốn biết tại sao tôi lại Tân Giang à?"

"Tôi là một người không thích tò mò. Hơn nữa tôi không phải lãnh đạo của cô, cô không cần báo cáo hành trình của cô cho tôi biết".

Tống Dĩnh cắn chặt răng, "Đừng nói tuyệt tình như vậy, chúng ta từng là vợ chồng, đây là sự thật không thể tranh cãi".

"Không được nhắc tới hai chữ vợ chồng trước mặt tôi", âm thanh Bùi Địch Văn lập tức trở nên lạnh như băng.

Tống Dĩnh hừ lạnh một tiếng, "Anh không có tư cách nói tôi. Anh không có trách nhiệm đối với cuộc hôn nhân thất bại này sao? Chúng ta cưới nhau hai năm, anh luôn bỏ tôi ở Hồng Kông một mình để đi khai thác thị trường châu Âu, mỗi lần đi là cả năm mới về. Anh tính xem anh ở với tôi được mấy ngày, đã tặng tôi được mấy món quà? Anh có nhớ tôi sinh nhật ngày nào không? Kể cả... kể cả khi anh về Hồng Kông thì chúng ta cũng chung giường chung gối được mấy lần? Lúc nào anh cũng bận, lúc nào cũng họp hành, tôi gọi điện thoại cho anh mười lần thì có sáu bảy lần là trợ lý của anh nghe máy. Một người chồng như anh thì có cũng như không!"

Bùi Địch Văn lạnh lùng nhướn mày, vẻ mặt tỏ ra thiếu kiên nhẫn, "Có những chân tướng đã phủ đầy bụi, cô nhất định phải vén ra để nhìn lại sao?"

Tống Dĩnh đột nhiên trừng mắt, "Lời này của anh là ý gì?"

"Sau khi cưới, ông nội bảo tôi đến châu Âu khai thác thị trường, em trai tôi đến đại lục. Mấy ngày trước khi xuất phát, nó đã tìm tôi cùng đi uống rượu. Nó uống say, vừa khóc vừa nói với tôi rằng tôi cướp người phụ nữ của nó. Sáng sớm hôm sau, tôi đến Hằng Vũ làm việc với cái đầu nặng trĩu, vào văn phòng mới phát hiện quên mang cặp tài liệu, trong đó có một bản hợp đồng quan trọng. Tôi về nhà đi lấy, vừa bước vào đến cổng vườn hoa đã nhìn thấy cô và nó ôm hôn nhau trong góc nhà kính. Tôi... xoay người tránh ra. Sau đó tôi đến châu Âu, tôi... vẫn chờ đợi cô chủ động mở miệng yêu cầu chấm dứt quan hệ hôn nhân với tôi".

Mặt Tống Dĩnh lập tức nóng lên như có lửa đốt, tâm tình không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung nữa.

"Anh... không hề cố gắng cứu vớt mối quan hệ của chúng ta?" Cô ta cũng cảm thấy câu hỏi này quá vô sỉ, nhưng cô ta vẫn muốn biết đáp án. Thực ra nụ hôn giữa cô ta và Bùi Địch Thanh đó chỉ đơn giản là một nụ hôn từ biệt.

Sau đó cô ta lại dính dáng với Bùi Địch Thanh là vì nhìn thấy anh ta có thể thường xuyên qua lại giữa đại lục và Hồng Kông, còn Bùi Địch Văn dường như vừa đi tới châu Âu đã quên mất sự tồn tại của mình. Cô ta mượn rượu giải sầu, sau khi uống say lại lên giường với Bùi Địch Thanh.

Bùi Địch Văn lạnh nhạt liếc cô ta, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai, "Vốn chính là một đám cưới thương mại, nhận được cũng không vui mừng, mất đi cũng không đáng tiếc".

Tống Dĩnh vừa nghi hoặc vừa lo lắng trong lòng, cô ta cố gắng cười lạnh, "Anh thì lúc nào cũng bình chân như vại, phóng khoáng lắm, về bản chất căn bản anh chính là một thương nhân máu lạnh

chỉ cần lợi ích, cho nên cô nàng phóng viên Thư mà anh coi như bảo bối cũng bỏ anh để lao vào vòng tay người khác".

"Cô Tống, tôi không muốn cãi nhau với cô. Bây giờ quan hệ của chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác trong công việc, không thích hợp để nói chuyện riêng tư. Nếu cô không có chuyện khác thì mời cô xuống xe!"

Giọng Bùi Địch Văn vẫn nhã nhặn nhưng Tống Dĩnh lại nhận ra vẻ quyết đoán trong đó.

"Bùi Địch Văn, có thể anh không biết, lần này Vinh Phát không chỉ hợp tác với Hằng Vũ mà chúng tôi còn coi trọng một công ty bất động sản khác. Anh đừng tưởng rằng anh đã nắm chắc thắng lợi. Anh có thể tuyệt tình với tôi như thế, như vậy tôi, Tống Dĩnh, thề rằng nhất định phải dốc hết sức lực giúp đỡ một công ty bất động sản khác trúng thầu dự án mở rộng khu thành bắc Tân Giang".

Bùi Địch Văn mỉm cười, "Vậy tôi chúc mừng cô Tống trước. Cô đã thừa nhận như vậy thì tôi cũng không ngại nói với cô từ góc độ làm ăn. Khi đưa ra quyết định đầu tư trọng đại, một thương nhân thành công trước hết sẽ không để mình bị ảnh hưởng bởi tình cảm cá nhân, anh ta phải suy nghĩ toàn cục, tiếp theo, anh ta sẽ không để quyền khống chế rơi vào tay người khác. Không chỉ có Vinh Phát có hai lựa chọn, Hằng Vũ cũng có hai lựa chọn khác nhau. Tôi coi trọng Vinh Phát là vì suy nghĩ đến quan hệ hợp tác đã nhiều năm, thực ra trong nội tâm tôi có khuynh hướng ủng hộ ngân hàng Trung Hoa hơn. Cô Tống đã nói như vậy thì tôi sẽ gọi điện thông báo cho Chủ tịch Tống, nếu có cơ hội thì sau này chúng ta lại hợp tác sau".

Tống Dĩnh cả kinh tròn tròn mắt. Ngân hàng Trung Hoa là ngân hàng liên doanh vốn Hồng Kông và vốn nước ngoài lớn nhất Hồng

Kông, Bùi Địch Văn lại có thể thuyết phục được bọn họ đồng ý cho vay?

"Có phải anh đã có âm mưu từ trước, chẳng qua là vẫn chờ câu này của tôi mà thôi?" Cô ta đột nhiên tỉnh ngộ.

"Cô Tống đúng là dễ quên, vừa rồi chính cô tuyên bố trước rằng sẽ dốc hết sức lực giúp đỡ một công ty bất động sản khác đánh bại Hằng Vũ, tôi không thích khoanh tay chịu trói".

"Bùi Địch Văn, anh đúng là gian xảo, lợi dụng xong Vinh Phát là co chân đá luôn". Tống Dĩnh then quá hóa giận.

Bùi Địch Văn thờ dài, ngẩng đầu lăm liết nhìn cô ta, "Tống Dĩnh, cô có tư cách gì để nói người khác gian xảo? Nếu như lúc đầu cô lựa chọn tình yêu thì cô sẽ nhận được tình yêu suốt đời của em trai tôi. Cô từ bỏ nó, lựa chọn hôn nhân thương mại, điều này cũng không thể chỉ trích cô được, bởi vì chúng ta có lúc không có quyền lựa chọn. Nhưng khi cô đã hứa hẹn thì cô phải tuân thủ. Cô quá tham lam, quá ích kỉ cho nên mới dẫn tới tình cảnh hôm nay. Đừng tưởng rằng cô chỉ mất thân phận phu nhân của Bùi Địch Văn mà từ lâu trước kia cô đã mất tình yêu của em trai tôi rồi".

"Anh sai rồi, Địch Thanh vẫn yêu tôi". Tống Dĩnh hét lên.

"Không, trong lòng nó đã yêu một người phụ nữ tốt đẹp khác, nó từng nhắc tới chuyện cưới hỏi với ông nội. Nhưng cô lại hủy diệt nó..." Bùi Địch Văn đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt vắn vẹo vì đau khổ, anh thở hỏn hển, "Tôi biết hết, nhưng tôi chưa từng nói ra. Hân Nhi không phải cốt nhục của em trai tôi, đúng không?"

Mặt Tống Dĩnh lập tức trắng bệch không còn chút máu nào.

"Cho nên lúc sinh Hân Nhi cô nhất quyết đòi đưa nó đến viện phúc lợi. Sau khi nhà họ Bùi giữ nó lại, cô không có cả dũng khí để nhìn mặt nó. Có thể cô sẽ kinh ngạc không hiểu tại sao tôi lại biết điều này. Có lần Hân Nhi bị ốm, tôi đã đưa nó đến bệnh viện, cần thử máu, tôi và em trai tôi cùng nhóm máu, nhưng nhóm máu của Hân Nhi lại rất khác thường, cực kì hiếm thấy..."

"Không được nói nữa". Tống Dĩnh đột nhiên gào lên như điên, "Đây là anh đang vu khống tôi, anh có chứng cứ gì không?"

Bùi Địch Văn cười, "Cô đừng tưởng rằng em trai tôi đã chết là sẽ không còn chứng cứ gì nữa. Từ khi ba anh em chúng tôi còn nhỏ, gia đình tôi đã lập hồ sơ sức khỏe cho chúng tôi, tôi nghĩ hồ sơ của nó vẫn còn được giữ cẩn thận. Tống Dĩnh, cuối năm ngoái đột nhiên Thư Sướng biết rõ thân phận của tôi, nếu tôi không đoán sai thì đó là công lao của cô. Trong lòng cô nhất định là rất vui mừng khi phát hiện ra một sự trùng hợp. Ninh Trí là mối tình đầu của Thư Sướng, hơn nữa xe của anh ta lại đâm vào anh trai cô ấy. Khi Ninh Trí nói với cô thì mới đầu cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng sau khi cô nghe nói tôi phải thực hiện dự án bắc Tân Giang, đồng thời lại gặp Thư Sướng ở văn phòng tôi thì cô đã kết nối được tất cả mọi mất xích lại. Vì vậy Ninh Trí bắt đầu theo đuổi Thư Sướng, sau đó vô ý nhắc đến tôi".

Tống Dĩnh chậm rãi nhìn vào đôi mắt đen sẫm như đêm sâu của anh, khóe miệng cong lên chát đặng, "Thì ra chuyện gì cũng không giấu được anh thật. Đúng thì đã sao, sự thật là anh đã nói dối cô ta". Khi đó để duy trì hình tượng hạnh phúc trước mặt công chúng, hai người bắt đầu thành đôi thành cặp. Cô ta cho rằng trái tim đã đóng băng của anh bắt đầu tan ra, cô ta không thể để cho bất cứ một chướng ngại vật nào xuất hiện giữa hai người.

"Chẳng sao cả. Tống Dĩnh, bây giờ tôi cũng nói với cô một tiếng. Thư Sướng là của tôi, dự án bắc Tân Giang cũng là của tôi".

Ngữ điệu của anh không cao, nói cũng rất chậm, nhưng Tống Dĩnh nghe lại thấy sống lưng lạnh buốt, không nhìn được rùng mình một cái.

Cô ta và anh thành vợ thành chồng không lâu nhưng cũng đủ để biết rõ anh là một người đàn ông nói được thì làm được.

Cô ta cắn môi vô lực, đẩy cửa ra, chật vật bỏ đi.

Bùi Địch Văn đóng sập cửa xe, khởi động xe, vẻ mặt bình tĩnh như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Lần này Thắng Nam và An Dương đến Vũ Hán hình như đã xác định quan hệ giữa hai người, trên đường đi An Dương không ngừng nhắc tới việc bố mẹ cậu ta gửi lời hỏi thăm bố mẹ Thắng Nam. Trong lòng Thắng Nam rõ ràng, đây là cậu ta muốn cô cũng dẫn cậu ta về nhà gặp bố mẹ. Đã đến nước này, nếu còn e dè sẽ thành ra lập dị khác người.

Cô là một người thẳng tính và bộc trực, "Muộn lắm rồi, hôm nay chúng ta không về nông trường nữa, anh về nhà em ngủ đi!" Cô nói rất tự nhiên, không hề tỏ ra ngượng ngùng, chỉ có hai tai đỏ bừng là bán đứng cảm giác trong lòng.

"Có tiện không?" Vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt nhưng An Dương còn làm bộ làm tịch.

Thắng Nam trợn mắt nhìn cậu ta, "Em nói không tiện thì anh sẽ ngoan ngoãn về nông trường chứ?"

"Làm người không thể quá đáng, mấy khi em mời anh nhiệt tình như vậy, thôi thì anh sẽ cố gắng hòa nhập với gia đình em, như vậy cả anh và em cùng đỡ khó xử".

"Anh còn được voi đòi tiên", mặt Thắng Nam cũng đỏ bừng, cô nhìn trộm Thư Sướng.

Thư Sướng vẫn ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý hai người đang nói gì.

An Dương lái xe vào Tụ Hiền Uyển, xách túi lớn túi nhỏ xuống xe. Con rể tương lai tới nhà nhạc phụ nhạc mẫu, tâm tình vừa xúc động vừa thấp thỏm.

Thắng Nam nắm tay động viên cậu ta, cười thầm, chuyên gia tâm lý cũng không phải tung hoành vô địch.

"Xướng Xướng, lên chơi một lát?" An Dương đưa chìa khóa xe cho Thư Sướng, Thư Sướng xoay người ngồi vào ghế lái, Thắng Nam vội vàng đóng cửa xe lại.

"Tôi còn có việc", Thư Sướng cười cười, vẫy tay khuyến khích An Dương, "Cố lên!"

Cô đóng chặt cửa xe, quay xe ra khỏi Tụ Hiền Uyển chạy tới khu thành bắc, trong đầu trống rỗng. Đến lúc nhìn thấy ánh đèn trong nhà mình cô mới nhớ mình đã hẹn gặp Ninh Trí ở nhà anh ta.

Cô vội vã trốn tự giễu, lại quay xe đi đến Giang Thiên Các.

Căn hộ kép hai tầng Ninh Trí mua cho nhà Thư Sướng ở Giang Thiên Các chỉ cách căn hộ của Ninh Trí mấy tòa nhà. Công ty hoàn thiện gọi điện thoại cho Thư Sướng, Thư Sướng đã tới xem. Vườn

rất rộng, hàng rào màu trắng quây quanh, bãi cỏ cắt sửa rất tốt. Sát hàng rào có trồng một số cây cối, mặc dù còn rất nhỏ nhưng lại ngập tràn sức sống. Trong nhà rất thoáng, cửa sổ đặt sát sàn nhà cho kiến trúc sư có đầy đủ không gian để thiết kế. Thư Sướng đi hết tầng trên tầng dưới rồi nói với kiến trúc sư dạo này mình hơi bận, để vài ngày sau sẽ liên lạc với anh ta sau.

Cô lấy lại chìa khóa nhà.

Chiếc Chery dừng lại tại khu đỗ xe được kẻ bằng sơn trắng. Căn hộ của Ninh Trí đèn đuốc sáng choang, rèm cửa sổ lay động in bóng người cao ráo của anh ta.

Thư Sướng đứng dưới lầu một lát, khóa xe xong mới đi đến cửa thang máy.

Thang máy từ từ lên cao, Thư Sướng nhớ ra hình như đây là lần đầu tiên mình đến căn hộ của Ninh Trí.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Áo sơ mi xắn tay, để mở hai cúc bên trên, Ninh Trí ra mở cửa cho cô, khước miệng mang nụ cười, "Thư Thư, em đến vừa lúc, anh mới pha mì cho em xong".

Thư Sướng đứng ngoài cửa quan sát trong nhà. Căn hộ không nhỏ nhưng bừa bộn như những gian kí túc xá nam cô từng tới ngày còn đi học. Quần áo giày dép ném khắp nơi, một chiếc va li hành lí to mở nắp để giữa nhà, mặt bàn có một lớp bụi, trên bàn có hai đôi tất thối, càng đáng sợ là bên cạnh hai đôi tất đó là hai bát mì ăn liền đang bốc hơi nóng.

"Vào đi, ngồi tạm xuống sofa ấy. Ha ha, anh bận quá, người giúp việc ngoài giờ lại về quê bận thu hoạch vụ mùa, lâu lắm rồi anh chưa dọn dẹp nhà cửa".

Thư Sướng hết sức thận trọng tránh qua va li hành lí đi tới sofa. Ninh Trí vừa mới dọn dẹp, trên sofa có vừa đủ chỗ ngồi cho hai người.

Cô thở dài trong lòng, thảo nào Ninh Trí thích đến ăn nhờ ở đậu nhà cô như vậy. Cuộc sống hàng ngày của đàn ông độc thân quả thật quá đáng sợ.

Ra khỏi nhà vẫn là thanh niên tuấn kiệt, ai biết về đến nhà lại ngủ trong ổ chó?

"Thư Thư, anh đi bưng mì về bên này ăn nhé!" Ninh Trí lén ném hai đôi tất trên bàn ăn vào đồng quần áo, rửa tay xong mới bưng hai bát mì ăn liền đến bàn uống nước trước sofa. "Yên tâm, nước pha mì anh vừa đun sôi xong, rất sạch sẽ".

Thư Sướng lắc đầu với anh ta, không nhận đôi đũa anh ta đưa, "Em không đói lắm. Anh ăn trước đi!"

"Thư Thư, tối nay em ít nói thế! Có phải giận anh tối qua về không đến thăm em không?" Vẻ mặt Ninh Trí rất ít khi biểu lộ được tình cảm, có thay đổi gì cũng chỉ thể hiện qua ánh mắt.

"Em không phải trẻ con hơi chút đã tức giận. Em biết công việc của anh rất bận". Thư Sướng đứng lên, đi vào phòng bếp tìm một chiếc khăn lau, giặt sạch rồi lau sạch bàn, lại nhặt mấy đôi giày dép bừa bãi đặt vào trong tủ giày, nhặt quần áo bẩn bỏ vào máy giặt trong nhà tắm, quần áo sạch thì gấp gọn gàng đặt lên giường trong

phòng ngủ. Chỉ chốc lát phòng khách đã gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều.

Ánh mắt Ninh Trí vẫn dò theo bóng dáng Thu Sương, dần dần trở nên dịu dàng, "Thu Thu!" Anh ta đột nhiên đứng lên ôm Thu Sương từ sau lưng, vùi đầu vào mái tóc cô.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc thân mật như thế, Thu Sương giật mình, cả người cứng đờ đến nỗi hơi đau mỗi.

"Thu Thu, đợi sau khi mở thầu khu thành bắc, công trình vừa khởi công là chúng ta sẽ kết hôn!"

Hơi thở ấm áp của anh ta thổi qua bên tai cô, giọng nói dịu dàng. Thu Sương rụt cổ mắt tự nhiên, "Ninh Trí, chúng ta nói chuyện tử tế nhé!"

"Nói gì?" Ninh Trí buông cô ra, chuyển sang nắm tay cô, hai người cùng đi tới sofa.

Thu Sương hạ thấp tầm mắt, đặt túi xách lên trên đùi, lấy chiếc hộp gấm vuông vức Ninh Trí đưa cho cô ra.

"Ninh Trí..." Cô trầm ngâm một lát rồi ngược mắt lên.

Ninh Trí nhướng mày yên lặng nhìn cô.

"Ninh Trí, em đã cố gắng rồi", cô nói rất nhỏ, "Em cảm thấy..."

"Đừng nói vội", Ninh Trí đột nhiên phát tay ngắt lời cô, dường như anh ta hơi căng thẳng, "Đợi anh ngồi xuống đã".

Cô cười cười, "Vâng!"

Anh ta ngồi xuống, cô nhìn chiếc hộp, anh ta nhìn cô với vẻ đáng chất.

Thư Sướng nhẹ nhàng cắn môi, nói tiếp, "Em còn nhớ mười năm trước anh đeo cặp đi qua trước cửa nhà em. Đồng phục học sinh cấp ba rất rộng, các cậu học sinh khác mặc trên người như mặc áo khoác, nhưng anh thân cao, vai rộng nên mặc rất vừa. Em đứng dưới giàn nho lên nhìn anh qua khe cửa. Nếu anh và bạn học vừa đi vừa nói chuyện thì em sẽ lớn mật xoay người đi theo phía sau bạn anh. Nếu anh đi một mình thì em chỉ có thể đợi anh đi thật xa rồi mới dám lên lút đi theo. Nhìn anh cười đùa với các bạn nữ, cả ngày em sẽ rầu rĩ không vui. thỉnh thoảng nói với em một câu, em sẽ vui mừng giống như lên trời. Lúc đó em thật sự rất thích anh. Em luôn nằm mơ có thể học cùng trường đại học với anh, sau đó yêu nhau, đi làm, cưới nhau. Ha ha, khi đó em mới mười mấy tuổi, có phải em lớn quá sớm không?"

"Bây giờ giấc mơ này đã thành hiện thực rồi". Anh ta mỉm cười dịu dàng, ánh mắt ấm áp đưa tình.

Thư Sướng chuyển mắt khỏi chiếc hộp, quay sang nhìn vào mắt anh ta, "Thật hi vọng thời gian có thể dừng lại, chúng ta đều không lớn lên, như vậy thật là tốt biết bao. Bố mẹ em rất thích anh, Thắng Nam và Tạ Lâm cũng bảo em phải quý trọng anh, em cũng cảm thấy sự chân thành từ đáy lòng anh. Em cố gắng muốn tiếp nhận anh, nhưng, Ninh Trí, em thất bại rồi".

"Thư Thư, em không cần phải vội, anh biết em cần thời gian để suy nghĩ".

"Không phải, Ninh Trí, có một người đàn ông đã chiếm hết trái tim em. Lí trí của em nói với em, em và anh ấy sẽ không có kết quả,

nhưng tình cảm của em lại nhớ anh ấy không không chế được. Tâm tình em rất hỗn loạn, hơn nữa em không muốn thu xếp lại. Trong tình hình này, nhận lời cầu hôn của anh là không công bằng".

"Anh không yêu cầu công bằng", Ninh Trí lộ ra vẻ mặt như thờ phào nhẹ nhõm, "Dù sao chúng ta cũng đã bỏ lỡ mười năm, anh xuất hiện quá muộn, nhưng anh có lòng tin, anh tin mình có thể xóa đi tất cả cũng gì trong lòng em. Em xem, ban đầu anh chỉ là một người lạ, nhưng bây giờ bác trai bác gái đều xem anh như người nhà. Rồi có ngày em cũng sẽ yêu anh. Thử Thử! Nếu em cảm thấy có áp lực thì chúng ta có thể hoãn đám cưới lại".

Thư Sướng cười khỏ, "Ninh Trí, anh có phát hiện thực ra tình cảm của anh dành cho em không phải tình yêu hay không?"

"Thử Thử?" Ninh Trí xúc động trợn mắt nhìn cô, "Sao em lại nói như vậy? Anh yêu em hơn bất cứ người nào khác trên đời".

Thư Sướng lắc đầu, "Nếu anh thật sự yêu một người thì anh sẽ không thể xử sự một cách lí trí được, anh sẽ mất khống chế, sẽ làm chuyện ngu xuẩn, sẽ cười ngây ngô, sẽ cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh, hận không thể mang những thứ tốt nhất trong thiên hạ đến đặt ở trước mặt cô ấy, sẽ đứng chắn trước mặt cô ấy như một dũng sĩ, sợ cô ấy sẽ bị một chút tổn thương. Cho dù rất khổ cực nhưng anh cũng không muốn để cô phải chịu một chút tủ thân nào".

"Thử Thử, mỗi người đàn ông đều có tính cách bất đồng, phương thức biểu đạt cũng sẽ bất đồng. Không được tìm bóng dáng người khác trên người anh".

"Vụ tai nạn lao động ở công trình Tụ Hiền Uyển giai đoạn ba, em đến phỏng vấn, anh sợ ảnh hưởng đến việc tiêu thụ của khu nhà

nên đã nhờ em viết một bài báo sai sự thật. Đó là lần đầu tiên em đi ngược lại đạo đức nghề nghiệp của phóng viên, bởi vì em đã đồng ý giúp anh. Khi đó em đã biết, trong lòng anh, lợi ích của công ty cao hơn hết thảy. Thậm chí có thể anh còn chưa bao giờ nghĩ xem nếu chuyện này bị tiết lộ ra ngoài thì có ảnh hưởng gì đến em hay không. Sau đó quả thật chuyện này lộ ra, nhưng tất cả đều nằm trong khống chế của anh, ha ha, em vẫn cứ ở lại tòa soạn làm phóng viên, nhưng tâm tình của em thế nào, anh có nghĩ tới không?"

Nói đến chỗ này, Thư Sướng hơi xúc động. Cô nhớ vì bảo vệ cô, Bùi Địch Văn đã vứt bỏ tin tức quan trọng về việc Đêm Paris bán bạch phiến. Anh nói: "Anh rất coi trọng em, con người quan trọng hơn tin tức".

Sắc mặt Ninh Trí lạnh lùng, yên lặng thật lâu.

"Để biết quan điểm của Hằng Vũ đối với dự án thành bắc, anh đã hỏi thẳng em xem Bùi Địch Văn có nói gì với em về chuyện này hay không. Ninh Trí, anh có nghĩ tới sự khó xử của em không? Lúc anh nói lời đó thì anh đặt em ở vị trí nào?"

Cô nhìn vào mắt anh ta, "Anh đối với bố mẹ em rất tốt, cũng đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện cho nhà em, em rất cảm động. Ninh Trí, không phải em đang chỉ trích anh, cũng không phải oán giận anh. Em chỉ cảm thấy anh đã coi em như một đối tác hợp tác chứ không phải một người anh yêu".

"Đây chính là kết luận của em sao?" Anh ta lạnh lùng hỏi.

Thư Sướng gật đầu, "Chúng ta vẫn sẽ qua lại với nhau giống như trước kia, nhưng chúng ta thật sự không có biện pháp trở thành

người yêu. Đến một ngày nào đó anh gặp được một người và yêu người đó điên cuồng thì anh sẽ rõ ràng những gì em nói".

"Nói đi nói lại, kết quả chính là em từ chối anh vì Bùi Địch Văn". Mặt Ninh Trí cứng đờ như tảng đá, "Có phải anh ta đã đồng ý giữ lại căn nhà em hay không? Vì vậy nên em lại động lòng?"

Thư Sương chớp chớp mắt vô lực, "Không có bất cứ quan hệ nào với anh ấy. Em rất tiếc căn nhà em, nhưng đó là chuyện trước kia, bây giờ em không còn tiếc nữa. Anh không biết bố mẹ em quan tâm đến lần đấu thầu của công ty Trí Viễn này đến mức nào đâu. Thậm chí để đạt được mục đích, họ đã không tiếc xúi giục hàng xóm láng giềng tiến hành đấu tranh chống lại Hằng Vũ. Vì bố mẹ em nên em cũng hi vọng Trí Viễn sẽ trúng thầu. Trong lòng em, sức khỏe của bố mẹ em là quan trọng nhất. Nếu như Trí Viễn bị thua thì em sợ bố mẹ em sẽ không chịu nổi. Ninh Trí, xin anh sau này ít nói chuyện công ty trước mặt bố mẹ em, được không? Họ thật sự đã nhiều tuổi lắm rồi, không thể chịu được một cú sốc nào nữa".

"Em cho rằng đó là anh xúi giục bố mẹ em?" Ninh Trí cau mày thật chặt.

"Làm sao có thể nói là xúi giục được? Họ cam tâm tình nguyện làm cho anh, anh yêu quý họ như Thần Thần yêu quý họ, vì vậy tự nhiên họ cũng thương anh như thương Thần Thần, em cũng vậy".

Cô cười dịu dàng, chỉ có thể nói tới đây. Còn một số lời cô không muốn nhắc tới, không nỡ nhắc tới, không đành lòng nhắc tới, nói ra cũng có được gì đâu? Đâm cho đối phương chảy máu đằm đằm để làm gì? Đã không trở thành người yêu thì cứ làm bạn bè khách khí đi.

"Giống như Thần Thần..." Ninh Trí nhắc lại lời cô với vẻ châm chọc.

Thư Sướng cau mày lấy mấy chiếc chìa khóa trong túi ra đặt lên bàn, "Anh trả lại căn hộ kếp đó đi. Em đã đi xem, đắt tiền quá, hàng xóm toàn người không phú thì quý. Bố mẹ em quen sống cuộc sống bình dân, ăn nói to tiếng, có lúc ăn cơm cũng bưng bát đi qua nhà hàng xóm chơi, thích quan tâm đến chuyện nhà của hàng xóm, không biết cách tôn trọng riêng tư của người khác. Họ quá già, không thể thích ứng với môi trường mới. Chi phí dịch vụ cũng đắt đỏ, họ sẽ cảm thấy như bị người khác cướp tiền. Mấy hôm nữa em sẽ ra ngoài tìm nhà, cố gắng chuyển đến cùng một khu với hàng xóm cũ".

Ninh Trí không hề nhúc nhích, cũng không lên tiếng, khuôn mặt trắng xanh, trong mắt lóe lên một tia đau đớn kịch liệt nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Thư Sướng lấy dũng khí chào, "Ninh Trí, em... về trước đây!"

Cô còn chưa đứng dậy đã nhìn thấy Ninh Trí đột nhiên giơ tay lên dấm thẳng xuống mặt bàn bằng thủy tinh, cũng không biết anh ta dùng bao nhiêu sức mạnh, chỉ nghe âm một tiếng, tấm kính lập tức vỡ thành vô số mảnh.

Bát mì ăn liền đổ tung tóe xuống sàn nhà.

Thư Sướng hoảng sợ trợn mắt, tay anh ta vừa dấm máu vừa sưng phù, máu tươi phun từ hở khẩu tay ra như suối, lòng bàn tay nhanh chóng trở nên máu thịt lẫn lộn.

"Anh điên rồi!" Cô vội vàng tìm một chiếc khăn mặt quấn quanh tay anh ta, "Vết thương rất lớn, mau... mau tới bệnh viện".

Ninh Trí lạnh lùng đẩy cô ra, "Lớn hay không cũng chẳng có quan hệ gì với em. Em cũng ích kỉ giống như bố mẹ em. Muốn đi thì đi đi, anh sống một mình cũng vẫn rất tốt".

"Ninh Trí, anh đừng giận quá mất khôn như thế", Thư Sương nhìn thấy khăn mặt nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

"Giận mất khôn?" Ninh Trí cười lạnh, "Em lại không phải gì của anh, anh giận một người lạ làm gì? Mau đi khỏi đây, nếu không Bùi Địch Văn sẽ hiểu làm em đấy".

Thư Sương lăm liệt nhìn anh ta, "Ninh Trí, anh nhất định phải nói với em như vậy à? Được, bây giờ em sẽ đi, sau này chúng ta sẽ là người lạ thật sự".

Ninh Trí trắng mặt, nhắm mắt lại, tuyệt vọng đến cùng cực.

"Thư Thư, vì sao em không thể yêu anh?" Anh ta đau khổ gầm lên, "Anh chỉ muốn cho em một cuộc sống tốt hơn cho nên mới liều mạng làm việc. Không còn em, anh kiếm được nhiều tiền cho ai tiêu? Anh không có nhà, không có bố mẹ, chỉ có em, chỉ có em, chỉ có em... Em không biết anh đã phải làm gì để được như bây giờ đâu".

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Dịch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20

Thư Sướng thấy hai mắt nóng lên, ánh mắt từ từ nhòe đi, cô cắn môi, lau nước mắt tràn mi, "Anh mất máu quá nhiều, không được nói chuyện, chúng ta đến bệnh viện". Cô tiến lên kéo anh ta.

Anh ta mở mắt ra, giờ bàn tay không bị thương lên, dùng lưng ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt cô, "Thư Thư, lúc em cắn anh bị thương em cũng nhìn anh như vậy. Đừng rời khỏi anh được không? Anh thật sự yêu em, chỉ là anh quá ngốc, không biết cách biểu đạt. Em dạy anh, chuyện gì anh cũng nghe em".

"Không được nói nữa". Thư Sướng kêu to một tiếng, nước mắt điên cuồng chảy ra như vỡ đê.

"Được, anh không nói". Ninh Trí im lặng, đột nhiên cúi đầu hôn lên nước mắt trên mặt cô, "Vậy em cũng không được khóc nữa".

Thư Sướng lui lại hai bước, "Chúng ta đến bệnh viện".

"Em đưa anh đi?" Ninh Trí hỏi.

Thư Sướng gật đầu, xoay người cầm một chiếc áo ngoài khoác lên người cho anh ta.

Ninh Trí bình tĩnh lại để cô dìu ra cửa.

Đến bệnh viện, bác sĩ trực cấp cứu chậm rãi kéo chiếc khăn mặt đã trở thành một tấm vải đỏ ra, vừa thấy vết thương của Ninh Trí đã cau mày lại, "Tại sao lại thành như vậy?"

Thư Sướng trả lời, "Không cần thận bị ngã. Có cần truyền máu không?"

"Tốt nhất là nên truyền máu". Bác sĩ dặn y tá chuẩn bị dụng cụ, bông băng.

Ninh Trí nằm trên giường, mặt trắng như một tờ giấy không có nội dung, một tay nắm chặt tay Thư Sướng.

"Nhưng nhóm máu của anh ấy rất đặc biệt", Thư Sướng lo lắng nói.

"Đặc biệt thế nào?"

"Là nhóm AB, RH âm tính", Thư Sướng biết điều này từ mười năm trước. Cô cắn tay anh ta bị thương, lúc đưa anh ta đến bệnh viện khâu, cô khóc hỏi cần truyền máu hay không, Ninh Trí trợn mắt nhìn cô, nói anh ta không nhận được máu bình thường. Cô hỏi vì sao, anh ta nói cô là đồ ngớ ngẩn, không biết trên đời không chỉ có các nhóm máu A, B, AB, O. Máu anh ta là nhóm AB RH âm tính, nhận máu khác sẽ chết người.

Bác sĩ đang sát trùng vội dừng lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ninh Trí với khóe miệng đang co giật vì đau, "Anh cũng là nhóm máu RH âm tính?"

"Còn có ai nữa?" Thư Sướng hỏi.

Bác sĩ cười, "Nhóm máu này rất hiếm thấy, nhưng trong vòng vài ngày tôi đã gặp được hai người. Mấy ngày hôm trước có một cô bé bị cảm cúm đến bệnh viện xét nghiệm máu, cũng là nhóm máu này".

"Cái gì?" Ninh Trí đang yên lặng lập tức ngồi dậy.

"Cô bé đó là một cô bé người Hồng Kông, đến viện cùng với bà nội". Bác sĩ chép miệng, "Cũng không biết có phải vì nhóm máu đặc biệt hay không mà cô bé đó bị thiếu năng. Mấy ngày nay các bác sĩ ở viện vẫn thảo luận việc này".

Ninh Trí sợ hãi trợn mắt, rất lâu sau anh ta rút tay về, tóm tóc, kêu lên như phát điên, "Không, không phải, không phải như vậy..."

Không biết làm thế nào, bác sĩ đành phải tiêm một mũi thuốc an thần cho Ninh Trí.

Rốt cục anh ta cũng ngủ mất, có điều trán vẫn căng lên đau khổ, giống như trong lòng có rất nhiều chua xót không thể nói ra.

Bàn tay máu thịt lẫn lộn bị mấy mảnh thủy tinh vỡ đâm vào, bác sĩ gấp vụn thủy tinh cho anh ta một hồi lâu rồi rửa sạch vết thương, cuối cùng mới khâu lại.

Tổng cộng hai mươi mũi, Thư Sương thở dài buồn bã, tâm tình cực kì phức tạp. Vừa rồi hành động kịch liệt, bàn tay Ninh Trí làm dây rất nhiều máu ra ga trải giường, bây giờ nhìn lại vẫn thấy sợ hãi. Cô đề nghị y tá đổi giường khác cho anh ta, bác sĩ dặn y tá tiêm cho anh ta thêm một mũi phòng uồn ván.

Sau khi làm thỏa đáng mọi việc Thư Sương mới kéo ghế ngồi xuống bên giường, xem điện thoại, đã là hai giờ sáng. Cô cẩn thận đắp chăn cho Ninh Trí rồi tắt đèn cho anh ta ngủ yên giấc. Ánh đèn

mờ mờ ngoài hành lang len qua khe cửa sổ chiếu lên gương mặt vàng như nghệ của Ninh Trí.

Thư Sướng nhìn không chớp mắt.

Mười năm đã khiến một thiếu niên ngây ngô biến thành một nam giới trưởng thành, điều này đã đủ xa xôi. Bây giờ bóng dáng xa xôi lại đổi một khuôn mặt khác, nói thật, kì thực cô cảm thấy Ninh Trí là một người lạ. Tất cả mọi cảm giác của cô đối với anh ta đều đến từ quá trình tiếp xúc giữa hai người sau khi Thần Thần chết.

Cảm giác này không phải hận, không phải thích, mà là bằng phẳng như gương. Cô nói anh ta coi cô như đối tác hợp tác, còn cô coi cô là gì của anh ta?

Chắc chắn không phải bạn gái. Trước mặt anh ta, cô chưa từng tỏ ra thẹn thùng bao giờ, cũng không căng thẳng tim đập thành thịch. Cô không làm nũng anh ta, không giận dỗi anh ta, không buông thả, cũng không ỷ lại. Không biết tại sao trong lòng cô vẫn có một chút phòng ngự đối với anh ta.

Có thể anh ta không biết rằng cô biết quá nhiều về những việc anh ta đã làm.

Trong mơ, đột nhiên Ninh Trí kêu lên một tiếng.

Thư Sướng ghé sát lại nhìn, anh ta giờ bàn tay bị thương lên, cô vội đề lại, có lẽ là vì vết thương quá đau.

Cô vỗ vỗ anh ta, anh ta kêu khẽ mấy tiếng rồi lại ngủ say.

Mí mắt Thư Sướng bắt đầu nặng trĩu, cô chống cằm nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hình như chỉ ngủ được một lát nhưng cô mở mắt ra thì

trời đã sáng rồi. Hai mắt Ninh Trí mở to nhìn lên trần nhà không chớp mắt.

"Anh tỉnh rồi à?" Cô mở miệng, nghe thấy giọng mình khàn khàn, háng giọng mấy tiếng mới đỡ hơn một chút.

Ninh Trí quay mặt sang, hành động như một thước phim quay chậm.

Thư Sướng giật nảy, cô chưa từng thấy một ánh mắt như vậy, nó sâu thẳm như giếng cổ sâu không lường được, nước dưới giếng đã chết rất nhiều năm.

"Đau lắm à?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Ninh Trí lắc đầu, dùng bàn tay không bị thương vén chăn ra, ngồi dậy, "Anh đến công ty làm việc đây". Giọng nói của anh ta lạnh lạnh, bình tĩnh như từ trước đến giờ vẫn vậy.

"Hôm qua anh mất rất nhiều máu, hôm nay phải nghỉ ngơi cho tốt. Em sẽ nhờ mẹ nấu cho anh bát canh tằm bổ".

"Không, anh phải về công ty", Ninh Trí rất kiên quyết.

"Làm gì mà sốt ruột như vậy?" Thư Sướng cau mày.

Ninh Trí nhìn cô thật sâu, "Công việc là một chiếc áo ngoài rất tốt. Có chiếc áo ngoài này, anh còn có thể hít thở tự nhiên được. Không có nó anh sẽ không dám nhìn ai".

Thư Sướng chớp mắt, giơ tay lên sờ sờ trán anh ta, không sốt, tại sao lại nói nhảm vậy?

Ninh Trí mím chặt môi không nói thêm câu nào nữa. Thư Sướng đành phải kéo anh ta đi tìm bác sĩ xem lại vết thương. Bác sĩ kê đơn thuốc chống viêm cho anh ta, dặn cách ngày đổi thuốc một lần.

Hai người ra khỏi phòng cấp cứu, thời gian còn rất sớm, trên đường không có bao nhiêu người, chỉ có quán bán hàng ăn sáng gần bệnh viện là rất náo nhiệt.

Sáng sớm mùa thu, không khí đã bắt đầu lạnh lẽo đều hiu, lá cây mới rụng phủ kín đường mòn, kêu lên xào xạc dưới gót giày.

Thư Sướng lái chiếc Chery từ bãi đỗ xe ra, nhìn thoáng qua sắc mặt Ninh Trí, "Chúng ta đi ăn sáng đã!"

Ninh Trí lắc đầu.

Thư Sướng xuống xe đi mua một hộp bánh bao và hai cốc sữa đậu nành về nhét vào tay anh ta. Anh ta lặng lẽ cầm lấy.

Trên đường đi hai người đều rất yên lặng.

Anh ta chỉ nói một câu: "Đưa anh đến công ty".

Xe dừng lại trước cửa công ty Trí Viễn, Thư Sướng chuẩn bị xuống xe mở cửa cho anh ta, đột nhiên anh ta ôm chặt lấy cô từ phía sau, đầu vùi sâu vào bên cổ cô, "Thư Thư, đừng cử động, chỉ một lát thôi". Anh ta nói, giọng khản đặc.

Mỗi tế bào trên người Thư Sướng đều cứng đờ.

"Thư Thư, cảm ơn!"

Cổ cô nóng bỏng, ướt át.

Thật sự chỉ có một lát rời Ninh Trí đột nhiên buông cô ra. Cô xoay người lại, anh ta đã đẩy cửa xuống xe, bóng lưng thẳng tắp, bước chân hơi loạng choạng. Cô không thấy vẻ mặt anh ta, nhưng trên gương mặt đã phẫu thuật đó cũng sẽ không thể có vẻ mặt gì khác lạ.

Đột nhiên trong lòng cô cảm thấy rất không đành lòng, cô kích động muốn gọi tên anh ta, nhưng cô cố nhịn.

Thông cảm không phải tình yêu, cô không thể cho anh ta thứ anh ta cần nên chỉ có thể ra lệnh cho chính mình nhẫn tâm.

Tổng biên tập mới lại đến, đó là một phụ nữ nhanh nhẹn, hơi gầy, tóc ngắn, khuôn mặt trắng trẻo, đeo kính đen, nhìn hơi giống vị đệ nhất phu nhân Giang Thanh giai đoạn đầu dựng nước. Ngày đầu tiên nhậm chức bà ta đã rầm rộ triệu tập hội nghị toàn tòa soạn để bà ta đọc diễn giảng nhậm chức.

Trên đài Chủ tịch, bà ta hết lắc mông lại vỗ bàn, vẻ mặt phấn khởi, hăng hái. Bà ta định ra cho chính mình n mục tiêu, đọc n khẩu hiệu cho tòa soạn, hạ đặt n yêu cầu đối với nhân viên. Đã lâu lắm các nhân viên tòa soạn mới thấy một lãnh đạo đáng yêu như vậy, người nào người nấy hăng hái bưng bưng, còn nội dung diễn giảng thì vào tai này lại ra tai kia. Sau hội nghị, lãnh đạo mới công bố khoản phúc lợi đầu tiên sau khi nhậm chức. Bà ta sai người chở mấy xe cam đường từ Hoàng Nham đến, mỗi nhân viên được hai mươi cân. Nghe Trưởng phòng nhân sự tuyên bố xong, mọi người đưa mắt nhìn nhau không nhịn được cười.

Hình như đã có một thời gian khá dài tòa soạn không phát hiện vật, ngày lễ ngày Tết cũng chỉ phát phiếu mua hàng tại các bách hóa hoặc siêu thị lớn.

Mấy ngàn nhân dân tề nắm trong tay cũng chỉ có mấy tờ mỏng manh. Cam Hoàng Nham ngoài chợ bán hai tề một cân, hai mươi cân chỉ có mấy chục tề, nhưng cầm trong tay một túi lớn nhìn cũng rất hoành tráng.

Mọi người khẽ thảo luận: Rốt cục vẫn là phụ nữ, chỉ biết làm mấy trò trẻ con này, có lẽ sau này cũng không có gì để trông chờ.

Hết giờ làm, Diệp Thông xách cam xuống lầu giúp Thư Sướng. Thư Sướng nghe điện thoại, có người báo tin thời gian trước quốc khánh có nhân viên bến xe cầu kết với cò vé đầu cơ vé xe. Đặt điện thoại xuống, mọi người trong phòng làm việc đều đã về hết, Thư Sướng vội khóa cửa đi đến thang máy.

Thang máy dừng lại ở tầng có văn phòng Tổng biên tập, một lát sau mới từ từ hạ xuống. Cửa thang máy mở ra, Thư Sướng nhìn thấy chỉ có một mình Mạc Tiểu trong đó, trên tay bê một thùng các tông.

"Cam nặng lắm, thư kí Mạc, cô để cháu giúp". Thư Sướng hảo tâm đỡ cái thùng nhưng phát hiện cái thùng này rất nhẹ. Cô cúi đầu, chỉ có mấy thứ đồ dùng cá nhân và mấy quyển sách dạy đàn len chứ không phải cam.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Mạc Tiểu mỉm cười, "Hôm nay cô xin thôi việc rồi".

"Có chuyện gì vậy cô?" Thư Sướng ngây người, hình như còn có mấy năm là Mạc Tiểu đến tuổi nghỉ hưu, "Tổng biên tập mới khó tính quá à?" Cô hỏi như thể gặp chuyện bất bình.

"Không phải, là cô chủ động xin nghỉ".

Sao lại vậy, bây giờ xin thôi việc thì sẽ không có lương hưu, mấy chục năm vất vả làm việc trước đó thành ra đổ sông đổ biển?

Nhận ra vẻ nghi hoặc của cô, Mạc Tiểu dụ dàng vuốt tóc cô, "Tổng giám đốc Bùi gọi cô đến Hằng Vũ giúp anh ta. Cô làm thư kí cho anh ta ba năm, hai bên đều quen rồi, hơn nữa anh ta trả lương cao hơn Hoa Đông buổi chiều rất nhiều, tiền lương hưu sau này cũng rất cao. Con gái cô đã tìm được việc làm ở nước ngoài, cô cũng không có việc gì nên suy nghĩ một thời gian rồi quyết định qua bên đó".

Thư Sướng ngần ra, "Cô sẽ đến Hồng Kông?"

"Không, cô làm ở chi nhánh bên này. Ở Hồng Kông anh ta có thư kí khác".

"Ồ, cháu tưởng là ấn tượng của cô đối với anh ta không tốt lắm?" Thư Sướng mắt tự nhiên chuyển ánh mắt đi, chớp mũi toát mồ hôi lấm tấm, "Trước kia cô đã nói cô không muốn gả con gái cho một người đàn ông như anh ta".

"Bây giờ cô vẫn nói như vậy. Tổng giám đốc Bùi là một lãnh đạo xuất sắc, nhưng làm con rể thì cô không chấp nhận. Mặc dù anh ta đẹp trai, đứng đắn, cũng lắm tiền. Anh ta xuất thân phú hào, con nhà bình thường vào nhà anh ta sẽ rất khổ cực, nhưng điều này cũng có thể khắc phục. Điều không thể khắc phục là trong lòng anh ta đã yêu người khác".

Mạc Tiểu nhìn Thư Sướng với ý tứ sâu xa.

Thư Sướng đột nhiên cảm thấy khó thở.

"Thư Sướng, cháu... còn bắt Tổng giám đốc Bùi đợi bao lâu nữa?" Mạc Tiểu hỏi.

"Anh ấy... chờ cháu làm gì?" Thư Sướng cứng họng.

"Thư Sướng, cháu cần một người đàn ông yêu cháu như thế nào?" Thang máy xuống đến tầng trệt, hai người sóng vai đi ra bãi đỗ xe.

"Có thể cô là người duy nhất trong tòa soạn biết rõ tình cảm của Tổng giám đốc Bùi dành cho cháu không chỉ là tình cảm giữa đồng nghiệp với nhau. Thực ra anh ta hoàn toàn có thể nói rõ với cháu từ sớm, nhưng nghĩ đến sự tự tôn, miễn cảm của cháu, anh ta sợ cháu nghĩ rằng những gì cháu đạt được là nhờ có sự giúp đỡ của anh ta, vì vậy cháu sẽ hoài nghi đối với năng lực của mình. Anh ta kìm nén tình cảm của mình để đóng vai một lãnh đạo nghiêm khắc trước mặt cháu. Anh ta mua kẹo cho cháu ăn mỗi lúc cháu buồn bực. Mỗi một bài báo cháu được đăng anh ta đều cắt thành một tập, sau đó đề nghị cháu viết sách, liên lạc với nhà xuất bản cho cháu. Khách sạn cháu ở mỗi lần cháu đi công tác không phải do Phòng nhân sự sắp xếp mà chính anh ta đích thân lên mạng đặt phòng trước cho cháu, nếu không tại sao cháu vừa vào phòng anh ta đã gọi điện thoại tới, thời gian cực kì chính xác? Cháu đi công tác về, lần nào anh ta cũng trùng hợp ở tòa soạn, đó cũng là anh ta cố ý sắp xếp, chỉ để được gặp cháu. Chờ đến lúc cháu đã tự tin, anh ta mới quyết định tỏ tình. Sau khi đi, ngày nào anh ta cũng gọi điện thoại tới hỏi cô cháu có khỏe không, bởi vì cháu phớt lờ anh ta, anh ta muốn biết tin tức của cháu thì chỉ có thể hỏi thăm cô như vậy. Lần này cô thôi việc, anh ta cũng không còn nguồn tin nữa".

Hai người đã đi tới cạnh xe của Mạc Tiểu, Thư Sướng đặt cái thùng vào ghế sau. Cô vẫn hạ thấp tầm mắt, không biết nên nói gì.

"Thư Sướng, cháu để bụng chuyện anh ta đã có vợ đúng không?" Mạc Tiểu lại hỏi.

Thư Sướng cười khổ, "Thư kí Mạc, thật sự nhất thời nửa khắc không nói rõ được. Diệp Thông còn đang đợi cháu, cháu đi trước đây!"

Mạc Tiểu im lặng, cảm thấy con bé này thật sự bướng bỉnh, sau này Bùi Địch Văn nhất định sẽ rất vất vả.

Có điều, đối với những người yêu nhau thì vất vả cũng là hạnh phúc.

Diệp Thông đi nhờ xe Thư Sướng về nhà, cậu ta giới thiệu một quán cơm Thượng Hải với Thư Sướng, nói rằng đồ ăn ở đó cực ngon. Thư Sướng không nói gì, chỉ đưa cậu ta về nhà rồi quay đầu xe về nhà mình.

Thư Tổ Khang và Vu Phân ngồi bóc lạc ngoài sân, đó là lạc mới do hàng xóm mang từ quê Sơn Đông lên, vỏ đỏ, hạt to, ăn rất ngon.

"Xướng Xướng, dạo này Ninh Trí nó bận cái gì thế?" Vu Phân phỉu mấy cái vỏ lạc trên người, rửa tay vào bụng mâm cơm ra, "Đã sắp một tuần nó không đến nhà mình, mẹ gọi điện thoại tới hỏi, người ta nói nó đi công tác rồi".

"Bận công việc thôi mà. Anh ấy là Tổng giám đốc, làm sao mà rảnh rỗi được". Thư Sướng trả lời. Dường như Ninh Trí đã từ từ tránh ra khỏi cuộc sống của gia đình cô. Cô đã gọi điện thoại tới hỏi tay anh ta thế nào, anh ta nói anh ta đang họp, không tiện nói chuyện. Sau đó anh ta cũng không gọi lại.

Anh ta cũng không nói đến cái nhẫn và chìa khóa nhà mới nữa.

Thư Sướng nghĩ, có thể tất cả đã chấm dứt như vậy! Tâm tình cô không khỏi buông lỏng.

"Thế công ty nó có thể trúng thầu mở rộng khu thành bắc không?" Thư Tổ Khang hỏi.

"Các công ty dự thầu đều rất mạnh, muốn trúng thầu cũng rất khó", Thư Sướng nói đúng trọng tâm vấn đề, sau đó hết sức thận trọng nhìn bố mẹ, "Bố, các hàng xóm đều muốn chuyển tới khu phía đông thành, bên đó giá nhà tương đối thấp, cũng đông vui, chúng ta cũng chuyển qua bên đó được không?"

"Bố cũng muốn ở gần hàng xóm một chút. Nhưng thế thì lại xa con".

"Xa được bao nhiêu chứ, Tân Giang cũng chỉ lớn như vậy thôi".

"Ninh Trí có đồng ý không?" Thư Tổ Khang đã tới xem căn hộ hai tầng đó và cũng không thích lắm, ông cảm thấy ở đó rất không tự nhiên, giống như mặc một bộ quần áo đắt tiền không hợp với mình.

Thư Sướng đảo mắt mấy vòng, "Đương nhiên anh ấy đồng ý, con đã nói chuyện với anh ấy rồi".

"Được, vậy ngày mai con đến thành đông xem xem có căn hộ nào phù hợp không".

"Vâng ạ!" Thư Sướng cười.

Mở rộng khu bắc thành phố là việc phải làm của chính quyền Tân Giang, di chuyển là điều chắc chắn. Nghĩ đến việc bố mẹ đã lớn tuổi, không nên để tới lúc bị ép phải di dời mới chuyển nhà, Thư Sướng muốn đi tìm nhà mới, hoàn thiện lắp đặt xong xuôi rồi chuyển

đi sớm một chút, sau đó thỏa thuận về việc di dời với cơ quan hữu quan cũng không muộn.

Mấy ngày tiếp đó cô đến tìm phóng viên mảng nhà đất hỏi thăm một số tin tức, trang bị đủ kiến thức cần thiết, hết giờ làm là cầm một tập quảng cáo chạy đến khu nội thành phía đông đi hết khu nhà này tới khu nhà khác. Sau một mùa hè nóng như lửa, thị trường bất động sản càng thêm nóng bỏng. Tân Giang đã trở thành một công trường xây dựng khổng lồ, khắp nơi là những khu nhà mới xây dựng, các loại quảng cáo mê hoặc lòng người, nhân viên bán nhà nói như hát hay, vô số quy hoạch như nấm mọc sau mưa.

Cô vừa ý hai căn hộ, trong đó có một là căn hộ cũ, chủ nhân chuẩn bị chuyển đi, mới ở được nửa năm, lắp đặt rất đơn giản thoáng đãng, có thang máy, rất thích hợp cho người già ở. Nhưng chủ nhân yêu cầu thanh toán tiền mặt một cục.

Thư Sướng cầm tư liệu về nhà bàn bạc với bố mẹ.

"Gọi Ninh Trí đến xem, nó là chuyên gia mà. Vu Phân hơi lo lắng trong lòng, lại một tuần nữa không gặp Ninh Trí rồi.

"Ngày kia mở thầu dự án khai thác khu bắc, anh ấy lấy đâu ra thời gian?" Thư Sướng không ngần đầu lên, bày đầy giấy tờ ra bàn.

"Xướng Xướng, hai đứa không cãi nhau đấy chứ?" Vu Phân hỏi.

"Không ạ", Thư Sướng trả lời rất nhanh.

"Nhưng bạn đến mấy thì cũng phải có thời gian gọi điện thoại chứ! Trước kia nó cũng bạn nhưng vẫn tranh thủ tới thăm bố mẹ". Vu Phân lẩm bẩm.

"Đừng nói nữa, phải tin tưởng con mình chứ". Sau một trận ồm, tính tình Thư Tổ Khang càng lãnh đạm hơn trước.

Vu Phân gật đầu, hai người cũng hài lòng với căn hộ cũ này, giá cả không quá đắt, quan trọng nhất là không cần tốn thời gian công sức hoàn thiện nữa.

Vì vậy ba người gần như thống nhất ý kiến. Thư Sướng lập tức gọi điện thoại cho chủ nhà, hẹn ba ngày sau trả tiền sang tên.

Buổi tối tám xong, Thư Sướng định đọc sách một hồi. Vừa lên giường thì điện thoại di động đổ chuông. Cô vừa đọc sách vừa ấn phím nghe, "Xin chào!"

"Thư Sướng, là anh". Giọng Bùi Địch Văn vang lên trong điện thoại, xung quanh cực kì yên tĩnh, "Em chuẩn bị đi ngủ chưa?"

"Rồi!" Cô nhẹ nhàng chui vào chăn, chỉnh lại gối đầu cho hợp lí.

Gần như cả tháng mười anh không quấy rầy cô. Nhưng chỉ cần anh rời khỏi Tân Giang là sẽ gọi điện báo cho cô một tiếng, khi trở về cũng sẽ gọi điện. Thỉnh thoảng anh mời cô đi ăn cơm, cô nói mình không rảnh, anh cũng không cố nài, chỉ bảo vậy để lần sau. Giọng nói mềm mỏng và chiều chuộng giống như nói với một đứa bé cứng đầu.

"Mấy ngày nay vất vả như đánh trận, cuối cùng cũng sắp xong, đột nhiên muốn nghe giọng em một chút". Anh cười khẽ như đang ở rất gần đây.

Thư Sướng hít thở rất chậm.

Anh yên lặng một lát rồi đột nhiên thở thật dài, "Thư Sướng, ông nội anh bệnh nặng rồi, sợ không qua khỏi mùa đông năm nay. Mặc dù có những máy trợ lí đặc biệt nhưng thị trường châu Âu, thị trường đại lục và thị trường bản thổ Hồng Kông có rất nhiều việc phải đích thân hỏi đến, sau này có thể anh sẽ rất bận".

Cô nhún vai, lực bất tòng tâm.

"Có lúc không mệt vì cần đánh hạ một giang sơn mà buồn vì không có người để dựa vào. Giống như em bị ốm ở nơi đất khách quê người, vừa lạnh vừa nóng, hoặc là nằm trên giường thoi thóp, hoặc là gượng dậy tìm thuốc, hoặc là đi ra ngoài tìm bác sĩ. Thư Sướng, anh sống một mình bên ngoài hơn mười năm, có một số việc đã trở thành thói quen rồi. Em gặp anh đúng lúc em bị người khác làm tổn thương nặng nề. Anh muốn cho em một tình cảm không có bất cứ áp lực nào, muốn để em được hưởng thụ cảm giác được yêu một cách thoải mái, không phải phiền muộn vì chuyện nhà phức tạp của anh. Nhưng anh đã không chú ý đến cảm thụ của em..."

Anh lại thở dài nặng nề.

Thư Sướng cảm thấy chần vừa dày vừa nặng, oi bức khó chịu. Cô tung chăn xuống giường, xỏ giày đi đến bên cửa sổ, kéo rèm định nhìn bóng đêm bên ngoài.

Trái tim cô lập tức nhảy đến cổ họng.

Dưới ánh trăng như nước, chiếc Continental Flying Spur đỗ bên ngoài hàng rào nhà cô. Trong xe có điều thuốc lúc sáng lúc tối. Lúc sáng, cô lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt uể oải của Bùi Địch Văn.

"Thư Sướng, chúng ta cưới nhau nhé!" Anh hạ cửa kính xe xuống, ném đầu lọc ra ngoài rồi nói câu này từng chữ từng câu như phải dùng hết sức mạnh toàn thân, "Để trên đời này, anh cũng có thể quang minh chính đại dựa vào một người, bởi vì em là vợ của anh".

Bùi Địch Văn nói bình thản như lúc anh hỏi "Lần này phỏng vấn có thuận lợi không?". Thư Sướng không biết cảm giác trong lòng là gì, nước mắt lập tức trào ra.

"Gần đây bố anh theo đuổi một tiểu thư vũ đạo, ném nghìn vàng qua cửa sổ vì cô ta, điều này đã trở thành tin lá cải náo động nhất Hồng Kông. Dì hai ở nhà âm ỉ lật trời, mẹ anh sang Pháp tránh, anh là con trai còn phải về xử lý việc này cho ông ấy. Ngày kia dự án thành bác mở thầu, có bao nhiêu chuyện cần hỏi đến. Ngay cả hôn cầu hôn anh cũng chưa chuẩn bị mà đã cầu hôn em qua điện thoại, như vậy rất không tốt. Nhưng, Thư Sướng, lúc này anh cần có em ở bên cạnh anh biết bao. Em không cần nói, cũng không cần làm gì, anh chỉ cần mỗi khi ngược mắt lên là nhìn thấy em, thấy em cười với anh rất vui vẻ, trong mắt lấp lánh tình ý mà anh quen thuộc, vì vậy anh không còn sợ gì nữa. Anh yêu em, Thư Sướng. Đến bên anh nhé, được không?"

Câu hỏi dịu dàng vẫn lộ ra vài phần không dám khẳng định.

Nước mắt Thư Sướng rơi càng mau hơn, cô nghẹn ngào lên tiếng không khống chế được, "Em... nhìn thấy anh rồi".

"Ờ, bây giờ mở cửa ra, bật đèn, nhẹ nhàng đi xuống, ra ngoài cổng đi mười mét. Ngoan..." Anh nói dịu dàng.

Cô nhìn anh mở cửa xe bước xuống, ánh trăng như một tấm lụa khoác lên hai vai anh, anh ngược mắt lên nhìn cửa sổ phòng ngủ của cô.

Cô im lặng nhìn, chân chừ một chút rồi thở dài, "Địch Văn, trong lòng em không có người khác, chỉ có một mình anh. Nhưng sau khi trải qua quá nhiều chuyện, em cảm thấy kết hôn là một lời hứa trịnh trọng mà lại sâu sắc, em không tự tin có thể tặng cho anh thứ anh cần hay không, giữa chúng ta còn có chênh lệch rất lớn. Cho nên, trước hết hãy để em nhìn anh như vậy".

Bùi Địch Văn ngẩng đầu lên không nói tiếp. Nhìn hai vai anh rung động, cô có thể cảm thấy tâm tình anh đang nhấp nhô bất định.

Đầu óc cô đột nhiên trống rỗng, cô cũng chưa kịp nghĩ gì thì đôi chân đã tìm được phương hướng của mình. Cô vội vã chạy xuống cầu thang, nhẹ nhàng mở cửa, dẫm chân lên mặt sân đầy sương. Khi anh cúi đầu xuống nhìn cô thì cô đã đứng ở trước mặt anh.

Cô nghĩ, trước tình yêu, nào là tự tôn, nào là nguyên tắc, nào là lí trí, tất cả đều là đồ bỏ.

"A", anh kêu khẽ thất thanh, một nụ cười vui sướng nở ra trên gương mặt đẹp trai, "Thư Sướng, Thư Sướng, Thư Sướng..."

Anh không ngừng gọi tên cô, cô nhìn anh chờ đợi, cho rằng anh có lời phải nói. Tuy nhiên anh chỉ cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, cô bị anh ép lui lại, dựa lưng lên thân xe, sau lưng cô lạnh buốt, phía trước là thân thể nóng bỏng của anh. Cảm giác đối lập này khiến cô run rẩy. Cô bị động đáp lại nụ hôn của anh, sau khi bị anh dây dưa trên chọc, hơi thở của cô dần

dần rối loạn, tất cả mọi lỗ chân lông trên người đều mở ra vì sự vuốt ve quen thuộc.

Cuối cùng mình vẫn yêu anh ấy, cả thân thể mình cũng tự động tìm vị trí phù hợp trong lòng anh ấy. Khi ngón tay anh bắt đầu luồn xuống dưới áo lót cô rồi từ từ vuốt ngược lên trên dọc theo thân hình mảnh dẻ của cô thì cô không còn hơi sức để phản kháng nữa, cô từ từ nhắm mắt lại.

"Ôi..." Rốt cục anh vẫn là một người đàn ông trưởng thành lớn hơn cô rất nhiều tuổi nên vẫn giữ được một chút lí trí, "Trời lạnh, lên xe đi!"

Anh dịu dàng kéo áo ngoài xuống cho cô, đúng là quên trời quên đất, đây là trước cửa nhà cô ấy mà.

Cô xấu hổ đỏ mặt tía tai, cúi đầu, trong lòng chỉ muốn chết ngay cho xong. Vừa rồi còn nói như đúng rồi, bây giờ đã ngênh đón nhiệt tình như vậy.

"Anh dẫn em đến một nơi". Anh cười chiều chuộng, mở cửa xe, kéo cô lên xe, đột nhiên phát hiện một chân cô để trần. Ngón tay thon dài nắm bàn chân lạnh buốt, anh cau mày không đành lòng.

"Ơ, có thể là vừa rồi chạy xuống vội quá nên rơi mất". Cô cắn răng, đúng là mất mặt đến tận Thái Bình Dương rồi, rơi dép mà mình cũng không hề phát giác.

"Cô bé ngốc, đúng là chỉ giỏi hành hạ người khác!" Anh vừa thương vừa trộm vui vì đã thấy rõ lòng cô.

Xe chạy theo ngõ nhỏ về phía trước, qua một ngã tư, chạy tới một con đường lớn dưới bóng cây dọc bờ sông. Ban đêm ít xe,

chiếc Continental Flying Spur chạy rất nhanh, chỉ chốc lát đã dừng lại. Thư Sướng nhìn, thì ra là đi tới Khế Viên. Dưới ánh trăng, bóng cây trong Khế Viên chập chờn, mùi hoa mê người, những tòa nhà cao vút đứng sừng sững.

Bàn tay dịu dàng dán lên người cô, cô không khỏi nhớ tới rất nhiều đêm mê người, người đàn ông bên cạnh này đắm mò hôi ôm cô, thậm chí bên tai cô với hơi thở nóng rực, "Thư Sướng, bất kể xảy ra chuyện gì thì cũng không được dễ dàng từ bỏ anh, được không?"

Khi đó cô gạt đầu rất nhanh.

Nhưng cô có làm được không?

"Biết không, Khế Viên là tài sản của Hằng Vũ, thực ra nó chính là tác phẩm do Trì Linh Đồng và Địch Thanh hợp tác thiết kế. Bọn họ nói họ muốn xây một bến cảng cho tâm linh, không bán ra, chỉ dành làm nơi ở cho những người được người khác tôn kính, khiến chỗ này thực sự trở thành một khu nhà cao nhã. Đáng tiếc là Khế Viên còn chưa xây xong thì Địch Thanh đã đi rồi. Linh Đồng biến mất hai năm, cô ấy đã sống trong một căn nhà cũ nát chưa kịp di dời. Cô ấy nói linh hồn của Địch Thanh vẫn ở trong Khế Viên, như vậy cô ấy sẽ có thể ở gần nó một chút. Thư Sướng, có phải em cũng muốn có một ngày chúng ta trở thành nuôi tiếc không? Em không dám đối mặt với trái tim của mình à?"

"Không nói thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra sao?" Anh thở dài. Ban đêm râu mọc rất nhanh, anh dùng cằm cọ lên khuôn mặt cô, "Anh ở khách sạn chán rồi, bận rộn một ngày rồi vẫn phải sống trong không khí lạnh như băng. Thư Sướng, anh muốn chuyển về Khế Viên, muốn ăn trứng gà em rán cháy, muốn ăn cháo đặc em nấu, muốn... chỉ cần đưa tay đã có thể chạm vào em..."

Hơi thở của anh thổi bên tai cô, nóng bỏng, mặt đỏ, tim đập.

"Địch Văn..." Cô cười khở, nếu anh nói tiếp thì chắc chắn cô sẽ nhanh chóng khoanh tay chịu trói, "Tiếp nhận một người là việc lớn..."

Anh lập tức nghiêm túc, hiểu rõ cô đã bị ám ảnh bởi hôn nhân, "Vậy chúng ta đính hôn trước?" Anh từng bước áp sát không nhanh không chậm.

"Em phải thuyết phục bố mẹ trước". Thành trì dần dần tan rã, cô bắt đầu buông lỏng.

"Dẫn anh đến gặp bố mẹ em, anh sẽ chịu trách nhiệm nói chuyện này". Anh rất tự tin.

"Anh cho rằng anh rất hấp dẫn à? Bố mẹ em..." Thư Sương thờ dãi, trong lòng bố mẹ thích Ninh Trí, "Vấn đề em nói thì hơn".

"Em xác định rằng tự em sẽ nói?" Anh trợn mắt nhìn cô đe dọa, "Nếu trong vòng ba ngày em không cho anh câu trả lời thì anh sẽ đích thân tới nhà, em biết đấy, anh là một thương nhân xảo quyệt, anh có rất nhiều biện pháp".

"Biết rồi, biết rồi, anh xấu lắm". Cô lườm anh, mặt mày nhăn nhó.

"Thư Sương", anh cười, dịu dàng nhắc nhở cô, "Phụ nữ không được tức giận, tức giận sẽ sinh ra nếp nhăn".

"Có nếp nhăn mới tốt, nhìn sẽ già như anh".

Anh cười ha ha, đưa tay ôm chặt eo cô, kéo cô vào trong lòng, "Vậy thì chúng ta càng xứng đôi".

Cô muốn cãi lại nhưng đã bị anh hôn lên môi.

Trời đất lập tức yên tĩnh.

Một đám mây trôi tới, mặt trăng ngượng ngùng trốn vào trong mây.

Đêm càng ngày càng sâu.

Thư Sướng thật sự không nuốt lời, lúc nào cô cũng nhớ kĩ việc này, chuẩn bị tìm cơ hội thích hợp để nói với bố mẹ. Hôm đó, cô xin nghỉ buổi chiều, lái xe đưa bố mẹ đến kí hợp đồng với chủ nhà. Vu Phân mang mấy quyển sổ tiết kiệm trong túi xách, hợp đồng kí xong là trả tiền luôn.

Chủ nhà đã đợi ở nhà, còn thuê người đến dọn dẹp lại nhà cửa để đón bọn họ. Vu Phân và Thư Tổ Khang nhìn một lượt trong ngoài, đếm xem có mấy phòng, mấy phòng tắm, mấy điều hòa. Nội thất đều là đồ gỗ, họa tiết rất tao nhã, mặc dù không rộng rãi như ngôi nhà bây giờ nhưng những xem như rất tốt rồi.

Có thể là chủ nhà đang nóng lòng để không nói lời nào nên lại chủ động giảm giá mười ngàn tệ, có điều yêu cầu bên mua tự làm thủ tục sang tên. Thư Tổ Khang và Vu Phân liếc nhau rồi quyết định mua.

Kí hợp đồng xong, chủ nhà lập tức giao chìa khóa, sổ đỏ sổ hồng cho bọn họ.

"Xướng Xướng, con đi cùng người ta đến ngân hàng, mẹ với bố con ở đây xem còn cần mua thêm đồ gì nữa". Vu Phân nói.

Thư Sướng nhìn bố mẹ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong lòng chột động, "Bố mẹ, vậy buổi tối chúng ta ra ngoài ăn để chúc mừng một chút!"

"Được!" Thư Tổ Khang lập tức đồng ý.

Thư Sướng hé miệng cười khẽ, nghĩ lúc ăn cơm có thể nhắc tới Bùi Địch Văn.

Cô và chủ nhà đi xe đến ngân hàng làm thủ tục chuyển tiền vào thẻ ngân hàng của chủ nhà. Sau khi chia tay chủ nhà, cô vừa mới chuẩn bị gọi cho bố mẹ thì điện thoại đổ chuông.

Trưởng phòng pháp trị nói vội vã, "Thư Sướng, có tin tức quan trọng, cô đi mau".

"Tin tức gì?"

"Công ty Trí Viễn chính thức tuyên bố dừng đấu thầu dự án thành bắc".

Thư Sướng giật mình, chìa khóa xe rơi xuống nền xe, "Đây... không phải tin tức bên mảng nhà đất sao? Vì sao Trí Viễn rút lui?"

"Ôi", Trưởng phòng tắc lưỡi, "Ngân hàng đầu tư rút vốn, không có nguồn tài chính thì lấy cái gì mà đấu thầu?"

"Sau đó thì sao?" Thư Sướng run run.

"Tổng giám đốc Ninh Trí và Giám đốc tín dụng ngân hàng tranh chấp, không biết tại sao Giám đốc tín dụng bị chết. Đó là chuyện xảy ra buổi tối hôm qua, sáng sớm hôm nay anh ta đến... đầu thú, cảnh sát vừa xác nhận Giám đốc Tống Dĩnh đã chết".

"Tổng Dĩnh?" Sắc mặt Thư Sương đột biến, toàn thân như rơi xuống hầm băng.

"Đúng, thiên kim tiểu thư của Chủ tịch ngân hàng Vinh Phát Hồng Kông. Bây giờ Ninh Trí đang ở trại tạm giam, cô mau tới phỏng vấn trực tiếp".

Cô đờ đẫn gác điện thoại, tay run bắn không thể khởi động xe được.

Điện thoại lại đổ chuông, là Diệp Thông.

"Thư Sương, chị đang ở đâu?" Cậu ta lo lắng hỏi.

"Chị đang ở ngân hàng xây dựng". Chỉ vài chữ mà cô toát mồ hôi mới nói xong.

"Chị ở yên đấy, em sẽ tới ngay. Phải nghe lời em". Diệp Thông như một người đàn ông già dặn.

Cô gật đầu, không động, ngoan ngoãn tựa vào lưng ghế.

Điện thoại lại vang lên lần nữa, lần này là Bùi Địch Văn.

"Thư Sương, em khỏe không?" Anh hỏi rất nhẹ nhàng, như sợ khiến cô lo lắng.

"Em muốn nói là vẫn khỏe, nhưng hình như như thế là nói dối. Địch Văn, chuyện đó có đúng không?" Cô cười khổ.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21

"Anh đang tìm luật sư hỏi ý kiến cơ quan tư pháp về việc này. Em đừng sốt ruột, anh sẽ cố hết sức giúp anh ta".

"Địch Văn, cảm ơn anh. Anh ấy không có một thân nhân nào".
Nước mắt không tiếng động chảy xuống.

"Thư Sướng..." Anh ta thở dài, cảm giác bất lực rất rõ ràng.

Quy mô phá dỡ mở rộng khu bắc Tân Giang lớn đến mức có thể nói là chưa từng có trong lịch sử, các công ty nhà đất đều vận dụng mọi sức mạnh có thể. Ngân hàng đầu tư cũng muốn được chia một miếng bánh trong dự án này, sau khi tiến hành nghiên cứu thị trường tỉ mỉ, họ bắt đầu tung cành ô liu cho các công ty nhà đất có sức mạnh tương đối hùng hậu.

Ngân hàng Vinh Phát tổng cộng tung hai cành ô liu. Cành tung tới chỗ công ty Trí Viễn có công lao của Tống Dĩnh, cô ta cố hết sức thuyết phục hội đồng quản trị, nói công ty Trí Viễn có tiềm lực vô hạn, phương án thiết kế hợp lí, lợi nhuận đạt được rất lớn. Dựa vào điều này, hội đồng quản trị đã đồng ý lạng lẽ đầu tư để tránh đánh mất khách hàng lớn là Tập đoàn Hằng Vũ.

Ai ngờ Tống Dĩnh muốn tấn công Bùi Địch Văn nên khiêu khích anh ta, tiết lộ chuyện đầu tư cho công ty Trí Viễn. Hôm sau Bùi Địch

Văn gọi điện thoại cho ngân hàng Vinh Phát, nói để cạnh tranh công bằng, Hằng Vũ sẽ lựa chọn ngân hàng Trung Hoa.

Các thành viên hội đồng quản trị ngân hàng Vinh Phát đa số đều coi trọng Tập đoàn Hằng Vũ, nghe Bùi Địch Văn nói vậy, hội đồng quản trị vội vã hủy dự án đầu tư cho Trí Viễn để cứu vớt mối quan hệ với Hằng Vũ.

Tống Dĩnh đến công ty Trí Viễn để thông báo chuyện hủy bỏ dự án đầu tư. Sau khi nghe, Tống Tư Viễn đang ở Bắc Kinh giận dữ nói sẽ khởi tố ngân hàng Vinh Phát vi phạm thỏa thuận. Ninh Trí thì lạnh lùng không nói một lời. Buổi tối, không biết tại sao Ninh Trí lại dẫn Tống Dĩnh về căn hộ của mình, sau đó hai người cãi nhau vì chuyện đầu tư và một vài chuyện khác. Anh ta cho Tống Dĩnh một bạt tai, cô ta loạng choạng ngã về phía trước, huyết thái dương đập vào thành cửa sổ bằng đá hoa cương, chỉ vài phút sau đã mất mạng.

Ninh Trí ngồi trong phòng hút hết một bao thuốc lá, bình minh hôm sau, anh ta tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi đến đồn công an tiểu khu đầu thú. Cảnh sát chạy tới nhà anh ta, khám nghiệm hiện trường, khẳng định Ninh Trí lỡ tay gây ra án mạng. Viện kiểm sát chính thức khởi tố Ninh Trí. Triệu Khải và luật sư Bùi Địch Văn mời chạy tới trại tạm giam gặp anh ta, anh ta thừa nhận mình muốn giết Tống Dĩnh, bởi vì cô ta đã phá hủy mọi thứ của anh ta.

Diệp Thông lái xe đến trại tạm giam, Thư Sướng buồn bã ngồi bên cạnh, môi mím thật chặt.

Thỉnh thoảng Diệp Thông lại liếc nhìn cô, cậu ta không dám thờ mạnh, cũng không dám hỏi một câu. Trong phòng làm việc, ai cũng biết Ninh Trí là bạn trai của Thư Sướng. Lỡ tay giết người, dù có

mời luật sư xuất sắc nhất, phán quyết nhẹ nhất thì cũng phải là tù chung thân. Trong thời gian chấp hành án tù, nếu chấp hành tốt thì sẽ được giảm án còn vài chục năm, lúc ra tù thì tóc cũng đã hoa râm.

Trong vài chục năm này Thư Sướng sẽ sống thế nào?

Trại tạm giam cũng là đơn vị Thư Sướng hay lui tới, cậu cảnh sát gác cổng vừa nhìn thấy xe cô đã vội đi ra chào hỏi. Thư Sướng cố nặn ra một nụ cười nhưng không thành.

Thắng Nam và An Dương cũng đến, hai người đang đứng nói chuyện với Triệu Khải trong sân trại, một người đàn ông trung niên khác có vẻ mặt nghiêm túc là luật sư Bùi Địch Văn ủy thác.

"Xướng Xướng!" Vừa nhìn thấy Thư Sướng, Thắng Nam đã xót xa bước tới ôm cô, không biết nên nói gì cho phải.

"Cậu ta nhất quyết nói cậu ta muốn giết người, lời khai này rất bất lợi đối với cậu ta, khuyên bảo thế nào cũng vô dụng". Triệu Khải lắc đầu với Thư Sướng.

"Tình anh ấy như thế nào?" Thư Sướng hỏi.

"Cực kì bình tĩnh, rất giống như được giải thoát, có thể nói đùa thoải mái như chưa có chuyện gì xảy ra cả".

Thư Sướng chớp chớp mắt, nhìn thấy có phóng viên của các hãng truyền thông khác cũng đã chạy tới, đang làm thủ tục xin phỏng vấn với cảnh sát. "Tôi vào gặp anh ấy".

Triệu Khải nhẹ nhàng gạt đầu, thờ dài vỗ vỗ vai cô.

Thắng Nam kiên cường cũng đỏ mắt, cô cảm thấy Thư Sướng thật sự quá bất hạnh. Ninh Trí rõ ràng là một người chín chắn và lí trí, tại sao lại làm ra chuyện này được?

Bây giờ Xướng Xướng lại chỉ có một mình.

Giám đốc trại tạm giam chỉ đồng ý cho một mình Thư Sướng vào phòng thăm hỏi, Diệp Thông đành phải chờ bên ngoài. Thư Sướng nhờ Thắng Nam đến nhà mới đưa bố mẹ mình về nhà, tạm thời đừng nhắc tới chuyện của Ninh Trí vội.

Cảnh sát dẫn Thư Sướng đi qua một hành lang rất dài đến phòng thăm hỏi phía sau mấy lớp cửa sắt nặng nề. Nơi này đã hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy hàng rào dây thép gai cao cao và các cảnh sát cầm súng đi tới đi lui, hít thở cũng rất khó khăn.

Cảnh sát nhẹ nhàng đẩy cánh cổng nặng nề của phòng thăm hỏi ra.

Ninh Trí ngồi trên ghế, chân đeo cùm sắt, trên người mặc áo tù màu cam, tóc anh ta còn chưa kịp cắt. Nhìn thấy Thư Sướng, đôi mắt anh ta toát ra ánh sáng êm dịu như nước.

"Thư Thư, anh biết em sẽ đến", anh ta nói với giọng dịu dàng.

Thư Sướng gật đầu ngồi xuống trước mặt anh ta, hai cảnh sát cầm súng đứng ngoài cửa.

"Em khỏe không?" Anh ta hỏi.

Cô lại ngẩng đầu lên.

Ninh Trí vắt vẻo giơ tay lên muốn đến gần cô. Thư Sướng hơi do dự nhưng vẫn đưa tay cho anh ta. Đó là bàn tay bị thương của anh ta, vết thương bị rách, da thịt hơi lật ra ngoài.

"Anh đánh cô ta bằng bàn tay này à?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh ta cười, "Thư Thư, em vẫn thông minh như khi còn bé, chuyện gì cũng không giấu được em".

"Rốt cục giữa anh và cô ta có chuyện gì?" Cô không tin anh ta tranh chấp với Tống Dĩnh là vì chuyện hủy bỏ đầu tư, những chuyện đó có thể nói chuyện tại công ty. Tống Dĩnh theo anh ta về nhà nhất định là để nói chuyện riêng tư giữa hai người. Anh ta và Tống Dĩnh đã biết nhau từ rất lâu trước, những tư liệu anh ta nói về Bùi Địch Văn đều đến từ Tống Dĩnh.

Ninh Trí nhếch môi, "Em không cần biết, Thư Thư. Em chỉ cần nhớ anh đã tốt với em như thế nào là được, tất nhiên nếu như em thấy anh đã từng tốt với em. Thư Thư, mỗi người có một mạng. Kiếp này vận mệnh của anh quá mức gặp ghèn, anh muốn kí thác hi vọng vào kiếp sau. Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ lại là hàng xóm, em sẽ lại thích anh, em nhất định phải nói với anh sớm một chút, như vậy anh sẽ ở bên em, sẽ không đi đâu cả. Chúng ta đợi đến sau mười tám tuổi sẽ cưới nhau, được không?"

Thư Sướng chỉ cảm thấy cổ họng như mắc nghẹn rất khó chịu, cô nuốt nước miếng, nói, "Không được nói những lời bi quan này, em nhất định sẽ nghĩ cách tìm người giúp anh. Anh chỉ lỡ tay giết chết cô ta, không phải giết người cố ý, phán quyết sẽ không quá nặng".

"Thu Thu, anh mệt rồi, thật sự quá mệt mỏi rồi. Anh muốn được im lặng nghỉ ngơi". Anh ta lắc đầu, "Không cần làm gì cho anh hết. Em có lời gì cần nhắn với Thần Thần không?"

Lòng Thu Sướng đau như cắt, cô cúi đầu, nước mắt như mưa.

"Trên đời này có ai đắc tội anh, vì sao anh phải rời bỏ cuộc đời này bằng cách đó?"

"Anh không muốn rời bỏ. Khi anh và em gặp lại nhau, anh đã dững cảm gột rửa lại mình, tham lam muốn được như những người khác, có một gia đình, có người vợ yêu mình, cũng có một đứa con. Nhưng nữ thần vận mệnh lại chơi một trò đùa đáng sợ với anh, anh mệt rồi. Thu Thu, không có gì phải buồn cả, một người như anh không còn ở bên em cũng không có gì đáng tiếc. Bùi Địch Văn là một người đàn ông rất bao dung, tình yêu của anh ta dành cho em có thể khiến một người đàn ông như anh cũng phải cảm thấy xúc động. Không cần lo lắng việc thích ứng với cuộc sống phú hào, có anh ta che chở, em sẽ chỉ càng hạnh phúc hơn bây giờ. Mấy ngày hôm trước anh đã tìm anh ta uống rượu, anh nói anh rất hâm mộ anh ta, hâm mộ chứ không phải ghen tị. Một cô gái tốt như em nên ở bên một người đàn ông như anh ta. Anh sẽ nhìn em và anh ta từ xa. Thu Thu, nơi anh sắp đến rất sạch sẽ, hơn nữa anh còn có một người quen ở đó, chính là Thần Thần! Lần này anh sẽ không trêu anh ấy nữa, anh sẽ làm bạn anh ấy, hoặc coi anh ấy là anh trai. Anh sẽ cùng anh ấy nói về những chuyện bí mật của em khi còn bé. Nói thật, anh hơi chờ mong ngày đó, trên thiên đường không có oán, cũng không có hận, chỉ có bình tĩnh và thanh thản".

Có điều, trên đó không có em. Ninh Trí buồn bã cúi đầu.

Nước mắt Thư Sương ướt đẫm hai tay anh ta, anh ta dịu dàng lau đi giúp cô, "Sau này không còn cơ hội nữa. Thư Thư, hai bác đã lớn tuổi, đừng nói chuyện của anh với họ, chỉ nói anh đã về Canada rồi. Nếu... nếu có thể, sau này xin em đối xử với Bùi Hân Nhi tử tế".

"Ơ?" Thư Sương ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Ninh Trí chớp mắt đặng chát, "May mà nó là một đứa bé thiếu năng, vĩnh viễn sống trong vui vẻ, nếu không thì... thật quá tàn khốc. Thư Thư, đừng hỏi, em có thể nhận lời anh không?"

Thư Sương chỉ khóc.

"Thực ra anh cần gì phải hỏi thế, anh biết em nhất định sẽ làm như vậy. Thư Thư..." Anh ta nhắm mắt lại, nâng tay cô đến bên miệng, đặt lên đó từng nụ hôn, "Anh rất muốn được yêu em lâu một chút, đáng tiếc là đã quá muộn..."

Anh ta không nói tiếp mà ra hiệu cho cảnh sát bên ngoài, anh ta muốn về phòng giam.

Thư Sương nghe tiếng cùm chân từ từ đi xa, cô khóc đến mức không đứng dậy được.

Thư Sương là phóng viên đầu tiên, cũng là phóng viên cuối cùng thấy Ninh Trí. Sau đó, anh ta không chịu gặp bất kì ai ngoài luật sư và quan toà.

Cái chết bất ngờ của Tống Dĩnh làm cho Tống Vinh Phát cực kì đau khổ, ông ta mời luật sư giỏi nhất Hồng Kông đến theo vụ kiện này, hơn nữa Ninh Trí không thay đổi lời khai nên bắt kẻ Triệu Khải và luật sư Bùi Địch Văn mời cố gắng đến mấy thì tòa án vẫn phán

quyết tử hình. Đó là chuyện ba tháng sau này, lúc mùa đông Tân Giang đã bắt đầu rất lâu rồi.

Anh ta không có người thân, Thư Sướng lo hậu sự cho anh ta. Sau khi hỏa táng, cô chôn anh ta bên cạnh mộ Thần Thần. Cô nhét lá thư tình màu hồng nhạt đó vào trong hũ tro của anh ta.

Đây cũng là chuyện sau này.

Từ trại tạm giam về, Thư Sướng nói sơ qua tình hình với Diệp Thông, bảo cậu ta viết bài. Cô thật sự không còn sức lực.

Tháng Nam gọi điện thoại nói sẽ đến ở bên cô nhưng cô từ chối.

Cô về nhà, Thư Tổ Khang và Vu Phân vui vẻ nói chuyện về căn hộ mới, mở lịch xem hôm nào tốt ngày để chuyển nhà.

Cô ăn cơm tối, làm bộ không có việc gì, sau đó lái xe đến căn hộ của Ninh Trí. Khi đó có một cảnh sát trực để bảo vệ hiện trường, cô đưa thẻ phóng viên cho anh ta và được phép đi vào.

Trong phòng khách vẫn còn một vệt máu, cô không nhìn lâu mà đi thẳng vào phòng ngủ. Trên chiếc tủ đầu giường có đặt một bức ảnh của cô, không biết anh ta lấy ở đâu ra. Đó là bức ảnh cô chụp khi tốt nghiệp đại học, mặc bộ đồ cử nhân, vui vẻ đứng cười trước cổng trường. Phía trước bức ảnh là chiếc hộp gắm đó.

Thư Sướng nhắm mắt lại, nước mắt một lần nữa rơi xuống như mưa.

Cô mang bức ảnh của mình đi, cũng mang cả album ảnh của anh ta và chiếc hộp gắm đó. Cô sợ sau mười năm nữa cô sẽ quên mất khuôn mặt Ninh Trí.

Trên đường lái xe về, Bùi Địch Văn gọi điện thoại cho cô. Ngày mai khu thành bắc mở thầu, anh ta còn đang họp với các trợ lý ở công ty.

"Em khỏe lắm, anh cứ làm việc đi". Cô nói.

Bùi Địch Văn thờ dãi, "Anh ngồi ở đây nhưng làm gì có tâm tư làm việc. Thư Sướng, anh đến chỗ em".

"Địch Văn, có phải nếu em nhận lời cầu hôn của anh ấy thì anh ấy sẽ không đi lên con đường không có đường về này không?"

Bùi Địch Văn yên lặng một lát, "Thư Sướng, trái tim không biết nói dối. Con đường đó là lựa chọn của Ninh Trí".

"Vì sao phải lựa chọn như vậy? Những con đường khác có thể có bao nhiêu chướng ngại vật không thể vượt qua?"

"Có những thứ đã đi qua là không thể quay lại".

"Anh biết chuyện của anh ấy với Tống Dĩnh?"

"Lúc vừa tới Hồng Kông anh ta chỉ là một nhân viên bán hàng của công ty bảo hiểm. Anh ta có khát vọng nhưng lại không có cơ hội. Lúc đó anh ta gặp Tống Tư Viễn, hai người trò chuyện với nhau, cùng đánh giá cao thị trường bất động sản đang phát triển mạnh mẽ ở đại lục, muốn cùng mở công ty nhưng cần có tài chính khởi động. Tống Tư Viễn dẫn anh ta đi tìm Tống Vinh Phát. Anh ta biết Tống Dĩnh. Anh ta trở thành tình nhân của cô ta, cô ta cho anh ta tài chính khởi động".

Thư Sướng khẽ hít một hơi lạnh, "Khi đó anh và Tống Dĩnh còn chưa li hôn?"

"Ừ, mãi sau này anh mới biết chuyện đó".

"Ngay từ đầu anh đã biết quá khứ của Ninh Trí như thế nào. Nhưng anh lại... chưa bao giờ nhắc tới..."

"Không có gì để nhắc tới cả. Nếu yêu một người thực sự thì sẽ không để ý đến quá khứ của người đó, quan trọng là hiện tại và tương lai. Hơn nữa anh ghét nói chuyện về những vết sẹo trong quá khứ của người khác. Thắng cũng phải thắng quang minh chính đại. Anh càng muốn giữ lại kí ức tốt đẹp từ mười năm trước cho em".

Cô dừng xe lại ven đường, tắt máy, đưa tay lau nước mắt. Bực thật, mình lại khóc rồi, còn khóc như nước chảy hoa rơi nữa.

"Thư Sương, em đâu rồi?" Không nghe thấy cô nói gì, Bùi Địch Văn căng thẳng gọi cô.

Mình đang ở đâu? Cô nhìn quanh, mắt đắm lệ mông lung. Đột nhiên cô cảm thấy thành phố này rất xa lạ, cô không biết rõ vị trí của mình bây giờ là ở đâu.

8. Giữa mùa hoa nở

"Ở nơi nhìn thấy em

Mắt anh ở bên em

Ở nơi không nhìn thấy em

Trái tim anh ở bên em..."

Diệp Thông ngồi trước máy tính, vừa viết bài vừa hát ê a. Giọng cậu ta rất hay, trầm thấp hùng hồn, ra ngoài hát karaoke cậu ta luôn

là một ngôi sao sáng. Mỗi lần nghe cậu ta hát, Thư Sướng rất thích trêu chọc chế giễu cậu ta.

Hôm nay cô không cười, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên. Lời bài hát này đã động chạm đến một sợi dây dưới đáy lòng cô, cô cảm thấy xúc động.

Tân Giang lại đến thời kì xuân về hoa nở. Ánh mặt trời tháng ba xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng làm việc, bao phủ cả người Thư Sướng, một lớp ánh sáng mỏng vẽ theo dáng người cô, mái tóc dài sau vai lấp lánh ánh sáng như kim loại.

"Không phải là thăm mền em rồi đấy chứ?" Phát hiện có người nhìn mình chăm chú, Diệp Thông ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đăm đăm của Thư Sướng, cậu ta đưa cọt nhếch miệng.

"Cái gì..." Thư Sướng lấy lại tinh thần, nhìn cậu ta thăm dò.

Diệp Thông tặc lưỡi, "Thành phố quá sáng, không hợp để ngắm sao trời. Cũng như trái tim chị không hợp để nói đến chuyện yên bình. Thư Sướng, đã lâu như vậy mà chị vẫn còn chưa khôi phục à?"

Cô cúi đầu, cầm một gói cà phê hòa tan đi lấy nước pha.

Thực ra cuộc sống của cô sớm đã trở lại bình tĩnh. Phỏng vấn, đi công tác, viết bài, thậm chí bây giờ cô còn thường xuyên đi tập thể dục, xoa bóp thẩm mỹ. Thịnh thoảng cô cũng hẹn Tạ Lâm và Thắng Nam đi dạo phố, ăn cơm.

Có điều hai người đó đều rất bận. Con trai giáo sư Lâm ở nước ngoài đá bóng bị thương ở chân. Bà mẹ kể Tạ Lâm rất có trách nhiệm, xin nghỉ phép nửa năm ra nước ngoài chăm sóc cậu ta khiến

giáo sư lâm cảm động lệ nóng doanh tròng. Thắng Nam bị lời ngon tiếng ngọt và nam sắc của An Dương mê hoặc nên không phòng ngự được. Một đêm trăng tối gió cao, Thắng Nam và An Dương cùng qua một đêm ấm áp, kết quả một phát trúng ngay, vội vàng phải cưới chạy con.

Việc này mặc dù hơi lộn xộn nhưng lại rất ấm áp và vui vẻ.

Khiến Thư Sướng hơi cảm khái là một hôm đi đường, cô vô tình nhìn thấy Dương Phàm và một nữ sinh có gương mặt tròn trĩnh ngồi uống chung một cốc trà sữa bên chiếc bàn gần cửa sổ trong quán cà phê Đồi Bờ. Gương mặt đẹp trai sáng ngời đó lại lộ ra nụ cười quen thuộc.

Vừa mới hôm trước Đàm Tiểu Khả còn đưa cô con gái xinh xắn đã mọc răng tới văn phòng khoe khoang. Cô bé giống Dương Phàm như đúc cùng một khuôn, Thư Sướng còn bế một hồi.

Đứng bên lề phố, Thư Sướng nhìn Dương Phàm dịu dàng chân thành như một chàng trai ngây ngô vừa mới biết yêu. Không biết nếu nhìn thấy cảnh này thì Đàm Tiểu Khả sẽ có cảm tưởng thế nào.

Đàn ông có thể chệch đường ray một lần thì sẽ có thể có lần thứ hai, người nói lời này đúng là một nhà tiên tri.

Thư Sướng cũng bận. Nhà cô đã chuyển từ căn nhà ở khu thành bắc đến tòa nhà chung cư, toàn bộ việc dọn dẹp sắp xếp đều do một tay cô lo liệu. Gần nhà mới cũng có mấy hộ hàng xóm cũ chuyển tới. Thư Tổ Khang và Vu Phân mới chuyển tới mấy ngày thì những hàng xóm cũ đã tìm tới nhà chơi, hai ông bà không hề cô quạnh. Có điều Tân Giang quá nhỏ, Thư Sướng không có một đôi tay đủ lớn để che

miệng tất cả mọi người, nên khi đến phòng khám bọn họ vẫn nghe được chuyện của Ninh Trí.

Thư Tổ Khang buồn rầu nằm trên giường không dậy, Vu Phân khóc trợn một tháng, bắt đầu có dấu hiệu của bệnh thần kinh, cả ngày nói nhảm: "Không phải là lỗi tay sao, tại sao lại phải đền một mạng? Nó là một đứa bé tốt như vậy, ông trời đúng là không có mắt".

Thư Sướng lặng lẽ ở bên họ. Tội của Ninh Trí không đáng chết, nhưng áp lực của ngân hàng Vinh Phát quá lớn, anh ta lại không muốn sống nữa nên nhận hết tất cả tội danh. Hiện trường không có máy ghi hình làm chứng bào chữa cho anh ta, vì vậy cuối cùng anh ta đã được toại nguyện.

Có lẽ một người đàn ông kêu ngạo như anh ta cảm thấy đây cũng là một loại giải thoát!

Bùi Địch Văn cũng đang bận.

Không có gì bất ngờ, Tập đoàn Hằng Vũ đã thắng thầu dự án mở rộng thành bắc. Được sự ủng hộ mạnh mẽ của phòng xây dựng thành phố, điều kiện di dời của Tập đoàn Hằng Vũ lại cực kì rộng rãi nên công việc giải phóng mặt bằng khu vực bắc Tân Giang không hề khó khăn như trong tưởng tượng. Trong mô hình dự án, khu thành bắc mới đứng cao vút bên bờ sông, khu vực ven sông là một bệnh viện tổng hợp với lĩnh vực hoạt động chính là an dưỡng, trong viện có vườn hoa, cây cảnh, giả sơn san sát, đình đài lầu các, đẹp như một khu vườn Giang Nam. Kế bên là một trường học tư nhân kiểu quý tộc, từ nhà trẻ đến hết cấp ba, trường lớp và giáo viên đều là hạng nhất trong nước, cho dù học phí đắt đến mức làm người nghe líu lợi nhưng đã có rất nhiều phụ huynh học sinh đến xếp

hàng báo danh, thậm chí còn có không ít phụ huynh đưa ra đề nghị đầu tư tài trợ. Sát bên trường học chính là nhà hát lớn Tân Giang do Hằng Vũ tài trợ, tiếp theo là thư viện cỡ lớn, trung tâm Olympic. Đương nhiên cũng có nhà ở, nhưng đều là khu chung cư lớn chứ không có nhà riêng, người thiết kế là Trì Linh Đồng, các căn hộ đều tinh xảo, rộng rãi và tao nhã, hơi mang phong cách Ảng lê, giá cả xa xỉ nhưng cung vẫn không đủ cầu.

Ngôi nhà cũ của gia đình Thư Sướng không phải di dời, nó sẽ trở thành một cảnh sắc trong công viên cỡ lớn: Kiến trúc được bảo tồn hoàn hảo nhất từ thời kì dân quốc, trong vườn một cành cây một cọng cỏ đều được giữ nguyên, bây giờ lá nho trên giàn lại xanh mướt, thược dược nở rộ hơn bất cứ năm nào trước đây.

Từ trước tới giờ khu vực phía bắc vẫn là nơi có nhiều hộ gia đình thu nhập thấp nhất Tân Giang. Trong tương lai không lâu, đây sẽ là khu cao cấp nhất Tân Giang, có bệnh viện, trường học, thư viện cao cấp. Hằng Vũ chỉ bán nhà ở, còn các kiến trúc khác Hằng Vũ đều là nhà đầu tư. Có học giả kinh tế viết bài đăng trên Hoa Đông buổi chiều, cho rằng lợi ích của khu thành bắc tương lai sẽ không thể đo lường được, đây có thể coi là một vương quốc nhỏ của Hằng Vũ. Thương nhân kiếm tiền, có người kiếm tiền một cách phạm tục, có người kiếm tiền một cách cao nhã. Bùi Địch Văn chính là một thương nhân cao nhã.

Nghe nói nhà Thư Sướng không phải phá, Thăng Nam há hóc mồm, hơn nửa ngày mới nói được, "Xướng Xướng, tớ cũng không biết nên nói gì nữa, thằng cha đó đúng là rất khá!"

Lúc nhận được tiền đền bù của Hằng Vũ, hai vợ chồng Thư Tổ Khang và Vu Phân lặng lẽ liếc nhau, trong nháy mắt một số chuyện đã trở nên rõ ràng.

Thực ra Bùi Địch Văn sớm đã thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của Thư Sướng rồi. Anh thường xuyên đi Hồng Kông, đi châu Âu, nhưng vừa đến Tân Giang là trước hết sẽ tới tòa soạn đón Thư Sướng.

Trong tòa soạn không có ai không biết anh, ngay cả các nhân viên mới tới cũng nghe nói về anh qua những câu chuyện mập mờ các nhân viên cũ bàn luận với nhau.

Anh vẫn chào hỏi tất cả mọi người bình thường, nhưng chỉ cần Thư Sướng xuất hiện là ánh mắt anh lập tức sẽ khác.

"Ôi..." Sơ ý một chút, nước nóng tràn ra khỏi cốc trà làm bỏng ngón tay, Thư Sướng kêu lên đau đớn. Cúi đầu xuống nhìn, ngón tay đã đỏ lên vì bỏng, cô vội đặt cốc xuống, chạy vào nhà vệ sinh xả nước lạnh.

Còn chưa tới cửa, Thư Sướng đã nghe thấy bên trong có người đang thảo luận về mình.

"Ờ, trước kia lúc Tổng giám đốc Bùi ở tòa soạn báo thì hai người đó đã yêu nhau, sau đó không biết tại sao lại tan vỡ, bây giờ lại quay lại với nhau rồi".

"Thật hâm mộ. Nếu cô ta lấy Tổng giám đốc Bùi thì sẽ có một nửa tài sản ở khu thành bắc, trời ạ, một bước lên mây!"

"Đâu chỉ có khu thành bắc? Tổng giám đốc Bùi còn có rất nhiều tài sản ở Hồng Kông, ở châu Âu. Cô ta không phải tiểu phú bà mà là đại phú bà".

"Đúng là khó hiểu, Thư Sướng nhìn qua cũng bình thường, anh ta muốn lấy thiên kim tiểu thư nào mà chả được..."

"Đúng vậy, có thể là bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi!"

Hai người đang nói chuyện cùng bật cười.

Thư Sướng thổi ngón tay đã đỡ ửng, xoay người cầm cốc lên đi về phòng làm việc. Trước kia có thể cô sẽ hơi buồn bực khi nghe thấy những lời bàn luận như vậy, còn bây giờ cô đã miễn dịch rồi.

Bùi Địch Văn đối với cô, cô đối với Bùi Địch Văn, đây không phải chuyện những người khác có thể hiểu được.

Hình như cho đến nay giữa bọn họ còn chưa xảy ra quan hệ gì có liên quan đến tiền. Đây là sự chăm sóc của Bùi Địch Văn, cũng là sự tôn trọng của anh đối với cô.

Dạo này anh rất hay về Tân Giang. Bùi Thiên Lỗi cũng bất ngờ qua được mùa đông, vừa đến mùa xuân thân thể ông ta đã khỏe hơn trước nhiều. Máy trợ lí của Bùi Địch Văn càng ngày càng đặc lực, vì vậy anh đã rảnh rỗi hơn một chút, thời gian ở bên cô cũng nhiều hơn. Hai người cùng nhau ăn cơm, xem phim, lái xe hóng gió, đến ngoại thành ăn những món ăn nhà nông. Buổi tối về cô ngủ trên ghế sau, trên người đắp áo khoác của anh.

Anh không nhắc lại chuyện kết hôn nữa.

Cô biết anh đang đợi cô chủ động nhắc tới.

Kết hôn??

Đứng bên cửa sổ nhìn xe cộ chạy trên đường, cô cũng không biết rốt cục mình làm sao. Sang năm cô đã hai mươi tám, Bùi Địch Văn bốn mươi, hai người đều thuộc về diện cưới muộn điển hình. Nhưng cô vẫn không dám mở miệng.

Sau chuyện của Dương Phàm và Ninh Trí, Thư Tố Khang và Vu Phân đã không còn giữ thái độ về chuyện cưới hỏi của Thư Sương như trước, hết thấy đều để cô tự quyết định. Nhà họ Bùi cũng đã mở cổng cho cô từ sớm, bây giờ Trữ Ái Lâm thường xuyên trò chuyện với cô, bảo cô đến Hồng Kông chơi. Bùi Lạc Lạc càng khởi phái nói, mở miệng chị dâu, ngậm miệng cũng chị dâu. Tết năm ngoái thư kí của Bùi Thiên Lỗi đã đi tới Tân Giang thay mặt Bùi Thiên Lỗi tặng cô một món quà mừng năm mới.

Con đường đi đến khu nhà họ Bùi đã trải đầy hoa tươi.

Lúc Bùi Địch Văn ôm cô vào lòng, nụ hôn nóng rực, thân thể nóng bỏng, cô có thể cảm nhận được khát vọng của anh đối với cô.

Chỉ cần nhẹ nhàng gật đầu một cái, khúc nhạc đón dâu sẽ vang lên rộn rã.

Hai chân cô nhũn ra, cô nhát gan không dám bước một bước nào về phía trước.

Cô may mắn như vậy sao? Cô xuất sắc, đáng để người khác yêu như vậy sao?

Thật sự sợ đây chỉ là một giấc mơ, thật sự sợ tình yêu này sẽ không tồn tại quá lâu, cũng sợ chính mình sẽ làm người yêu thương cô thất vọng.

Có lúc trước mặt cô lại hiện lên bóng dáng Dương Phàm và Ninh Trí. Bọn họ đã đi xa cô từ lâu rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại cô vẫn thấy sợ hãi.

Nếu kết hôn với Dương Phàm thì cô sẽ thế nào?

Nếu cô đáp lại tình yêu của Ninh Trí thì bây giờ Ninh Trí sẽ ở đâu?

Nếu lấy Bùi Địch Văn thì...

Cô luôn do dự như vậy.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, một mùa xuân nữa lại tới. Bùi Địch Văn đã đến Hồng Kông triệu tập hội đồng quản trị, thời gian lần này hơi dài. Sáng sớm anh gọi điện thoại cho cô, nói mình sẽ tranh thủ thứ sáu đến Tân Giang nghỉ cuối tuần với cô. Huyện Ngọc Thụ ở Thanh Hải xảy ra động đất mạnh, phóng viên mảng thời sự toàn bộ lên đường. Để trực tin thời sự, bây giờ phóng viên các mảng khác đều phải thay phiên trực tối. Thư Sướng nói với Bùi Địch Văn thứ sáu cô ở tòa soạn.

"Ờ, vậy anh sẽ đến tòa soạn gặp em. Anh mang bánh bao từ Hồng Kông đến cho em". Anh cười nói.

Cô cũng cười. Cách hàng ngàn cây số cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của anh ta.

"Nhớ anh không?" Anh ta hỏi.

"Nhớ!" Cô thành thật thừa nhận, "Rất nhớ!"

Ở nơi nhìn thấy em

Mắt anh ở bên em

Ở nơi không nhìn thấy em

Trái tim anh ở bên em...

"Thư Sướng, lần này anh mang cho em một món quà đặc biệt".

"Có quý lắm không?" Cô cười nói, "Nếu quá quý thì em không dám nhận đâu".

"Quý có mấy nghĩa khác nhau. Một nghĩa là giá tiền, một nghĩa là tấm lòng. Nếu tấm lòng rất quý thì em có dám nhận không?"

Đây là lời ám chỉ theo kiểu Bùi Địch Văn, cô cười cười bất đắc dĩ, "Địch Văn, như chúng ta bây giờ, em còn từ chối nữa sao?"

"Anh không thích trả lời kiểu hỏi ngược lại như vậy, anh muốn nghe đáp án khẳng định của em. Ngoan nhé, thứ sáu gặp lại em".

Gác điện thoại, cô thất vọng như mất mát.

Đi vào phòng làm việc, Thư Sướng nhìn thấy Diệp Thông đang cầm điện thoại, gương mặt nhăn nhó, "Sao thế? Có nhiệm vụ phỏng vấn à?" Cô rút một tờ khăn giấy ra lau tay.

"Tổng biên tập gọi điện thoại cho em, nói có một phóng viên mảng thời sự bị ốm ở Ngọc Thụ. Trong tòa soạn em là người trẻ tuổi khỏe mạnh, cần đi đến đó thay ca. Nhưng..."

"Nhưng cái gì? Bây giờ em hoàn toàn có thể độc lập viết bài, không cần lo lắng". Thư Sướng cảm thấy rất kì quái.

"Nhưng em có hội chứng độ cao. Đi cùng bạn đến Tây Tạng, vừa xuống máy bay em đã phải lập tức về Thành Đô, suýt nữa mất mạng. Nếu em nói với Tổng biên tập như vậy thì bà ấy nhất định sẽ cho rằng em không muốn đi".

"Lần trước ở Côn Minh cậu có sao đâu. À, chúng ta không lên núi tuyết Ngọc Long, ở bên dưới cũng không cao lắm", Thư Sướng trầm mặc một lát, "Được rồi, để chị đi bảo Tổng biên tập, chị sẽ đi thay em".

"Thư Sướng, chị là phụ nữ mà". Diệp Thông trừng mắt.

Thư Sướng hung hãn nhìn cậu ta, "Phụ nữ không bị hội chứng độ cao vẫn còn ngon hơn cậu nhiều".

Ngọc Thụ là nơi cách triều đại nhà Đường gần nhất, Thư Sướng từng đọc được câu này trong một quyển tạp chí du lịch.

Cô ngồi máy bay từ Thượng Hải đến Tây Ninh, lại đi xe địa hình của lực lượng cảnh sát vũ trang đến Ngọc Thụ. Cùng với chiếc xe địa hình xóc nảy trên đường, tiếng kêu kinh ngạc của Thư Sướng cũng không ngừng vang lên, không phải vì đường gồ ghề không ngồi yên được mà vì phong cảnh hai bên quốc lộ không ngừng xuất hiện khiến cô vui sướng không khống chế được.

Một hồ nước yên tĩnh phản chiếu trời xanh mây trắng cũng yên tĩnh như vậy, giống như một thiếu nữ khỏa thân đang ngủ, trên người chỉ phủ một tấm sa mỏng tang.

Vừa rẽ qua một đoạn đường vòng, Thư Sướng lại nhìn thấy một tòa Phật tháp cũ kỹ giống như một nhà thông thái ngồi xếp bằng ngay ngắn giữa một rừng mai vàng. Những lá phước màu sắc rực rỡ của đạo Phật không ngừng xuất hiện, những đồng đá Ma Ni chất cao, những thôn xóm và chùa triền lúc ẩn lúc hiện bên dòng suối, Thư Sướng cảm thấy nếu nói chính xác thì đây phải là nơi cách thiên đường gần nhất mới đúng. Nếu như Thần Thần tới đây thì nhất định anh sẽ rất thích. Có điều bây giờ Thần Thần cũng không

cô quạnh, Ninh Trí chơi bóng rất khá, có anh ta chơi cùng không biết Thần Thần sẽ cười nhiều đến mức nào.

"Phóng viên Thư có mang áo bông theo không?" Cậu cảnh sát vũ trang lái xe quay đầu lại hỏi, "Tối nay khu vực thiên tai có tuyết".

"Đã hạ tuần tháng tư rồi mà sao vẫn còn có tuyết?" Thư Sướng kinh ngạc.

"Đây chính là Ngọc Thụ mà!"

Xe càng đi thì đường càng gập ghềnh, rất nhiều tảng đá lộ ra trên đường, không trung vừa rồi còn cực kì trong xanh đã biến thành một màu chì xám ngắt. Thư Sướng có thể cảm nhận rõ không khí rất loãng, thỉnh thoảng lại phải hít một hơi thật sâu.

Mặt đường rạn nứt, phòng ốc ven đường sụp đổ, cây cối đổ rạp, rất nhiều chiếc lều được dựng lên ở những nơi còn hơi bằng phẳng, những cư dân mặc áo bào kiểu dân tộc Tạng chen chúc vào nhau, vẻ mặt kinh hoàng.

"Ở đây vẫn coi như còn tốt, bên dưới có những thôn trấn..." Cậu cảnh sát vũ trang dừng lại, vẻ mặt nặng nề, hít sâu một hơi, "...Thật sự là đầy rẫy thương tích. Đi ở đó, dường như cô có thể ngửi được hơi thở của tử vong. Phóng viên Thư, mấy ngày nay vẫn không ngừng có dư chấn, cô phải cẩn thận một chút, cố gắng không được tới gần các sườn núi có dấu hiệu sạt lở".

Cậu cảnh sát vũ trang đưa Thư Sướng đến nơi đóng quân tạm thời của phóng viên Hoa Đông buổi chiều, Thư Sướng cảm ơn cậu ta. Cô nhìn thấy mấy đồng nghiệp bên mảng thời sự, Thôi Kiện cũng

có mặt. Mới đi được vài ngày mà mặt mày ai nấy đều xanh xao, môi khô nứt, hai gò má chỗ đỏ chỗ tím, ngón tay cũng hơi sưng lên.

"Sao lại là cô?" Thôi Kiện nhìn Thư Sướng không tán thành.

Thư Sướng cười hì hì, "Vì sao không thể là em, thầy xem, bên ngoài toàn là phụ nữ đang đi lại mà".

"Người ta đã quen với khí hậu và độ cao ở đây, cô quen ở đồng bằng, thể chất lại không tốt, đáng chết thật". Thôi Kiện nhỏ giọng rủa một câu, "Cô ngồi yên ở đây, không cho phép đi lên phía trên".

Thư Sướng cười cười, "Phỏng vấn thuận lợi không?"

"Mỗi ngày đều có rất nhiều tư liệu thực tế, có điều thông tin không được thông suốt. Xem này, điện thoại di động lại mất sóng rồi". Một đồng nghiệp giờ điện thoại di động lên, hai hàng lông mày nhíu sát vào nhau.

"Thế còn mạng Inte thì thế nào?"

"Mạng cũng lúc có lúc không. Thời tiết thì hết gió lại tuyết, còn có hai trận mưa đá nữa. Nếu không phải vì làn động đất này thì thật sự không thể tin được ở đây lại có người sinh sống. Khí hậu quá khắc nghiệt".

Thư Sướng nhìn không trung bên ngoài, trời đã đen kịt, gió lạnh cuốn cát đá từ ngoài cửa vào. Cô giờ tay húng hử, lòng bàn tay đau thấu xương.

Trên phố không có quán cơm bán hàng, mấy người chỉ nấu mì ăn liền đơn giản. Vì Thư Sướng là phụ nữ nên được nhường ở phòng tốt nhất, mấy người đàn ông chen nhau trên một chiếc giường ghép.

Cái gọi là phòng tốt nhất cũng gần như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, Thư Sướng lạnh đến mức căn bản không thể nào chớp mắt được.

Nửa đêm cô mơ mơ màng màng nghe thấy điện thoại di động đổ chuông, bấm phím nhận cuộc gọi, cô chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của Bùi Địch Văn.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22

"Thư Sướng, mọi thứ vẫn ổn chứ?" Anh cố gắng hỏi với giọng bình tĩnh.

"Vẫn ổn, có điều ở đây hơi lạnh", cô đưa bàn tay tê cứng lên miệng hà hơi cho ấm, "Tân Giang đã mặc áo gió rồi mà bên này vẫn còn phải mặc áo bông. Có điều so với nạn dân thì em vẫn có thể coi là rất hạnh phúc".

"Ba ngày sau anh sẽ bay tới đó, đừng vội, nghe anh nói xong đã. Anh đến để đưa vật tư cứu nạn Hằng Vũ quyên tặng, không phải đến chỉ để gặp em đâu".

"Địch Văn..." Cô từ từ ngồi dậy, quán chặt chần quanh mình thành một con nhộng.

"Thư Sướng, em đang thử thách trái tim anh à? Em đi một mình bất chấp tất cả như vậy, thật sự cho rằng anh sẽ không đau lòng hoặc tự hào vì em à? Thư Sướng, em là gì của anh?"

Cách vài ngàn dặm, cô vẫn có thể cảm nhận được sự đau lòng của anh.

Cô còn chưa trả lời, anh đã tiếp tục chất vấn, "Em có nhiệt tình công việc, anh không nên trách em. Nhưng làm gì cũng phải lượng sức mà đi, phải xem xem có thích hợp hay không. Đúng, bây giờ

anh không phải Tổng biên tập của em, không có quyền nói với em những điều này. Dù em có đi đến chân trời góc biển cũng không cần phải nói với anh một tiếng", anh hít sâu, dừng lại một lát, "Thu Sướng, em làm gì cũng không bận tâm đến cảm nhận của anh".

Thu Sướng nhất thời không nói được gì. Cô vội vàng xuất phát, quả thật không gọi điện cho anh, bởi vì cô biết nhất định anh sẽ ngăn cản cô.

"Mỗi người đều có cái nhìn của riêng mình đối với tình yêu. Thu Sướng, anh không thể tiếp tục gọi em là cô bé ngốc nữa, em nên suy nghĩ cho kĩ, nếu em thật sự cảm thấy anh không thể khiến em dừng chân thì hãy nói rõ ràng với anh, anh sẽ tránh ra. Anh từng rất cô đơn, sau khi gặp em, em mang cảm giác của tình yêu đến cho anh, không chỉ đơn giản là một chút vui sướng. Anh muốn làm cho sự vui sướng này lâu dài hơn, đáng tiếc cách nghĩ của chúng ta lại trái ngược nhau".

Anh gác máy, Thu Sướng cầm điện thoại, chỉ cảm thấy vô lực, tâm trạng ngỡ ngàng.

Thu Sướng nhìn chằm chằm điện thoại của mình, không biết có cần gọi lại hay không, mà gọi lại rồi thì sẽ giải thích thế nào? Cô xem giờ, đã là rạng sáng, điện thoại lại mất sóng. Cô thở dài, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, còn có tiếng bước chân hỗn loạn, bộ đội lại vừa đưa người bị thương xuống núi.

Trời sáng, Thu Sướng rời giường với hai mắt thâm quầng. Vừa mở cửa ra, không khí lạnh như băng đã tạt vào mặt, khắp nơi trắng tinh sau một đêm tuyết lớn. Trên vai những người đi đường đều bám đầy tuyết, những chiếc xe quân dụng lui tới không ngừng, lần lượt vận chuyển các loại vật tư cứu tế lên phía trên.

Ăn sáng xong, Thôi Kiện và mấy đồng nghiệp nam theo xe quân dụng đi vào núi. Thư Sướng ở lại phụ trách phỏng vấn những người vận chuyển đồ cứu nạn và vận chuyển người bị thương về Tây Ninh.

Vừa đeo ba lô phỏng vấn ra cửa, đột nhiên Thư Sướng cảm thấy dưới chân rung động, có tiếng đá lăn ầm ầm phía xa.

"Lại động đất rồi..." Trên đường có người kêu lên nhưng không có ai hoang mang bỏ chạy, có thể là họ đã quen rồi.

Chỉ sau phút chốc cảm giác rung động đã biến mất, trời đất lại trở nên tĩnh lặng.

Thư Sướng đến trạm cấp cứu và trạm trung chuyển vật tư. Hôm nay có mấy quỹ từ thiện Hồng Kông và mấy công ty tư nhân cỡ lớn trong nước đưa vật tư quyên tặng tới, Thư Sướng nhìn thấy danh sách quyên tặng ngày kia có Tập đoàn Hằng Vũ. Ngọc Thụ có địa hình đặc thù, môi trường khắc nghiệt, ngôn ngữ bất đồng. Cơ quan chính quyền không khuyến khích người tình nguyện tới đây, tất cả xe cộ và người tới Ngọc Thụ đều phải xin phép trước.

Thư Sướng ăn cơm hộp ở trạm cấp cứu. Trên cao áp suất thấp hơn, cơm nấu hơi sống, cô ăn một miếng rồi đặt hộp cơm xuống. Một y tá đưa cho cô một chiếc bánh mì to và một chai nước khoáng, cô ra khỏi lều vải dựng tạm thời của trạm cấp cứu, vừa đi vừa gặm bánh mì.

Dưới một gốc cây khô, một cậu bé da ngăm đen ngậm ngón tay trong mồm, nhìn cô chằm chằm với ánh mắt thèm thuồng, cổ họng chạy lên chạy xuống liên tục.

"Cháu muốn ăn đúng không?" Thư Sướng ngồi xuống cười tủm tỉm nhìn cậu bé.

Cậu bé cúi đầu có chút xấu hổ.

Thư Sướng bẻ một nửa chiếc bánh mì đưa cho cậu bé, đồng thời cũng đưa cả chai nước khoáng cho cậu bé. Cậu bé nhận lấy ăn ngấu nghiến.

Thư Sướng nhìn cậu bé ăn mà thấy trái tim đau nhói.

Buổi chiều phỏng vấn cô lại nhìn thấy cậu bé đó, cậu ta cười cười với cô, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Hôm sau ra cửa, Thư Sướng cố ý mang theo một ít mì ăn liền và bánh mì, trước một bưu điện đã sụp đổ cô nhìn thấy cậu bé đó đang đứng cùng mấy bạn nhỏ khác. Thư Sướng gọi cậu bé, cậu quay đầu lại. Cô móc ra mì ăn liền trong túi xách ra, ra hiệu cho cậu bé tới gần. Cậu vui mừng chạy tới, dang rộng hai tay ôm chặt lấy cô.

"Nhà cháu ở đâu? Bố mẹ cháu đâu?" Thư Sướng hỏi, hỏi xong mới nhớ ra cậu bé không hiểu tiếng phổ thông. Cô vất vả ra hiệu một hồi, hàng lông mày nhỏ bé nhíu chặt của cậu bé từ từ giãn ra, cậu vẫy tay với Thư Sướng rồi chạy lên núi.

Thư Sướng hơi do dự rồi chạy theo. Chạy lên núi, cô cảm thấy nhấc chân lên cũng nặng nề như nhấc cả ngàn cân. Gió vẫn thổi thẳng vào tai, những cơn gió rợp trời ngập đất khiến cô không mở mắt ra được. Sau một hồi gió to, cuồng phong lui lại, tuyết bắt đầu rơi, bông tuyết dày đặc từ trên trời bay xuống.

Cậu bé đột nhiên hét lên một tiếng, một hộp mì ăn liền trên tay rơi mất, bị gió thổi lăn xuống sườn núi lộc cộc.

Cậu bé vội vàng đuổi theo phía sau.

"Không được chạy theo, nguy hiểm", Thư Sướng kêu to rồi chạy thật nhanh đuổi theo cậu bé.

Cậu bé nói mấy chữ, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Thư Sướng khẽ cắn môi đẩy cậu bé lại phía sau, cô đuổi theo vài bước, đúng lúc chuẩn bị bắt được hộp mì ăn liền thì đột nhiên trời đất rung chuyển, tảng đá dưới chân phát ra âm thanh kì lạ. Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thân thể đã từ từ rơi xuống dưới chân núi.

Cậu bé ở phía sau kêu thảm một tiếng như xé rách ruột gan, cô đưa tay muốn bắt được thứ gì đó nhưng tảng đá dưới chân cũng đã rơi mất, cô không bắt được thứ gì cả. Trán ướt ướt, cô đưa tay sờ, chỉ thấy trước mắt đồ tươi.

Bông tuyết dày đặc tạt vào mặt cô, cô không thể không nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng của Bùi Địch Văn. Lần đầu gặp khi phỏng vấn, sự nghiêm khắc lúc sửa bản thảo, kẹo sữa Alpenliebe, bờ vai nương tựa khi không có trợ giúp, lời chào hỏi dịu dàng đêm khuya, vẻ mặt lúc anh nói anh quý trọng cô, lời tỏ tình trên cầu lớn vượt sông, nụ hôn đầu tiên, lần thân mật đầu tiên ở Thạch Trấn, vô số đêm ôm nhau ở Khế Viên, tất cả đều rất ngọt ngào.

Thư Sướng, anh là gì của em? Bùi Địch Văn hỏi.

Là gì đây?

Thân thể không còn hạ thấp nữa, không biết đã rơi xuống nơi nào. Sau lưng cô đau tê dại, chân vẫn còn có cảm giác, có lẽ là ngã không nặng, có điều hình như đã rơi rất xa.

Thư Sướng giơ tay, gió trong lòng bàn tay trở thành không khí.

Nếu ngày mai là tận thế thì em muốn làm gì nhất?

Em muốn yêu anh.

Thư Sướng đưa tay lau những gì ướt át trong mắt, vì sao phải nhất gan? Vì sao phải lùi bước? Vì sao phải do dự? Thế giới lớn như vậy, chúng ta gặp nhiều người như vậy, nhưng chúng ta chỉ yêu sâu sắc có một người. Xác suất này vô cùng thần kì, tại sao còn phải hoài nghi gì nữa?

Dâu trưởng nhà phú hào cũng là người, lần đầu tiên ra ngoài tiếp khách sẽ mất tự nhiên, sau nhiều lần sẽ không sao cả.

Hầu hạ hai mẹ chồng dù sao cũng không khó như thi đại học, còn Bùi Lạc Lạc thì đã là bạn cô.

Ông bố chồng đa tình là chuyện hai bà mẹ chồng phải ứng phó. Địch Văn ưu tú như vậu ai yêu cả đường đi, Bùi Thiên Lỗi khó tính cũng sẽ thích cô.

Hân Nhi, Hân Nhi đáng thương, cô đã nhận lời Ninh Trí sẽ đối xử với Hân Nhi tử tế, cô đã làm được chưa? Việc đó không khó, cô còn muốn có một đứa con với Địch Văn, con trai hay con gái cũng đều rất tốt.

Hồng Kông bốn mùa ôn hòa, không có mùa đông, cũng tốt, bây giờ quá lạnh.

Còn cuộc hôn nhân giữa cô và Địch Văn sẽ đi được bao lâu? Điều đó không quan trọng, chỉ cần bây giờ có thể cùng nhau, đó chính là hạnh phúc cực điểm.

Địch Văn, Địch Văn...

Trong khoảnh khắc, mọi chuyện đều trở nên thông suốt.

"Àm!"

Một tiếng nổ.

Trời đất lập tức đông cứng.

Hết thảy lặng yên.

Hình như là đã kết thúc.

Hình như trời đất chuẩn bị phủ nhận chuyện vừa xảy ra.

Màn tuyết mở ra, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, ánh mặt trời chiếu xuống.

Thư Sương nghe thấy có người đang gọi to, cô muốn trả lời nhưng lại không thể mở miệng ra được, mí mắt càng ngày càng nặng.

Địch Văn, Địch Văn... Trong lòng cô vẫn đang gào thét.

Bóng tối đè xuống như một ngọn núi, cô nhẹ nhàng thở dài.

Dường như ngủ một giấc rất dài, cô chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy mỗi một chiếc xương trên người đều kêu gào vì đau đớn. Cô giơ tay lên, phát hiện đầu ngón tay đã sưng thành những củ cà rốt, trên trán quấn kín băng gạc, cánh tay đang được truyền nước.

"Cô ấy vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ còn chưa thể gặp được". Bên ngoài có người nói chuyện.

"Tôi chỉ nhìn cô ấy một lát từ xa, tôi sẽ không lên tiếng". Giọng nói này rất quen thuộc, rất quen thuộc...

Địch Văn...

Thư Sướng vui mừng muốn gọi, có điều cổ họng khô khốc không thể phát ra âm thanh.

"Anh là gì của cô ấy?" Người hỏi rõ ràng không vui.

"Tôi..."

"Ông xã!" Cổ họng khô khốc cuối cùng cũng bật được ra hai chữ, vừa nói ra xong, cô nghe thấy tiếng khối băng trong người mình bắt đầu nứt ra, tan chảy.

"Phóng viên Thư, cô tỉnh rồi!" Rèm lều vải mở ra, y tá vui mừng đi vào, "Cô đã hôn mê ba ngày".

Lâu như vậy sao?

Một bóng người đi tới trước mặt cô, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt cô.

Cô đau đớn hít sâu.

Y tá lặng lẽ rời khỏi lều.

Cô nhìn thấy anh, rất hốc hác, rất gầy gò, trong mắt hiện đầy tơ máu, quần áo cũng không còn trơn bóng như xưa.

"Thư Sướng, anh là gì của em?" Anh hỏi từng chữ từng câu.

Cô muốn nở một nụ cười với anh, nhưng bắp thịt vừa cử động đã rất đau đớn. Cô biết bây giờ mình nhất định rất xấu, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lại giống như đang nhìn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Cô lấy đủ sức mạnh, nhét hai bàn tay sừng đở vào lòng bàn tay anh, "Bùi Địch Văn, anh cưới em, được không?"

Anh nhìn cô, từng vòng rung động dịu dàng lan ra trong mắt.

Rất lâu sau anh mới chậm rãi gật đầu, áp đầu ngón tay cô vào hai gò má, nói, "Được!"

Cô cười, rất đau, rất đau, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Thật sự, nếu như gặp đúng người, cho dù tương lai gian nan trắc trở, cho dù trước mắt là ngàn núi vạn sông, thì hôn nhân vẫn là một sự điên cuồng đáng để thử.

Chiếc xe Jeep quân dụng màu rằn ri chậm rãi chạy vào sân bay Tây Ninh, không dừng lại trước sảnh chờ máy bay mà chạy thẳng vào bãi đỗ máy bay qua một lối đi chuyên dụng.

Bùi Địch Văn mỉm cười cảm ơn cậu cảnh sát vũ trang lái xe rồi mở cửa xe, sau đó hết sức thận trọng bế Thư Sướng xuống.

Thương thế của Thư Sướng thực ra cũng không quá nặng, bởi vì cô mặc quần áo rất dày nên chỉ có sau lưng và cánh tay bị thương vài chỗ, nhưng từ lúc bị ngã xuống đến khi được cứu đã cách nhau hơn mười tiếng, cô bị nhiễm lạnh rất nặng nên mới hôn mê ba ngày. Sau hai ngày truyền dịch ở bệnh viện quân y, máu đọng trên người cô gần như đã tan hết, Bùi Địch Văn quyết định đưa cô về Tân Giang.

Cậu cảnh sát vũ trang cười tủm tỉm nhìn bọn họ, Thư Sướng hơi mắt tự nhiên, cô muốn nói với Bùi Địch Văn rằng tự mình có thể đi được, nhưng nhìn thấy ánh mắt trách cứ của Bùi Địch Văn, cô đành nuốt nước miếng không nói gì nữa.

Lúc cô hoàn toàn tỉnh táo và có thể tự mình cầm chén uống nước, anh hỏi cô một hộp mì ăn liền đáng giá bao nhiêu, có cần phải lấy tính mạng mình ra đánh bạc để nhặt lại như vậy hay không?

Thư Sướng nhắm mắt, cô rõ ràng Bùi Địch Văn thương mình. Lúc đó, dù có núi vàng núi bạc chất đống trước mặt thì cũng không có ai động lòng, nhưng một chai nước, một bát mì lại có thể giúp cho tính mạng ngoan cường tiếp diễn.

Sống sót là một chuyện hạnh phúc biết bao! Có thể nhìn thấy ánh nắng, trời xanh, núi tuyết... Có thể ca hát, cười vui, khóc rống... Có thể yêu, có thể hận...

Nhìn ánh mắt đói khát của cậu bé đó, cô chạy lên không cần suy nghĩ.

Nhưng cô thừa nhận cô đã hơi lỗ mǎng, cô đã để Bùi Địch Văn phải lo lắng.

"Một cái bánh bao còn có thể gây ra một vụ án mạng. Một hộp mì lớn như vậy, đương nhiên phải liều mạng rồi!" Cô làm nũng anh, che giấu cảm giác áy náy trong lòng mình.

Bùi Địch Văn lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên nắm lấy bàn tay sưng phù của cô, hung ác bóp mạnh.

"Đau, đau..." Cô đau đớn kêu to.

"Biết đau thì tốt, như vậy lần sau sẽ nhớ!" Anh ấn trán cô, trong mắt toàn là xót xa thương hại.

Thư Sướng bây giờ không dám đắc tội đại thiếu gia nhà họ Bùi một chút nào. Anh nói gì, làm gì, cô đều phục tùng vô điều kiện. Cô ngoan ngoãn tìm một vị trí dễ chịu trong lòng anh, cố gắng để anh tiết kiệm được một chút sức lực.

Bùi Địch Văn đi dọc theo đường băng một hồi.

Thư Sướng nhìn quanh khắp nơi, trên bãi đậu máy bay có mấy chiếc máy bay, "Địch Văn, chúng ta chưa kiểm tra an ninh, người ta có cho chúng ta lên máy bay không?" Cô hỏi với giọng rất lo lắng.

Bùi Địch Văn không đáp, anh dừng lại trước một chiếc máy bay cỡ lớn màu bạc, một nam giới anh tuấn mặc đồng phục cơ trưởng bước tới, "Tổng giám đốc Bùi, để tôi giúp". Anh ta giơ hai tay ra định đỡ lấy Thư Sướng.

Bùi Địch Văn lắc đầu, Thư Sướng đảo mắt mấy vòng. Trên thân máy bay trơn bóng sáng loáng, cô nhìn thấy hai chữ "Hàng Vũ" rất lớn.

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt. Đây... đây không phải là máy bay tư nhân mà cô vẫn thường nghe nói đấy chứ?

"Chào Tổng giám đốc Bùi, chào Thư tiểu thư!" Bùi Địch Văn đi từng bước lên máy bay, hai tiếp viên hàng không cao ráo mỉm cười đứng hai bên khoang máy bay nhã nhặn cúi mình chào hỏi hai người.

Bùi Địch Văn gật đầu lạnh nhạt.

Khoang máy bay giống như một phòng tiếp khách xa hoa, sofa rộng rãi bọc da thật, thảm lông cừu trắng như tuyết, tủ rượu bày đầy các loại rượu ngon, âm nhạc nhẹ nhàng du dương.

Bùi Địch Văn vừa đặt Thư Sướng xuống sofa, tiếp viên hàng không đã tới lót đệm dựa cho cô, trước mặt có thêm một cốc sữa nóng, một đĩa đồ ăn nhẹ nướng giòn tan. Phía trước Bùi Địch Văn là một cốc cà phê Lam Sơn, người trợ lý đã đợi một hồi đưa một số tài liệu quan trọng tới. Sau đó anh ta ngồi xuống sofa bên kia, bận rộn gõ bàn phím lách cách không ngừng.

Đến tận lúc máy bay đã bay lên không trung, qua cửa sổ có thể nhìn thấy những đám mây lớn và không trung xanh thẳm, Thư Sướng vẫn giữ nguyên một tư thế, môi mím chặt.

Đây không chỉ là sự kinh ngạc như già Lưu đến thăm phủ Vinh Quốc mà là chấn động.

Lần đầu tiên cô mới tỉnh táo ý thức được người đàn ông cô sắp lấy này chính là một người có tiền, không những thế còn là người có cực nhiều tiền.

"Sao thế? Em ngợp à?" Bùi Địch Văn nhướn mày nhìn cô đùa cợt.

Thư Sướng nhún vai, "Không. Nếu như anh là một chàng trai nghèo, trời mưa mang ô tới đón em, đến ngoại thành hái cho em một bó hoa dại, đi cùng em đến quán vỉa hè ăn bát mì nước, ăn uống dè sẻn để mua quần áo giảm giá khi hết mùa thì em vẫn rất vui vẻ. Bây giờ người em thích tình cờ là một người có tiền, dùng máy bay tư nhân tới đón em về nhà, đây cũng là một cách thể hiện tình yêu của anh, không có gì phải ngợp cả".

Nghe cô nói thì có vẻ máy bay tư nhân cũng không khác một chiếc taxi là mấy. Bùi Địch Văn không nhịn được cười, trong lòng lại tràn ngập vui mừng. Rốt cục cô không còn tránh né thân phận anh, đã thật sự nhìn thẳng vào tình cảm của họ.

Kì thực anh không biết, Thư Sướng nói như vậy cũng là đang khuyên bảo chính mình. Bất cứ một phụ nữ tầm thường nào được hưởng thụ vinh dự như thế đều không thể không cảm động. Nhưng cô rõ ràng Bùi Địch Văn làm như vậy không phải khoe khoang mà là vì anh muốn đưa cô về nhà sớm và thuận tiện hơn một chút.

Cô nói với chính mình, phải từ từ quen với những chuyện này, bởi vì cô phải sống một cuộc đời rất dài cùng Bùi Địch Văn.

"Thư Sướng, thực ra em rất ngốc, một chuyện đơn giản như vậy mà tại sao đến bây giờ mới nghĩ thông suốt?" Anh đặt tài liệu xuống, ngồi đến bên cạnh ôm cô vào lòng.

"Em suy nghĩ rất cẩn thận, điều đó cho thấy em rất nghiêm túc". Cô vẫn cố vớt vát, nhưng thấy khóe miệng người trợ lí run lên vì nhịn cười, cô cũng không khỏi đỏ mặt.

"Thật sự nên khen thưởng một chút", Bùi Địch Văn trầm ngâm một lát rồi chậm rãi đưa tay móc một chiếc hộp gấm màu bạc trong túi ra, sau đó mở hộp lấy ra một chiếc nhẫn nạm một viên kim cương màu vàng.

Anh nâng tay cô lên, "Đây là quà anh định tặng em hôm thứ sáu tuần trước, bây giờ ngón tay em thế này chắc là không đeo được. Làm thế nào nhỉ, thôi anh cứ giữ..."

"Bây giờ không đeo được nhưng sau khi tay em hết sưng sẽ đeo được mà". Giống như sợ anh lấy lại, cô vội vã giật lấy nắm chặt trong lòng bàn tay, "Không thì em tìm một sợi dây chuyền xâu vào để đeo trên cổ trước. Nhìn em như vậy làm gì? Anh định đổi ý à? Này, có hối hận cũng vô dụng, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn kí xuất tứ mã nan truy!"

Cổ họng hơi nghẹn, anh từ từ áp đến bên tai cô, âm thanh khàn khàn mà chậm rãi, hơi nóng phả vào tai cô, "Thư Sướng, thấy em thế này, anh muốn hôn em thật sâu, muốn vò nát em, nhưng nơi này là khoang máy bay".

Lời trêu chọc đầy dục vọng của anh khiến mặt Thư Sướng lại nóng rực, đỏ bừng, tim cô đập thành thịch. Cô nghiêng đầu qua một bên không dám nhìn anh.

"Địch Văn, xuống máy bay xong anh và em cùng về nhà!" Rất lâu sau cô mới nói lí nhí.

Bùi Địch Văn khẽ ờ một tiếng và chăm chú nhìn cô, "Thư Sướng, công việc của anh chủ yếu ở Hồng Kông. Công trình Tân Giang bây giờ đã đi vào quỹ đạo, anh không thể qua bên này mãi được. Anh hi vọng em có thể ở bên cạnh anh. Thư Sướng, anh muốn em chuyển đến Hồng Kông làm việc, được không?"

Thư Sướng chần chừ một lát, "Nhưng bố mẹ em đã nhiều tuổi rồi".

Anh nằm ngửa trên sofa, ôm chặt cô để cô dựa vào người mình, "Anh sẽ có cách. Thư Sướng, chỉ cần em chịu ở bên anh".

Thư Sướng vân vê góc áo anh, im lặng gật gật đầu.

Máy bay hạ xuống sân bay Tân Giang, vừa ra khỏi máy bay, không khí ẩm áp đã ùa vào mặt, khắp nay đầy cây xanh táo đỏ, người đi đường tà áo tung bay. Thư Sướng thoải mái hít một hơi thật sâu.

Mạc Tiểu và một trợ lí ở Tân Giang tới đón máy bay.

Bùi Địch Văn đứng bên cạnh nghe các trợ lí báo cáo công việc. Mạc Tiểu và Thư Sướng chui vào trong xe thăm thì.

"Thư Sướng, mấy ngày nay cháu có thấy tóc Tổng giám đốc Bùi đã bạc hơn nhiều không? Nghe nói cháu đến Ngọc Thụ, anh ta lao tới tòa soạn quát Tổng biên tập của cháu một trận. Khi đó cô đi cùng anh ta, cô chưa bao giờ nghe thấy giọng anh ta nghiêm khắc như vậy cả".

"Thật à?" Thư Sướng không thể tưởng tượng Bùi Địch Văn luôn luôn nhẹ nhàng phong độ lại làm ra một chuyện mất khống chế như vậy.

"Anh ta cho rằng Tổng biên tập cho cháu đi Ngọc Thụ phỏng vấn là việc không hề thỏa đáng, là sự vô trách nhiệm đối với nhân viên. Một lãnh đạo thờ ơ với nhân viên thì làm sao có thể khích lệ lòng người được? Nếu cháu có vấn đề gì ở Ngọc Thụ thì anh ta sẽ kiện tòa soạn ra tòa. Khi đó Tổng biên tập cũng choáng, không bác lại được một câu nào cả".

Thư Sướng quay mặt nhìn ra ngoài xe, phát hiện ánh mắt cô nhìn về phía mình, Bùi Địch Văn cười dịu dàng, ra hiệu một lát nữa sẽ xong việc.

Cô cắn môi, để mặc cơn sóng trong lòng cuộn trào mãnh liệt.

Mọi người lên hai chiếc xe, lúc vào nội thành Bùi Địch Văn để mấy người khác về công ty, còn anh tự mình lái xe cùng Thư Sướng về nhà mới ở khu thành đông.

Anh đã từng đưa Thư Sướng về nhà mới mấy lần nhưng chưa bao giờ vào nhà.

Lúc về đến sân bay Thư Sướng đã gọi điện thoại cho bố mẹ, nói mình và một người bạn sẽ về nhà ăn cơm trưa. Thư Sướng không dám nói chuyện mình bị thương ở Ngọc Thụ với bố mẹ mình.

Hai người vào thang máy lên lầu.

"Có căng thẳng không?" Thư Sướng cười hỏi.

Bùi Địch Văn kéo cà vạt, khẽ nhắm mắt, "Tình hình lần này tốt hơn quá nhiều so với lần đầu tiên gặp mặt".

Thư Sướng bật cười ha ha. Lần nọ giữa đêm khuya bố mẹ cô từ Hải Nam về, bắt gặp cô và anh ở trong phòng Thần Thần, Vu Phân suýt nữa vác dao chém Bùi Địch Văn.

"Không cần lo lắng, nếu như bố mẹ em làm khó anh thì em sẽ không để mặc không cứu đâu".

Bùi Địch Văn trợn mắt nhìn cô, "Em đừng bận tâm đến anh, trước hết hãy nghĩ cách để giải thích cho tình hình của em bây giờ đi".

Thư Sướng đang ngẩng cao đầu lập tức cúi xuống.

"Xương Xương?" Quả thật vừa mở cửa ra Vu Phân đã lập tức kêu lên, "Mặt mũi chân tay con làm sao thế này?"

Thư Sướng méo máo, "Mẹ không xem TV à? mọi người ở... ở Ngọc Thụ bên kia ai cũng như vậy. Ở đó địa hình rất cao, nhiệt độ lại thấp. Ôi, con mệt quá, con về phòng nghỉ ngơi đây".

Sợ bố mẹ hỏi tiếp, cô lão đảo đẩy cửa phòng bước vào.

"Có thấy người nào trên TV như vậy đâu!" Vu Phân rất buồn bực. Thư Tổ Khang khẽ đẩy một chút, lúc này bà mới nhìn thấy trong phòng khách vẫn còn một người khác.

"Tổng giám đốc Bùi!" Vu Phân và Thư Tổ Khang trao đổi một ánh mắt kinh ngạc rồi vội mời anh ngồi.

"Xướng Xướng xảy ra một vấn đề nhỏ khi phỏng vấn ở Ngọc Thụ, tình cờ cháu cũng ở đó nên đã đón cô ấy về trước". Bùi Địch Văn cười, thái độ mềm mỏng tự nhiên.

Vừa nghe xong sắc mặt Vu Phân đã thay đổi. Bà có thể đoán được vấn đề nhỏ trong miệng Bùi Địch Văn nhất định sẽ không nhỏ lắm, anh cũng không thể tình cờ có mặt ở đó. "Xướng Xướng... có sao không?" Mấy năm nay không ngừng có chuyện xảy ra, thần kinh của bà đã yếu ớt đến mức không thể chịu thêm một tấn công nào nữa.

"Không sao đâu ạ. Sau này cháu sẽ giám sát cô ấy chặt chẽ để cô ấy không còn khiến hai bác phải bận tâm suốt thế này nữa".

Một hòn đá to ném xuống mặt nước phẳng lặng, nước bắn tung tóe, sóng tràn ra xung quanh.

Bùi Địch Văn hứa hẹn với Thư Tổ Khang và Vu Phân bằng giọng xin lỗi, đó chính là một lời tuyên bố nhẹ nhàng nhưng lại chắc chắn: Sau này Thư Sướng là trách nhiệm của anh.

Thư Tổ Khang và Vu Phân cũng thầm cảm thấy quan hệ của Bùi Địch Văn và Thư Sướng không bình thường nhưng họ chưa từng nói ra. Đến lúc nghe Bùi Địch Văn nói như vậy, hai người vẫn cảm thấy mọi chuyện rất bất ngờ.

Nhìn cậu con rể giàu có và sang trọng, Thư Tổ Khang và Vu Phân không thấy vui vẻ nhưng cũng không thấy có gì không vui. Ba người đứng trong phòng khách mắt to tròn mắt nhỏ, bầu không khí hơi khó xử. Đầu óc Vu Phân xoay chuyển cũng nhanh, bà bảo Bùi Địch Văn vào phòng Thư Sướng ngồi để mình và Thư Tổ Khang vào bếp nấu cơm.

Bây giờ đang là mùa tỏi non, rất giòn, rất non. Cúm A đang lan khắp toàn cầu, nghe nói trong tỏi có một chất gì đó có thể chống lại cúm A nên năm nay tỏi non đắt hơn những năm trước mấy lần. Trước kia tỏi được bán theo cân, bây giờ đều được bán theo củ. Sáng sớm Vu Phân ra chợ mua ba mươi củ, định kho cá, rang thịt với sắn dây và nấu hai món canh nữa.

Vu Phân rửa cá rất kĩ, Thư Tổ Khang mang ghế ngồi bên cửa nhật tỏi.

"Ôi", Vu Phân vừa rửa vừa thở dài, "Không nghĩ ra bọn nó lại đến với nhau thật. Nó cũng cao ráo sáng sủa, phải cái hơi lớn tuổi một chút, hơn Xướng Xướng những mười hai tuổi!"

"Tuổi tác không phải vấn đề", Thư Tổ Khang tiếp lời, "Ngày trước chúng ta luôn sợ con gái lấy chồng nghèo, về nhà người ta làm dâu sẽ vất vả. Nhưng lấy chồng giàu quá cũng vất vả. Những gia đình như thế rất nhiều quy củ, Xướng Xướng nhà mình nó tự do thoải mái quen rồi".

"Đúng vậy, không chỉ có nhiều quy củ mà nó còn từng là lãnh đạo của Xướng Xướng, chúng ta cũng không biết thể hiện thái độ với nó như thế nào. Coi như con cháu trong nhà cũng không tốt mà tôn trọng quá cũng không tốt. Tôi lại không thể giả vờ nhiệt tình được".

Thư Tổ Khang không nói tiếp.

Vu Phân đặt đĩa cá vừa rửa dưới van nước để xối lại, sau đó chuẩn bị hành và gừng.

"Ông này, vẫn còn nữa. Nếu Xướng Xướng lấy nó thì sẽ phải cùng nó đến Hồng Kông, xa lắm! Người ở bên đó nói chuyện chúng ta cũng nghe không hiểu. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ của chúng ta, Xướng Xướng thích nó thì chúng ta biết làm thế nào?"

Thư Tổ Khang hắng giọng mấy tiếng như bị ngứa họng.

"Tỏi cay quá à?" Vu Phân quay đầu lại và sửng người, không biết từ bao giờ Bùi Địch Văn đã kéo ghế đến ngồi nhạt tỏi bên cạnh Thư Tổ Khang.

Thư Tổ Khang gấp đến mức hết cau mày lại trừng mắt.

Bà khó xử đỏ mặt.

Bùi Địch Văn mỉm cười với bà, "Cá hoa vàng ăn thì ngon nhưng nấu nướng phức tạp quá. Xướng Xướng vẫn nói bác nấu cơm rất ngon, có điều cô ấy không chịu dẫn cháu tới nhà nếm thử. Hôm nay cuối cùng cháu cũng được ăn. Tiếc là Xướng Xướng không học được một chút kĩ thuật nào của bác, ăn bát mì cũng bắt cháu nấu".

"Anh biết nấu cơm à?" Vu Phân ngạc nhiên.

"Cơm Tàu hay cơm Tây cháu đều biết nấu sơ sơ, đồ ăn Pháp thì còn tạm được. Xướng Xướng về với cháu thì ít nhất cũng sẽ không bị đói".

Vu Phân cười cười ngược ngược, "Thực ra Xướng Xướng cũng dễ nuôi lắm". Ôi, thằng con rể tương lai này xuất thân tốt, biết kiếm tiền, còn biết nấu cơm, đúng là khó tìm được đũa như nó.

"Sau năm 97, các công chức Hồng Kông đều được kêu gọi nói tiếng phổ thông, người Hồng Kông bây giờ cũng lũ lượt đầu tư kinh doanh vào đại lục. Hai bác qua bên đó mua sắm sẽ thấy nhân viên bán hàng toàn nói tiếng Bắc Kinh chính hiệu".

Nhặt tởm xong, Bùi Địch Văn đưa rổ cho Vu Phân rồi đi rửa tay.

"Hai bác, mùa đông ở Hồng Kông dễ chịu hơn Tân Giang, năm nay hai bác qua bên đó nghỉ đông được không? Nếu nhớ hàng xóm cũ thì mùa xuân hai bác có thể về chơi một thời gian. Có điều nếu Xướng Xướng có em bé thì sợ rằng hai bác sẽ thích ở Hồng Kông hơn".

"Xướng Xướng có thai rồi?" Vu Phân sửng sốt.

Nụ cười bên môi Bùi Địch Văn từ từ trở nên rõ ràng, đôi mắt sáng ngời tràn ngập chờ mong, "Đây là mơ ước tốt đẹp của cháu".

Thức ăn đã nấu xong, bưng lên bàn, bốn người ngồi bốn phía chiếc bàn ăn hình vuông. Thư Sướng hết sức thận trọng nhìn bố mẹ, thấy vẻ mặt hai người vẫn bình thường cô mới yên lòng.

Ngón tay bị sưng, Thư Sướng cầm đũa không chắc, gấp thức ăn không tiện. Bùi Địch Văn hết gấp cá lại chan canh cho cô, vẻ mặt dịu dàng, hành động tự nhiên như đã làm không biết bao nhiêu lần. Thư

Sướng lại yêu cầu rất cao, chỉ ăn cá chứ không ăn tỏi, thịt thái sợi phải gọt bỏ hết, chỉ ăn mỗi sắn dây. Bùi Địch Văn vẫn cứ mỉm cười, không hề tỏ ra khó chịu.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23

Nhìn cảnh này, Thư Tố Khang và Vu Phân thở dài trong lòng.

Trong nhà họ, mặc dù Thư Sướng là con gái nhưng lại không hề được nuông chiều. Thần Thần bị thiếu năng, bọn họ đều đã lớn tuổi, có chuyện gì đều do Thư Sướng chạy đôn chạy đáo, vì vậy họ đã quen coi Thư Sướng như một ngọn núi có thể dựa dẫm.

Dường như đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Thư Sướng lộ ra vẻ yếu điệu thực nữ, trước mặt Dương Phạm hay Ninh Trí cô cũng chưa từng như vậy.

Duyên đến, muốn đỡ cũng không đỡ được.

Số mệnh đã định trước, Thư Sướng phải lấy một người đàn ông lớn tuổi và kiệt xuất như Bùi Địch Văn!

"Hai đứa đã chọn được ngày lành chưa?" Vu Phân hỏi.

Thư Sướng ngẩn ra rồi nhìn về phía Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn mừng rỡ như điên, lập tức đổi cách xưng hô, "Nếu bố mẹ đồng ý thì con muốn tổ chức vào tháng năm, lúc đó thời tiết vẫn còn chưa nóng lắm".

"Quá..." Còn chưa kịp nói là quá sớm, Bùi Địch Văn đã cầm tay cô, cô nhếch miệng không nói nữa.

Thư Tổ Khang và Vu Phân gật đầu, sớm muộn gì cũng đều là lấy chồng, tháng năm thì tháng năm chứ sao! Bùi Địch Văn đã bốn mươi, Thư Sướng cũng hai mươi tám rồi.

"Thực ra anh còn thấy như vậy là quá muộn!" Sau khi ăn xong, Bùi Địch Văn và Thư Sướng về phòng, anh ôm cô từ phía sau, đặt cằm lên vai cô, mừng mừng tủi tủi, "Có điều chuẩn bị một hôn lễ long trọng cũng cần có một thời gian".

"Vì sao phải là một hôn lễ long trọng?" Thư Sướng hỏi.

"Thư Sướng, em nhất định sẽ không có cơ hội hối hận vì đã lấy anh".

"Hôn lễ long trọng không hề có nghĩa sau này sẽ sống với nhau ân ân ái ái. Kết hôn là chuyện của hai người chúng ta, có người nhà và bạn tốt đến chúc phúc là được rồi, không cần phải làm to đến mức cả thế giới đều biết". Cô xoay người, ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Nhưng có cô gái nào không mơ ước có một lễ cưới đầy mơ mộng?" Anh không muốn để cô tủi thân.

Cô cười mơ hồ, "Địch Văn, chúng ta phải trải qua rất nhiều quanh co khúc khuỷu mới được như bây giờ. Lễ cưới có mơ mộng, có lãng mạn hay không, điều đó không hề quan trọng, quan trọng là cuối cùng chúng ta cũng đến được với nhau, như vậy em đã rất thỏa mãn rồi. Hạnh phúc của chúng ta thì chúng ta nhắm nháp, em không muốn chia sẻ với những người không liên can".

Cô áp má lên ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh.

Anh dịu dàng cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, rõ ràng cô không muốn một lễ cưới như của anh ta và Tống Dĩnh trước đây.

"Được!" Rất lâu sau anh mới lên tiếng.

Hôn nhân cũng như đi giày, vừa chân hay không chỉ có mình mình biết, cần gì phải khoe khoang với người khác rằng đôi giày của mình đẹp thế nào?

Đứng bên cửa sổ phòng làm việc, cơn gió xuân mơn man mang mùi thơm mê người thổi tới, Thu Sướng buộc mái tóc dài quá vai lại, chống tay lên bệ cửa sổ. Nhớ tới thời gian gần bốn năm mình ở đây, mắt cô chợt thấy cay cay.

***

"Lúc đầu tôi đi tìm việc, điều kiện đầu tiên chính là địa điểm làm việc phải ở Tân Giang, tiếp theo mới đến nội dung công việc". Thu Sướng quay đầu lại nói với Diệp Thông.

Trên bàn làm việc của cô có một chiếc hộp bằng bìa các tông, bên trong là một số đồ dùng tư nhân của cô. Hôm nay cô đã chính thức làm xong thủ tục thôi việc.

Diệp Thông không đùa cợt với cô như thường ngày mà vẻ mặt rất nghiêm túc, "Phóng viên chủ chốt, đó là vị trí bao nhiêu phóng viên bỏ cả đời cũng không lên tới được. Vậy mà chị từ bỏ một cách thoải mái như vậy".

"Chị vẫn tiếp tục làm phóng viên, không thể nói là từ bỏ được".

"Tình yêu thật sự có thể mạnh mẽ đến mức làm mọi người cam nguyện không chú ý đến hết thảy mọi thứ khác sao?"

"Đến khi nào yêu một người, cậu sẽ hiểu rõ lựa chọn của tôi bây giờ".

"Nếu không phải em hiểu chị thì em sẽ thật sự cho rằng chị thèm muốn gia tài của Tổng giám đốc Bùi đấy!"

"Thứ anh ấy vẫn tự hào là ngoại hình của mình, sao cậu không nói tôi thèm muốn nam sắc?" Thư Sướng mỉm cười tự giễu.

Diệp Thông lườm cô một cái, "Bây giờ nam sắc đang ở ngay trước mặt chị nhưng chị có động lòng đâu. Sao lại bỏ gần tìm xa thế? Mọi người trong tòa soạn nói lần này chị phải diễn khổ nhục kế mới bức hôn thành công".

Thư Sướng cười ha ha. Cô sẽ cưới Bùi Địch Văn, đây là một tin không mới cũng không cũ đối với mọi người trong tòa soạn, nhưng vẫn gây ra một chấn động không nhỏ. Chuyện của bọn họ có rất nhiều phiên bản.

Nhưng chiếm đa số mọi người đều tỏ ra hâm mộ. Phóng viên quèn lấy cháu vua địa ốc, thật tốt!

"Nếu có đến Hồng Kông thì nhớ tìm tôi!" Thư Sướng bê chiếc hộp, Bùi Địch Văn nói sẽ tới đón cô ngay.

Diệp Thông giành lấy chiếc hộp đi ra bên ngoài, "Đương nhiên phải tìm chị. Em còn đang chờ chị giới thiệu cô em chồng cười tươi như hoa kia cho em đấy!"

"Dã tâm cũng lớn đấy chứ!" Thư Sướng liếc xéo cậu ta. truyện copy từ tunghoanh.com

"Danh sư phải có cao đồ. Có một sư phụ như chị, học trò này đương nhiên không dám kếm cỏi quá, tốt xấu cũng phải tìm một thiên kim tiểu thư, cho dù là con vợ hai cũng được".

Thư Sướng bật cười lắc đầu.

Hai người đi tới thang máy đúng lúc cửa thang máy mở ra, Đàm Tiểu Khả từ trong thang máy bước ra, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

"Chị... phải đến Hồng Kông thật à?" Giọng Đàm Tiểu Khả chua xót. Nhớ lúc đầu mình đã phải dùng hết mưu mô mới đoạt được Dương Phàm, không ngờ lại thành toàn cho Thư Sướng và Bùi Dịch Văn. Người phụ nữ này thật sự quá tốt số. Cô ta và Dương Phàm đã cưới nhau hơn một năm nhưng có đêm Dương Phàm ôm cô ta mà vẫn gọi tên Xướng Xướng khiến cô ta rất buồn nôn!

"Ờ!" Thư Sướng gạt đầu lạnh nhạt rồi đi vào thang máy, không muốn nói nhiều.

Nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, Đàm Tiểu Khả mím môi đờ đẫn. Chí ít cũng phải cảm ơn mình một câu chứ!

Diệp Thông đưa Thư Sướng xuống dưới lầu, nhìn thấy xe Bùi Dịch Văn dừng ở bên ngoài, cậu ta lễ phép chào hỏi rồi chào tạm biệt.

Bùi Dịch Văn đặt hộp các tông vào ghế sau, thắt dây an toàn cho cô.

"Không mời anh đi thật à?" Anh nhìn cô, lau mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên mũi cho cô, "Anh đã hủy hết lịch hôm nay để có thể toàn tâm toàn ý đi với em rồi".

"Em và Thắng Nam cần nói chuyện riêng tư với nhau, có anh ở đó không tiện". Thư Sướng đã hẹn gặp Thắng Nam ở quán cà phê.

Bùi Địch Văn bắt đắ dĩ vuốt tóc cô, "Vậ cũng đượ, lúc nào về thì gọi điện cho anh, sau đó chúng ta cùng đến thăm Thành Thành".

Thư Sướng mỉm cười, "Địch Văn, bọn họ nói em dùng khổ nhục kế mới bức hôn anh thành công!"

Bùi Địch Văn nhún vai, "Em đâu chịu hi sinh vì anh như vậy, chưa nói đến khổ nhục kế, ngay cả giả vờ đáng thương em cũng không chịu. Lúc nào em cũng đối chọi với anh".

"Làm gì có chuyện ấy. Không phải em đã đồng ý đến Hồng Kông làm việc rồi sao?"

Bùi Địch Văn cười sung sướng, đưa Thư Sướng đến quán cà phê rồi lái xe đi.

Thắng Nam dùng tay chống cằm, bụng to, có vẻ rất uể oải.

Thư Sướng ngồi xuống đối diện Thắng Nam, đưa tay lắc lư trước mặt cô, "Thắng Nam, hôn về hôn về".

Thắng Nam gạt tay cô ra, "Xướng Xướng, tớ chỉ có một người bạn là bạn".

"Đúng rồi!" Thư Sướng hơi khó hiểu.

"Nhưng bây giờ tớ sắp mất bạn rồi. Bạn nghĩ xem, trước kia tớ nói xấu Bùi Địch Văn rất nhiều, còn từng chửi thẳng vào mặt anh ta nữa, tớ cũng ngăn cản bạn với anh ta không chỉ một lần. Nhưng tại

sao bạn lại không nghe lời mà vẫn đi yêu anh ta? Trong lòng anh ta hận tở lắm, nhất định sẽ không để tở chơi với bạn nữa".

"Địch Văn không phải một người lòng dạ hẹp hòi đâu", Thu Sướng chỉ mỉm cười.

"Không phải là không phải thế nào. Anh ta cũng có công ty ở Tân Giang, vì sao phải bắt bạn đến Hồng Kông? Một vùng đất thuộc địa, một đám nửa tây nửa ta, cư dân chen chúc, môi trường ô nhiễm, làm sao tốt bằng Tân Giang?"

"Nhà anh ấy ở Hồng Kông, lấy anh ấy thì tự nhiên tở cũng phải đến Hồng Kông. Giữa tở và anh ấy thì anh ấy là người phải trả giá nhiều hơn, tở cũng nên cố gắng một chút!"

Thắng Nam nhếch mép không chịu nổi, "Trong lòng bạn không hề nghĩ tới tở. Còn tở thì nghĩ đến cảnh bạn một thân một mình đến đó mà mấy ngày không ngủ được, đến nỗi cục cưng trong bụng cũng phải kháng nghị".

Thu Sướng cầm tay Thắng Nam, Địch Văn có công ty ở bên này, bố mẹ tở cũng ở đây, bạn cũng ở đây, tở sẽ thường xuyên về".

"Bạn về cũng kéo cả nhà về, không thể giống như chúng ta trước kia nữa".

Viền mắt Thắng Nam đỏ lên, cô quay đầu đi giả vờ bị chiếc đèn treo trên trần nhà làm chói mắt.

"Ôi, vì sao chúng ta cứ phải lớn lên chứ? Thực ra mọi người đều trọng sắc khinh bạn như nhau cả, đến khi thất vọng với cảm thấy tình bạn quan trọng thế nào. Bạn đi theo hạnh phúc của bạn đi, tở không ngăn cản nữa. Trước khi đi nhớ đến tạm biệt Ninh Trí".

Thư Sướng gật đầu, "Lát nữa tớ sẽ đi".

Cô không nói với Thắng Nam, cô đến Hồng Kông cũng là để giúp Ninh Trí hoàn thành tâm nguyện, cô phải chăm sóc Hân Nhi cho tốt.

Hồng Kông, tháng bảy, khí hậu ẩm ướt và oi bức. Cơn mưa to như tinh bột mì mà Ninh Trí vẫn thường so sánh đang trút nước xuống mặt đất. May mà cơn bão từ Thái Bình Dương đổ vào mấy ngày nay còn mang đến một bầu không khí mát mẻ, nếu không Thư Sướng thật sự cảm thấy không thể thở nổi.

Năm nay cô thấy nóng hơn bất cứ năm nào trước đây, da đầu nổi một đám rôm lấm tẩm đỏ, mỗi khi lo lắng hay bối rối lại ngứa ran như bị gai đâm.

"Két!", cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Hồng Kông tắc đất tắc vàng, phòng làm việc của Thư Sướng ở tòa soạn báo bây giờ không rộng bằng một nửa phòng làm việc ở Hoa Đông buổi chiều trước kia, hơn nữa còn có bốn người chen chúc trong một gian.

"Thư Sướng", không ngờ cô phóng viên Milan Thư Sướng gặp ở Thâm Quyến lại là đồng nghiệp mới của cô, nhưng hai người làm ở hai mảng khác nhau. Bây giờ Thư Sướng không phụ trách mảng pháp trị nữa mà phụ trách mảng doanh nghiệp. Cuộc sống giải trí ở Hồng Kông rất nhiều màu sắc, ngày nào Milan cũng bận rộn từ sáng đến tối.

Thư Sướng ngẩng đầu cười với Milan, "Hôm nay không phải ra ngoài à?"

"Hôm nay các thuyền viên Hồng Kông bãi công yêu cầu tăng lương, ngoài đường đông kín người, đó mới là tiêu điểm tin tức. Dù tớ có viết tin tức Lưu thiên vương yêu Trương ngọc nữ cũng không có ai đọc. Đúng rồi, nghe nói hôm nay bạn phải đến Hằng Vũ phỏng vấn Bùi Địch Văn đúng không?"

Tính tình Milan cũng hấp tấp không khác Thăng Nam là mấy.

Hai gò má cao gầy của Thư Sướng khẽ giật giật vì mắt tự nhiên, cô hạ thấp tầm mắt, kéo khóa túi xách lại, "Dạo này nhân viên Tập đoàn Foxconn liên tiếp nhảy lầu, toà soạn muốn phỏng vấn lãnh đạo các Tập đoàn lớn về chuyện này".

"Ờ, đây là vấn đề nóng hổi, đã có mười ba người nhảy lầu rồi, Quách Đài Minh cũng xanh cả mặt. Này, Thư Sướng, tớ đi cùng bạn nhé!"

"Ờ?" Thư Sướng nhìn Milan thăm dò.

Milan chớp chớp mắt với cô, "Có phóng viên tuần san lá cải phát hiện tôi qua Bùi Địch Văn đi dạo phố và ăn cơm với một phụ nữ xa lạ ở phố Temple. Mấy ngày hôm trước cũng có người nhìn thấy anh ta đi xem múa ba lê với một phụ nữ. Một nguồn tin của chúng ta trong Hằng Vũ nói có một phụ nữ bé cô con gái thiếu năng của anh ta đến Hằng Vũ, anh ta đích thân xuống lầu nghênh đón. Nhân vật nữ chính trong những chuyện này hình như là cùng một người. Sau khi Bùi Địch Văn li hôn đại tiểu thư của ngân hàng Vinh Phát thì gần như không có tin đồn gì về anh ta. Nếu lần này tớ có thể tìm ra người phụ nữ đó thì lãnh đạo sẽ tăng lương cho tớ. Hôm nay tớ đến Hằng Vũ thăm dò tình hình được không? Tớ muốn xem xem vẻ mặt Bùi Địch Văn có rạn vỡ hay không".

Thư Sướng nghẹn lời, há miệng một hồi lâu nhưng không nói được câu nào.

"Không sao, bạn cứ giới thiệu tớ là phóng viên chụp ảnh là được mà", Milan nhún vai.

"Tớ sợ bạn sẽ thất vọng", Thư Sướng lúng túng nói.

"Thành Rome không phải được xây trong một ngày, tớ cũng không nghĩ hôm nay mình có thể may mắn gặp được nhân vật nữ chính".

Thư Sướng cười cười, nụ cười rất gượng gạo.

Bằng lái xe của Thư Sướng không có giá trị ở Hồng Kông, bây giờ cô toàn phải bắt taxi đi làm. Trữ Ái Lâm sai tài xế trong nhà đưa đón cô nhưng cô ngại nên từ chối.

Bùi thiếu phu nhân là thân phận trong khu nhà họ Bùi, đến tòa soạn báo cô chỉ là một phóng viên thông thường. Cô không muốn làm lẫn lộn hai thân phận này.

Nói đến chuyện thiếu phu nhân, cô cũng thích ứng với vị trí này rất tốt.

Nhà họ Bùi là một đại gia đình trong đó văn hóa phương Đông và phương Tây va chạm quyết liệt với nhau, nhưng người nào giữ vững trận địa của người đấy, không hề xâm phạm lẫn nhau. Cơm Tàu ăn ở phòng ăn chính, cơm Tây ăn ở phòng ăn phụ. Có điều mọi người đều phải tuân thủ quy định của gia chủ Bùi Thiên Lỗi.

Lần đầu tiên Bùi Địch Văn dẫn Thư Sướng về nhà, mọi người lớn nhỏ trong khu nhà họ Bùi đều tới phòng khách nghênh đón. Bùi

Thiên Lỗi ngồi trên xe lăn, mặc dù đã là người già gần đất xa trời nhưng mắt ông ta vẫn sáng như đuốc. Ông ta đánh giá Thư Sướng rất kĩ. Bố Bùi Địch Văn ngồi bên tay phải cô, đó là một người đàn ông có nụ cười cực kì dịu dàng, bên tay trái là Trữ Ái Lâm, còn Ngũ Doanh Doanh thì đứng bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, bà ta không có chỗ ngồi.

Bùi Lạc Lạc bế Bùi Hân Nhi đứng cạnh Thư Sướng, Bùi Địch Văn ngồi trên ghế hàng sau.

Từ người làm thuê đến chủ nhân, tất cả mọi người đều không hề tỏ ra kinh ngạc, dường như đã rất quen với cảnh này. Thư Sướng cảm thấy cuộc sống của Ngũ Doanh Doanh cũng không hề dễ dàng.

Trữ Ái Lâm cười tủm tỉm nói chuyện nhà với Thư Sướng, cố gắng không để Thư Sướng cảm thấy khó xử. Thịnh thoảng Bùi Lạc Lạc lại chen vào một câu.

Nói chuyện một hồi, Bùi Thiên Lỗi bắt đầu lên tiếng, giọng nói trầm trầm.

"Lúc còn trẻ ông cũng thích một phụ nữ làm ở toà soạn. Cô ấy mặc xường xám màu xanh nhạt, tóc ngắn, khi cười có hai má lúm đồng tiền. Ông không được học hành, phải đến khuân vác ở công trường kiếm sống. Buổi tối cô ấy tới dạy lớp xóa mù chữ cho những người như ông. Chữ đầu tiên cô ấy dạy chính là tên cô ấy. Cô ấy cầm tờ báo chỉ mấy chữ đó bảo cả lớp đọc theo. Ông cảm thấy cô ấy nói rất dễ nghe, lại hiểu rất nhiều chuyện nên trong lòng thầm thích cô ấy. Làm việc vất vả cả ngày, đến tối đi học những người khác vừa mệt vừa buồn ngủ, khi lên lớp đều nằm rạp ra bàn ngủ mất, chỉ có ông vẫn tỉnh táo học bài. Ông đưa cô ấy về nhà, trên đường tự nói với mình, sau khi ông biết đọc sách, kiếm được rất

nhiều tiền, ông sẽ lấy cô ấy về nhà để cô ấy chỉ cười cho một mình ông nhìn, chỉ dạy chữ cho một mình ông. Nhưng đến khi ông biết chữ, cũng có tiền rồi thì cô ấy lại lấy một người Đức rồi đến Berlin. Năm ngoái cô ấy đã đi rồi".

Nói xong, Bùi Thiên Lỗi thở thật dài, vẻ mặt vô cùng thất vọng và xót xa.

Cả đại sảnh đều rất yên lặng. Vẻ mặt mọi người đều hơi kì dị, không biết nên bình luận gì về chuyện xưa của vị gia chủ này.

Thư Sướng quay mặt sang hỏi Bùi Địch Văn, "Địch Văn, anh thích em không phải là để thực hiện giấc mơ thay cho ông nội đấy chứ?"

Bùi Địch Văn còn chưa trả lời thì Bùi Thiên Lỗi đã nói tiếp, "Địch Văn không giống ông, nó làm ăn có trình độ hơn, trong tình cảm cũng dũng cảm hơn ông. Nhìn hai đứa, ông cảm thấy ông không có gì phải tiếc nuối cả".

Bùi Địch Văn rất kinh ngạc nhìn Bùi Thiên Lỗi, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Bùi Thiên Lỗi khen ngợi anh.

"Con người sống một đời, chuyện gì cũng có thể từ từ giành được, chỉ có tình cảm là không thể miễn cưỡng". Khuôn mặt bẽ dâu của Bùi Thiên Lỗi lộ ra một nụ cười, "Hai cháu đúng là làm mọi người hâm mộ! Thư Sướng, cảm ơn cháu đã đến Hồng Kông vì Địch Văn".

Thư Sướng nhẹ nhàng nắm tay Bùi Địch Văn, hai người nhìn nhau cười.

Bất cứ người nào cũng có thể thấy gia chủ thiên vị Thu Sương, thân phận Thu Sương trong nhà họ Bùi lập tức trở nên đặc thù. Hôn lễ được tổ chức đúng ngày của các ông bố . Tại Tân Giang, bất chấp sự phản kháng của Thu Sương, Bùi Địch Văn bố trí đội xe đón dâu rất dài, tiệc rượu được đặt ở khách sạn Hoa Hưng, pháo nổ và pháo hoa đốt đủ một tiếng, tất cả họ hàng, bạn bè, các hàng xóm láng giềng của gia đình Thu Sương đều được mời tới, Vu Phân và Thu Tổ Khang cười không khép miệng lại được. Còn ở Hồng Kông thì chỉ tổ chức một buổi lễ quy mô nhỏ trong nhà thờ đạo Thiên Chúa, ngụ ý kiếp này hai người sẽ không chia lìa.

Đối với Thu Sương, già trẻ lớn bé trong nhà họ Bùi không chỉ có sủng ái mà còn rất tôn trọng. Chẳng hạn như cô nhất định phải tự dọn phòng, nhất định đòi ra ngoài đi làm, nhất định giữ Bùi Hân Nhi bên cạnh tự mình chăm sóc... Cô không cảm thấy một chút áp lực khi phải làm dâu trưởng nhà phú hào nào, chỉ cảm nhận được sự thương yêu của người nhà đối với mình.

Thỉnh thoảng trò chuyện với Vu Phân về cuộc sống sau khi cưới, Thu Sương đều cười ngọt ngào, chỉ có thời tiết mùa hè Hồng Kông này là khiến cô khó chịu.

Thu Sương đi xe cùng Milan đến trước cửa Tập đoàn Hằng Vũ. Nhân viên lễ tân kinh ngạc nhìn Thu Sương rồi gọi điện thoại cho thư kí của Bùi Địch Văn.

"Bây giờ Tổng giám đốc Bùi đang rảnh, mời hai vị!" Lễ tân lễ phép mời hai người.

Văn phòng của Bùi Địch Văn nằm trên tầng cao nhất, rộng rãi và xa hoa hơn văn phòng ở Hoa Đông buổi chiều rất nhiều. Trợ lí Tổng giám đốc mở cửa cho hai người, Bùi Địch Văn ngồi sau bàn làm

việc, cổ áo sơ mi nới một chút, tay áo hơi kéo lên, tư thế ngồi hơi mệt mỏi.

Nhìn thấy Milan đi theo phía sau Thư Sướng, Bùi Địch Văn khẽ nhíu mày rồi đi tới gạt đầu chào hai người.

"Đây là Milan, đồng nghiệp của tôi", nói xong, nhìn người chồng hàng đêm vẫn ôm nhau ngủ, không ngờ Thư Sướng lại đỏ mặt.

"Hoan nghênh!" Khóe miệng Bùi Địch Văn lộ ra nụ cười không dễ phát hiện, anh mời hai người ngồi xuống, trợ lí mang một cốc cà phê và một cốc sữa vào.

Milan sừng người nhìn cốc sữa trước mặt Thư Sướng, mắt chớp không ngừng.

Thư Sướng khó xử sờ sờ mũi, háng giọng, "Tổng giám đốc Bùi! Hôm nay tôi tới để hỏi một chút về ý kiến của anh đối với sự kiện nhân viên Foxconn nhảy lầu".

Bùi Địch Văn mơ hồ liếc cô, "Để nhân viên xem công việc như gân gà, đó là thất bại của người lãnh đạo công ty, cũng là sự xót xa của xã hội này. Vất vả làm việc lại không nhận được báo đáp tương ứng, nhưng từ bỏ thì sinh kế lại trở thành vấn đề. Không chỉ các công ty phải xét lại mình mà cơ quan chính quyền cũng cần cảnh giác với hiện tượng này".

Thư Sướng mở máy ghi âm, đợi một lát nhưng Bùi Địch Văn không nói gì thêm.

"Chỉ có thể thôi à?" Thư Sướng không nhịn được chất vấn.

Bùi Địch Văn cười nhạt, "Tạm thời chỉ có những ý kiến này, sau này nghĩ ra điều gì nữa anh sẽ từ từ nói cho em nghe".

Thư Sướng bắt an nhìn trộm Milan, miệng Milan há hốc, có thể đút một quả trứng gà vào.

"Hai người biết nhau từ trước à?" Rốt cục Milan cũng nói được thành lời.

"Đúng vậy!" Bùi Địch Văn điềm đạ bắt chéo chân.

Thư Sướng tắt máy ghi âm, da đầu tê tê.

Mắt Milan quay tròn mấy vòng, "A, Tổng giám đốc Bùi, anh có thích dạo phố Temple không?" Cô ta không để mắt cơ hội hỏi thăm.

"Thích!" Bùi Địch Văn trả lời ngắn gọn.

"Ha ha, mấy ngày hôm trước có người nhìn thấy Tổng giám đốc Bùi dạo phố Temple, quả nhiên không nhìn nhầm người. Anh đi ăn vặt cùng bạn đúng không?"

Bùi Địch Văn nhướng mày, "Bạn?"

"Không phải bạn à?"

Bùi Địch Văn hơi khép mắt, đột nhiên đứng dậy trở lại bàn làm việc, lấy mấy bức ảnh trong ngăn kéo ra, "Đây là sáng nay có người gửi cho tôi, nói rằng nếu tôi không trả số tiền bao nhiêu thì người đó sẽ bán những bức ảnh này cho tòa soạn. Cô xem xem có phải bức này không?"

Anh đưa anh cho Milan.

Milan cực kì lúng túng, "Tôi cũng nghe người ta nói, đây thật sự không phải tôi chụp".

"Ờ, tôi biết. Cô cứ xem ảnh đi đã".

Milan cúi đầu, mắt trợn càng ngày càng lớn, "Chúa ơi..." Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Thư Sướng.

Thư Sướng cười cười tự giễu, "Tớ đã nói bạn sẽ thất vọng mà!"

"Bạn... Anh ấy..." Milan chỉ Thư Sướng, lại chỉ Bùi Địch Văn.

"Chúng tôi đã kết hôn được hai tháng rồi", Bùi Địch Văn hảo tâm giải vây giúp vợ, dịu dàng lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho cô, "Thời tiết nóng lắm à?" Điều hòa trong phòng đang để nhiệt độ rất thấp.

Thư Sướng thở dài vén tóc lên, "Biết làm sao được, trong người như có một ngọn núi lửa ấy".

"Đương nhiên, nhiệt độ cơ thể của hai người là hơn bảy mươi độ, chắc chắn phải nóng chứ". Bùi Địch Văn nói, "Nếu em còn nhất định không chịu nghỉ phép thì anh cũng muốn nhảy lầu. Một ngày không ăn được mấy hạt cơm, uống nước cũng nôn. Bác sĩ nói ba tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm, lại đúng mùa hè, vậy mà em không nghe, cứ nhất định đòi đi làm".

"Nhưng vừa đi làm đã xin nghỉ phép thì không tốt lắm!"

"Bạn có thai rồi à?" Milan ngắt đứt cuộc nói chuyện của hai vợ chồng.

Thư Sướng đỏ mặt, cắn môi cam chịu. Nghỉ trắng mặt có thai, vừa có thai cô đã bị hành hạ rất thảm.

"Vậy thì còn đi làm làm gì, cứ để anh ấy nuôi thôi", Milan không hiểu.

"Ít nhất cũng để anh nuôi đến khi sinh, được không?" Bùi Địch Văn biết hùng tâm tráng chí của vợ, tính ra đây cũng là vì lúc đầu anh ta giáo dục cô học trò nhỏ này quá thành công.

Đám rôm trên đầu lại bắt đầu ngứa ngáy, Thư Sướng thở dài mệt mỏi. Không phải Bùi thiếu phu nhân không có chí lớn mà là cô không được lựa chọn!

"Hê hê, Thư Sướng, tớ thấy cuộc phỏng vấn này của bạn không thể xong sớm được, tớ về tòa soạn trước đây". Milan sáng mắt đứng dậy cáo từ, hôm nay thu hoạch rất lớn, cô phải suy nghĩ cho tốt, phải viết chuyện tình giữa vua địa ốc mới của Hồng Kông với nữ phóng viên đại lục này lãng mạn như một bài thơ mới được. A, đã lâu không gặp chuyện nào làm người ta hứng thú như vậy, tâm tình thật là xúc động.

Bùi Địch Văn còn hảo tâm tặng cô ta một tập ảnh chụp và đích thân đưa cô ta tới cửa. Khi trở về, Thư Sướng đã cầm cốc sữa nằm dựa vào sofa chợp mắt.

Sáng nay vừa ăn được ít cháo đã nôn sạch, mấy ngày nay cô gầy đến mức da dẻ trắng xanh, lại không chịu được nóng, ngủ cũng không đủ.

"Chúng ta về nhà đi!" Anh thương cảm ôm cô.

Cô dựa đầu vào cổ anh, cảm thấy rất bình yên, "Anh làm việc đi. Em đợi anh!" Cô lẩm bẩm.

"Xướng Xướng, hay ngày mai anh đưa em về Tân Giang sống với bố mẹ?" Anh cúi xuống hôn cô, đau lòng không thôi, "Ồi, nhìn em vất vả như vậy, anh không biết là quyết định có con có chính xác không nữa?"

Cô đột nhiên mở mắt ra, "Đương nhiên là đúng!" Cô dang tay ra ôm chặt cổ anh.

"Có thai không có gì vất vả, ba tháng đầu là giai đoạn thích ứng. Sau khi thích ứng sẽ trở lại bình thường. Khí hậu Hồng Kông cũng không phải không tốt, có điều em cũng cần một quá trình để thích ứng. Khi gặp khó khăn chúng ta không thể trốn tránh. Nơi này là nhà em, em phải thích nơi này".

Bùi Địch Văn đột nhiên yên lặng. Anh nâng mặt cô lên, chăm chú nhìn cô, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, giọng nói nhẹ nhàng mà chắc chắn, "Thư Sướng, thật sự rất cảm ơn em đã yêu anh. Đây không chỉ là một loại tình cảm, không có cách nào diễn tả hạnh phúc em mang cho anh bằng ngôn ngữ được. Có em, tính mạng của anh mới trở nên hoàn chỉnh".

Mắt Thư Sướng lập tức ươn ướt.

"Địch Văn, cả đời em khát vọng được người khác yêu thương, nâng niu, bảo vệ chu đáo, để em không sợ, để em không khổ, để không em phải lang bạt khắp nơi, để em không lo thiếu nơi nương tựa. Kiếp này có anh, nguyện vọng của em đã thỏa.

"Anh sẽ cố gắng", anh hôn lên cổ cô, "Ngủ đi, anh đưa em về nhà".

"Vâng!" Cô tìm một vị trí dễ chịu trong lòng anh, yên tâm thiếp đi.

HẾT

QC: Dao Kiếm 2: Tinh Hoa Võ Học

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Ngoại Truyện 1: Tây Hồ, Xuân

Mùa xuân Hàng Châu giống như một cô gái Giang Nam, uyển chuyển, dịu dàng, tinh tế, làm người ta không thể không tán thưởng. Mặt hồ rung động trong mưa phùn rải rác càng có một loại phong tình không thể diễn tả bằng lời.

Đàm Tiểu Khả đứng dưới một gốc đào đang nở rộ, buồn bã nhìn những chiếc du thuyền qua lại trên hồ, du khách chen chúc trước mũi thuyền, liên tục cầm máy ảnh chụp hòn đảo giữa hồ. Thanh minh vừa qua, bên bờ Tây hồ dương liễu xanh biếc, hoa đào đỏ tươi, cỏ xanh ven bờ như một thảm lụa xanh mượt lung linh, tươi đẹp thơm mát.

Giữa mưa phùn gió nhẹ, Đàm Tiểu Khả cảm thấy hơi lành lạnh, cô không khỏi kéo chặt áo ngoài.

Mùa xuân là mùa Tây hồ đẹp nhất. Cô nói với bố mẹ rằng mình muốn đi chơi. Mẹ cô gạt đầu không ngừng rồi lập tức vào phòng chuẩn bị hành lý, bố cô gọi thư kí đặt vé máy bay chuyến sớm nhất.

Khi nói lời này, cô đã thôi việc ở Nhật báo Phương Nam được một tháng. Trong một tháng này cô vẫn ở nhà, cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, trừ lúc ăn cơm, cô gần như không hề ra khỏi cửa phòng.

Cả ngày cô ngồi trước máy tính tìm thông tin du học nước ngoài. Trường đại học Đàm Tiểu Khả học chỉ có thể coi như loại hai, nhưng nhờ được một người bạn của bố cô giúp đỡ, cô đã xin được việc ở tòa soạn Nhật báo Phương Nam, làm việc ở mảng văn hóa thể thao, cô chuyên phụ trách các tin tức lá cải về đời sống riêng tư của những người nổi tiếng. Chỉ cần làm đúng cách thì cũng không khó để đạt được thành tích tốt trong lĩnh vực này.

Sau một năm, thành tích của Đàm Tiểu Khả cũng không tồi, tiền thưởng cuối năm rất cao. Mặc dù trong nhà không cần những đồng tiền này của cô, nhưng bố mẹ cô vẫn cảm thấy tự hào. Tết dương lịch, bố mẹ dẫn cô đến khách sạn ăn cơm. Đang ăn thì bố dẫn một người đàn ông mặc âu phục màu xám từ bên ngoài vào. Người đàn ông này có mái tóc đã muối tiêu, phong thái hiên ngang, đôi mắt sắc bén như có thể đâm thủng mọi thứ.

Bố cô giới thiệu đây là khách hàng lớn nhất của công ty ông ta, Tổng giám đốc Ngô của một siêu thị lớn ở Quảng Châu, cũng bằng tuổi ông ta.

Tim Đàm Tiểu Khả đập nhanh, hai người bằng tuổi nhau, bố thì người đầy sẹo lồi, mặt bóng dầu mỡ, Tổng giám đốc Ngô lại có vẻ hấp dẫn từng trái, giỏi giang, chinh phục thiên hạ của đàn ông.

Bố giới thiệu Đàm Tiểu Khả với Tổng giám đốc Ngô, tất nhiên không thể thiếu những lời khen ngợi. Tổng giám đốc Ngô nheo mắt, đưa tay bắt tay Đàm Tiểu Khả.

Lúc bắt tay, Đàm Tiểu Khả cảm thấy hình như ông ta hơi siết mạnh.

Cô kinh ngạc ngược lên nhìn thì Tổng giám đốc Ngô đã quay sang nói chuyện với bố rồi. Tổng giám đốc Ngô chỉ ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ.

Ba người ăn cơm tối xong, lúc trả tiền, quản lí nhà hàng đi tới nói Tổng giám đốc Ngô đã trả tiền rồi. Đồng thời ông ta còn đưa một hộp quà đóng gói tinh xảo ra, nói rằng đó là quà năm mới Tổng giám đốc Ngô tặng Đàm Tiểu Khả, một bộ trang phục mùa xuân kiểu mới nhất của Chanel.

Bố cô quay đầu lại nhìn mẹ, nói Tổng giám đốc Ngô đúng là quá chu đáo, tôi chỉ là một khách hàng nhỏ của ông ta.

Mẹ cô đáp: Không phải, đó là ông ta biết cách sống, chi tiêu rất hào phóng.

Đàm Tiểu Khả cầm hộp quà, trong lòng có cảm giác như đang bước trên mây.

Mọi người vẫn thường nói, nuôi con trai phải nuôi trong nghèo khó, lớn lên nó mới biết phấn đấu, mới có triển vọng. Nuôi con gái phải nuôi trong giàu có, nếu không lớn lên sẽ bị người khác lừa đi chỉ bằng một chiếc bánh bao.

Bố Đàm Tiểu Khả làm ăn không lớn nhưng kinh doanh ổn định, lúc nào cũng chiều chuộng đưa con gái duy nhất này, phải gì được nấy. Kì thực bộ quần áo giá trị xa xỉ này cũng không thể làm Đàm Tiểu Khả động lòng. Chỉ có điều sự nhiệt tình này của Tổng giám đốc Ngô hơi lạ, khiến cô cảm thấy vừa lo lắng vừa chờ mong.

Một tuần sau, cô nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại lạ. Vừa nghe máy cô đã nhận ra giọng của Tổng giám đốc Ngô.

Ông ta dẫn cô đến bờ sông ăn thủy sản, phòng ăn rộng rãi, ánh nến dịu dàng, rượu vang, âm nhạc. Ông ta cởi áo ngoài, tháo cà vạt, xắn tay áo bóc tôm cho cô. Ông ta và cô nói chuyện nghệ thuật, nói chuyện cuộc đời, nhân tình thế thái, ánh mắt dịu dàng.

Một vành trăng non từ từ lên cao, ánh trăng như bạc chiếu xuống mặt sông lấp lánh.

Đó là một đêm đẹp đến mức làm người ta mê muội.

Ông ta không ở bên ngoài với cô đến quá khuya, trước mười giờ đã lái xe đưa cô về nhà. Lúc xuống xe, ông ta hôn lên trán cô như một bề trên.

Ba ngày sau nói phải đến Thâm Quyển dự một cuộc họp báo về nữ trang, hỏi cô có muốn đi xem xem hay không.

Cuộc họp báo này có mời mấy nữ minh tinh đến dự, Đàm Tiểu Khả đang định đi phỏng vấn. Nhưng cô không nói với ông ta điều này, cô trả lời mình không có thời gian.

Họp báo được tổ chức ở một khách sạn tại Thâm Quyển. Đi vào hội trường, Tổng giám đốc Ngô nhìn thấy Đàm Tiểu Khả đang đứng chụp ảnh giữa đám phóng viên. Ông ta nheo mắt, khóe miệng nhếch lên. Ông ta lén đi tới phía sau Đàm Tiểu Khả, không nói năng gì, cầm tay kéo cô vào một căn phòng yên lặng, giận dữ nhìn cô.

"Em lừa anh!" Ông ta nói như vậy nhưng giọng nói không giống chỉ trích mà giống chiều chuộng, giống quyến rũ.

Trái tim Đàm Tiểu Khả nhảy lên đến cổ họng, nhìn thấy mặt ông ta càng ngày càng đến gần mình.

Cô biết chuyện gì sắp xảy ra, nhưng cô không có sức lực chống cự, không, cô không hề muốn chống cự.

Một người đàn ông thành đạt và đẹp trai như vậy bị một cô bé như mình chinh phục, điều này không kích thích sao?

Lần đầu tiên hơi đau đớn, nhưng nhìn vẻ mặt thương yêu của ông ta khi nhìn mình, cô cảm thấy hết thấy đều đáng.

Tổng giám đốc Ngô có một bà vợ là bác sĩ, trước đây là bạn học cùng đại học với ông ta. Bây giờ con trai họ đang du học bên Mỹ, trong mắt người ngoài, đó là một gia đình cực kì hòa thuận.

Tình yêu của hai người lập tức trở nên cháy bỏng, bọn họ hẹn hò trong văn phòng của ông ta hay trong khách sạn, ông ta dẫn cô đi du lịch bên ngoài, mua trang sức, mua quần áo cho cô, chiều cô như con gái, lại như tình nhân.

Khi hạnh phúc thời gian luôn trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã qua một năm. Đàm Tiểu Khả cảm thấy cô đã yêu người đàn ông này thật lòng, cô không thể để cho tình yêu của hai người phải lén lút nữa.

Nhưng bất kể hoan ái thế nào, lúc Đàm Tiểu Khả hỏi ông ta có lấy mình không, ông ta đều sẽ lắc đầu quả quyết.

Đàm Tiểu Khả cắn răng, lấy dũng khí tìm gặp vợ ông ta.

Vợ ông ta là một bác sĩ phụ khoa, tay nghề cực cao, là một chuyên gia. Đàm Tiểu Khả lấy sổ khám chuyên gia, là người cuối cùng đi vào phòng khám bệnh của bà ta.

Cô kể chuyện của mình với Tổng giám đốc Ngô. Vợ ông ta rất bình tĩnh nghe, sau khi cô nói xong, bà ta nhướn mày hỏi Đàm Tiểu Khả cần gì, tiền hay là nhà?

Đàm Tiểu Khả nói tôi cần người.

Bà ta cười giống như vừa nghe một đứa bé nói liên thiên, "Cô đánh giá chính mình cao quá rồi. Đây không phải lần đầu tiên tôi nghe một cô gái như cô nói điều này, nhưng đến giờ vẫn không có ai thành công. Yên tâm, tôi không ngăn cản ông ấy, bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng để ông ấy đi. Cô đi hỏi ông ấy xem ông ấy có chịu không?"

Đàm Tiểu Khả kinh ngạc trợn mắt.

"Ông ấy là một người chồng không mẫu mực nhưng lại là một ông bố không thể mẫu mực hơn. Bất kể có đa tình thế nào thì ông ấy vẫn sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng mình để gìn giữ gia đình này cho con trai. Nếu tôi đoán không sai thì khi cô bắt đầu muốn sở hữu ông ấy hoàn toàn cũng là lúc quan hệ giữa cô và ông ấy đi đến cuối đường".

"Không thể như vậy, anh ấy yêu tôi". Đàm Tiểu Khả kinh hoàng lắc đầu, mắt khổng chế hét to.

Vợ ông ta điềm đạm thu xếp bệnh án trên bàn, "Ông ấy yêu rất nhiều người. Cô không tin à?"

Bà ta lái xe đưa cô đến một tiểu khu cao cấp, tắt máy, hai người yên lặng ngồi trong xe nghe đồng hồ kêu tích tắc.

Trời tối, Đàm Tiểu Khả nhìn thấy ông ta lái xe tới. Ông ta vừa bước xuống xe thì có người gọi ông ta, một phụ nữ dáng người bốc

lửa từ trên tầng chạy xuống lao vào trong lòng ông ta.

Ông ta cười to hôn cô ta, đưa tay bóp ngực cô ta, hai người quấn lấy nhau như bánh quẩy đi lên tầng.

Đàm Tiểu Khả trợn mắt nhìn không dám tin, cả người như rơi xuống hầm băng.

"Cô không cần quá kinh ngạc, đây cũng không phải người ông ấy thích nhất. Ông ấy sẽ chỉ ở đây đến nửa đêm, bất kể thế nào thì ông ấy cũng về nhà trước mười hai giờ. Lúc đó là buổi trưa bên Mỹ, ông ấy sẽ lên mạng nói chuyện webcam với con trai". Vợ ông ta nói.

Đàm Tiểu Khả cứng đờ quay người sang, "Tại sao... bà có thể tha thứ cho tất cả những chuyện này?"

Vợ ông ta nhún vai không cho là đúng, "Chúng tôi có một đứa con trai kiệt xuất, cho nên tôi cần bao dung. Có điều tôi không coi ông ấy như một người chồng mà chỉ như một đối tác, vì vậy những chuyện này đều không là gì cả. Nếu yêu cầu của cô đối với ông ấy không cao, chỉ cần ông ấy như một tình nhân thì ông ấy sẽ không để cô phải thất vọng".

Đàm Tiểu Khả khóc như mưa ngay trước mặt vợ ông ta.

Đã quen với cảnh này, vợ ông ta cười cười hỏi cô định làm thế nào.

Không thể trở thành vợ anh ta thì ít nhất cũng phải là tình yêu duy nhất, đây là lời Đàm Tiểu Khả khuyên nhủ chính mình. Bây giờ nhìn thấy cảnh này, cô còn có thể làm gì nữa?

"Tôi... sẽ ra đi". Đàm Tiểu Khả lau nước mắt nghẹn ngào.

Vợ ông ta gật đầu, "Tôi sẽ cho cô một khoản tiền, còn có thể giúp cô làm lại màn trình. Như vậy cô sẽ nhận được sự quý trọng của một người đàn ông khác. Có điều khi bắt đầu tình yêu tiếp theo, cô phải mở to mắt nhìn người đàn ông đó cho rõ".

Đàm Tiểu Khả không nhận tiền, nhưng cô chấp nhận đề nghị và trình. Dường như làm thế cô có thể thôi miên chính mình rằng chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Sau khi phẫu thuật, cô gọi điện thoại cho ông ta đề nghị chia tay. Giọng ông ta rất nhẹ nhàng, "Sao thế, trách anh dạo này ít đến với em à? Ôi, biết làm sao được, anh bận mà!"

Đàm Tiểu Khả không lên tiếng, gác điện thoại, ông ta cũng không gọi lại. Thời gian một năm qua giống như một tờ giấy trắng, không ai múa bút vẩy mực lên đó nữa.

Đàm Tiểu Khả cả ngày hết hoảng, mất ngủ, vô lực, cô không thể sống ở thành phố có ông ta này nữa. Cô xin thôi việc ở tờ Nhật báo Phương Nam.

Du học là một con đường tắt rất tốt để chữa thương. Nhưng ngoại ngữ vẫn là môn cô học rất kém, không qua nổi cửa ải ngôn ngữ, làm sao cô có thể sống được ở dị quốc tha hương?

Trong lúc vô tình vào mạng du lịch Hàng Châu, nhìn phong cảnh như thơ như tranh, trái tim lạnh lẽo nhiều ngày của cô chợt rung động. Ra ngoài đi chơi! Đến một thành phố xa xôi!

Cảnh đẹp ngày xuân ở Tây hồ mang theo cái lạnh khác hẳn Quảng Châu, Đàm Tiểu Khả lại rùng mình một cái, trên cổ nổi lên một lớp da gà.

"Tiểu thư, cô làm rơi ô rồi". Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Đàm Tiểu Khả.

Đàm Tiểu Khả từ từ thu ánh mắt lại, nhìn thấy một nam giới trẻ tuổi dáng người cao ráo, mặc áo gió màu vàng kem đang đứng bên cạnh, trên khuôn mặt đẹp trai có một thoáng u buồn ẩn hiện, anh ta cầm chiếc ô của cô trên tay.

Cô nhìn không chớp mắt, mặt anh ta hơi đỏ lên, "Mấy ngày nay Hàng Châu hơi lạnh, cô mặc ít quá, lại mắc mưa nữa".

Dường như muốn chứng minh lời anh ta là đúng, một cơn gió lạnh thổi tới, mưa càng dày thêm, hai hàm răng Đàm Tiểu Khả va vào nhau lập cập.

Người đàn ông cười, che ô cho cô, chỉ chỉ một mái đình nhỏ bên hồ, "Ở bên kia có quần áo cho những người muốn chụp ảnh thuê".

"Anh có thể đi cùng em không?" Cô run run hỏi, viền mắt hơi nóng lên.

***

Dương Phàm chưa bao giờ nghĩ một chuyện phong lưu như vậy lại xảy ra với mình.

Anh ta cũng coi như là một người đàn ông đã có vợ. Mặc dù hôn lễ của anh ta và Thư Sướng còn chưa được tổ chức nhưng trong lòng anh ta vẫn tự nói với mình như vậy.

Anh ta biết Thư Sướng khi học năm thứ tư đại học. Khi đó anh ta đang thực tập bên ngoài, có việc về trường học một chuyến. Đó là vào cuối tuần, kí túc xá nam sinh thấp thoáng những bóng hồng,

tiếng cười duyên của nữ sinh không dứt bên tai. Ngoại hình Dương Phàm rất tuấn tú, cũng có không ít nữ sinh theo đuổi anh ta, nhưng anh là người sống nội tâm, hơn nữa La Ngọc Cầm nói loại phụ nữ tự đưa lên cửa thì không tốt đẹp gì, vì vậy anh ta thật sự chưa động lòng với ai.

Anh ta cúi đầu đi lên cầu thang, đến chiếu nghỉ, anh ta va vào một nữ sinh. Ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy một đôi mắt đẹp biết cười. Không biết tại sao trái tim anh ta hoảng hốt, anh ta đứng yên ngây ngốc, miệng hơi mở ra. Nữ sinh nháy nháy mắt, tự nhiên hào phóng nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Đó chính là Thư Sướng, như một con thú nhỏ nghịch ngợm, sáng sớm một ngày mùa thu, cô đã lao vào trái tim anh ta như vậy.

Thư Sướng đi cùng bạn học đến thăm đồng hương ở phòng kí túc ngay sát phòng Dương Phàm. Dương Phàm đứng trên hành lang nghe bọn họ tán gẫu trong phòng. Thư Sướng rất hay cười, giọng nói nhẹ nhàng hoạt bát rất dễ làm bầu không khí trở nên sôi nổi.

Cô và bạn ở lại ăn cơm trưa, đã đến giờ về cơ quan thực tập nhưng anh ta không hề muốn đi. Khi cô và bạn ra về, anh ta đứng trên hành lang im lặng nhìn cô. Cô bạn học của Thư Sướng ghé vào tai cô nói gì đó, Thư Sướng liếc anh ta, đỏ mặt.

Tình yêu của hai người rất thuận lợi, anh ta nhanh chóng dẫn Thư Sướng về nhà, La Ngọc Cầm hỏi tình hình gia đình cô, nghe nói Thư Sướng có một người anh trai thiếu năng, sắc mặt bà ta thay đổi. Bà ta gọi con trai vào phòng, yêu cầu anh ta chia tay cô.

Trong nhà Dương Phàm, lời nói của La Ngọc Cầm có quyền uy tuyệt đối. Lần đầu tiên Dương Phàm đi ngược lại ý nguyện của La Ngọc Cầm, anh ta yêu Thư Sướng, anh ta không dám tưởng tượng khi mất cô anh ta sẽ như thế nào.

Tuy nhiên sau khi anh ta và Thư Sướng yêu nhau ba năm, chuẩn bị đi vào cung điện hôn nhân thì bệnh tình của Thư Thần làm cho tất cả đều thay đổi. Anh ta phát hiện mình không phải người quan trọng nhất trong lòng Thư Sướng, cô yêu anh ta ít hơn anh ta yêu cô. Phát hiện này khiến anh ta cực kì tức giận, cực kì chán nản.

Anh ta hơi hận cô.

Trước khi Thư Sướng đến Quảng Châu công tác, lần đầu tiên hai người bọn họ tạm biệt nhau trong tình trạng không vui.

Đến Hàng Châu họp vốn không phải nhiệm vụ của anh ta, nhưng anh ta chủ động yêu cầu lãnh đạo cho mình đi, anh ta muốn mượn chuyến công tác lần này để giải sầu.

Dưới bầu trời mưa bụi của Tây hồ, anh ta gặp Đàm Tiểu Khả. Mang một chút giận đối đối với Thư Sướng, mang một chút kích thích được buông thả ở nơi đất khách, bọn họ nhanh chóng hút lấy nhau như hai cục nam châm.

Thực ra Dương Phàm không biết một điều, sau khi được biết bộ mặt thật của Tổng giám đốc Ngô, trái tim Đàm Tiểu Khả đang cô liêu chưa từng có, một câu quan tâm tầm thường của Dương Phàm cũng như một ánh nắng mùa xuân sưởi ấm trái tim cô. Huống chi Dương Phàm còn anh tuấn như vậy, hơn nữa tuổi tác của bọn họ cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Đây là liều thuốc Thượng Đế ban cho cô để chữa trị tổn thương trong lòng sao?

Dương Phàm nói anh ta chưa cưới nhưng đã có bạn gái. Cô giống một người sắp chết đuối vớ được một cọng rơm cứu mạng, hoàn toàn không để ý xem cọng rơm này từ ruộng lúa nào bay tới.

Sau cơn sóng gió do Tổng giám đốc Ngô gây ra, Đàm Tiểu Khả rất rõ ràng mình hợp với loại đàn ông nào.

Cô không muốn để mất Dương Phàm.

Cô quét sạch mây đen trên mặt, đột nhiên trở nên nhu mì, dễ thương, giống như một đoá hoa anh túc đang nở rộ, làm cho Dương Phàm bị nghiện từ lúc nào không hay.

Lúc chia tay, Dương Phàm tỏ ra hơi lưu luyến. Cô dựa vào trong lòng anh ta, nói, nếu có duyên, chúng ta sẽ còn gặp mặt. Dương Phàm vuốt tóc cô, nhớ đến Thư Sướng đang ở xa tận Quảng Châu, nặng nề thở dài.

Một khi nhất định phải đạt được mục đích thì phụ nữ sẽ có nhiều mưu mô hơn cả đàn ông. Đàm Tiểu Khả nhanh chóng gửi hồ sơ xin việc đến Hoa Đông buổi chiều và nhanh chóng nhận được trả lời.

Tất cả đều như cô mong muốn.

Chỉ có điều cô không ngờ bạn gái của Dương Phàm cũng là phóng viên của Hoa Đông buổi chiều, mà sau khi anh trai Thư Sướng chết, Dương Phàm lại sinh ra ý nghĩ muốn trở lại bên cạnh Thư Sướng.

Đàm Tiểu Khả tỏ ra bình thường, giả bộ rất vô tội kể với Thư Sướng về những ngọt ngào giữa mình và Dương Phàm, lại nhắc tới mối quan hệ mập mờ giữa Thư Sướng và Bùi Địch Văn với Dương Phàm, đồng thời cố gắng tỏ ra dịu dàng, chăm sóc và chung tình với Dương Phàm.

Điểm ngọt như một chén rượu ngon dụ dỗ người ta nhắm nháp bất chấp tất cả. Nhưng sau khi say tỉnh lại mới biết say rượu có hại cho sức khỏe.

Lúc Dương Phàm hiểu rõ điều này thì đã hơi muộn.

Bất kể anh ta mặt dày cầu khẩn như thế nào thì cô gái có nụ cười xinh đẹp kia vẫn quyết đoán xoay người mà đi. Anh ta thất vọng, lại xảy ra quan hệ với Đàm Tiểu Khả, không ngờ cô vẫn còn là một xử nữ.

Chuyện phát triển đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Cho dù như vậy, trong lòng Dương Phàm vẫn hi vọng xa vời: Nếu Thư Sướng tha thứ cho anh ta thì anh ta sẽ cắn răng cắt đứt quan hệ với Đàm Tiểu Khả.

Cơ hội như sao băng, không nắm chặt là mất.

Đàm Tiểu Khả có thai, người nhà cô tới Tân Giang, bọn họ cử hành hôn lễ rất nhanh.

Hôn lễ rất xa hoa, Đàm Tiểu Khả mặc áo cưới cũng rất đẹp, nhưng anh ta lại không hề cảm thấy vui vẻ, một mình vào trong nhà vệ sinh hút thuốc lá. Nhìn chính mình mặc trang phục chú rể trong gương, nước mắt anh ta không ngừng rơi xuống.

Kiếp này anh ta không thể đến với Thư Sướng được nữa.

Lúc này Thư Sướng đang làm gì? Có phải cô vẫn còn hận anh ta?

Anh ta muốn cô hận anh ta, như vậy anh ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Cuộc sống sau hôn nhân có thể nói là rất nhiều sóng gió. Đàm Tiểu Khả từng rất dịu dàng chăm sóc đột nhiên trở nên trái tính trái nết. La Ngọc Cầm hoa tay múa chân nổi cơn tam bành trước mặt anh ta. Lúc đầu anh ta còn khuyên giải vài câu, sau đó chỉ duy trì yên lặng, nếu không thì ở bên ngoài đến rất muộn mới về nhà.

Đàm Tiểu Khả vẫn thích thêm mắm dặm muối vào những chuyện liên quan đến Thư Sướng rồi kể cho anh ta nghe. Trong miệng cô, Thư Sướng là một người phóng túng trong đời sống riêng tư, khôn lỏi, lợi dụng người khác trong công việc. Anh ta chỉ nghe, không lên tiếng. Ba năm yêu nhau, làm sao anh ta còn không biết Thư Sướng là một người thế nào? Nếu anh ta biện hộ cho Thư Sướng thì Đàm Tiểu Khả sẽ mượn cơ hội đại náo một trận.

Cô là một thai phụ, như nữ hoàng ăn trên ngồi trước, anh ta phải nhẫn nhịn.

Nhưng lúc đưa Đàm Tiểu Khả đi khám thai, anh ta vô tình gặp Thư Sướng đi phá thai. Sau khi về nhà, Đàm Tiểu Khả hưng phấn lần lượt gọi điện thoại cho các đồng nghiệp. Anh ta nổi giận đấy cô một cái. Bất kể thế nào, anh ta đều tin rằng Thư Sướng không phải một người phụ nữ phóng túng.

Đêm đó Đàm Tiểu Khả động thai, hôm sau con gái bọn họ chào đời.

Từ đó trở đi, cuộc sống của anh ta càng trở nên hỗn loạn.

La Ngọc Cầm và Đàm Tiểu Khả cả ngày cãi nhau tối mắt tối mũi, con gái cả ngày kêu khóc, mẹ vợ gọi điện mắng chửi anh ta như một mụ hàng tôm hàng cá đánh đá, còn bố vợ thì cứ mở miệng là tôi đã tốn bao nhiêu tiền cho hai vợ chồng anh, anh mà không tốt với Tiểu Khả thì có còn là người nữa không? Giọng nói sắc bén như đang răn dạy nhân viên của ông ta.

Đàm Tiểu Khả chỉ nhìn anh ta bằng đuôi mắt, mấy ngày không thèm nói với anh ta một câu.

Trong lòng anh ta như bị đè một tảng đá lớn, không thể hô hấp tự nhiên được. Anh ta không tự chủ được đi tới trước cửa Hoa Đông buổi chiều, anh ta nhìn thấy Thư Sướng. Thư Sướng chỉ lạnh nhạt chào anh ta một câu rồi lái xe đi mất.

Anh ta nghĩ, nếu anh ta lấy Thư Sướng thì cuộc sống của anh ta sẽ như thế nào?

Anh ta không có mặt mũi nào để tưởng tượng đến hình ảnh đó.

Anh ta tìm mọi cách ở lại cơ quan, có thể ở lại là ở lại, có thể đi công tác là đi công tác. Đối với anh ta, căn hộ năm đó mua để chuẩn bị cưới Thư Sướng đã không phải một ngôi nhà mà là một nhà tù.

Mùa thu, cơ quan tuyển mấy nhân viên mới. Có một cô bé mặt tròn tròn, rất hay cười, thỉnh thoảng còn tinh nghịch le lưỡi. Anh ta kinh ngạc nhìn cô bé như nhìn thấy Thư Sướng trước kia.

Anh ta không có ý nghĩ xấu xa nào, anh ta chỉ muốn tìm lại những dấu vết khiến anh ta động lòng trước kia trên người cô bé. Anh ta đã trở thành cán bộ cấp trung trong cơ quan, anh ta chăm sóc, quan tâm đến cô bé trong công việc. Phụ nữ bây giờ trưởng thành quá sớm, trong một lần cùng đi công tác bên ngoài, hai người đều uống chút rượu, cô bé lao vào trong lòng anh ta, anh ta cũng không đẩy ra.

Cô bé đã có bạn trai, không hề yêu cầu anh ta hứa hẹn gì.

Sau khi vui vẻ, anh ta ngồi dậy hút thuốc lá, trong lòng không có cảm giác thỏa mãn mà chỉ thấy hoang vắng cô liêu.

Trên người cô bé này đâu có bóng dáng Thu Sương, Thu Sương là độc nhất vô nhị. Anh ta cười khổ.

Quan hệ của họ vẫn được duy trì, không liên quan gì đến tình yêu. Trái tim anh ta quá lạnh, cần có một người khác để sưởi ấm.

Đàm Tiểu Khả phát hiện quan hệ giữa anh ta và cô bé, đến một hôm cô bắt quả tang hai người tại trận.

Đàm Tiểu Khả túm tóc, đánh cô bé một bạt tai, đe dọa sẽ làm âm ỉ việc này với cơ quan. Cô bé quỳ xuống xin Đàm Tiểu Khả, hứa sẽ cắt đứt quan hệ với anh ta.

Nhìn cảnh này, anh ta không cảm thấy nhục nhã gì mà ngược lại còn có cảm giác thỏa mãn sa đọa.

Anh ta đã sa đọa, sa đọa đến tột cùng.

Đàm Tiểu Khả tuyệt vọng nhìn anh ta, hỏi anh ta tại sao lại ngoại tình.

Anh ta nhún vai, hờ hững nói anh ta là một người đàn ông bình thường, cần phát tiết sinh lí.

Anh không coi em là vợ anh sao? Đàm Tiểu Khả khóc lóc hỏi.

Vậy em có coi anh như chồng em không? Anh ta hỏi ngược lại.

Bốn mắt nhìn nhau như hai người lạ.

Nếu cô muốn li hôn, tôi đồng ý. Anh ta nói lạnh nhạt.

Đàm Tiểu Khả nhắm mắt lại. Li hôn có thể giải quyết vấn đề sao? Đàn ông chia làm hai loại, tốt và xấu. Cô ta đã gặp đàn ông xấu, cho rằng lần này đã gặp được một người tốt. Nhưng đàn ông tốt rồi cũng sẽ sa đọa.

Đàn ông trong thiên hạ này đều như nhau.

Cô không đề nghị li hôn, chỉ hỏi anh ta, anh có hồi tâm hay không?

Anh ta ngẩng mặt thờ dài, anh còn có tâm để mà hồi sao?

Ngày tháng như một dòng sông phẳng lặng tiếp tục chảy về phía trước.

Hoàng hôn, tuyết rơi không dứt. Anh ta đi mua đồ chơi cho con gái. Vừa ra cửa anh ta đã đột nhiên dừng bước. Thư Sướng đứng trên phố với cái bụng to, mỉm cười nhìn Bùi Địch Văn đang cầm một củ khoai nướng trên tay.

"Đừng vội, vẫn còn bỏng đấy". Bùi Địch Văn bóc lớp vỏ cháy bên ngoài củ khoai, để sát vào miệng thổi thổi, sau đó hết sức thận trọng đưa tới bên miệng cô, "Ăn từ từ thôi".

"Em thèm ăn từ lâu rồi, làm sao có thể ăn chậm được chứ?" Thư Sướng cười duyên rồi cắn một miếng to.

Bùi Địch Văn chiều chuộng lau vụn khoai dính bên khóe miệng cô, vòng tay qua eo cô đi tới chỗ chiếc Continental Flying Spur, "Ôi, tại sao Hồng Kông lại không có khoai lang chứ? Nếu có thì lúc vợ yêu của anh thèm ăn khoai lang đã không phải ngồi máy bay đến Tân Giang rồi".

"Xót tiền à?" Thư Sướng dịu dàng nhìn anh, chợt cô nhìn thấy Dương Phàm đang đứng sững. Cô hơi ngẩn ra rồi lạnh nhạt gạt đầu, kéo Bùi Địch Văn đi qua bên cạnh Dương Phàm.

"Anh xót vợ anh, có thai bảy tháng rồi mà còn phải ngồi máy bay lâu như vậy chỉ để mua một củ khoai lang". Bùi Địch Văn nói.

Dương Phàm đứng thật lâu, mặc kệ bông tuyết rơi trắng hai vai.

Anh ta biết anh ta cũng từng được hưởng tình cảm ân ái ngọt ngào như vậy, nhưng anh ta đã đánh mất mãi mãi.

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Ngoại Truyện 2: Vancouver, Xuân

"Ninh, đừng đau buồn quá!" Sam vỗ vỗ vai Ninh Trí, đôi mắt xanh lam lấp lánh ánh sáng như nước biển.

Ninh Trí mặc một bộ đồ đen, vẻ mặt vô cảm nhìn mục sư thì thào đọc kinh. Chiếc quan tài đen bóng từ từ được hạ xuống huyệt, chỉ chốc lát sau hoa hồng trắng đã phủ đầy lên trên quan tài.

"Tớ không sao", anh buồn bã nở nụ cười thê lương với Sam.

Thực ra, đối với mẹ anh, đến thiên đường sẽ vui vẻ hơn ở lại Vancouver nhiều. Cả đời này bà chưa từng định cư ở đâu quá lâu, bây giờ cuối cùng linh hồn bà cũng được bình yên. Huống chi bố anh vẫn đang chờ bà trên thiên đường.

Có thể ở bên ông ấy là tâm nguyện lớn nhất của bà.

"Bạn có tính toán gì không? Hay là đến công ty bố tớ làm việc?" Sam hỏi.

Sam là bạn học cùng đại học với Ninh Trí, cũng là bạn tốt nhất của Ninh Trí ở Vancouver. Năm thứ ba, hai người cùng nhau đi leo núi. Ninh Trí đã sắp lên đến đỉnh núi, Sam trèo phía sau đột nhiên trượt chân, Ninh Trí quay lại kéo anh ta. Anh ta không ngã nhưng Ninh Trí lại mất thăng bằng ngã thẳng xuống khe núi, sau đó phải

nằm trên giường nửa năm, còn phải phẫu thuật diện tích lớn trên mặt.

Từ đó trở đi lúc nào Sam cũng cảm thấy áy náy với Ninh Trí. Gia cảnh Ninh Trí không tốt lắm, bố anh chết khi mẹ con anh vừa mới nhập cư, mẹ anh có dấu hiệu trầm cảm. Sau khi học xong Ninh Trí phải ra ngoài làm thuê kiếm sống. Sam luôn cố hết sức giúp đỡ Ninh Trí về vật chất, lại phải tìm cách không để lòng tự trọng của anh bị tổn thương.

Ninh Trí là một người kiêu ngạo.

Ninh Trí không nói tiếp, ngẩng đầu nhìn không trung xanh lam trống trải. Xa xa là dãy núi Rocky kéo dài vô tận, gần hơn nữa là bãi cỏ vô biên vô hạn, ngay trước mắt là một loạt bia mộ. Lúc này đang là mùa anh đào Vancouver nở rộ, khắp nơi có thể thấy những cây anh đào như được phủ một lớp hoa màu hồng nhạt. Gió nhẹ thổi tới, cánh hoa rơi xuống thảm cỏ xanh bên dưới như mưa.

Môi trường Canada trong lành nổi tiếng toàn thế giới, cho nên mới có vô số người di cư đến đất nước này, còn Vancouver lại là nơi có môi trường tốt nhất Canada.

"Cảm ơn bạn, Sam, tớ muốn về nước". Vancouver có tốt đến mấy cũng là đất khách. Không còn người thân bên cạnh, ở đây anh chỉ như một chiếc lá cô đơn.

Sam nhú mày, "Bây giờ đi du học về cũng không còn được như trước nữa, công việc ở Trung Quốc đại lục không dễ tìm đâu", anh ta trầm ngâm một lát, "Bạn đến Hồng Kông xem xem, tớ có một ông chú làm ở công ty bảo hiểm bên đó. Tớ sẽ giới thiệu giúp bạn. Còn nữa, Tống Tư Viễn cũng ở Hồng Kông".

Tổng Tư Viễn là bạn học đại học của hai người, chưa tốt nghiệp đã phải về Hồng Kông vì bố anh ta bị bệnh nặng.

Ninh Trí nghe lời đề nghị của Sam, anh giải quyết hết mọi việc ở Vancouver rồi mang hành lý đơn giản đến Hồng Kông. Tổng Tư Viễn ra sân bay đón anh.

Bố của Tổng Tư Viễn đã ốm chết, bây giờ anh ta là giám đốc ngành thị trường công ty bất động sản Hằng Vũ, tiền đồ thênh thang, vẻ mặt rạng rỡ.

Ninh Trí không nhận được lộ ra vẻ mặt hâm mộ với Tổng Tư Viễn.

"Đừng nhìn tớ với ánh mắt như thế. Thực ra tớ phải nhờ đến sự giúp đỡ của chị họ mới vào được Hằng Vũ", Tổng Tư Viễn nhún vai nói với Ninh Trí, "Tổng Dĩnh chị họ tớ là vợ chưa cưới của Bùi Địch Văn, người thừa kế tương lai của Hằng Vũ. Đúng rồi, bạn có muốn mở mang kiến thức về cuộc sống xã hội thượng lưu Hồng Kông không?"

Ninh Trí không hiểu.

"Nhiều lúc bạn không thể không cảm khái Thượng Đế quá bất công. Có những người vừa sinh ra đã ngồi ôm ngàn vàng. Như Bùi Địch Văn, trưởng tôn của chủ tịch Hằng Vũ, như Tổng Dĩnh, chị họ tớ, thiên kim tiểu thư của ngân hàng Vinh Phát. Bọn kết hợp với nhau quả thực cũng như thêu hoa trên gấm. Chúng ta có phần đầu cả đời cũng không bằng được một góc nhỏ của bọn họ, trong khi bọn họ không cần cố gắng gì hết". Tổng Tư Viễn tức giận bất bình.

Ninh Trí hơi nhếch miệng, từ rất lâu, rất lâu trước anh đã cảm nhận được điều này. Cùng là bố mẹ sinh ra, con nhà người ta thì

được nuông chiều như bảo bối, còn anh từ nhỏ đã nay đây mai đó, lưng đeo bóng ma tâm lý vì bố ôm tiền trốn ra nước ngoài, tai nghe những lời phàn nàn oán trách của mẹ.

Bất công, nhưng chẳng lẽ anh có thể chỉ trích Thượng Đế sao?

Cuộc sống, ngoài chịu đựng vẫn chỉ có chịu đựng.

Anh nhanh chóng tìm được công việc ở công ty bảo hiểm, thuê một căn phòng tồi tàn, ngày ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm Hồng Kông như đại đa số những người làm công ăn lương khác.

Có một ngày Tổng Tư Viễn tới dẫn anh đi thuê một bộ lễ phục, sau đó đến khách sạn xa hoa nhất Hồng Kông. Giẫm lên tấm thảm lông cừu mềm mại đi vào hội trường bày đầy hoa tươi, anh nhìn thấy một đôi nam nữ đứng ở vị trí đầu tiên. Lần đầu tiên anh tin rằng trên thế giới này thật sự có hoàng tử và công chúa.

"Đó chính là Bùi Dịch Văn, gia tài như núi, ngoại hình anh tuấn, đúng là bao nhiêu chuyện tốt trong thiên hạ đều bị anh ta giành hết", Tổng Tư Viễn mang một li sâm panh đến cho anh ta rồi khẽ thở dài.

Anh nhìn không chớp mắt. Đâu chỉ có Bùi Dịch Văn, Tổng Dĩnh mặc áo cưới đắt tiền không phải cũng đẹp như tiên nữ sao?

Thực sự là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Ánh đèn chụm lại, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người bọn họ. Anh và Tổng Tư Viễn chỉ là hai khán giả đứng xem trong góc.

Anh cúi đầu nhìn bộ quần áo mình thuê, lại nhìn bộ âu phục cắt may thủ công tỉ mỉ của Bùi Dịch Văn, khóe miệng lộ ra một tia đắng

chát.

Tình yêu là một món hàng xa xỉ cách anh quá xa quá xa.

Đi làm, về nhà, họp đồng, hoa hồng, Ninh Trí bận tối mắt tối mũi. Trong cuộc sống bận rộn này, anh cảm thấy mình như đang đứng trong một đám sương mù không thấy rõ phương hướng phía trước.

Cuộc đời anh sẽ phải trải qua trong bận rộn như thế này sao? Anh rất băn khoăn.

Tổng Tư Viễn gọi điện thoại hẹn anh ra ngoài uống rượu, vẻ mặt rất phấn khởi, "Ninh Trí, bạn biết không, đại lục bây giờ giống như một mỏ vàng, người Hồng Kông nối tiếp không ngừng đến đó đãi vàng. Còn ngành bất động sản là một mảnh đất có rất nhiều mạch vàng trong mỏ vàng đó. Tớ có một ý tưởng, mấy năm nay tớ cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm trong mặt này ở Hàng Vũ, bạn lại học kiến trúc, chúng ta cùng chung vốn mở một công ty bất động sản đến đại lục phát triển. Thế nào? Tên công ty tớ cũng đã nghĩ xong rồi, gọi là công ty địa sản Trí Viễn".

Ninh Trí chần chừ, "Nhưng tài chính ở đâu ra?"

Tổng Tư Viễn vỗ ngực tự tin, "Bạn lập một kế hoạch kinh doanh đi, tớ sẽ đi tìm ông bác họ để thuyết phục ông ấy đầu tư".

Ninh Trí nghe mà trong lòng rục rịch. Anh bỏ thời gian một tuần viết một kế hoạch tỉ mỉ, sau đó cực kỳ hưng phấn đi cùng Tổng Tư Viễn đến ngân hàng Vinh Phát.

Tổng Tư Viễn vào văn phòng chủ tịch, anh ngồi đợi bên ngoài.

Thời gian dài đằng đẵng như đã đứng yên.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa mở ra, Tống Tư Viễn cúi đầu đi ra cười khở với anh, "Bác họ tứ nói tứ không biết lượng sức mình".

Anh vỗ vai Tống Tư Viễn an ủi, trong lòng không quá thất vọng, dù sao thành lập một công ty bất động sản cũng không phải một chuyện đơn giản như vậy.

Nhưng Tống Tư Viễn lại không chịu được tấn công, "Tứ qua bên kia hút điếu thuốc", nói rồi đưa kế hoạch cho Ninh Trí, đi ra ban công bên ngoài.

Ninh Trí cầm kế hoạch đứng yên tại chỗ.

Một làn hương thơm mê người từ phía sau tràn tới, anh quay lại, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của một người phụ nữ cao ráo có dáng người cũng nóng bỏng.

"Anh chính là đối tác của Tư Viễn?" Người phụ nữ như cười như không.

Anh gật đầu, nhận ra người phụ nữ này là công chúa Tống Dĩnh trong hôn lễ.

Tống Dĩnh mỉm cười xinh đẹp, quan sát anh từ trên xuống dưới giống như đánh giá một món hàng hoá. "Thực ra thuyết phục bố tôi đầu tư cũng không khó. Tôi đã xem kế hoạch của anh, ban đầu có một số khó khăn nhưng sau đó sẽ có lợi ích không nhỏ".

"Tiểu thư Tống, cô sẽ giúp chúng tôi chứ?" Anh lắp bắp hỏi.

Tống Dĩnh nhướn mày, lắc lư ngón trỏ lên trán anh, "Tôi không thể giúp không công được".

Mặt anh trắng xanh, môi mím chặt.

Tổng Dĩnh cười khanh khách, áp sát vào tai anh thì thầm, "Nếu anh làm tình nhân của tôi thì chắc chắn tôi sẽ giúp anh đến cùng. Nói thật, anh rất đẹp trai, có điều vẻ mặt hơi lạnh lùng một chút".

Anh kinh ngạc trợn mắt, "Cô... Không phải cô đã kết hôn sao?"
Chồng cô ta là Bùi Địch Văn hoàn mỹ cơ mà?

Mặt Tổng Dĩnh đột nhiên trở nên lạnh lùng, "Không được nhắc tới chuyện này với tôi, hôn nhân của tôi không ảnh hưởng gì cả. Nếu anh đồng ý thì tôi sẽ cố hết sức giúp anh trong cuộc họp đầu tuần sau. Nếu không đồng ý thì coi như tôi chưa nói gì cả".

Thì ra cuộc sống của hoàng tử và công chúa cũng chưa chắc đã hoàn toàn hạnh phúc.

Anh không trả lời Tổng Dĩnh ngay, anh có giới hạn của chính mình, có tôn nghiêm của chính mình. Hôm sau, anh bị một đồng nghiệp rút củi đậy nồi, làm mất một khách hàng lớn, bị cấp trên mắng như hất nước vào mặt. Nhìn cấp trên chửi mắng nước bọt tung tóe, anh nhắm mắt, tôn nghiêm quan trọng như vậy sao?

Anh muốn trở nên nổi bật, anh muốn công thành danh toại, anh muốn trèo lên đỉnh núi đưa mắt nhìn xuống mọi núi nhỏ xung quanh.

Anh gọi điện thoại cho Tổng Dĩnh, hai người giao ước, bên ngoài là đối tác hợp tác, lén lút là tình nhân, không để người thứ ba biết.

Tối hôm đó, Tổng Dĩnh giống như một đoá hoa sen nở rộ trước mặt anh, anh đề lên không có một tia do dự, thậm chí còn có một loại sung sướng điên cuồng.

Bùi Địch Văn, kẻ được trời cao ân sủng, bây giờ vợ của hắn ta đang quần quai rên rỉ dưới hông mình, đây có thể coi là một loại thành công khác của đàn ông hay không?

Công ty Trí Viễn thuận lợi khai trương ở Bắc Kinh, Tống Dĩnh sử dụng mạng lưới quan hệ của mình để giúp Trí Viễn nhận được hợp đồng xây một tiểu khu tổng hợp. Phát huy sở trường của mình, Ninh Trí đích thân đo đạc, đích thân thiết kế nhà cửa, đích thân viết lời quảng cáo tuyên truyền. Lần đầu tiên đã thành công, công ty Trí Viễn chiếm được một vị trí trong giới bất động sản Bắc Kinh, các phi vụ tiếp theo trở nên thuận lợi hơn nhiều.

Anh có nhà, có xe, tài khoản ngân hàng tăng lên tới bảy con số.

Anh và Tống Dĩnh vẫn vụng trộm hẹn hò, có lúc anh về Hồng Kông, có lúc Tống Dĩnh đến Bắc Kinh. Tống Dĩnh là một tình nhân lí tưởng, chỉ đòi hỏi anh quan hệ thể xác, ngoài ra hai người không có dính dáng gì. Anh thầm cảm thấy trong lòng Tống Dĩnh vẫn yêu Bùi Địch Văn, khi điên cuồng cô ta từng kêu tên anh ta.

Ninh Trí không quan tâm, quan hệ nam nữ, hai bên nhận được thứ mình cần, không liên quan gì đến tình cảm.

Công ty Trí Viễn cũng có một vị trí trong triển lãm nhà đất Bắc Kinh mỗi năm một lần. Anh và Tống Tư Viễn đưa Tống Dĩnh đến quan sát. Đột nhiên Tống Dĩnh tỏ ra hoảng sợ như nhìn thấy ma, anh nhìn theo ánh mắt cô ta, thấy một nam giới với khí chất cao quý và gương mặt đẹp như điêu khắc đang đứng trước khu triển lãm của Tập đoàn Hàng Vũ, người đàn ông đó đang vừa cười vừa nói với một cô gái có đôi mắt to.

"Địch Thanh", Tống Tư Viễn bước tới chào hỏi người đó.

Người đó ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua phía này rồi nhẹ tay kéo cô gái mắt to xoay người đi.

Mặt Tống Dĩnh hết trắng lại đỏ, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi như một đứa trẻ bị người khác cướp mất món đồ chơi yêu thích.

"Đó là nhị thiếu gia của Hằng Vũ, Tổng giám đốc chi nhánh đại lục Bùi Địch Thanh", Tống Tư Viễn nhỏ giọng nói với anh.

Anh đã nghe nói đến tên Bùi Địch Thanh, đó là một thiên tài thiết kế. Anh quay đầu nhìn Tống Dĩnh, không biết Tống Dĩnh đã đi từ khi nào.

"Sau này chúng ta không được qua lại nữa", đêm đó Tống Dĩnh gọi điện thoại cho anh.

Anh yên lặng.

"Nhưng tôi sẽ tiếp tục giúp đỡ công việc của Trí Viễn", giọng Tống Dĩnh tỏ ra rất mệt mỏi.

Anh chấp nhận yêu cầu của cô ta.

Nhưng ba tháng sau anh về Hồng Kông giải quyết công việc, Tống Dĩnh uống say khướt đột nhiên xông vào căn hộ của anh. Cô ta điên cuồng cởi quần áo anh, gào thét khàn cả giọng, "Ninh Trí, anh nói xem tôi có đẹp không?"

Người anh cứng đờ.

Cô ta vội vã cởi quần áo anh như một phụ nữ phong trần, không khống chế được, anh lại cùng cô ta lên giường. Khi tỉnh lại thì cô ta đã đi.

Lại ba tháng trôi qua, Tống Dĩnh gọi điện thoại cho Tống Tư Viễn yêu cầu công ty Trí Viễn đến Tân Giang thành lập chi nhánh, cô ta phụ trách tài chính đầu tư.

Tân Giang là một thành phố cỡ trung có kinh tế phát triển ở phía nam không xa lạ gì với anh, thời cấp ba anh từng học ở đây một năm. Công ty Trí Viễn vừa đứng vững ở Bắc Kinh, anh và Tống Tư Viễn đều không có dự định phát triển về nam. Nhưng Tống Dĩnh rất kiên định, liên tục bay tới Bắc Kinh yêu cầu bọn họ lập kế hoạch, thậm chí còn cùng anh đến Tân Giang nghiên cứu thị trường mấy lần.

Trong khi việc này còn chưa có kết quả thì bọn họ nghe thấy một tin tức từ Hồng Kông, Bùi Địch Thanh chết vì tai nạn giao thông. Sáu tháng sau Tống Dĩnh sinh một đứa con gái ốm yếu.

Từ đó trở đi anh và Tống Dĩnh thật sự không còn dính dáng gì nữa.

Anh thờ phào một hơi, sự nghiệp càng ngày càng thuận lợi. Anh và Tống Tư Viễn bàn bạc chuẩn bị phát triển về nam.

Trong mấy lần đến Tân Giang nghiên cứu thị trường, anh phát hiện ngành bất động sản Tân Giang thật sự tiềm ẩn cơ hội.

Công ty Trí Viễn rầm rộ thành lập chi nhánh ở Tân Giang, để thuận lợi cho công việc, công ty mời một luật sư bản địa làm cố vấn pháp luật.

Anh mời luật sư đi ăn cơm.

Luật sư đi vào phòng, anh cau mày, cảm thấy người này rất quen mặt.

"Chào Tổng giám đốc Ninh, tôi là Triệu Khải". Luật sư đưa tay ra.

Anh chợt nhớ đến một người, "Xin hỏi có phải trước kia anh từng dạy học ở trường cấp ba số một Tân Giang không?"

Triệu Khải trợn mắt, "Đúng vậy, khi thực tập tôi đã dạy môn lịch sử lớp mười hai ở đó. Anh..."

Anh mỉm cười, "Tôi từng vinh hạnh được làm học trò của anh. Khi đó tôi tên là Lưu Dương".

"Lưu Dương?" Triệu Khải lắc đầu không dám tin, "Không phải, tôi nhớ Lưu Dương không giống anh".

"Tôi từng bị tai nạn, phải phẫu thuật".

Triệu Khải a một tiếng, nhìn anh hồi lâu rồi đột nhiên cười, "Vậy anh có nhớ Thư Sướng không?"

"Thư Sướng?" Anh nhíu mày, "Cô ấy là bạn học của tôi à?"

Triệu Khải lắc đầu trách cứ, "Nếu anh không nhớ cô ấy thì đúng là một tổn thất lớn trong đời. Thư Sướng, tóc rất ngắn, đi đứng rất hoạt bát, hơi giống con trai. Mười năm trước cô ấy đã viết cho anh một bức thư tình, nhưng lúc đó anh đã chuyển trường. Hình như bức thư đó vẫn ở chỗ tôi, để tôi về tìm cho anh xem".

Ninh Trí lạnh nhạt a một tiếng, đầu óc nhanh chóng tìm kiếm hình dáng mờ nhạt Triệu Khải miêu tả nhưng tiếc là không tìm được. Mười năm trước anh học lớp mười hai, rất nhiều nữ sinh thích anh, chuyện này thì có ý nghĩa đặc biệt gì chứ? Chẳng qua chỉ là những rung động thời niên thiếu mà thôi.

Tình yêu là hoa trong gương, là trăng dưới nước, là những câu chuyện cổ tích những người viết sách nghĩ ra để bán được nhiều sách, là thứ không hề tồn tại.

"Không cần tìm, chúng ta nói chuyện hợp đồng thôi!" Anh lấy hợp đồng trong cặp ra, ngược mắt lên, ánh mắt bình tĩnh.

Thoáng kinh ngạc vừa rồi đã biết mất hoàn toàn.

Sau khi chi nhánh Tân Giang của công ty Trí Viễn khai trương rầm rộ, anh và Tống Tư Viễn chia ra một người quản lý phía bắc, một người quản lý phía nam. Anh cao giọng tiếp xúc với nhân sĩ các giới và truyền thông Tân Giang, nhanh chóng quen thuộc tình hình thành phố này. Người khác khen anh tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rực rỡ, anh chỉ cười nhạt.

Tuổi trẻ tài cao, đúng là một cụm từ trào phúng, có mấy người biết cái giá phải trả để có được những thứ này?

Không lâu sau công ty Trí Viễn giành được một gói thầu xây dựng khu nhà chia làm ba giai đoạn ở một vị trí không tồi, anh đặt tên cho khu nhà này là Tụ Hiền Uyển. Đặc điểm của tiểu khu này là nằm ở gần đường Thư Hương, cách khu phố xá sầm uất không xa, yên tĩnh trong ồn ào, cao nhã trong yên tĩnh, vừa khởi công đã được người dân thành phố Tân Giang chú ý.

Để tuyên truyền cho Tụ Hiền Uyển, anh nhận lời đề nghị phỏng vấn của đài truyền hình Tân Giang. Người dẫn chương trình tên là Kiều Kiều, vừa thấy mặt anh đã cảm thấy khinh thường. Ánh mắt Kiều Kiều nhìn anh rất quen thuộc, không khác gì ánh mắt của những người phụ nữ thích anh khác. Anh rất rõ ràng, nếu anh cời

cái áo ngoài Tổng giám đốc công ty Trí Viễn ra thì bọn họ sẽ không thèm nhìn anh lấy một cái.

Đây chính là hiện thực.

Kiều Kiều cực kì chủ động, sau khi phỏng vấn liền để lại số điện thoại cho anh, tỏ ý bất cứ lúc nào anh cũng có thể gọi mình.

Hơn một tuần sau anh mới gọi số điện thoại này.

Vì sao lại gọi cuộc gọi đó? Ninh Trí thường hỏi mình câu hỏi này. Anh là một người đàn ông bình thường, anh cũng có nhu cầu sinh lí. Kiều Kiều có ngoại hình rất đẹp, được gọi là đoá hoa của Tân Giang, hơn nữa cô ta làm ở đài truyền hình, quan hệ rất rộng. Bất kể anh xuất hiện ở đâu thì cô ta cũng là một người bạn gái đi cùng không tòi.

Mọi chuyện rất đơn giản, Kiều Kiều và anh ăn ở với nhau. Nhưng trước khi sống chung anh nói với Kiều Kiều bọn họ chỉ là bạn trai bạn gái, không có khả năng kết hôn.

Kiều Kiều sừng sốt ngẩng mặt nũng nịu, "Anh đừng nói chắc chắn quá, đó là anh chưa biết những gì tốt đẹp của em. Chỉ sợ không lâu sau anh sẽ đổi ý đấy".

Tụ Hiền Uyển hoàn công giai đoạn một, toàn bộ các căn hộ đều được bán hết. Ngay sau đó giai đoạn hai cũng đã xong, tiêu thụ vẫn thuận lợi như trước.

Có hôm Kiều Kiều gọi điện thoại cho anh nói tâm tình mình không tốt vì gặp vướng mắc trong công việc. Buổi tối anh ta dẫn Kiều Kiều đi ăn ở quán ăn Hồ Nam, Kiều Kiều chảy nước mắt vì cay.

"Công việc gặp khó khăn gì?" Anh cũng coi như là một bạn trai đủ tư cách, chỉ cần không quá đáng thì anh sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của bạn gái. Như vậy đến lúc chia tay anh mới có thể ra đi tự nhiên thoải mái.

"Vì tên Bùi Địch Văn đó, em mời anh ta trả lời phỏng vấn mấy lần liền nhưng lần nào anh ta cũng tìm đủ lí do từ chối. Hôm nay em đến thẳng văn phòng anh ta nhưng anh ta vẫn không nể mặt em chút nào".

Bùi Địch Văn? Tại sao anh ta cũng ở Tân Giang? Ninh Trí kinh ngạc, "Anh ta làm gì ở Tân Giang?"

Kiều Kiều trợn mắt, "Trời ạ, anh ta là Tổng biên tập của tờ Hoa Đông buổi chiều, anh không biết à?"

Anh chỉ biết sau khi Bùi Địch Thanh chết thì Bùi Địch Văn cũng rời khỏi Hằng Vũ.

"Anh ta chính là danh nhân ở Tân Giang, nho nhã, cao quý, khí vũ hiên ngang, bao nhiêu thiên kim tiểu thư đều thích anh ta đấy!"

Ninh Trí cười lạnh, một quý công tử như Bùi Địch Văn cũng giống như một viên kim cương, cho dù phủ đầy tro bụi cũng vẫn không thể che được ánh sáng của nó.

"Trong số những người thích anh ta cũng có cả em chứ?" Anh hồ hững cầm chén rượu lên.

"Ghen rồi à?" Kiều Kiều cười duyên, thân mật ngả đầu vào ngực anh, "Em có anh rồi, làm sao còn có người đàn ông khác lọt được vào mắt em nữa".

Anh nghe lời này mà không thấy cảm động chút nào.

Thấy anh không có cảm xúc gì, Kiều Kiều vội chuyển sang đề tài anh thích, "Hôm nay em nghe thấy một tin ở đài truyền hình, hình như chính quyền sắp mở rộng khu vực phía bắc thành phố rồi, có điều giải phóng mặt bằng là một vấn đề khó khăn. Ninh Trí, khu thành bắc đó chiếm nguyên một phần tư nội thành Tân Giang, nếu có thể giành được gói thầu này thì công ty Trí Viễn sẽ đại phát!"

Anh động lòng, hôm sau liền lệnh cho phòng thị trường hỏi thăm tin tức. Tin tức được xác nhận nhưng còn chưa được đưa vào nhật trình của chính quyền thành phố Tân Giang. Anh dặn phòng thị trường bắt đầu chuẩn bị nghiên cứu tình hình, chiều hôm đó không kiềm chế nổi tâm tình xúc động, anh bảo tài xế lái xe đến thành bắc đi dạo.

Một năm ở Tân Giang đó, anh sống ở khu thành bắc.

Xe chậm rãi chạy vào khu vực thành bắc. Nhà dân, cửa hàng tạp hóa san sát, những con ngõ nhỏ, các ông bà già đứng dưới bóng cây nói chuyện, các loại cây cối bị đám trẻ nghịch ngợm chơi đùa làm nghiêng ngả, tất cả đều giống khi anh sống ở đây như đúc.

Trái tim anh dần dần bị hòa tan.

Nếu mở rộng thành bắc thì nơi này sẽ như thế nào? Anh nhắm mắt lại, hưng phấn tưởng tượng về một khu đô thị mới.

Ngoài xe, hoàng hôn đã dần buông xuống, anh dụi mắt, đổi tư thế ngồi. Đột nhiên anh nhìn thấy phía trước có một người đàn ông cười tí mắt với vẻ mặt ngơ ngẩn. Hình ảnh này giống như một viên đạn

pháo bắn thẳng vào trí nhớ phủ đầy bụi của anh ta, một cái tên đã sắp bật ra khỏi miệng.

"Trời..." Tài xế sợ hãi kêu lên, vội vàng đạp phanh.

"Thư Thần..." Ninh Trí gọi thành tiếng.

Hoàng hôn mùa hè, một đường cong đẹp để được vẽ lên trước xe, sau đó là máu tươi như suối nhuộm đỏ mặt đường. Thư Thần yên tĩnh nằm dưới đất, tay giơ lên với thứ gì đó.

"Thần Thần... Xướng Xướng ở đây, ở đây, anh nhìn thấy em không?" Một phụ nữ xinh xắn điên cuồng chạy đến bên cạnh Thư Thần, ngồi xuống cầm tay Thư Thần.

Thư Thần cố gắng nở nụ cười, "Anh là... Thần... Thần, em là Xướng... Xướng..."

"Thư Sướng!" Hoàn toàn không có một chút chần chừ nào, Ninh Trí lại buột miệng hô lên một cái tên. Anh từ từ sờ lên cánh tay phải, chỗ đó có một vết sẹo hình dấu răng mờ mờ. Anh nhớ có một cô bé sợ hãi đứng trước mặt anh, nước mắt đảo quanh trong viền mắt, cô quật cường cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

Thì ra cô bé đáng yêu ngày xưa lớn lên sẽ thành thế này. Trong lúc làm đám tang cho Thư Thần, anh đã vô số lần đứng bên cạnh lặng yên quan sát Thư Sướng. Cô học trò nhỏ đã là phóng viên pháp luật xuất sắc, trưởng thành, quyết đoán của tờ Hoa Đông buổi chiều. Trong lòng Ninh Trí thoáng rung động.

Có điều cô bé đó đã không nhớ gì về anh.

Mười năm trước cô ấy thật sự từng thích anh sao?

Ninh Trí gọi điện thoại cho Triệu Khải nói mình muốn xem bức thư tình đó, Triệu Khải tặc lưỡi, "Văn phòng luật sư vừa chuyển sang địa chỉ mới, không biết lá thư đó kẹp trong quyển sách nào. Khi nào tìm được tôi sẽ đưa cho anh. Có điều tôi nhớ nội dung lá thư đó".

Anh cầm điện thoại di động nghe Triệu Khải thuật lại từng câu từng chữ trong lá thư tình, khuôn mặt lạnh lùng không khỏi trở nên nhu hòa.

Mười năm trước cô ấy mười sáu, anh mười chín. Cô ấy thích anh, chính là thích một thiếu niên gọi là Lưu Dương chứ không phải một giám đốc nào đó.

Một cảm giác đã lâu không xuất hiện, Ninh Trí bắt giác hít sâu.

Có thể là vì lá thư này nên anh bỗng thích đến nhà họ Thư. Thư Tổ Khang và Vu Phân càng ngày càng thích anh. Anh ta biết Thư Sướng đã có một bạn trai chuẩn bị làm đám cưới. Rất lạ là trong đám tang của Thư Thần tên bạn trai gọi là Dương Phàm đó không hề xuất hiện, một sợi u sầu quấn chặt trên trán Thư Sướng.

Trong khi tiếp xúc với nhà họ Thư, anh vô tình được biết nhà họ Thư có địa vị đức cao vọng trọng ở khu thành bắc. Bằng sự nhạy cảm của một nhà buôn bất động sản, Ninh Trí ngửi được một mùi vị làm anh vui vẻ như điên.

Nếu nhà họ Thư đồng ý di chuyển thì sẽ tạo thành vai trò đầu tàu ở khu thành bắc, các hộ gia đình khác sẽ không phản đối quá mức. Vấn đề giải tỏa được giải quyết thuận lợi, anh sẽ chiếm được lợi thế rất lớn ở khu vực này.

Anh càng xuất hiện ở nhà họ Thư nhiều hơn, càng quan tâm chăm sóc Thư Tổ Khang và Vu Phân hơn. Anh cho rằng anh làm như vậy là vì việc giải phóng mặt bằng ở khu thành bắc.

Sau đó anh mới rõ ràng, thực ra khi đó Thư Sướng đã giữ một vị trí quá quan trọng trong lòng anh.

Có điều anh không biết, Thư Sướng cũng không biết.

Đến tận lúc anh thông qua Tạ Lâm mời Thư Sướng cùng đi ăn cơm, trong bữa ăn Thư Sướng vạch trần ý đồ của anh, anh chật vật bỏ đi. Về đến nhà, anh đột nhiên nhận ra sau này mình không có lí do gì để đến nhà họ Thư nữa, cũng không có cách nào gặp lại Thư Sướng. Trái tim đã lạnh ngắt của anh lại một lần nữa đóng băng.

Kiều Kiền trách anh có quá ít thời gian ở bên mình, anh lạnh lùng nói với cô ta, "Kiều Kiền, chúng ta chia tay!"

"Vì sao?" Kiều Kiền cho rằng cô ta đã trói trái tim anh rất chặt rồi.

Bởi vì trong lòng anh có một người phụ nữ khác, một người phụ nữ khác khiến anh cảm thấy thân thiết, muốn được ở bên người đó sớm sớm chiều chiều.

Mình cũng biết yêu. Ninh Trí cười.

Vu Phân gọi điện thoại hỏi anh vì sao không đến nhà chơi, lại nói Thư Sướng và Dương Phàm đã chia tay.

Một tia nắng sáng ngời chiếu vào trái tim đóng băng của anh, mùa xuân thoáng chốc đâm chồi, nở hoa trong lòng anh.

Tổng Dĩnh đã lâu lắm không liên lạc đột nhiên lại đến Tân Giang, cô ta hẹn Ninh Trí đi uống rượu. Cô ta lắc lắc li rượu màu hổ phách, ánh mắt mông lung.

"Bùi Địch Văn gọi điện thoại bảo tôi tới, yêu cầu tôi cùng anh ta làm báo cáo nghiên cứu thị trường mở rộng khu vực phía bắc Tân Giang".

Ninh Trí kinh ngạc nhìn cô ta, "Không phải anh ta không hỏi đến chuyện của Hằng Vũ sao?"

"Giá cổ phiếu Hằng Vũ giảm xuống thê thảm, Bùi Thiên Lỗi lại phát bệnh phải vào bệnh viện, ông bố chồng thì chỉ biết đến ăn chơi trai gái, anh ta có thể không hỏi đến được sao?"

"Cô muốn giúp anh ta?" Ninh Trí hỏi.

Tổng Dĩnh gật đầu, "Biết làm sao được, ai bảo anh ta là người tôi thích. Tôi muốn cải thiện quan hệ với anh ta".

"Nhượng bộ vì con gái của hai người đúng không?" Trong quá trình chung sống với Tổng Dĩnh, anh biết Tổng Dĩnh không phải một người chịu suy nghĩ cho người khác, bất cứ chuyện nào cô ta làm cũng đều có mục đích.

Tổng Dĩnh đột nhiên sặc rượu, ho một hồi lâu rồi mới nhìn anh bằng ánh mắt kì dị, ậm ờ nói, "Cứ xem như thế đi!"

Ảo tưởng đối với khu thành bắc của Ninh Trí tan vỡ, anh bình tĩnh lại, nghĩ xem như thế nào có thể khiến Thư Sướng thay đổi quan điểm đối với mình.

Nói thật, trước giờ chỉ có phụ nữ theo đuổi anh. Anh ta không hề có kinh nghiệm gì trong theo đuổi phụ nữ.

Phiền phức và may mắn liên tiếp đan xen.

Kiều Kiều tự sát vì anh, công trình Tự Hiền Uyển giai đoạn ba xảy ra chuyện. Khi Thư Sướng được biết anh chính là Lưu Dương, hai người lại từ từ đến gần, mặc dù còn chưa tới quan hệ yêu đương anh muốn.

Thư Tổ Khang và Vu Phân cũng có ý vun vào cho họ.

Ninh Trí mừng thầm.

"Ninh Trí, Hoa Đông buổi chiều có một phóng viên gọi là Thư Sướng, nếu anh có thể theo đuổi được cô ta thì tôi sẽ giúp anh tìm được vốn đầu tư cho dự án thành bắc". Đêm khuya, Tống Dĩnh gọi điện thoại cho anh, âm thanh gần như mất khống chế.

Ninh Trí cố gắng làm cho chính mình giữ được bình tĩnh, "Tôi có thể hỏi vì sao không?"

"Bùi Địch Văn thích nó, si mê nó. Anh ta nhảy vào dự án thành bắc chính là vì nó".

Một thùng nước đá hắt thẳng vào mặt, Ninh Trí lạnh đến run rẩy.

"Cô... không phải cô và anh ta còn có hôn ước sao?"

"Ba năm trước đây chúng tôi đã ký tên li hôn rồi", Tống Dĩnh cười thê lương, "Có điều không công bố với bên ngoài. Anh có giúp tôi hay không? Nếu để con bé đó đạt được ý đồ thì tôi và Bùi Địch Văn sẽ không có hi vọng tái hợp nữa".

Không phải là giúp hay không giúp, mà là anh nhất định phải làm được. Thư Sướng không phải Tống Dĩnh, anh không quan tâm đến việc Tống Dĩnh cắt đứt quan hệ, nhưng làm sao có thể để Thư Sướng bị người khác cướp đi được? Còn cả dự án khu thành bắc, sự nghiệp của anh sẽ leo lên một đỉnh cao mới. Từ phương diện nào thì anh cũng không thể buông tay.

Tống Dĩnh lại bay tới Tân Giang.

Anh giả vờ vô tình vạch trần thân phận Bùi Địch Văn trước mặt Thư Sướng, cố ý nói đến lễ cưới xa hoa và sự tồn tại của Bùi Hân Nhi. Anh nhìn thấy sắc mặt Thư Sướng trắng bệch. Khi được biết Thư Sướng tìm Triệu Khải để chứng thực những tin tức này, anh đề nghị Triệu Khải làm giả một số chi tiết, anh nói tất cả đều vì tình yêu.

Lúc Thư Sướng gọi điện thoại từ Hồng Kông về cầu cứu anh, anh biết anh đã sắp thành công.

Đón Thư Sướng từ sân bay về, nhìn cô đau khổ vì tình, trái tim anh thoáng qua một tia áy náy, nhưng anh tin rằng tình yêu của anh đối với cô sẽ chữa trị được vết thương của cô.

Không ngờ Bùi Địch Văn lại yêu Thư Sướng đậm sâu như vậy.

Vẻ mặt rối rắm, mâu thuẫn của Thư Sướng khiến anh tức giận, anh tìm người viết thư nặc danh, muốn ép Thư Sướng rời xa Bùi Địch Văn.

Thư Sướng không đi, Bùi Địch Văn lại đi.

Nhưng tình yêu sao có thể bị khoảng cách chia lìa? Cho dù anh đã hòa mình vào nhà họ Thư, cho dù mọi người trong tòa soạn đều

cho rằng anh là bạn trai thật sự của Thư Sướng, cho dù anh cũng đã cầu hôn Thư Sướng, nhưng Thư Sướng vẫn xa cách anh.

Cô vẫn còn yêu Bùi Địch Văn!

Cảm giác vô lực này khiến Ninh Trí gần như sụp đổ.

Quả thật mấy tháng sau Bùi Địch Văn đã trở lại Tân Giang, cao giọng thành lập chi nhánh và chính thức tuyên bố cạnh tranh đấu thầu khu thành bắc.

Thư Sướng khéo léo từ chối lời cầu hôn của anh.

Anh không thể kiềm chế được nữa, anh đâm bị thương tay mình trước mặt cô. Khi đó, anh sẵn sàng bỏ qua dự án thành bắc, chỉ cần có thể lấy được cô.

Anh đã cô đơn quá lâu, cô là sự ấm áp duy nhất anh cần. Có cô, cho dù đến một trấn nhỏ xa xôi làm một kĩ sư nghèo khó, anh cũng sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Ác mộng chưa tỉnh lại gặp một cơn ác mộng khác.

Anh vô tình được biết Bùi Hân Nhi chính là con gái anh.

Anh khiếp sợ vì tin tức này. Công ty Trí Viễn mất dự án thành bắc, anh không để ý. Anh ta đưa Tống Dĩnh về nhà chất vấn rốt cục là chuyện gì.

Tống Dĩnh cười lạnh nhìn anh, hờ hững hỏi ngược lại, "Anh nói xem còn có thể là chuyện gì? Tôi không ngờ hôm đó uống say rồi lên giường với anh lại có thai, sau đó sinh ra một đứa thiếu năng như vậy. Tôi muốn vứt đi nhưng không hiểu tại sao nhà họ Bùi lại

muốn giữ lại. Chẳng lẽ tôi phải nói rõ với bọn họ rằng nó là con của một tên nghèo kiết xác như anh à?"

Anh thờ hỏn hển, "Ít nhất tôi cũng có quyền được biết đến sự tồn tại của nó".

Tống Dĩnh cười to, "Anh chỉ là kẻ cho giống thôi, nói gì đến quyền lợi với không quyền lợi. Không được nói với tôi rằng anh muốn đón nó về nuôi dưỡng. Nếu anh nói ra thì cũng như ném một quả bom hạt nhân vào xã hội thượng lưu Hồng Kông, người nhà họ Bùi sẽ không có thiệt hại gì, còn Trí Viễn thì sợ rằng sẽ biến mất khỏi thế giới này. Yên tâm, con thiếu năng đó được nhà họ Bùi chăm sóc rất tốt".

"Cô thật là tàn nhẫn", anh đau khổ chỉ trích.

Tống Dĩnh nhún vai, "Đó là vì Bùi Địch Văn quá tàn nhẫn với tôi", cô ta nhìn anh với vẻ mặt phức tạp, "Tốt nhất là anh quên việc này đi, nếu không sẽ bất lợi cho anh. Bùi Địch Văn đã biết Bùi Hân Nhi không phải con của Bùi Địch Thanh".

"Bùi Địch Thanh?" Anh hoảng sợ trừng mắt, không thể hiểu được tại sao lại xuất hiện một người khác.

"Anh không cần biết quá nhiều, những điều này đều không có quan hệ gì với anh".

Anh đờ vai cô ta xuống, "Sao lại không quan hệ? Tôi là đàn ông, tôi cần con tôi". Cho dù là một đứa bé thiếu năng nhưng trong người nó vẫn chảy dòng máu của anh.

Trong mắt anh tràn đầy nước mắt.

"Loại người như anh mà cũng là đàn ông sao? Cùng lắm cũng chỉ là một thằng bám váy đàn bà. Nếu không có một gương mặt khiến tôi thấy hứng thú thì anh có ngày hôm nay không?" Tống Dĩnh cười châm chọc.

Anh ngừng thở, không suy nghĩ gì nữa, giơ tay lên đánh thẳng vào mặt cô ta. Tống Dĩnh lão đảo ngĩa về phía sau, trán đập vào bệ cửa sổ.

Anh không động, chỉ im lặng nhìn cô ta từ từ ngã xuống đất. Máu tươi từ trên đầu cô ta chảy xuống, từ từ tích tụ thành một vũng trên sàn nhà.

Bốn phía yên tĩnh, yên tĩnh đến mức anh có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thông thả.

Anh nhắm mắt lại, chậm rãi nắm chặt nắm đấm, cảm thấy tâm tình tĩnh mịch chưa từng có.

Cuộc đời có dài có ngắn. Chết trước ba mươi sáu tuổi đều là yếu mạng.

Yếu mạng thì sao?

Anh mệt rồi.

Cứ thế đi thôi, không đau, không buồn, không có mất mát, không có bất công, không có so bì.

Sáng sớm mùa thu vắng lặng, gió thổi vào trong phòng mang theo hơi lạnh. Thư Sương ngồi trước mặt anh, nước mắt như mưa.

Cô vẫn để ý đến anh, cảm giác này thật tốt.

Anh cười, dịu dàng lau nước mắt giúp cô, "Bùi Địch Văn là một người đàn ông tốt, đáng quý trọng. Sau này nhờ em chăm sóc Hân Nhi thật tốt". Đây là nguyện vọng cuối cùng của một người bố.

Anh không nói nhiều, nhưng cô sẽ hiểu.

Mười năm trước cô gái này là một cô bé nghịch ngợm, nhưng mỗi tình đầu dịu dàng của cô lại trao cho anh.

Đây là một chuyện hạnh phúc biết bao!

Nếu anh nhìn thấy lá thư đó sớm một khắc, có thể anh sẽ không rời đi, cuộc đời anh cũng sẽ thay đổi.

Đáng tiếc là không có nếu.

Anh là một quân cờ trên bàn cờ của số mệnh, anh không có quyền quyết định thắng thua.

Anh cười khổ đứng dậy, cho phép chính mình thỏa thích nhìn khuôn mặt xinh xắn của cô, rất muốn ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô, cảm nhận sự ấm áp trên người cô, suốt đời suốt kiếp không chia lìa.

Anh đã không xứng.

Anh quả quyết xoay người.

Cô khóc nức nở gọi tên anh phía sau.

Anh không quay lại, trong lòng không ngừng nhắc lại: Thư Thư, anh yêu em, rất yêu, rất yêu...

HOA HỒNG SỚM MAI

Lâm Địch Nhi
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Ngoại Truyện 3: Hồng Kông, Xuân

Dạo này Milan rất bận, gần như ngày nào cũng ở bệnh viện Mary 24 tiếng.

Bệnh viện Mary là bệnh viện phụ thuộc đại học Hồng Kông, cũng là một bệnh viện công lập tổng hợp các chức năng dạy học, chữa bệnh và nghiên cứu khoa học trực thuộc Cục y tế Hồng Kông, tuyệt đối xem như hạng nhất trên phương diện kỹ thuật chữa bệnh. Phòng sinh chia làm hai loại phòng thường và phòng riêng. Các danh nhân và minh tinh Hồng Kông đều chọn bệnh viện Mary làm nơi khám chữa bệnh. Mai Diễm Phương và Thẩm Điện Hà cũng nằm điều trị ở đây khi mắc bệnh nan y.

Gần đây vợ của một minh tinh giàu nhất nhì Hồng Kông có thai, nghe nói đã đặt phòng riêng trước ở bệnh viện Mary. Còn có một minh tinh có chồng cũng là minh tinh chuẩn bị sinh con thứ hai, cũng đã đặt phòng riêng từ mấy tháng trước.

Bất cứ người nào trong hai người này sinh con đều cũng sẽ được đưa tin trên đầu trang giải trí các báo.

Vì vậy các phóng viên phụ trách mảng giải trí đều xem nơi này như địa điểm phục kích, chờ đợi quên ngày quên đêm. Ngay cả đi vệ sinh Milan cũng phải chạy, ăn cơm cũng vẫn phải mở to mắt, nhưng ngồi đủ hai ngày hai đêm cũng không thấy một thai phụ nào

đi vào đây. Từ phía cầu thang nhìn lại, một loạt phòng sinh riêng mở cửa nhìn ra biển rộng, trời nước một màu, phong cảnh tươi đẹp.

Mùa xuân Hồng Kông, mây trắng đầy trời, mặt biển xanh biếc, hoa tử kinh nở rộ. Những cơn gió nhẹ thổi qua, mùi thơm đặc thù tràn ngập không khí.

Milan dụi mắt, đi tới góc hành lang duỗi lưng một cái, nhìn mặt trời đã ngả về tây, một ngày lại sắp qua mà không thu hoạch được gì.

Có điều trên mặt Milan vẫn không có vẻ gì chán nản, cô nhìn quanh một lượt, lấy điện thoại ra, cười tí mắt bấm một dãy số.

Điện thoại kết nối rất nhanh, một giọng nam lạnh lạnh nặng nề vang lên, "Có việc gì à?"

"Tổng giám đốc Bùi, anh đừng nghiêm túc như vậy được không? Sắp làm bố rồi, phải cười nhiều vào! Ha ha, để Thư Sướng nghe điện thoại đi!"

Milan có một nguồn tin độc quyền, một thai phụ đã vào phòng sinh có phong cảnh đẹp nhất bệnh viện Mary qua cửa sau từ phòng bệnh thông thường. Thai phụ đó chính là đồng nghiệp của cô, Thư Sướng, phu nhân Tổng giám đốc Bùi Địch Văn của Tập đoàn Hằng Vũ, mấy ngày nay chính là ngày sinh theo dự kiến.

Bùi Địch Văn quay đầu lại nhìn, Thư Sướng chống tay sau eo, nặng nề đi lại trong phòng. Nhìn cô có vẻ đầy đặn hơn trước kia một chút, trên má có mấy nốt nám da, chân hơi bị phù, đôi dép lê dưới chân đã rơi đầu mắt một chiếc, cô dùng chân tìm kiếm một hồi lâu mà không thấy, đành cười cười tự giễu.

"Cô ấy có thai, phải cách xa bức xạ. Cô có chuyện gì?" Bùi Địch Văn cau mày nói nhanh hơn.

Milan cười ha ha, "Thì em muốn hỏi thăm chứ sao? Tổng giám đốc Bùi, đã thống nhất rồi nhé, em bé vừa sinh ra là anh phải nói với em ngay để em còn gửi bài. Nếu anh nuốt lời là em sẽ viết tỉ mỉ về chuyện năm đó Thư Sương độc thân đến Hồng Kông và bị anh bắt nạt đấy!"

Bùi Địch Văn háng giọng mấy tiếng, rất mất tự nhiên, "Tôi biết rồi". Sau đó anh vội vã gác điện thoại, đi tới trước mặt Thư Sương đi dép vào cho cô.

"Địch Văn, anh xem em bây giờ có giống một con chim cánh cụt siêu cồng kềnh không? Ngay cả chân mình cũng không nhìn thấy được". Thư Sương nhìn chính mình trong gương.

Bùi Địch Văn cười dịu dàng, cẩn thận đỡ eo cô, "Dù là chim cánh cụt thì cũng là chim cánh cụt đẹp nhất".

Thư Sương liếc anh ta, "Ông xã, ánh mắt thẩm mỹ của anh có vấn đề đấy! Người như em mà gọi là đẹp thì ngoài đường toàn là người đẹp tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành rồi".

Bùi Địch Văn chiều chuộng vuốt vuốt mũi cô, "Em rất đẹp mà! Nào, nằm xuống!" Anh đỡ cô nằm xuống ghế, từ từ cúi đầu xuống sát bụng cô, "Anh phải xem xem hôm nay bảo bối của chúng ta có ngoan không!"

Nhìn vẻ mặt hưng phấn và hạnh phúc của anh, Thư Sương không biết nên khóc hay cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc anh,

"Địch Văn, anh là Tổng giám đốc mà ngày nào cũng làm những việc non nớt như vậy, không lẽ rất thú vị sao?"

"Sao lại non nớt, đây là anh đang giao tiếp với con", Bùi Địch Văn rất nghiêm túc, "Từ giờ khắc nó đi tới thế gian này, anh không muốn bỏ lỡ bất cứ một thay đổi nào của nó. Ờ, hôm nay nó đập mạnh hơn hôm qua".

"Thật muốn quay lại cảnh này rồi chiếu cho cấp dưới của anh xem trong hội nghị thường lệ". Thư Sướng nói rất không phúc hậu.

Bùi Địch Văn cười cười, "Cũng được! Ít nhất cũng làm cho bọn họ biết vị lãnh đạo nghiêm khắc của họ cũng có lúc rất hiền từ".

Thư Sướng thở dài, từ khi biết người đàn ông này, cô chưa bao giờ đấu lại được anh ta, "Thật hối hận vì lúc đầu đã làm thuộc hạ của anh, nếu không em đã không có thói quen phục tùng anh như bây giờ". Cô không phục.

Bùi Địch Văn lột một chiếc gối dựa mềm sau lưng cô, "Anh sẽ không trao cả trái tim cho một thuộc hạ của mình. Từ đầu tới giờ anh chưa từng coi em là thuộc hạ".

Thư Sướng đỏ mặt trêu chọc, "Còn dám phét lác mà không biết ngượng, ngoài mặt là tuyên dụng, thực chất là tìm vợ".

Bùi Địch Văn nhướn mày, "Bởi vì anh không thể bỏ lỡ em. Có gì sai không?"

Cô chăm chú nhìn anh, hàng lông mi dài chớp chớp, "Kiên định như vậy à?"

Anh gật đầu, áp sát vào hôn cô, "Chưa bao giờ dao động!"

Cô thở dài, đưa tay ôm cổ anh, hai người dựa sát vào nhau.

Một hồi lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn biển rộng xanh thẳm xa xa, "Địch Văn, em vẫn cảm thấy nằm phòng riêng thế này quá xa xỉ, anh kiếm tiền cũng rất vất vả, không cần phải thế, em đủ sức khỏe để nằm phòng sinh thông thường mà".

Anh nắm tay cô áp lên ngực, "Thư Sướng, em thử nghĩ đến tâm tình một người đàn ông bốn mươi tuổi mới làm bố xem! Đây không phải lãng phí xa hoa mà là anh nghĩ cố gắng mang đến những gì tốt đẹp nhất cho vợ con mình. Em không biết em và con có ý nghĩa gì với anh sao? Đến tuổi này anh mới cảm thấy cuộc đời mình đầy đủ".

"Địch Văn...", cô rên rỉ một tiếng, nhắm mắt lại để mặc anh hôn liên tục lên mặt mình.

"Không được nói gì đến tuổi tác nữa. Anh không già, chúng ta phải cầm tay nhau đi một đoạn đường rất dài! Em là phụ nữ, con mới chuẩn bị sinh, anh chính là chỗ dựa vững chắc của hai mẹ con!"

Anh cười, "Được, vì hai mẹ con, anh sẽ cố gắng không già".

Hai người đều không nói gì nữa, chỉ dịu dàng ôm nhau.

"Không được! Nếu bà không muốn làm bổn phận của mẹ chồng thì để tôi làm. Xướng Xướng ở cũ, tôi sẽ chăm sóc, làm sao phải thuê người phục vụ?" Tiếng bước chân đột nhiên vang lên ngoài hành lang, Vu Phân nói oang oang.

Thư Sướng và Bùi Địch Văn nhìn nhau cười.

Thư Sướng gần sinh, Bùi Địch Văn đón Vu Phân và Thư Tố Khang đến Hồng Kông. Thư Sướng lo lắng bọn họ không thể thích

ứng với cuộc sống phú hào trong nhà họ Bùi, Thư Tố Khang tỏ ra rất lạnh nhạt, còn Vu Phân quả thực là đến đây để gây sự. Không chỉ có ý kiến với việc ăn uống của Thư Sướng do nhà họ Bùi sắp xếp mà cả trong việc chăm sóc cho Thư Sướng sắp tới, Vu Phân cũng có quan điểm bất đồng.

Trữ Ái Lâm cũng ở nước ngoài nhiều năm, từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu phương Tây. Bà có biện pháp làm cho Ngũ Doanh Doanh trở nên ngoan ngoãn nhưng lại không làm gì được bà thông gia này.

Trong nhà họ Bùi, ngày nào mọi người cũng thấy hai người bọn họ tranh cãi đỏ mặt tía tai, ai cũng không nhường ai, có điều dù tranh cãi nhưng lại không mất hòa khí.

Nói cho cùng, mục đích của họ đều là muốn Thư Sướng được chăm sóc tốt nhất.

Trữ Ái Lâm cắn môi, nhẹ nhàng nói, "Không phải tôi trốn tránh trách nhiệm làm mẹ chồng mà người phục vụ bà để đã được đào tạo chuyên môn, họ biết điều gì tốt nhất đối với sản phụ".

Vu Phân xua tay, "Đào tạo kiểu gì thì cũng không bằng người từng trải được. Đó là bà sợ bản, sợ vất vả. Ờ, bà là phu nhân, đương nhiên không thể hầu hạ người khác được, bình thường chỉ có người khác hầu hạ bà. Không sao, Thư Sướng là tôi sinh ra, tôi sẵn sàng làm mọi việc cho nó".

Trữ Ái Lâm dờ khóc dờ cười, "Bà thông gia, Thư Sướng là vợ Dịch Văn, là con dâu tôi, tại sao tôi lại không chịu chăm sóc nó? Có điều..."

"Biết rồi, bà sợ chính mình chân tay vụng về đúng không? Bà cứ yên tâm, để tôi làm là được. Bà chỉ để một đứa còn tôi để những hai đứa, tôi có đủ kinh nghiệm. Năm đó lúc sinh Xướng Xướng tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, bây giờ Thư Sướng mới hơn hai mươi, chăm sóc cũng thuận lợi hơn nhiều". Vu Phân tỏ ra rất hiểu đại nghĩa.

"Bà thông gia, không phải như vậy. Ý tôi là... bà đã nhiều tuổi rồi, phục vụ bà để mệt lắm". Vừa nói xong, thấy sắc mặt Vu Phân thay đổi, Trữ Ái Lâm vội im lặng vì biết mình lại lỡ miệng.

"Tôi già đâu mà già? Đây là tôi không chăm sóc bản thân được như bà!" Âm điệu Vu Phân trở nên cao vút.

"Bà không già, không già chút nào cả". Trữ Ái Lâm thở dài, "Bà thông gia, chúng ta có thể vào phòng nói chuyện hay không, đám y tá đã nhìn chúng ta một hồi rồi kìa".

"Xướng Xướng ở trong phòng, không được cãi cộ trước mặt nó, phụ nữ có thai phải giữ cho tâm tình bình tĩnh". Vu Phân lờm.

Trữ Ái Lâm trợn mắt há mồm, bà lại đuối lí một lần nữa.

Bùi Địch Văn không nhịn được bật cười khi tưởng tượng đến cảnh mẹ đẻ mình bị mẹ vợ chửi cho thê thảm.

Thư Sướng lại thương mẹ chồng, cô vừa định lên tiếng, đột nhiên một cơn đau như xé ruột cuộn lên khiến cô kêu thành tiếng.

"Sao thế?" Bùi Địch Văn hỏi, nhẹ nhàng xoa bụng cô, cảm thấy em bé trong bụng động rất mạnh.

"Địch Văn, chắc là em sắp sinh rồi". Từng giọt mồ hôi hiện ra trên trán Thư Sướng.

Bùi Địch Văn đang điềm tĩnh tự nhiên đột nhiên luống cuống, sắc mặt trắng xanh như tờ giấy. Anh đứng lên, ngồi xuống, ngồi xuống, lại đứng lên, "Thư Sướng..." Anh hoảng sợ nắm chặt tay cô.

"Địch Văn, đừng căng thẳng, mau gọi mẹ". Thư Sướng nhắc nhở anh.

"A!" Anh luống cuống xoay người, "Mẹ..." Giọng nói đã trở nên biến dạng.

Hai người phụ nữ đang cãi nhau bên ngoài lập tức dừng lại, sau đó cùng đáp lời rồi chạy vào. truyện copy từ tunghoanh.com

"Sắp sinh rồi à?" Hai người nhìn nhau rồi cùng hỏi.

Thư Sướng đau bụng sinh hơi lạ, đau một hồi lại hết, nhưng vừa bưng bát canh lên uống được mấy ngụm lại đau đến mặt mũi vằn vẹo. Lặp đi lặp lại mấy lần, Bùi Địch Văn nhìn cô mà cảm thấy mình sắp phát điên.

"Thư Sướng, sinh mổ đi!" Anh thật sự không chịu nổi sự hành hạ như vậy, trái tim như nhảy ra khỏi cổ họng.

Thư Sướng cắn răng lắc đầu, cố gắng tỏ ra thoải mái, "Có phải anh sợ em sinh thường rồi sau này dáng người sẽ biến dạng, đi cùng anh sẽ làm anh mất mặt không?"

Mặt Bùi Địch Văn cứng đờ như một bức tượng đá, anh hít sâu một hơi, "Em còn đau thế này đến bao giờ nữa?"

"Anh đi hỏi mẹ xem, sinh con đều phải trải qua quá trình này, không có gì đâu". Lại một cơn đau tràn tới, Thư Sướng nhắm mắt lại, cảm thấy sắp sửa ngạt thở.

Đương nhiên cô rất muốn sinh mổ, tiêm mũi thuốc tê, một tiếng sau là xong xuôi hết. Mấy lần khám thai bác sĩ đều nói vị trí thai bình thường, đề nghị cô nên sinh thường. Hơn nữa sinh thường thì chỉ cần một năm là lại có thể có thai, còn sinh mổ thì ít nhất cũng phải ba năm.

Đây cũng là sự báo đáp của tình yêu! Sinh con đẻ cái cho người đàn ông mình yêu, sợ gì đau, sợ gì mệt mỏi?

Cô biết Bùi Địch Văn thích có con hơn bất cứ ai khác. Bọn họ từng mất một đứa, khi cô có thai lần nữa, anh ôm chặt lấy cô ngay trước mặt các bác sĩ và y tá. Khi đó cô nhìn thấy nước mắt vui sướng lấp lánh trong mắt anh.

Cả thời kì cô mang thai, anh chưa bao giờ rời khỏi cô một ngày. Để mua cho cô một món ăn vặt, anh có thể chạy khắp Hồng Kông, đến mùa thu, cô vô tình nhắc tới khoai lang, anh lập tức gác lại công việc, cùng cô bay về Tân Giang.

Sau bảy tháng, anh tắm rửa cho cô, đi giày cho cô, đi dạo cùng cô, nghe âm nhạc dưỡng thai, xem phim về các cảnh đẹp.

Bất cứ lúc nào cô cũng có thể cảm nhận được sự quý trọng của anh.

Cô thề, vì sự quý trọng này, cô phải làm cho anh càng hạnh phúc hơn.

Bùi Địch Văn lo lắng thờ dài nhìn cô.

Rốt cục sau khi đau hai ngày một đêm, chất trai của vua địa ốc Hồng Kông Bùi Thiên Lỗi đã nhẹ nhàng đi tới thế gian này, không còn hành hạ bố mẹ nó nữa.

Số tử vi cho thấy nó sinh vào giờ đại phú đại quý, một đời siêu phàm nổi bật.

Milan đưa tin này trước tiên.

Bùi Thiên Lỗi hơn tám mươi tuổi mừng rỡ như điên, đích thân đặt tên cho chất là Bùi Hạo Nhiên, lập tức sang tên một nửa cổ phần của mình cho nó.

Sau đó, theo miêu tả của y tá phòng sinh, khi con trai ra đời, vẻ mặt Bùi Địch Văn đứng cạnh vợ rất kì dị, giống như cười lại giống như khóc, bàn tay nắm tay vợ không ngừng run rẩy.

Sản phụ và con trai được đưa lại phòng bệnh, Thu Sương đủ ngủ một đêm, hôm sau tinh thần mới đỡ hơn một chút. Phòng bệnh yên lặng, vừa mở mắt ra Thu Sương đã nhìn thấy Bùi Địch Văn đang cúi đầu xuống nôi cười ngây ngốc.

"Địch Văn!" Cô khẽ gọi một tiếng.

Bùi Địch Văn quay đầu lại nhưng không quay người, "Thu Sương, em tỉnh rồi!"

"Anh đang làm gì thế?" Cô hỏi, nhìn thấy tay anh đặt trong nôi.

"Nhiên Nhiên đang mút ngón tay anh, mút mạnh lắm", Bùi Địch Văn xúc động, hai mắt sáng lên, "Có điều nó vẫn chưa biết gọi bố".

Thu Sương không nói được gì. Anh cho rằng con trai anh là thần đồng sinh ra đã biết nói hay sao?

"Mút ngón tay mất vệ sinh". Cô nói.

Bùi Địch Văn mỉm cười, "Anh đã sát khuẩn rồi. Hình như nó đói lắm, lúc em ngủ nó cứ khóc suốt, cho nó bú bình nhưng nó không bú, cứ lắc đầu nguầy nguậy. Anh vừa đưa tay đến miệng nó đã ngậm ngay lấy không chịu buông ra, cũng không khóc nữa, hay thật. Bà nội bà ngoại lại đang cãi nhau vì chuyện cho nó bú sữa mẹ hay sữa bò rồi".

"Đương nhiên là bú sữa mẹ", Thư Sướng nói quả quyết, "Ít nhất cũng phải bú tám tháng mới cai sữa".

Chắc là đã mệt, bé Hạo Nhiên chớp chớp mắt rồi ngủ mất. Bùi Địch Văn nhẹ nhàng chỉnh lại chiếc chăn mỏng cho con rồi ngồi đến bên cạnh Thư Sướng, "Nhưng bú sữa mẹ thì ban đêm em sẽ không ngủ được".

"Đó là con trai chúng ta mà, không ngủ được thì sao?" Thư Sướng gục đầu vào cổ anh, nhẹ nhàng hỏi, "Địch Văn, con trai có xinh không?"

"Bây giờ nó vẫn đỏ hỏn, trên mặt đầy lông tơ, chả thấy đẹp trai mấy". Bùi Địch Văn thành thật trả lời.

Thư Sướng thở dài. Vẫn nói người đang yêu IQ sẽ hạ thấp, thực ra đàn ông làm bố còn giảm IQ hơn nhiều, ngay cả nói dối một câu an ủi người khác cũng không biết.

Vu Phân và bác sĩ đều hết sức ủng hộ cháu bú mẹ, như vậy em bé sẽ tăng cường khả năng miễn dịch.

Nhưng...

Thư Sướng nhìn con trai trong lòng với vẻ mặt như đưa đám, hai mẹ con đã phấn đấu đủ một tiếng, nó bú mãi mà không ra sữa, cả

mẹ lẫn con đều mướt mồ hôi, thằng bé lên tiếng khóc lớn.

"Làm sao lại thế này?" Thư Sướng nhìn về phía bác sĩ cầu cứu.

Bác sĩ cười, "Cô không biết bú sữa cũng là việc rất vất vả à? Em bé mới sinh còn yếu, lần đầu tiên có thể cần ngoại lực".

"Dùng máy hút sữa đi!" Trữ Ái Lâm nói, sau đó chợt dạ nhìn Vu Phân. Bà không có kinh nghiệm nuôi con, Bùi Địch Văn vừa sinh ra đã được giao cho vú nuôi rồi.

Vu Phân tròng mắt, "Không được, máy hút sữa sau này căng sữa mới được dùng, bây giờ mà hút thì Xương Xương sẽ đau đến phát điên. Địch Văn, con hút đi!"

"Ơ?" Bùi Địch Văn trợn mắt há mồm.

Bác sĩ mím môi nhin cười.

"Con là bố nó, con khỏe hơn nó, con không hút thì ai hút?" Vu Phân chính khí lăm liệt.

Bùi Địch Văn đỏ bừng mặt, Thư Sướng cũng xấu hổ đỏ mặt, "Mẹ, mẹ đừng nói liên thiên".

"Liên thiên cái gì? Không tin con hỏi bác sĩ xem".

"Rõ ràng... rõ ràng là liên thiên!" Trữ Ái Lâm nổi điên không khống chế được, dù gì Địch Văn cũng là Tổng giám đốc của Hằng Vũ, đàn ông hơn bốn mươi tuổi bú sữa giúp con, người ngoài biết được sẽ cười đến rụng răng mất.

Bùi Địch Văn sờ sờ mũi nhìn Thư Sướng. Thư Sướng nhìn anh.

"Oe..." Bé Hạo Nhiên trong lòng lại khóc lớn lên.

"Cho bú sữa ngoài đi!" Trữ Ái Lâm xót cháu trai.

"Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi, để con dỗ cháu!" Bùi Địch Văn cẩn thận bế con đi lại trong phòng.

"Đã mấy ngày con không về công ty rồi, công việc dồn lại cả đống, chuyện chăm sóc bà đẻ này cứ để mẹ với bà ngoại nó lo". Trữ Ái Lâm nói.

"Mẹ, con tự sắp xếp được". Bùi Địch Văn nói tiếp.

Bác sĩ đi ra ngoài trước, vừa đi vừa cố nhin cười đến đỏ cả mặt.

Vu Phân và Trữ Ái Lâm bắt đắ dĩ nhìn về mặt kiên quyết tiến khách của Bùi Địch Văn, hai bà thoáng giạt mình rồi cũng ra khỏi phòng bệnh.

Mọi người vừa đi Bùi Địch Văn đã đóng cửa phòng rồi quay lại nhìn Thư Sướng.

Đôi mắt Thư Sướng như hồ nước rung động.

"Phải bú thật à?" Hiểu chồng không ai bằng vợ, cô đã biết rõ ý Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn hơi nheo mắt nhìn con trai trong lòng, "Cũng không phải lần đầu tiên. Trước kia lần nào..."

"Địch Văn..." Thư Sướng gấp đến mức kêu to.

Bùi Địch Văn cười xấu xa, "Chỉ có điều không biết hôm nay sẽ có vị gì?"

Thư Sướng giả vờ trừng mắt nhìn anh, cả cổ cũng đỏ lên, "Địch Văn, như vậy có được không?"

"Vì con trai, có gì không được? Hơn nữa anh cũng nhớ nó", Bùi Địch Văn lật áo ngủ rộng rãi của cô lên, nhìn bộ ngực trắng muốt của cô, cảm thấy hơi tức ngực, "Xướng Xướng..."

Tiếng gọi này cũng giống tiếng gọi của anh những lúc không cảm lòng được.

"Địch Văn..." Thư Sướng dịu dàng trả lời, để cho Bùi Địch Văn cúi xuống ngực, cảm giác ấm áp tràn khắp cơ thể. "Hơi đau", cô không nhịn được kêu lên.

"Hơi tanh, cũng hơi ngọt", Bùi Địch Văn thì thào.

Thư Sướng rên rỉ thành tiếng, cô cúi đầu nhìn thấy con trai cũng đang cọ vào người mình. Trái tim rung động, cô đưa tay ôm lấy cả hai bố con.

Đây là hai người không thể thiếu trong cuộc đời cô! Hai mắt nóng lên, cô hôn lên mái tóc của Bùi Địch Văn.

Bùi Địch Văn tránh ra nhường chỗ cho con trai, Hạo Nhiên đã bú được, phát ra tiếng động chọt chọt.

Mười ngón tay của hai vợ chồng đan vào nhau, hạnh phúc nhìn nhau, ánh mắt xa xăm như muốn nhìn đến suốt đời suốt kiếp.

***

Chẳng mấy chốc Hạo Nhiên đã được năm tháng. Mặc dù đang là cuối mùa thu nhưng khu nhà họ Bùi vẫn như mùa xuân.

Bây giờ Bùi Thiên Lỗi đã hoàn toàn bỏ mặc mọi chuyện của Hằng Vũ, vừa mở mắt đã hỏi Hạo Nhiên ở đâu. Trữ Ái Lâm cũng chẳng muốn xoa mặt chườm hay đi mua sắm với đám phu nhân nữa, càng ngày càng thích ở nhà chơi với Hạo Nhiên. Ngũ Doanh Doanh bế Bùi Hân Nhi nhìn cảnh này, trong lòng cảm thấy chua chua. Có điều Thư Sướng thật sự thương yêu Hân Nhi, cũng không hề giảm bớt yêu thương sau khi đã sinh Hạo Nhiên. Bùi Địch Văn cùng cô đến Nhật Bản nghỉ ngơi, cô để Hạo Nhiên ở nhà, lại cho Hân Nhi đi theo.

Nhìn khuôn mặt cười tươi của Hân Nhi trong đoạn video quay bằng điện thoại di động, Ngũ Doanh Doanh không thể oán trách vận mệnh bất công nữa.

Có điều Bùi Lạc Lạc lại có ý kiến.

"Thư Sướng, tại sao Nhiên Nhiên còn không biết gọi cô?" Hạo Nhiên đã có thể bập bẹ mấy chữ, thỉnh thoảng lại gọi được "ba", "mẹ", nhưng cô ta đã dạy bao nhiêu lần nhưng Hạo Nhiên vẫn chỉ biết chu miệng, không chịu gọi một tiếng "cô" nào.

Hơn nữa Hạo Nhiên còn phân biệt được mọi người, bình thường không cho người lạ bế, nhìn thấy người quen lại cười toét miệng, dang rộng hai tay ê a. Bùi Lạc Lạc đi nước ngoài một chuyến về, cậu ta thấy lạ, vừa chạm vào người đã khóc ầm lên.

"Mùi nước hoa trên người em đậm quá". Bùi Địch Văn nói.

Cô ta tẩy sạch mùi nước hoa, dùng loại dầu gội đầu Thư Sướng thường dùng, vì vậy Hạo Nhiên mới chịu để cho cô ta bế.

"Cháu là cún con à? Sao mũi lại thính như vậy?" Bùi Lạc Lạc trợn mắt nhìn cháu.

Hạo Nhiên nháy mắt, vừa nhìn thấy Bùi Địch Văn tới lại cười tươi.

Trong nhà họ Bùi, cậu ta thích Bùi Địch Văn nhất.

"Em mới là cún con", Bùi Địch Văn bế con, lườm Bùi Lạc Lạc, "Hạo Nhiên thông minh, không thích phụ nữ trang điểm lòe loẹt".

Bùi Lạc Lạc cong miệng, "Biết rồi, trong mắt anh giai nhân thanh tú như Thư Sương mới là người đẹp thực sự. Mưa dầm thấm đất, quan điểm thẩm mỹ của Hạo Nhiên cũng trở nên lệch lạc mất rồi".

Nói đến cũng thật buồn nôn, sau khi sinh Hạo Nhiên, tình yêu của Bùi Địch Văn dành cho Thư Sương chỉ tăng chứ không giảm. Cảnh hai vợ chồng liếc mắt đưa tình với nhau thật khiến cho người ta nổi da gà nhưng cũng không nhịn được hâm mộ.

Nếu Tống Dĩnh còn sống mà nhìn thấy cảnh này thì sợ rằng sẽ rơi cả con người ra mất. Cô ta vẫn nói Bùi Địch Văn là động vật máu lạnh.

Ôi, chỉ cần gặp đúng người, động vật máu lạnh cũng lập tức sôi trào nhiệt huyết.

"Cô, cô..." Bùi Lạc Lạc quay mặt Hạo Nhiên lại, cười thật tươi, muốn làm Hạo Nhiên cười theo.

Hạo Nhiên ngáp một cái rồi nhắm mắt ngủ.

Ôi, Bùi Lạc Lạc thở dài thất bại.

Thư Sương từ bên ngoài đi vào nhìn thấy, cô bật cười, "Hai anh em nhà anh thật sự rất giống nhau, đều coi Hạo Nhiên là thần đồng

hết, nó mới được 5 tháng mà!"

Cô cười bé con trai lên, thơm lên khuôn mặt trắng mịn của nó, "Cứ từ từ rồi sẽ ổn, Hạo Nhiên nhà chị sẽ không chỉ biết gọi cô mà còn biết gọi dượng nữa, đúng không?"

Bùi Lạc Lạc tức giận bất bình, "Hừ, sau này sinh con trai em nhất định phải để nó lớn tướng mới được gọi bác trai bác gái".

"Được thôi! Vậy chị biết biết bố của con trai em là ai không?" Thu Sướng chớp mắt.

"Đương nhiên là một người đàn ông", Bùi Lạc Lạc nói quả quyết, "Có điều anh ấy phân biệt phương hướng rất kém, suốt ngày bị lạc đường!"

"Không phải là Diệp Thông đấy chứ?" Tháng trước Diệp Thông đến Hồng Kông du lịch, hẹn Thu Sướng ra ngoài ăn cơm. Thu Sướng và Bùi Lạc Lạc cùng đi, cơm nước xong cô phải về trông Hạo Nhiên nên nhờ Bùi Lạc Lạc dẫn Diệp Thông đi dạo, làm tròn vai chủ nhà giúp cô. Không ngờ hai người đi dạo phố Temple lại lạc nhau, Lạc Lạc tìm đến mười hai giờ đêm mới nhìn thấy Diệp Thông ở góc phố, cô ta suýt nữa khóc vì sốt ruột.

"Không được nhắc tới hấn ta, siêu ngốc, lại còn cãi bướng, chê em không biết dẫn đường", Bùi Lạc Lạc tức giận.

Thu Sướng cười ha ha, "Đàn ông ngốc không tốt sao?"

"Tốt cái gì, thấy phụ nữ khóc là sợ đến gần người, ngay cả một lời an ủi cũng không biết đường nói", không biết tại sao Bùi Lạc Lạc lại đỏ bừng mặt, "Nhiên Nhiên không chịu gọi em, chán thật, em... em đi dạo phố đây".

Thư Sướng cười đưa mắt nhìn cô ta rồi cầm lấy một món đồ chơi đặt vào tay Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên đẩy ra, hai mắt đen láy nhìn chăm chú về phía chiếc máy tính xách tay.

"Nhiên Nhiên, đừng nói với mẹ là con cũng cuồng công việc như bố con đấy nhé", Thư Sướng vui vẻ cạo cằm vào cổ con trai, Hạo Nhiên cười khanh khách không ngừng, "Mẹ hi vọng con sống đơn giản và vui vẻ một chút".

"Con trai anh là một tuấn kiệt", Bùi Địch Văn vừa đi từ bên ngoài vào vừa nói.

"Sao anh biết?" Thư Sướng hỏi.

"Vì nó thức thời chứ sao! Từ lúc sinh ra vận mệnh của nó đã được xác định, nó chính là người thừa kế tương lai của Hằng Vũ, vì vậy đã biết điều chuẩn bị tinh thần để trở thành một người cuồng công việc".

Thư Sướng thở dài, "Xuất thân phú hào là may mắn hay là bất hạnh?"

Bùi Địch Văn kéo cô vào lòng, "Xuất thân không quan trọng, quan trọng là người sau này sẽ sống với nó đến già. Có người mình yêu bên cạnh, có khổ cũng là hạnh phúc".

"Địch Văn, anh có hạnh phúc không?" Cô đã hỏi câu hỏi này rất nhiều lần, nhưng cứ thỉnh thoảng cô lại không tự chủ được muốn khẳng định một chút.

"Thư Sướng, em có hạnh phúc không?" Anh mỉm cười hỏi ngược lại.

Đáp án sớm đã rõ ràng.

Cô gật đầu điềm nhiên.

Anh trả lời cô bằng một nụ hôn nồng nàn.

Những ngày chung sống không phải chỉ có cười vui, có lúc cũng có phiền muộn, có cãi vã, nhưng chỉ cần hai người yêu nhau thì tất cả đều sẽ mưa thuận gió hoà. Cuộc đời ngắn lắm, có vô số người vội vã đến rồi lại đi. Cuộc đời dài lắm, may mà có anh nắm tay vượt qua, đối mặt với khó khăn, với cái chết cũng không có gì sợ hãi, ít nhất mỗi ngày trôi qua đều là một ngày hạnh phúc.

Tình yêu cũng vậy, cuộc đời cũng vậy, không phải đóa hoa nở ra khi chờ đợi, mà là kết quả đạt được sau khi cố gắng. Hãy quý trọng những người bên mình, đừng để đến khi mất đi mới thấy nuối tiếc. Hãy yêu nhau ngay từ bây giờ, khi vẫn còn kịp!

Bé Hạo Nhiên đã ngủ rồi.

Bùi Địch Văn mang laptop ra bàn ngoài, ngồi xuống chăm chú phê duyệt giấy tờ. Thư Sướng pha cho anh một cốc cà phê rồi cầm một quyển sách ngồi đọc bên cạnh. Không lâu nữa cô sẽ trở lại tòa soạn làm việc.

Cho dù đã là thiếu phu nhân của Hằng Vũ, cho dù đã là mẹ của Hạo Nhiên nhưng cô vẫn nhất định phải độc lập, phải tự lập. Đây cũng là nguyên do khiến người đàn ông xuất chúng trước mặt cô này yêu cô say đắm.

Một làn gió thu thổi vào qua cửa sổ đóng hờ mang theo mùi hoa hồng thoang thoảng.

Bên ngoài phòng ngủ của họ là một vườn hoa hồng do Bùi Dịch Văn dặn người làm vườn trồng. Anh nói khi yêu, anh chưa từng tặng hoa cho cô, bây giờ anh trồng cho cô cả một vườn hoa.

Lãng mạn vốn không có định nghĩa, cô không quá khát khe với những thứ bề ngoài. Có điều một khi người đàn ông này lãng mạn cô lại không thể không cảm động.

Hoa hồng đã nở rộ, mùi thơm càng nồng nàn hơn. Cô hít sâu mấy hơi, nhớ tới các văn nhân đều hay so sánh tình yêu với hoa hồng. Trong cuộc đời cô, hoa hồng từng nở ra ba lần. Cô cũng từng lạc lối, từng ngỡ ngàng, từng mát mát, nhưng cuối cùng cô vẫn tìm được một vườn hoa hồng thuộc về cô.

Cô ngẩng đầu dịu dàng nhìn Bùi Dịch Văn bên cạnh, nhận ra cốc cà phê của anh đã cạn sạch.

"Dịch Văn, anh có cần nữa không?" Một câu hỏi rất đời thường, đây chính là cuộc sống, đây chính là cuộc đời.

Bùi Dịch Văn rời ánh mắt khỏi màn hình máy tính, hình nền máy tính của anh bây giờ là ảnh Thư Sương bé Hạo Nhiên ngồi chơi dưới gốc cây.

"Có, Xương Xương!" Anh trả lời dịu dàng.

Sau đó hết thấy yên tĩnh lại...

Hoa hồng trong vườn nhẹ nhàng đung đưa theo gió, người trong phòng... mộng đẹp hoa thơm!